

Giới thiệu Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cung Chiều Tôi

Translator: Sabrina

Thể loại: Trùng sinh, Trọng sinh (Tập thể trùng sinh), sủng.

Số chương: 94

Văn án

Từ nhỏ Hà Nguyệt Tâm đã tự lo lắng vấn đề sinh hoạt, không hề hay biết thân phận của mình.

Tôi khi được Hà gia tiếp về mới biết cô là tiểu thư nhà giàu bị lưu lạc bên ngoài.

Lúc cô về nhà thì mới biết gia đình có một dưỡng nữ được nhận nuôi năm 17 tuổi tên là Hà Nguyệt Dao.

Sự trở về của cô làm dấy lên sự so sánh giữa cô và Nguyệt Dao...

Ai cũng nói rằng cô không cao quý bằng cô ấy, không ưu nhã bằng cô ấy.

Ngay cả bốn người anh ruột của cô cũng chỉ yêu thương, cung chiều Hà Nguyệt Dao.

Sau này, con khủng hoảng tài chính nổ ra trên toàn thế giới, Hà thị phá sản, mấy người anh đều bị đuổi ra khỏi hào trạch, không xu dính túi. Là Hà Nguyệt Tâm đã đón họ về nhà, tận tâm chỉ các anh trai làm thế nào để sinh sống, làm thế nào để đứng lên, làm thế nào để đông sơn tái khởi...

Chớp mắt cô trùng sinh rồi, về đến thời điểm mới được đón về gia đình hào môn, lần này cô phát hệ rồi, tính thay đổi cách sống, không quan tâm tới người nào khác nữa, nhưng ánh mắt mà các anh trai nhìn cô lại dần trở nên bất thường.....

Bởi vì Hà Nguyệt Tâm sống tiết kiệm đã quen, không muốn mặc quần áo giá trên trời, nhận quà quý giá. Nên mấy người anh của cô chỉ còn cách giấu cô. Ví dụ, nói với cô châu báu trị giá mấy chục triệu tặng cô chỉ là hàng giả, hàng hiệu đặt riêng là đồ nhái,...v...v

Hà Nguyệt Tâm: Quần áo trên người tôi chỉ cần một hai trăm tệ thôi, lác tay cũng là đồ mua ở quán hàng rong ven đường thôi.

Quần chúng xung quanh: Cô khoe gì chứ! Tức chết tôi rồi!

Hà Nguyệt Tâm: Tôi nói thật mà.

- - -

Nữ chính là đứa con gái lưu lạc bên ngoài của gia đình hào môn. Sau khi đón về nhà bị bốn người anh làm lơ, lạnh nhạt.

Sau khi gia đình phá sản cô không những không trách các anh trai mà còn giúp họ đông sơn tái khởi.

Sau khi trùng sinh cô quyết định không làm người tốt nữa, tránh xa bốn người anh. Ai biết được bốn người anh cũng trùng sinh theo. Bốn người đều hối hận tốt cùng vì việc khiến em gái thiệt thòi mọi bề ở kiếp trước, đều cung chiều em gái bằng mọi cách.

Anh cả là bá đạo tổng tài nghiêm ngặt cẩn trọng,

Anh hai là idol dương quang sáng lạn,

Anh ba là đại thần game thủ độc miệng,

Anh tư là nam thần học đường cầu gắt.

Bốn người anh đều gỡ hết thủ đoạn cung chiều em gái bằng mọi cách. Truyện viết về những tương tác trong đời sống hằng ngày của năm anh em, cùng với những chuyện hài nổ ra vì việc ghen tuông tranh giành sự chú ý của em gái.

Mối quan hệ vốn lạnh nhạt của bốn anh em cũng vì có sự điều hòa ở giữa của em gái mà gắn kết dần hơn.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cung Chiều Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Dưới lầu vang lên tiếng nhạc chậm rãi mà ưu nhã. Lúc truyền đến trên lầu, âm thanh đã nhỏ hơn rất nhiều, như cách phải một tấm màn mỏng.

Trên cầu thang nhỏ hẹp, có hai người phụ nữ trung niên trong trang phục bảo mẫu đang đưa đẩy mâm com trên tay cho nhau.

"Tôi làm gì có thời gian đưa com cho vị đó chứ, cô đi một mình đi. Bên dưới đều là khách khứa cả, bên Nguyệt Dao Tiểu thư cũng cần phục vụ tùy lúc nữa."

Hôm nay là sinh nhật của Hà Nguyệt Dao, dưới nhà đang tổ chức tiệc sinh nhật cho cô ấy, còn mời không ít khách khứa đến nữa.

Những người như bọn họ, làm việc trong nhà họ Hà đã nhiều năm, cả một năm trời đều bận tối mắt tối mày, chính là để đợi đến hôm nay biểu hiện thật tốt trước mặt Nguyệt Dao Tiểu thư, bọn họ đều muốn tới cuối năm tiền thưởng năm sẽ được nhiều hơn gấp bội.

"Tôi cũng có rảnh đâu, nó không biết tự mình xuống ăn à, không có chân à. Thật phiền phức mà!"

Không đợi cô ta than phiền xong, người còn lại đã quay lưng đi về phía sảnh lớn: "Tự đi đi, mặc kệ nó có ăn hay không, đưa xong thì mau chóng xuống lầu là được."

Người ở lại về mặt không cam tâm, nhìn mâm com đã nguội lạnh một cái, không còn cách nào khác, chỉ có thể cời tạp dề ra bụng mâm com lên lầu.

Trong lòng lại làm bầm lâu bầu, đúng là công nuôi dưỡng lớn hơn công sinh thành mà, nếu không tại sao rõ ràng Hà Nguyệt Tâm mới là thiên kim nhà họ Hà, nhưng chỉ vì lúc nhỏ đi lạc, bây giờ khó khăn lắm mới được đưa về nhà, thiếu mất tình cảm 17 năm sớm chiều bên nhau, nên mới không được cưng chiều bằng đứa con gái nuôi từ nhỏ được nhận nuôi về nhà chứ.

Ba mẹ nhà họ Hà mất sớm, để lại gia nghiệp to lớn này lại cho mấy đứa con trai, mấy đứa con trai lại cùng nhau lớn lên với Hà Nguyệt Dao, nên cưng chiều Hà Nguyệt Dao như vì sao xoay quanh mặt trăng vậy.

Bởi cô nói rồi, gả vào hào môn có gì tốt, có khả năng sẽ bị người chồng hào môn bỏ rơi, xảy ra chuyện ngoại tình thậm chí là ly hôn, cuối cùng danh tiếng quét đất. Còn không tốt bằng có mấy anh trai hào môn, cả đời đều được cưng như cưng trứng hững như hững hoa, dù có gả cho người khác cũng có mấy anh trai ở đằng sau chống lưng cho.

Phòng của mấy anh em nhà họ Hà đều ở trên tầng 2. Trước khi Hà Nguyệt Tâm về nhà cả tầng 3 đều bị Hà Nguyệt Dao độc chiếm, chỉ quần áo, giày dép, túi xách thôi đã chiếm hết 3 căn phòng rồi. Sau này Hà Nguyệt Tâm được nhận về nhà họ Hà, Hà Nguyệt Dao mới nhường ra một căn phòng cho Hà Nguyệt Tâm, còn là căn phòng trong góc sâu nhất nữa chứ.

Cô định thần lại, gõ cửa phòng, qua một lúc mới vang lên tiếng bước chân sau cửa. Cửa mở ra.

Làn da của thiếu nữ mở cửa trắng mịn, mặt mày sáng sủa, trên người mặc cái đầm bông giặt đến có chút trắng mơn, lộ ra vùng cổ gầy thon mịn, dáng người cao gầy, gương mặt nhỏ bé bởi vì đôi mắt có chút to mà nhìn vào càng nhỏ hơn. Lông mi của cô chậm rãi chớp một cái, khiến cho người làm có chút thấp thỏm.

"Chị bụng com lên à?"

Cô người làm lúc này mới phát hiện mình nhìn Hà Nguyệt Tâm đến thất cả thần, nên vội gạt đầu.

Thật ra nếu xét về dung mạo thì Hà Nguyệt Tâm đẹp hơn Hà Nguyệt Dao rất nhiều. Cô từng vô tình thấy được mặt mộc của Hà Nguyệt Dao, trước makeup và sau khi makeup nhìn như là 2 người khác nhau, còn Hà Nguyệt Tâm thì kể cả khi không makeup cũng rất là đẹp.

Hà Nguyệt Tâm quét mắt qua mâm com, không có chút hơi nóng nào cả, hiển nhiên là đã nguội lâu rồi.

Rõ ràng cô mới là thiên kim thật sự của nhà họ Hà, lại bị đứa con gái nuôi bỏ câu chiếm tổ chim sẻ, tất cả người làm trong nhà đều nâng cao đập thụp. Com canh bụng tới không phải đồ nguội cả, thì cũng rất là ít.

Nhờ vào việc trùng sinh, cô biết được cảnh tượng phồn hoa bây giờ của nhà họ Hà không tới một năm nữa sẽ bị phong ba khủng hoảng kinh tế hủy hoại triệt để. Nhà họ Hà sẽ từ nhà giàu nhất thế giới trở thành nhà nợ nần ngập đầu. Hào trạch, sản nghiệp, tài khoản ngân hàng đều sẽ bị đóng băng hoàn toàn. Mấy người anh sẽ bị đuổi khỏi hào trạch, không xu dính túi. Ngay cả những khách khứa dưới lầu, cũng có hơn một nửa sẽ tồn thất hơn một nửa gia sản sau trận phong ba này, từ xã hội thượng lưu xuống còn trung lưu.

Còn Hà Nguyệt Dao, cũng sẽ từ thiên kim hào môn trong một đêm rớt vào đầm lầy, không thấy tung tích.

Hà Nguyệt Tâm hoàn hồn lại, nhận lấy mâm com, cũng không chê nó đã nguội ngắt, nếm thử một miếng: "Không ngon bằng tôi làm"

Người làm bối rối, đây là món do đầu bếp trưởng của nhà hàng Michelin ba sao mà nhà họ Hà chuyên môn tuyển dụng làm ra. Hà Nguyệt Tâm thế

nhưng lại nói là không ngon bằng cô ấy làm?? Không phải là đầu óc có vấn đề đấy chứ

Hà Nguyệt Tâm từ nhỏ được ba mẹ nuôi nuôi lớn, ba mẹ nuôi không có học thức văn hóa gì nhiều, chủ yếu mưu sinh bằng việc bán rau ngoài chợ, thường bận rộn tới không có thời gian để ăn cơm. Bình thường đều là cô làm xong ở nhà, sau đó đưa đến cho ba mẹ ăn. Lâu dần, tay nghề nấu nướng của cô cũng ngày càng tốt lên.

Lúc đầu sau khi mấy anh trai phá sản bị đuổi ra khỏi hào trạch, bạn bè đều tránh như tránh tà, Hà Nguyệt Dao lại không thấy tung tích. Cuối cùng là cô đã đưa mấy người họ về nhà ba mẹ nuôi. Lúc đó đồ ăn mà cô nấu ra, vừa mới dọn ra bàn thì đã bị mấy anh trai quét sạch cả. Ngay cả sau này khi mấy anh trai đông sơn tái khởi rồi, đầu bếp trong nhà có làm ngon như thế nào đi nữa thì đều không ngon bằng bữa cơm đơn giản "tặng thân trong ngày tuyết" của cô.

Đáng tiếc rằng cô vẫn chưa kịp hưởng thụ, thì đã chết do tai nạn giao thông ở tuổi 25 rồi. Chớp mắt một cái cô lại trở về thời điểm các anh trai cùng chiều Hà Nguyệt Dao.

Sau khi người làm đi rồi cô đóng cửa lại, đi về phía bàn học.

Phía trên bên trái có một cây đèn, trên bàn là đề cương làm được một nửa.

Kiếp trước vào kỳ thi đại học cô làm không được tốt, không vào được trường đại học mà mình thích, đây vẫn luôn là việc cô luôn hối tiếc.

Bây giờ cô được bắt đầu lại từ tuổi 17, lớp 11 không còn mấy ngày nữa là khai giảng rồi.

Mấy ngày cô trùng sinh về này vẫn luôn không ngừng giải đề trong phòng, và cũng là để test thử lại trình độ của bản thân mình.

Điều may mắn là, trí nhớ của cô tốt, kiến thức học qua hồi cấp 3 đều không có quên, thậm chí giờ đây còn nhiều thêm một năm kinh nghiệm của lớp 12 để ôn tập. Kiếp trước 4 năm đại học cô cũng không có sao nhân qua.

Buổi sáng cô đã test thử một bộ đề thi tự nhiên tổng hợp của lớp 11, tổng điểm 300 điểm, trừ một câu khó ra, và những bước giải đề giản lược sẽ phải trừ một ít điểm ra thì toàn bộ còn lại gần như đúng hết.

Tiền tài có thể mất hết trong vòng một đêm, chỉ có kiến thức chứa trong đầu mới là bất diệt..

Đại sảnh bố trí xa hoa, cả một khung cảnh châu báu ngập tràn.

Hà Nguyệt Dao mặc một bộ đầm dạ tiệc màu hồng lam giá trị không nhỏ, rất dễ nhìn thấy trong đám đông.

"Hồi nãy tôi nhìn thấy Triệu Băng Băng rồi! Tôi thật không dám qua đó xin ký tên của chị ấy!"

Cô là bạn học cùng lớp của Hà Nguyệt Dao, hôm nay là tiệc sinh nhật nên Hà Nguyệt Dao đã mời không ít bạn học đến đây.

Hà Nguyệt Dao cười nhạt nói: "Không sao, để lát tôi xin giùm bà cho."

"Dao Dao, bà thật tốt! Nếu mà sinh nhật của tôi cũng có nhiều người nổi tiếng đến để chúc mừng như vậy thì có chết không uống!"

"Bà bớt đi, bà làm sao được với Dao Dao chứ, Dao Dao từ khi sinh ra đã đứng ở vạch đích của bà rồi."

Biểu cảm trên mặt Hà Nguyệt Dao khựng lại trong một chốc, chớp mắt lại khôi phục lại như thường. Bất quá cũng tốt, nhà họ Hà chưa bao giờ tiết lộ cho bên ngoài biết sự thật cô là con nuôi chứ không phải con gái ruột của nhà họ Hà.

"Sao không thấy người chị mới được nhận về của bà vậy?"

Biểu cảm trên mặt Hà Nguyệt Dao có chút đạm mạc: "Chị ấy có chút sợ người lạ, thường không tham dự những trường hợp như thế này."

"Tôi thấy là sợ mất mặt thì có. Mọi người có thấy bình chọn trên diễn đàn trường chưa, thật là cười chết người mà."

Mấy người khác lập tức quay quần lại, người đó mở khóa điện thoại. Bài post trên diễn đàn trường mới chỉ đăng lên cách đây mấy tiếng đã xếp thành lâu cao rồi, phía sau caption còn để một chữ "HOT" nho nhỏ nữa.

Caption là: Chim sẽ cả đời cũng không có cách nào biến thành phượng hoàng được cả, thiên kim hào môn không giống nhất, tôi bình chọn cho Hà Nguyệt Tâm một phiếu, không tiếp nhận phản bác!

Nội dung chủ đề còn đề cập đến không ít thiên kim hào môn khác. Bình chọn của Hà Nguyệt Tâm dẫn đầu cách xa những người khác cả cây số.

Lầu 1: Lần trước tôi còn thấy cô ta bán rau giùm người khác ngoài chợ nữa! Thật mất mặt mà, bộ không thấy bản à!

Lầu 2: Căn cứ vào tin nóng từ nguồn tin cậy, quần áo trên người cô ta là hàng sale off của hãng thời trang đại chúng nào đó. Dị ghê. Nhà họ Hà làm sao

có thể cho tiền cô ta chứ, ăn mặc bản hàn như vậy không biết làm cho ai coi nữa?

Lầu 3: Lầu trên nói có lẽ là thật đấy, nhà họ Hà có lẽ là không có cho cô ta tiền. Nghe nói từ sau khi cô ta được đưa về nhà mấy người anh trai đều không thích cô ta, ảnh chụp chung cũng chả thấy được một tấm nữa, đi ăn bên ngoài cũng chỉ dẫn theo mình Hà Nguyệt Dao thôi.

Lầu 4: Tôi nói này, như Hà Nguyệt Dao mới là bộ dạng của thiên kim hào môn chứ.

Lầu 5: Lầu trên +1. Tôi mà là anh trai cô ta tôi cũng không thích cô ta. Bộ dạng quê mùa như cả đời chưa thấy bao giờ vậy.

Lầu 6: Nghe nói cô ta sẽ chuyển đến trường chúng ta thì phải? Đừng mà! Tôi dùng tên thật để phản đối. Nghe nói trường mà hồi trước cô ta học rất rác rưởi, qua đây rồi có khi nào kéo điểm bình quân của chúng ta xuống không đây!

Lầu 7: Lầu trên đừng nói nữa, nghe nói chủ nhiệm lớp tôi rầu đến nỗi tóc rụng gần nửa rồi, tất cả chủ nhiệm đều cảm nhận khẩn phật rằng Hà Nguyệt Tâm đừng chuyển đến lớp của mình.

Lầu 8: Bây giờ mới cảm nhận khẩn phật có trễ không vậy?

Lầu 9: Hà Nguyệt Tâm đã đập bể hoan tường của tôi về hào môn rồi.

Lầu 10: Hà Nguyệt Tâm +1.

Lầu 11: Hà Nguyệt Tâm + số cmd.

Những lầu còn lại hầu như đều là cười nhạo Hà Nguyệt Tâm cả.

Mọi người đứng tùm lại cười không ngừng. "Thảo nào mấy người anh đều không thích cô ta, không xứng tầm thật."

Nghe vậy, Hà Nguyệt Dao đè nén khóe miệng không nhịn được nhếch lên của mình, nhìn những người còn lại một cách thâm thúy.

"Sự bản hàn đề ra là có khác sâu trong xương tủy của một người là sửa không được đâu."

"Đúng rồi, anh bà đâu. Khi nào thì họ tới?"

Hà Nguyệt Dao có chút tiếc nuối. Hôm nay ba trong bốn người anh đều ở nước ngoài cả, về không được.

Anh hai Hà Tinh Hoài (何星淮) đang bận lưu diễn thế giới, giờ đang ở đầu bên kia của thế giới. Anh ba Hà Hành Lạc (何珩洛) đang dẫn đội tiến hành huấn luyện khép kín ở Nga. Anh tư Hà Lộ Từ (何路辞) thì đang thám hiểm Nam Cực cùng với bạn, bởi vì lý do thời tiết, đường bay vẫn tạm thời trong trạng thái đóng, cho nên nhất thời không về được.

Nhưng mà quà sinh nhật của Hà Nguyệt Dao bọn họ đã gửi về từ nửa tháng trước rồi.

"Anh cả sẽ về ngay thôi."

Mấy người bạn học nhìn nhau một hồi, có chút ngưỡng mộ: "Tôi nghe nói hồi này Hà Thúy Chi (何遂之) vừa mua một viên Heart of the Sea đấy, nghe nói giá cuối cùng lên tới 1 triệu 8 RMB lận đấy!"

Một người trong nhóm về mặt khó tin nói: "Đây là cuộc sống của người có tiền sao! Ăn mừng có cái sinh nhật tặng quà đắt tiền như vậy sao?? Tôi nghĩ cũng không dám nghĩ đến nữa!"

Hà Nguyệt Dao mỉm cười.

Hà Thúy Chi sau khi ba mẹ mất, dưới cái nhìn thêm thường lang sói của họ hàng thân thích và đám cổ đông, một thân một mình bảo vệ gia nghiệp, chỉ trong vài năm ngắn ngủi thôi đã nắm được hết cả Hà thị. Sản nghiệp còn khuếch trương thêm 20%, khiến cho Tập đoàn Hà thị vốn nằm ngoài vòng top 50 thế giới, một bước trở thành người giàu nhất thế giới. Mới chỉ 25 tuổi, còn trẻ măng mà giá trị con người đã vượt qua con số chục tỷ rồi, còn đạt được vị trí thứ 5 trong bảng xếp hạng Forbes được công bố vào đầu năm nay.

"Hơn nữa giá trị quà tặng của mấy người anh còn lại cũng không thấp đâu, đều không dưới 7 đơn vị cả. Xin cho phép tôi hóa thân thành chanh tinh!"

Tiệc sinh nhật đã tiến hành đến gần cuối rồi, nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Hà Thúy Chi. Hà Nguyệt Dao nhìn không được gọi điện hỏi, nhưng vẫn luôn trong trạng thái khóa máy.

Khâu tặng quà là khâu cô kỳ vọng nhất, đặc biệt là viên Heart of the Sea đó, cô từng nhìn thấy trên tạp chí, chỉ nhìn giá thôi đã khiến cô nhìn không được muốn sở hữu rồi. Vì thế nên cô đã ám chỉ rất lâu, Hà Thúy Chi mới chịu đi hội đấu giá để mua."

Nhưng bây giờ còn không thấy trở về, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì rồi sao?

Thời gian ngày càng về đêm, thậm chí có người đã bắt đầu lộ ra về mặt mất hứng rồi.

"Anh bà rớt cuộc có về không vậy?"

"Đúng vậy, Dao Dao, bà gọi điện thoại hỏi chưa vậy?"

Hà Nguyệt Dao cười có chút miễn cưỡng: "Có thể là đang kẹt xe thôi. Mọi người cũng biết mà, anh tôi vừa mới xuống máy bay thôi, có thể sẽ về trễ một chút."

Trước cửa đột nhiên truyền đến một trận xáo động, quần gia đi từ cửa ngoài vào, đằng sau không xa là thân ảnh mặc vest cao ráo.

Hà Nguyệt Dao thờ phào một hơi, đứng thẳng người dậy.

Trên người người đó là bộ vest đặt riêng của nhân hàng nổi tiếng nào đó, tóc trước trán hơi chải ngược về đằng sau, lộ ra hàng lông mày tinh tế, mắt dài hẹp, da trắng ngần, có thể thấy được bình thường được sống trong hoàn cảnh ăn sung mặc sướng, cả người đều là hơi thở lạnh nhạt, cũng không khí nào nhiệt của bữa tiệc hoàn toàn không hợp.

Sự xuất hiện của Hà Thúy Chi khiến cho hiện trường bữa tiệc không nhận được im ắng hẳn đi.

Một bạn học néo nhẹ cánh tay của bạn học khác hét không tiếng: "Mẹ nó! Ace quá đi mất! Dao Dao kiếp trước bà tích được đức gì mà có được người anh này thế!"

Hà Nguyệt Dao nghe được tiếng hét của bạn học, không nhận được cười mím lên.

Cô đi trước mặt Hà Thúy Chi, tinh nghịch nói: "Anh, anh về trễ rồi. Nhưng mà lần này tha cho anh đấy, quà của em đâu?"

Hà Thúy Chi nhăn mày, hơi thở có chút không đều, chạy về đây có chút vội, anh không có thời gian để ý đến Hà Nguyệt Dao, mắt quét khắp bữa tiệc một vòng, không thấy được người muốn gặp.

Anh có chút không vui, trầm giọng hỏi quần gia đứng cách đó không xa.

"Tâm Tâm đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đầu Cưng Chiều Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Vấn đề này hỏi có chút đường đột, quần gia nhất thời khựng lại.

Theo lý mà nói thì hôm nay là sinh nhật của Hà Nguyệt Dao, Hà Thúy Chi còn đặc biệt đi mua về viên Heart of the sea mà Hà Nguyệt Dao thích, khó khăn lắm mới tới, nhưng vẫn trễ rồi! Thế nhưng câu đầu tiên không phải là giải thích với Hà Nguyệt Dao, mà là hỏi Hà Nguyệt Tâm đang ở đâu?

Ông dè nén sự nghi hoặc trong lòng xuống, cung kính đáp: "Nguyệt Tâm Tiểu thư mấy ngày này đều không có ra khỏi cửa, bây giờ.....có lẽ vẫn còn đang ở trong phòng."

Hà Thúy Chi ừm một tiếng, khép hờ mắt dè nén tâm tình có chút kinh ngạc của mình.

Lúc ngồi trên xe trên đường từ hội đấu giá về, anh đã trùng sinh rồi.

Sau cuộc khủng hoảng kinh tế, anh từ quý công tử giá trị con người trên trăm triệu trở thành kẻ lưu lạc đầu đường xó chợ không xu dính túi, trên người kẻ cả tiền ở nhà trọ cũng không có.

Là Hà Nguyệt Tâm đã cứu bọn họ.

Lúc Hà Nguyệt Tâm được đón về nhà đã 17 tuổi rồi. Tính cách anh lãnh đạm, lúc nào cũng tập trung hết vào công việc, đối với đứa em không có mấy cảm tình này không tới nỗi là quá thân cận, nhưng cũng không tới mức độ ghét bỏ.

Sau khi phá sản, lòng tự tôn của anh bị té xuống đáy vực. Từ không chịu cúi đầu tới kéo mặt mũi xuống đi kéo đơn khắp nơi, nếu không có sự ủng hộ của Hà Nguyệt Tâm, anh cũng không biết chính mình có thể hoàn toàn chinh chinh mà vượt qua không nữa.

Đối với anh mà nói, sự tồn tại của Hà Nguyệt Tâm, không chỉ là em gái, mà còn là ân nhân.

Mỗi một ngày trở về sau, anh đều đang hối hận, tại sao tại lúc anh có năng lực lại không đối xử với Hà Nguyệt Tâm tốt hơn một chút chứ.

Bây giờ anh đã tròn sinh rồi, trở về thời điểm lúc Hà Nguyệt Tâm mới vừa được đón về nhà họ Hà.

Anh cúi đầu đè nén sự kích động trong lòng.

Là trời cao biết được anh hối hận rồi, cho anh một cơ hội bù đắp những sai sót trước đây sao?

Hà Nguyệt Dao có chút kinh ngạc, từ lúc nào mà anh cả lại kêu tên Hà Nguyệt Tâm một cách thân mật vậy rồi?

Trước đây anh cả không phải đều gọi toàn tên của Hà Nguyệt Tâm sao, đây là lần đầu tiên nghe thấy anh cả kêu nó là Tâm Tâm.

Cô đè nén sự kỳ lạ trong lòng nói: "Anh cả, anh tìm Hà Nguyệt Tâm làm gì vậy, những lúc như vậy, nó thường ở trong phòng đấy. Nó không quen với những trường hợp như thế này. Nhưng mà nó cũng là có lòng tốt, có lẽ là sợ phá hỏng buổi tiệc sinh nhật của em đi."

Trước đây không cảm thấy gì, nhưng mà Hà Thúy Chi của bây giờ lại nghe ra được ý vị khác trong lời nói của Hà Nguyệt Dao.

Nhìn như là có lòng tốt, nhưng thực chất là đang ám chỉ Hà Nguyệt Tâm không xứng.

Lúc đầu khi nhà họ Hà mới vừa phá sản, Hà Nguyệt Dao lập tức không thấy bóng dáng. Bọn họ rất là lo lắng, còn đi tìm cô ta. Lúc sau mới biết được, cô ta sợ nợ nần trong nhà chồng chất nên đã bỏ trốn cùng bạn trai nhỏ của mình rồi. Hơn nữa còn đổi cả sim điện thoại, cố ý để bọn họ không tìm thấy cô ta.

Lúc đó anh mới biết được, thì ra đứa em gái mà anh yêu thương 17 năm trời, sẽ bỏ rơi bọn họ trong thời khắc quan trọng mà bỏ trốn, sợ bọn họ sẽ liên lụy đến mình.

"Em có mời em ấy sao?"

Giọng nói của Hà Thúy Chi lạnh toát sống lưng, khiến người ta nhin không được rung mình.

Hà Nguyệt đơ cả người.

Từ khi Hà Nguyệt Tâm được đón về nhà, hai người giao lưu rất ít, cô từ đáy lòng cảm thấy, cho dù Hà Nguyệt Tâm là con ruột của nhà họ Hà, nhưng cũng chỉ là đứa lớn lên trong gia đình nghèo khổ thôi. Làm gì có đề tài chung với thiên kim Tiểu thư được nuôi dưỡng tôn quý như cô đây chứ.

Tự nhiên cô cũng sẽ không chủ động mời cô ta tham gia tiệc sinh nhật của mình rồi.

Nhìn biểu tình của Hà Nguyệt Dao, Hà Thúy Chi đã đủ hiểu được. Lúc trước Hà Nguyệt Tâm sống trong nhà họ Hà khó khăn ra sao, chắc Hà Nguyệt Dao cũng đã ra không ít sức đâu. Con người ai cũng gió chiều nào theo chiều đó cả, Hà Nguyệt Dao ngay cả tiệc sinh nhật không thèm mời Hà Nguyệt Tâm, đã tỏ rõ là mình coi thường em ấy rồi. Vậy người làm trong nhà ai cũng sẽ không để Hà Nguyệt Tâm vào trong mắt cả.

Anh nhắm mắt lại, một luồng cảm xúc mang tên hối hận như rắn độc vây quanh khắp người anh.

Anh lạnh lùng nhìn Hà Nguyệt Dao: "Em không mời em ấy, em ấy không tới cũng là điều đương nhiên."

Nụ cười trên mặt Hà Nguyệt Dao cứng lại, anh cả đây là đang trách cô không mời Hà Nguyệt Tâm sao?

Hà Thúy Chi lạnh lùng nhìn Hà Nguyệt Dao một cái, nói với quản gia: "Tiễn khách."

Nói xong xoay người đi thẳng lên lầu.

Hà Nguyệt Dao cơ hồ đứng chết lặng.

Tiệc sinh nhật của cô còn chưa kết thúc, quà mà anh cả hứa tặng cô đâu? Viên Heart of the Sea trị giá 18 triệu đâu?

Quản gia nhận được mệnh lệnh, tuy rằng không hiểu, nhưng vẫn an bài người đi tiễn khách.

Quyết định lập tức khiến khách khứa trong sảnh dậy máu tám chuyện lên.

"Không phải nói mấy người anh trong nhà họ Hà đều không thích Hà Nguyệt Tâm sao? Bây giờ nhìn lại thì hình như không phải như vậy thì phải."

"Vội lại thái độ Hà Thúy Chi với Hà Nguyệt Dao cũng quá lạnh lùng đi..... Thật hết hồn mà. Nếu tôi mà là Hà Nguyệt Dao chắc tôi khóc tại chỗ luôn quá."

"Lời đồn nói là mấy người anh đều rất thương yêu Hà Nguyệt Dao, chẳng lẽ là giả à? Thật ra người được cưng là Hà Nguyệt Tâm ư?"

Nghe lời nghị luận của mọi người xung quanh, cảm nhận ánh mắt mang theo sự hiếu kỳ, giám sát, đồng tình của mọi người, nụ cười mỉm đoan trang của Hà Nguyệt Dao có chút duy trì không nổi.

Tại sao thái độ anh cả đối với lại kém như vậy chứ? Nhưng anh cả đích thực đã mua cho cô viên Heart of the Sea trị giá 18 triệu cho cô mà! Chẳng lẽ,

anh cả chỉ là muốn cho cô một bất ngờ ư?

Như có gai đâm sau lưng vậy, Hà Nguyệt Dao đột nhiên bừng tỉnh, vội vàng kêu Hà Thúy Chi lại: "Anh! Có phải anh quên gì rồi không, hôm nay là sinh nhật em đây! Quà mà anh hứa với em đâu?"

Bước chân lên lầu của Hà Thúy Chi ngừng lại, một lúc sau, anh mới chậm rãi nói: "Tâm Tâm tổ chức qua tiệc sinh nhật chưa?"

Hà Nguyệt Dao ngờ người một lúc, giọng nói lọt ra tự kể rằng: "Nó.....không thích náo nhiệt, cho nên không thích những thứ này."

Anh nhìn cô chăm chăm, nói rõ từng câu từng chữ: "Em ấy còn chưa tổ chức qua, em tổ chức làm gì?"

Hà Nguyệt Dao nghe được ý khác trong lời nói, Hà Nguyệt Tâm là con gái ruột của nhà họ Hà còn chưa tổ chức, đứa con nuôi như cô tổ chức gì chứ?

Sắc mặt cô tái mét trong chốc lát.

Cho dù là con nuôi, trước đây mấy anh trai đều thương yêu cô như em ruột mà, bây giờ là như thế nào?

Hà Thúy Chi không để ý đến cô nữa, đi thẳng lên lầu.

"Dao Dao, bà có sao không?"

Hà Nguyệt Dao quay đầu lại nhìn, ánh mắt của mọi người trong sảnh đều tụ tập hết lên người cô, có quan sát, có người thì như bạn học của cô, đồng tình cô.

Cô nhin không rơi nước mắt, trấn định nói: "Chắc là anh cả gặp phải phiền phức gì đó trong công việc, cho nên mới như vậy thôi. Tôi không sao, mọi người yên tâm."

Bạn học đều vây quanh lại an ủi cô.

Hào quang của Hà Thúy Chi quá mạnh mẽ rồi, những lời nói lạnh như băng hồi nãy, bọn họ đứng xa như vậy mà đã cảm thấy hai chân run lẩy bẩy rồi, nói chi đến Hà Nguyệt Dao, chắc là bị dọa sợ rồi.

"Chắc là gặp phải chuyện phiền lòng trong công việc thôi, rất bình thường. Dao Dao bà không cần để tâm đâu."

"Đúng đó, qua mấy ngày anh bà chắc chắn sẽ xin lỗi bà thôi, đừng buồn mà."

Trong lòng Hà Nguyệt Dao có chút khó chịu, nhưng nghĩ kỹ lại thì trước đây mấy anh em bọn họ cũng có lúc sẽ cãi vã, giận dỗi nhau đó thôi, chỉ là các anh trai lúc sau đều sẽ nhường cô, bồi thường cho cô gấp trăm gấp ngàn lần hơn.

Hà Thúy Chi nhất là đang tức giận vì những việc khác, qua mấy ngày nữa sẽ tốt thôi, đến lúc đó anh ấy nhất định sẽ xin lỗi cô.

Nghĩ vậy, tâm tình cô tốt lên rất nhiều, ừm một tiếng.

Hà Thúy Chi đi lên lầu 3, chậm rãi bước về phía căn phòng không có gì nổi bật trong ký ức.

Tiếng bước chân vang vọng khắp hành lang, tim anh cũng nhin được đập nhanh theo, anh thế nhưng lại có chút hồi hộp.

Anh nhớ ra gì đó, ngừng bước chân lại.

Quản gia đi bên cạnh cũng ngừng lại theo, ông không dám thở mạnh, lặng lẽ cúi đầu nhìn sàn nhà trước mắt.

Căn cứ kinh nghiệm nhiều năm của ông, Thiếu gia vừa nãy thật sự vô cùng tức giận.

Bình thường Thiếu gia hiếm khi nào ghét một người như vậy.

Thiếu gia tại sao lại đột nhiên lạnh lùng như vậy với Nguyệt Dao Tiểu thư nhỉ? Chẳng lẽ bị xuyên hồn rồi à?

Ông cũng không dám nói, ông cũng không dám hỏi.

"Quà."

Giọng nói thanh lãnh khiến ông hoàn hồn, ông vội vàng vực tinh thần lên, đem hộp đựng Heart of the Sea đưa cho Hà Thúy Chi.

Hà Thúy Chi không có nhận: "Không phải cái này."

Quản gia ngược đầu lên, nhìn ánh mắt của Hà Thúy Chi, run người một cái: "Đúng! Không phải cái này!" Nói rồi đưa hộp còn lại cho anh.

Ông lau nhẹ mồ hôi trên trán, xác nhận qua ánh mắt, vẫn là Thiếu gia của bọn họ, không có bị xuyên hồn.

Hà Thúy Chi nhận lấy hộp, ánh mắt trở nên nhu hòa hơn hẳn.

Trong khoảnh khắc mà anh trùng sinh, trên người chỉ đem quà của Hà Nguyệt Dao, đó là món quà kiếp trước tặng cho Hà Nguyệt Dao. Anh vẫn luôn cảm thấy không thích hợp, với lại chỉ có 18 triệu thôi, làm sao xứng với Hà Nguyệt Tâm chứ.

Cho nên anh vòng trở lại buổi đầu giá, nghe nói món áp chót của hôm nay là một sợi lắc tay đính kim cương xanh. Giá gia công vô cùng cao, gia công rất tinh xảo, là do chính tay Vương phi Diana thiết kế lúc còn sinh thời, trên thế giới chỉ có một sợi này thôi.

Anh không biết thưởng thức châu báu lắm, nhưng mà 40 triệu, chắc Tâm Tâm sẽ thích nhỉ?

Lúc Hà Nguyệt Tâm mở cửa ra, vẻ mặt có chút mê mang.

Anh trai của bây giờ là anh trai mất lợt trông của Hà Nguyệt Dao, anh trai của sau này là anh trai đã mờ mắt và khô rồi.

Nói sao thì cũng là anh trai của sau này khiến người ta thích nhiều hơn.

"Anh cả?"

Cô lập tức điều chỉnh biểu cảm gương mặt lại, kiếp trước cô từng sống chung với mấy anh trai một khoảng thời gian, biết được bọn họ tuy rằng có chút tật vật của quý công tử khó sửa, nhưng bản chất thì đều không xấu.

Chỉ là trùng sinh rồi, cô không muốn có dính líu gì tới mấy anh trai như kiếp trước nữa. Với năng lực của bọn họ, cho dù không có cô đi chăng nữa, thì sớm muộn gì cũng có thể đứng lên trở lại thôi.

Kiếp này mục tiêu của cô chỉ là thi được lên trường đại học mà mình thích thôi.

Nụ cười trên mặt Hà Thúy Chi như băng tan ra, nhìn kỹ thì còn chút hồi hộp nữa: "Tâm Tâm, anh.....đi công tác về rồi."

Hà Nguyệt Tâm mở to mắt nhìn chăm chăm anh, có chút nghi hoặc, trước đây mối quan hệ giữa cô và các anh trai đều khôn thân thiết, nhìn cứ như những người lạ cùng sống chung trong một căn nhà vậy, càng không có khả năng đi công tác trở về còn cố tình đến thông báo với cô. Đây là đặc quyền mà Hà Nguyệt Dao mới có.

Cô đột nhiên không biết tiếp lời như thế nào: ".....Ồ."

Phát hiện cách trả lời này có chút lạnh lùng, lại bổ sung thêm một câu: "Có chuyện gì sao?"

Hà Thúy Chi có thể lý giải thái độ của Hà Nguyệt Tâm, kiếp trước cô đối xử với bọn họ đều là lễ phép nhưng có chút xa cách, nhưng trải qua khoảng thời gian chung hoạn nạn trong một ngôi nhà nhỏ bé, thì nhìn lại thái độ bây giờ của Hà Nguyệt Tâm cứ như gai nhọn đâm thẳng vào trong tim anh vậy.

Nhưng nghĩ đi thì cũng phải nghĩ lại, Hà Nguyệt Tâm trước giờ vẫn đều luôn như vậy cả, không lấy lòng cũng không adua hòa theo.

Thời điểm đó Hà Nguyệt Tâm vừa mới về nhà họ Hà, đơn côi chiếc bóng, bọn họ những người làm anh, đáng lẽ phải chủ động quan tâm mới đúng, nhưng ngược lại họ lại đi xa cách em ấy.

Cũng khó trách Hà Nguyệt Tâm lại lạnh nhạt với bọn họ như vậy.

Đề xuống cảm xúc thất vọng trong lòng, anh cười nói: "Tâm Tâm, anh có mang quà về cho em này."

Quần gia đứng bên cạnh nhìn thấy nụ cười trên mặt Hà Thúy Chi cứ như nhìn thấy ma vậy. Bình thường Hà Thúy Chi đối với ai cũng lạnh lùng cả, cho dù với Hà Nguyệt Dao cũng chỉ là giọng điệu hòa nhã hơn xịu thôi.

Cười đến.....gần gũi như vậy, cười đến có chút lấy lòng như vậy thì đúng là lần đầu thấy mà.

Hà Nguyệt Tâm không cảm thấy có gì không đúng, mỗi lần Hà Thúy Chi đi công tác về mua quà cho Hà Nguyệt Dao cũng sẽ sẵn tiện mua cho Hà Nguyệt Tâm. Chi là một người là lựa chọn kỹ lưỡng, một người là tiện tay mà thôi.

Hà Nguyệt Tâm phối hợp nói: "Quà gì vậy?"

Hà Thúy Chi đưa hộp đựng lắc tay kim cương xanh cho cô: "Xem thử coi có thích không!"

Hà Nguyệt Tâm mở hộp ra nhìn, lông mày khẽ nhíu lại: "Cái này.....Nhìn rất mắc tiền thì phải?"

Hộp đựng tinh xảo, bên trong là một chiếc lắc tay, sợi dây màu bạc, mặt trên đính một số kim cương nhỏ như ngôi sao lấp lánh, nhìn thủ công rất tinh tế.

Đối diện với ánh mắt hỏi dò của Hà Nguyệt Tâm, chân mày Hà Thùy Chi có chút nhảy dựng lên.

Anh đột nhiên nhớ đến kiếp trước, Hà Nguyệt Tâm vẫn luôn rất tiết kiệm.

Kiếp trước sau khi phá sản mấy anh họ vẫn sửa không được tính ăn xài phung phí, vẫn là Hà Nguyệt Tâm ép bọn họ phải bỏ thói xấu đó đi.

Sau này Hà Nguyệt Tâm nghiêm cấm bọn họ mua những món đồ vừa mắc lại không thực dụng chỉ để so đo đó nữa. Hơn nữa còn đặc biệt nêu ví dụ là những món đồ trong buổi đấu giá, giá cuối cùng bán ra lúc nào cũng cao hơn giá thực tế rất nhiều.

Nếu như khai ra giá thật, Hà Nguyệt Tâm chắc chắn sẽ không chịu nhận.

Anh mặt không đổi sắc nói: "Không mắc, cái lắc tay này rẻ lắm."

"Bao nhiêu tiền?"

Hà Thùy Chi nhẹ giọng nói: "Bốn.....trăm."

Quản gia: "???"

Không phải, Thiếu gia Ngài có phải là nói thiếu mấy số 0 không?

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cùng Chiều Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Gân xanh trên trán của quản gia giật giật.

40 triệu bị nói thành 400 tệ, ngài đối lòng vừa phải thôi chứ.

Nghe thấy câu trả lời của Hà Thúy Chi, Hà Nguyệt Tâm thờ phào một hơi.

Tuy rằng cô tiết kiệm, cũng không ham rẻ mà mua những món đồ không xài được. Nhưng tiền nào của đó. Có những thứ thật sự đáng giá mắc như vậy. Nhưng mà nếu cô cảm thấy không hữu dụng cho lắm thì cô cũng sẽ không mua.

Nhìn thủ công như vậy, nếu như chỉ 400 tệ thôi, thì quả thật là mua được một món hời lớn rồi.

Dưới tác dụng của ánh đèn, những hạt kim cương lấp lánh cứ như là một dải ngân hà sáng chói khắp vũ trụ vậy.

Nói cho cùng cô cũng là con gái, cô đối với những món đồ lấp lánh như vậy thật sự không cảm lòng được.

Cô không quan tâm đến giá trị những món quà mà anh trai mua. Món quà có rẻ tiền đi chăng nữa thì cũng là một phần tâm ý của anh trai.

Hà Nguyệt Tâm nhin không được tí mĩ nhìn lắc tay cảm thán: "Kim cương trên đây nhìn cứ như thật vậy!"

Đương nhiên rồi, đó là kim cương thật mà. Quản gia cúi thấp đầu, nhin không được bổ sung trong lòng.

Mấy người trong buổi đấu giá tranh giành đến mức ta sống người chết để mua được, đến cuối cùng Hà Thúy Chi phải dùng giá tiền cao hơn 10 triệu mua về, như vậy mới không người rao giá tiếp.

Đối với việc nhận quà, Hà Nguyệt Tâm vẫn là rất vui.

Hà Nguyệt Tâm cười híp mắt: "Vây cảm ơn anh cả nhé!"

Thấy em gái thích thì Hà Thúy Chi yên tâm rồi.

"Không cần khách sáo, nếu như em thích, lần sau anh lại mua cho em nữa. Dù gì thì cũng không mắc."

Hà Thúy Chi trả lời rất dịu dàng, cứ như nếu là Hà Nguyệt Tâm muốn thì anh sẽ lập tức ngựa không ngừng vó mà mua thêm một sợi cho Hà Nguyệt Tâm nữa.

Quản gia đứng bên cạnh sắp không không chế được biểu cảm trên mặt mình rồi, mặt nhăn nhúm lại thành một đống.

Ông trời của tôi ơi! 40 triệu đấy! Ngài dối lòng vừa thôi! Nếu như Tiểu thư thật sự coi thành thử 400 tệ mà tùy tiện tặng cho người khác thì sao!

Ông khẽ ngược đầu lên, nhìn biểu cảm của Hà Thúy Chi, không có chút đau lòng nào cả, hình như còn vì việc Hà Nguyệt Tâm rất thích món quà này mà đặc biệt vui vẻ.

Quần gia nghĩ lại thì thấy thôi đi, 40 triệu đối với nhà họ Hà mà nói thì chỉ là con số nhỏ thôi.

Nhưng mà, chiều gió trong nhà họ Hà thật sự phải thay hướng rồi!

Tầm mắt của Hà Thúy Chi xoẹt qua quần áo trên người Hà Nguyệt Tâm

Hà Nguyệt Tâm mặc một bộ đầm bông trên người, màu sắc của cái đầm hình như đã phai màu một ít, có thể nhìn ra được là đã mặc rất nhiều năm rồi.

Anh nhăn chặt mày lại.

Trước đây tại sao anh lại không phát hiện ra rằng Hà Nguyệt Tâm ăn mặc giản dị như vậy chứ?

Sau khi rời khỏi phòng của Hà Nguyệt Tâm, Hà Thúy Chi lại khôi phục hình tượng người lạ cấm lại gần, lạnh mặt đi về phía phòng sách.

Quần gia đi bên cạnh không dám thở mạnh một xú nào. Ông đã phát rồi, xem ra mưa mùa xuân chỉ là đặc quyền của Hà Nguyệt Tâm thôi, những người phàm như ông đây không có tư cách để hưởng thụ.

"Trong nhà một tháng cho Tâm Tâm bao nhiêu tiền tiêu vặt?"

Bên tai vang giọng nói lãnh đạm, Quần gia lập tức phản ứng lại, cúi người nói: "Mỗi tháng 100 ngàn."

"Tại sao lại ít như vậy?"

Âm cuối mang theo sự lạnh lẽo đến cực điểm.

Quần gia nhìn không được rùng mình một cái, cái này có phải là do ông định ra đầu chứ! Lúc đầu khi Hà Nguyệt Tâm mới vừa quay về nhà họ Hà, trên bề mặt thì tiêu chuẩn y hệt Hà Nguyệt Dao, hai người mỗi tháng đều là 100 ngàn. Nhưng thực tế tiền tiêu vặt của Hà Nguyệt Dao sớm đã không chỉ dừng ở con số này rồi. Tiền không đủ để tiêu thì sẽ tìm các anh trai cho, muốn mua đồ xa xỉ gì thì không nhẽo với các anh trai là được. Tiền tiêu vặt sớm đã không biết nhân lên gấp mấy lần rồi nữa.

Còn Hà Nguyệt Tâm. Cô tuyệt đối sẽ không tìm mấy anh trai xin tiền. Bình thường cũng không tiêu xài phung phí, nghe mấy người làm nói thì cô đều để dành cả.

Về mặt Quần gia khó xử, không biết trả lời như thế nào.

Hà Thúy Chi suy nghĩ trong chốc lát, trong lòng đã có dự tính riêng. Những chi tiết mà trước đây anh làm lơ không biết còn bao nhiêu cái nữa.

Anh lạnh nhạt mở miệng nói: "Mời nhà tạo mẫu dựa theo kích cỡ của Tâm Tâm mua một số quần áo thích hợp với phong cách của em ấy. Đồ một năm bốn mùa đều cần cả, số lượng thì chú cứ coi tình hình rồi quyết định."

Mồ hôi trên trán Quần gia suýt chút nữa thì nhiều xuống thì nghe được lập tức như được đại xá vậy: "Vâng."

"Ồ, đúng rồi." Hà Thúy Chi bổ sung thêm. "Nhớ cắt hết bằng giá. Nếu Tâm Tâm có hỏi thì nói là hàng nhái khuyến mãi, chỉ cần một hai trăm tệ thôi là được."

Quần gia: "....."

Hàng hiệu đựng một cái là mấy chục ngàn tệ, nói thành một hai trăm tệ, nhà thiết kế sẽ khóc.....nhỉ?

"Viên Heart of the Sea này, xử lý như thế nào?" Quần gia cẩn thận hỏi.

Hà Nguyệt Dao sớm đã nói qua cô muốn viên Heart of the Sea này rồi. Trước đây anh em họ cũng không phải là chưa cãi nhau qua, anh em cùng một nhà thì làm gì có việc thù dai đâu chứ. Với tình cảm mười mấy năm của anh em họ, vật này hơn nửa cuối cũng sẽ tặng cho Hà Nguyệt Dao coi như là bồi tội thôi.

Hà Thúy Chi suy nghĩ một lát rồi nói: "Mở một tủ bảo hiểm riêng cho Tâm Tâm đi, cái này cũng bỏ vào đó luôn."

Quần gia có một khoảnh khắc cứ nghĩ rằng mình nghe nhầm rồi. Không đưa cho Hà Nguyệt Dao cũng thôi đi, ngược lại còn tặng cho Hà Nguyệt Tâm?? Hơn nữa còn mở một tủ bảo hiểm riêng cho Hà Nguyệt Tâm? Những thứ này trước đây đều là đặc quyền riêng của Hà Nguyệt Dao mà!

Hà Thúy Chi đi về phía phòng sách.

Hà Nguyệt Dao có một tủ bảo hiểm chỉ để để những trang sức quý báu, nhưng Hà Nguyệt Tâm không có.

Tủ bảo hiểm này, sẽ có một ngày, anh nhất định sẽ lấp đầy cho em gái. Hơn nữa còn phải quý giá hơn cái của Hà Nguyệt Dao gấp trăm ngàn lần.

Trong phòng, Hà Nguyệt Tâm đang làm đề, màn hình điện thoại đột nhiên sáng lên, nhìn một cái, màn hình hiển thị điện thoại gọi đến của "Mẹ Hứa".

"Tâm Tâm, con ở bên đó sao rồi? Có ai ăn hiếp con không? Ăn có ngon không?"

Hứa Lan là mẹ nuôi của cô. Lúc nhỏ cô đi lạc, được người tốt bụng nhặt được, gửi đến Cô nhi viện, là Hứa Lan đã nhận nuôi cô từ Cô nhi viện.

Vợ chồng Hứa Lan không thể có con được, nên đã nuôi dưỡng Hà Nguyệt Tâm như con ruột vậy.

Hà Nguyệt Tâm đứng bên cửa sổ, nhìn cảnh đêm không điểm dừng bên ngoài cửa sổ.

"Con rất tốt. Mẹ, mẹ không cần lo cho con đâu. Hôm nay mẹ bận hết việc rồi à?" Giọng nói của cô không nhận được nhu hòa rất nhiều.

Ba mẹ nuôi của cô bán rau để sống, mỗi ngày 4 giờ sáng phải đến chợ rau để nhập hàng, 6 giờ mở hàng, bận đến 9 giờ tối mới có thể về nhà.

Lúc đầu sau khi nhà họ Hà tìm được Hà Nguyệt Tâm, hai người đều đau lòng một thời gian rất lâu, nhưng cuối cùng vẫn lòng đau như cắt mà đuổi Hà Nguyệt Tâm đi. Nhà họ Hà cho hai người tiền, hai người cũng không chịu nhận.

Ba mẹ nuôi tuổi đã cao rồi, trên người đều dần có chút bệnh vặt.

Cô đau lòng hai người, nhưng đưa tiền thì hai người lại không chịu nhận, cô chỉ còn cách dành dụm tiền tiêu vặt của mình lại, lén lút để dành trong thẻ ngân hàng. Cô còn thường hay lén lút chuyển một khoản tiền nhỏ vào trong thẻ của Mẹ Hứa nữa. Mẹ Hứa tuổi đã cao hay quên việc, vẫn luôn nghĩ rằng mình nhớ nhầm số dư, nên tới giờ vẫn chưa phát hiện ra.

"Bệnh ho của mẹ đã đỡ hơn chưa?"

Ba Hứa chen qua, tay cầm một cái điện thoại khác, đưa điện thoại cho Mẹ Hứa xem.

Lúc bọn họ nhớ cô thì sẽ lên mạng tìm kiếm tên của cô. Mỗi lần tin tức mà họ tìm ra đều không mấy tốt, những cư dân mạng hình như đều không mấy thích Hà Nguyệt Tâm.

Ví dụ như người này, hắn chia sẻ hình chụp màn hình trên một diễn đàn của trường học lên Weibo. Bình luận bên dưới đều cười nhạo Hà Nguyệt Tâm, nói cô là "chăm sề" "nghèo nàn".....

Mẹ Hứa xem bình luận của cư dân mạng trên màn hình càng xem càng tức giận, đẩy điện thoại Ba Hứa đưa đến trước mặt qua một bên, nhẹ giọng nói: "Con.....thật sự không sao chứ?"

Hà Nguyệt Tâm cười nói: "Con thật sự không sao. Mọi người đều rất tốt với con."

Quả thật có một số người không mấy thích cô, nhưng ngôn luận của những người đó đều không ảnh hưởng gì tới cô, cô cũng sẽ không nói ra rồi làm cho ba mẹ nuôi lo lắng thêm.

Nghĩ tới những bình luận trên mạng, mũi Mẹ Hứa nhói lên, hít sâu một hơi: "Tâm Tâm của mẹ tốt như vậy, chắc chắn mọi người đều thích con. Con nhớ ra đường thì mặc nhiều một chút, sắp vào thu rồi."

Hà Nguyệt Tâm ừm một tiếng, vừa định cúp điện thoại, Mẹ Hứa lại nói tiếp: "Tâm Tâm, con có biết.....Weibo làm sao đăng kí không?"

Hà Nguyệt Tâm bối rối: "Cái gì?"

"Mẹ thấy mấy người trẻ bọn con đều chơi thứ này, ba mẹ cũng muốn chơi thử."

Hà Nguyệt Tâm thể hiện lý giải, người lớn tuổi đều thích những thứ mới lạ. Cô kiên nhẫn dạy ba mẹ nuôi làm sao đăng kí tài khoản Weibo, làm cách nào đăng status Weibo. Hai người lại khuyên răn Hà Nguyệt Tâm thêm một hồi mới cúp máy.

Vừa cúp máy Mẹ Hứa liền nóng nảy chửi Ba Hứa: "Tôi còn chưa cúp máy ông đưa tôi coi cái gì mà coi!"

Ba Hứa không nói nên lời: "Tôi đây không phải là tức quá mà! Bây giờ tài khoản Weibo cũng đăng kí rồi, chúng ta phải làm sao đây?"

Mẹ Hứa giật lấy điện thoại.

Bình luận này tóm tắt ngắn gọn: "Hà Nguyệt Tâm dùng sức lực của một mình mình kéo cả tầng lớp xã hội thượng lưu xuống 1 level."

Bình luận này còn nhận được hơn 300 lượt like, được đẩy lên thành bình luận nổi bật.

Mẹ Hứa cắn răng: "Ồ đâu ra! Tâm Tâm của tôi làm gì bọn họ rồi à, miệng lưỡi bọn họ sao lại khắc nghiệt như vậy chứ, sau này không sợ báo ứng sao!"

Mẹ Hứa mỗi lúc muốn mắng người miệng lưỡi đều không mấy lưu loát. Bà cầm điện thoại, này giờ vẫn đều không đánh ra được một chữ.

Ba Hứa đeo mắt kính, cầm lấy cuốn sách bìa có chút cũ kỹ lật qua lật lại, nhìn kỹ bìa sách, là một cuốn Tư tưởng Mao Trạch Đông《毛澤東思想概論》.

Mẹ Hứa mắt sáng rực lên.

Thời gian tiếp sau đây, những tài khoản cười nhạo Hà Nguyệt Tâm trên mạng, đều bị những bình luận Tư tưởng Mao Trạch Đông đóng chiếm.

Những Anti cười nhạo Hà Nguyệt Tâm đều bị ép tiếp nhận một buổi lễ rửa tội giá trị quan từ cốt lõi của xã hội chủ nghĩa.

Phải văn minh, phải hài hòa, phải thân thiện.

Anti:???

Vào xem trang cá nhân thì thấy đây là nick ảo ngay cả ảnh đại diện cũng không. Muốn phản bác lại nhưng, nhưng đó là Tư tưởng Mao Trạch Đông đấy! Ai dám nói những điều ông ấy nói không đúng chứ?

Anti thực sự rất bất lực, lướt trang cá nhân của nick ảo này, ảnh đại diện không có, status cũng không đăng một cái, chỉ thấy trong thông tin giới thiệu đề là sinh nhật ngày 1/6/1973.

Không phải, Hà Nguyệt Tâm cũng có fan ư?? Còn là fan trung niên nữa chứ?

Đầu bên kia, Quản gia vừa gọi điện cho nhà tạo mẫu, hẹn thời gian giao quần áo cho Hà Nguyệt Tâm xong liền đi đến nhà bếp, đem chuyện chiều gió trong nhà đã thay đổi chia sẻ cho đồng nghiệp biết.

Người làm trong phòng bếp đều quay quần lại: "Chuyện gì vậy?"

Nghe Quản gia nói Hà Thúy Chi mua sọt lắc tay 40 triệu cho Hà Nguyệt Tâm, cuối cùng lại nói thành là 400 tệ, thậm chí còn tặng viên Heart of the Sea của Hà Nguyệt Dao cho Hà Nguyệt Tâm thì mặt ai nấy đều tái mét cả lên.

Trong đó có mấy người mồ hôi lạnh đều toát ra luôn rồi, nghe giọng như sắp khóc vậy.

"Hồi này com canh tôi bung lên cho Tiểu thư Nguyệt Tâm đều nguội ngắt cả, bây giờ phải làm sao đây!"

"Mấy món đó đều là tôi làm đại cả, rau cải trong đó đều là đồ thừa của hôm qua cả, nếu như Tiểu thư Nguyệt Tâm ném ra thì phải làm sao đây?!"

Quản gia cũng không nghĩ tới những người này lại ngược đãi Hà Nguyệt Tâm tới mức độ này, sắc mặt lập tức lạnh đi: "Cho dù Tiểu thư Nguyệt Tâm không thân thiết với mấy Thiếu gia, nhưng cô ấy cũng là chủ nhân thật sự của cái nhà này. Mấy người còn không đi bồi tội với Tiểu thư Nguyệt Tâm! Nếu không ngày mai tôi báo lại với Thiếu gia ngay, xem coi Thiếu gia xử lý mấy người như thế nào."

Mấy người đó lập tức cảm thấy như trời sập vậy, tay chân lóng ngóng chuẩn bị một đồng đồ ngon trong bếp, kiểu Trung kiểu Tây, đồ ngọt loại nào cũng có đủ cả.

Nghe thấy tiếng gõ cửa vang lên lần nữa, Hà Nguyệt Tâm có chút hoang mang ngược đầu lên.

Bình thường trừ những lúc ăn cơm ra, căn bản là không ai đến gõ cửa phòng cô cả, hôm nay là làm sao vậy, mọi người tập thể nhớ ra có cô trong nhà sao?

Một lúc sau, cô mở cửa ra, ngoài cửa là 5 người làm nữ cười như mưa xuân, tay mỗi người đều bưng một mâm đồ ăn.

Hà Nguyệt Tâm "?"

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cưng Chiều Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Sáng sớm ngày hôm sau, trong phòng ăn.

Hà Nguyệt Tâm ngồi trước bàn ăn, nhìn những món ăn sáng kiểu Trung như nồi cháo, giò cháo quẩy, tiểu long bao trước mặt, cảm thấy có chút thất thần.

Lúc vừa mới được đón về nhà họ Hà, cả nhà ngoại trừ cô ra, buổi sáng đều ăn theo kiểu Tây. Lúc cô nói là muốn ăn bữa sáng kiểu Trung còn bị Hà Nguyệt Dao cười nhạo trước mặt mọi người nữa.

Từ đó về sau cô cũng rất ít khi ăn sáng cùng mấy anh trai. Dần dần mọi người trong nhà cũng đã quen với điều đó, người làm chỉ đem bữa sáng vào trong phòng cô thôi.

Sáng nay thức dậy, cô liền soạn lại những tập đề cương vừa làm xong, người làm nữ liền ân cần gõ cửa mời cô xuống lầu ăn sáng, còn nói là do Hà Thúy Chi dặn nữa.

Việc huyền hoặc hơn nữa là, bây giờ trên bàn ăn có ba người, trừ bữa sáng của Hà Nguyệt Dao vẫn là kiểu Tây thì ngay cả bữa sáng của Hà Thúy Chi cũng đã biến thành kiểu Trung rồi. Hơn nữa nhìn bộ dạng của Hà Thúy Chi thì cảm thấy đang ăn rất ngon miệng.

Khẩu vị của anh cả thay đổi từ lúc nào vậy?

Cộng thêm việc tối hôm qua, những người làm nữ hay bung com nguội canh lạnh cho cô đồng loạt xin lỗi cô nữa.

Giờ đây trong đầu Hà Nguyệt Tâm đang đầy những dấu chấm hỏi.

Chẳng lẽ anh cả trên đường đi công tác vô ý đọc được câu truyện nông phu và rắn liên tưởng đến Hà Nguyệt Dao, vì thế nên mới thấy lo lắng, cuối cùng quyết định đem tình cảm đầu tư lên người em gái có quan hệ máu mủ là cô đây sao?

Chỉ còn có thể là khả năng này thôi.

Dù sao thì anh cả không thể nào cũng trùng sinh như cô vậy.

Hà Thúy Chi thấy Hà Nguyệt Tâm không ăn, cũng ngừng lại, "Sao vậy, không hợp khẩu vị à?"

Anh cũng là sáng hôm nay mới nghe được chuyện người làm trong nhà ngược đãi Hà Nguyệt Tâm từ chỗ Quản gia, sau khi hung hãn giáo huấn bọn họ một trận xong, vốn định cho bọn họ nghỉ việc hết luôn, nhưng sau đó lại nghe nói bọn họ đã đi xin lỗi Hà Nguyệt Tâm và đã nhận được sự tha thứ của Hà Nguyệt Tâm rồi nên cuối cùng chỉ giảm nhẹ hình phạt của bọn họ thành giảm tiền thưởng năm của họ thôi.

Hà Nguyệt Tâm lắc lắc đầu: "Không có."

Giọng cô mang chút xa cách, như không muốn tiếp tục chủ đề này nữa.

Bất luận anh cả xảy ra chuyện gì, cô đều đã quyết định sẽ không dính líu gì tới bọn họ nữa. Nếu như lại sống như kiếp trước nữa, nói không chừng sống tới tuổi 25 cô lại phải lìa đời nữa.

Huống chi, bây giờ cô chỉ một lòng muốn học hành thật tốt thôi.

Hà Thúy Chi cúi đầu, che dấu sự mất mát trong lòng. Thái độ Nguyệt Tâm đối với anh vẫn còn có chút lạnh lùng, nhưng mà xa cách lâu như vậy cũng không phải một lúc là có thể bù đắp lại được.

Tay cầm nĩa của Hà Nguyệt Dao run một cái, bất cẩn gây ra tiếng động chói tai trên mặt đĩa.

Bắt đầu từ tối hôm qua, anh cả không chỉ đứng về phía Hà Nguyệt Tâm, còn khiến cho cô mất mặt trước đám đông nữa.

Cô vốn định mặc kệ anh cả, đợi anh cả tự mình đến xin lỗi cô, nhưng rõ ràng là cô nghĩ nhiều rồi. Bây giờ trên bàn ăn, anh cả đều không chủ động nói câu nào với cô cả, thậm chí còn không thèm nhìn cô một cái nữa!

Hà Thúy Chi nói: "Mấy ngày nữa là em nhập học rồi, có cần gì thì nói với Quản gia."

Hà Nguyệt Tâm đáp lại: "Vâng."

Sau khi được đón về nhà họ Hà, nhà họ Hà liền giúp cô làm thủ tục chuyển trường, chuyển đến trường Trung học trọng điểm tốt nhất thành phố. Trước đây là do sắp kết thúc học kỳ, cho nên cô học ở trường cũ đến học kỳ 2 lớp 10 mới chuyển. Lớp 11 cô sẽ chuyển đến trường mới. Hà Nguyệt Tâm có chút kỳ vọng, kiếp trước cô không có chuyển trường, chất lượng đội ngũ giáo viên của trường Trung học trọng điểm không phải là những trường bình thường có thể so được. Nếu cô muốn thi vào trường đại học mà mình thích, thì chuyển đến Thập Nhất Trung là lựa chọn tốt nhất.

"Em đã suy nghĩ kỹ là sẽ vào lớp nào chưa?" Hà Thúy Chi thấy em gái có hứng thú, liền tiếp tục chủ đề này.

Hà Nguyệt Tâm chẳng người lại: "Học lớp nào có thể tự mình chọn à?"

Hà Nguyệt Dao nắm chặt cây nĩa trong tay, giọng nói không khống chế được có chút lớn: "Anh, anh tính giúp nó đi cửa sau à?"

Cô rất không lý giải, Hà Thúy Chi trước giờ vẫn luôn tin dụng cạnh tranh công bằng, đối với việc học của cô chưa bao giờ dụng tay vào qua.

Thập Nhất Trung xếp lớp dựa trên thành tích học tập. Tốt cái là thành tích của cô khá tốt, vẫn luôn duy trì trong top 50 toàn khối, thỉnh thoảng cũng có rớt khỏi lớp trọng điểm, nhưng chỉ cần nước tới chân mới nhảy ôn bài một đêm là có thể thi đủ thành tích trở về lớp trọng điểm.

Bây giờ anh cả thế nhưng vì Hà Nguyệt Tâm mà đi cửa sau cho nó?

Hà Nguyệt Tâm nghiêm túc suy ngẫm một hồi.

Nghe nói lớp 11 sau khi chia ban xong, cách một khoảng thời gian sẽ thi xếp lớp một lần, cho nên bây giờ chuyển vào lớp nào thì hình như cũng không có khác biệt gì cả.

Cho dù chuyển vào lớp kém nhất, thì cô cũng có tự tin rằng lần sau khi thi xếp lớp sẽ thi vào được lớp trọng điểm.

Cô ngược đầu lên, giọng nói thanh lãnh: "Nghe theo sự sắp xếp của nhà trường đi, nhà trường xếp vào lớp nào thì học ở lớp đó."

Hà Nguyệt Dao ngẫm thờ phào một hồi, cười nhạo nói: "Với thành tích của mày, chuyển vào lớp nào có khác biệt gì sao, tới cuối cùng không phải cũng sẽ bị đánh lại nguyên trạng sao."

Thành tích của Hà Nguyệt Tâm vẫn luôn bảo trì khoảng hạng 100 ở trường cũ. Với lại độ khó đề thi của hai trường vốn đã không giống nhau rồi, đến lúc đó Hà Nguyệt Tâm nói không chừng có thể sẽ đội sổ nữa cũng nên.

Về phương diện thành tích, cô vẫn có tự tin có thể đánh bại Hà Nguyệt Tâm.

Cô vừa nói xong câu này liền cảm nhận được gì đó, ngược đầu lên liền thấy ánh mắt không mang chút tình cảm nào của anh cả đang nhìn cô chằm chằm. Trong mắt tràn đầy sự lạnh lẽo, như một xô nước lạnh, xối thẳng vào người cô.

Hà Thúy Chi nhìn Hà Nguyệt Dao một cái, lại lạnh nhạt dời khỏi tầm mắt. Trước đây tại sao anh lại không phát hiện Hà Nguyệt Dao nói chuyện lại giơong cung bật kiếm, câu nào cũng nhắm vào Hà Nguyệt Tâm như vậy chứ.

Hơn nữa Hà Nguyệt Dao nói cho cùng cũng chỉ là đứa bé được Ba Hà Mẹ Hà cơ duyên hảo hợp nhận nuôi ở Cô nhi viện mà thôi.

Hà Nguyệt Tâm mới là Thiên kim đích thực của nhà họ Hà.

Hà Nguyệt Tâm không thể phủ nhận lời nói của Hà Nguyệt Dao, nắm chặt nắm đấm nói: "Em nhất định sẽ học hành thật tốt, không lãnh phí điều kiện học tập tốt như vậy."

Lời nói này của cô là thật lòng.

Nhưng hiện giờ hình như không có ai thật lòng nghe cả.

Ăn xong bữa sáng, Hà Nguyệt Tâm chuẩn bị ra ngoài một chuyến, cô nghĩ Hà Thúy Chi đã chủ động mời cô cùng ăn sáng thì cũng nên không hiểu lễ phép như vậy, cho nên cô nói với Hà Thúy Chi một tiếng: "Anh, em ra ngoài một lát."

Hà Thúy Chi hoàn hồn từ trong suy ngẫm của bản thân, nhìn bầu trời bên ngoài, có chút âm u, dự báo thời tiết cũng nói là sẽ mưa.

Anh nhẩn máy lại: "Em đi đâu?"

Hà Nguyệt Tâm khựng lại, không nghĩ tới lời khách sáo cô thuận miệng nói ra Hà Thúy Chi lại hỏi lại như vậy.

"Mấy ngày nữa nhập học rồi, em ra ngoài mua chút tài liệu học tập."

Hà Thúy Chi gật đầu, kêu Quán gia, dặn dò Quán gia khom người bên cạnh anh mấy câu, rồi nói: "Bác lái xe đưa Nguyệt Tâm đi đi."

Bình thường khi ra ngoài Hà Nguyệt Tâm đều không làm phiền Quán gia hay Tài xế, cô vội nói: "Em đi xe bus là được rồi, không xa đâu."

Hà Thúy Chi nhìn cô chằm chằm, không tán đồng nói: "Lát hồi có thể sẽ có mưa."

Hà Nguyệt Tâm nhìn Quán gia đã cung kính đứng bên cạnh cô, tùy thời đợi chỉ thị của cô, không còn cách nào khác cả, "Được thôi."

Đợi Hà Nguyệt Tâm ra khỏi cửa, Hà Nguyệt Dao mới hồi thần lại.

Anh cả... thật sự thay đổi rồi.

Không chỉ đối đãi với Hà Nguyệt Tâm thân mật như vậy, mà còn kêu Quân gia đích thân lái xe đưa đón nó nữa. Trước đây anh đối đãi với Hà Nguyệt Tâm đều như đối diện với không khí vậy.

"Nguyệt Dao."

Một giọng nói lạnh đến cực điểm gọi cô, cô ngược đầu lên, nhìn thẳng vào mắt của anh cả. Anh cả rốt cuộc chịu chủ động nói chuyện với cô rồi.

Việc này nói rõ Hà Thúy Chi không còn giận cô nữa rồi, còn có khả năng sẽ vì chuyện hôm qua mà xin lỗi cô.

Nhưng nói cho cùng thì cô cũng còn chút tức giận, không muốn để ý tới anh cả, cho nên không thèm phản ứng lại.

Hà Nguyệt Tâm vừa đi khỏi Hà Thúy Chi liền khôi phục trạng thái lạnh như băng, mày mắt lạnh lùng, ngón trỏ gõ nhẹ lên mặt bàn, như đang suy ngẫm chuyện hệ trọng nào đó vậy.

"Em đối với ba mẹ em, có ý nghĩ gì không? Em có nhớ bọn họ không?"

Đầu óc Hà Nguyệt Dao mê mang, không hiểu thời điểm này Hà Thúy Chi nhắc tới ba mẹ làm gì.

Cô nghĩ nghĩ rồi nói: "Em rất nhớ bọn họ, nhưng mà....." Sắc mặt cô tối đi, "Họ đã mất rồi. Lúc nhỏ ba mẹ đều thương em nhất, không để cho em chịu chút úy khuất nào cả. Em vốn cho rằng, sau khi bọn họ đi rồi, anh cả sẽ như ba mẹ vậy, ai ngờ rằng....."

Cô nhớ tới bữa tiệc sinh nhật tối qua của mình, thật sự cảm thấy có chút uất ức.

Hà Thúy Chi nhìn sắc mặt của cô, nhíu mày, lạnh lùng đánh gãy: "Anh đang nói ba mẹ ruột của em."

Vấn đề này khiến Hà Nguyệt Dao choáng váng, sống trong nhà họ Hà bao nhiêu năm nay, cô sớm đã coi mình là con gái ruột của nhà họ Hà rồi, nếu như không phải Hà Thúy Chi nhắc đến, cô đều không nhớ ra cô còn có ba mẹ ruột.

Sắc mặt cô thay đổi mấy lần, miễn cưỡng nói: "Lúc đó em quá nhỏ.....đối với bọn họ không có ấn tượng gì nhiều."

Hà Thúy Chi lạnh lùng nhìn Hà Nguyệt Dao.

Dù gì thì cũng là ba mẹ ruột, Hà Nguyệt Dao bao nhiêu năm nay thế nhưng không có một chút ý định đi tìm họ nào cả.

Hà Thúy Chi lạnh nhạt nói: "Bắt đầu từ ngày mai, anh sẽ kêu trợ lý tìm tung tích của bọn họ giúp em."

"Cái gì?" Có một khoảnh khắc Hà Nguyệt Dao hoài nghi là mình nghe nhầm rồi.

Hà Thúy Chi mặt không biểu tình nói: "Dù gì thì bọn họ cũng là người thân duy nhất trên đời này của em, em nên đoàn tụ với bọn họ."

Còn người thân duy nhất trên đời này của anh em nhà họ Hà là Hà Nguyệt Tâm.

Sắc mặt Hà Nguyệt Dao trắng bệch trong thoáng chốc, cả người như rơi vào hầm băng. Anh cả đây là muốn đuổi cô ra khỏi nhà ư?

Ba mẹ ruột của cô nói không chừng lúc đầu vì không có tiền nuôi cô, nên mới vứt bỏ con ngoài đường. Hoặc là như ba mẹ nuôi của Hà Nguyệt Tâm vậy, chỉ là người bán rau thì sao? Cả Hoa Hạ, ai có thể có tiền hơn nhà họ Hà chứ?

Nơi Hà Nguyệt Tâm muốn đi là đường sách, cả một con đường đều bán sách cả, tài liệu tất cả các cấp và đồ dùng học tập đều có cả.

Từ xa nhìn vào, cả một con đường đều rất là náo nhiệt, bây giờ đang trong thời kỳ khai giảng, nên có không ít phụ huynh dắt con cái đến để mua đồ dùng học tập, còn có không ít học sinh cùng tuổi với Hà Nguyệt Tâm nữa.

Hà Nguyệt Tâm kêu Quân gia ngừng xe trước đầu đường cách đường sách một con đường, không đợi Quân gia xuống xe mở cửa xe giúp cô, thì cô đã tự mở cửa xuống xe rồi.

"Phía trước khó quay đầu xe lắm, bác đưa con tới đây là được rồi."

Sau khi xuống xe cô nghĩ rồi nghĩ lại bổ sung thêm một câu: "Cảm ơn."

Quân gia có chút thụ sủng nhược kinh, lúc ông đưa đón Hà Nguyệt Dao trước giờ chưa bao giờ nhận được một câu cảm ơn cả, trong mắt Hà Nguyệt Dao thì việc được phục vụ là chuyện đương nhiên.

Sắc mặt ông nhu hòa rất nhiều, ngược đầu nhìn thời tiết, lôi ra một cây dù từ trong xe đưa cho Hà Nguyệt Tâm: "Lát nữa có thể sẽ có mưa, Tiểu thư cầm lấy cây dù này đi."

Hà Nguyệt Tâm nhận lấy dù, lại nói thêm tiếng cảm ơn với ông nữa, đang chuẩn bị đi thì Quân gia lại gọi cô lại nữa.

"Đợi một lát." Quân gia chui ra khỏi xe, cúi người đứng trước mặt cô, tay phải cung kính đưa một bức thư cho Hà Nguyệt Tâm, cười híp mắt nói: "Đây là Thiếu gia dặn đưa cho Tiểu thư."

Hà Nguyệt Tâm mở ra nhìn, bên trong là một tấm thẻ ngân hàng màu đen, bên góc phải phía trên còn có một dòng chữ tiếng anh viết bằng vàng đùn chảy, cả tấm thẻ ngân hàng đều rất có cảm giác chất lượng.

"Cái này là?"

Quân gia nụ cười đầy mặt, ngữ khí mang chút cung kính nói: "Đây là thẻ đen không giới hạn số tiền giao dịch, Tiểu thư có thể dùng để mua sắm, mua những thứ mà Tiểu thư muốn mua như quần áo, túi xách, thậm chí là xe, trang sức và cả nhà nữa."

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cung Chiều Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

"Cái này.....Con không thể nhận."

Quân gia có chút đau đầu, lập tức nghĩ tới lời mà Thiếu gia dặn mình trước khi ra ngoài, vội vàng khuyên: "Nguyệt Tâm Tiểu thư, cô không cần phải để tâm. Cái này mọi người trong nhà họ Hà đều có cả, Nguyệt Dao Tiểu thư.....cũng có, quyền sử dụng ở trong tay của Tiểu thư."

Trên thực tế thì mấy người anh trai kia có hay không ông không biết, nhưng Hà Nguyệt Dao là chắc chắn không có. Tuy rằng ông không biết tại sao Thiếu gia lại dặn ông phải nói như vậy, nhưng Thiếu gia cũng nói nếu không nói như vậy, Hà Nguyệt Tâm sẽ không chịu nhận.

Hà Nguyệt Tâm có chút nghi hoặc: "Hà Nguyệt Dao cũng có ư?"

Quân gia làm ra vẻ mặt đáng tin gặt đầu: "Đúng vậy."

Hà Nguyệt Tâm rơi vào trầm tư, kiếp trước anh cả không có đưa thẻ đen gì cho cô cả, nhưng mà cho dù có đưa rồi, cô cũng sẽ không dùng tới. Nhưng nếu Hà Nguyệt Dao cũng có rồi, thì có lẽ nó cũng là thứ cùng đẳng cấp với tiền tiêu vật thôi.

Quân gia thấy cô nhận rồi liền yên tâm, cung kính nói: "Lát nữa tôi vẫn sẽ ở đây đợi Tiểu thư rồi chờ Tiểu thư về nhà."

Hà Nguyệt Tâm vội nói: "Không cần không, Bác có việc bận thì Bác cứ làm đi. Đợi lát con tự bắt xe bus về là được rồi."

Quân gia nói: "Nhưng mà....."

Bất kể Quân gia có nói thế nào thì Hà Nguyệt Tâm vẫn kiên trì như vậy. Cuối cùng Quân gia cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể lái xe đi về.

Nửa tiếng sau, Hà Nguyệt Tâm chui vào trong một tiệm sách nhìn có chút cũ nát, sách trên những giá sách đều không có được bọc nilon tinh tế lại, nhìn vào còn có chút rách nát, hiển nhiên là có rất nhiều người đã từng lật qua.

Không sai, đây là một tiệm sách cũ.

Cô không có keo kiệt đến mức độ này, giá cả của tài liệu học tập cô có thể chấp nhận được, lý do chọn tiệm sách này là.....

Cô tiện tay lật một quyển sách toán học kỳ đầu lớp 11 ra, ở những phần đề trống của trang sách có một số ghi chú lộn xộn, phần bài tập đằng sau mỗi bài học cũng đều được viết đầy những cách giải khác nhau, còn khoanh tròn lại những phần trọng tâm, thậm chí bên trên còn ký hiệu là trọng điểm thi học kỳ nữa.

Có một số học sinh gia cảnh không tốt sẽ đem bán những tài liệu học tập này đi, thậm chí có một số cuốn còn bị bán đi mấy lần nữa, trên sách cũng sẽ có nhiều bút tích khác nhau.

Đây tương đương là có được tinh hoa học tập của nhiều người khác nhau.

Hà Nguyệt Tâm tỉ mỉ chọn ra vài cuốn, lúc này trong tiệm sách chỉ có một người khách là cô, hiển nhiên có chút khác biệt.

Bên ngoài có hai nữ sinh Trung học cấp 3 đi ngang qua vô tình nhìn vào trong tiệm sách một cái lập tức ngừng bước lại.

"Bà xem, Hà Nguyệt Tâm kia!"

"Nó cũng quá bần hàn rồi đi, thế nhưng lại đi mua sách cũ."

Hai người một người tên Lý Vân (李芸) một người tên Vương Mộng Giai(王梦佳), đều là học sinh của Thập Nhất Trung.

Lý Vân nhìn không được nói: "Trời ơi, quần áo trên người nó không phải cũng là đồ cũ đó chứ. Vừa nghĩ tới phải làm bạn học với loại người như vậy tôi đều muốn chuyển trường rồi."

"Mau chụp hình lại, đăng lên diễn đàn trường."

Hai người lập tức dậy tinh thần, Lý Vân lấy điện thoại ra.

Mấy phút sau, diễn đàn trường lại ra một bài đăng khác, nội dung là một tấm hình.

Trong hình Hà Nguyệt Tâm nghiêng người đứng giữa giá sách trong tiệm sách hơi tối, lộ ra góc nghiêng khuôn mặt tinh tế, cô hơi cúi đầu xuống, chăm chú lật sách trong tay, một lọn tóc rơi ra khỏi tai, đường quai hàm và đường viền cổ nối nhau thành một đường cong tuyệt đẹp. Góc khuất của tấm hình lộ ra biển hiệu của tiệm sách, trước cửa còn có stander tuyên truyền sách cũ giảm giá.

Lập tức liền có người trả lời ngay.

Lầu 1: Hà Nguyệt Tâm của tháng này tuy rằng sẽ trễ nhưng đã đến. Tôi muốn xem xem vị Thiên kim Hào môn này sẽ đột phá giới hạn bản cùng như thế nào đây.

Lầu 2: Đến sách cũng phải mua đồ cũ, nó túng thiếu tới vậy à.....

Lầu 3: Mắc cười quá đi, đây chính là điển hình của việc chim sẻ bay lên cành cao cũng không thể thành phượng hoàng sao? Có một số người chính là tốt số. Cái đức không đủ cân địa vị.

Lầu 4: Người như Hà Nguyệt Dao mới là Thiên kim Hào môn thật sự. Hà Nguyệt Tâm cùng lắm chỉ là mệnh nha đầu.

Lầu 5: Lầu trên +1

Lầu 6: Không phải, sách giảm giá có khi tôi cũng đi mua mà. Đột nhiên cảm thấy Thiên kim Hào môn như vậy mà đi mua sách cũ.....có chút.....đáng yêu?

Lầu 7: Lầu trên đi khám mắt đi. Nó đây là người nghèo không sửa được cái mạng nghèo nản thì có.

Lầu 8: Lạc đề xiu, khuôn mặt này, dáng người này, tôi yêu rồi.

Lầu 9: Nếu tôi mà ở trong cái chỗ rách nát như thế này thì chỉ có thể chụp ra một con vô gia cư đang lụm đồng nát thôi. Nhưng Hà Nguyệt Tâm thì lại có thể chụp thành tiên nữ, ngưỡng mộ rồi.....

Lầu 10: Lầu trên +1, có chút muốn cong.

Lầu 11: Tỷ tỷ em có thể!

Những trả lời đăng sau đã triệt để lạc đề, toàn là thảo luận nhan sắc của Hà Nguyệt Tâm, hơn nữa còn toàn là khen.

Mất thấy ngày càng lạc đề, Lý Vân vẫn chưa nhìn thấy nội dung cười nhạo Hà Nguyệt Tâm như trong tưởng tượng, không khỏi mắng: "Mấy người có bệnh à? Mặt là điểm chính sao? Điểm chính chẳng phải nên là nó thế nhưng đi mua sách cũ à?"

Vương Mộng Giai nhìn hình trong bài đăng, tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng tấm hình này Hà Nguyệt Tâm với tiệm sách cũ rách nát hoàn toàn không hợp nhau tí nào, ngược lại còn làm cho hoàn cảnh dơ bẩn xung quang tăng thêm chút mỹ cảm nữa chứ.

Lý Vân có chút điên não, vốn là đăng bài để thu hút sự đồng tình của mọi người, muốn thấy mọi người cười nhạo Hà Nguyệt Tâm, ai biết được trong đây lại lộ ra một đám yêu ma quỷ quái bị Hà Nguyệt Tâm hút hồn chứ? Đầu óc mấy người này có phải bị hư hết rồi không?

Lúc này Hà Nguyệt Tâm đã chọn xong sách và thanh toán xong đang đi ra khỏi tiệm sách, Lý Vân hai người sợ bị phát hiện lập tức trốn ngay.

Hà Nguyệt Tâm lại đi dạo đường sách một hồi nữa, hoàn toàn không phát hiện đằng sau mình có hai cái đuôi.

Lý Vân lại chụp sau lưng Hà Nguyệt Tâm chụp thêm mấy tấm, đăng lên diễn đàn.

Lập tức lại có trả lời mới.

Lầu 127: Nghi ngờ chủ thớt là fan đóng giả anti, thế nhưng lại sửa ảnh cho nữa chứ.

Lầu 128: Nghi ngờ như lầu trên +1, fan giả anti không bàn cãi.

Lầu 129: Kỹ thuật sửa ảnh của chủ thớt khá đầy nhí, nhìn cặp chân vừa thon vừa thẳng, da còn rất nõn nà nữa chứ, không chú ý nhìn còn tưởng là mặc váy da, nhìn kỹ mới phát hiện là màu da thật, sát thủ bóng lưng giám định hoàn tất.

.....

Lầu 132: Xin ảnh gốc! Tôi muốn lấy làm hình nền điện thoại.

Lầu 133: Tôi cũng muốn! Tỷ tỷ đẹp quá đi mất!

Lầu 134: Chủ thớt thì ra là fan giả anti, report không tiền, tự mình chủ động xóa đi. [Mặt cười.jpg]

Tiếp đó bất luận cô giải thích như thế nào, cũng không có ai tin, qua thêm một hồi, bởi vì bị quá nhiều người report mà bị xóa mất.

Lý Vân khóc không ra nước mắt: "Tôi thề, tôi thật không có sửa....."

Đều là ảnh gốc mà!

Hà Nguyệt Tâm đối với những việc này đều không hay biết gì cả, mấy ngày mới trùng sinh về này cô đều luôn trầm mê học tập, nên không hề biết cô đã trở thành trung tâm dư luận trên diễn đàn trường.

Cô mua đủ tài liệu học tập, lại mua thêm một số dụng cụ học tập liên chuẩn bị về nhà, giờ đang đi bộ về hướng trạm xe bus.

Đi đến nửa đường thì đột nhiên mưa lớn, cô lông nga lông ngóng bung dù ra, ai biết được mưa càng ngày càng lớn, thế nhưng lại có khuynh hướng chuyển thành giông bão, có không ít hạt mưa còn rơi vào trong bạch nỉlon, làm cho tài liệu cô mua đều ướt cả rồi.

Cô vội ôm đóng tài liệu dạt vào trong hiên trước cửa hàng để tránh mưa.

Đội một lát, điện thoại trong túi đột nhiên run lên, màn hình hiển thị tên của Hà Thúy Chi.

Hà Nguyệt Tâm chớp chớp mắt, không biết tại sao Hà Thúy Chi lại gọi đến, cô chậm chạp bắt máy: ".....Anh?"

Giọng nói trầm thấp của Hà Thúy Chi truyền đến từ đầu dây bên kia: "Vẫn chưa mưa xong sao?"

Từ trong giọng nói cũng có thể tưởng tượng ra được là anh đang nhăn mày.

"Mưa xong rồi." Hà Nguyệt Tâm trả lời.

"Vậy sao còn chưa về nữa?"

Hà Nguyệt Tâm đè nén một tia quái lạ trong lòng xuống.

"Đột nhiên.....trời mưa." Hà Nguyệt Tâm nhìn màn mưa. "Em đợi mưa nhỏ xíu rồi mới về."

"Lý Nham đâu?" Hà Thúy Chi đi đến bên cửa, kéo rèm cửa ra, nhìn màn mưa bên ngoài, hạt mưa lớn rơi xuống mặt đất, lại văng tung tóe lên, trên mặt đất thậm chí đã có chút ngập nước rồi.

Coi cảnh này là biết mưa sẽ rơi lâu đây.

Lý Nham (李岩) là vị Quản gia hồi nãy chở Hà Nguyệt Tâm ra ngoài.

Hà Nguyệt Tâm nói: "Em để bác về trước rồi. Em tự về bằng xe bus là được."

Hà Thúy Chi đang định cúp máy, gọi điện thoại cho Lý Nham, để cho ông đến đón Hà Nguyệt Tâm thì mới nhớ ra anh vừa phái Lý Nham đến công ty rồi. Lý Nham nhất thời cũng không tới kịp được.

Trong nhà chỉ có một quản gia là Lý Nham, mấy người em trai đều biết lái xe, cũng không cần tài xế khác nữa. Việc mắc kẹt ngoài đường do trời mưa như vậy như Hà Nguyệt Tâm như vậy trước đây anh chưa bao giờ nghĩ tới. Trong nhà ai cũng có xe, bãi giữ xe đều đầy xe cả, nhưng Hà Nguyệt Tâm không có.

Hơn nữa trước đây anh thề nhưng chưa bao giờ nghĩ tới điểm này.

Anh gấp notebook trên bàn lại, cầm lấy áo khoác đi ra ngoài cửa.

"Anh đến đón em, em phát định vị qua cho anh đi."

Chương 6

Hà Nguyệt Tâm kinh ngạc, cô đã biết sự quái lạ hồi nãy trong lòng cô ở đâu mà ra rồi, kiếp trước anh cả sẽ không giống như bây giờ như vậy. Hà Thúy Chi trước giờ vẫn luôn trầm mê vào công việc, rất ít khi giành không gian riêng của mình dùng trên người người khác, bây giờ anh ấy thế nhưng lại quan tâm cô như thế, hơn nữa còn muốn đích thân đến đón cô nữa.

Đây đúng là điều hiếm có mà.

"Không cần đâu!" Cô vội nói, "Anh bận thì anh cứ làm tiếp chuyện của anh đi! Em tự mình về là được rồi."

Anh cả đột nhiên khác thường như vậy, thực sự khiến cho cô có chút sợ hãi.

Hơn nữa cũng chỉ là đợi ở đây một xíu mà thôi, cái này có sao đâu chứ, từ nhỏ đến lớn cô đã chịu khổ không biết bao nhiêu lần rồi, chờ đợi đã là việc nhẹ nhàng nhất rồi.

Tiếp sau đó, mặc kệ anh cả có nói thêm gì đi chăng nữa, Hà Nguyệt Tâm cũng đều không chịu.

Hà Thúy Chi không còn cách nào khác, chỉ có thể nghe theo, anh thử hỏi dò Hà Nguyệt Tâm: "Tâm Tâm, vậy em nói anh nghe, bên cạnh em có phương tiện giao thông nào đặc biệt không?"

Hà Nguyệt Tâm nhìn về phía trạm xe bus, cách chỗ cô đang đứng có chút xa, hơn nữa đường còn đang sửa chữa nữa, không biết có thể đi qua được không nữa. Bên đường có người bắt taxi, nhưng bởi vì mưa giông lớn quá nên taxi qua qua lại lại đều trong trạng thái có khách cả.

Cô lắc lắc đầu: "Hình như.....không có."

"Vậy bên cạnh em có những gì?" Hà Thúy Chi kiên nhẫn vô cùng.

Hà Nguyệt Tâm nhìn xuyên màn mưa giông, trả lời anh cả: "Bên trái có một cửa hàng tiện lợi, còn có một tiệm trái cây, đối diện là cửa hàng 4S, bên phải là....."

Cửa hàng 4S - 4S店: Cửa hàng bán xe (Automobile Sales Serviceshop 4S), là một cửa hàng bán xe tổng hợp (Sale), liên kiện (Sparepart), hậu mãi(Service), thông tin khảo sát (Survey), là doanh nghiệp bán xe 4 trong 1.

Hà Thúy Chi đánh gãy lời của cô: "Cửa hàng 4S?"

"Ừm."

Hà Thúy Chi ánh mắt sáng rõ, kết hợp với sự lo lắng trước đây của anh, anh đã tìm được cách giải quyết rồi.

"Anh không phải dặn Lý Nham đưa cho em một tấm thẻ rồi sao?"

"Đúng vậy, sao vậy?" Hà Nguyệt Tâm khựng lại, Hà Nguyệt Tâm vô thức sờ túi xách bên người, thẻ đen vẫn còn đặt trong đó.

Giọng nói lạnh lạnh của Hà Thúy Chi truyền đến từ đầu bên kia: "Em vào trong cửa hàng 4S chọn một chiếc xe mà em thích, rồi dùng tấm thẻ đó mua đi."

Lại nhớ ra Hà Nguyệt Tâm chưa đủ tuổi, không có bằng lái xe không được lái xe, anh bổ sung nói: "Rồi sau đó kêu nhân viên bán xe lái xe chở em về nhà."

Hà Nguyệt Tâm tay cầm điện thoại cả người đơ lại.

Vô thức nhìn về phía cửa hàng 4S, stander trước cửa hàng quảng cáo một số thương hiệu xe như Ferrari, Mercedes, Lamborghini.....

Không phải chứ, anh cả, giọng điệu nhẹ nhàng như mua rau ngoài chợ này là nghiêm túc đấy hở?

Hà Nguyệt Tâm cảm thấy có chút điều, theo bản năng muốn từ chối đề nghị điên rồ này.

Bởi vì trời mưa, không thể về nhà được, nên vì muốn cô có xe về nhà cộng thêm có người chở về nên tùy tiện mua một chiếc xe?

Hà Thúy Chi nói tiếp: "Anh từ sớm đã muốn mua một chiếc xe rồi. Em chỉ là thuận tiện mua về giúp anh thôi, không cần chọn kỹ đâu, chọn cái mắc nhất

là được, được không?"

Anh không có nhiều yêu cầu gì với xe cả, xe thì chất lượng tốt là được số lượng không quan trọng. Nếu như nói là mua xe tặng Hà Nguyệt Tâm thì chắc chắn em ấy sẽ cảm thấy quý giá mà không chịu nhận, nhưng nếu nói là anh tự mình mua thì đơn giản nhiều hơn rồi.

Hà Nguyệt Tâm nhất thời không biết phải nói gì.

Nhớ đến cảnh tượng hùng vĩ ở bãi giữ trong nhà, Hà Nguyệt Tâm cảm thấy thật là hoang phí. Nếu đổi thành trước khi trùng sinh, cô nhất định sẽ không chút do dự mà trách anh trai, sau đó ép anh ấy sửa đổi thói tiêu xài phung phí này, nhưng đó là dưới tình huống tình cảm của cô và các anh trai tốt. Nhưng với mối quan hệ xa cách của hai người họ bây giờ thì Hà Nguyệt Tâm thật sự không mở miệng được.

Thấy Hà Nguyệt Tâm không nói gì, Hà Thúy Chi biết rằng cô đang do dự, giọng điệu nhin không được nhu hòa đi nhiều: "Tâm Tâm, giúp anh cả đi, được không?"

Hà Thúy Chi cũng có lúc phải nhỏ giọng nài nỉ như vậy sao, Hà Nguyệt Tâm lại nhìn cửa hàng 4S một lần nữa, do dự nói: "Được."

Hà Thúy Chi cúp máy, tâm tình rất tốt.

Đến lúc Hà Nguyệt Tâm mua xe về rồi, anh sẽ mướn thêm một tài xế riêng cho em ấy, tài xế thì không thể nào không xe phải không nà?

Sau đó thuận lý thành chương, xe cũng sẽ thuộc về Hà Nguyệt Tâm thôi.

Như vậy sẽ không phải lo lắng em gái bị mắc kẹt bên ngoài không thể về nhà được rồi.

Lý Vân và Vương Mộng Giai vẫn theo đuôi Hà Nguyệt Tâm, không vì gì khác, Lý Vân chỉ là không cam tâm, không chụp được hình xấu của Hà Nguyệt Tâm không nói, không nhận được sự đồng cảm của mọi người không nói, còn bị nói là fan của Hà Nguyệt Tâm nữa chứ, bài đăng mấy trăm lần cũng bị xóa mất rồi.

Cô đem sự bất mãn trong lòng toàn bộ tính hết lên đầu Hà Nguyệt Tâm.

Cô kéo Vương Mộng Giai, không đi dạo nữa, chỉ đi theo sau lưng Hà Nguyệt Tâm thôi.

Thấy trời đổ mưa rồi, trong lòng cô mừng thầm, trời đổ mưa thì Hà Nguyệt Tâm nhất định sẽ rất vất vả, như vậy nói không chừng cô sẽ chụp được rất nhiều hình vật vả với nghèo nàn của Hà Nguyệt Tâm.

Ai biết được hình xấu vẫn chưa chụp được thì thấy nó nhận một cú điện thoại, nói không được vài phút thì bung dù đi vào trong cửa hàng 4S ở đối diện.

Hai người cảm thấy bối rối, Hà Nguyệt Tâm vào cửa hàng 4S để làm gì?

10 phút sau, Hà Nguyệt Tâm đứng trước cửa cửa hàng 4S, cô thu dù lại, chớp dù vẫn đang không ngừng nhiều nước, nước mưa trên giày làm ướt cả tấm thảm màu đỏ trải trên sàn. Quần áo và đầu tóc của cô đều bị mưa tạt ướt, cả người đều có chút chật vật.

Cô nhìn vào trong cửa hàng, xem những hãng xe muôn hình vạn trạng bên trong, anh cả hình như không có nói cho cô biết phải mua hãng nào.....chỉ nói mua mắc là được.....

Không thanh thản như việc lựa sách, cô hoàn toàn không hiểu gì về xe cả.

Bây giờ trời đang mưa nên trong sảnh có không ít người. Hà Nguyệt Tâm nhìn vào bên trong một cái, có chút không thích ứng. Cách chỗ cô không xa là quầy dịch vụ, hai bên đều trưng bày những loại xe khác nhau, đều là những dạng xe cô nhìn không hiểu.

Theo quy trình mà nói thì chắc là nên tìm nhân viên bán xe dắt cô đi vòng vòng xem xe đúng không nhỉ?

Không xa có một người đàn ông bận vest, trên cổ treo thẻ nhân viên, đang đứng quay lưng về phía cô dựa vào quầy dịch vụ.

Cô đi qua đó, nờ nụ cười lễ phép nói: "Chào anh. Em muốn mua xe, anh có thể dẫn em đi xem thử không, em không hiểu nhiều về xe lắm."

Người đó quay đầu lại, theo bản năng nờ nụ cười xã giao, sau khi nhìn thấy là Hà Nguyệt Tâm thì nụ cười trên mặt hần khựng lại một hồi, sau đó quét mắt nhìn đồng sách cũ trên tay cô, mày hơi nhăn lại một chút.

Nụ cười trên mặt tắt bớt: "Em.....muốn mua xe?"

Hà Nguyệt Tâm gật đầu. Cô đến mua xe, dựa theo yêu cầu của anh cả, mua cái mắc nhất ở đây.

Nhân viên đánh giá Hà Nguyệt Tâm từ trên xuống dưới một hồi, có chút nghi ngờ.

Bình thường khách hàng đến mua xe, giới thiệu xe công với thử xe, mỗi tình tiết đều phải cực tỉ mỉ, tranh giành cơ hội bán được xe. Nhưng có lúc, tiêu

tốn thời gian hơn nửa ngày, xe cũng thử đã rồi, đến cuối cùng khách hàng lại nói là không mua nữa.

Cho nên từ lần đầu gặp khách, anh đều sẽ đánh giá năng lực tiêu phí của người đó, rồi quyết định có nên lãng phí thời gian giới thiệu sản phẩm cho họ không. Đặc biệt bây giờ đã là cuối tháng rồi, cách ngày đánh giá KPI không còn mấy ngày nữa, và KPI của anh còn thiếu một xiu nữa mới lấy được quán quân, quán quân KPI sẽ có thưởng.

Còn Hà Nguyệt Tâm tuy rằng xinh đẹp, nhưng từ đầu đến chân đều toát ra vẻ tiết kiệm quán xuyến gia đình, nhìn là biết học sinh vừa học vừa làm, nói khó nghe một chút thì chính là nghèo nàn.

Hà Nguyệt Tâm hoàn toàn không biết trong lòng hán đang nghĩ gì, thấy hán không nói lời nào chỉ đành nhắc hán: "Anh có thể dắt em đi xem xung quanh không?"

Thấy Hà Nguyệt Tâm hỏi mình, nụ cười trên mặt tắt hán, xoay đầu lại móc điện thoại trong túi ra lướt, lo đến nói: "Xe ở đó hết đây, em tự đi coi đi."

Hà Nguyệt Tâm nhú mày, người này rõ ràng không muốn phục vụ cô.

Nhưng anh cả nói muốn mua xe mắc nhất, cô không hiểu gì về xe cả, nếu không có người giải thích cho cô nghe, cô thật sự không biết đâu là đâu cả.

Cô nhẫn nại nói: "Vậy anh có thể nói cho em nghe xe mắc nhất đặt ở chỗ nào không, tự em đi coi."

Nhân viên bán hàng lo lắng ngược đầu lên, nhướn một bên mày lên quan sát Hà Nguyệt Tâm một cái.

Hán làm việc ở đây lâu rồi, những khách hàng tò mò đến xem không đích thực không ít.

Anh chỉ tay về hướng quầy trưng bày bên phải cho có lệ: "Ồ tuốt bên trong đây, tự mình đi xem đi."

Hà Nguyệt Tâm rõ ràng cảm nhận được thái độ lấy lệ của hán, cho dù là người dễ cảm thông cô cũng cảm thấy có chút không vui.

Cô không nói chuyện với hán nữa, đi về phía hán chỉ.

Quầy hơi cao hơn mặt đất ở sát bên trong, đang trưng bày chiếc Maserati mới toanh, thân xe màu xanh đậm dưới ánh đèn nhìn càng sang trọng hơn gấp bội.

Xe này chắc là chiếc mắc nhất nhì.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cưng Chiều Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Hà Nguyệt Tâm đi về qua đó, lúc cách xe còn một khúc thì đằng sau truyền đến giọng nói gấp gáp của nhân viên bán hàng đó: "Đừng sờ lung tung!"

Hà Nguyệt Tâm quay đầu lại, nhân viên bán hàng đang chạy về phía này, ánh mắt nhìn trừng trừng về phía cô, vẻ mặt lo lắng. Nhìn như đột nhiên nhớ ra rằng không được sờ lung tung, sau đó liền chạy đến nhắc nhở cô.

Cô có chút lơ to lơ nhìn chân mình, rồi nhìn chiếc Maserati cách cô ít nhất 3 mét.

Con mắt nào của hán thấy cô muốn sờ xe rồi?

Nhân viên lo lắng gấp gáp chạy tới, sau khi để Hà Nguyệt Tâm tự mình đi xem xong hán mới đột nhiên nhớ ra, nếu như Hà Nguyệt Tâm hiểu kỳ sờ bậy rồi làm dơ xe, đến lúc đó lại phải đem xe đi rửa, nếu mà lúc đó đột nhiên có khách muốn xem thì có thể sẽ ảnh hưởng đến việc khách xem và cảm nhận xe nữa.

Giọng nói Hà Nguyệt Tâm có chút lạnh đi: "Tôi không có sờ nó."

Mắt chó coi thường người cô thấy nhiều rồi, nhưng chưa thấy qua ai khoa trương đến vậy cả.

Nhân viên bán hàng thấy rõ cô không có sờ, lại nhìn sắc mặt cô rất lạnh, lúc này mới ý thức được mình đích thực có chút vô lý, cảm thấy có chút lúng túng nói: "Là tôi hiểu lầm rồi, nhưng mà, xe em muốn mua ở đây không có, đằng trước có một chỗ bán xe cũ, nếu không em đến đó xem thử được không?"

Hán cũng tự cảm nhận mình vô lý, đây mới nghĩ cách cứu chữa. Nếu như Hà Nguyệt Tâm thật sự muốn mua xe thì đến chỗ bán xe cũ là thích hợp nhất.

Đây là đang đuổi khách ư.

Tuy rằng thường ngày Hà Nguyệt Tâm không hay nổi nóng, nhưng cô không phải *bánh bao, sẽ không nhường nhịn để người khác trèo lên đầu lên cổ cô.

*Bánh bao: chất của bánh bao dễ nắn, dùng để hình dung những người bị bắt nạt cũng không dám phản kháng.

Cô cúi đầu nghĩ một hồi, nghiêm túc hỏi hân: "Nghe nói tiền lương của nhân viên bán hàng phần lớn đều nhờ vào tiền hoa hồng bán xe đúng không?"

Nhân viên bán hàng có chút khó hiểu, nhưng vẫn trả lời: "Đúng vậy."

Hà Nguyệt Tâm nghiêm túc tính toán: "Vậy bán ra một chiếc xe anh sẽ nhận được bao nhiêu tiền hoa hồng từ đó?"

Về mặt Hà Nguyệt Tâm như một học sinh hiếu học, hân không biết mình bị sao nữa, nhất nhất trả lời: "Xem giá cả, xe được bán ra giá càng cao thì tiền hoa hồng nhận được càng nhiều."

Hà Nguyệt Tâm gật đầu. Cho nên nếu cô muốn mua chiếc xe mắc nhất thì nhất định không thể mua từ tay hân ta.

Hà Nguyệt Tâm quay đầu nhìn xung quanh, quầy dịch vụ tụ tập một số người, vừa nãy động tĩnh người đàn ông này gây ra quá lớn, cho nên có không ít người nhìn về phía bên này.

Trong đó có một người phụ nữ lúc cô nhìn qua còn nở một nụ cười thân thiện với cô, còn những người còn lại đều chỉ đánh giá cô một cái rồi quay đầu đi.

Hà Nguyệt Tâm đi đến trước mặt người phụ nữ đó, ngắn gọn nói ra mục đích của mình.

Người phụ nữ đó có chút khó hiểu, nhưng vẫn bước ra khỏi quầy dịch vụ.

"Xin chào, chị là nhân viên chăm sóc khách hàng, chị có thể giúp gì cho em không?"

Thái độ phục vụ hoàn toàn khác biệt với nhân viên bán hàng khi nãy.

Hà Nguyệt Tâm mỉm cười: "Nếu như chị phục vụ em rồi bán ra một chiếc xe thì chị có nhận được tiền hoa hồng không?"

Người phụ nữ đó hơi ngạc nhiên, có chút do dự nói: "Có chứ."

Cô là nhân viên chăm sóc khách hàng ở đây, cô đã hiểu rõ tình huống bên này rồi, đối với thái độ mắt chó coi thường người khác của nhân viên nam kia có chút bất lực. Nhân viên chăm sóc khách hàng không như nhân viên bán hàng, không có nhiều cơ hội tiếp xúc với khách hàng mới, tuy nói là có tiền hoa hồng, nhưng những người nhận được tiền hoa hồng vẫn cực ít.

Cô nghĩ nghĩ rồi nói: "Em thật sự muốn mua xe sao?"

Hà Nguyệt Tâm lạnh nhạt nói: "Em không những muốn mua xe, còn muốn mua chiếc xe mắc nhất ở đây."

Nhân viên chăm sóc khách hàng: "....."

Nhân viên bán hàng đứng bên cạnh nhếch nhếch môi, động tác có chút chậm chạp rồi khỏi.

Hân vừa mới chọc giận cô, cô gái nhỏ da mặt mỏng, đương nhiên phải kiếm chuyện để trả đũa rồi.

Nhân viên chăm sóc khách hàng có chút do dự, tuy rằng không xác định Hà Nguyệt Tâm có thật sự muốn mua xe không, nhưng vẫn nhẫn nại dẫn Hà Nguyệt Tâm đi dạo một vòng trong sảnh, lần lượt giới thiệu từng sản phẩm trưng bày trong sảnh cho cô nghe.

Hà Nguyệt Tâm rất hài lòng đối với thái độ phục vụ của cô, cho nên khi cô lại lần nữa ngừng lại trước mặt chiếc Maserati trong cửa hàng thì không có đi tiếp nữa.

"Chiếc xe này giá bán 6.5 triệu....."

Nhân viên chăm sóc khách hàng muốn nói rồi lại thôi, nói chuyện với Hà Nguyệt Tâm ngắn ngủi mấy phút, cô ý thức được Hà Nguyệt Tâm có thể mua được, tuy rằng không biết nguyên nhân, nhưng cô cũng có chút kỳ vọng có thể lấy được đơn hàng này rồi. Giới thiệu mấy sản phẩm rẻ, thực dụng một chút, khoảng hai ba trăm ngàn, nói không chừng có thể bán ra được. Cho nên cô không muốn ngừng lại ở chỗ này quá lâu.

Nhưng Hà Nguyệt Tâm lại ngừng lại ở đây không đi nữa.

Hà Nguyệt Tâm nghiêm túc quan sát chiếc Maserati trước mặt này. Dáng xe rất đẹp, hình như cô từng thấy qua trên cuốn tạp chí nào đó, chất lượng cũng rất tốt, hãng này cũng rất có tiếng, nên cô lập tức quyết định mua, không muốn lãng phí thời gian thêm nữa.

"Vậy lấy chiếc này đi. Bây giờ có thể quẹt thẻ không?"

Nhân viên chăm sóc khách hàng cứ ngỡ là mình nghe nhầm, có chút phản ứng không kịp: "Em muốn mua chiếc Maserati này à?"

Hà Nguyệt Tâm gật đầu, không phủ nhận: "Đúng."

Cô cảm thấy có chút khó tin, nhưng nhìn vẻ mặt chắc chắn của Hà Nguyệt Tâm, cô lại có chút không biết làm sao: "Vây em.....trả một lần hay là trả góp?"

Những khách hàng không thể nào trả hết trong một lần cũng có thể chọn trả góp, như vậy sẽ bớt áp lực hơn.

Hà Nguyệt Tâm suy nghĩ một lúc, lúc Quản gia đưa thẻ đen cho cô có nói là không giới hạn số tiền quẹt, nên chắc trả hết cũng không sao đâu nhỉ.

"Trả một lần."

Nhân viên chăm sóc khách hàng mắt mở to, trong lòng cô dâng lên một phỏng đoán không dám tin, giọng nói có chút run: "Vây em đợi lát, chị đi chuẩn bị hợp đồng."

Thật là tiền rơi từ trên trời xuống mà! Là mắt cô lơ đãng rồi, Hà Nguyệt Tâm là thật sự muốn mua xe, hơn nữa vừa ra tay là mua chiếc xe mắc nhất trong sảnh trưng bày!

Lúc cô đề nghị không nổi sự vui mừng trở về quầy dịch vụ, nhân viên bán hàng kia vẫn còn ở đó, hần ta ngạc nhiên hỏi: "Sao vậy? Vui đến như vậy!"

"Chiếc xe mắc nhất trong cửa hàng, tôi bán ra rồi!"

"Chiếc Maserati đó ư? Ai mua?"

Nhân viên chăm sóc khách hàng hưng phấn: "Còn ai vào đây nữa, cô gái lúc nãy đấy! Cái này còn phải cảm ơn anh. Hoa hồng tháng này của tôi chắc có thể lấy được đến 5 con số!"

Lời vừa dứt, mặt nhân viên bán hàng đỏ lập tức cương cứng, sắc mặt thay đổi không ngừng.

Cô bé lúc nãy thật sự mua rồi ư? Mua chiếc Maserati mắc nhất trong cửa hàng ư?

Hồi nãy hần còn kêu Hà Nguyệt Tâm đến cửa hàng bán xe cũ nữa? Ăn bận nghèo nàn như vậy, thế nhưng vừa ra tay là mua luôn chiếc Maserati trị giá 6.5 triệu ư?

Đợi đến lúc nhân viên chăm sóc khách hàng dẫn Hà Nguyệt Tâm đến ngồi bên cạnh quầy dịch vụ, mặt nhân viên nam đó cứng đờ hoàn toàn.

Quần áo trên người Hà Nguyệt Tâm đích thực có chút cũ mà! Thử cầm trên tay cũng đích thực là sách cũ mà! Cuối cùng là chỗ nào có vấn đề vậy? Hần bởi vì nhìn nhầm Hà Nguyệt Tâm mà bỏ lỡ quán quân KPI tháng này ư?

Hơn nữa anh tính sơ qua, Hà Nguyệt Tâm từ lúc vào cửa hàng đến lúc quyết định mua chiếc xe đó, thời gian không quá nửa tiếng. Những người mua khác hạn không thể mò hết cả ngày, mỗi một chi tiết đều hỏi cặn kẽ. Người mua nhanh gọn lẹ như Hà Nguyệt Tâm vậy tìm đâu ra.

Tìm hần có chút đau, hần không thể tát mình hai bạt tai. Nếu như thời gian có thể quay ngược, hần nhất định sẽ tiếp đãi Hà Nguyệt Tâm thật tốt, kêu hần quỳ xuống phục vụ Hà Nguyệt Tâm cũng được nữa!

Hà Nguyệt Tâm xem thật kỹ hợp đồng mua xe, xác nhận không có vấn đề gì, thì ký tên lên đó, rồi đưa hợp đồng cho nhân viên chăm sóc khách hàng.

Nhân viên chăm sóc khách hàng vui mừng ra mặt, động tác nhanh gọn vô cùng.

Là cô không hiểu tác phong hành sự của thiên kim nhà giàu, xem ra có một số thiên kim nhà giàu thích ăn mặc giản đơn đi dạo phố. Ai nói thiên kim nhà giàu đều thích bận hàng hiệu chứ? Người trước mắt này không phải là không thích sao.

Cô cầm máy POS ra, cung kính đặt trước mặt Hà Nguyệt Tâm.

Hà Nguyệt Tâm xoay đầu tìm kiếm trong túi xách, lấy ra một tấm thẻ đen. Nghĩ nghĩ, cô hỏi lại nhân viên chăm sóc khách hàng trước mặt cho chắc: "Tấm thẻ này, có thể quẹt không?"

Nhân viên bán hàng vẫn luôn đứng bên cạnh nhìn chăm chăm nghe đến câu này quay đầu lại cười nhạo, thì ra là không rõ thẻ ngân hàng của mình có thể quẹt để mua xe hay không, hừ, hợp đồng đã ký rồi, chẳng lẽ định hủy hợp đồng sao?

Hần định nói đạo lý với Hà Nguyệt Tâm thì thấy ngón tay nhân viên chăm sóc khách hàng có chút run rẩy, cô ngược đầu lên nói: "Được! Thẻ này mà không quẹt được thì còn thẻ nào quẹt được nữa chứ."

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cung Chiều Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Ông trời của tôi ơi, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời cô nhìn thấy thẻ đen trong truyền thuyết đấy.

Vừa nãy cô còn tưởng rằng Hà Nguyệt Tâm là thiên kim nhà giàu bình thường thôi, là cô sai rồi, thiên kim nhà giàu bình thường ai lại đi cầm theo thẻ đen bên người như vậy chứ!

Nhân viên bán hàng lúc này cũng thấy rõ được hình dạng của tấm thẻ đấy rồi, ánh mắt nhìn Hà Nguyệt Tâm đầy vẻ khó tin, không nói nên lời.

Không phải, người có tiền bây giờ bị sao vậy? Điều thích ăn bận nghèo nàn để lừa những người làm công ăn lương bọn họ à?

Hà Nguyệt Tâm không biết hai người họ nghĩ gì, cái thẻ đen này cô đã từng nghe nói qua, Hà Nguyệt Dao cũng có nên chắc những người trong giới thượng lưu đều có thứ này nhỉ.

Cô chỉ muốn nhanh chóng hoàn tất thủ tục rồi về nhà đọc sách thôi, dù gì thì cũng sắp khai giảng rồi.

Đội quẹt thẻ xong, nhân viên chăm sóc khách hàng cung kính trả lại thẻ đen bằng hai tay cho Hà Nguyệt Tâm.

Hà Nguyệt Tâm đưa tay ra nhận lấy. Bởi vì động tay đưa tay lên nên sợi lắc tay trên cổ tay cô lộ ra ngoài, dưới ánh đèn sáng chói trong sảnh những viên kim cương xanh trên lắc tay sáng lấp lánh, làm cho làn da trên tay Hà Nguyệt Tâm càng thon dài trắng trẻo hơn.

Động tác của nhân viên chăm sóc khách hàng khựng lại, ánh mắt dính chặt vào sợi lắc tay đó.

Thấy Hà Nguyệt Tâm nghi hoặc nhìn mình, cô cười nói: "Sợi lắc trên tay em, thật đẹp....."

Hà Nguyệt Tâm cười, cô cũng rất thích, cho nên hôm qua anh cả tặng cô xong, ngày hôm sau cô liền đeo luôn đi ra ngoài.

"Vậy sao, em cũng cảm thấy rất đẹp, em đặc biệt thích nó."

Nhân viên chăm sóc khách hàng muốn nói lại thôi: "Có thể cho chị hỏi chút, sợi lắc tay này của em mua bao nhiêu vậy?"

Nói giá ra để thường dân như cô ngưỡng mộ cái nào. mấy hôm trước cô có nhìn thấy sợi lắc này trên tin tức, nghe nói nó được đích thân Vương Phi Diana thiết kế, hơn nữa còn là sản phẩm áp chót của buổi đấu giá từ thiện hôm trước.

Một trong số viên kim cương xanh trong đó còn nạm thêm cả kim cương bạc nữa, cô sẽ không nhìn nhầm đâu, chính là sợi lắc mà Hà Nguyệt Tâm đang đeo trên tay!

Giá ban đầu là 20 triệu, nhưng giá cuối cùng bán ra lại cao gấp đôi!

Nghĩ đến giá bán ra cuối cùng cô cảm thấy có chút khó thở.

Cô cho rằng tùy tiện mua một chiếc xe giá 6.5 triệu đối với người nhà giàu mà nói đã là hào phóng rồi, ai biết được sợi lắc trên tay Hà Nguyệt Tâm còn mắc hơn giá của chiếc xe không biết bao nhiêu lần nữa chứ!

Hà Nguyệt Tâm thẳng thắn nói: "Ồ, sợi này à, là anh em tặng cho em, chỉ có 400 tệ thôi."

Nhân viên chăm sóc khách hàng: "???"

Không phải, em chắc chứ?

Nhưng nhìn về mặt chân thành của Hà Nguyệt Tâm, cô lại nhìn sợi lắc một lần nữa, càng cảm thấy đó là sợi lắc đã nhìn thấy trên tin tức.

Cô nhin không được nuốt nuốt nước miếng: "Công.....công nhận là rất rẻ."

Rẻ đến nỗi cả đời này cô cũng không mua nổi.

Sau khi hoàn tất thủ tục mua xe, ánh mắt nhân viên chăm sóc khách hàng và nhân viên bán hàng nhìn Hà Nguyệt Tâm đều khác lúc đầu hoàn toàn, nhân viên chăm sóc khách hàng nhìn quần áo trên người Hà Nguyệt Tâm, về mặt có chút dăm chiêu.

Có thể đó là của nhãn hàng lớn nào đó mà cô chưa nhìn ra, dù gì thì khẩu vị của một số thiên kim nhà giàu cũng có chút khác với mọi người.

Vì là khách hàng ra tay hào phóng, nên khi Hà Nguyệt Tâm đưa ra yêu cầu người lái xe chở cô về nhà thì nhân viên chăm sóc khách hàng lập tức tự động nhận luôn.

Xe chậm rãi lái ra ngoài cửa hàng 4S, nhân viên sợ sẽ không cẩn thận quẹt vào xe, nên lúc ra khỏi cửa cô cẩn thận chậm rãi xoay tay lái chạy ra đường lớn.

Chỗ hời này Hà Nguyệt Tâm đứng, dưới mái hiên của cửa hàng, Lý Văn và Vương Mông Giai đang đứng tránh mưa.

Bọn họ đi theo đuôi Hà Nguyệt Tâm này giờ. Nhìn thấy Hà Nguyệt Tâm gọi điện thoại xong liền che dù đi vào trong cửa hàng 4S. Đang buồn bực vì Hà Nguyệt Tâm vào trong lâu như vậy sao còn chưa ra nữa, bọn họ còn đang định chụp thêm mấy tấm hình xấu lúc dầm mưa của Hà Nguyệt Tâm nữa để đăng lên diễn đàn, thì nhìn thấy một chiếc Maserati mới toanh lái ra khỏi cửa hàng 4S, trong chớp mắt thu hút hết ánh mắt của mọi người bên đường.

Mắt Lý Văn dính chặt vào chiếc xe đó, có chút ngơ ngẩn, nhưng đợi nhìn thấy rõ mặt người ngồi trong xe thì sắc mặt lập tức thay đổi: "Người ngồi trong xe không phải là Hà Nguyệt Tâm sao."

Wang Mong Jie nhìn kỹ lại cũng kinh ngạc nói: "Người ngồi kế bên nó hình như là nhân viên thì phải, vẫn còn đang bận đồng phục kìa? Chiếc xe này vẫn là chiếc xe mới nữa."

Kính chiếu hậu của xe mới thường sẽ thất hai cái nơ màu đỏ để thể hiện sự tốt lành. Chiếc xe mà Hà Nguyệt Tâm ngồi cũng thất hai cái nơ đỏ.

"Vụ gì vậy?"

Hai người nhìn nhau, đều có thể phát hiện sự kinh ngạc trong mắt đối phương?

Hà Nguyệt Tâm vào đó mua xe?

Không phải nói là thiên kim hào môn nghèo nàn nhất sao? Trước đó còn đi mua sách cũ, tiếp sau thì vào trong cửa hàng 4S mua một chiếc Maserati ư?

Hà Nguyệt Tâm mua được Maserati, nếu nói Hà Nguyệt Tâm nghèo nàn thì bọn họ là gì, còn nghèo nàn hơn Hà Nguyệt Tâm sao?

Hà Nguyệt Dao ở trong phòng cả một ngày, bởi vì sáng hôm nay Hà Thúy Chi nhắc đến việc đoàn tụ với ba mẹ ruột của cô nên tâm tình của cô cả ngày đều không tốt.

Thái độ anh cả với cô đột nhiên lạnh nhạt hẳn đi không nói, thế nhưng lại còn ân cần như vậy với Hà Nguyệt Tâm nữa chứ.

Bây giờ cô có thể chắc chắn nếu như anh cả tìm thấy ba mẹ ruột của cô, thì có thể sẽ đưa cô về nhà thật.

Cô vừa trở về phòng liền gửi tin nhắn cho mấy người anh trai còn lại.

Nhưng cả buổi chiều đều chưa nhận được hồi âm của ba người anh trai.

Anh hai Hà Tinh Hoài là ca sĩ, từ lúc bắt đầu ra mắt bởi vì một bài hát tự sáng tác mà bạo hồng, là đỉnh cấp lưu lượng của giới giải trí. Bây giờ anh ấy đang tổ chức lưu diễn ở đâu bên kia Trái đất, bận đến nỗi chân không chạm đất.

Anh ba Hà Hành Lạc là đội trưởng đội quán quân PUBG trong nước, bây giờ đang huấn luyện khép kín ở Nga, không được xài điện thoại, không có cách nào liên lạc với bên ngoài.

Anh tư Hà Lộ Từ vừa nghỉ hè liền cùng bạn học đi đến Nam Cực, đến giờ vẫn chưa trở về, nghe nói bên đó bởi vì nguyên do thời tiết, chuyến bay bị phong tỏa, tín hiệu cũng lúc có lúc không.

Cũng không biết mấy anh trai lúc nào mới có thể nhận được tin nhắn nữa.

Hà Nguyệt Dao đột nhiên nghe thấy bên ngoài hành lang có động tĩnh, hình như có rất nhiều đang đi lên lầu, cô mở cửa ra nhìn, những người làm bên ngoài cửa đang ôm rất nhiều quần áo, bên ngoài là túi nilon trong suốt, hiển nhiên là chưa tháo ra.

Nhà tạo mẫu mỗi đầu tháng đều sẽ gửi những mẫu quần áo mới của quý đó đến cho cô, nhưng hôm nay rõ ràng không phải là đầu tháng.

Cô lau khô nước mắt trên mặt, bước ra khỏi phòng. Đúng lúc nhìn thấy Olivia đang bước vào căn phòng trong góc trong cùng của lầu 3, đó là phòng của Hà Nguyệt Tâm. Người làm đi đằng sau Olivia, đem tất cả quần áo vào trong phòng.

Hà Nguyệt Dao cất môi dưới, không cần đoán cô cũng biết xảy ra chuyện gì, trước đây Olivia chỉ giao quần áo đến cho một mình cô thôi, bây giờ lại bắt đầu giao cho Hà Nguyệt Tâm rồi, đây nhất định là do anh cả dận dỏ.

Lại thêm hai người làm đi từ dưới lầu lên, Hà Nguyệt Dao theo bản năng trốn qua một bên, nghe lén hai người đó nói chuyện.

"Thật là phong thủy luân chuyển, trước đây mọi người trong nhà bỏ bê Hà Nguyệt Tâm, cưng Hà Nguyệt Dao như cưng trứng, bây giờ lại ngược lại rồi!"

"Ngay cả quà sinh nhật cũng không có. Tôi còn nghe nói viên Heart of the Sea quả thật là do Hà Thúy Chi mua được, nhưng bà biết không, Thiếu gia

quay đầu liền tặng nó cho Hà Nguyệt Tâm rồi!"

.....

Hà Nguyệt Dao thả lỏng bàn tay, ngược đầu nhìn lòng bàn tay bị móng tay đâm đỏ của mình, trong mắt nhin không được có chút oán độc.

Heart of the Sea là món quà sinh nhật cô vẫn luôn mong đợi, Hà Thúy Chi không tặng cho cô thì thôi đi, thế nhưng lại đi tặng cho Hà Nguyệt Tâm?

Anh rõ ràng biết cô thích!

Điện thoại trong tay cô run lên một cái.

Cô vội lấy ra xem.

Hà Tinh Hoài: Vừa mới tập dợt xong. [xoay vòng][xoay vòng]

Hà Tinh Hoài: Sao vậy?

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cưng Chiều Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Hà Nguyệt Dao dường như nhìn thấy cứu tinh, cảm thấy uất ức vô cùng, khoang mắt cũng chan chứa đầy nước mắt.

Đang chuẩn bị đánh chữ thì tin nhắn của Hà Tinh Hoài lại tới nữa.

Hà Tinh Hoài chê đánh chữ phiền phức nên phát tin nhắn thoại qua luôn.

Hà Nguyệt Dao mở ra nghe thì giọng nói của Hà Tinh Hoài truyền đến.

Đầu dây bên kia truyền tới tiếng âm nhạc và tap âm rất nặng.

Hà Tinh Hoài: Tìm ba mẹ ruột là chuyện tốt mà, em không muốn tìm sao?

Anh là ca sĩ, âm sắc tuyệt vời. Giọng nói có từ tình, âm cuối còn có chút âm hơi (气声). Fans thường hay nói anh là sát thủ giọng nói, cho dù không nghe anh ca hát, thì nói chuyện thôi cũng đã là một loại hưởng thụ rồi.

Mỗi lần thấy fans khen Hà Tinh Hoài thì Hà Nguyệt Dao đều hận không thể khoe khoang tứ xứ rằng đó là anh của mình.

Nhưng giờ phút này cô không có tâm tư thương thức, cô nghe thấy câu nói này của Hà Tinh Hoài, bàn tay đang đánh chữ của cô khựng lại.

Anh hai căn bản là không hiểu rõ tình huống của cô!

Hà Thúy Chi tìm ba mẹ ruột cho cô là muốn cô rời khỏi nhà họ Hà.

Dao: [Khóc lớn] [Khóc lớn] [Khóc lớn] Không phải, anh cả nói rồi, tìm được ba mẹ em rồi thì em sẽ phải theo bọn họ về nhà. Nhưng với em mà nói thì họ chỉ là người lạ mà thôi, ai biết được rằng năm xưa có phải là bọn họ đã cố ý vứt bỏ em không.

Dao: Anh hai, các anh mới là người thân của em, em không muốn rời xa các anh.

Hà Tinh Hoài dựa lưng vào kiếng trong phòng tập luyện, giọt mồ hôi tuôn theo xương lồng mảy nhiều xuống, anh vừa mới diễn tập hết tất cả vũ đạo của cả concert một lần, bây giờ đang mệt bờ hơi tai.

Người quản lý vừa mới trả điện thoại lại cho anh, anh cũng vừa mới nhìn thấy tin nhắn.

Lúc cầm điện thoại hơi thở còn có chút không đều, lúc nhìn thấy tin nhắn lồng mảy hơi nhướn lên một chút.

Anh không thân thiết với anh cả. Thời điểm cảm tình của bốn anh em bọn họ tốt nhất là lúc còn nhỏ, nhưng từ lúc ba mẹ qua đời, Hà Thúy Chi thừa kế công ty, thì lúc nào cũng bận rộn cả, ngoài việc thân với Hà Nguyệt Dao ra thì mỗi người bọn họ đều bận rộn với sự nghiệp của mình, thời gian chạm mặt cũng càng ngày càng ít.

Hai người bọn họ thật ra giao lưu cũng không nhiều lắm.

Hà Thúy Chi trước giờ vẫn luôn rất cưng chiều Hà Nguyệt Dao mà, anh cả sẽ nói những lời này ư? Hà Nguyệt Dao nếu mà rời khỏi nhà họ Hà, còn có thể sống tốt được như bây giờ sao?

Ngữ khí Hà Tinh Hoài có chút không đề tâm, rõ ràng là không tin: Không đâu, Hà Thúy Chi lại không có điên.

Anh nghĩ nghĩ, với tính cách của Hà Nguyệt Dao, chuyện này nếu anh mặc kệ, thì em ấy nhất định sẽ khóc hoài không ngừng.

Hà Tinh Hoài: Anh đi hỏi thử, em đừng khóc nữa.

Hà Nguyệt Dao nhìn tin nhắn mà Hà Tinh Hoài gửi qua vài giây.

Giấy lát sau cô lau khô nước mắt, có đủ sức lực rồi.

Cũng còn may là anh hai không có đột nhiên như biến thành người khác như anh cả.

Anh hai vẫn còn bình thường, nếu như ba người anh còn lại đều phản đối thì anh cả có muốn đi chẳng nữa thì cũng không có thể mặc kệ ý kiến của ba người anh còn lại mà đuổi cô ra khỏi nhà họ Hà.

Cô đợi anh hai về chống lưng cho cô.

**

Hà Nguyệt Tâm vừa về đến nhà, từ xa đã nhìn thấy Lý Nham đứng trước cửa, thấy cô về tới liền vội bung dù đón cô vào nhà.

Lý Nham vẻ mặt cung kính: "Quần áo Hà Tổng chuẩn bị cho Tiểu thư đã được gửi tới rồi, nhà tạo mẫu đang đợi Tiểu thư trên lầu đấy. Mời Tiểu thư lên lầu."

Hà Nguyệt Tâm thấy khó hiểu, đang yên đang lành, anh cả mua quần áo cho cô làm gì?

Lý Nham cúi người nói với Hà Nguyệt Tâm: "Olivia đang đợi Tiểu thư trên lầu."

Olivia là nhà tạo mẫu mà nhà họ Hà trả lương cao mời về.

Hà Nguyệt Tâm được Lý Nham dẫn lên lầu, trong phòng Olivia đang chỉ huy mấy người làm nữ phân loại quần áo treo lên giá.

Quần áo, túi xách, giày dép treo đầy hết trong tủ đồ của cô. Không bao lâu liền được sắp xếp gọn gàng đâu vào đấy.

Tủ đồ trong phòng Hà Nguyệt Tâm rất lớn, nhưng quần áo của cô lại rất ít, cơ hồ chỉ chiếm một phần nhỏ trong tủ thôi. Nhưng mới qua không bao lâu thôi mà cả tủ đồ đã được nhét đầy ắp cả rồi.

Olivia mặc cả set đồ đen tinh tế trên người, tóc được búi gọn gàng ưu nhã, móng tay cũng sáng lấp lánh, thấy Hà Nguyệt Tâm đến rồi liền kéo cô lại.

"Chị làm việc ở nhà họ Hà lâu như vậy rồi, vẫn lần đầu tiên đưa đồ đến cho em đây."

Olivia vốn thẳng tính, nhưng cũng không có ác ý gì, cô yêu thời trang, căn cơ của Hà Nguyệt Tâm rất tốt, gương mặt đẹp, vóc dáng cũng thon gầy, cơ hồ như giá quần áo, thử quần áo cho Hà Nguyệt Tâm cô càng thử càng vui.

Olivia cầm quần áo lên úm thử trên người Hà Nguyệt Tâm: "Nhiệm vụ của chị là phối đồ cho em, đến lúc em muốn mặc thì trực tiếp lấy ra từ trong tủ là được."

Hà Nguyệt Tâm không nghĩ tới mới vừa về tới nhà liền gặp trường hợp như vậy, vẫn chưa hoàn hồn thì liền bị Olivia kéo vào phòng thử đồ. Thấy Olivia muốn đích thân thay đồ giùm cô, cô liền vội nói: "Để em tự thay là được!"

Olivia che miệng cười: "Sợ gì chứ, đều là phụ nữ cả mà." Lời tuy nói vậy, nhưng cô vẫn đi ra ngoài.

Đội Hà Nguyệt Tâm thay đồ xong đứng trước gương, trong mắt Olivia xẹt qua tia hài lòng, lại nhét thêm một bộ cho cô nữa.

Hà Nguyệt Tâm nghĩ tới gì đó, nhỏ giọng hỏi: "Những bộ đồ này, mặc không vậy?"

Trước đây Olivia có đưa quần áo đến cho Hà Nguyệt Dao, mỗi bộ động một cái là mười mấy nghìn, cô từ nhỏ được nuôi lớn bên người bố mẹ nuôi, biết rằng kiếm tiền rất khó, mỗi một bộ quần áo như vậy, bố mẹ nuôi phải làm việc từ sáng đến tối mấy năm trời mới có thể kiếm đủ được.

Olivia nhớ lời dặn dò của Lý Nham, cô có chút nghi hoặc, nhưng vẫn nói: "Không mặc, Hà Tổng biết em không quen mặc đồ hàng hiệu, cho nên mấy bộ này đều là đồ tồn kho giảm giá hết cả."

Nghe vậy người làm ở bên cạnh ngược đầu lên nhìn cô một cái, trong mắt có chút nghi ngờ, đây đều là đồ tồn kho giảm giá ư? Rõ ràng còn cao cấp hơn mấy hãng đưa đến cho Hà Nguyệt Dao rất nhiều mà?

Là cô nhìn sai rồi sao?

Nghe được đáp án, Hà Nguyệt Tâm yên tâm hơn, không mặc, với lại Hà Nguyệt Dao mỗi tháng đều có nên cô cũng không thấy áp lực gì nữa.

Olivia không có nói thật ra mỗi bộ quần áo trong đây đều mắc hơn rất nhiều so với những bộ đồ đưa đến cho Hà Nguyệt Dao. Cái nào cũng đều là đồ đặt riêng cả, hơn nữa còn là những kiểu không tìm ra được cái thứ hai trên khắp thế giới, hoàn toàn không có khả năng đụng hàng. Giá của mỗi bộ đều mắc đến ma chê quỷ hờn.

Hà Nguyệt Tâm dù sao cũng là con gái, cũng không vượt qua được sức hấp dẫn của đồ đẹp, cô và Olivia, một người thử quần áo, một người lựa quần áo, rất nhanh đều lâm vào trạng thái không quan tâm đến thế giới bên ngoài.

"Thay bộ đồ đi. Màu sắc thanh nhã hơn."

Giọng nói của Hà Thúy Chi đột nhiên vang lên, Hà Nguyệt Tâm quay đầu lại thì thấy anh cả không biết đã vào trong phòng từ lúc nào, giờ đang ngồi trên sofa, nhìn là biết đã nhìn bọn họ từ nãy đến giờ rồi.

Hà Nguyệt Tâm có chút xấu hổ, cô thể nhưng lại thể hiện bộ mặt cô gái nhỏ như vậy trước mặt anh cả.

Olivia đem bộ đầm vàng nhạt mà Hà Thúy Chi nói đến cho Hà Nguyệt Tâm.

Đầm liền vàng nhạt kết hợp với màu da của Hà Nguyệt Tâm khiến cho da của cô như mới được ngâm qua sữa tươi vậy, càng khiến cho sự linh động tươi mới của thiếu nữ trong cô hiện rõ ra.

Hà Thúy Chi nhếch mép cười.

Mắt mày Hà Nguyệt Tâm có chút giống anh, gấn trên ngũ quan của anh thì nhìn có chút dữ dằn, nhưng phối hợp với ngũ quan của Hà Nguyệt Tâm thì lại rất nhu hòa. Trên mặt cô mang theo chút ngây thơ hồn nhiên của tuổi thiếu nữ, nhìn đến quần áo mà mình thích thì hai mắt đều sáng rực lên.

Chọn quần áo cho em gái mình, nhìn cô thử từng bộ lên người, có chút giống.....cái game thay đồ đó tên gì ấy nhỉ, ngôi sao thời trang (奇迹暖暖) ư?

Anh có chút lý giải tâm thái của những người chơi game đó rồi.

Cũng như anh, chọn quần áo cho Hà Nguyệt Tâm, trang điểm cho cô thật đẹp để lộ tẩy, nhìn như thế nào cũng thấy thích cả.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cưng Chiều Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Những người có mặt trong phòng hiện giờ, trừ hai anh em Hà Thúy Chi ra, thì mặt ai cũng như đang gặp ma vậy.

Một người hi vọng không lộ, nói chuyện ngắn gọn lại lạnh lùng, sẽ không lãng phí thời gian với việc khác ngoại trừ công việc như Hà Thúy Chi, thế nhưng lại bỏ xuống công việc mà lựa quần áo cho em gái, hơn nữa còn lựa rất vui vẻ nữa chứ?

Olivia cũng thấy có chút kinh dị, nhìn về phía Hà Nguyệt Tâm. Cô biết được rằng mấy người anh trai của Hà Nguyệt Tâm đều rất cưng chiều Hà Nguyệt Dao, mà làm lơ Hà Nguyệt Tâm.

Nhưng trước đây lúc đưa quần áo đến cho Hà Nguyệt Dao, Hà Thúy Chi cũng không có xuất hiện qua chứ đừng nói tới lựa quần áo cho Hà Nguyệt Dao.

Trên đùi Hà Thúy Chi đặt một máy notebook, nhưng mắt anh cơ hồ không hề liếc nhìn vào đó.

Lại lựa cho Hà Nguyệt Tâm thêm mấy bộ đồ, và cho ý kiến về việc phối thêm túi xách và giày gì.

Lý Nham đứng bên cạnh Hà Thúy Chi đã lâm vào trạng thái lão tăng rồi, bây giờ phát sinh thêm chuyện gì thì ông cũng không cảm thấy kinh ngạc nữa rồi. Mua xe cho Hà Nguyệt Tâm, mua quần áo cho Hà Nguyệt Tâm, bây giờ còn đích thân lựa quần áo cho cô ấy nữa chứ? Phải biết rằng Hà Thúy Chi của trước đây toàn bộ thời gian đều đặt hết lên công việc, không có khả năng lãng phí thời gian vào những chuyện nhỏ nhặt như thế này.

Hà Nguyệt Tâm ngày càng thấy kỳ quặc. Bị Hà Thúy Chi ở bên cạnh nhìn chăm chăm như vậy, còn lựa đồ cho cô nữa, điều này cũng quá kỳ quặc rồi chứ!

Hà Nguyệt Tâm nhìn không được mở miệng: "Anh cả.....Hay là anh, nếu anh có chuyện gì thì đi làm trước đi?"

Hà Thúy Chi ôn hòa nói: "Anh không có việc gì khác để làm cả, em cứ coi anh như không khí là được."

Muốn anh từ bỏ game thay đổi mới phát hiện được này, anh có chút không nỡ.

Lúc Olivia uớng thử một bộ quần áo mà mình thấy đẹp lên người Hà Nguyệt Tâm, Hà Thúy Chi lại phủ định và yêu cầu đổi qua bộ khác, thì Olivia cuối cùng cũng nhận không được rồi: "Ngài đây là sở thích gì vậy? Thử quần áo là chuyện của phụ nữ bọn tôi, anh cứ ở đây là sao chứ."

Cũng chỉ có mình Olivia dám nói những lời này một cách trắng trợn như vậy trước mặt Hà Thúy Chi thôi. Mặt mũi Lý Nham tái mét, những người còn lại trong phòng đều kinh hoàng khiếp sợ, sợ rằng Hà Thúy Chi bị nói như vậy sẽ nổi giận.

Nhưng Hà Thúy Chi lại không hề giận dữ chút nào cả, anh nghiêm túc nói: "Em ấy là em gái tôi, em ruột đấy."

Cho nên anh muốn chơi trò thay quần áo với em gái thì có gì không đúng chứ?

Cho dù Olivia có không bằng lòng, Hà Nguyệt Tâm có không quen như thế nào đi chăng nữa thì cũng phải hoàn thành hết việc phối hợp tất cả đồng đồ đó, và trong đó có hơn một nửa đều là do Hà Thúy Chi chọn ra cả. Anh còn nêu ra một số yêu cầu kỳ kỳ quái quái nữa, ví dụ như là váy đầm hay quần đều không được ngắn quá.

Điện thoại của Hà Thúy Chi đột nhiên run lên, anh hướng mắt về phía điện thoại.

Hiện thị trên điện thoại là tên của Hà Tĩnh Hoài.

Anh đi ra khỏi phòng, bước vào thư phòng ngồi xuống rồi mới bắt máy.

Bên Hà Tĩnh Hoài có chút ồn, ngữ khí cũng có chút mệt mỏi, có chút không dễ tâm và lạnh lùng: "Nghe nói anh muốn tìm ba mẹ ruột cho Dao Dao, còn muốn đưa em ấy về bên ba mẹ ruột phải không?"

Hà Thúy Chi đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ: "Đúng vậy."

Anh đoán ra được nguyên nhân Hà Tĩnh Hoài gọi cuộc điện thoại này rồi. Hà Nguyệt Dao sau khi nghe anh nói vậy thì điều đầu tiên làm chắc chắn là tìm sự trợ giúp của những người anh trai còn lại ngay.

Kiếp trước anh cũng như Hà Tĩnh Hoài vậy. Ở trong mắt anh, Hà Nguyệt Dao là đứa em gái ngây thơ thẳng tính, cho dù đôi lúc có chút vô cớ gây rối đi chăng nữa thì đó cũng chỉ là do nuông chiều mà ra thôi, không có gì to tát cả.

Cũng là do đã trải qua trùng sinh rồi anh mới phát hiện ra rằng nội tâm Hà Nguyệt Dao thế nhưng lại ích kỷ và giả dối đến vậy. Sau khi nhà họ Hà phá sản, sợ rằng phải gánh nợ chồng chất nên đã lập tức biến mất không thấy bóng dáng, đợi đến sau khi bọn họ đông sơn tái khởi rồi thì lại muối mặt tìm đến bọn họ.

Đúng là lòng người âm lạnh mà.

Giọng nói của Hà Tĩnh Hoài lạnh đi trông rõ rệt: "Nguyên nhân?"

Giọng nói Hà Thúy Chi nhàn nhạt: "Quan hệ huyết thống không thể cắt đứt được, tìm ba mẹ ruột là chuyện tốt, em ấy không nên từ chối."

Hà Tĩnh Hoài nhíu mày, lời này tuy rằng không sai, nhưng 17 năm rồi đều không có tìm ba mẹ ruột cho Hà Nguyệt Dao, tại sao đột nhiên lại muốn tìm chứ?

Hà Thúy Chi nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng nói rất nhẹ: "Em có từng nghĩ là tại sao em ấy lại không chịu tìm ba mẹ ruột của mình hay không? Thậm chí là qua nhiều năm như vậy rồi em ấy cũng hề nhắc đến dù chỉ là một câu."

Ai có thể có tiền hơn nhà họ Hà được chứ?

Hà Nguyệt Dao không chịu từ bỏ không phải là bọn họ, mà là cuộc sống xa xỉ huy hoàng của bây giờ.

Hà Tĩnh Hoài sững sờ. Từ nhỏ anh đã biết Hà Nguyệt Dao được ba mẹ nhận nuôi từ viện mồ côi. Nhưng dù gì thì đó cũng là ba mẹ ruột của em ấy, nhiều năm như vậy, Hà Nguyệt Dao ngay cả nhắc cũng không nhắc đến.

Vậy thì đích thực là có chút kỳ lạ.

"Anh có ý gì?"

Giọng nói Hà Thúy Chi lạnh hẳn đi: "Hà Nguyệt Dao không hề ngây thơ lương thiện như ngoài mặt như vậy đâu."

Tay cầm điện thoại của Hà Tĩnh Hoài khựng lại.

Ở trong mắt anh, Hà Nguyệt Dao chỉ là một đứa em gái thích làm nũng lại ngây thơ đáng yêu mà thôi.

Tại sao Hà Thúy Chi lại nói em ấy không lương thiện chứ?

Nhất thời anh có chút không biết làm sao, nhưng việc tìm ba mẹ ruột đích thực là một chuyện tốt, điều này không cần nghi ngờ gì nữa. Cho dù anh có cung chiều Hà Nguyệt Dao như thế nào thì cũng không thể thị phi bất phân như vậy được.

Giây lát sau, Hà Tinh Hoài mở miệng: "Được. Em đồng ý việc tìm ba mẹ ruột cho Dao Dao."

Anh nói tiếp: "Còn về việc anh nói là trả Dao Dao về với ba mẹ ruột thì đợi em về mới nói tiếp."

Nói xong anh cúp máy luôn.

Hà Thúy Chi thở dài một hơi, lời Hà Tinh Hoài nói với anh tỏ rõ em ấy giữ thái độ trung lập.

Trước mắt thì bao gồm cả Hà Tinh Hoài thì mấy đứa em trai đều rất cung chiều Hà Nguyệt Dao, còn Hà Nguyệt Tâm thì chỉ có một mình anh cung chiều thôi.

Nhưng rõ ràng em ấy mới là em gái ruột của bọn họ.

Ánh mắt anh dừng lại tại một bức tranh treo trong thư phòng, đằng sau bức tranh đó là một tủ bảo hiểm, nếu như không phải trước khi qua đời ba mẹ từng nói với anh thì anh cũng không biết trong nhà còn có một tủ bảo hiểm như vậy.

Bên trong tủ bảo hiểm là một bản di chúc.

Sau khi bố mẹ qua đời, phần lớn cổ phần công ty đều để lại cho anh, anh thuận lý thành chương mà thừa kế công ty, mấy người em trai còn lại thì thừa kế phần cổ phần còn lại và một ít bất động sản.

Còn phần di sản trong phần di chúc này là dành cho Hà Nguyệt Tâm.

Nhưng có một hạn chế, đó là Hà Nguyệt Tâm phải thành niên rồi mới có thể thừa kế được.

Kiếp trước, lúc cách thời điểm Hà Nguyệt Tâm thành niên còn vài tháng nữa thì đột nhiên gặp phải khủng hoảng kinh tế, toàn bộ sản nghiệp của nhà họ Hà đều bay biến hết không nói, mà còn nợ nần chồng chất nữa, tự nhiên là không có chia gia sản gì cho Hà Nguyệt Tâm rồi.

Cho nên Hà Nguyệt Tâm vẫn luôn không biết đến chuyện có di sản này.

Từ lúc anh được trùng sinh thì anh đã bắt đầu chuẩn bị mọi thứ để đối đầu với cuộc khủng hoảng kinh tế sắp tới này, anh đã chuyển dời chiến lược trọng tâm của Hà thị, cũng đang dần tách khỏi những hạng mục sẽ gặp phải tổn thất lớn sau cuộc khủng hoảng kinh tế.

Sự phồn hoa đầy áp này đều là món quà anh muốn tặng cho Hà Nguyệt Tâm.

Nếu như nhà họ Hà phá sản thì anh lấy gì để đối tốt với Hà Nguyệt Tâm đây?

Anh đặt điện thoại lên bàn, ngón tay gõ nhẹ lên màn hình, trong đầu đang tính toán những bước đi tiếp theo.

Lúc này, trong phòng Hà Nguyệt Tâm, Olivia đã phôi hết đồ, chụp ảnh lại, in ảnh ra, rồi dán hết trên tủ quần áo, như vậy thì lúc Hà Nguyệt Tâm muốn mặc thì có thể trực tiếp lựa theo như trong hình.

Nhưng quần áo có chút nhiều, đặt hết trong phòng Hà Nguyệt Tâm thì có chút không đủ chỗ chứa.

Hà Thúy Chi nghe thấy Quân gia nói vậy liền nhíu chặt mày lại: "Tại sao lại không đủ? Lầu 3 có bao nhiêu căn phòng?"

Quân gia thành thật báo cáo: "Lầu 3 ngoại trừ phòng ngủ của hai Tiểu thư thì tất cả những phòng còn lại thì có ba căn phòng đều được dùng để chứa quần áo của Hà Nguyệt Dao Tiểu thư, và cũng không còn phòng trống nào nữa."

Khó khăn lắm mới lựa hết quần áo cho Hà Nguyệt Tâm, bây giờ lại vấp ngã trên vấn đề phải để đồ ở đâu.

Còn Hà Nguyệt Dao một người chiếm hết nhiều phòng như vậy sao? Hà Nguyệt Tâm chỉ có một căn phòng thôi sao?

Em gái ruột của mình ở trong nhà sống còn không bằng một đứa con nuôi sao? Đây là đạo lý gì chứ?

Hà Thúy Chi đè nén lửa giận nói: "Dời hết tất cả quần áo của Hà Nguyệt Dao lên lầu 4 cho tôi. Sau này tất cả phòng trên lầu 3 đều là của một mình Tâm Tâm thôi."

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cung Chiều Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Hà Thúy Chi phát phát tay, kêu Quân gia đi an bài.

Đầu bên kia, cửa phòng Hà Nguyệt Dao vang lên tiếng gõ cửa.

Mở cửa ra, bên ngoài cửa ngửi khí của Quân gia công thức hóa truyền đạt lại việc Hà Thúy Chi muốn cô nhường lại phòng cho Hà Nguyệt Tâm.

Ông cứ tưởng rằng Hà Nguyệt Dao sẽ nổi giận, ông sẽ phải đón nhận một trận mắng mỏ của Hà Nguyệt Dao.

Ai biết Hà Nguyệt Dao chỉ là trầm mặc trong giây lát, sau đó nở nụ cười, cô nhàn nhạt nói: "Mọi người cứ dọn đi. Chỉ là lúc mọi người dọn đồ động tác nhẹ chút là được."

Nói xong mặc kệ ánh mắt như gặp ma của Quân gia, Hà Nguyệt Dao đóng cửa lại.

Sau khi đóng cửa lại, sắc mặt cô liền thay đổi ngay lập tức.

Trước đây cô không để Hà Nguyệt Tâm vào trong mắt, cũng xem thường Hà Nguyệt Tâm. Thấy từ lúc Hà Nguyệt Tâm được đón về nhà họ Hà, mấy người anh trai đều làm lơ Hà Nguyệt Tâm thì cô an tâm rồi.

Nhưng với thái độ của anh cả với cô ngày hôm nay, nếu cô kỳ kèo với anh cả về việc nhường phòng này thì chỉ sẽ làm cho anh cả càng ghét cô mà thôi.

Cô chậm rãi ngược đầu lên, nhìn về hướng phòng của Hà Nguyệt Tâm, ánh mắt mang theo chút không cam tâm và oán độc.

Điện thoại đột nhiên run lên.

Hà Nguyệt Dao cầm điện thoại lên nhìn, có người tag cô trên Weibo.

Ngày thường cô thích lướt Weibo, nhưng dùng nick chính thì không tiện nên cô đã lập một nick phụ dùng để chia sẻ đời sống thường ngày và đồ dùng xa xỉ, hưởng thụ sự theo dõi và tặng bốc của mọi người.

Số lượng fans của tài khoản này không nhỏ, sắp đạt 100,000 rồi, còn đạt được V lớn* nữa.

V lớn: như dấu tick xanh của facebook

Tin tức của các thiên kim hào môn tuy rằng không hút ánh mắt người nhìn như những minh tinh trong giới giải trí, nhưng nếu hào môn nào đó xảy ra chuyện lớn thì cũng sẽ lên hotsearch.

Lúc trước khi Hà Nguyệt Tâm vừa mới được đón về nhà họ Hà cũng dấy lên một trận phong ba trên mạng, treo trên hotsearch mấy ngày liền.

Có người nói Hà Nguyệt Tâm là viên ngọc bị bỏ quên ngoài biển khơi, là cô bé lọ lem phiên bản đời thực, thậm chí còn có người lấy bối cảnh của Hà Nguyệt Tâm để viết tiểu thuyết đồng nhân nữa.

Đi lạc từ nhỏ, sau khi lớn lên lại được đón trả về hào môn, mọi người đều rất ngưỡng mộ trải nghiệm như mơ, như công chúa này của Hà Nguyệt Tâm.

Sau này, Hà Nguyệt Dao lại lập thêm một số nick phụ nữa để tung một hệ liệt tin xấu của Hà Nguyệt Tâm lên mạng.

Photoshop hình xấu của Hà Nguyệt Tâm đăng lên mạng, cười nhạo phong cách ăn mặc của Hà Nguyệt Tâm. Tung tin nó ăn cơm chép miệng, không có gia giáo. Làm xấu hình tượng của Hà Nguyệt Tâm, khiến nó trở thành một kẻ thua cuộc không lên được mặt bàn.

Người người đều muốn thấy nữ thần bị kéo xuống thần đàn. Lời đồn vừa được tung ra, cư dân mạng lập tức cao trào rồi.

Dưới những động thái của Hà Nguyệt Dao, lời đồn cũng dần chế thêm mấy phiên bản nữa. Mọi người vừa nhắc tới Hà Nguyệt Tâm liền liên tưởng tới không có gia giáo, lên không được mặt bàn ngay.

Mãi đến sau này, mọi người phát hiện ra rằng khác với Hà Nguyệt Dao, Hà Nguyệt Tâm với mấy người anh trai một tấm hình chụp chung cũng không có, thậm chí ngay cả việc xuất hiện chung tại nơi công cộng cũng không có.

Điều này có phải đang chứng thực mấy lời đồn đó không, nếu không thì tại sao mấy người anh trai đều không thích cô ta?

Tài khoản này của Hà Nguyệt Dao lúc đầu đi đầu trong việc hắc Hà Nguyệt Tâm, giờ hiển nhiên đã trở thành anti lớn có tiếng trong việc hắc Hà Nguyệt Tâm.

Đột nhiên có hơn 300 người tag cô, cô nhấn vào xem thì thấy mọi người đều tag cô dưới một post Weibo.

Bài post này theo thường lệ cười nhạo Hà Nguyệt Tâm là gà rừng, nghèo nàn, người gặp người chê, nên cút về sạp bán rau đi.

Khóe miệng cô nhếch lên, tiếp tục lướt xuống dưới.

Bên dưới cũng toàn là bình luận cười nhạo Hà Nguyệt Tâm, duy nhất có một bình luận, có mấy ngàn trả lời, nhưng lại chỉ có mấy lượt like thôi.

Người đó tên là "Hà Nguyệt Tâm là đứa trẻ ngoan".

"Mọi người đang đi ngược lại với bước phát triển của chủ nghĩa Marx! Yêu cầu thực, phải thiết thực! Mọi người ăn nói bậy bạ như vậy, đều là đang chống đối với phương châm của chính sách đây! Sớm muộn gì cũng có người sẽ bắt mọi người vào đồn tiến hành giáo dục lại thôi!"

Hà Nguyệt Dao nhủ vậy, bây giờ xé nhau trên mạng còn có người dùng những lời nói cổ lỗ xỉ này ra để xài sao?

Bấm vào bình luận này xem thì bên dưới đều trả lời châm chọc cả, nhưng trong nhất thời bị nhiều vậy công như vậy mà sức chiến đấu cũng hần không hề giảm tí nào cả, bình luận nào cũng đâm chọc lại hết. Mỗi câu trả lời lại đều là ngữ khí cổ lỗ xỉ như vậy.

Những người tag Hà Nguyệt Dao đều trong phần bình luận này cả, mọi người đều bị người này cãi lại đến nỗi núi lửa phun trào, lúc này mới nhớ tới anti tuyến một vẫn luôn chiến đấu trước tiền tuyến, sở hữu 100,000 fan là Hà Nguyệt Dao.

Nên mới lần lượt tag cô vào.

Hà Nguyệt Dao nhìn tên nick của người này, khóe miệng nhếch lên nụ cười chế giễu, Hà Nguyệt Tâm thế mà cũng có fan ư?

Cô chụp màn hình lại phần phát ngôn của người này, rồi đăng lên Weibo.

"Bị nói có xu đã nhảy dựng lên rồi, có lẽ nào đây là nick phụ của Hà Nguyệt Tâm ư?"

Hà Nguyệt Tâm không chơi Weibo, Hà Nguyệt Dao biết điều này, nhưng cô không ngại bôi tro trét trấu thêm cho Hà Nguyệt Tâm. Cô thậm chí không cần chứng cứ thật, chỉ cần đăng một số bình luận có tính dẫn dắt là được.

Fan của cô tuy là chỉ có 100,000 thôi, nhưng cơ hồ đều là acc thật là, Weibo vừa đăng thôi thì lập tức được chia sẻ lại mấy trăm lượt rồi.

Bên dưới còn có fan bình luận: "Kiến nghị tra IP đi, chắc chắn là nick phụ của Hà Nguyệt Tâm. Thế nhưng lại dùng nick phụ lên mạng xé, cười chết người mà, thiên kim hào môn low nhất lịch sử."

Qua mấy phút sau, liền có người trả lời ngay: "Tôi biết tra IP. Để tôi."

Cũng có người do dự nói: ".....Mọi người đây có hơi quá phận không? Như vậy có phải là không quá tốt hay không?"

Nhưng rồi lập tức bị những bình luận khác chôn vùi.

Cơ hồ không đến nửa tiếng, 2 con số đầu địa chỉ IP của "Hà Nguyệt Tâm là đứa trẻ ngoan" đã được tra ra.

2 con số đầu được tra ra phù hợp với địa chỉ IP thành phố mà Hà Nguyệt Tâm sống. Điều này nói rõ người sử dụng tài khoản này sống chung một thành phố với Hà Nguyệt Tâm, thậm chí rất có khả năng đây chính là bản thân Hà Nguyệt Tâm.

Nhất thời tất cả anti của Hà Nguyệt Tâm đều cao trào rồi.

#Nick phụ Hà Nguyệt Tâm#, chủ đề này lập tức bay lên top hotsearch.

Là một nửa người công chúng, ngoan ngoãn chịu chửi là được, còn đặc biệt lập nick phụ để xé nhau trên mạng nữa chứ, vừa low vừa tâm thủy tinh.

Trong nhất thời trên mạng đều là tiếng mắng mỏ Hà Nguyệt Tâm.

Hà Nguyệt Dao lướt Weibo cả một đêm, chú ý đến động thái phát triển của việc này, lướt những Weibo mắng chửi Hà Nguyệt Tâm, cuối cùng cũng cảm thấy trút được nỗi giận trong lòng rồi.

Nghĩ cũng không cần nghĩ cũng biết tài khoản "Hà Nguyệt Tâm là đứa bé ngoan" này sẽ bị oanh tạc bởi một đồng inbox.

Càng có khả năng trong đám anti người tài nhiều, tra ra được IP cụ thể, ngay cả địa chỉ và số điện thoại cũng đều sẽ bị tra ra hết, còn có khả năng sẽ bị quấy rối tới tận nhà nữa.

Hà Nguyệt Dao hài lòng tắt màn hình điện thoại.

Ai biểu nói giúp cho Hà Nguyệt Tâm chứ. Đáng đời.

Buổi sáng ngày thứ hai, Hà Nguyệt Tâm không đợi người làm lên kèo thì đã tự mình dậy và xuống dưới lầu rồi.

Tuy rằng cô muốn giữ khoảng cách với các anh trai, nhưng mấy ngày nay anh cả đều chủ động mời cô xuống cùng ăn sáng. Hôm qua anh cả còn giúp cô lựa quần áo nữa, nếu cô từ chối ăn sáng cùng anh cả nữa thì không được tốt lắm.

Nghĩ vậy người đã bước xuống dưới lầu rồi.

Hà Thúy Chi người đã ngồi dưới phòng ăn rồi, thấy cô xuống, gương mặt vốn đang lạnh lùng liền nhu hòa hơn rất nhiều, nhìn như băng tan ra vậy.

Hà Nguyệt Dao cũng ngồi trước bàn ăn, thấy Hà Nguyệt Tâm xuống, không thèm nhìn cô, cũng không chủ động nói chuyện với Hà Thúy Chi, chỉ là tâm tình rất tốt hưởng thụ bữa sáng của mình.

Bữa sáng ăn được một nửa, điện thoại Hà Nguyệt Tâm đột nhiên vang lên, là Mẹ Hứa gọi tới.

"Tâm Tâm, con.....bây giờ đang làm gì vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cung Chiều Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Giọng nói Mẹ Hứa có chút thấp thòm.

Hôm qua bọn họ đăng nhập vào Weibo rồi cãi nhau với những anti như thường lệ, ai biết được rằng bọn họ lại bị người khác treo lên mạng bêu rếu, còn bị tra ra địa chỉ gì đó, nhận được mấy ngàn tin nhắn nhưng cái nào cũng là chửi bọn họ cả.

Quá đáng hơn là có người thậm chí còn chỉnh sửa hình avatar của bọn họ thành di chiều nữa chứ.

Bọn họ chỉ là người bình thường, sống tới lớn như vậy rồi, tuổi cũng cả bó rồi cũng chưa từng bị người mắng chửi, trù ẻo đến vậy.

Nhiều lời chửi thề như vậy, nhiều bát nước bẩn đều đổ hết trên đầu bọn họ.

Có người mắng con gái của bọn họ, bọn họ cảm thấy nhìn không được thì đương nhiên phải đứng ra bảo vệ rồi, chỉ là bọn họ vô dụng, mấy người đó còn cho rằng đó là bọn họ là nick phụ của Hà Nguyệt Tâm nữa chứ. Bọn họ ngược lại gây thêm phiền phức cho Hà Nguyệt Tâm rồi.

Hai người bọn họ cơ hồ cả một đêm đều không chợp mắt được, cảm thấy có lỗi với Tâm Tâm. Lại sợ sau khi nói ra, Hà Nguyệt Tâm sẽ lo lắng cho bọn họ.

Cho nên sáng sớm bà đã gọi điện thoại cho Hà Nguyệt Tâm, muốn biết Tâm Tâm có xem Weibo không, nếu như Tâm Tâm biết chuyện tối hôm qua thì sẽ đau lòng biết bao nhiêu.

Hà Nguyệt Tâm không lướt Weibo, đương nhiên là không biết chuyện tối hôm qua, nhưng cô nghe ra được chút bất thường trong lời nói của Mẹ Hứa: "Con đang ăn sáng, sao vậy mẹ?"

Mẹ Hứa thở phào một hơi, ngữ khí của Hà Nguyệt Tâm như thường, xem ra Hà Nguyệt Tâm không biết chuyện tối hôm qua rồi, như vậy thì tốt.

Bà nhớ đến những ngôn luận mà cư dân mạng bình luận Hà Nguyệt Tâm, mắt không tự giác được đỏ lên: "Con không sao là tốt rồi, mẹ cúp máy đây. Trời trở lạnh rồi, con phải chú ý thân thể nhé."

Sau khi cúp máy, Hà Nguyệt Tâm cúi đầu nhìn điện thoại, có chút nghi hoặc, ngữ khí Mẹ Hứa có chút khác thường, trước đây mẹ đều sẽ dặn dò một đồng thứ, lần này thế nhưng chỉ nói hai câu liền cúp máy?

"Là Mẹ Hứa ư?"

Hà Thúy Chi đại khái nghe được chút, nhướn mày hỏi.

Hà Nguyệt Dao đang cúi đầu ăn cơm kinh ngạc nhìn Hà Thúy Chi, Hà Nguyệt Tâm kêu mẹ cũng thôi đi, Hà Thúy Chi thế nhưng cũng kêu mẹ theo luôn?

Hà Nguyệt Tâm có chút lo lắng cho Mẹ Hứa nên không có để ý đến xưng hô của Hà Thúy Chi, lơ đãng gật gù đầu.

Ánh mắt Hà Thúy Chi hiện lên sự ảm áp. Kiếp trước sau khi phá sản được Hà Nguyệt Tâm đón về nhà, hai vợ chồng Hứa Lan chăm sóc bọn họ không ít, sợ bọn họ không đủ dinh dưỡng, hai ba hôm lại hầm canh cho bọn họ. Lại sợ sẽ tổn thương đến lòng tự tôn của bọn họ, uyển chuyển cổ vũ bọn họ, còn lên lên rút tiền cho anh nữa.

Hai vợ chồng Hứa Lan là người tốt.

Kiếp trước vợ chồng họ vẫn luôn sống bằng nghề bán rau, sống trong căn nhà cũ đơn giản lâu ngày không được tu sửa.

Kiếp này anh có năng lực rồi, tự nhiên sẽ không quên ân tình của bọn họ.

Anh nghĩ nghĩ rồi nói: "Tâm Tâm, lúc nào rảnh thì mời ba mẹ nuôi của em đến nhà ăn cơm đi. Anh muốn gặp bọn họ."

Nghe thấy lời nói ôn hòa của Hà Thúy Chi, Hà Nguyệt Tâm mới hồi thần lại.

"Anh muốn.....mời bọn họ đến ăn cơm ư?"

Về mặt Hà Nguyệt Tâm lúc này có chút ngây ngốc, ánh mắt Hà Thúy Chi càng ôn hòa thêm, anh nhẹ giọng ừm một tiếng: "Trước đây nhà họ Hà đưa tiền bọn họ cũng không chịu nhận. Anh cả muốn cảm ơn bọn họ thật tốt. Cảm ơn bọn họ bao nhiêu năm nay đã chăm sóc cho em."

Nếu như không phải sự giáo dục của hai vợ chồng Mẹ Hứa với Hà Nguyệt Tâm, Hà Nguyệt Tâm cũng sẽ không trở nên lương thiện và hiểu chuyện như bây giờ được.

Hà Nguyệt Tâm có chút trầm tư. Kiếp trước sau khi cô được đón về nhà họ Hà, mấy người anh trai đều rất ít khi qua lại với ba mẹ nuôi, dù sao thì bối cảnh hai nhà khác biệt quá lớn, ba mẹ nuôi cũng đặc biệt giữ khoảng cách với nhà họ Hà, để tránh mọi người lời ra tiếng vào.

Cô nghĩ nghĩ rồi nói: "Mẹ Hứa rất bận, không có thời gian qua đây."

Lại cảm thấy có chút quá tuyệt tình rồi nên bổ sung thêm: "Lại nói, nếu như qua đây ăn cơm em sợ bọn họ sẽ không quen, ý tốt của anh cả em xin nhận rồi."

Biệt thự nhà họ Hà nguy nga tráng lệ, ba mẹ nuôi khổ cả đời rồi, nếu như mời bọn họ đến nhà làm khách, hai người sợ sẽ thấy không quen và cự nự, từ ăn mặc đến cử chỉ đều sẽ gò bó, sợ sẽ làm Hà Nguyệt Tâm mất mặt.

Hà Thúy Chi chậm rãi cụp mắt xuống. Ngờ khi Hà Nguyệt Tâm vẫn mang chút xa cách, cứ như là không muốn quá thân cận với anh. Trong lòng anh dâng lên cảm xúc ứ khuất. Mấy ngày hôm nay anh cơ hồ có thể được xưng là lấy lòng rồi mà Tâm Tâm thế nhưng vẫn không chịu thân thiết với anh hơn một chút.

Nhưng bị làm lơ lâu như vậy rồi, làm sao lại có thể khiến cho Hà Nguyệt Tâm trong thời gian ngắn như vậy mà thay đổi được chứ?

Anh đè nén sự chua xót trong lòng xuống, ôn hòa nói: "Vậy đợi đến khi nào bọn họ rảnh thì anh sẽ đích thân đến bái phỏng."

Hà Nguyệt Dao ngồi bên cạnh nhẹ cắn môi, Hà Thúy Chi thế nhưng muốn bái phỏng cấp ba mẹ nuôi nghèo nàn đó của Hà Nguyệt Tâm ư?

Hai người bọn họ ngày nào cũng bán rau ngoài chợ, trên người đều là mùi hôi của mồ hôi hỗn hợp với mùi rau thịt, nghĩ thôi cũng đã khiến cô ngợp thở rồi.

Tâm tình tốt mà ngày hôm qua phát tiết trên Weibo nhất thời bay biến hơn nửa.

Ý cười trên mặt cô cũng dần mất đi.

Ăn xong bữa sáng, Hà Nguyệt Tâm liền quay về trong phòng, chuẩn bị những dụng cụ học tập phải dùng lúc khai giảng.

Mấy ngày hôm nay cô vẫn luôn ôn tập kiến thức lớp 11 trong phòng.

Kiến thức học kỳ đầu của một số môn cô đã ôn tập gần hết rồi, phần còn lại chỉ cần không ngừng làm đề để chắc kiến thức thôi.

Môn cô yếu nhất là Ngữ Văn, đặc biệt là phần Tập làm văn, cô mãi vẫn chưa tìm được bí quyết, lần nào cũng chỉ có thể lấy được phân nửa số điểm thôi, nếu như không đề cao điểm số của phần này lên, thì sợ rằng sau này vẫn sẽ tiếp tục mất điểm thêm nữa.

Cô tính đi Thư viện tìm một số sách về cách nâng cao kỹ năng viết văn về xem.

Cô vừa xuống lầu, Lý Nham liền đi đến trước mặt cô.

"Tiểu thư muốn ra ngoài à?"

"Ừm."

Lý Nham ý cười đầy mặt, quay đầu nhìn một cái, ngoài phòng ăn liền bước vào một người đàn ông cỡ ba bốn mươi tuổi bận vest phẳng phiu.

"Chú ấy tên là Lưu Vĩnh (刘永), là tài xế mới đến. Đề chú ấy lái xe đưa Tiểu thư đi nhé."

Lần trước Lý Nham đưa cô đi, còn vẫn cảm thấy có chút không tốt. Bây giờ sao lại thêm một tài xế mới nữa rồi?

Lý Nham cung kính đứng bên cạnh, từ sau khi lần trước mưa bão Hà Nguyệt Tâm bị kẹt ngoài đường, thì Hà Thúy Chi không chỉ mua xe cho Hà Nguyệt Tâm, còn tuyển thêm một tài xế chuyên môn đưa đón Hà Nguyệt Tâm nữa.

Lưu Vĩnh là người làm việc trong công ty đã nhiều năm rồi.

Hà Thúy Chi sợ tài xế thuê bên ngoài bối cảnh hỗn tạp không sạch sẽ, nên mới thuê người từ trong nội bộ công ty, hơn nữa đãi ngộ lương bổng cũng vô cùng tốt, tốt hơn nhiều so với vị trí trước của Lưu Vĩnh. Sau này còn có nhiều cơ hội thăng tiến nữa. Dưới sự dụ hoặc lớn như vậy, người báo danh rất nhiều, còn phải qua tầng tầng lớp lớp phỏng vấn và lựa chọn, cuối cùng mới quyết định chọn Lưu Vĩnh.

Nhưng công việc tài xế này không chỉ là tài xế không, ông có đai đen Karatedo, thân thủ rất được, vừa có thể làm tài xế, cũng có thể là vệ sĩ.

Điều quan trọng là, ông chỉ cần nghe lệnh của Hà Nguyệt Tâm là được.

Vì tuyển một tài xế cho Hà Nguyệt Tâm, Hà Thúy Chi đúng thật là lo nghĩ đến bạc cả đầu.

Lưu Vĩnh cung kính đứng bên cạnh, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, nhìn động tác cơ thể là biết đã qua huấn luyện nghiêm khắc, nhìn rất đáng tin và ổn thỏa.

Lần trước Lý Nham đưa đón Hà Nguyệt Tâm, lần này đổi qua Lưu Vĩnh đưa đón cô, cô cũng không cảm thấy có gì khác thường cả.

Thấy tài xế mới đến thì chỉ nghĩ là điều động nhân sự bình thường thôi.

Người làm trong biệt thự họ Hà cũng thường hay có điều động.

Lưu Vĩnh thật thà đứng bên cạnh lập tức đưa tay ra muốn xách túi giùm Hà Nguyệt Tâm.

Hà Nguyệt Tâm lập tức nói: "Con cầm là được."

Động tác Lưu Vĩnh nhanh nhẹn, cung kính nói: "Đây là công việc của tôi, Tiểu thư Nguyệt Tâm không cần lấy làm lạ."

Lưu Vĩnh nói vậy khiến cho trong lòng Hà Nguyệt Tâm có chút lúng túng.

Trong vài giây cô chùng chờ đó, Lưu Vĩnh đã cầm lấy túi xách của Hà Nguyệt Tâm đi thẳng về phía bãi đỗ xe rồi.

Chiếc Maserati màu xanh đậm đập vào mắt, Hà Nguyệt Tâm dừng bước chân lại, đây không phải là chiếc xe cô mua giùm anh cả sao?

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cùng Chiều Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Lưu Vĩnh cứ chỉ đứng mực lại thỏa đáng, ông đặt túi xách của Hà Nguyệt Tâm lên ghế sau, lại mở cửa cho Hà Nguyệt Tâm, lại làm một động tác mời.

Bước chân Hà Nguyệt Tâm có chút do dự, anh cả đây là đem xe của mình cho cô đi sao?

"Anh con dặn chú lái chiếc xe này à?"

Lưu Vĩnh cúi người nói: "Tiểu thư không thích chiếc xe này ư? Vậy để tôi nói với Hà Tổng, chúng ta đổi một chiếc khác, được không?"

Hà Nguyệt Tâm phẩy tay từ chối: "Không cần đâu." Cô không có xe, có đổi thì cũng là xe của anh cả thôi, cũng có khác gì đâu.

Chỉ là, xe anh cả mới mua, bản thân không lái, tại sao lại đưa cho cô trước chứ nhỉ?

Xe chuẩn bị lăn bánh, cửa xe sau đột nhiên bị gõ từ bên ngoài, Hà Nguyệt Tâm nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, anh cả đang đứng bên cạnh xe, cúi đầu nhìn cô, ánh mắt ôn hòa.

Cô hạ cửa sổ xe xuống.

"Anh muốn đến công ty, có thể cho ăn đi kè không?"

Đây rõ ràng là xe của anh cả, tại sao lại nói là đi kè cô nhỉ?

Hà Nguyệt Tâm nhích mình vào trong, Hà Thúy Chi ngồi vào trong xe, sau đó quét mắt nhìn Lưu Vĩnh một cái, đụng phải ánh mắt Lưu Vĩnh thông qua

kính chiếu hậu.

Lưu Vĩnh cung kính chào hỏi Hà Thúy Chi, sau đó nhìn không được có chút khẩn trương, tay chân đều cương cứng cả lên, thần sắc trên mặt cũng nghiêm túc hẳn lên.

Hà Thúy Chi lạnh nhạt gật đầu, sau đó nói với Hà Nguyệt Tâm: "Em đi đâu vậy?"

"Đến Thư viện mượn sách." Hà Nguyệt Tâm đáp.

Hà Thúy Chi ừm một tiếng, nói với Lưu Vĩnh: "Đến Thư viện trước rồi sau đó mới đưa tôi đến công ty."

Lưu Vĩnh lúc này mới hồi thần lại, vội vàng khởi động xe. Ông khó có thể che dấu sự kinh ngạc trong lòng xuống, ngữ khí hồi nãy Hà Thúy Chi nói chuyện với Hà Nguyệt Tâm đâu chỉ dùng từ dịu dàng có thể hình dung được chứ.

Hà Thúy Chi ở trong công ty nghiêm túc không cười nói tùy tiện, làm việc đánh thép, cấp dưới ở trước mặt anh đều không dám thờ ơ, ông ở trong công ty lâu vậy rồi, đây vẫn là lần đầu tiên ông thấy Hà Thúy Chi nói chuyện với người khác như vậy đấy.

Hà Nguyệt Tâm nghĩ nghĩ rồi hỏi: "Anh cả, chiếc xe này anh không dùng nữa à?"

Hà Thúy Chi nhướn mày: "Em không thích sao? Hay là chúng ta đi đổi một chiếc khác? Hay là lại đi mua một chiếc em thích, được không?"

Hà Nguyệt Tâm vội nói: "Không phải, bình thường mua xe mới không phải là bản thân lái trước sao, sao anh cả....."

Hà Thúy Chi lúc này mới hiểu rõ tại sao Hà Nguyệt Tâm lại xoắn xuýt như vậy rồi. Trước đây anh mượn có lẽ mua xe cho mình, nhưng thực chất là mua cho Hà Nguyệt Tâm, giờ phải làm gì để qua cửa mới được.

"Tâm Tâm thử xe giúp anh, không phải cũng như vậy sao?" Hà Thúy Chi dịu dàng nói.

Hà Nguyệt Tâm nhìn vào mắt anh, có chút không tự tại dời ánh mắt đi chỗ khác. Anh cả thật là tiêu tiền như rác mà, xe mới của mình lại có thể tùy tiện đưa người khác lái, nhìn mặt thì cũng không thấy là thích lắm, vậy tại sao phải mua chứ?

Băng ghế sau đột nhiên rơi vào trầm mặc, Lưu Vĩnh ngồi đằng trước thờ cũng không dám thờ ơ.

Hà Thúy Chi nhìn sau gáy em gái một mắt, cũng cảm thấy rất kỳ lạ, bình thường anh đều dành thời gian trên xe để xử lý công việc, nhưng bây giờ anh lại không muốn lôi notebook ra tí nào cả.

Chỉ muốn ở chung với Hà Nguyệt Tâm nhiều thêm chút nữa thôi.

Hà Nguyệt Tâm đột nhiên như cảm ứng được điều gì đó, sờ sau gáy mình một cái rồi nhẹ nhàng "A" lên một tiếng.

Hà Thúy Chi nói: "Sao vậy?"

Hà Nguyệt Tâm kéo một chùm tóc từ sau gáy ra, hôm qua Olivia vì muốn cô thử quần áo nhìn đẹp hơn, đặc biệt làm tóc cho cô, thất mấy lọn bím nhỏ cho cô, như vậy nhìn cô càng năng động tinh nghịch hơn.

Còn bây giờ sợi bím trên đầu đã bung ra một sợi rồi, trên tóc vẫn còn nếp gọn sóng.

Ngữ khí của Hà Nguyệt Tâm có chút tiếc nuối: "Bím của em bung ra rồi."

Hà Thúy Chi nhướn mày lên, nhìn vào lọn tóc bị bung ra trên đầu em gái, cọng tóc cong cong phồng phồng, nằm chung với mái tóc thẳng dài nhìn thật lạc loài.

"Anh giúp em thắt nha?"

Sau khi nói ra anh mới cảm thấy có chút hoang đường, anh không biết thắt bím. Chỉ là khi nhìn thấy Hà Nguyệt Tâm nháu mày anh liền có chút không vui, cho nên mới vô thức nói ra lời đó.

Hà Nguyệt Tâm quay đầu nhìn Hà Thúy Chi. Con tức hồi nãy đột nhiên bay biến mất rồi, anh cả còn biết thắt bím nữa à?

Cô không biết thắt bím, hơn nữa vị trí sau đầu tay cô với không tới. Nhưng thả ra như vậy nhìn không được đẹp, sợ rằng mọi người sẽ nhìn cô chăm chăm.

Hà Nguyệt Tâm nghĩ nghĩ rồi nhích lại gần Hà Thúy Chi một chút: "Không cần thắt đẹp quá đâu, có thể ra đường gặp người là được."

Hà Thúy Chi ngồi thẳng người dậy, dùng ngón tay chải mượt tóc của Hà Nguyệt Tâm, động tác dịu dàng đến lạ thường.

Sau đó anh dựa theo mấy lọn tóc chưa bung ra trên đầu cô mà thắt, động tác có chút vụng về.

Một lát sau, anh nhú mày, cổ tay vì quá khẩn trương mà có chút đau nhức.

Không thể không thừa nhận, việc này khó hơn nhiều so với việc xử lý công việc.

Hà Nguyệt Tâm cảm nhận sự lôi kéo và cảm giác do dự ngẫu nhiên truyền đến trên tóc, lúc này mới phát hiện ra rằng thì ra Hà Thúc Chi cũng không biết thất.

Khỏe miệng cô khẽ nhếch lên, chỗ nào đó trong nội tâm mềm mại dần đi, cô có thể tưởng tượng ra được vẻ mặt không biết bắt đầu từ đâu trên lọn tóc của cô.

Lông mày của Hà Thúc Chi này giờ chưa từng dần ra, vẻ mặt anh chăm chú, trên trán còn lấm tấm mồ hôi nữa.

Lưu Vĩnh không cẩn thận nhìn thấy cảnh tượng đằng sau, hận không thể tự chọt đuôi hai mắt.

Ông nhìn thấy gì vậy! Người trước giờ vẫn lạnh lùng như băng đá như Hà Thúc Chi thế nhưng lại đang thất bím cho em gái mình ư?!

Cho dù đang đối diện với cuộc họp hạng mục cả tỷ thì vẻ mặt của Hà Thúc Chi cũng không khẩn trương như gặp kẻ địch mạnh như bây giờ!

Ông sắp không đề nén nổi sự ngạc nhiên trong lòng mình rồi! Mới nhậm chức ngày đầu tiên thôi mà ông đã phát hiện ra bí mật lớn như vậy rồi, Hà Thúc Chi thế nhưng lại là muội không ư?

Thất xong lọn bím dùng thun cố định lại. Hà Thúc Chi thở phào một hơi, nhìn thành quả của mình, tuy rằng hơi xấu, đứng chung với mấy lọn khác nhìn khác biệt rất lớn, nhưng nhìn xa thì thấy cũng khá ok.

"Xong rồi."

Hà Nguyệt Tâm đưa tay ra sau sờ thử liền cảm nhận được hình dạng đại khái của sợi bím. Tuy rằng thất không được tốt lắm, nhưng cô đã hài lòng lắm rồi, hơn nữa trong lòng cũng thấy ấm áp hơn nhiều, cô cười và nói với Hà Thúc Chi: "Cảm ơn anh cả."

Hà Thúc Chi ngước đầu lên, nhìn không được sờ lên đầu cô một cái, dịu giọng nói: "Không có chi."

Điện thoại trong túi run lên, Hà Nguyệt Tâm lôi điện thoại ra.

Có người nhắn cô trong Wechat, cô mở ra xem, là nhóm lớp của trường trước, có mấy người đều đang tag cô. Đều là bạn học trước đây cả, đều đang hỏi cô rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Mọi người đều đang thảo luận cùng một chuyện, đó là hotsearch treo cả đêm qua trên Weibo.

Hà Nguyệt Tâm nhú mày.

Lướt lên xem lịch sử hội thoại, lúc này cô mới biết được tiền căn hậu quả. Nguyên nhân khởi nguồn từ việc có người giúp cô cài lại antifan, kết quả bị đám antifan quần công, còn bị tra ra địa chỉ IP, xác nhận là nick phụ của cô.

Nhưng cô căn bản là không lên Weibo, đào đâu ra nick phụ chứ?

Dứt khoát tải app Weibo về, cô nhấn vào xem thì thấy chủ đề #Nick phụ của Hà Nguyệt Tâm# đang đứng trong top 7 của hotsearch. Nhiệt độ vẫn còn chưa lui.

【xswl, trách không được mấy người anh của cô ta đều không thích cô ta. Chỉ biết đâm chọc ngầm sau lưng thôi, còn là dùng nick phụ nữa chứ. Vừa dung tục vừa âm hiểm.】

(xswl: ngôn ngữ mạng, có nghĩa là cười chết người rồi, là chữ cái đầu của câu 笑死我了, xiao shi wo le)

【Hình chụp chung của cô ta với mấy người anh trai còn không có lấy một tấm nữa là, ra ngoài ăn cũng không dắt cô ta theo, chỉ dắt Hà Nguyệt Dao thôi. Nhiều người không thích cô ta như vậy thì phải tìm nguyên nhân trên người mình chứ. Chợt chúng ta thì có ích gì?】

【Anh đại đào ra địa chỉ IP còn ở đây không? Chứng cứ này không đủ cho lắm, đào thêm nữa đi.】

【Còn cần đào nữa à? Căn bản là đã chắc như đinh đóng cột rồi còn gì, chán lẽ còn cho rằng Hà Nguyệt Tâm thật sự có fan ư?】

Cô biết có rất nhiều người không thích cô, chỉ vì cô không phù hợp phong cách hành sự của thiên kim hào môn, thậm chí có người còn gán tin đồn nhảm không hề có lên đầu cô nữa. Vừa mới bắt đầu cô còn thấy đau lòng, sau này dần cũng chai lì rồi, mắt không thấy lòng không phiền, tại sao phải tụt cảm xúc vì những lời công kích của nười lạ chứ?

Cho nên lúc nhìn thấy hotsearch vu khống cô dùng nick phụ để cãi nhau với anti thì cô cũng không có cảm giác gì.

Cô tiếp tục lướt xuống dưới, thẳng đến khi lướt tới một bình luận.

Đây là bình luận tìm ra địa chỉ IP cụ thể, thậm chí còn treo cả địa chỉ nhà và số điện thoại đăng kí của tài khoản kia ra nữa.

Cô đột nhiên ngồi thẳng người lên, lại cẩn thận nhìn lại địa chỉ và số điện thoại được treo ra đó, đây là số điện thoại của Mẹ Hứa, địa chỉ nhà cũng là của nhà bọn họ.

Thậm chí có người còn nói: "Gọi vào số máy đó đi, nghe coi có phải giọng của Hà Nguyệt Tâm không là biết chứ gì?"

Ngón tay cầm điện thoại của cô run lẩy bẩy.

Bây giờ điện thoại của Mẹ Hứa chắc đã bị gọi nổ đường dây luôn rồi, thậm chí còn có hàng ngàn hàng vạn người đang inbox chửi bà từ đầu đến chân, chỉ bởi vì mọi người đều cho rằng đó là nick phụ của cô! Điều làm Hà Nguyệt Tâm phẫn nộ nhất là, địa chỉ bị treo lên thế này, lỡ như có người đến quấy rầy hai người họ thì sao đây?

Trách không được Mẹ Hứa tại sao lại hỏi cô cách đăng kí tài khoản Weibo, Mẹ Hứa chịu không được mấy người đó mắng cô, cho nên mới lên mạng nói giúp cho cô, nhưng ngược lại lại bị mọi người quần công, ngay cả địa chỉ nhà và số điện thoại cũng bị tra ra.

Khóe mắt Hà Nguyệt Tâm dần đỏ lên, trong lòng vừa phẫn nộ vừa tức giận.

Trách không được Mẹ Hứa lại có chút khác thường, bà là sợ cô thấy hotsearch sẽ đau lòng.

Hà Thúy Chi thấy Hà Nguyệt Tâm nắm chặt điện thoại không nói một lời, thần sắc trên mặt cũng có chút không đúng, liền nhẹ giọng nói: "Sao vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cùng Chiều Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Hà Nguyệt Tâm không có ngược đầu lên, sợ Hà Thúy Chi thấy mắt cô đang đỏ hoe.

Hà Thúy Chi thấy sắc mặt cô thay đổi, lúc này mới nhìn vào điện thoại của cô, sau khi nhìn thấy cô đang lướt Weibo thì lông mày nhíu chặt lại.

Anh lôi điện thoại ra, gọi một cú điện thoại, nói hai câu rồi im lặng đặt điện thoại bên tai, nghe bên kia báo cáo lại.

Anh vẫn luôn bận công việc, cũng không bao giờ dùng những ứng dụng mạng xã hội. Cho nên anh chưa từng nghe được những âm thanh đó.

Thì ra từ lúc Hà Nguyệt Tâm được đón về nhà họ Hà, liền bị nhiều người bôi nhọ gièm pha trên mạng như vậy?

Sự áy náy trong lòng như thủy triều dâng cao nhấn chìm anh. Là người anh như anh làm không đủ tốt.

Hà Nguyệt Tâm nghĩ đến cái gì đó, vội vàng gọi điện thoại cho Mẹ Hứa, nhưng đầu dây bên kia hiển thị là bị chiếm đường dây.

Cô gọi thêm mấy cuộc kết quả vẫn như vậy.

Có một dự cảm chẳng lành dâng lên trong lòng.

Cô lại gọi một cuộc điện thoại cho Ba Hứa. Đầu bên kia phải một lúc lâu sau mới bắt máy.

Giọng nói Ba Hứa nghe rõ được là có chút lo âu, ông cố gắng để cho giọng nói mình nhẹ nhàng một chút: "Tâm Tâm?"

Hà Nguyệt Tâm vội vàng nói: "Cô biết hết những chuyện trên mạng rồi, điện thoại của mẹ tại sao gọi không được vậy ba? Mẹ có đang ở bên cạnh ba không?"

Ba Hứa có chút khó xử nhìn Mẹ Hứa bên cạnh, Mẹ Hứa đang cầm điện thoại tựa như cầm khoai lang phòng tay vậy, nhìn màn hình lại sáng lên, lại là một số điện thoại lạ nữa, bà vội vàng cúp máy rồi tắt máy điện thoại luôn, đợi đến khi chuông điện thoại không reo nữa, bà mới triệt để thở phào một hơi.

Bây giờ cả người đều có chút khờ dại.

Một buổi sáng mà điện thoại của bà ít nhất đã nhận được hơn mấy trăm cuộc thoại và tin nhắn đến từ số lạ.

Tin nhắn bà không dám mở ra xem, điện thoại càng không dám bắt máy.

Ba Hứa chỉ đành thành thật trả lời: "Điện thoại của bà ấy từ sáng tới giờ vẫn luôn reo không ngừng. Nhưng mà bây giờ thì tốt rồi, bà ấy tắt máy rồi."

"Hồi nãy còn có người đến gõ cửa nữa, ba với mẹ thông qua mắt mèo nhìn thì thấy là người lạ, người đó còn hỏi ba mẹ có phải là Hà Nguyệt Tâm không, ba mẹ không dám mở cửa. Nhưng mà con không cần lo đâu, người đó bị hàng xóm đuổi đi rồi. Bây giờ ba mẹ đang ở trong nhà, không dám ra khỏi cửa."

Ông cũng là sáng nay lướt Weibo mới biết được rằng điện thoại và địa chỉ nhà của bọn họ bị người khác đào ra rồi.

Cho nên mới có nhiều điện thoại tin nhắn của người lạ gọi tới như vậy, thậm chí còn có người đến tận cửa nhà nữa chứ.

Ông dè dặt sự khủng hoảng lo sợ trong lòng xuống nói: "Con không cần lo cho ba mẹ đâu. Ba mẹ không sao."

Hà Nguyệt Tâm hít sâu một hơi, mắt càng đỏ hơn trước nữa, xảy ra chuyện như vậy làm sao có thể không sao được chứ.

Hai người tuổi đã lớn rồi, chưa bao giờ gặp tình trạng này bao giờ cả, trong thời gian ngắn nhận được mấy trăm cuộc điện và tin nhắn, cảm giác oanh tạc này khiến người ta bất an và lo âu. Đặc biệt còn có những inbox và ngôn luận che trời lấp biển trên mạng. Ngay cả địa chỉ nhà cũng bị phát hiện ra rồi, thậm chí còn có người đến tận nhà quấy rối nữa.

Hà Nguyệt Tâm cố gắng làm cho mình tâm bình khí hòa lại và nói: "Ba kêu mẹ đừng có mở máy trước, đi đổi luôn thẻ sim khác đi, đừng dùng thẻ đó nữa. Ba, hai người tạm thời hãy qua nhà hàng xóm lánh trước đi, đừng bao giờ về nhà. Việc này để con giải quyết."

Ba Hứa than nhẹ một hơi, cả con người đều có cảm giác già hẳn đi: "Được."

Hà Nguyệt Tâm cúp điện thoại.

Số điện thoại này Mẹ Hứa dùng mười mấy năm rồi, đối với người lớn tuổi mà nói, điều này đúng là họa từ trên trời ập xuống mà. Điều đáng sợ hơn là thế nhưng còn có người nhiều chuyện quấy rối tận cửa nhà nữa chứ.

Ánh mắt Hà Nguyệt Tâm tối đi, nắm tay cũng không tự giác mà siết chặt lại, trong lòng tựa như có một ngọn lửa đang bùng cháy, nội tâm phẫn nộ đến tận cùng.

Hà Thúy Chi đánh mấy chữ trên điện thoại, kêu thư ký đi tra cho rõ chuyện này.

Xoay đầu nhìn Hà Nguyệt Tâm, anh có chút lo cho cô.

Nhưng Hà Nguyệt Tâm lại giống như không có chuyện gì xảy ra cả, rõ ràng là không có ý muốn tỏ khổ với người anh trai là anh đây.

Sau khi Hà Thúy Chi xuống xe, sắc mặt Hà Nguyệt Tâm liền lạnh đi ngay, nói với Lưu Vĩnh là không đi thư viện nữa, cô muốn đi nơi khác.

Nửa tiếng sau, xe ngừng trước cửa Văn phòng luật sư.

Việc này lúc đầu chỉ là phong ba được khơi dậy trên mạng mà thôi, nhưng bây giờ đã lan ra tới đời sống hiện thực rồi, mấy người cầm đầu trong việc đi đào bới tư liệu cá nhân của người khác đúng là tội ác tày đình mà.

Bây giờ chỉ nói rõ thôi thì tác dụng không lớn, cô muốn mấy người đó phải nhận được sự chế tài của pháp luật.

Nơi này là Văn phòng luật sư lớn nhất Thành phố, Hà Nguyệt Tâm lấy tấm thẻ ngân hàng trong túi xách ra, trong tấm thẻ này là toàn bộ tiền tiết kiệm của cô, từ khi cô được đón về nhà họ Hà, tiền tiêu mỗi tháng cô đều có để dành lại.

Nhưng không biết là có đủ hay không nữa.

Đi một chuyến này, cộng thêm tiền tư vấn thì căn bản là tiêu hết toàn bộ gia tài của cô, nhưng cô không thấy tiếc của tí nào cả. Dù gì thì đây cũng là trút giận cho ba mẹ nuôi của cô, tiêu nhiều tiền hơn nữa cô cũng thấy đáng.

Luật sư giúp cô liệt kê rõ những yêu cầu tố tụng tốn hết thời gian nguyên buổi chiều, và rồi còn tìm ra tài khoản tiết lộ thông tin cá nhân đó ra.

Đó là tài khoản tên "Không Dư Hận 空余恨".

Lúc về nhà, Hà Nguyệt Tâm điều chỉnh cảm xúc lại, ngón tay bấm bấm trên màn hình điện thoại, bấm ra một khí thế thẳng tiến không lùi bước, cô đang đăng kí tài khoản Weibo.

Tên tài khoản muốn xài tên Hà Nguyệt Tâm, nhưng đã có người dùng tên này rồi, cô không còn cách nào khác, chỉ có thể thêm sinh nhật của mình sau tên mới có thể đăng kí thành công.

Ngay cả ảnh đại diện cũng không kịp làm liền soạn một trạng thái và đăng tải lên Weibo.

【@Hà Nguyệt Tâm 927: Tài khoản kia không phải của tôi, cái này mới là tài khoản của tôi, không cần liên lụy đến người khác, tiết lộ thông tin cá nhân là phạm pháp, mong mọi người biết.】

Ảnh kèm theo là hình thư luật sư, bên trong thư viết cô muốn truy tố trách nhiệm pháp lý của "Không Dư Hận", muốn tài khoản đó phải xóa ngay trạng

thái tiết lộ thông tin cá nhân, và xin lỗi đương sự.

Nhưng tài khoản mới đăng kí không fan, cũng không có ảnh đại diện, một dòng trạng thái cũng không có, cũng không có người chú ý tới, vừa mới đăng tải liền bị nhấn chìm xuống đáy.

Qua mấy phút đồng hồ, mới có một người chia sẻ.

【Là Hà Nguyệt Tâm sao? Thật hay giả vậy?】

Sau khi được chia sẻ mới lần lượt có thêm người vào bình luận.

【Người thật xuất hiện rồi, còn muốn kiện người tiết lộ thông tin cá nhân kia nữa. Mẹ ơi, dưa này thật lớn mà.

【Bị tra ra thật sự là nick phụ nên nhảy dựng lên rồi phải không?】

【Thư luật sư này không phải là photoshop đấy chứ.】

【Hưởng ké nhiệt độ càng ngày càng có kỹ thuật rồi.】

Hà Nguyệt Tâm trong lòng lo âu, số lượng người chia sẻ không nhiều, đạt không tới mức độ thanh minh, thậm chí còn có người nghi ngờ thư luật sư là photoshop nữa.

Cô suy nghĩ rồi mò một tấm hình từ trong album ra đăng lên làm hình đại diện, chỉnh sửa lại dòng trạng thái đó, chèn thêm hashtag #nick phụ của Hà Nguyệt Tâm# vào.

Đăng tải lại lần nữa thì người chia sẻ mới tăng dần lên.

【Thật sự là Hà Nguyệt Tâm à? Hình đại diện là bản thân Hà Nguyệt Tâm không sai rồi!】

【Dưa này ăn tới tôi bận tới mặt tối mày.】

【Chơi nick phụ bị bại lộ, chỉ có thể hiện thân lên để tẩy trắng thôi, xswl】(XSWL: 笑死我了, xiao shi wo le, từ lỏng trên mạng, cười chết người mà)

【Thật buồn nôn mà, nếu như mày đã muốn tự hiện thân để cầu chửi rồi thì tao đây không khách sáo nữa.】

Dòng trạng thái này dần chiếm nhiều nhiệt độ hơn trong hashtag #nick phụ của Hà Nguyệt Tâm#.

Bình luận bên dưới hai cực phân hóa, người ủng hộ rất ít, người nói cô bị lộ ra xài nick phụ nên nhảy đồng lên thì nhiều.

Hà Nguyệt Tâm cắn môi, rõ ràng đã đăng Weibo rồi, chỉ tại vì sức ảnh hưởng của tài khoản này không đủ lớn, thậm chí bên "Không Dur Hận" còn không thêm phản ứng gì, là do tia mặt hồ đầy sóng ít nên mọi người nhìn không thấy ư?

Trong lúc cô đang lo lắng thì đột nhiên người chia sẻ tăng lên mấy trăm, cô cảm thấy kinh ngạc nên bấm vào xem thử.

Một tài khoản có dấu tick xanh mấy phút trước đăng chia sẻ dòng trạng thái này của cô.

【@Hà thị Thực Nghiệp 何氏实业: Đối với hành vi tiết lộ thông tin cá nhân và tất cả những điều đặt điều bôi nhọ đối với Hà Nguyệt Tâm trên mạng, bên tôi sẽ truy cứu trách nhiệm pháp luật tới cùng】

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cùng Chiều Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Hà thị Thực Nghiệp là tài khoản có gần 1 triệu fans.

Vừa mới chia sẻ thôi Weibo mới thật sự bùng nổ.

Không những chứng minh "Hà Nguyệt Tâm 927" là bản thân Hà Nguyệt Tâm, còn thể hiện rằng mình đứng về phía Hà Nguyệt Tâm và sẽ truy cứu trách nhiệm pháp luật của người tiết lộ thông tin cá nhân.

【Tôi đây không có nhìn lộn chứ!! Hà thị đứng về phía Hà Nguyệt Tâm ư??】

【Nghĩ hoặc +1, không phải nói địa vị trong nhà họ Hà của Hà Nguyệt Tâm rất thấp ư, cái này không giống với lời đồn tí nào cả.】

【Không phải nói mấy anh trai đều không thích cô ta sao, không thích thì làm sao có thể giúp cô ta chứ. Tôi hỗn loạn rồi.】

【Vậy tài khoản hôm qua rốt cuộc có phải nick phụ của Hà Nguyệt Tâm không vậy?】

【Người ta cần gì phải dùng nick phụ chứ, dùng nick chính cũng cãi lại được thôi, đằng sau còn có Tập đoàn Hà thị chống lưng cho mà.】

【Mọi người đừng YY* nội tâm người ta đến tối dùng nick phụ nữa. Bên tiết lộ thông tin người khác mới là đen tối nhất, không chấp nhận phản bác.】
(YY: 意淫, từ lỏng lẻo, suy nghĩ bậy bạ về người khác.)

【Người tiết lộ thông tin mới là đen tối nhất +1】

【Bên trên nói là bôi đen, chẳng lẽ những tin xấu trước đây đều là giả hết sao?】

【Tôi sớm đã cảm thấy là giả rồi, đều là có lỗ hổng thì gió lùa vào không thôi, căn bản không có bằng chứng xác thực nào cả, có cái miệng là nói nói nói.】

【Hình xấu của Hà Nguyệt Tâm nhìn cái là biết là hình đã qua chỉnh sửa rồi, thế mà còn có khối người mất đuôi đi tin nữa chứ.】

【Còn YY gia đình người ta không hòa thuận nữa chứ, đây không phải rất hòa thuận đấy sao, anh trai chống lưng cho em gái.】

【Ủng hộ bảo vệ quyền lợi!】

Chỉ thoáng chốc thôi, số lượng fan của "Hà Nguyệt Tâm 927" đã tăng vọt lên, gần được 10 nghìn rồi.

Nhiệt độ của trạng thái này cũng dần tăng cao lên rồi.

Hà Thúy Chi nhìn những ngôn luận mắng chửi Hà Nguyệt Tâm trên mạng, càng nhìn càng nổi giận, sau đó mới nhịn không được lên tài khoản của Tập đoàn Hà thị.

【Không biết ai đang dùng tài khoản của Tập đoàn Hà thị nhỉ?】

【Lâu trên ngu vừa thôi, còn phải hỏi nữa à, đương nhiên là Hà Thúy Chi rồi.】

【Sợ cái người đó chỉ là nhân viên của Tập đoàn Hà thị, nhưng vừa đúng lúc lại là fan của Hà Nguyệt Tâm thôi.】

【Tôi cũng cảm thấy không phải Hà Thúy Chi. Hà Thúy Chi từ khi nào lại lo những chuyện này chứ? Tôi theo dõi Weibo của anh ấy 2 năm rồi, anh ấy còn chưa từng đăng Weibo nữa kia.】

【Không thể nào là Hà Thúy Chi được, nói không chừng người ta căn bản không chơi Weibo nữa.】

【Nếu như đây là Hà Thúy Chi thật thì tôi live stream trồng cây chuối đi nặng.】

【Vị bên trên kia tôi nhớ ID của mấy người rồi nha, hãy nhớ lời mấy người nói ra nha.】

【Tôi chụp màn hình rồi.】

【Chắc không phải Hà Nguyệt Tâm lên lút dùng rồi thanh minh giúp mình đó chứ.】

【Tôi thường thức lối suy nghĩ của bạn, và cảm thấy rất có khả năng.】

【Đoán bừa không phải Hà Thúy Chi, đoán chắc là kẻ nhân viên đăng, đều là người một nhà cả mà, bình thường có không thích như thế nào đi chăng nữa thì ngoài mặt vẫn phải tỏ ra tương thân tương ái.】

【Tôi cũng thấy vậy. Không phải Hà Thúy Chi +1】

【Không phải Hà Thúy Chi +10000】

Xem tới đây anh nhủ chặt mày lại, ấn tượng của mọi người với anh trước đây chẳng lẽ có không thích Hà Nguyệt Tâm đến vậy à, ngay cả nói tốt một câu giúp em gái cũng bị nghi ngờ nữa?

Anh không thường hay chơi Weibo, tài khoản Weibo của mình đều nhanh nhớ không ra luôn rồi, vì tiện nên mới lên tài khoản của công ty.

Anh đào móc trí nhớ một hồi, thử liên mấy cái mật khẩu mới có thể đăng nhập vào được tài khoản Weibo của mình.

Tài khoản này có hơn 4 triệu fan, nhưng anh cơ hồ không đăng Weibo, dù có đăng đi nữa cũng là tuyên truyền sản phẩm của Hà thị Thực Nghiệp, nhìn cứ như là robot chia sẻ lạnh như băng.

Anh tìm ra dòng trạng thái chia sẻ Weibo của Hà Nguyệt Tâm, lại chia sẻ thêm lần nữa.

【@Hà Thúy Chi: [Chia sẻ Weibo]】

Lúc này mới ngời thực sự thật là bản thân anh lên tiếng. Tập đoàn Hà thị và bản thân Hà Thúy Chi chia sẻ Weibo của Hà Nguyệt Tâm, lần này trên mạng đúng là nổ banh xác luôn rồi.

【Ai nói Hà Thúy Chi không thích Hà Nguyệt Tâm chứ?? Mặt bị tát đã không!】

【Mấy người tung tin đồn nhảm có thể ngừng được chưa, anh trai người ta đích thân ra mặt chống lưng cho em gái rồi kia.】

【Gấp gấp, vội vàng đứng ra bảo vệ em gái như vậy, sợ không phải là không thích, mà là cực kỳ thích đứa em gái này mới đúng chứ!】

【Hà Thúy Chi đích thân đứng ra chống lưng cho Hà Nguyệt Tâm, đúng là lạ đời mà.】

【Bọn anti mặt đều đánh sưng rồi nhĩ. Đúng là nhìn không quen bộ mặt ghen tỵ Hà Nguyệt Tâm của mấy người mà. Bản thân mình không có thì ghen tức người khác, ngượng mồm đến vậy thì kiếp sau đầu thai cho tốt đi.】

Một loạt hành động như vậy, anti căn bản là không dám lên tiếng. Dư luận cũng dần ngã về phía Hà Nguyệt Tâm rồi.

Hà Thúy Chi nói sẽ giữ quyền truy cứu pháp luật của mấy anti, không phải chỉ là nói giỡn mà thôi.

Ý trong lời nói là nếu bọn họ lại bôi đen, tung tin đồn nhảm của Hà Nguyệt Tâm nữa thì có khả năng thật sự sẽ nhận được thư luật sư của Tập đoàn Hà thị.

Tập đoàn Hà thị thiếu tiền không? Không hề. Thiếu luật sư không? Cũng không hề, bộ phận Pháp lý của công ty có thể ăn đứt bất kỳ Văn phòng luật sư nào.

Tập đoàn Hà thị nếu mà muốn kiện bọn họ thì đúng là kiện đâu thắng đó.

Đứng sau Hà Nguyệt Tâm là ai, là Tập đoàn Hà thị, là Hà Thúy Chi đấy!

Bọn họ dám bôi xấu Hà Nguyệt Tâm nữa thì đúng là sợ mạng quá dài rồi.

Concert của Hà Tinh Hoài vừa mới kết thúc, anh từ trên sân khấu đi xuống, loáng thoáng nghe được tiếng hét trên sân khấu.

Thấy anh bước vào phòng hóa trang, tất cả nhân viên công tác đều hành động ngay, có người cời đồ diễn giúp anh, có người thì tẩy trang cho anh.

Đội tẩy trang xong, anh thay một cái áo thun trắng ngồi trước gương, cái đầu màu bạc nhìn vô cùng bắt mắt.

Cũng chỉ có anh mới chơi nổi màu tóc như vậy thôi.

Trợ lý đưa điện thoại cho anh: "Em gái anh lên hotsearch rồi đấy."

Hà Tinh Hoài ngược đầu lên, nhìn có chút lười nhác: "Em gái nào?"

Trợ lý tròn mắt lên: "Anh nói em gái nào?" Xoay người đi không thèm để ý đến bộ dạng cà lơ phất phơ của anh nữa.

Hà Tinh Hoài đẹp về mặt pha trò của mình, mở Weibo, nhấn vào Bảng hotsearch, tưởng rằng sẽ nhìn thấy tên của Hà Nguyệt Dao, ai ngờ lại nhìn thấy tên của Hà Nguyệt Tâm.

Anh có chút kinh ngạc nhướng mày lên, anh và đứa em này vẫn luôn không thân. Từ lúc Hà Nguyệt Tâm được đón về nhà họ Hà, thì anh lại mở concert lang thang ở bên ngoài suốt, cơ hồ là không có giao lưu gì cả.

Người khác nhắc đến em gái anh, anh liền theo bản năng cho rằng là Hà Nguyệt Dao.

Anh nhíu chặt mày lại, nhấn vào hotsearch, hiểu rõ ngọn nguồn sự tình. Hà Nguyệt Tâm ra mặt cho fan của mình, còn động đến con đường pháp luật nữa.

Anh nhướng mày, Hà Nguyệt Tâm trong ấn tượng của anh luôn là bộ dạng yếu đuối, không nghĩ tới đứa em này của anh còn có bộ mặt đánh thép đến vậy.

Qua thêm mấy phút, Tập đoàn Hà thị và Hà Thúy Chi đều lần lượt chia sẻ Weibo của Hà Nguyệt Tâm để chống lưng cho em ấy.

Weibo vừa được chia sẻ, dư luận cũng dần ngã dần về phía Hà Nguyệt Tâm.

Thấy sự việc đã xoay chuyển được rồi, anh khóa màn hình điện thoại lại.

Trợ lý đi từ ngoài cửa vào: "Xe tới rồi, chuẩn bị đi thôi."

Hà Tĩnh Hoài lười biếng ừm một tiếng: "Tôi đi toilet chút."

Trợ lý gạt đầu, ngồi trên ghế chơi điện thoại đợi, một phút sau, toilet đột nhiên vang lên một tiếng ầm, như là tiếng vật nặng rơi xuống đất vậy.

Anh vội gõ cửa: "Ê! Anh, anh không sao đấy chứ?"

Bên trong hồi lâu cũng không có tiếng trả lời lại, một lát sau cửa đột nhiên mở ra.

Hà Tĩnh Hoài đen mặt đi ra, trợ lý vô thức lùi qua một bên, đột nhiên cảm thấy anh hần như biến thành một người khác vậy, trở nên tàn bạo hơn nhiều, tựa như tùy thời có thể cho hần một đấm vậy.

Hà Tĩnh Hoài nhìn quanh phòng hóa trang một vòng, tiêu hóa tin tức truyền đến trong đầu, lời điện thoại ra nhìn ngày tháng.

Trong mắt xẹt qua một tia kích động.

Trợ lý nhìn anh, không nhịn được có chút cà lăm: "Anh, không phải là thấy em gái mình bị mắng lên hotsearch mà bị kích thích rồi đấy chứ?"

Hà Tĩnh Hoài nhìn hần chằm chằm, nhìn tới hần nổi hết da gà lên.

Anh hít một hơi chậm rãi nói: "Cậu nói ai bị mắng?"

Trước là thư luật sư của Hà Nguyệt Tâm, tiếp đó là Tập đoàn Hà thị và Hà Thúy Chi lên tiếng ủng hộ, bọn anti cười nhạo Hà Nguyệt Tâm trên mạng dần mất hết khí thế.

Qua không bao lâu "Không Dư Hận" xóa bỏ Weibo tiết lộ số điện thoại, địa chỉ nhà và IP đi.

Còn đăng Weibo, từng câu từng chữ đều trình trọng xin lỗi Hà Nguyệt Tâm và tài khoản "Hà Nguyệt Tâm là đứa trẻ ngoan".

Ngữ khí xin lỗi rất chân thành, nhìn văn tự đăng lên thì thấy là đã qua chỉnh sửa nhiều lần, còn có chút nom nớp lo sợ nữa.

#Nick phụ Hà Nguyệt Tâm# cũng bị dẹp đi rồi, biến mất trên Bảng hotsearch.

Tiếng nói của bọn anti dần bị dập tắt, nhưng nhiệt độ thảo luận về Hà Nguyệt Tâm lại không hề giảm đi chút nào cả.

Có người đào ra hình ảnh thật sự của Hà Nguyệt Tâm trên diễn đàn trường. Đó là ảnh góc nghiêng chụp trong tiệm sách cũ.

【Đây mới là Hà Nguyệt Tâm nè mấy má! Những hình trên mạng đều bị sửa xấu đi cả, cái bọn mạng ra chê đẹp bà nó hết đi!】

【Hà Nguyệt Tâm thật sự là như vậy sao? awsl*】(awsl: 啊我死了, a wo si le, từ ngữ thịnh hành trên mạng, nghĩa A tôi chết rồi.)

【Tỷ Tỷ có thể debut được rồi, đẹp gái quá đi mất.】

【Tôi thật sự có thể!】

【Chuyện nào ra chuyện đó, nhưng cũng đâu thể chứng minh được rằng đó không phải là nick phụ của Hà Nguyệt Tâm đâu?】

【Cô ta đẹp gái cũng không thể bác bỏ sự thật là cô ta tâm thủy tinh dùng nick phụ để xé nhau trên mạng đâu.】

【Bốn người anh chỉ có một người lên tiếng, có thể chứng minh được gì chứ?】

Hà Nguyệt Tâm thờ phào nhẹ nhõm, tuy vẫn còn có một số bình luận không hài hòa, vẫn đang công kích cô. Nhưng cô đã thành công trong việc đòi tất mất mọi người khỏi địa chỉ và số điện thoại được đào ra rồi.

Cô không để tâm đến việc cư dân mạng không thích cô, chỉ cần không liên lụy đến những người bên cạnh là được. Sau sự việc này, cô phải nghiêm cấm hai vợ chồng Mẹ Hứa không cần phải để tâm đến những lời mắng chửi khó nghe về cô trên mạng đâu.

Bởi vì Hà Thúy Chi và Hà thị Thực Nghiệp đã chia sẻ Weibo, số lượng fan của Hà Nguyệt Tâm 927 vẫn luôn tăng đều, mỗi lần bấm vào lại đều sẽ có thêm mấy trăm người theo dõi cô.

Số lượng fan đã đạt đến con số 20 nghìn rồi.

Đang chuẩn bị thoát khỏi Weibo.

Weibo lại vang lên chuông thông báo, lại có người tag cô, cô bấm vào xem.

【@Hà Tĩnh Hoài: Ai ăn hiếp em gái @Hà Nguyệt Tâm của tôi? Chết hết đi!!!】

Hà Nguyệt Tâm???

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cùng Chiều Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Hà Nguyệt Tâm nhìn dòng trạng thái này, nhấn vào trong xem đi xem lại mấy lần, mới xác định đây là Weibo của bản thân Hà Tĩnh Hoài.

Tài khoản của Hà Tĩnh Hoài thường chỉ dùng để tuyên truyền sản phẩm đại diện và album của bản thân, cho dù là đăng Weibo cũng đều đặc biệt chính thức, nội dung đặc biệt nghiêm túc.

Ngẫu nhiên phát phúc lợi cho fans, cũng đều rất kiệm lời.

Đăng bài nội dung mang đậm cảm xúc cá nhân như vậy vẫn là lần đầu tiên.

Cô tiếp xúc với Hà Tĩnh Hoài rất ít, ngoài mặt là anh trai em gái, nhưng trên thực tế ngay cả số điện thoại hay wechat của đối phương cũng không có.

Người ngoài biết tình hình của nhà họ Hà, cũng biết rõ mối quan hệ của mấy anh em nhà họ Hà và Hà Nguyệt Tâm. Cũng biết Hà Nguyệt Tâm là em gái của Hà Tĩnh Hoài. Nhưng Weibo của Hà Tĩnh Hoài trước giờ cũng chưa bao giờ xuất hiện nội dung liên quan đến Hà Nguyệt Tâm.

Phản ứng đầu tiên của Hà Nguyệt Tâm là, anh hai có phải là bị hack nick rồi không?

Tên cộng đồng fan của Hà Tĩnh Hoài tên là "Tĩnh Hoài đầy trời 满天星淮", bình luận dưới bài đăng đều có suy đoán như Hà Nguyệt Tâm.

【Anh, anh sao vậy? Bị hack nick rồi sao?】

【Ai hack nick anh tao, ra đây chịu chết ngay.】

【Có phải lên nhầm nick rồi không?】

【Anh, anh tỉnh lại đi, có phải anh uống trúng rượu giả rồi không?】

【Bây giờ xóa đi rồi nói trượt tay vẫn còn kịp đấy!】

Hà Tĩnh Hoài từ khi ra mắt thì đã đi theo con đường ca sĩ tự sáng tác, chỉ dùng một ca khúc nhạc rock 《Wild》 nhanh chóng chiếm hạng nhất trên các bảng xếp hạng lớn, lượng tiêu thụ của album đầu tay hơn 10 triệu bản. Trở thành người mới nổi tiếng nhất trong giới ca hát năm đó.

Trên bìa album, anh cả đầu màu bạc rất thu hút, áo da màu đen, kẻ mắt thâm thúy kéo dài đuôi mắt, ngón tay kéo sợi dây chuyền màu đen trên cổ, thần thái cả người vừa hoang dã vừa cần quấy.

Từ đó về sau anh liền thành công dựng nên hình tượng cao quý lạnh lùng nhưng điểm lệ.

Anh là đỉnh cấp lưu lượng, nhưng anh cũng là ca sĩ phái thực lực, có nhiều tác phẩm đại diện, có cá tính rõ rệt.

Nếu như không phải xảy ra sự việc lần này, thì rất nhiều người cũng quen bén mắt quan hệ của anh và Hà thị rồi.

Hà Tĩnh Hoài bây giờ đang nằm trong ghế nằm trong xe, bắt chéo hai chân, tay không ngừng lướt màn hình điện thoại, nhìn những ngôn luận mắng chửi Hà Nguyệt Tâm trên mạng.

Càng xem lệ khí trên người càng nặng.

Hồi nãy lúc trong toilet, anh trùng sinh rồi.

Trùng sinh trở về lúc Hà Nguyệt Tâm mới được đón về nhà họ Hà không bao lâu, lúc nhà họ Hà chưa bị phá sản.

Cũng may nhờ vào trùng sinh nên anh cũng nhìn rõ được những người xung quanh mình là người hay là quỷ. Ví dụ như đứa em gái anh thương yêu hơn 17 năm Hà Nguyệt Dao thật ra là con sói mặt trắng*. Còn người em gái anh vẫn luôn lạnh nhạt Hà Nguyệt Tâm lại đưa than trong ngày tuyết lúc anh khó khăn nhất. (Sói mặt trắng: dùng để hình dung những người ăn cháo đá bát, nuôi cho béo nhưng cuối cùng lại cắn ngược lại mình)

Kiếp trước sau khi phá sản, anh dùng toàn bộ gia sản để trả nợ thì công ty quản lý của anh thừa nước đục thả câu, dùng điều kiện sẽ trả nợ thay anh mà

ép anh ký hợp đồng dài hạn hà khắc.

Nhìn như là giúp đỡ anh, nhưng thực ra là coi anh như lao động miễn phí. Tiền lương và phần trăm chia chất thấp đến đáng sợ, đối với bên ngoài anh là đỉnh cấp lưu lượng, nhưng thực chất chỉ nhận được lương cơ bản thấp nhất mà thôi, còn không bằng một người làm công ăn lương bình thường nữa.

Được cái sau này anh Đông sơn tái khởi, trả hết nợ nần và thoát khỏi sự khống chế của công ty.

Nhưng Hà Nguyệt Tâm lại đột nhiên qua đời ngoài ý muốn.

Hà Nguyệt Tâm từ nhỏ sống cuộc sống khổ cực trong gia đình nghèo khó, sau khi lớn lên trở về nhà họ Hà, người làm anh như anh cũng không chăm sóc tốt cho cô, không cho được cô một ngày sống tốt.

Khó khăn lắm cuộc sống mới có chút khởi sắc, em ấy lại không còn nữa rồi.

Tin tức này khiến anh cả đêm đều nhốt mình trong phòng, sự hối hận và bi thương như thủy triều dâng cao nhấn chìm anh, khiến anh ngộp thở.

Kết quả vừa mở mắt ra, anh liền trùng sinh rồi.

Anh lướt Weibo, cũng không thèm đề tâm đến fans nghị luận cái gì, nhìn anti trên mạng công kích Hà Nguyệt Tâm nói cô xấu xí, nói cô tâm thùy tình...v...v. Càng xem sắc mặt càng đen.

Có một dòng bình luận trong những lời mắng chửi của đám anti nhìn rất khác biệt.

【Hà Nguyệt Tâm nổi giận vì fans của mình, gửi thư luật sư đòi chơi thẳng mặt với anti, nếu như có người làm vậy với tôi thì tôi nhất định sẽ theo đuổi tâng bốc cả đời! Hà Nguyệt Tâm thật sự là người vừa đẹp tâm lại lương thiện nữa, người qua đường chuyển fans rồi!】

Anh cười nhẹ một tiếng, vui vẻ nhấn like cho dòng bình luận này. Cuối cùng cũng có người không bị đui rồi.

Vì cái like này, những fans hâm mộ còn đang đợi Hà Tĩnh Hoài giải thích lập tức ngu người luôn.

【Là anh thật sao? Không phải nick phụ, thế nhưng còn nhấn like cho bình luận người qua đường chuyển fans của Hà Nguyệt Tâm nữa chứ. A! Tôi mù rồi!】

【Anh, anh thay đổi rồi, trước đây anh đâu có vậy đâu. Anh thế nhưng lại đi like bình luận khen người phụ nữ khác! Tức quá!】

【Đợi chút, có phải người phụ nữ khác đâu, Hà Nguyệt Tâm là em gái mà?】

【Đúng đó, Anh trai like bình luận khen em gái có gì không đúng sao?】

【Hình như không có gì không đúng cả. Tôi tuyên bố, em gái của anh trai cũng là em gái của tôi!】

【Em gái của anh trai để chúng tôi bảo vệ!】

【Ừm? Lời này hình như có ý khác thì phải.】

Theo lý mà nói thì Hà Nguyệt Tâm trút giận giùm fans của mình, từ chối tiết lộ thông tin cá nhân, không những không chỗ nào chỉ trích được cả, hơn nữa còn có thể hút thêm không ít fans nữa, những tin đồn xấu bay đầy trời kia cũng không có chứng cứ xác thực.

Hà Tĩnh Hoài từ lúc ra mắt luôn không tin là cái không tin đồn xấu, yêu thương fans, yêu nghề, album nào chất lượng đều cực tốt, trong concert âm hưởng ngoài ý muốn bị hư, anh hát không cần nhạc đệm giọng hát vượt mặt hàng loạt ca sĩ khác.

Quốc dân độ, nhân phẩm, và sự bảo chứng về danh tiếng tốt mấy năm trời trong giới giải trí, cho dù tin xấu của Hà Nguyệt Tâm có nhiều hơn nữa, chỉ cần Hà Tĩnh Hoài đứng ra nói không, vậy thì đó toàn là giả hết!

Mà bây giờ, một bài Weibo một cái like, đều cho thấy được rằng: Không được ăn hiếp em gái tôi.

Fans học theo thần tượng, fans lớn nhất của nhà Hà Tĩnh Hoài, một Đại V có hơn triệu fans cũng không tâu ngầm nữa, vội đăng một bài Weibo lên.

【Bắt đầu từ bây giờ, ai còn dám mắng Hà Nguyệt Tâm, chính là đang đối chọi với Tĩnh Hoài đầy trời chúng tôi. [Mim cười.jpg]】

Bài Weibo này vừa được đăng lên, Hoài Tĩnh đầy trời vẫn đang bàng quan trước sự việc của Hà Nguyệt Tâm liền lần lượt chia sẻ ngay.

Độ nổi tiếng của bản thân Hà Tĩnh Hoài thì không cần phải nói rồi. Fans của anh "Tĩnh Hoài đầy trời" cũng được mệnh danh là fandom đoàn kết nhất, có sức chiến đấu mãnh liệt nhất.

Duyên người qua đường trong giới rất tốt, rất hòa đồng với fans của nhà khác. Nên có rất nhiều người qua đường cũng tham gia vào hàng ngũ chia sẻ nữa.

Chỉ ngần ngừ nửa tiếng đồng hồ, lượng chia sẻ của bài Weibo này đã đạt được 150 nghìn lượt rồi, và giờ vẫn đang có xu hướng tăng cao.

Hà Nguyệt Tâm nhìn tường Weibo của mình, mỗi lần lướt vào lại đều lòi ra thêm được mấy trăm fan mới. Số lượng fan của cô đã tăng mạnh lên đến 500 nghìn rồi.

Nhấn vào danh sách fan coi thử thì thấy tên giống nhau đến lạ thường, phía trước đều có chữ Tinh Hoài đầy trời.

Hà Nguyệt Tâm???

Inbox của cô cũng nổ tung lên rồi, lúc bắt đầu là một loạt lời mắng chửi, bây giờ là được một loạt lời nói nhiệt tình thăm hỏi.

【Từ hôm nay trở đi, chị đơn phương tuyên bố em là em gái chị, ai ăn hiếp em thì nói với chị!!! Chị xử lý nó ngay!!】

【Em gái người đẹp lại lương thiện, tôi thích rồi đây!】

【Em gái đừng sợ, tụi chị chống lưng cho em!】

【Em gái của anh trai cũng là em gái của chị! Em có thể gọi chị là chị dâu!【Đỏ mặt】】

【Sau này ai ăn hiếp em thì em nói ngay cho chị dâu biết!!】

Hà Nguyệt Tâm.....

Hình như cô nhiều thêm mấy chục nghìn người chị dâu thì phải? Anh hai cô có biết chuyện này không?

Lúc trước Hà Nguyệt Tâm bị anti mắng chửi, tâm tình khẳng định là không được tốt, cho nên Hà Tinh Hoài định nhắn tin với Hà Nguyệt Tâm, an ủi an ủi em gái.

Nhưng anh phát hiện, anh không có Wechat của Hà Nguyệt Tâm. T_T

Giờ anh mới chợt nhận ra, kiếp trước vào khoảng thời gian này hai người không quen không thân gì cả. Anh cũng không hề thân thiết với cô em gái này chút nào cả, ngược lại ngày nào cũng lăng tãng chạy hoạt động bên ngoài.

Mấy ngày trước anh còn định chống lưng cho Hà Nguyệt Dao nữa chứ.

Anh ôm đầu cúi gập người xuống, bây giờ anh tự đánh chết mình còn kịp không?

Anh ngồi thẳng người dậy, phải nghĩ cách bù đắp mới được.

Ngẫm nghĩ một hồi, anh gọi tin nhắn cho Hà Thúy Chi.

Hà Tinh Hoài: Đưa Wechat của Tâm Tâm qua cho em.

Hà Thúy Chi sau một hồi lâu mới chậm rãi gửi một dấu chấm hỏi qua.

Hà Thúy Chi?

Hà Thúy Chi: Em muốn làm gì? [Mặt mỉm cười]

Anh muốn làm gì ư?

Anh muốn quỳ xuống cầu xin tha thứ!

Chi là không biết còn kịp nữa không.

Hà Tinh Hoài: Em có chuyện muốn nói.

Hà Thúy Chi nhìn tin nhắn nhướn mày lên.

Mấy ngày trước Hà Tinh Hoài mới muốn chống lưng cho Hà Nguyệt Dao, bây giờ lại muốn Wechat của Hà Nguyệt Tâm, không phải là muốn nói lời gì uy hiếp Hà Nguyệt Tâm đây chứ?

Anh chậm rãi đánh chữ.

Hà Thúy Chi: Không cho.

Hà Tinh Hoài:.....

Anh trừng mắt nhìn hai chữ đó, dè nén xúc động muốn lôi Hà Thúy Chi từ bên kia điện thoại qua để đánh một trận xuống.

Quan hệ của anh và Hà Thúy Chi không nói là quá tốt, hai người cả năm trời cũng không nói chuyện với nhau được hơn mười câu nữa.

Cho nên muốn anh cầu xin Hà Thúy Chi, căn bản là không thể nào.

Anh từ bỏ việc đột phá từ chỗ Hà Thúy Chi.

Lý Nham có chút khó hiểu, ông vừa mới báo cáo tình hình trên mạng trước mặt với Hà Thúy Chi, vẫn còn chưa kịp ra khỏi Thư phòng thì liền nhận được điện thoại liên hoàn đoạt mệnh của Hà Tinh Hoài.

Thấy ông không bắt máy, Hà Tinh Hoài liền tắt máy và gọi lại lần nữa.

Lý Nham tưởng rằng Hà Tinh Hoài có chuyện gấp gì đó, lập tức chạy ra khỏi Thư phòng bắt máy, ai biết được rằng Hà Tinh Hoài chỉ là hỏi ông muốn Wechat của Hà Nguyệt Tâm mà thôi.

Ông có chút cặn lòi, nhưng vẫn đưa cho anh.

Chỉ là có chút kỳ lạ, trước giờ Hà Tinh Hoài không hề tiếp xúc với Hà Nguyệt Tâm, tại sao giờ lại đột nhiên muốn Wechat của cô nhỉ?

Hà Nguyệt Tâm một đêm tự nhiên có được 500 nghìn fan, và sự chống lưng của Tinh Hoài đầy trời, tiếng náo nhào của cô trên mạng triệt để biến mất không nói, còn có được thêm một đám fan qua đường nữa.

Thấy mọi chuyện đã êm xuôi hết rồi, Hà Nguyệt Tâm liền gọi một cú điện thoại cho ba mẹ nuôi. Sợ vẫn sẽ có người đến quấy rối họ nên Hà Nguyệt Tâm dặn họ tạm thời hãy ở tạm nhà hàng xóm trước đi. Đợi thêm mấy ngày nữa xác định là không có người đến quấy rối rồi mới quay về nhà.

Gọi điện thoại xong, cô đi tắm, đợi tắm xong rồi vừa lau tóc vừa đi ra ngoài, thông báo Wechat trên điện thoại đã sáng lên mấy lần rồi.

Nhấn vào xem thì thấy có người kết bạn với cô.

Tên Wechat là tên của Hà Tinh Hoài, còn kém theo mấy dòng tin nhắn nữa, hình như là thấy cô không trả lời, đợi không kịp lại nhấn thêm mấy lần nữa.

Hà Tinh Hoài: Em gái, kết bạn với anh kết bạn với anh.

Hà Tinh Hoài: Tâm Tâm, em có online không?

Hà Tinh Hoài: [Phát điện] [Phát điện]

Hà Tinh Hoài: [Uất ức] [Uất ức] [Uất ức]

Hà Tinh Hoài: Anh sai rồi, anh sai rồi, anh sai rồi, Tâm Tâm em kết bạn với anh đi mà.

Nhìn thấy một loạt chữ "Anh sai rồi", trên đầu Hà Nguyệt Tâm mọc ra một núi dấu chấm hỏi.

Kiếp này cô còn chưa quen thân gì với Hà Tinh Hoài cả, hôm nay Hà Tinh Hoài còn đăng Weibo nói giúp cho cô nữa, rõ ràng là anh đã giúp cô mà, tại sao anh lại phải xin lỗi cô chứ?

Hà Nguyệt Tâm có chút mê mang, tính cách của Hà Tinh Hoài cô rất rõ, tính cách năng động và ngoan cố, kiếp trước anh đã khiến cô đau đầu rất nhiều. Kiếp trước thấy các anh trai gặp nạn cô đã giúp đỡ bọn họ, nhưng việc này không đại biểu cô không để tâm tới việc các anh trai làm ơn cô. Nói gì thì trong lòng cũng vẫn sẽ có chút tức giận.

Dù sao thì bây giờ hai người cũng không thân, cô cũng không muốn quá thân với các anh trai, thế.....hay là cô coi như chưa thấy gì cả!

Nghĩ vậy, Hà Nguyệt Tâm để thẳng điện thoại sang một bên, bật đèn bàn, mở vở bài tập ra, lại lấy thêm một cây viết, tiếp tục làm đề.

Trong xe, trợ lý của Hà Tinh Hoài thờ cũng không dám thờ mạnh.

Suốt cả một đêm, Hà Tinh Hoài vẫn luôn lướt điện thoại, lúc thì vui đến nỗi cười ra tiếng, lúc thì mặt đen như đất nồi.

Còn bây giờ thì mặt kéo dài xuống, không nói tiếng nào, nhìn có chút đáng sợ.

Anh trai nhà hần chắc không có bị té trong nhà vệ sinh xong ngu luôn rồi chứ?

Nhưng lời này hần không dám nói, hần xem lại lịch trình và nói: "Anh, đợi lát còn có buổi phỏng vấn, trưa mai thì phải đi ăn cơm với bên nhân hàng nữa."

Hà Tinh Hoài dời mắt khỏi điện thoại nhìn vào mặt trợ lý.

Sắc mặt âm trầm đến đáng sợ, nhưng trong mắt thì toàn là ủy khuất, tại sao Hà Nguyệt Tâm vẫn chưa kết bạn Wechat với anh chứ? Tại sao? Là do vẫn chưa nhìn thấy lời mời kết bạn sao? Hay là Tâm Tâm không định tha thứ cho anh?

Nếu như trợ lý biết được trong lòng Hà Tĩnh Hoài đang nghĩ gì thì chắc chắn sẽ kinh ngạc khôn cùng. Đối với fan hâm mộ mà nói, Wechat của Hà Tĩnh Hoài là thứ mà bọn họ mong chờ ao ước đã lâu, nếu như fan mà biết thân tượng Hà Tĩnh Hoài của họ đang có sống có chết mà cầu xin Hà Nguyệt Tâm kết bạn Wechat với mình mà Hà Nguyệt Tâm cũng không chịu thì chắc sẽ điên hết mất.

Mãi đến lúc trợ lý sắp bị Hà Tĩnh Hoài trùng đến phát khóc thì Hà Tĩnh Hoài rốt cuộc cũng dời tầm nhìn về phía điện thoại: "Đẩy hết đi, đặt vé máy bay gần nhất cho tôi."

Trợ lý sững sờ: "Anh muốn làm gì?"

"Về nhà." Hà Tĩnh Hoài nhẹ giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cưng Chiều Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Sau phong ba bạo lực mạng, Hà Nguyệt Tâm tiếp tục tĩnh tâm làm đề.

Cô không kết bạn Wechat với Hà Tĩnh Hoài, bên đó cũng tạm thời không có động tĩnh gì.

Mất thấy hôm sau đã là ngày nhập học rồi, sáng sớm Hà Nguyệt Tâm đã làm xong một bộ đề Vật lý lớp 11, điểm cao nhất là 150 điểm, trừ câu khó ở cuối cô làm thiếu một cách giải ra thì gần như là đúng hết.

Sau khi làm đề xong cô bắt đầu soạn cặp, bỏ hết sách vở và đồ dùng học tập vào trong cặp, coi như là chuẩn bị cho ngày nhập học.

Qua một lúc sau, người làm an cần gõ cửa mời cô xuống lầu ăn trưa.

Lúc cô xuống lầu thì Hà Thúy Chi và Hà Nguyệt Dao đã ngồi vào bàn ăn rồi, cô vừa ngược đầu lên thì đụng phải ánh mắt của Hà Thúy Chi.

Hà Thúy Chi ôn hòa nói: "Chuyện hôm qua đã giải quyết rồi, sau này nếu gặp phải chuyện như vậy nữa thì phải nói cho anh cả biết. Được không?"

Hà Nguyệt Tâm mím môi, tính cô từ nhỏ độc lập, cũng không quen việc nhờ vả người khác. Nếu như sau này có xảy ra chuyện này nữa thì chắc cũng sẽ không nói cho anh cả biết.

Nhưng nghĩ tới việc hôm qua anh cả có giúp cô thanh minh, nên cô vẫn nói: "Chuyện hôm qua, cảm ơn anh cả."

Hà Thúy Chi gật đầu, vẻ mặt nhu hòa hơn nhiều.

Chuyện trên mạng không phải là có lỗi trông thì gió luông vào, nói đằng sau không có người đẩy thuyền thì anh cũng không tin, cho nên hôm qua anh đã dặn thư ký đi điều tra rồi.

Kết quả điều tra ra là có một Đại V đã thuận nước đẩy thuyền trong việc này, việc tiết lộ thông tin cá nhân ban đầu cũng là do bài Weibo hoài nghi "Hà Nguyệt Tâm là đứa trẻ ngoan" là nick phụ của Hà Nguyệt Tâm mà Đại V này đã đăng lên bắt đầu.

Mà chủ nhân đằng sau nick đó, là Hà Nguyệt Dao.

Cô dẫn dắt mọi người bạo lực mạng không nói, thế nhưng còn tung không ít tin đồn bôi đen Hà Nguyệt Tâm, khiến cho lời bình trên mạng về Hà Nguyệt Tâm lúc bấy giờ kém như vậy. Cho nên mới khiến cho nhiều người mắng chửi em ấy đến vậy.

Hà Nguyệt Dao ở bên cạnh yên lặng ăn cơm, cô thực ra không có khẩu vị gì cả. Hôm qua cô tàu ngầm trên mạng cả đêm, từ khi Hà Nguyệt Tâm gửi thư luật sư đến khi Tập đoàn Hà thị và Hà Thúy Chi phát thanh minh giúp Hà Nguyệt Tâm, thậm chí cả khi người anh hai hứa sẽ chống lưng cho cô cũng đứng về phía Hà Nguyệt Tâm nữa!

Tối hôm qua sau khi anh hai lên tiếng cô đã nhấn liên mấy tin nhắn cho anh rồi nhưng anh hai đều không có trả lời cô.

Anh hai rõ ràng đã nói là sẽ chống lưng cho cô mà!

Hà Nguyệt Dao càng ngày càng cảm thấy bất an hơn, ngược đầu lên liền đụng phải ánh mắt lạnh như băng của Hà Thúy Chi, lạnh đến nổi toàn thân cô căng cứng.

Hà Thúy Chi nhàn nhạt dời tầm mắt đi, nếu như nói trước đây Hà Nguyệt Dao thừa lúc nhà họ Hà phá sản mà bỏ trốn là tự tự lờ, thì khi em ấy dẫn dắt bạo lực mạng là tâm tư ác độc.

Nếu như có thể, một phút anh cũng không muốn nhìn thấy Hà Nguyệt Dao ở trong nhà họ Hà thêm một phút giây nào nữa.

Hà Thúy Chi nhìn Lý Nham một mắt.

Lý Nham lập tức hiểu ý của Hà Thúy Chi, đứng lại bên cạnh Hà Nguyệt Dao, dùng giọng nói công thức hóa nói: "Tiểu thư Nguyệt Dao, trước đây Hà Tổng có dặn tôi tìm ba mẹ ruột cho cô, hôm qua tôi đã có được tin tức của bọn họ rồi, tiếp sau đây cần dùng DNA của cô để xét nghiệm, nếu như kết quả xét nghiệm trùng khớp thì có thể xác định được họ chính là ba mẹ ruột của cô."

Biểu cảm trên mặt của Hà Nguyệt Dao đông cứng lại, hồi lâu không thể hồi thần lại.

Nhanh như vậy đã tìm thấy ba mẹ ruột của cô rồi sao?

Hà Nguyệt Tâm kinh ngạc nhìn Hà Thúy Chi.

Kiếp trước không hề có chuyện tìm ba mẹ ruột cho Hà Nguyệt Dao này nha, Hà Nguyệt Dao không nhắc tới, mấy người anh trai thấy Hà Nguyệt Dao sống vui vẻ trong nhà họ Hà, nên cũng không bao giờ nhắc đến việc tìm ba mẹ ruột cho Hà Nguyệt Dao.

Lý Nham lôi một túi zip trong suốt từ trong túi ra, nhìn sắc mặt biến hóa của Hà Nguyệt Dao, nhưng chính là không chịu động tay, nhin không được nhắc nhở: "Tiểu thư Nguyệt Dao, mời cô hãy cho tôi một cọng tóc của cô, hoặc là thứ gì đó khác cũng được, như vậy chúng tôi sẽ dễ làm giám định DNA."

Sắc mặt Hà Nguyệt Dao kém đến đáng sợ, cô nỗ lực tiêu hóa tin tức này rồi mới nhỏ giọng lên tiếng: "Ba mẹ ruột của tôi.....Bọn họ là ai? Sống như thế nào vậy?"

Lý Nham nháy mắt hiểu được ý của Hà Nguyệt Dao ngay, với hiểu biết của ông đối với Hà Nguyệt Dao thì hỏi sống ra sao tức là hỏi tình trạng kinh tế ra sao.

Ông châm chọc một hồi, nghĩ phải nói thế nào mới không đã kích tới cô: "Xin cô hãy yên tâm, bọn họ đều là người thật thà an phận thủ thường." Chi là điều kiện kinh tế một trời một vực với nhà họ Hà.

Bọn họ thuận theo con đường gần trại trẻ mồ côi nhận nuôi Hà Nguyệt Dao lúc đó tìm được hàng xóm láng giềng gần đó hỏi thăm, tìm ra được mấy hộ gia đình mất con gái vào thời điểm đó, hỏi thăm từng nhà từng nhà, đối chiếu thời gian, cuối cùng mới tìm ra được một cặp vợ chồng trung niên phù hợp điều kiện.

Người chồng là công nhân công trường, người vợ làm nội trợ chăm nuôi con cái. Sau khi hai người lạc mất Hà Nguyệt Dao và tìm kiếm vô vọng thì có sinh thêm một đứa con trai, bây giờ mới chỉ 8 tuổi thôi.

Nhìn dung mạo hai người có 8 phần giống với Hà Nguyệt Dao thì ông đã có thể xác định rồi, bây giờ chỉ đợi kết quả giám định DNA để làm bằng chứng nữa thôi là được.

Lý Nham suy nghĩ một hồi liền kể lại tình trạng thật sự của hai người họ cho Hà Nguyệt Dao nghe.

Mặt Hà Nguyệt Dao trắng bệch đi trong phút chốc. Thật thà? An phận thủ thường? Đây chẳng phải là nghèo nàn thì còn là gì nữa đây.

Ba mẹ ruột của cô thế nhưng lại là người như vậy? Ba cô là công nhân trong công trường? Trong nhà còn có một đứa em trai nữa?

Điều quan trọng nhất là nếu như cô rời khỏi nhà họ Hà rồi thì quần áo mỗi tháng mười mấy nghìn một bộ của cô thì sao, trang sức đầy hộp của cô thì sao đây?

Hà Nguyệt Tâm vừa dùng bữa vừa nghe hai người họ nói chuyện.

Thì ra ba ruột của Hà Nguyệt Dao là công nhân, mẹ thì ở nhà nuôi dạy con. Là gia đình nam làm chủ bên ngoài nữ làm chủ bên trong truyền thống.

Cô nhin không được suy nghĩ, so với ba mẹ nuôi của cô thì gia đình công nhân hình như vẫn tốt hơn một tí.

Hà Thúy Chi tiếp tục dùng bữa, đối với tình trạng của Hà Nguyệt Dao coi như không thấy gì, thấy Hà Nguyệt Tâm nhìn anh với ánh mắt hiếu kỳ thì mới dịu dàng nở nụ cười với cô.

Hà Nguyệt Tâm nhin không được sự hiếu kỳ nhỏ giọng nói: "Anh cả, tại sao anh lại đột nhiên muốn kiếm ba mẹ ruột cho Nguyệt Dao vậy?"

Hà Thúy Chi nhìn ánh mắt hiếu kỳ của Hà Nguyệt Tâm, nhớ đến chuyện xảy ra tối hôm qua toàn bộ đều là do Hà Nguyệt Dao làm cả.

Có nên nói cho Hà Nguyệt Tâm biết Hà Nguyệt Dao chính là người dẫn dắt cư dân mạng bạo lực mạng ba mẹ nuôi của em ấy không đây?

Anh do dự trong chốc lát trên vấn đề này, sau đó quả quyết lựa chọn việc giấu em ấy.

Em gái anh, anh sẽ bảo vệ, nếu như Hà Nguyệt Tâm biết Hà Nguyệt Dao có ác ý như vậy với mình khẳng định sẽ không vui.

Anh nghĩ rồi nói: "Dù sao thì họ cũng là ba mẹ ruột của em ấy. Trên đời này, ai lại không muốn đoàn tụ với ba mẹ ruột chứ?"

Hà Nguyệt Tâm gật đầu, không khỏi nhớ tới Ba Hà Mẹ Hà, tuy rằng cô chưa bao giờ gặp họ, lúc cô bị lạc quá nhỏ, chỉ có 2 tuổi mà thôi, không có ấn tượng gì với bọn họ cả. Nhưng từ lúc bắt đầu hiểu chuyện, cô vẫn luôn muốn gặp bọn họ.

Nhưng đợi đến lúc cô trở về nhà họ Hà, bọn họ đã qua đời rồi.

Nghĩ tới đây, cô có chút không vui, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Đĩa cơm trước mặt đột nhiên nhiều thêm một miếng bông cải xanh, Hà Nguyệt Tâm ngược đầu lên, đôi đũa của Hà Thúy Chi vừa mới thu về.

Anh nhu hòa nói: "Ăn nhiều rau xanh chút."

Hà Nguyệt Tâm nhìn bông cải xanh trên đĩa, không nghĩ lung tung nữa, mặt đều nhún nhúm cả lại.

Từ nhỏ cô đã không thích ăn bông cải xanh.

Hà Thúy Chi nhìn biểu cảm của cô, khóe miệng không nhịn được nhếch lên, anh biết Hà Nguyệt Tâm không thích bông cải xanh, cho nên mới chọc cô, cô quả nhiên không nghĩ tiếp về chuyện đó rồi.

Hà Nguyệt Dao xiết chặt nắm tay, cô có chút súp đỏ nói: "Anh cả, em không muốn nhận lại bọn họ. Bọn họ nói không chừng năm đó là cố tình bỏ rơi em. Nếu em quay về đó, bọn họ đối xử không tốt với em thì sao?"

Lý Nham nhìn biểu cảm lạnh nhạt của Hà Thúy Chi, thấy anh không có ý định trả lời, thì dứt khoát tự mình lên: "Tiểu thư yên tâm, cô lạc mất là do lúc họ đi dạo bên ngoài, xe đẩy em bé bị lạc tay đẩy trôi đi mất. Không phải là bọn họ cố ý bỏ rơi cô. Những năm này bọn họ cũng không có từ bỏ việc kiếm cô."

Hà Nguyệt Dao còn muốn nói gì đó, Hà Thúy Chi đột nhiên đặt đũa xuống: "Đoàn tụ với ba mẹ ruột là chuyện tốt, Hà Nguyệt Dao, tại sao em lại không đồng ý chứ?"

Ánh mắt của Hà Thúy Chi lạnh lùng, ngữ khí cũng lạnh đến mức có thể khiến người khác đông cứng.

Hà Thúy Chi vừa lên tiếng, mọi thứ xung quanh đột nhiên đều yên tĩnh hẳn đi.

Hà Nguyệt Dao trừng đôi mắt đỏ hoe không dám tin nhìn Hà Thúy Chi, cô từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ bị mấy anh trai dùng giọng điệu như vậy đối đãi qua.

Cô muốn phản bác, lại sợ khí thế của Hà Thúy Chi, cuối cùng nước mắt mắt đọng đầy trong mắt, khí thế mất đi hơn nửa.

Cô uất ức đến cực hạn, bực một cọng tóc trên đầu đưa cho Lý Nham một cách không tình nguyện, trong lòng yên lặng cầu nguyện, hy vọng kết quả xét nghiệm không trùng khớp.

Bàn tay dưới bàn ăn lén lút cầm lấy điện thoại, Cô muốn xem thử anh hai có trả lời tin nhắn của cô hay không.

Nhìn thấy lịch sử trò chuyện vẫn dừng lại ở hai ngày trước, mắt cô tối sầm đi, bật bàn phím lên đánh chữ.

Dao: Anh cả tìm ra được ba mẹ ruột của em rồi, bắt em làm giám định DNA với bọn họ.

Dao: [Khóc lớn] [Khóc lớn] [Khóc lớn]

Dao: Em sắp bị anh cả đuổi đi rồi.

Dao: Anh hai, chừng nào anh mới trở về vậy.

Đang chuẩn bị bấm khóa màn hình thì điện thoại đột nhiên run lên một cái.

Hà Tinh Hoài: Anh đang trên đường trở về.

Hà Tinh Hoài: Em đợi chút.

Hà Tinh Hoài: [Mặt mỉm cười]

Nhìn hai tin nhắn này Hà Nguyệt Dao liền mừng thầm, anh hai rốt cuộc cũng trở về rồi!

Nhưng mà không phải anh hai vẫn còn lịch trình khác à? Chẳng lẽ vì cô, cho nên mới trở về sớm ư?

Tâm tình phiền muộn của cô lập tức sáng sủa trở lại.

Anh hai vẫn rất là thương yêu cô.

Ngón tay Hà Nguyệt Dao dừng lại trên emoji cuối cùng mà Hà Tĩnh Hoài nhấn qua, trong lòng cảm thấy có chút quái lạ.

Chẳng lẽ anh hai không biết emoji này tuy là mỉm cười, nhưng thật ra không thân thiện à?

Giây lát sau, cô xua tan hết sự hoài nghi trong lòng, có lẽ anh hai không hiểu được cách dùng emoji của giới trẻ mà thôi.

Lúc này cô mới có khẩu vị, tiếp tục chén hết bữa ăn trên bàn.

Mọi người dùng bữa xong hết đang chuẩn bị lên lầu thì ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng động.

Lý Nham ra ngoài nghênh đón, lát sau đi vào trong nhà trên tay cầm thêm một vali, sau lưng còn đi theo một người nữa.

Hà Tĩnh Hoài cả đầu màu bạc nổi bật, mắt thâm đen, đầu tóc có chút rối bời, nhìn là biết không được ngủ ngon, bốn ba bay thẳng về nhà rồi.

Cả người anh lúc này có chút lờ đờ, có chút mệt mỏi, cả người lúc nào cũng có thể ngủ ngay và luôn, anh ngược đầu lên nhìn Lý Nham một cái.

"Em gái tôi đâu rồi."

Lý Nham cúi người nói: "Tiểu thư Nguyệt Dao đang ở trong nhà."

Hà Tĩnh Hoài nhún nhẹ mày lại: "Tôi nói Hà Nguyệt Tâm"

Lý Nham lấy làm lạ, tại sao Hà Tĩnh Hoài cũng bắt đầu tìm Hà Nguyệt Tâm rồi nhỉ?

Ông hồi thần lại cúi người nói: "Tiểu thư Nguyệt Tâm cũng ở trong nhà."

Người làm nữ ở bên cạnh tụ tập lại một chỗ, lén lút nhìn về phía bên này, hưng phấn đến nỗi đỏ hết cả mặt, đó là đại minh tinh đấy!

Hà Tĩnh Hoài có nhà riêng của mình, sau khi thành niên liền dọn ra ngoài ở, ngôi nhà này ngoài những dịp lễ tết ra thì rất hiếm khi nhìn thấy bóng dáng của anh. Đối với những người làm nữ mới tới mà nói, đây vẫn là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy Hà Tĩnh Hoài.

Hà Tĩnh Hoài xoa xoa tóc của mình, anh đi máy bay cả đêm, gần như không hề ngủ chút nào, vừa mới xuống máy bay liền bay thẳng về nhà.

Vẫn may Hà Nguyệt Tâm còn ở nhà.

Vừa bước vào phòng ăn, Hà Nguyệt Dao liền nhìn thấy anh liền, kinh ngạc vui mừng đứng phắt dậy: "Anh hai!" Cô biết anh hai đang trên đường về, nhưng không nghĩ tới lại về nhanh đến vậy!

Hà Tĩnh Hoài nhìn Hà Nguyệt Dao, không có ôm cô một cái như hồi xưa, mà là híp mắt lại đánh giá cô từ trên xuống dưới.

Kiếp trước mắt anh lọt trông tới vậy à? Hà Nguyệt Dao bình thường rõ ràng vui tươi thẳng thắn như vậy, chẳng lẽ là do bị bọn anh nuôi thành sói mất trắng ư?

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cùng Chiều Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Hà Nguyệt Dao kêu tiếng anh hai xong, khóe mắt đã bắt đầu đỏ hoe. Mấy ngày hôm nay cô sống rất khó chịu. Anh cả muốn đuổi cô ra khỏi nhà không nói, còn cùng chiều Hà Nguyệt Tâm lên tận trời. Vừa mua quần áo cho Hà Nguyệt Tâm, lại mua trang sức châu báu cho nó nữa chứ.

Giọng nói cô nghe ra tiếng khóc, ủy khuất nói: "Anh hai, anh mà không về nữa thì em thật sự sẽ bị anh cả đuổi ra khỏi nhà rồi."

Hà Tĩnh Hoài nghe xong tàn mạn nhìn Hà Nguyệt Dao một cái. Mấy ngày trước Hà Nguyệt Dao có cầu cứu với anh, không muốn anh cả tìm ba mẹ ruột cho em ấy, muốn anh chống lưng cho em ấy. Nhưng sống chung với ba mẹ ruột thì có gì không tốt chứ? Chẳng lẽ đây không phải là điều hiển nhiên sao?

Bây giờ anh mới ngẫm lại, em ấy lúc nào cũng ra sức khước từ, chắc là không nỡ cuộc sống xa hoa của nhà họ Hà thì có.

Hà Thúy Chi vẫn chưa lên lầu, thấy Hà Tĩnh Hoài đột nhiên xuất hiện, thấy có chút kinh ngạc, Hà Tĩnh Hoài đây là vội vàng quay trở về để chống lưng cho Hà Nguyệt Dao ư?

Ngữ khí của anh không tính là tốt: "Em đến làm gì?"

Hà Nguyệt Tâm đứng trên cầu thang, nhìn người anh hai này của cô. Cô có chút cảm thán, bây giờ anh vẫn là bộ dạng tinh thần phấn chấn, vẻ mặt không hề có chút âm u nào, không giống như kiếp trước bị công ty đẩy đoạ, bị nợ nần chồng chất đến nỗi sa sút tinh thần.

Vào thời điểm đó anh hút thuốc cả ngày, cô nhìn không quen, lần đầu tiên hùng hổ trước mặt người anh hai này của cô, giật điều thuốc trong mồm anh vút xuống đất đập gãy, cổ tình giả bộ hăm dọa, ép anh phải cai thuốc lá.

Lâu ngày về sau, hình thức sống chung của bọn họ trở thành Hà Nguyệt Tâm nổi đoá, Hà Tinh Hoài đi theo sau lưng cô í ới gọi em gái em gái đồ cho cô vui.

Hà Tinh Hoài nhìn Hà Nguyệt Tâm, ánh mắt âm trầm đi hẳn: "Đương nhiên là về nhà rồi."

Hà Nguyệt Tâm bận một bộ đầm liền màu trắng, đứng giữa cầu thang, mái tóc dài suông mượt khoác trên vai, nhìn rất ngoan hiền và an tĩnh, đôi mắt đen tuyền nhìn anh chăm chăm, toát lên vẻ hiếu kỳ.

Nhìn giống như là đang tò mò tại sao anh lại về nhà vậy.

Đối với Hà Tinh Hoài mà nói thì việc đầu tiên anh muốn làm sau khi thành niên là thực hiện mong ước trở thành ca sĩ của mình, còn gia đình máu mủ tình thân này nợ đều bị anh xếp ở hàng thứ 2 cả. Cho nên kiếp trước khi đối diện với đứa em gái không thân quen này, anh không hề nghĩ tới sẽ làm quen hay thân thiết với em ấy, thậm chí còn không nhìn mặt được mấy lần nữa.

Đây cũng là lần đầu tiên anh phát hiện, thì ra Hà Nguyệt Tâm lúc 17 tuổi lại ngoan ngoãn đến vậy, khiến người khác vừa thấy tâm đều tan chảy hết rồi.

Hà Thúy Chi lạnh lùng nói: "Ba mẹ ruột của Hà Nguyệt Dao đã có tin tức rồi. Chỉ cần đợi thêm kết quả DNA nữa là được, đây là chuyện như đinh đóng cột rồi. Em có can thiệp cũng không có làm được gì cả."

Hà Nguyệt Dao nghe ngữ khí quyết tuyệt của Hà Thúy Chi không nhận được dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Hà Tinh Hoài. Chỉ cần anh hai lên tiếng thì anh cả sẽ không thể đuổi cô ra khỏi nhà một cách trắng trợn như vậy được.

"Được đấy." Hà Tinh Hoài bộ dạng uể oải, "Em tán thành."

Nếu như không phải lo lắng về vấn đề hình tượng của mình thì anh còn muốn khen thêm một câu, làm tốt lắm, với Hà Thúy Chi nữa.

Hà Thúy Chi kinh ngạc như ong mảy: "Em không định ngăn cản ư?"

Hà Tinh Hoài nghĩ thầm trong lòng, anh ngăn cản cái khi khô, có Hà Thúy Chi ra tay, anh có thể bớt được đồng chuyện không tốt sao.

Biểu cảm của Hà Nguyệt Dao dờ dẩn, cô nhất thời không định hình lại được.

Đây là tình huống gì đây? Anh hai không đi ngăn cản anh cả tìm ba mẹ ruột cho cô thì thôi đi, thế nhưng còn ủng hộ nữa chứ? Vậy anh hai về đây để làm gì chứ? Chẳng lẽ anh hai không phải quay về vì cô sao?

Hà Tinh Hoài đi ngang qua người Hà Nguyệt Dao, nhìn thẳng về phía Hà Nguyệt Tâm, hai ba bước đi đến trước mặt Hà Nguyệt Tâm.

Hà Nguyệt Tâm nghi hoặc nhìn anh.

Hà Thúy Chi đi xuống cầu thang mấy bước, vô ý tách hai người ra. Hà Tinh Hoài lúc trước còn muốn chống lưng cho Hà Nguyệt Dao, vậy nó khẳng định sẽ đứng về phía Hà Nguyệt Dao rồi, nếu như Hà Tinh Hoài muốn nói những lời khiến Hà Nguyệt Tâm đau lòng thì anh sẽ không ngại dùng nắm đấm để dạy dỗ đứa em trai này của mình đâu.

Hà Tinh Hoài không thêm đề ý đến Hà Thúy Chi, chỉ nhìn chăm chăm Hà Nguyệt Tâm.

Anh có chút không tự tại xoa xoa mái tóc màu bạc của mình, ánh mắt nhu hòa, giọng điệu nhẹ nhàng, còn mang thêm chút uất ức nữa: "Tâm Tâm, anh sai rồi, trước đây là anh mắt mù, em kết bạn Wechat với anh đi được không?"

Hà Nguyệt Tâm?

Hà Thúy Chi?

Hà Nguyệt Tâm lúc này mới nhớ ra lời mời kết bạn nhận được tối hôm qua, đều là của Hà Tinh Hoài cả. Lúc đó cô giả bộ không nhìn thấy, bây giờ ngữ khí Hà Tinh Hoài uất ức như vậy, chẳng lẽ là vì cô không kết bạn Wechat với anh sao?

Trong lòng cô đột nhiên lòi ra một suy nghĩ quý dị, Hà Tinh Hoài sẽ không phải là vì cô không chấp nhận lời mời kết bạn Wechat mà trở về đây chứ?

Cảnh tượng trước mắt quá mức kỳ dị, Hà Nguyệt Dao không thể tin nổi nhìn Hà Tinh Hoài, anh hai quay về không phải để chống lưng cho cô đã thôi đi, thế nhưng còn nhỏ giọng nài nỉ nói chuyện với Hà Nguyệt Tâm nữa chứ?

Hà Nguyệt Tâm nhìn cặp mắt trước mặt mình, ngày thường anh hai ngang ngược ngông cuồng như vậy, bây giờ lại dùng cặp mắt uất ức vậy mà nhìn cô.

Dù gì thì anh hai cũng có lên tiếng giúp cô trên Weibo, hôm qua cô lại giả bộ như không nhìn thấy lời mời của anh, bây giờ cô ít nhiều gì cũng có chút chột dạ.

Tuy rằng cô không hiểu tại sao anh hai lại nói anh ấy sai rồi, rốt cuộc sai ở đâu, nhưng chỉ là kết bạn Wechat mà thôi, chắc cũng không sao đâu nhì.

Cô nuốt lời từ chối khéo đã dâng trào đến cổ họng xuống bụng, thỏa hiệp nói: ".....Được thôi."

Thần sắc trên mặt Hà Tĩnh Hoài lập tức trở nên vui vẻ ngay, ý cười cũng hiện rõ trên mặt.

Hà Nguyệt Tâm thấy anh hai vẫn nhìn cô chăm chăm mãi, cứ như là nếu cô không kết bạn ngay với anh thì không chịu thôi, cô liền lời điện thoại ra, chấp nhận lời mời kết bạn của anh.

Hình đại diện của Hà Tĩnh Hoài là hình chụp nửa người anh chơi đàn guitar bass, xung quang là ánh sáng năm màu bảy sắc lung linh, khiến cả người anh đều như trong cảnh tiên vậy.

Cô thuận tay bấm vào Vòng bạn bè* của anh xem, có một cập nhật cách đây 6 tiếng.

(Vòng bạn bè, Wechat Moments, 朋友圈: chức năng đăng tải khoảnh khắc bạn muốn chia sẻ cho bạn bè trong Wechat xem, được tích hợp vào Wechat vào năm 2012.)

Là một tấm hình meme, một con mèo nằm trên đất, vẻ mặt có chút băn khoăn, phần trên cùng là chữ nhỏ bé, đáng thương lại bất lực.

Caption là tôi sai rồi.

Hà Nguyệt Tâm có chút không hiểu, xem nửa ngày trời cũng không hiểu dòng trạng thái này của Hà Tĩnh Hoài có ý gì, nên thoát khỏi Wechat luôn.

Hà Nguyệt Dao nhìn sự tương tác của hai người, ngày càng không thể tin nổi. Anh hai không phải đã nói là sẽ chống lưng cho cô sao? Anh hai không chống lưng cho cô đã thôi thế nhưng lại đi đối xử với Hà Nguyệt Tâm dịu dàng như vậy, thậm chí còn cầu xin Hà Nguyệt Tâm kết bạn Wechat với anh nữa chứ?

Trước đây cho dù anh hai cưng chiều cô, bộ dạng lúc nào cũng cả lơ phất phơ như bây giờ, nhưng anh chưa bao giờ đối đãi với cô như với Hà Nguyệt Tâm vậy cả.

Nhìn anh bây giờ cứ như là chó Husky đang trông chờ sự khen ngợi của chủ nhân vậy.

Hà Nguyệt Dao cắn chặt môi, nhịn không để nước mắt rơi xuống, chạy thẳng lên lầu.

Buổi tối ăn cơm cũng không thấy bóng dáng của Hà Nguyệt Dao đâu cả, nhưng Hà Thúy Chi và Hà Tĩnh Hoài đều như không phát hiện ra vậy.

Hà Nguyệt Tâm chăm hồi mọc đầy đầu. Anh hai đột nhiên quay về đã thôi đi, thái độ đối xử với cô cũng như biến thành một người khác vậy.

Hà Tĩnh Hoài không còn vẻ lơ đãng oải như xưa nữa. Tâm trạng anh tốt cực kỳ, rốt cuộc em gái cũng kết bạn Wechat với anh rồi.

Anh gấp một đĩa thịt vào chén của Hà Nguyệt Tâm: "Tâm Tâm, ăn nhiều thịt vào."

Hà Thúy Chi liếc nhìn đĩa em trai của mình, trước đây không lâu Hà Tĩnh Hoài còn muốn chống lưng cho Hà Nguyệt Dao, bây giờ lại thay đổi rồi, còn ân cần với Hà Nguyệt Tâm như vậy nữa, chẳng lẽ là có âm mưu khác?

Nghĩ tới đây, anh động đũa gấp ít rau xanh vào chén cho Hà Nguyệt Tâm: "Thịt ăn nhiều quá sẽ ngấy, ăn ít rau xanh, khỏe mạnh."

Hà Tĩnh Hoài nghe vậy liếc xéo Hà Thúy Chi một cái, lại gấp thêm một cục thịt cho Hà Nguyệt Tâm: "Ăn nhiều thịt tăng chiều cao."

Thấy vậy, Hà Thúy Chi lại gấp thêm một đĩa rau cho Hà Nguyệt Tâm.

Và thời gian tiếp sau đó, hai người bắt đầu coi đây như sân đấu, không ngừng gấp đồ ăn cho Hà Nguyệt Tâm.

Mất thấy đồ ăn trong chén càng chất càng cao, Hà Nguyệt Tâm vội bảo: "Đủ rồi." Cứ tiếp tục vậy nữa cô căn bản là ăn không hết.

Lúc này hai người mới không gấp tiếp nữa, nhìn nhau một mắt, lại nhìn ra chỗ khác tiếp tục ăn cơm.

Không biết tại sao, Hà Nguyệt Tâm lại cảm thấy gần đây cơm canh trong nhà ngày càng ngon hơn rồi, cách bày trí tinh tế đẹp mắt không nói, ăn vào làm cô muốn nuốt luôn cả đầu lưỡi của mình luôn.

Hà Thúy Chi nhìn Hà Nguyệt Tâm lúc ăn cơm đồ ăn nhét đầy miệng, nhìn cứ như con sóc con vầy, không nhịn được cười ra tiếng: "Đầu bếp mới mời về, dựa theo khẩu vị của em mà lựa chọn ra cả. Món làm ra đều là những món ăn mà thích hết."

Vị đầu bếp này từng đạt quán quân trong cuộc thi đầu bếp, món tủ đều là món mà Hà Nguyệt Tâm thích, nên anh mới ra giá cao mời về.

Hà Nguyệt Tâm có chút kinh ngạc, trách không được cô cảm thấy mùi vị món ăn trong nhà thay đổi rồi. Cô không thích ăn cay, nhưng Hà Nguyệt Dao thích, cho nên trước đây những món ăn trên bàn đều có vị cay cả.

Mấy ngày hôm nay món cay càng ngày càng ít, toàn là những món thanh đạm.

Hà Nguyệt Tâm suy nghĩ một hồi liền thanh thản nói: "Cảm ơn anh cả."

Thấy Hà Nguyệt Tâm ôn hòa với Hà Thúy Chi như vậy, Hà Tinh Hoài kinh ngạc nhường mấy. Hà Thúy Chi không phải chỉ ở nhà với em ấy thời gian dài hơn anh xấu thôi sao, tại sao Tâm Tâm lại thân thiết với anh ấy hơn anh như vậy chứ?

Giọng điệu anh tùy ý nói: "Trên đường Hoài Hải có một tiệm đồ ăn bày trí đặc biệt lại ngon nữa, không kém hơn đầu bếp này chút nào cả, nhân lúc bây giờ em vẫn chưa nhập học ngày mai anh dắt em đi ăn thử nha."

Hôm sau mới là ngày nhập học, Hà Nguyệt Tâm định giành khoảng thời gian này để ôn tập nhiều hơn một chút.

Lại nói trong nhà đã có đầu bếp rồi, tại sao lại phải lãng phí tiền bên ngoài nữa chứ.

Hà Nguyệt Tâm lắc đầu từ chối: "Không cần đâu."

Hà Tinh Hoài mím môi, bị em gái từ chối, anh cảm thấy có chút tổn thương.

Nhưng anh nghĩ lại thì có thể hiểu được, cái này cũng không trách được Hà Nguyệt Tâm, anh vẫn luôn làm lơ Hà Nguyệt Tâm, ngược lại đi cung chiều Hà Nguyệt Dao. Không biết Hà Nguyệt Tâm đã đau lòng thất vọng biết bao nữa, rõ ràng em ấy mới là em gái ruột của anh mà.

Vốn là anh làm sai rồi, bây giờ em gái lạnh nhạt với anh cũng là chuyện đương nhiên thôi.

Đột nhiên nhớ ra gì đó, anh lôi một cái hộp bự bằng bàn tay từ trong túi ra: "Tâm Tâm, đây là quà anh mua trên đường trở về từ concert Châu Úc cho em này."

Hà Nguyệt Tâm ngược đầu lên, nhìn hộp quà một hồi mới chậm rãi nhận lấy hộp quà.

Cô có chút do dự, thái độ của anh hai thay đổi quá nhanh, lại bắt đầu mua quà cho cô nữa. Chẳng lẽ anh cũng giống như anh cả vậy, đã phát hiện ra Hà Nguyệt Dao được cung chiều mà kiêu ngạo quá mức rồi, cho nên mới nhớ tới đưa em gái ruột là cô đây sao. Cho nên mới đối xử tốt với cô đến vậy ư?

Trong hộp là một chiếc kẹp tóc màu bạc. Kẹp tóc có hình lá dương xỉ, bên trên lá còn đính thêm vài viên kim cương tô điểm thêm. Phần cuống lá hơi cong lại tạo thành đường cong ưu nhã.

Vừa nhỏ xinh lại tinh xảo.

Nếu như kẹp trên tóc nhất định sẽ rất là đẹp.

Đối với mấy món đồ lấp lánh này Hà Nguyệt Tâm không có chút sức đề kháng nào cả, nhưng vẫn có chút do dự, dè dặt hỏi: "Anh hai, kẹp tóc này bao nhiêu tiền vậy?"

Dùng mấy thứ trên mười mấy nghìn tệ làm cô cứ cảm thấy quá phung phí. Nếu như nó quá mắc thì cô sẽ không nhận.

Hà Tinh Hoài tay chống cằm, thấy Hà Nguyệt Tâm thích thì cười híp cả mắt.

Đây là lần đầu tiên anh lựa quà cho con gái, anh ngâm mình trong tiệm trang sức chọn đi lựa lại rất lâu mới chọn ra được chiếc kẹp tóc này. Cái kẹp này là thứ mắc nhất trong tiệm, giá 5 triệu, hơn nữa là phiên bản giới hạn cả thế giới chỉ có 5 cái mà thôi. Kim cương đính trên kẹp là có chất liệu kim tốt nhất, và được điêu khắc phức tạp nhất, được đích thân nhà thiết kế trang sức nổi tiếng chế tạo ra.

Nhưng đứa em gái này của anh từ nhỏ đã có thói quen tiết kiệm rồi, không thích vung tiền để mua quần áo hay trang sức quá đắt tiền.

Ngờ khi anh không thèm đề tâm nói: "Trên đường từ sân bay về thấy có tiệm bán trang sức nhỏ, trợ lý nói muốn mua đồ kỷ niệm, anh cũng thuận tiện dạo quanh luôn. Thấy cái này đẹp nên mua về thôi."

Nghe thấy là thuận tay mua, chắc là không đáng tiền lắm thì Hà Nguyệt Tâm yên tâm rồi.

Hà Thúy Chi bàng quan bên cạnh, ánh mắt từ kẹp tóc trong tay Hà Nguyệt Tâm dời đến trên mặt Hà Tinh Hoài. Hà Tinh Hoài tặng quà cho Hà Nguyệt Tâm đương nhiên là chuyện tốt rồi, nhưng tại sao anh lại cảm thấy cảnh tượng trước mắt lại thân quen đến vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cung Chiều Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Ăn cơm xong, Hà Tĩnh Hoài trở về phòng của mình.

Căn phòng này anh không thường quay về, nhưng có thể nhìn ra được, phòng rất sạch sẽ, ngăn nắp, grap giường đều được thay mới qua rồi, xem ra người làm cũng thường xuyên lau dọn qua.

Anh nằm ngửa người trên giường, ngón tay ma sát điện thoại.

Khó khăn lắm anh mới trùng sinh trở về thời điểm bây giờ, nhưng em gái đối xử với anh lại có chút lạnh lùng.

Quả tuy là đã tặng rồi, nhưng cũng không thể hy vọng rằng chỉ nhờ một cái kẹp tóc có thể khiến em gái thay đổi cái nhìn về anh được.

Anh có chút khổ não lướt điện thoại.

Tay thuận thế nhấn vào khung chat của anh với em gái, hai người vừa mới kết bạn, vẫn chưa kịp nói chuyện gì cả.

Nhấn vào Vòng bạn bè của em gái, muốn tìm kiếm một chút manh mối về những thứ liên quan đến cuộc sống của em gái, nhưng, em gái rất ít đăng Vòng bạn bè, mấy tháng trời mới đăng được một lần. Không giống anh, là đứa nhiều chuyện, hận không thể mỗi ngày đều đăng một bài lên.

Anh nghĩ tới gì đó, mở bàn phím điện thoại lên bắt đầu đánh chữ.

Hà Tĩnh Hoài: Em gái.

Hà Tĩnh Hoài: Ngày mai đi theo anh đến một chỗ ha?

Gửi đi rồi, đợi vài phút rồi, em gái vẫn chưa trả lời lại. T_T

Lông mày nhíu nhẹ, anh hỏi như vậy có hơi vô đoán không nhỉ?

Anh đánh một vài chữ rồi lại xóa đi, đánh rồi lại xóa một hồi lâu.

Hà Tĩnh Hoài: Sắp nhập học rồi, không ra ngoài chơi nữa là không đi được nữa đâu đấy. [Ủy khuất]

Ôm điện thoại chờ đợi một hồi, bên kia vẫn chưa trả lời lại.

Anh khổ não vò đầu, em gái quả thật vẫn không muốn để ý tới anh! Anh phải làm sao đây!

Hay là trực tiếp quỳ xuống nhận lỗi với em gái nhỉ?

Anh thế nhưng lại đi tin lời nói của Hà Nguyệt Dao, còn muốn chống lưng cho Hà Nguyệt Dao nữa chứ.

Thôi ban chết cho anh luôn đi.

Anh có chút chán nản lấy cánh tay che mắt lại, không muốn đối mặt với nhân sinh tàn khốc.

Điện thoại đột nhiên vang lên tiếng "ding".

Anh ngồi bật dậy như bị điện giật, cầm điện thoại lên xem.

Hà Nguyệt Tâm 3 tiếng.

Hà Nguyệt Tâm Em phải học hành nữa, nhưng mà có thể giành ra được 3 tiếng đồng hồ. Không được chơi quá lâu.

Mắt Hà Tĩnh Hoài sáng rực lên, đánh chữ thôi cũng có thể nhận được anh như đang múa may bay lượn.

Hà Tĩnh Hoài: OK!

Hà Tĩnh Hoài: [Xoay vòng] [Xoay vòng]

Ngày hôm sau, Hà Nguyệt Tâm sáng sớm đã xuống lầu rồi.

Tối qua anh hai nhắn tin cho cô, cô tắm xong mới thấy.

Cô có thể tưởng tượng ra được vẻ mặt tủi khuất của anh hai lúcนั้น, cô có chút mềm lòng, nên đã đồng ý đi ra ngoài với anh hai.

Qua một lúc, Hà Tĩnh Hoài đợi về mặt ngái ngủ bước xuống lầu. Hôm qua anh vội vàng lên máy bay trở về, trên máy bay hoàn toàn không ngủ nghỉ được gì cả, buổi tối lại vì Hà Nguyệt Tâm đồng ý ra ngoài chơi với anh mà hưng phấn hơi lố, hơn nửa đêm mới ngủ được.

Hà Thúy Chi biết chuyện hai người muốn đi chơi, có chút không vui. Nhưng bắt đầu từ hôm qua, anh cũng biết Hà Tĩnh Hoài sẽ không chống lưng cho Hà Nguyệt Dao nữa, nên cho nó ra ngoài chơi với Hà Nguyệt Tâm cũng không phải là không được.

Anh chỉ có thể dặn dò Hà Nguyệt Tâm: "Đề Lư Vinh chờ hai người đi đi. Về sớm một chút."

Lại nhìn khí trời bên ngoài: "Nhớ đem theo dù, có lẽ sẽ có mưa đấy."

Hà Nguyệt Tâm biết anh cả đang quan tâm cô, nở nụ cười tươi, nói: "Em biết rồi."

Hà Tĩnh Hoài như ong mề, sao anh lại có cảm giác Hà Thúy Chi đang sợ anh sẽ bắt cóc Hà Nguyệt Tâm đi mất không trở về nữa vậy.

Anh trợn mắt lên: "Anh yên tâm, em sẽ không dẫn Tâm Tâm đến những chỗ bậy bạ đâu, dẫu em gái ra ngoài như thế nào thì sẽ dắt em gái về như thế ấy."

Hà Thúy Chi mặt không biểu cảm liếc em trai mình một cái: "Tốt nhất là vậy."

Một tiếng sau, xe đi thẳng về khu thương mại trong trung tâm thành phố.

Hà Tĩnh Hoài kéo Hà Nguyệt Tâm vào trong một thẩm mỹ viện.

Hà Nguyệt Tâm ngược đầu lên nhìn, chỉ thấy được chữ cái tiếng anh bị thiết bị trên bảng hiệu. Không chỉ kỹ cũng không phát hiện ra được đây là một thẩm mỹ viện. Khác hoàn toàn với những tiệm nhỏ khác, mấy tiệm nhỏ hạn không thể viết thật rõ trên biển hiệu, sợ sẽ không có khách tới.

Anh hai dắt cô đến để làm đẹp ư?

Tiếp thu ánh mắt nghi vấn của Hà Nguyệt Tâm, Hà Tĩnh Hoài dịu dàng giải thích: "Tuy rằng da dễ Tâm Tâm tốt, nhưng dưỡng da không chê ít mà phải không."

Mục đích của Hà Tĩnh Hoài không chỉ cái này. 3 tiếng đồng hồ quá ngắn rồi, tối qua anh nghĩ cả đêm phải dắt Hà Nguyệt Tâm đi đâu mới có thể khiến Hà Nguyệt Tâm tha thứ anh. Thứ anh có thể nghĩ tới là những thứ mà phụ nữ thích.

Ai cũng yêu thích cái đẹp cả.

Hạng mục ở đây ngoài những thứ giống như những thẩm mỹ viện thông thường khác thì quan trọng nhất là ở đây có thể đặt làm mỹ phẩm dưỡng da cho riêng mình. Trước tiên sẽ test tình trạng da, rồi dựa vào tình trạng da mà nghiên cứu thành phần sản phẩm, sau đó sẽ đi tìm nguyên liệu trên khắp thế giới, và cuối cùng điều chế thành kem dưỡng, sữa dưỡng. Sản phẩm tạo ra như vậy hoàn toàn đều hoàn toàn dành riêng cho khách hàng, giá cả càng không hề thấp chút nào.

Chỉ chút xíu như móng ngón tay thôi đã mắc như quý rồi. Nhưng nếu bôi dưỡng ki trên da thì da sẽ dần đẹp lên như trứng gà bóc vậy, càng ngày càng mềm mịn và trắng trẻo.

Không ít nữ minh tinh tuyến 1 và quý phụ hào môn đều là khách quen ở đây. Nhưng người có thể đặt riêng mỹ phẩm dưỡng da ở đây thì rất ít rất hiếm, bởi vì rất ít người có thể chấp nhận được cái giá này. Dù sao thì đồ dưỡng da là đồ tiêu hao hằng ngày, tiền nào chịu cho thấu chứ?

Anh dẫn Hà Nguyệt Tâm đến đây, là để test da, rồi đặt mỹ phẩm đặc chế cho cô.

Hà Nguyệt Tâm mím mím môi, cô có chút không tình nguyện, nhưng cô đã đồng ý với anh hai rồi nên bây giờ nuốt lời thì không tốt lắm.

Thấy Hà Tĩnh Hoài vào tiệm, nhân viên thẩm mỹ viện liền ra chào đón ngay.

Hà Tĩnh Hoài nhìn là biết là khách quen ở đây rồi, giờ đang tám chuyện ngon lành với nhân viên.

Nhân viên massage trực tiếp dắt họ vào trong phòng.

Hà Tĩnh Hoài tìm có kêu nhân viên ra ngoài, nhỏ giọng dặn cô không được nói chuyện mỹ phẩm đặc chế và giá cả cho Hà Nguyệt Tâm biết, chỉ cần massage cho em ấy là được rồi.

Trong lòng nhân viên lấy làm lạ, Hà Tĩnh Hoài nổi tiếng trong giới giải trí là không tin đồn không tin đào hoa, cộng thêm nhan sắc đỉnh cấp, không ít nữ minh tinh đều muốn dính lên người anh, cho dù là tung tin đồn nhảm thôi cũng đủ fan ăn dưa một thời gian dài rồi.

Nhưng mặc kệ có bao nhiêu người người trước ngã người sau nổi đuôi thì cũng không thấy ai đến gần bên Hà Tĩnh Hoài được hơn cả.

Bây giờ anh thế nhưng lại dẫn một người phụ nữ đến thẩm mỹ viện?

Không những dẫn đến rồi, thế nhưng còn vừa xem Hà Nguyệt Tâm massage, vừa xem test cho cô, rồi còn dấu việc đặt riêng mỹ phẩm đặc chế cho cô, chỉ vì sợ cô chê mắc quá không chịu nhận?

Cô cảm thấy có chút điên rồ, nhưng phẩm đức của nhân viên thẩm mỹ, cô vẫn cung kính nhận lời.

Hà Tinh Hoài thấy nhân viên đồng ý rồi liền yên tâm. Lúc nhân viên test da cho Hà Nguyệt Tâm thì anh ngồi ngây ngốc đợi bên cạnh.

Hà Nguyệt Tâm hiếu kỳ nhìn quanh, nhân viên kêu cô ngược đầu thì ngược đầu, kêu cúi đầu thì cúi đầu, ngoan đến không được.

Đội máy móc chiếu qua chiếu lại xong, rồi trả kết quả lên máy tính, nhân viên không nhìn được cảm thán: "Da em thật tốt!"

Máy móc phóng to gấp n lần này khiến lỗ chân lông và bụi bẩn bám trong lỗ chân lông đều hiện rõ ra hết này, Nhưng mặt của Hà Nguyệt Tâm dưới loại máy này lại vẫn trắng trẻo và mịn màng như thường.

Được người khác khen, mắt Hà Nguyệt Tâm khẽ cong lên, từ nhỏ da cô đã trắng nõn rồi, màu da cũng trắng đến lạ thường, mặc đồ gì nhìn cũng tôn da, nhìn cứ như từ nhỏ ngâm trong sữa bò lớn lên vậy.

Hà Tinh Hoài bắt chéo hai chân ở bên cạnh lướt điện thoại và nghe động tĩnh bên đây.

Ánh mắt nhân viên này không sai.

Anh có quen biết với ông chủ ở đây. Anh nhớ mặt người này rồi, anh sẽ nói với Lão Từ là tăng lương cho nhân viên này!

"Hà Tinh Hoài?" Ngoài cửa đột nhiên vang lên một giọng nói dịu dàng.

Hà Nguyệt Tâm ngược đầu nhìn, ngoài cửa bước vào một người phụ nữ.

Lớp trang điểm tinh tế, trên người bận váy liền màu xanh nhạt, tóc uốn xoắn nhẹ, cười lên còn có 2 đồng điệu nữa. Khoảnh khắc nhìn thấy Hà Tinh Hoài ánh mắt liền sáng rực lên, nụ cười trên mặt càng xán lạn hơn nhiều.

Sau khi nhìn rõ nhìn đến là ai, Hà Tinh Hoài liền nhăn chặt mày lại.

Còn người phụ nữ thì cực hưng phấn: "Anh cũng ở đây à? Trùng hợp vậy. Em còn nghĩ là qua đây sẽ không gặp được anh chứ, ai ngờ thật sự gặp được rồi."

Hà Tinh Hoài dời tầm nhìn về phía điện thoại, lướt tiếp, chào hỏi cho có lệ: "Thật trùng hợp."

Người đến là Tô Hoàn (苏皖), là nghệ sĩ cùng công ty với anh, mới ra mắt không bao lâu, anh có gặp mấy lần trong công ty, nhưng không thân lắm. Lúc trước người đại diện của anh nói tốt nói xấu muốn anh viết nhạc cho cô ta, nói đó là mệnh lệnh của bên trên. Anh từ chối hết mấy lần đều không từ chối được, mới qua loa đồng ý y rồi, nhưng chung quy thì trong lòng vẫn có chút bức dọc.

Anh muốn kết thúc cuộc đối đối thoại ngay lập tức, cho nên ngữ khí có chút lạnh nhạt, nhưng Tô Hoàn lại hoàn toàn không có ý đó. Không những đi vào trong phòng còn đánh giá xung quanh nữa.

Sau khi Tô Hoàn nhìn thấy Hà Nguyệt Tâm thì biểu cảm đột nhiên ngưng trọng lại, hồi lâu mới hỏi phục lại bình thường.

Hà Tinh Hoài thể nhưng đi chung với phụ nữ đến thẩm mỹ viện?

Trước khi ra mắt cô đã là fan của Hà Tinh Hoài rồi, cũng là bởi vì Hà Tinh Hoài nên cô mới muốn làm mình tinh, và dựa vào quan hệ trăm phương ngàn kế ký vào cùng công ty với Hà Tinh Hoài, chỉ vì muốn tiếp xúc cự ly gần với Hà Tinh Hoài. Cô chế tạo rất nhiều cơ hội gặp gỡ ngẫu nhiên với Hà Tinh Hoài mới có thể khiến Hà Tinh Hoài nhớ được tên của cô.

Ý vào việc cùng chung một công ty, cô tìm anh viết nhạc cho, khó khăn lắm mới khiến Hà Tinh Hoài chịu viết nhạc cho cô.

Hà Tinh Hoài trước giờ vẫn không có yêu đương gì cả, cô vẫn cứ cho rằng mình có cơ hội.

Nhưng ai biết được Hà Tinh Hoài thể nhưng lại dắt một người phụ nữ đến thẩm mỹ viện? Còn ngoan ngoãn ngồi đợi ở bên cạnh nữa chứ?

Cô nở nụ cười tươi, nói với Hà Tinh Hoài: "Em đang đợi nhân viên massage của em, trước em còn có một khách nữa."

Hà Tinh Hoài qua loa ừ một tiếng.

Tô Hoàn sớm đã quen với thái độ của Hà Tinh Hoài, cô chớp chớp mắt, trong mắt hiện rõ sự băn khoăn: "Em có thể đợi ở trong này được không? Đợi nhân viên massage cho em tới, em sẽ đi liền."

Hà Tinh Hoài nhăn chặt mày lại, anh và cô ta lại không có thân quen gì, cô ta ở trong này để làm gì chứ? Hơn nữa anh sợ Hà Nguyệt Tâm không được tự nhiên.

Nhân viên lúc này muốn cột gọn tóc lên cho Hà Nguyệt Tâm, nhưng tay đang đeo găng tay có chút không tiện, còn tay của Hà Nguyệt Tâm thì dính đầy đồ dưỡng da dính dính, nên cũng không có cách nào dụng tóc của mình.

Hà Tĩnh Hoài không quan tâm đến Tô Hoàn nữa, đứng thẳng người dậy: "Anh làm cho."

Đội Hà Tĩnh Hoài vụng về nhét hết tóc của Hà Nguyệt Tâm vào trong đồ bịt tóc thì túi xách trong tay Tô Hoàn đã bị xiết đến biến dạng rồi.

Hà Tĩnh Hoài đi thăm mỹ viện chung với người phụ nữ này đã thôi đi, bây giờ còn ân cần như vậy với cô ta nữa?

Dáng vẻ cẩn thận từng li từng tí như vậy, ngón tay sợ làm đau Hà Nguyệt Tâm, ánh mắt cũng nhu hòa đến chảy nước.

Cô hung hăng cắn chặt môi, Hà Tĩnh Hoài có bạn gái từ khi nào vậy?

Vậy sự yêu thích và nỗ lực của cô mấy năm qua là vì cái gì cơ chứ!

Cô đè nén cảm xúc xuống, đi đến bên cạnh Hà Nguyệt Tâm, cười thân thiện đến cùng cực: "Chào em, chị tên Tô Hoàn. Em là lần đầu tiên đến thẩm mỹ viện phải không?"

Hà Tĩnh Hoài kinh ngạc như ong mầy, anh không quen Tô Hoàn, bình thường có gặp mặt cũng không có ấn tượng gì cả.

Nhưng cô ta lại chào hỏi với Hà Nguyệt Tâm, đây là cách phụ nữ tự động làm thân với nhau sao?

Nhưng em gái có thêm người nói chuyện cũng không phải là chuyện xấu gì. Anh liền mặc kệ Tô Hoàn, cúi đầu tiếp tục chơi điện thoại.

Hà Nguyệt Tâm nghe đối thoại hồi nãy của hai người, biết chị gái này là bạn của anh hai.

Thấy Tô Hoàn thân thiện như vậy, cô cũng lễ phép trả lời: "Đúng ạ." Cô quả thực là lần đầu tới những nơi như vậy.

Tô Hoàn cười lên rất ngọt ngào, đôi khi còn hiện lên 2 đồng điệu nữa: "Trước đây chị có làm chăm sóc chuyên sâu ở đây, hiệu quả tốt lắm, đề xuất cho em thử đây. Làm xong da sạch vô cùng, da em tốt như vậy, làm xong hiệu quả chắc chắn sẽ tốt hơn chị nhiều."

Hà Nguyệt Tâm có chút do dự, cô vốn là không mấy thích massage, về phần chăm sóc chuyên sâu mà chị ấy nói đến, cô càng không muốn thử.

Cô chỉ còn cách nói: "Cảm ơn chị. Có cơ hội em sẽ thử."

Tô Hoàn thấy Hà Nguyệt Tâm không bài xích cô, nụ cười trên mặt càng ngọt ngào hơn nữa.

Cô phải do thám rõ ràng, người phụ nữ này rốt cuộc có lai lịch gì. Thế nhưng lại có thể khiến Hà Tĩnh Hoài cung chiêu đến như vậy.

Nói không chừng cô có thể tìm được cơ hội chia rẽ hai người. Muốn cô chấp tay nhường Hà Tĩnh Hoài cho người khác, là chuyện tuyệt đối không có năng!

Hà Nguyệt Tâm rất là lễ phép, Tô Hoàn hỏi gì cô đáp nấy, hai người cứ vậy mà nói chuyện với nhau.

Nhân viên ra ngoài lấy dụng cụ, Hà Nguyệt Tâm dựa theo lời dẫn dò của nhân viên đi thay đồ.

Tô Hoàn vội nói: "Áo này rất khó thay, để chị giúp em"

Nút khâu của cái áo này ở sau lưng, quả thực rất khó khâu lại, suy nghĩ một hồi, cô ngọt ngào nói với Tô Hoàn: "Vây cảm ơn chị nha."

Nụ cười trên mặt Tô Hoàn cứng lại, bình thường bị nữ sinh tuổi này gọi không thấy gì, nhưng bị Hà Nguyệt Tâm gọi thì lại cảm thấy như đang cười nhạo tuổi tác của cô vậy.

Hồi nãy lúc nói chuyện phiếm cô biết được Hà Nguyệt Tâm mới chỉ 17 tuổi.

Cô coi như cũng hiểu được, mặc kệ ngoại hình đàn ông nhìn ra sao, chung quy lại vẫn là thích nữ sinh tuổi nhỏ, ngay cả Hà Tĩnh Hoài cũng không ngoại lệ.

Mà bây giờ Hà Nguyệt Tâm lại kêu cô là chị, nhìn cứ như đang cười nhạo cô không phải là loại hình mà Hà Tĩnh Hoài thích vậy!

Vào trong phòng thay đồ, bốn phía đều không có người.

Tô Hoàn chậm rãi khâu nút lại cho Hà Nguyệt Tâm.

Thông qua cuộc nói chuyện hồi nãy, cô cũng có chút hiểu rõ về Hà Nguyệt Tâm, lúc nói chuyện có chút đơn thuần, nhìn rất dễ tin tưởng người khác.

Người như vậy, nếu như khuyên giải thật tốt, có thể sẽ có hiệu quả.

Cô vừa giúp Hà Nguyệt Tâm khâu nút, vừa than thở: "Rất nhiều đứa con gái tuổi trẻ không hiểu chuyện, rất dễ bị lòng hư vinh của mình dắt mũi đi. Người con gái như vậy, chị thấy nhiều rồi. Đem sự hoan tường về tình yêu giả dối coi như chân lý cuộc đời. Cuối cùng không phải bị đàn ông bỏ rơi, cũng là mất cả chì lẫn chài. Kết cục của những người đó đều thế lắm."

Hà Nguyệt Tâm có chút ngẩn ra, không hiểu nguyên do lời nói này đến từ đâu, nhưng nghĩ lại một hồi, chị gái này chắc là đang than thở về sự cảm ngộ về cuộc sống với cô mà thôi, cũng không có gì to tát lắm.

Cô gật đầu: "Chị nói đúng lắm."

Động tác Tô Hoàn ngừng lại một chút. Là lời nói cô quá vòng vèo rồi, Hà Nguyệt Tâm nghe không hiểu sao?

Cô tăng mạnh ngữ điệu: "Con gái thì không nên yêu đương sớm quá, nếu không dễ bị đàn ông gạt. Đặc biệt là những đứa con gái như em đây."

Hà Nguyệt Tâm rất tán đồng. Con gái đương nhiên không nên yêu đương quá sớm, đối với cô mà nói, đó gọi là yêu sớm. Tuổi này nên học hành thật tốt, cố gắng thi lên trường đại học tốt mới đúng.

"Chị nói rất đúng, nên để hết tâm tư vào chuyện học hành."

Tô Hoàn trượt tay, xem chút là khâu lộn nút.

Hà Nguyệt Tâm này là sao vậy, tuy rằng cô nói gì Hà Nguyệt Tâm cũng gật đầu, nhưng cô vẫn luôn thấy ảm ức trong lòng, có cảm giác đập tay vào gối bông vậy.

Tô Hoàn nhin không được có chút gắt gỏng, cô phải nói huyệt toẹt ra: "Em là người bình thường, anh ấy là minh tinh, hai người ở bên nhau, đối với em thật ra không có chỗ tốt, chỉ có chỗ xấu thôi, em sẽ mất hết tự do, còn bị ép tiếp nhận phê bình của truyền thông nữa. Em như vậy có đáng không?!"

Hà Nguyệt Tâm có chút mơ màng ngược đầu lên: "?"

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cung Chiều Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Tô Hoàn lời nói thành khẩn nói: "Nước của giới giải trí rất sâu, tâm kế của đàn ông trong giới giải trí em càng không so nổi. Em còn trẻ, có rất nhiều sự lựa chọn, không nhất thiết phải vì một người đàn ông mà hủy hoại cả cuộc đời mình."

Tô Hoàn thấy Hà Nguyệt Tâm đang nghe, biết là có hi vọng liền nói tiếp: "Hơn nữa fan của anh ấy ít nhất cũng mấy chục triệu rồi, nếu như ngày nào đó bị lộ ra, em có thể sẽ bị mắng 3 ngày 3 đêm đấy, em không sợ sao?"

Hà Nguyệt Tâm chăm hồi đầy đầu, tại sao chuyện cô và anh hai đi ra ngoài với nhau bị lộ cô sẽ bị mắng chứ?

Cô có chút không hiểu: "Chị, fan của anh chắc sẽ không mắng em đâu."

Mấy hôm trước fans của anh hai rõ ràng còn nói thích cô mà.

Tô Hoàn thấy Hà Nguyệt Tâm đã nghe lọt tai những gì cô nói thích trong lòng mừng thầm: "Đó là do em chưa thấy sự đáng sợ của fan bạn gái đó thôi."

Ánh mắt Hà Nguyệt Tâm càng mê mẩn hơn.

Tô Hoàn đột nhiên nghĩ lại, Hà Nguyệt Tâm lại không phải là người trong giới giải trí, tuổi lại nhỏ như vậy chắc chưa hiểu biết được gì nhiều, giờ có nói nhiều hơn nữa cũng không chọt tới được chỗ đâu của nó.

"Điều quan trọng nhất là, người quay lưng với anh ấy có thể từ đây xếp hàng tới tận nước Pháp luôn. Em cũng không hi vọng anh ấy bởi vì em mà hủy hoại sự nghiệp ca sĩ của mình đấy chứ?"

Tô Hoàn nhìn chớp mắt quan sát biểu cảm của Hà Nguyệt Tâm, hi vọng có thể nhìn ra được sự thay đổi trong đó.

Hà Nguyệt Tâm càng nghe càng mơ hồ, ý của Tô Hoàn là nếu anh và anh hai đi chung với nhau bị truyền thông chụp được sẽ hủy hoại sự nghiệp ca sĩ của anh hai ư?

Là cô có gì đó hiểu lầm về giới giải trí ư?

Tô Hoàn thấy Hà Nguyệt Tâm nghiêng đầu qua, trên mặt toàn biểu cảm không hiểu và mê mẩn, đột nhiên cảm thấy tức muốn trào máu. Cô nói nhiều

như vậy mà nó vẫn không hiểu, còn tỏ vẻ ngây thơ hồ đồ nữa chứ. Người phụ nữ này có phải dựa vào vẻ mặt này mà mê hoặc được Hà Tĩnh Hoài hay không?

Cô nộ khí công tâm, cắn răng dứt khoát nói rõ: "Dù sao thì chị cũng khuyên em tốt nhất là nên cách anh ấy xa chút! Nếu không hậu quả không phải là điều em có thể gánh được đâu!"

Hà Nguyệt Tâm mở lớn mắt, trong mắt tràn đầy nghi hoặc, nhìn Tô Hoàn thành thật đáp: "Nhưng cả đời này, em và anh ấy đều không thể nào rời xa được cả."

Hai người họ là anh em, trên người chảy chung một dòng máu, cả đời này sợ là không chia cách ra được.

Tô Hoàn xém chút cắn nát răng. Nha đầu này dầu muối không vô đã thôi đi, còn tỏ vẻ ân ái trước mặt cô nữa à??

Cô nói nhiều như vậy nó cũng không chịu buông tay. Cái gì mà ngây thơ vô tội chứ, rõ ràng là một em gái trà xanh cấp cao thì có!

Bước ra khỏi phòng thay đồ, sắc mặt Tô Hoàn đen đến đáng sợ.

Thấy Hà Tĩnh Hoài ngồi trên sofa, biểu cảm gương mặt cô có chút duy trì không nổi. Cô sợ cô mà còn ở trong này nữa thì sẽ bị tức chết mất.

"Nhân viên massage của em chắc là đến rồi, không làm phiền hai người nữa."

Hà Nguyệt Tâm Tô Hoàn nói chuyện phiếm này giờ với mình, tuy rằng những lời Tô Hoàn nói trong phòng thay đồ có chút khó hiểu, nhưng chung quy thì ấn tượng của cô với Tô Hoàn không sai.

Thấy Tô Hoàn muốn đi, cô ngọt ngào nói: "Tạm biệt chị."

Nghe thấy giọng nói của Hà Nguyệt Tâm, sắc mặt Tô Hoàn đông cứng lại, không thềm chào hỏi mà đi thẳng ra ngoài luôn.

Hà Tĩnh Hoài ngược mắt lên nhìn, có chút nghi hoặc: "Sao vậy? Tại sao sắc mặt cô ta lại khó coi như thế kia?"

Thấy nhân viên còn chưa quay lại, Hà Nguyệt Tâm cũng có chút nghi hoặc, cô ngồi bên cạnh Hà Tĩnh Hoài nói: "Em cũng không biết, chị ấy nói mấy lời kỳ quặc lắm."

Hà Tĩnh Hoài như rồng mây: "Nói gì vậy? Kể anh nghe thử xem."

Hai người vào phòng thay đồ một hồi lâu, tuy nói sắc mặt Tô Hoàn kém đi, nhưng biểu tình của Hà Nguyệt Tâm lại không mấy thay đổi gì, anh có chút tò mò rốt cuộc đã xảy ra chuyện.

Hà Nguyệt Tâm nhớ lại lời nói hồi nãy của Tô Hoàn, rồi kể lại y chóc cho anh hai nghe.

Càng nghe sắc mặt Hà Tĩnh Hoài càng đen đi trông thấy.

Không phải, người phụ nữ tên Tô Hoàn này có phải có bệnh không?

Anh tha thiết mong chờ bay về xin Hà Nguyệt Tâm kết bạn Wechat với anh, tặng quà cho Hà Nguyệt Tâm, dắt em ấy đến thẩm mỹ viện, đều là vì muốn Tâm Tâm tha thứ anh, bớt lạnh nhạt với anh, bây giờ khó khăn lắm mới có chút hiệu quả, người phụ nữ đó thể nhưng lại xử em gái cách xa anh ra?

Cô ta có thù với anh à?

Thấy sắc mặt Hà Tĩnh Hoài không đúng, rất âm trầm, Hà Nguyệt Tâm nghi hoặc hỏi: "Anh hai, anh có sao không?"

Hà Tĩnh Hoài lúc này mới hồi thần lại, bưng quơ nói: "Không sao."

Nói xong anh lôi điện thoại ra, mở Wechat ra, bắt đầu đánh chữ.

Hà Tĩnh Hoài: Chuyện viết nhạc cho Tô Hoàn, tôi không làm nữa.

Người quản lý:??

Người quản lý: Không phải, tổ tông, Ngài không phải đã đồng ý rồi sao?

Hà Tĩnh Hoài: Viết nhạc cho cô ta, trừ phi là tôi chết. [Mặt mỉm cười]

Người quản lý:.....

Hà Tĩnh Hoài tắt điện thoại rồi mới cảm thấy có chút hạ hỏa.

Đội Hà Nguyệt Tâm làm spa xong, cũng test da xong, Hà Tĩnh Hoài thảo luận với nhân viên massage hồi lâu, xác định nguyên liệu quý giá nhất để sản

xuất mỹ phẩm dưỡng da, trà tiền cọc, rồi mới rời khỏi thẩm mỹ viện.

Hai người vào trong bãi giữ xe, từ xa đã nhìn thấy Tô Hoàn đứng bên một chiếc xe, vẻ mặt mắt mát nhìn về phía bọn họ.

Xem ra người quản lý đã đem chuyện mình không viết nhạc cho cô ta nói cho cô ta biết rồi.

Anh cười giễu cợt, chuyện hồi nãy anh cũng tính sổ hết với cô ta đâu.

Thấy Hà Nguyệt Tâm hiểu kỳ nhìn về phía đó, Hà Tinh Hoài nói với Hà Nguyệt Tâm: "Em lên xe đợi anh đi, Ngoan."

Hà Nguyệt Tâm gật đầu, thấy Hà Tinh Hoài có chuyện muốn nói với Tô Hoàn, cô liền ngoan ngoãn lên xe trước.

Hà Tinh Hoài đi về hướng của Tô Hoàn, vẻ mặt lạnh lùng cực kỳ.

Tô Hoàn thấy sắc mặt của Hà Tinh Hoài, ủy khuất đến cực điểm. Chỉ cần là nhạc mà Hà Tinh Hoài viết thì đều có thể chiếm một vị trí trên bảng xếp hạng, những ca sĩ tìm đến Hà Tinh Hoài viết nhạc giùm nhiều không đếm xuể, giới ca hát thậm chí còn lấy việc có một bài hát Hà Tinh Hoài viết cho làm vinh nữa.

Càng không nói tới cô vẫn luôn là fan của anh, mơ ước của cô là có một ngày nào đó có thể để cho Hà Tinh Hoài viết bài nhạc cho cô. Nếu như điều đó có thể thực hiện được, muốn cô chết ngay và luôn cũng đáng nữa.

Khó khăn anh mới đồng ý, sao giờ lại nuốt lời rồi.

Cô cắn môi, nhẹ giọng nói: "Anh nuốt lời là vì em ấy sao?"

Hà Tinh Hoài nhướn mày, cũng có thể nói vậy, xác thực là vì Tô Hoàn nói bậy nói bạ với Hà Nguyệt Tâm nên anh mới tức giận mà nuốt lời.

"Cũng có thể nói vậy."

Biểu cảm Tô Hoàn ảm đạm hẳn đi, cô hiểu được cảm giác đau lòng của fan khi thần tượng công bố tình yêu rồi.

Cô nhắm mắt lại, nhin sự đau xót trong lòng xuống: "Khi nào thì hai người công khai?"

"Công khai cái gì?" Hà Tinh Hoài nhú mày.

"Công khai việc hai người yêu nhau." Tô Hoàn nhỏ giọng bổ sung, "Em sẽ chúc phúc cho hai người."

Hà Tinh Hoài hít ngược một ngụm khí lạnh, cô ta thế nhưng cho rằng Hà Nguyệt Tâm là bạn gái của anh ư? Trong đầu người phụ nữ chứa cái gì vậy?

Anh nhìn chăm chăm cô một hồi, cuối cùng vẫn nhin không được, nghiêm túc hỏi: "Đầu cô có phải có bệnh không?"

Tô Hoàn nhìn biểu cảm của Hà Tinh Hoài, một suy đoán đột nhiên hiện lên trong đầu cô, cô nhin không được tăng cao âm lượng của mình: "Em ấy không phải bạn gái anh?!"

Hà Tinh Hoài hứ nhẹ một tiếng, lười chấp nhứt với cô, xoay người đi về phía xe của mình.

"Em ấy còn quan trọng hơn bạn gái nhiều."

Buổi tối về đến nhà, ăn xong cơm Hà Nguyệt Tâm liền trở về phòng.

Cô nhớ tới chuyện gì đó, đi đến bên cửa sổ, gọi điện thoại cho Mẹ Hứa.

Giọng Mẹ Hứa đã khôi phục lại tinh thần rồi, những tiếng mắng chửi Hà Nguyệt Tâm trên mạng đã biến mất không còn tung tích gì rồi, tinh thần bà tốt vô cùng: "Tâm Tâm, ngày mai là con nhập học rồi phải không, đợi đến trường mới rồi nhất định phải hòa đồng với bạn học nha con."

Giọng nói Hà Nguyệt Tâm nhu hòa đi nhiều: "Con biết rồi." Cô lại nói tiếp, "Đúng rồi, còn có người lạ gõ cửa nhà mình nữa không mẹ?"

Tuy rằng người tiết lộ thông tin đã xóa bài Weibo tiết lộ số điện thoại và địa chỉ nhà rồi, nhưng nó cũng đã bị chia sẻ ra rất nhiều rồi, khó mà đảm bảo được sẽ không có những người rảnh nợ đến quấy rối nữa.

Mẹ Hứa có chút do dự: "Tâm Tâm....."

Bà sợ Hà Nguyệt Tâm lo lắng, nhưng Hà Nguyệt Tâm đã hỏi rồi, bà cũng chỉ có thể thành thật mà trả lời mà thôi.

"Vẫn còn. Nhưng mà mấy ngày hôm nay ba mẹ vẫn ở nhờ nhà hàng xóm, cho nên cũng không bị ảnh hưởng gì."

Tâm tình Hà Nguyệt Tâm kiềm nén cảm xúc xuống, lông mày nhú chặt lại.

Nếu như Ba Mẹ Hứa vẫn ở trong căn nhà bây giờ thì sợ rằng việc quất rồi sẽ không diệt tận gốc được.

Mẹ Hứa vội nói: "Nhưng mà con không cần lo đâu. Mẹ vừa nhận được tin chỗ này sắp được giải tỏa rồi. Cho nên mấy người đó có biết địa chỉ cũng không sao đâu."

Hà Nguyệt Tâm có chút kinh ngạc, hồi tưởng lại mới nhớ ra kiếp trước cũng có chuyện này. Căn phòng mà bây giờ hai người là nhà thuê, vừa nhỏ hẹp lại ẩm u, lớp sơn trên tường còn hay rơi bất chợt nữa, hai người già nghèo khổ đó giờ, cũng không có tiền mua nhà. Sau khi nhà bị giải tỏa, lại dọn đến nơi khác ở, nhưng vẫn là căn phòng nhỏ hẹp và ẩm u.

Lúc đó trong tay Hà Nguyệt Tâm có tiền tiết kiệm, cũng có ý định mua nhà cho hai người, nhưng Ba Mẹ Hứa sống tiết kiệm đã quen rồi, xót tiền, sống chết không chịu. Sau này sống trong căn nhà nhỏ hẹp ẩm ướt đó khiến cho bệnh phong thấp của Ba Hứa trở nặng rất nhiều, đến lúc đó rồi có hối hận cũng không làm gì được cả.

Cô không muốn để cho hai người họ chịu khổ nữa. Nhưng vì chuyện lần này, việc tìm luật sư đã làm cho cô tiêu gần hết tiền tiêu vặt rồi, trong tay giờ căn bản không có tiền mua nhà, thậm chí thuê căn phòng tốt hơn cho hai người cũng không làm nổi.

Đợi cúp điện thoại rồi, cô vẫn nghĩ mãi về chuyện này.

Cô lôi tất cả thẻ ngân hàng ra, lấy hết tất cả tiền mặt ra đặt hết lên trên bàn.

Lấy máy tính ra tính tiền có trong thẻ ngân hàng và tiền mặt.

Nhìn kết quả tính ra, cô có chút suy sụp chống hai bên quai hàm.

Lần trước mời luật sư đã tốn hết tất cả tiền tiêu vặt của cô rồi, bây giờ tiền trên người không có bao nhiêu, bây giờ cô thật sự là nghèo rớt mồng tơi rồi.

Ngay cả tiền thuê một căn nhà tốt hơn cho ba mẹ nuôi cũng không có nữa. Mà tiền tiêu vặt thì lại tới tận tháng sau mới phát tiếp.

Trong ví còn một tấm thẻ đen, tuy là anh cả cho cô, nhưng trừ việc mua xe cho anh cả ra thì cô chưa từng đụng tới.

Chẳng lẽ phải dùng thẻ đen mua sao?

Nhưng đó là tiền của anh cả, không phải của cô.

Cô thở dài một hơi, nhìn về phía cổ tay mình, trên đó có những viên kim cương xanh sáng lấp lánh, đây là lắc tay anh cả tặng cho cô, tuy nói không đáng tiền, nhưng cô đặc biệt thích, cho nên đeo suốt trên tay.

Chẳng lẽ cô phải tìm anh cả mượn tiền sao?

Xoay người cô liền phủ quyết cách nghĩ này ngay. Tuy rằng anh cả có nói nếu cô gặp chuyện khó khăn gì thì phải nói cho anh ấy nghe, nhưng trong lòng cô vẫn luôn cảm thấy có chút kỳ quặc. Vì anh em họ không thân thiết được như những cặp anh em khác vậy.

Kêu cô tìm anh cả mượn tiền, cô thật nói không ra.

Cô rầu hết cả một đêm, chớp mắt liền phát hiện đã 11 giờ rưỡi rồi. Bầu trời ngoài cửa sổ đã đen hết rồi, buổi đêm vùng ngoại ô yên tĩnh đến đáng sợ, cơ hồ không nghe được âm thanh gì cả.

Nhớ lúc vừa mới chuyển về nhà họ Hà, cô ở không quen, buổi tối thường không dám ngủ, chỉ có thể mở đèn ngủ mới ngủ được.

Nhưng điều phiền phức là, bây giờ bụng cô có chút đói.

Suy nghĩ một hồi, cô mở cửa ra, nhìn ra bên ngoài.

Ngoài cửa ngoài hành lang vẫn còn sáng đèn ra, thì trong góc và cầu thang đều tối thui. Thời gian này, tất cả người làm và đầu bếp đều đã đi nghỉ hết rồi.

Biệt thự rộng lớn không có một chút tiếng động, cũng không thấy bóng người, có chút đáng sợ. T_T

Cô cảm thấy có chút sợ hãi, rút ngược vào trong phòng.

Nửa tiếng sau, cô vẫn là chịu thua trước cơn đói.

An ủi tâm hồn nhỏ bé của mình nửa ngày rồi mới mở cửa ra mò đường xuống lầu.

Dưới lầu cũng yên ắng vô cùng, cô nuốt một ngụm nước miếng, khó khăn lắm mới mò đến phòng bếp, thẳng đến khi mở hết đèn trong phòng bếp lên cô mới thấy yên tâm được chút.

20 phút sau, cô bưng một tô mì hành nóng hổi ra, chậm rãi lên lầu, tận lực giảm nhẹ tiếng bước chân.

Cố gắng không đi nhìn những chỗ tối tăm

Lúc đến lầu 2, xung quanh yên tĩnh đến nỗi một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe rõ được, thật khiến người khác sợ hãi mà.

Thần kinh thất chặt không dám thả lỏng tí nào, đột nhiên có cửa phòng trên lầu 2 được mở ra, ánh đèn vàng rọi ra từ bên trong, khiến lòng người yên tâm hơn nhiều.

Hà Thúy Chi mặc đồ ngủ bước ra, có chút bất ngờ nhìn cô, nhìn thấy tô mì trong tay cô liền hiểu ngay: "Đói rồi à?"

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cưng Chiều Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Hà Nguyệt Tâm thấy là anh cả, cảm giác sợ hãi trong lòng đột nhiên biến mất không thấy tung tích.

Cô như thấy được cứu tinh, vội gật đầu nói: "Ừm."

Hà Thúy Chi đang làm việc ở trong phòng, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, chợt nhớ ra chuyện kiếp trước Hà Nguyệt Tâm có chút nhát gan và sợ bóng tối nên mới mở cửa ra.

Anh cũng không vạch trần việc cô sợ bóng tối, bước lên trước bụng cô nóng hổi trong tay cô lên, đi thẳng lên lầu 3.

Viên cô có chút nóng, bị anh cả giành đi rồi, ngón tay của Hà Nguyệt Tâm mới không phải chịu nóng phỏng nữa.

Hà Nguyệt Tâm an tâm hơn rất nhiều, đi sát theo sau lưng anh cả.

Lúc vừa mới đến nhà họ Hà, cô cũng không phải không chờ mong sự quan tâm của mấy anh trai, vì dù gì bọn họ cũng là anh em có quan hệ huyết thống. Sau này càng ngày càng thất vọng, cô cũng không còn ôm kỳ vọng gì với bọn họ nữa rồi. Cô tính là cả cuộc đời này sẽ cách xa mấy anh trai một chút, nhưng trong đó cũng có mấy phần giận dữ.

Sau khi phá sản cô đã giúp đỡ mấy anh trai, kết quả sau một đêm tất cả lại trở về thời điểm bị các anh trai làm lơ, cô thật sự không muốn để ý đến bọn họ chút nào cả.

Ai biết được anh cả và anh hai đột nhiên lại nhận ra bộ mặt thật của Hà Nguyệt Dao, quay ngược lại quan tâm cô.

Nhưng mà.....cảm giác có anh trai cưng chiều thật sự rất vui.

Khỏe miệng Hà Nguyệt Tâm nhìn không được vênh lên cao.

Đưa Hà Nguyệt Tâm về phòng, giúp cô bụng cô nóng hổi đặt lên bàn, Hà Thúy Chi dời ánh mắt ra chỗ khác, đúng lúc nhìn thấy một xấp đề thi thử mở ra trên bàn học của Hà Nguyệt Tâm.

Đề thi thử đều là đề mà Hà Nguyệt Tâm làm thử mấy ngày hôm nay.

Hà Thúy Chi cầm tờ trên cùng lên xem, đây là đề thi thử mới vừa được làm xong, bên trên còn có vết bút đỏ nữa, đúng thì đánh dấu tick, sai thì đánh chéo, cuối cùng còn tính cả tổng điểm nữa.

Xem ra Hà Nguyệt Tâm làm xong đề thi thử còn dùng bút đỏ để tính điểm cho mình nữa.

Ánh mắt anh nhu hòa, lật từng tờ lên xem.

Càng lật anh càng cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Đây đều là đề thi của lớp 11, nhưng Hà Nguyệt Tâm rõ ràng chưa nhập học vào lớp 11 mà, tại sao lại đi làm đề thi lớp 11 chứ?

Hơn nữa điểm của mỗi tờ đề thi đều cao đến lạ thường, nếu không cũng chỉ trừ đi 5, 6 điểm mà thôi, thậm chí có mấy tờ trong đó còn được điểm tối đa nữa.

Lật đến cuối cùng, là một bộ đáp án của xấp đề thi kia.

Thành tích của Hà Nguyệt Tâm anh vẫn luôn biết rõ, vẫn luôn nằm ở vị trí top giữa ở trong trường.

Anh nhướn mày, cho nên Hà Nguyệt Tâm là đối chiếu đáp án mà viết ư? Đối chiếu đáp án viết sau đó lại tính điểm cho mình ư?

Thành tích em gái quá kém cho nên dùng cách này để làm cho mình tự tin hơn ư?

Anh nhìn không được nở nụ cười, ngược mắt nhìn Hà Nguyệt Tâm đang húp tô mì đặt trên bàn, em gái anh thật là đáng yêu mà.

Hà Nguyệt Tâm thấy Hà Thúy Chi nhìn cô, có chút không hiểu: "Sao vậy anh?"

Hà Thúy Chi lắc đầu: "Không sao."

Anh vẫn là không nên nói ra sự phỏng đoán của mình thì hơn, dù gì thì thành tích kém cũng không phải là chuyện hay ho gì hết, nói ra sợ sẽ đã kích lòng tự tin của cô.

Hà Nguyệt Tâm ngồi trên sofa trong phòng ăn mì, thấy anh cả không có ý muốn đi ra, cô tuy rằng có chút không tự tại, nhưng cũng không quá dám đuổi anh cả ra ngoài.

Hà Thúy Chi đánh giá bài trí trong phòng. Phòng của Hà Nguyệt Tâm hào hoa hơn căn phòng này rất nhiều, có thảm trải sàn dày và mềm mại không nói, ngay cả đèn chùm đều là thủy tinh pha lê cả.

Nhưng căn phòng này của Hà Nguyệt Tâm lại đơn giản đến nỗi có chút mộc mạc, anh lặng lẽ nhớ kỹ những thứ này, ngày khác để cho Lý Nham trang bày lại phòng cho Hà Nguyệt Tâm.

Ánh mắt anh nhìn lướt qua phía tủ để đồ trong phòng, bên trên tủ có mấy tấm thẻ ngân hàng và một ít tiền mặt, có tiền giấy còn có tiền các đặt lung tung trên đó, hiển nhiên là vẫn chưa kịp dọn dẹp.

Hà Thúy Chi nghi hoặc nói: "Em đang đếm tiền à?"

Hà Nguyệt Tâm lúc này mới nhớ ra chưa đem thẻ ngân hàng và tiền lẻ vào trong ví tiền, cô có chút xấu hổ vì bí mật bị bật mí: ".....Vâng."

Hà Thúy Chi nhún mày: "Em thiếu tiền à?"

"Cũng.....không có." Tình huống bị anh cả vạch mặt tại trận như vậy thật là mất mặt quá mà!

Thấy bộ dạng không muốn nói rõ của Hà Nguyệt Tâm, Hà Thúy Chi liền hiểu ngay.

Đồng thời lại có chút không biết phải làm sao, Hà Nguyệt Tâm có thiếu gì cũng không chịu nói với anh.

Anh thờ dài một hơi: "Đợi lát ăn xong đến phòng sách của anh một chút."

Hà Nguyệt Tâm vội nói: "Không cần đâu anh cả!"

Anh cả chắc không phải là muốn cho cô tiền đấy chứ! Cô muốn thuê nhà cho ba mẹ nuôi, nhưng ba mẹ nuôi không có quan hệ gì với anh cả cả, làm sao có thể lấy tiền của anh cả được chứ!

Hà Thúy Chi thấy biểu cảm trên mặt liền hiểu ngay, cô ngại mở miệng xin anh giúp.

Ba mẹ nuôi của Hà Nguyệt Tâm kiếp trước rất săn sóc anh, có ơn với anh, những điều này anh đều nhớ kỹ, từ phong ba trên mạng anh đã bắt đầu chú ý đến tình hình bên Ba Mẹ Hứa rồi. Tin tức giải tòa đương nhiên là cũng có nghe rồi.

Hà Nguyệt Tâm thiếu tiền rõ ràng có liên quan đến ba mẹ nuôi. Lại liên tưởng đến việc giải tòa thì lập tức hiểu rõ mọi chuyện ngay.

Anh nhu hòa nói: "Không phải như những gì em nghĩ đâu. Lát nữa em lên phòng sách là biết ngay."

Hà Nguyệt Tâm có chút thấp thỏm xuống lầu, anh cả sợ cô xuống lầu sợ tối, nên mở toang cửa phòng mình và phòng sách ra.

Ánh đèn ấm áp rọi ra từ bên trong cửa, xua tan sự sợ hãi trong lòng.

Lúc cô đến phòng sách, anh cả vẫn đang bận gì đó trên máy tính notebook trên bàn sách, thấy cô vào phòng liền dịu dàng lên tiếng: "Ngồi xuống trước đi."

"Dạ."

Cô nghe lời anh cả ngồi xuống ghế sofa.

Trong đầu toàn là nghi hoặc, không biết trong hồ lô của anh cả đang bán thuốc gì. (Không biết anh cả muốn làm gì)

Anh cả nay mặc đồ ngủ, trên mắt là cặp mắt kính gọng bạc, cả người đều mang khí chất tri thức, anh đứng dậy đi đến trước giá sách, mở ra một cái tủ, rút ra một tập tài liệu trong đồng tài liệu chồng chất trong đó.

Mở tập tài liệu màu vàng nhạt lấy một xấp giấy trắng ra, đưa đến trước mặt Hà Nguyệt Tâm.

Hà Nguyệt Tâm vừa mở bìa hồ sơ trong suốt ra xem liền sững sờ ngay.

Giấy đồng ý thừa kế di sản.

Hà Thúy Chi chậm rãi giải thích: "Việc này chắc em còn chưa biết, lúc ba mẹ mất có để lại một khối di sản lớn cho 5 anh em chúng ta chia đều. Nhưng lúc đó em vẫn chưa được tìm thấy, cho nên phần di sản của em bị bảo tồn lại."

Hà Nguyệt Tâm ngẩn người một hồi liền hồi thần lại. Đây là di sản ba mẹ để lại cho.....cô ư?

Kiếp trước hoàn toàn không có chuyện này!

"Nhưng nó có một điều kiện, đó là sau khi thành niên em mới có thể thừa kế. Lúc đó không biết tung tích của em, ai đều không biết em lớn lên trong hoàn cảnh nào cả, nếu như em có được một số tiền kèch xù khi tiểu còn nhỏ, tiền rơi từ trên trời xuống, ba mẹ sợ em sẽ mất hết năng lực sinh tồn khi vẫn chưa tiếp xúc giáo dục hoàn thiện."

Hà Nguyệt Tâm có chút lúng túng, nhưng cũng có thể hiểu được, sự lo lắng của ba mẹ cũng rất có lý.

Không biết được cô lớn lên trong một gia đình như thế nào, cũng không biết được ai đã nhận nuôi cô, ngang nhiên cho cô thừa kế một khối tài sản lúc chưa thành niên quả thật là chuyện mạo hiểm.

"Vậy bây giờ tại sao lại cho em vậy?"

Hà Nguyệt Tâm có chút nghi hoặc.

Ánh mắt Hà Thúy Chi nhu hòa, ngược đầu lướt nhìn cô một cái: "Anh tiến hành một số thủ tục nhỏ, chuyển dời một bộ phận tài sản ra, nghĩ cách đưa cho em ngay."

Chuyện này từ lúc mới trùng sinh trở về anh đã làm rồi, một phần cũng vì chuẩn bị cho cuộc khủng hoảng kinh tế sau này.

Đương nhiên, anh cũng muốn Hà Nguyệt Tâm có thể sớm chút có được khối tài sản lớn đó.

Kiếp trước anh làm lơ Hà Nguyệt Tâm, khiến cho đứa em gái thân yêu của anh chịu không ít khổ cực. Anh muốn bù đắp, mua trang sức cho em gái, mua xe cho em gái, nhưng cái gì cũng không bằng trực tiếp đưa tiền cho cả.

Chỉ cần em gái muốn, thì có thể dùng đồng tiền đó làm bất cứ chuyện gì mà em gái muốn, không cần phải vì không có tiền mà rầu ròi.

Anh muốn kiếp này em gái có thể sống vô lo vô nghĩ.

Hà Nguyệt Tâm lẳng lặng miết bìa ngoài của thư thừa kế, thành thật hỏi: "Vậy anh cả không lo em sẽ phung phí, học hư, trụy lạc sao?"

Hà Thúy Chi cảm thấy có chút buồn cười, đưa tay lên đẩy gọng mắt kính trên mũi: "Không lo."

Kiếp trước Hà Nguyệt Tâm tiết kiệm như vậy, sau khi anh phá sản, là Hà Nguyệt Tâm đi dất anh đứng lên.

Trong mắt anh, em ấy là đứa em gái lương thiện nhất.

Hơn nữa, cho dù Hà Nguyệt Tâm học hư rồi anh cũng sẽ gánh vác thay cô.

Tâm tư Hà Nguyệt Tâm có chút loạn, đây là việc đầu tiên ngoài ý muốn với cô từ sau khi trùng sinh.

Kiếp trước cô hoàn toàn không nghe nói có di sản gì cả.

Cũng không có nghe thấy tin Hà Nguyệt Dao thừa kế tài sản gì cả.

Cô nghĩ nghĩ vẫn nhin không được hỏi ra miệng: "Vậy Hà Nguyệt Dao thì sao?"

Thấy Hà Nguyệt Tâm nhắc đến tên của Hà Nguyệt Dao, nhìn từ mắt thường cũng thấy ánh mắt Hà Thúy Chi lạnh dần đi: "Em ấy không phải con gái ruột của nhà họ Hà, không có quyền thừa kế tài sản."

Hà Nguyệt Tâm chậm rãi gật gật đầu. Nói như vậy có nghĩa là cho dù kiếp trước ba mẹ và mấy anh trai có cưng chiều Hà Nguyệt Dao như thế nào đi chăng nữa cũng không có để lại tài sản gì cho Hà Nguyệt Dao cả.

Dù sao thì cô mới là con gái, em gái ruột của bọn họ mà.

Kiếp trước trong lòng cô khó tránh khỏi có chút oán trách bọn họ, tại sao lại đi cưng chiều một đứa con gái nuôi nhưng lại không chịu cưng chiều cô.

chứ.

Bây giờ cô mới biết được, trong lòng bọn họ thực ra vẫn luôn nhớ đến cô.

Hà Nguyệt Tâm miết nhẹ bìa ngoài, nói không ra cảm giác trong lòng. Vừa cảm động lại chưa xót.

Hà Thúy Chi thở dài một hơi: "Chi là bởi vì bên trên hạn chế, cuối cùng cũng chỉ có thể lấy được 10% phần tài sản thừa kế ban đầu mà thôi, anh đã đòi ra tiền mặt và bất động sản rồi, phần còn lại, chỉ có thể đợi em thành niên rồi mới thừa kế vậy."

Giọng nói Hà Thúy Chi tràn đầy đáng tiếc, thậm chí còn có chút áy náy nữa.

Hà Nguyệt Tâm vội lắc đầu. Nhờ vào anh cả giúp mà cô mới có thể thừa kế một phần tài sản trước.

Hơn nữa bây giờ cô đang thiếu tiền, có được số tiền này thì cô có thể cho ba mẹ nuôi một hoàn cảnh sinh sống tốt rồi.

Cô tuy rằng không muốn mặc đồ hàng hiệu đeo trang sức quý giá, cảm thấy như thế là lãng phí tiền.

Nhưng cô cũng tin tiền phải tiêu đúng chỗ. Như phong ba trên mạng cô có thể không chút do dự dùng hết tiền tiết kiệm để mời luật sư.

Hà Nguyệt Tâm thật lòng thật dạ nói: "Không sao đâu anh cả, như vậy đã đủ lắm rồi."

Hà Thúy Chi hơi cúi đầu xuống, có chút tự trách.

Tuy rằng Hà Nguyệt Tâm nói không để ý, nhưng anh vẫn nhìn không được có chút áy náy.

Anh nắm giữ Tập đoàn Hà thị nhiều năm như vậy, giúp sản nghiệp Hà thị khuếch đại hơn 25%, đây vẫn là lần đầu tiên anh cảm thấy thất bại đến vậy. Làm nhiều như vậy thế nhưng mới chỉ có thể lấy ra được 10% từ tài sản thừa kế mà thôi.

Anh thở dài một hơi, nhắc nhở Hà Nguyệt Tâm: "Em lật đến trang cuối cùng, xác nhận mức tiền, rồi ký tên lên là được."

Hà Nguyệt Tâm ừm một tiếng. Lật từng trang đến trang cuối.

Hà Thúy Chi nhỏ giọng nói: "Có hơi ít, hi vọng Tâm Tâm sẽ không chê."

Nói xong anh nhìn động tác của Hà Nguyệt Tâm không chớp mắt, ngón tay vô thức xoắn xuýt lại với nhau, sợ Hà Nguyệt Tâm nhìn thấy mức tiền sẽ thất vọng.

Hà Nguyệt Tâm lật đến trang cuối cùng, nhìn vào chỗ mức tiền thừa kế.

Nhìn thấy rồi, số mở đầu là 2, cô đếm số 0 phía sau.

1, 2, 3, 4.....8 số 0?

Đợi chút, ngón tay cô dừng lại, 8 số 0?

Cô nhìn không được có chút ngẩn ngang.

Không phải, anh cả! Anh có phải có hiểu lầm gì với chữ ít không??

2 trăm triệu đó??

Đây là 2 trăm triệu đó!!

Còn ít nữa à??

Hà Nguyệt Tâm ngược đầu nhìn thấy ánh mắt cẩn thận lại áy náy của Hà Thúy Chi, đột nhiên có chút hoài nghi nhân sinh.

Cô thành khẩn nói: "Anh cả, không ít đâu, thật đấy."

Hà Thúy Chi thấy trong biểu cảm của Hà Nguyệt Tâm không có thất vọng mới thở phào nhẹ nhõm.

Anh lại lấy ra thêm mấy cuốn sổ bìa đỏ từ trong tủ lấy thư thừa kế hồi nãy ra đặt xuống trước mặt Hà Nguyệt Tâm.

"Đây là bất động sản bao gồm trong tài sản thừa kế, anh cả đã chọn cho em mấy khoảng khu vực tốt rồi đấy, em xem thử đi."

Anh biết Hà Nguyệt Tâm bây giờ đang thiếu cái gì, nhà của ba mẹ nuôi sắp giải tỏa rồi, bây giờ khẳng định là đang thiếu chỗ ở.

Hà Nguyệt Tâm khẳng định đang rầu chuyện này.

Hà Nguyệt Tâm lấy lên xem, 5 quyển sổ chứng nhận quyền sở hữu nhà đất đỏ chói, mở ra xem, tên của người sở hữu nhà đất đều là tên của cô cả.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cung Chiều Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Tổng cộng có 5 chỗ bất động sản, một chỗ gần ven sông, một chỗ nằm ở trung tâm thành phố, còn 3 chỗ đều là biệt thự cả, nằm ở vùng ngoại ô.

Nhưng nhìn kỹ thì 2 căn biệt thự đều là 3 tầng, căn còn lại thì ít nhất cũng phải hơn 200m².

Nếu như để ba mẹ nuôi ở, bọn họ sống tiết kiệm quen rồi, cho dù trong tay có tiền dư cũng không thích thuê nhà lớn vậy để ở.

Cô còn phải viện lý do gạt họ qua đó ở nữa.

Cho nên diện tích quá lớn, bọn họ khẳng định sẽ không đồng ý cũng sẽ không vào ở đâu.

Hà Nguyệt Tâm bắt đầu dĩ nói: "Anh cả, mấy chỗ này đều quá lớn rồi."

Hà Thúy Chi nhú mày, nhớ đến tình huống kiếp trước mới ngộ ra, là anh sợ sót rồi.

"Vậy anh cả đổi căn nhỏ hơn cho em được không?"

Hà Nguyệt Tâm vội lắc đầu: "Không cần đâu anh!"

Tối nay cô đã nhận đủ mọi loại kích thích rồi, nào là tài sản nào là nhà ở.

Nếu mà đổi nhà nữa thì cứ như cô không vừa lòng muốn trả giá vậy đó.

Hà Thúy Chi vừa nghe liền hiểu được ngay.

Anh có chút đáng tiếc nói: "Vậy em chỉ có thể khi nào có thời gian thì mua một căn khác vậy."

Hà Nguyệt Tâm trầm ngâm, đứng dậy, chân thành nói: "Cảm ơn anh cả."

Ánh mắt Hà Thúy Chi nhu hòa, mang theo chút ý cười: "Không khách sáo, đó vốn là đồ của em mà."

Nghĩ tới điều gì đó, anh hơi khom người xuống: "Hơn nữa, như vậy thì Tâm Tâm cho dù thành tích học tập không tốt cũng không sợ rồi."

Hà Nguyệt Tâm nghi hoặc: "Tại sao?"

Hà Thúy Chi nhớ ra câu nói mà anh nhìn thấy trên mạng, ánh mắt mang ý cười: "Thành tích học tập không tốt cũng không sao, Tâm Tâm còn có gia sản trăm tỉ để thừa kế mà."

Hà Nguyệt Tâm nghi hoặc ngẩng đầu, anh cả đang nói thành tích của cô không tốt ư?

Tối nay cô vừa mới làm xong một đề thi toán học kỳ 1 của lớp 11, điểm số cuối cùng chỉ bị trừ phần câu cuối thôi.

Anh cả có phải có hiểu lầm gì với cô không vậy?

Hà Nguyệt Tâm đi ra khỏi phòng sách của Hà Thúy Chi rồi vẫn cảm thấy có chút choáng váng.

Thăng tới bữa sáng ngày hôm sau cô vẫn chưa hết bàng hoàng.

Mãi tới khi thấy cặp táp mình soạn xong mới hồi thần lại.

Hôm nay là ngày đầu tiên nhập học, cô phải lên lớp 11 rồi.

Đồng phục hôm làm thủ tục nhập học đã nhận rồi, Thập Nhất Trung là trường cấp 3 trọng điểm, đồng phục cũng khác với trường trước đây cô học.

Trường trước đây cô học mùa hè cũng đều là quần dài với áo sơ mi thôi, còn của Thập Nhất Trung lại là áo sơ mi trắng viền tay áo xám và váy cùng màu dài tới gối.

Cô thay xong đồng phục bước xuống lầu, Hà Thúy Chi hôm nay cũng dậy sớm, giờ đang ngồi ăn sáng.

Hà Nguyệt Tâm ngược đầu nhìn: "Nguyệt Dao đâu rồi?"

Lý Nham đứng đằng sau Hà Thúy Chi, thấy Hà Nguyệt Tâm hỏi tới, cung kính trả lời: "Nguyệt Dao tiểu thư sáng sớm đã đi đến trường rồi."

Từ sau lần bắt Hà Nguyệt Dao nhổ tóc để xét nghiệm DNA thì Hà Nguyệt Tâm rất ít khi thấy Hà Nguyệt Dao, nghe nói cô ấy vẫn luôn nhốt mình trong phòng không ra ngoài.

Hà Nguyệt Tâm có chút không thể lý giải, tìm được ba mẹ ruột không phải là chuyện vui sao, tại sao Hà Nguyệt Dao lại kháng cự như vậy.

Hà Nguyệt Dao trời chưa sáng đã đi đến trường rồi, rõ ràng hai người cùng học chung một trường, mấy hôm trước còn nhận được tin Hà Nguyệt Tâm được phân vào cùng lớp với Hà Nguyệt Dao.

Nhưng Hà Nguyệt Dao không đợi cô đi cùng, cô lý giải.

Hà Nguyệt Dao vẫn luôn không thích cô

Hà Thúy Chi nhíu nhẹ hai mày, hỏi Lý Nham: "Kết quả xét nghiệm khi nào có?"

Lý Nham suy nghĩ một hồi rồi trả lời: "Đại khái thứ sáu này." Cũng chính là 3 ngày sau.

Hà Thúy Chi gật đầu. Xét nghiệm cần thời gian, đây cũng là chuyện không thể nào tránh khỏi.

Nửa tiếng sau, Lưu Vĩnh lái xe chở Hà Nguyệt Tâm tới trường.

Hà Nguyệt Tâm nhìn Hà Thúy Chi ngồi bên ghế lái phụ, lại nhìn Hà Tinh Hoài đang ngồi bên cạnh mình.

Suy nghĩ một hồi, cô hỏi Hà Tinh Hoài: "Anh hai, gần đây anh không bận sao?"

Anh hai là ca sĩ, kiếp trước anh thường hay bận đến nỗi chân không chạm đất, bốn ba khắp mọi miền tổ quốc.

Hà Tinh Hoài lúc này vẫn còn có chút buồn ngủ, lúc anh không có thông cáo thì thường sẽ ngủ thẳng đến 10 giờ mới dậy.

Cũng chỉ tại vì hôm nay là ngày đầu tiên Hà Nguyệt Tâm đi học, cho nên anh mới phá lệ.

Thấy Hà Nguyệt Tâm hỏi anh, anh xoa xoa mặt: "Gần đây không bận. Hơn nữa hôm nay là ngày đầu tiên em đi học, anh nhất định phải đưa em đi."

Nói xong mắt anh ảm đạm đi hẳn, lộ ra thần sắc nguy hiểm.

Gần đây quả thật có hành trình, nhưng anh đều đẩy hết rồi.

Kiếp trước công ty không nể tình, thừa nước đục thả câu ép anh ký hợp đồng dài hạn khôn nạn kia, anh cũng coi như là nhận rõ bộ mặt thật của công ty.

Bây giờ anh đang tính hủy hợp đồng với công, trước mắt đang chuẩn bị.

Hà Thúy Chi ngồi trên ghế lái phụ cũng chú ý đến động tĩnh phía sau, anh hỏi ức lại những tình huống có thể gặp phải khi nhập học, rồi dặn dò Hà Nguyệt Tâm

"Tâm Tâm nhớ kỹ, nếu như bạn học mới thân thiện với em thì em cũng phải thân thiện lại nhé."

Hà Thúy Chi đột nhiên lật mặt, ánh mắt lạnh như băng: "Nhưng nếu như có người không thích em, thì em cũng không cần phải khách khí với họ."

"Em biết rồi." Hà Nguyệt Tâm ngoan ngoãn gật đầu.

Hà Nguyệt Tâm biết anh cả đang lo lắng cho cô, nhưng cũng có chút không biết làm sao, cô đâu phải là lần đầu tiên lên cấp 3 đâu, những thứ này cô đều biết mà.

Hà Tinh Hoài hiếm khi nào đồng tình với Hà Thúy Chi như lúc này đây: Nếu như ai người ăn hiếp em, thì em nhất định phải nói cho bọn anh nghe."

Anh nhếch môi, cười lạnh: "Anh sẽ khiến bọn họ biết được cái gì gọi là người mà bọn họ không chọc nổi."

Trong không khí truyền đến một khí thế dương cung bạt kiếm, Hà Nguyệt Tâm vội chuyển sang chủ đề khác.

"Trường đã bắt đầu nhập học rồi, tại sao anh tư còn chưa quay về nữa vậy?"

Anh tư Hà Lộ Từ cũng học trong Thập Nhất Trung, tuy rằng lớn hơn cô 1 tuổi, nhưng lại học cùng cấp với cô, cũng đang học lớp 11.

Bây giờ cô cũng đã nhập học rồi, anh tư tại sao còn chưa thấy về nữa chứ?

Cô chỉ nghe nói anh tư vừa được nghỉ hè là kêu ca muốn đi tránh nóng, thế là hội hợp với hội bạn, mà cũng chả biết ai nghĩ ra việc nếu muốn đi tránh nóng thì không bằng đi đến nơi lạnh nhất trên thế giới đi.

Thế là cả đám người làm bạn đi Nam Cực rồi.

Lúc trước nghe nói thời tiết bên đó xảy ra vấn đề, tín hiệu lúc có lúc không, đường bay cũng ngừng một khoảng thời gian rồi.

Hà Thúy Chi nhủ mày, Hà Lộ Từ và đám bạn xấu của nó suốt ngày tụ tập lại với nhau, chỉ biết nghĩ ra những ý tưởng điên rồ thôi.

Cách đây không lâu anh có nhận được tin từ Hà Lộ Từ nói là đường bay khôi phục lại thì sẽ về ngay.

Anh lạnh nhạt nói: "Đường bay bên đó vẫn chưa khôi phục lại."

Hà Nguyệt Tâm nhủ mày: "Vậy anh tư không phải sẽ trễ nãi việc học rồi sao, như vậy sẽ học thua các bạn học khác đấy."

Hà Tinh Hoài chống khuỷu tay lên cửa sổ xe, nghe thấy lời này quay đầu cười nhạt: "Vội thành tích đó của nó còn sợ rớt lại phía sau sao?"

Anh lại nhấn mạnh thêm: "Còn có không gian để rớt nữa ư?"

Hà Nguyệt Tâm nhớ đến thành tích bây giờ của Hà Lộ Từ, lặng lẽ ngậm miệng lại.

Hà Lộ Từ ở trong trường suốt ngày chỉ biết đánh nhau, là dân quậy nổi tiếng trong trường. Tâm tư hoàn toàn không ở trên việc học, đi thi nộp giấy trắng thậm chí không thèm đi thi cũng chỉ là chuyện thường tình.

Nhập học hay không nhập học.....hình như anh tư hoàn toàn không thèm bận tâm tới.

Xe lái đến trước cổng trường học, anh cả và anh hai căn dặn hồi lâu mới chịu thả Hà Nguyệt Tâm xuống xe.

Khác với trường học trước đây của cô, dãy phòng học của Thập Nhất Trung đều rất mới và hiện đại hóa.

Cô nhớ lại lời dặn của anh cả, trước tiên cô phải tìm được giáo viên chủ nhiệm lớp của cô đã.

Sau khi tìm được dãy phòng học cô cầm cùi đi thẳng về phía đó, văn phòng giáo viên nằm trên tầng 3.

Thời gian này sắp lên lớp rồi, xung quanh đều là bước đi vội vã của học sinh, không ai chú ý đến Hà Nguyệt Tâm.

Chuông lên lớp đột nhiên vang lên, học sinh trên cầu thang đều khựng lại 1 giây, sau đó mới phản ứng lại.

"Trễ giờ rồi!"

Sau đó chạy lên lầu như ma đuổi.

Hà Nguyệt Tâm lặng lẽ đứng sát vào tường, tránh những học sinh đang xông lên lầu.

Một nữ sinh tóc ngắn chạy đến, cô khó khăn lắm mới chạy đến đầu cầu thang, đang chuẩn bị đứng nghỉ thở một hơi, nghe thấy tiếng chuông vang lên, mặt lộ vẻ gấp gáp, bước chân xông thẳng lên lầu.

Nhưng thể lực không đủ, chân đậm hệt, mắt thấy mặt sắp tiếp xúc thân mật với cầu thang thì đột nhiên một cánh tay dang ra kéo cô lại, không để cô ngã xuống.

Cô ngẩng đầu lên, vội nói: "Cảm....."

Nhìn thấy mặt của Hà Nguyệt Tâm thì lập tức khựng lại.

Hà Nguyệt Tâm thấy cô không đáp lời, ngược lại nhìn cô chằm chằm, cô chớp chớp mắt: "Sao vậy?"

Nữ sinh tóc ngắn nhìn mặt cô chằm chằm thêm mấy giây, sau đó mờ lớn mắt ra.

Cô cảm thấy.....Hà Nguyệt Tâm có chút quen mắt, cô hình như ở đâu gặp qua thì phải, nhưng bây giờ nhớ không ra.

Nhưng.....người này thật đẹp gái mà!

Da mặt trắng trẻo đã thôi đi, mặt còn nhỏ như người mẫu nữa. Bầu mắt sâu, lông mi dài còn có chút cong tự nhiên, sống mũi cao, cánh mũi nhỏ, môi căng mọng, khóe miệng khẽ nhếch lên, ngũ quan nào cũng tinh tế đẹp đẽ hết cả.

Nhìn cứ như tiêu tiền nữ vậy đấy.

Mẹ ơi, ngày đầu tiên đi học, cô liền gặp được tiên nữ rồi!

Mà tiên nữ giờ đây đang dùng ánh mắt nghiêm túc hiếu kỳ nhìn cô chăm chăm.

Mặt cô dùng một cái đỏ lựng cả lên.

Cô giăng tay khỏi tay Hà Nguyệt Tâm, thậm chí không kịp nói lời cảm ơn, lập tức xông thẳng lên lầu.

Mất mặt quá đi!

Hà Nguyệt Tâm?

Giây lát sau, Hà Nguyệt Tâm đem chuyện này bỏ ra sau đầu, đi lên lầu 3, xác định phòng này là phòng làm việc của giáo viên liên gõ gõ cửa phòng.

Mấy giáo viên trong phòng đều quay mặt ra nhìn cô.

Cô lễ phép cúi chào: "Chào thầy cô, cho em hỏi Cô Mã có ở đây không ạ?"

Cô chỉ biết giáo viên chủ nhiệm của cô họ Mã, nhưng là ai thì cô chưa từng gặp.

Nghe thấy lời cô, một người phụ nữ cột tóc đuôi ngựa đeo mắt kính đứng lên từ bên tay phải của phòng làm việc, sau khi nhìn thấy Hà Nguyệt Tâm, cô giáo khẽ nhướn mày, kêu cô qua chỗ cô giáo.

Cô Mã nhìn bề ngoài cỡ 30 tuổi, đeo mắt kính, khí chất hiền hòa, nhưng làm việc nhanh nhẹn, cô giáo ôm một chồng sách, tài liệu nhét vào tay Hà Nguyệt Tâm.

"Đây là sách mới của học kỳ này, cô phát cho em trước, em không cần đến phòng giáo vụ lấy nữa đâu."

Hà Nguyệt Tâm ôm chồng sách, có chút đứng không vững, cô gật đầu: "Cảm ơn cô."

Cô Mã lại nói rõ tất tần tật về nội quy trường cho Hà Nguyệt Tâm nghe.

"Trường chúng ta không được phép hút thuốc, không được phép trang điểm, nếu bị phát hiện sẽ ghi lỗi.....Mà thôi, mấy thứ này chắc em cũng sẽ không phạm lỗi đâu, nên cô không nhiều lời về mấy thứ này với em nữa."

Hà Nguyệt Tâm "....."

Nói xong Cô Mã thấy Hà Nguyệt Tâm đang ngoan ngoãn nhìn cô chăm chăm, không nhịn được thờ dài một hơi.

Tại sao lại chia đứa trẻ này vào lớp cô kia chứ?

Học sinh chuyển trường không dựa vào thành tích, lớp nào thiếu người thì nhét vào lớp đó.

Lớp của cô đứng hạng thứ 2 cấp khối.

Trường học trước đây của con bé giáo viên dạy chả ra sao, thành tích bình quân của trường đó cũng thua xa cả khúc với trường này.

Thành tích của Hà Nguyệt Tâm thì càng không phải nói, chỉ nằm mức giữa của trường cũ thôi.

Sắp phải thi chia lớp rồi, chắc không cần bao lâu nữa thì Hà Nguyệt Tâm cũng sẽ bị chia xuống những lớp phía sau thôi, không cần cô dạy nữa.

Học sinh trong lớp cô ai cũng là học bá (học cực giỏi) ở những trường bình thường cả, cho Hà Nguyệt Tâm vào lớp của bọn nó, cô sợ sẽ đã kích lòng tự tin học tập của Hà Nguyệt Tâm.

Cô thờ dài một hơi: "Lớp chúng ta là lớp có xếp hạng khá cao trong ban tự nhiên của trường, lúc này em mới chuyển tới có thể sẽ có chút áp lực."

Hà Nguyệt Tâm nhún nhệ mày lại: "Áp lực gì vậy cô?"

Áp lực gì ư, đương nhiên là sợ Hà Nguyệt Tâm sẽ tự ti khi đối mặt với đám nhóc đó rồi!

Học sinh lớp cô đặt ở trường khác thì đều là học sinh xuất sắc không đấy.

Hà Nguyệt Tâm đến từ trường cấp 3 bình thường, ở trong lớp này thì đúng là lạc loài mà.

Cô Mã hơi khom người, chỉnh lại cổ áo cho Hà Nguyệt Tâm, nói: "Trường trước đây em học là trường cấp 3 bình thường, cơ sở vật chất và giáo viên đều không thể so bì được với ở đây, thành tích theo không kịp cũng là chuyện không còn cách nào cả. Cho nên em phải nhớ kỹ, không cần so thành tích

với bọn họ, biết không?"

Cô sợ nếu so thành tích thì Hà Nguyệt Tâm sẽ mất lòng tin vào việc học.

Hà Nguyệt Tâm hiểu ý của Cô Mã, nhưng trước khi nhập học cô đã học sơ qua hết tất cả kiến thức trọng điểm của lớp 11 rồi, thậm chí cô còn làm thử một số đề thi thử lớp 11 của mấy năm trước nữa, điểm số cuối cùng chỉ cách điểm tối đa mấy điểm mà thôi.

Cô nở nụ cười, chắc chắn nói: "Em cảm thấy em có thể theo kịp tiến độ, cô yên tâm ạ."

Cô Mã cười cười, không để tâm tới lời nói của Hà Nguyệt Tâm lắm, đứa trẻ này chưa từng vào trường cấp 3 trọng điểm qua nên đương nhiên là không biết được mô hình học tập ở đây khác rất nhiều so với trường cấp 3 bình thường.

Cô đứng thẳng người dậy, cầm sách giáo khoa bên cạnh lên.

"Đi thôi, cô dắt em đến lớp."

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cung Chiều Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Sau khi kết thúc buổi tự học sáng sớm, thì mọi người trong lớp liền tụm tụm ba lại với nhau.

Hà Nguyệt Dao từ lúc tới trường tâm tình vẫn luôn không được tốt, cúi mặt nằm trường trên mặt bàn.

Kết quả xét nghiệm DNA qua mấy ngày nữa là có, cô vốn còn mong rằng anh hai sẽ chống lưng cho cô, ai biết được anh hai thế nhưng cũng đứng về phía Hà Nguyệt Tâm mất rồi.

Đợi kết quả xét nghiệm ra rồi cô sẽ bị đuổi ra khỏi nhà ngay.

Mới vừa nhập học, mọi người đều lâu ngày không gặp, trong lớp náo nhiệt vô cùng.

Thấy Hà Nguyệt Dao nằm trên bàn học, Vương Mộng Giai lập tức sáp lại ngay: "Dao Dao, bà sao vậy?"

Thấy Vương Mộng Giai hỏi mình, Hà Nguyệt Dao không muốn trả lời, chỉ có thể úp đầu xuống sâu hơn.

Ai biết được mấy người bình thường chơi thân với cô đều sáp lại hết.

Mỗi người một câu, khiến cho trong lòng Hà Nguyệt Dao càng thêm ủy khuất.

"A, sao bà lại khóc rồi?"

Trong lớp ai khóc đều là tin nóng hổi cả, vì chuyện khóc trước mặt bằng dân thiên hạ là chuyện rất mất mặt. Cái lớp đang náo nhiệt âm lượng đột ngột giảm đi hơn nửa, tất cả đều vô tình hoặc cố ý chú ý động tĩnh bên chỗ Hà Nguyệt Dao.

Hà Nguyệt Dao không còn cách nào khác, chỉ có thể ngẩng đầu lên, khóe mắt đỏ hoe.

Cô vừa ủy khuất vừa tức, thái độ của anh cả và anh hai thay đổi đột ngột, ngược lại đi đối tốt với Hà Nguyệt Tâm.

Mấy ngày trước biết được Hà Nguyệt Tâm thế nhưng lại được chia vào chung lớp với cô, cô liền có chút không muốn đến trường rồi.

Thấy bạn bè xung quanh đều hỏi cô đã xảy ra chuyện gì.

Cô nhận khăn giấy mà bọn họ đưa cho, vừa khóc vừa kể lại mọi chuyện cho bọn họ nghe, che giấu việc xét nghiệm DNA và chuyện cô là con gái nuôi đi. Chỉ nói việc mấy anh trai thiên vị Hà Nguyệt Tâm, bắt cô nhường phòng để đồ cho Hà Nguyệt Tâm, bản thân mình chỉ có thể dờn quần áo lên lầu 4.

"Cái này cũng quá đáng ghét rồi!"

"Khẳng định là con chị của bà nói gì đó trước mặt anh trai bà rồi."

"Nó vừa mới được nhận về nhà, mấy anh trai đã đối xử với bà như vậy rồi, khẳng định là nó đang cố tình ly gián mối quan hệ của bà và mấy anh trai rồi!"

Hà Nguyệt Dao khóc thút thít: "Chị ấy lưu lạc bao nhiêu năm rồi mới được nhận về nhà, tâm lý không cân bằng cũng là chuyện bình thường thôi."

"Có không cân bằng đi chẳng nữa cũng không được như vậy chứ. Cái này cũng quá quá đáng rồi."

"Mọi người đừng nói nữa, hôm nay chị ấy cũng chuyển đến lớp chúng ta. Đến lúc đó mấy anh trai mà biết được sẽ lại mắng tôi nữa, mắng tôi nói xấu Hà Nguyệt Tâm ở sau lưng." Hà Nguyệt Dao vừa khóc vừa nói.

Hà Nguyệt Dao đều đã khóc thành như vậy rồi, mà vẫn còn sợ mấy anh trai sẽ vì Hà Nguyệt Tâm mà mắng cô ấy sao.

Thế giờ đây chịu thiệt rồi cũng không được nói ra à?

Cả đám Vương Mộng Giai nghe xong con tức xộc thẳng lên não, trong lòng hung hăng mắng chửi Hà Nguyệt Tâm một trận, rồi lại tiếp tục quay quanh Hà Nguyệt Dao an ủi.

Những người còn lại trong lớp đều nghe được khoảng 70, 80% rồi.

"Nhỏ đó tên là Hà Nguyệt Tâm à?"

"Hả, đứa học sinh mới chuyển đến lớp chúng ta là nó ư?"

"Không phải chứ, chuyển đến lớp chúng ta ư."

"Trên diễn đàn trường mọi người không phải đều nói thành tích của nó rất kém sao, đây không phải là kéo thấp điểm bình quân của lớp chúng ta xuống sao?"

"Hơn nữa còn ăn hiếp Hà Nguyệt Dao nữa chứ, thật đáng ghét mà."

Dù gì thì cũng học chung với nhau cả một năm lớp 10 rồi, thấy Hà Nguyệt Dao ngày đầu nhập học đã khóc thành như vậy rồi, nhất định là lúc ở nhà bị ăn hiếp dữ lắm đấy.

Mọi người nhất thời đều như có chung mối thù vậy.

Đặc biệt là nhưng bạn nam không chịu quân giáo, thấy Hà Nguyệt Dao nước mắt đầy mặt thì đột nhiên dục vọng bảo vệ dâng trào.

"Đi! Chúng ta đi nói với Cô Mã kêu cô ấy đẩy nhỏ đó qua lớp khác đi."

"Loại người như vậy, tại mình không muốn chung lớp với nó tí nào cả."

"Đúng vậy đó. Hơn nữa còn ăn hiếp người của lớp mình nữa chứ, thật là không biết xấu hổ!"

Càng nói càng khí thế hùng hục, cứ như muốn lập tức xông lên văn phòng giáo viên tìm Cô Mã ngay lập tức.

Hà Nguyệt Dao lau khô nước mắt trên mặt bằng khăn giấy, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười.

Giờ cả lớp đã cô lập Hà Nguyệt Tâm rồi, cô muốn xem thử xem, Hà Nguyệt Tâm làm sao mà sống nổi trong lớp này đây.

Hà Nguyệt Tâm khiến cô không vui vẻ, cô liền khiến Hà Nguyệt Tâm không vui vẻ.

"Đều im lặng hết cho cô!"

Ngon lửa trong lòng mọi người đang cháy hùng hục thì một giọng nói vang dội úp thẳng lên đầu bọn họ, phòng học nhất thời im thin thít.

Cô Mã ôm sách giáo khoa đứng ngoài cửa, sắc mặt âm trầm đến đáng sợ.

Mọi người vội vàng trở về chỗ ngồi của mình, mấy nam sinh gây hấn ầm ĩ nhất hồi này, lửa giận đột nhiên tắt đi hơn nửa, cũng quay trở về chỗ ngồi rồi ngậm miệng lại hết rồi.

Hà Nguyệt Tâm đứng đằng sau Cô Mã.

Hồi này Cô Mã hét lên một tiếng đó cũng khiến cô hét cả hồn, không khỏi xiết chặt dây cặp.

Cô giáo Mã hồi này còn vui vẻ hòa nhã trong văn phòng giờ đây như đổi thành một người khác vậy, biểu cảm lạnh lùng xuống một cái thật khiến người khác sợ đến run mình mà.

Thấy mọi người trong lớp yên lặng hết rồi, cô trừng mắt nhìn mấy nam sinh ầm ĩ nhất vừa nãy, đi lên bục giảng.

Nói một số lời năm học mới bầu không khí mới, cổ vũ mọi người cố gắng học tập, cô mới ngừng một lát rồi nói: "Học kỳ này lớp chúng ta có thêm một bạn học mới, mọi người vỗ tay chào mừng bạn nào."

Học sinh bên dưới nhìn qua nhìn lại mọi người xung quanh.

Khẳng định là Hà Nguyệt Tâm rồi!

Hà Nguyệt Tâm đến rồi!

Vương Mộng Giai và mấy nữ sinh chơi thân với Hà Nguyệt Dao nhìn không được tròn mắt trắng, những người khác trên mặt đều lộ vẻ khinh thường và địch ý.

Cô Mã nhú chặt mày lại, mấy đứa trẻ này làm gì vậy?

Tại sao ai cũng không đếm xỉa gì đến Hà Nguyệt Tâm hết vậy?

Còn nữa hồi nãy cô đứng ngoài nghe được rõ mồn một, mấy cái đứa này không muốn chung lớp với Hà Nguyệt Tâm.

Đây là chuyện gì vậy chứ?"

Đội Cô Mã nói xong Hà Nguyệt Tâm bước vào trong lớp, chuyện tự giới thiệu bản thân này cô đã trải qua mấy lần rồi, nên không sợ hãi chút nào cả.

Cô thanh thản tự mình giới thiệu trước lớp: "Chào mọi người, mình tên là Hà Nguyệt Tâm....."

Sở thích sở trường gì đều nói ra một đồng, nói xong còn nở một nụ cười thân thiện nữa.

Anh cả nói với cô phải hòa đồng với bạn học, cô không có quên đâu.

Đội cô nói xong, đột nhiên phát hiện phòng học yên tĩnh đến đáng sợ.

Biểu cảm trên mặt mọi người đều đông cứng lại hết.

Mấy nam sinh gào rú hung hăng, ầm ĩ đòi đuổi Hà Nguyệt Tâm ra khỏi lớp hồi nãy giờ đây miệng mở lớn tới nỗi có thể nhét hết nguyên trái trứng vào.

Đội chút, hồi nãy Hà Nguyệt Dao không hề nói Hà Nguyệt Tâm đẹp vậy a!

Một thân áo sơ mi trắng và váy sọc caro, mang hơi thở tươi mới thiếu nữ, cùng là đồng phục với nhau nhưng mặc lên người Hà Nguyệt Tâm lại cứ như là mặc trên người người mẫu tạp chí vậy.

Mặt vừa nhỏ vừa nhọn, chỉ bằng bàn tay thôi, ngũ quan trên mặt sắc nét và tinh tế. Lúc nhìn người khác cặp mắt chớp chớp, tràn ngập ý cười. Eo thon gọn, cặp chân dưới váy vừa trắng trẻo lại dài nữa.

Đặc biệt là khi đứng cạnh Cô giáo Mã, mặt nhỏ hơn Cô Mã một vòng, dù đứng cạnh nhưng cứ như đang ở 2 thế giới khác nhau vậy.

Hà Nguyệt Tâm cứ như bước ra từ trong truyện tranh vậy.

Không chỉ nam sinh, còn có không ít nữ sinh cũng nhìn chằm chằm Hà Nguyệt Tâm mà xem.

Hà Nguyệt Tâm ác độc này.....cũng quá đẹp gái rồi đi!

Không có chút tướng độc ác nào cả, ngược lại thì giống tiểu tiên nữ hơn đấy!

Hà Nguyệt Tâm thấy mọi người đều nhìn cô chằm chằm thì có chút không hiểu tại sao mà chớp chớp mắt.

Các nam sinh nhìn không được làm động tác ôm ngực.

Ôi mẹ ơi, tiên nữ chớp chớp mắt với con kìa!

Cô Mã thấy tập thể lớp lặng ngắt như tờ, không khỏi ho nhẹ một tiếng.

Lại sao nữa đây? Đứa nào đứa nấy đều như bị bóp cổ họng vậy đấy.

Mấy nam sinh hồi nãy còn ầm ĩ đến hận không thể lật tung nóc nhà lên, bây giờ lại tập thể như bị điểm huyết vậy.

Cô Mã híp mắt lại, nhớ những lời nghe được từ ngoài cửa, mấy nam sinh này nói muốn đuổi Hà Nguyệt Tâm ra khỏi lớp.

Mặt càng ngày càng đen đi.

Lúc đó cô đều hận không thể xông vào đây đập mấy đứa không nghe lời này một trận nhừ tử.

Hại cô đều không dám quay đầu nhìn Hà Nguyệt Tâm, thật làm mất mặt cô mà!

Cô cảm thước kẻ, chậm rãi đi lại trong lớp học, ngữ khí rất nguy hiểm: "Phải thân thiện với bạn học mới, hồi nãy, là ai nói muốn đuổi người ta ra khỏi lớp đấy?"

Thần sắc mọi người trong lớp nhất thời đông cứng lại, bị Cô Mã nghe thấy rồi!

Hà Nguyệt Tâm cũng nghe được sương sương bên ngoài lớp. Nhưng cô không có nghe hết, chỉ nghe thấy hình như có người muốn đuổi cô ra khỏi lớp.

Nhưng quay đầu cô liền quên chuyện đó ra khỏi đầu, đây là lần đầu tiên cô đến Thập Nhất Trung, lại không quen biết bọn họ. Mấy người đó tại sao lại muốn đuổi cô ra khỏi lớp chứ?

Người mà mấy người đó nói có lẽ không phải là cô.

Cô Mã đứng gần cửa hơn nên nghe rõ hơn một, cô mím chặt môi, ánh mắt quét qua trên người mấy nam sinh đó: "Tôi thấy là mấy em nghỉ hè chơi hăng quá rồi phải không, ai là người mở đầu?"

Mấy nam sinh nhất thời có chút chột dạ né tránh ánh mắt của Cô Mã. Bọn họ cũng đâu nghĩ tới Hà Nguyệt Tâm lại xinh đến vậy đâu chứ!

Bọn họ khí thế còn chưa show ra, Hà Nguyệt Tâm nhìn bọn họ một cái thôi là bọn họ héo queo hết rồi.

Cô Mã đi đến bên cạnh một nam sinh: "Lý Phàm 李凡, giọng của em cách một bức tường đều có thể nghe rõ rành rạch, em nói lại thử coi, em muốn đuổi ai ra khỏi lớp hả?"

Đột nhiên bị điểm danh, Lý Phàm lộ ra vẻ mặt như đang táo báo vậy, xung quanh truyền đến tiếng cười vui vẻ khi người khác gặp họa.

Hắn nhìn Hà Nguyệt Tâm một cái, thấy Hà Nguyệt Tâm đang tò mò nhìn hắn chăm chăm, mái tóc dài xoa trên vai, ngoan đến không được.

Mặt hắn bùng một cái đỏ bừng, né tránh ánh mắt Hà Nguyệt Tâm, nói: "Em nói muốn đuổi ai ra khỏi lớp khi nào chứ? Em có nói như vậy sao. Cô Mã chắc cô nghe nhầm rồi."

Cô Mã hung hăng trừng hắn một cái. Thấy hắn nhận sai rồi, mấy đứa khác trong lớp cũng không có ý kiến gì thì đành thôi.

Thấy tình hình này, Hà Nguyệt Tâm hung hăng siết chặt hai tay dưới mặt bàn.

Mấy người này không phải nói là sẽ trút giận giúp cô, muốn đuổi Hà Nguyệt Tâm ra khỏi lớp sao, sao giờ lại thất hứa rồi chứ.

Đặc biệt là Lý Phàm! Hắn là người phách lối nhất lớp, cũng là nam sinh được hoan nghênh nhất, vì hắn cao to đẹp trai, lại là đội trưởng đội bóng rổ nữa.

Hắn từng mấy lần biểu đạt sự hảo cảm của mình với cô.

Kết quả, chỉ trong chốc lát đó thôi mà hắn đã trở giáo rồi.

Cô nhìn chăm chăm vở bài tập trên bàn, hận cuốn vở trước mặt không phải là Hà Nguyệt Tâm, để cô có thể hung hăng mà xé nát.

"Học kỳ mới đến rồi, chỗ ngồi bây giờ là sắp xếp theo cuối học kỳ trước. Nhưng bây giờ có thêm bạn học mới rồi, cho nên phải xếp lại. Ai đồng ý giúp đỡ bạn mới, ngồi chung với bạn mới?"

Cô Mã an bài như vậy là có lý do cả, sĩ số lớp giờ là số chẵn, nếu như không sắp xếp chỗ ngồi lại thì Hà Nguyệt Tâm chỉ có thể ngồi một mình thôi.

Từ địch ý của mấy người trong lớp với Hà Nguyệt Tâm mà xem thì cô có chút lo lắng Hà Nguyệt Tâm không thể hòa đồng với lớp được.

Bạn mới và bạn cũ ngồi chung, giúp bạn mới hòa đồng trong lớp, đây là biện pháp tốt nhất.

Lời nói ra hồi lâu, nhưng vẫn không có ai trả lời.

Hồi nãy bị dung mạo Hà Nguyệt Tâm làm cho kinh ngạc, đem chuyện đuổi Hà Nguyệt Tâm ra khỏi lớp quên ra sau đầu.

Nhưng Hà Nguyệt Tâm xác thật đã ăn hiếp Hà Nguyệt Tâm rồi, nếu như bây giờ ai giơ tay muốn ngồi chung với Hà Nguyệt Tâm, chăm sóc Hà Nguyệt Tâm thì sẽ như người phản bội vậy, sẽ bị cô lập như Hà Nguyệt Tâm vậy.

Cho nên không ai muốn lên đầu ra.

Cô Mã lại nhíu chặt mày lại, quét mắt nhìn cả lớp một vòng, rồi dừng lại trên người nam sinh nhả nhận đeo mắt kính: "Lớp trưởng?"

Chuyện giúp đỡ bạn học này, lớp trưởng nên là người đi đầu.

Lớp trưởng Tề Dự 齐豫 này giờ đang làm đề, ngay cả lúc Hà Nguyệt Tâm khóc lóc trong lớp, hắn cũng không hề ngẩng đầu lên.

Học kỳ trước anh bị thật lùi một hạng, cả kỳ nghỉ hè vẫn luôn ngâm mình trong lớp vỏ tức và đống đề thi, học kỳ này anh không những phải lấy lại thứ hạng, mà còn phải tranh thủ đột phá nữa.

Nghe Cô Mã kêu tên mình, hấn ngẩng đầu lên, quét mắt nhìn Hà Nguyệt Tâm, đẩy gọng mắt kính lên sóng mũi, lãnh đạm nói: "Em không ngồi chung với nữ sinh."

Hắn nhớ đến ngôn luận về thành tích của Hà Nguyệt Tâm nghe loáng thoáng hồi nãy, bổ sung thêm câu: "Đặc biệt là nữ sinh có thành tích kém."

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cùng Chiều Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Tề Dự vừa nói xong, xung quanh lập tức truyền đến tiếng cười nhạo với quy mô nhỏ.

Tính cách Tề Dự cứng nhắc lại cố chấp, thành tích học tập lúc nào cũng dao động ở hạng 1, hạng 2 cấp lớp. Cậu ta luôn đặt chuyện học tập lên hàng đầu.

Nữ sinh trong lớp không phải thích âm ỉ thì thành tích không tốt bằng cậu ta. Nếu như chung bàn với học sinh yếu kém mà họ lúc lên lớp không chỉ không chuyên tâm, thì thậm chí có thể sẽ làm phiền đến việc học hành của cậu nữa. Bạn chung bàn với cậu bây giờ thành tích cũng cỡ cỡ với cậu, bầu không khí cạnh tranh học tập giữa hai người như vậy rất thích hợp với cậu.

Cậu cũng không cảm thấy lời nói của mình có gì không đúng, nói xong lại cúi đầu xuống cầm bút làm đề tiếp.

Sắc mặt Cô Mã lập tức đen đi, nhưng nghĩ tới tính cách của Tề Dự, có nói gì thêm cũng vô dụng.

Nhưng câu nói này của Tề Dự khiến cho trên mặt đại đa số những người trong lớp lộ ra vẻ xem kịch vui.

Không ai muốn chung bàn với Hà Nguyệt Tâm, lớp trưởng Tề Dự còn xem thường cô trước đám đông nữa chứ.

Hà Nguyệt Dao và Vương Mộng Giai nhìn nhau một cái, đều có chút cười trên nỗi đau của người khác, bọn họ đang đợi nhìn bộ mặt không xuống đài được của Hà Nguyệt Tâm khi trong lớp không ai muốn ngồi chung với nó.

Ý cười trên mặt Hà Nguyệt Tâm nhạt dần đi.

Lời nói của Tề Dự, không chỉ là đang xem thường học sinh yếu kém, mà còn đang xem thường con gái nữa.

Cô không để tâm đến việc cậu ta hiểu lầm là thành tích kém, bởi vì cô biết thành tích của cô tốt hơn cậu ta, nhưng bị kỳ thị giới tính trước đám đông thì cô nhịn không được.

Anh cả có nói qua, nếu như người khác thân thiện với cô thì cô cũng phải thân thiện với họ, nhưng nếu người khác không thích mình thì cô cũng không cần thiết phải khách khí với họ.

Lớp học vì lời nói của Tề Dự mà náo động lên không ít, cũng nhiều lời ra tiếng vào hơn.

Gân xanh trên trán Cô Mã giật giật, đập tay lên bàn: "Im lặng."

Tiếng động bên dưới nhỏ hơn rất nhiều.

Hà Nguyệt Tâm chậm rãi mở miệng: "Thành tích của cậu rất tốt sao?"

Giọng nói cô thanh thúy, âm lượng không lớn, nhưng cô vốn đang là trung tâm dư luận, nên vừa mở miệng, cả lớp liền yên lặng như tờ, đều nín thở nhìn cô, không hiểu đây là tình huống gì.

Tề Dự phát giác cả lớp im lặng đi rồi mới ngẩng đầu lên, thấy Hà Nguyệt Tâm đang nhìn cậu chằm chằm.

Cậu nhú mày lại: "Cậu đang hỏi tôi ư?"

Hà Nguyệt Tâm gật đầu, trong mắt tràn ngập sự hiếu kỳ: "Đúng."

Cô nhớ về đề thi mà hai hôm nay mình làm. Trong đó có một bộ đề thi toán học kỳ 1 của lớp 11, điểm tối đa là 150 điểm, cô được 143 điểm.

Tề Dự bây giờ chỉ mới nhập học lớp 11 thôi, độ khó đề thi cuối kỳ của lớp 10 không khác gì mấy với đề kỳ đầu lớp 11 thôi, thậm chí đề thi lớp 11 còn

phải khó hơn lớp 10 một tí nữa.

Hà Nguyệt Tâm hỏi: "Đề thi toán lớp 10 tối đa 150 điểm, cậu có thể thi được bao nhiêu điểm?"

Bạn học trong lớp đều không hiểu Hà Nguyệt Tâm đột nhiên hỏi thành tích để làm gì, Vương Mộng Giai cười nhạo ra tiếng, tay chống lấy cằm ung dung nói: "Mày hỏi cái này cũng vô dụng thôi, nói chung là điểm số mày không thi nổi."

Mọi người nghe xong thì cười phá lên.

Tề Dữ không quá muốn trả lời, nhưng Hà Nguyệt Tâm vẫn đang nhìn cậu chăm chăm, cậu cảm thấy ngứa mắt viết trên tay, khai thật ra: "Thi cuối kỳ năm học trước, toán tôi thi được 128 điểm."

Môn toán vốn là môn cậu giỏi, luôn đứng nhất lớp, và có thể đứng trong top 10 toàn khối. Năm học trước điểm đó của cậu xếp đến hạng 7 toàn khối.

Chỉ thua hạng 1 toàn khối 10 điểm thôi.

"Đùa sao, môn toán Tề Dữ lớp chúng ta không thua ai bao giờ! Môn toán hạng 1 lớp, hạng 7 toàn khối!"

Một người khác trong lớp phụ họa theo.

Hà Nguyệt Tâm mở lớn mắt, trước khi chuyển đến Thập Nhất Trung cô biết đây là trường cấp 3 trọng điểm, nhưng không biết trình độ cụ thể ra sao, nhưng điểm bình quân chắc chắn cao hơn trường cũ cô rất nhiều.

Nhưng cô không biết trình độ của mình ở Thập Nhất Trung có đủ xem không.

Tề Dữ 128 điểm đã đứng nhất lớp, đứng thứ 7 toàn khối rồi, vậy nếu đổi thành cô thì sẽ ra sao nhỉ?

Hà Nguyệt Tâm lơ đãng gật đầu: "Ồ." Nói xong phát hiện giọng nói này có chút lạnh nhạt, cô lại bổ sung thêm một câu, "Thật lợi hại."

Tề Dữ khẽ nhún mày lại, Hà Nguyệt Tâm tuy rằng đang khen cậu, nhưng tại sao cậu lại cảm thấy Hà Nguyệt Tâm khen không có tâm gì hết nhỉ?

Cảm thấy trong lời khen có chứa một cảm giác bất quá chỉ vậy mà thôi.

Khiến cậu có chút không thoải mái.

Nghe thấy xung quanh vẫn còn có người thổi phồng thành tích của cậu, cậu đột nhiên cảm thấy mặt có chút đỏ, hận không thể khiến người đó im miệng ngay.

Hà Nguyệt Tâm suy nghĩ xong, ngẩng đầu nghiêm túc nói với Cô Mã: "Cô Mã, em cũng không muốn ngồi chung với cậu ta."

Cô Mã có thể lý giải, người ta đã cười nhạo mình trước đám đông luôn rồi thì làm sao em ấy còn đồng ý ngồi chung với cậu ta nữa chứ?

Đang định gật đầu, chỉ thấy Hà Nguyệt Tâm mở đôi mắt sáng rực nhìn cô, chân thành nói: "Em cũng không muốn ngồi chung với nam sinh có thành tích kém, em cảm thấy có khả năng sẽ ảnh hưởng đến việc học của mình."

Mọi người:?

Học sinh bên dưới lập tức náo loạn lên liền.

Hà Nguyệt Tâm này nhìn thì ngoan ngoãn nhưng nói chuyện lại càn quấy như vậy sao? Là vô tri khiến người càn quấy à?

Tề Dữ ảnh hưởng thành tích nó ư? Nó nói ngược rồi đúng không. Thành tích của nó có thể so với Tề Dữ được à?

Thật là uổng cho ngoại hình ngây thơ vô hại của nó mà, thì ra chỉ là đùa nói chuyện không có đầu óc.

Vương Mộng Giai cùng bạn cùng bàn cười bò ra bàn.

Cô Mã cũng có chút lúng túng, nhưng cô cũng không thể nói thẳng được, vì dù sao thì có tự tin cũng là chuyện tốt.

Cô nhỏ giọng nói: "Vây.....được thôi."

Cây bút đang làm đề của Tề Dữ ngừng lại trên trang giấy, để lại một vết tích dài.

Bên cạnh có người thấy sắc mặt Tề Dữ không tốt liền nhỏ giọng hỏi: "Tề Dữ, ông sao rồi?"

Tề Dữ sớm đã ngừng làm đề rồi, chữ trên giấy không thêm được chữ nào.

Câu hít sâu một hơi.

Tuy rằng lời nói của Hà Nguyệt Tâm với mọi người nghe thì hoang đường vô cùng, nhưng ở chỗ cậu lại nghe ra được sự tự tin vô bờ bến.

Cậu có chút cười không ra.

Thấy học sinh bên dưới cười không dứt, Cô Mã không thể chịu đựng nổi, giờ tay lên đập lên bàn.

Cô có chút tức giận: "Im lặng hết cho tôi. Bây giờ tôi hỏi lại lần nữa, có ai muốn giúp bạn học mới không? Nếu không ai lên tiếng thì tôi sẽ chỉ định."

Lời vừa nói ra, bên dưới ai cũng mặt mày đau khổ cả.

Hà Nguyệt Tâm nhìn thì ngoan hiền, nhưng nó ăn hiếp Hà Nguyệt Dao, lại còn tự tin quá lớn, nói chuyện không suy nghĩ, ai muốn ngồi chung với nó chứ!

Hà Nguyệt Tâm vô cùng ung dung, cô đã làm tốt chuẩn bị sẽ ngồi một mình rồi, có lẽ ngồi một mình sẽ tiện cho việc học hơn nữa. Việc này cũng không có gì không tốt cả.

Trong sự yên lặng thì cuối lớp có một cánh tay nhỏ bé giơ lên: "Em.....đồng ý chung bàn với bạn ấy."

Mọi người qua đầu lại nhìn.

Bàn dãy cuối trong góc lớp có một nữ sinh giơ tay lên, thấy mọi người đều nhìn mình, cô vội cúi đầu xuống ngay.

Hà Nguyệt Tâm chớp chớp mắt, nữ sinh này cô gặp qua, chính là cái người xem chút té lâu thang hồi nãy, hồi nãy cô còn đỡ bạn ấy nữa.

Nữ sinh ấy tóc cắt ngắn ngang tai, mắt tròn tròn, ngũ quan trên mặt thanh tú, cả người đều nhỏ bé, tròn tròn.

Vương Mộng Giai nhìn thấy người xong liền quay đầu lại cười một tiếng: "Vừa hay, đội sổ ngồi chung với đội sổ, tuyệt phối."

Nữ sinh tên là Phương Viên 方圆, thành tích mọi năm đều xếp cuối lớp, tính cách hướng nội lại tự ti, ở trong lớp luôn cứ như người tàng hình.

Cũng khó trách cô sẽ giơ tay lên, vốn chính là người bị cô lập rồi, ngồi chung với Hà Nguyệt Tâm, hai người bị cô lập ôm ấp lấy nhau cũng không tệ lắm.

Phương Viên cúi đầu xuống, tai đều đỏ lên rồi, cô gom góp gan đảm lắm mới dám giơ tay lên. Bình thường trong lớp đều không thấy được cô nói câu nào cả.

Hơn nữa cô không hiểu, mọi người tại sao đều không muốn ngồi chung với Hà Nguyệt Tâm vậy!

Cô ấy đẹp gái đến thế mà, cứ như là tiên nữ vậy đó!

Cảm giác cô ấy đem đến khiến người khác không tự giác được muốn thân cận.

Có thể làm bạn cùng bàn với Hà Nguyệt Tâm tốt biết bao chứ.

Cô Mã hài lòng gật đầu, nếu không có người giơ tay nữa thì cô thật sự không xuống đài được rồi. Không chỉ cô không xuống đài được, mà Hà Nguyệt Tâm thấy nhiều người không thích mình như vậy thì tâm linh nhỏ bé của em ấy sẽ bị tổn thương nhiều lắm.

Chỗ ngồi sắp xếp theo thành thích học tập, nên chỗ ngồi của Hà Nguyệt Tâm và Phương Viên nghiêm nhiên sẽ bị xếp xuống phía cuối lớp.

Hà Nguyệt Tâm có ấn tượng khá tốt với Phương Viên, vừa ngồi xuống liền mỉm cười nói: "Tôi tên Hà Nguyệt Tâm. Chào bà."

Mặt Phương Viên có chút đỏ lên, nhỏ giọng nói: "Tôi tên Phương Viên."

Hà Nguyệt Tâm nở nụ cười với Phương Viên.

Phương Viên mở to mắt ra, chỗ ngồi của bọn họ gần cửa sổ, ánh nắng bên ngoài đúng lúc chiếu vào mặt Hà Nguyệt Tâm. Da Hà Nguyệt Tâm vốn trắng trẻo, được ánh sáng chiếu xuyên qua cửa sổ chiếu vào như thế này, nhìn cứ như đang phát sáng vậy.

Phương Viên nhìn không được nói: "Bà thật đẹp gái mà."

Hồi nãy Hà Nguyệt Tâm đỡ cô lúc cô xem té lâu, nên cô cũng có ấn tượng rất tốt với Hà Nguyệt Tâm.

Tiểu tiên nữ xinh đẹp lại thích giúp đỡ người khác, ai lại không thích chứ.

Hà Nguyệt Tâm chân thành đáp: "Cảm ơn."

Cô lôi sách giáo khoa trong cặp ra, đặt lên trên bàn.

Mặt Phương Viên đỏ bừng bừng, thấy Hà Nguyệt Tâm hòa đồng, nên cũng không e dè nữa, cơ thể cô sắp lại gần Hà Nguyệt Tâm, nhỏ giọng nói:

"Thành tích của bà cũng không tốt à? Tôi cũng vậy. Tôi cảm thấy não mình quá ngu, lúc nào cũng không nhớ nổi mấy công thức đó, cho dù là nhớ rồi, cũng không thể nào ứng dụng linh hoạt như lời của giáo viên cả."

Hà Nguyệt Tâm trầm ngâm: "Không biết dùng công thức nào?"

Phuong Viên lấy tập bài tập ra, trong đó có một đề tới cái đề thôi cô cũng đọc không hiểu, hoàn toàn không cách nào xuống bút được.

Cô mở tập bài tập ra trước mặt Hà Nguyệt Tâm, miệng cắn bút mặt khổ não.

Hà Nguyệt Tâm nhìn đề bài, đây là kiến thức toán học học kỳ 2 lớp 10, đề bài có 2 điểm kiến thức lồng vào nhau, còn có một cái bẫy nữa, nếu như không phải rất am hiểu về hàm số và cấp số cộng thì có thể sẽ xem không hiểu.

Cô cầm một cây bút lên, khoanh mấy trọng điểm trong đề ra: "Đầu tiên sử dụng sin của góc kép của hàm lượng giác để tính hai chỗ này, sau đó áp dụng công thức này vào, đáp án sẽ là....."

Cô tính sơ trên giấy nháp một hồi, viết ra con số 2.

Phuong Viên nhủ mầy suy ngẫm vài giây, nhìn quá trình tính toán của Hà Nguyệt Tâm, đột nhiên hiểu ra.

"Bà giỏi thật đó! Đề này tôi làm mấy ngày rồi vẫn không ra, bà nhìn một cái là ra liền."

Hà Nguyệt Tâm cười nói: "Trong đề có một cái bẫy, vòng hết một vòng lớn, nghĩ theo hướng khác xui là ra được ngay thôi."

Phuong Viên nhìn bài giải của Hà Nguyệt Tâm từ đầu đến cuối một lần, hồi nãy tốc độ giải đề của Hà Nguyệt Tâm nhanh đến không ngờ, bài tính trên giấy nháp cũng viết cái ra ngay.

Trước sau chỉ tốn có mấy phút thôi.

Một hồi sau Phuong Viên mới ngược đầu thành thật nói với Hà Nguyệt Tâm: "Hồi nãy bọn họ đều nói thành tích của bà không tốt, tôi cảm thấy bọn họ nói không đúng."

Cho dù là Tề Dự cũng chưa chắc có thể làm ra được, còn làm nhanh vậy nữa chứ.

Được Phuong Viên khen lấy khen để như vậy, Hà Nguyệt Tâm có chút ngại ngùng.

"Chỉ cần nghiêm túc nghe giảng, tan học nghiêm túc làm đề, có gì không hiểu thì đi hỏi thầy cô, loại đề này không khó làm đâu."

Hà Nguyệt Tâm nhớ ra chuyện mọi người trong lớp nói Phuong Viên đội sổ, cô mỉm cười nói: "Chúng ta cùng nhau cố gắng nha."

Phuong Viên dùng sức gật đầu: "Ừm!"

Đến lúc vào giờ học, cảm tình của hai người đã thuận lợi tăng nhiệt rồi, Phuong Viên đã lôi được Hà Nguyệt Tâm vào phe cánh bạn bè của mình rồi.

Hà Nguyệt Tâm cũng rất vui, tuy rằng mọi người trong lớp đều không thích cô lắm, nhưng chỉ ít thì cô đã có được một người bạn rồi.

Sau khi thân hai người tùy ý hơn rất nhiều, lúc tan học Phuong Viên nhìn kẹp tóc trên đầu Hà Nguyệt Tâm, chiếc kẹp có hình lá dương xỉ, trên phần lá có đính kim cương sáng lấp lánh, điểm túy trên mái tóc đen mượt, vừa lấp lánh vừa tinh tế.

Cô nhin không được cảm thán: "Kẹp tóc của bà đẹp thật đấy."

Hà Nguyệt Tâm ngược đầu sờ sờ kẹp tóc trên đầu, đây là anh hai mấy hôm trước mua về từ tiệm trang sức cho cô.

Cô rất thích những món đồ nhỏ xinh sáng lấp lánh, cho nên ngày đầu tiên nhập học, cô liền kẹp lên tóc đi học luôn.

Khoe miệng cô khê cong lên một góc độ: "Anh tôi tặng cho đấy, tôi cũng cảm thấy rất đẹp."

Phuong Viên nhìn kẹp tóc không chớp mắt, ánh mắt sáng rỡ.

Hà Nguyệt Tâm thấy vậy liền cười một tiếng, gỡ kẹp tóc ra khỏi đầu, đưa đến trước mặt Phuong Viên.

Phuong Viên xòe tay ra nhận, cô cẩn thận mà sát kim cương trang trí trên bề mặt: "Đẹp quá! Bà mua ở đâu vậy? Bao nhiêu tiền thế?"

Cô cũng muốn mua.

Bình thường cô cũng hay thích mua mấy thứ này, mỗi lần nhìn thấy chân liền cầm về thẳng xuống lòng đất vậy.

Nhưng cô chưa từng nhìn thấy cái kẹp tóc nào thủ công tinh tế đến vậy bao giờ, kim cương trang trí trên bề mặt nhìn cứ như kim cương thật vậy đấy.

Hà Nguyệt Tâm nghĩ nghĩ rồi nói: "Tôi cũng không biết bao nhiêu tiền nữa, nhưng mua trong tiệm trang sức thì chắc cũng khá rẻ đây."

Phương Viên gật đầu, cô tuy rằng thành tích không tốt, nhưng điều kiện gia đình khá tốt, thậm chí còn tốt hơn gia đình khá giả một tí.

Cô thích mua đồ trang sức nhỏ, nhưng đồ cô mua mỗi món cô mua đều phải mấy ngàn tệ cả, loại trong tiệm trang sức lề đường, cô không thường mua.

Hà Nguyệt Tâm thấy Phương Viên thích không rời tay liền hào phóng nói: "Bà thích à? Cho bà mượn đeo đây."

Ánh mắt Phương Viên sáng rực lên, cô quả thực rất thích, cái kẹp tóc này nhìn còn tốt hơn cả mấy cái kẹp tóc cô mua mấy ngàn tệ nữa!

Nhưng cô không thể chịu không ý tốt của Hà Nguyệt Tâm được.

Cô nhìn Hà Nguyệt Tâm, sau khi không có kẹp tóc, trên đầu bạn ấy hình như cũng đơn điệu đi rất nhiều.

Cô nghĩ nghĩ rồi nói: "Tôi xài kẹp tóc của bà rồi thì bà xài cái gì? Bà có mang theo sơ cua nữa à? Hay là ngày mai tôi mang một cái ở nhà lên, chúng ta trao đổi nhau kẹp."

Hà Nguyệt Tâm nghĩ nghĩ rồi lắc đầu nói: "Tôi chỉ có cái kẹp này thôi. Nhưng mà không sao, mượn bà kẹp, tôi không kẹp cũng được."

Thần sắc Phương Viên khựng lại, chỉ có một cái kẹp tóc mà thôi ư? Hà Nguyệt Tâm nghèo đến vậy à?

Kẹp tóc và trang sức nhỏ của cô đựng đầy cả tủ, càng đứng nhắc tới những thứ thuận tay mua lúc đi dạo phố, thế nhưng Hà Nguyệt Tâm lại chỉ có một cái mà thôi ư?

Xem ra điều kiện kinh tế của gia đình Hà Nguyệt Tâm không được tốt lắm, chỉ ít thì thua xa cô rất nhiều. Vì dù sao thì một cái kẹp tóc của cô cũng đã mấy ngàn rồi.

Thật đáng thương mà!

Cô nhìn không được có chút đồng tình Hà Nguyệt Tâm.

Hà Nguyệt Tâm hiếu kỳ nhìn cô: "Sao vậy?"

Phương Viên nhìn Hà Nguyệt Tâm, càng thương tiếc cho bạn mình hơn, mặt thì như người mẫu trên poster, xinh đẹp, nhưng lại quá nghèo rồi! Chỉ có một cái kẹp tóc thôi, mỗi ngày đều kẹp đi kẹp lại không thay cái khác!

Thật là trời ghen tỵ hồng nhan mà.

Cô mím chặt môi, tuy rằng cô rất thích cái kẹp tóc này, nhưng đây là kẹp tóc duy nhất của Hà Nguyệt Tâm, sao cô có thể giành được cơ chứ!

Cô xòe bàn tay ra, đưa trả kẹp tóc cho Hà Nguyệt Tâm, có chút hiên ngang lăm lăm nói: "Không cần đâu! Bà kẹp sẽ đẹp hơn!"

Cô đang cân nhắc việc hay là cô về chọn một cái kẹp tóc trong tủ trang sức của mình tặng cho Hà Nguyệt Tâm được không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cùng Chiều Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Buổi sáng ngoại trừ tiết tự học ra thì tổng cộng có 4 tiết học.

Hà Nguyệt Tâm học xong tiết thứ 3 mới lúi điện thoại ra.

Mở máy ra xem mới thấy có vài tin nhắn chưa đọc.

Hà Thúy Chi: Ngày đầu tiên đi học sao rồi? Thích ứng được chưa?

Hà Thúy Chi chỉ nhắn tin nhắn đơn giản vậy thôi, nhưng Hà Tĩnh Hoài lại nhắn rất nhiều tin.

Hà Tĩnh Hoài: Em gái em gái, em đâu rồi?

Hà Tĩnh Hoài: Không xem điện thoại sao?[Cắn ngón tay]

Hà Tĩnh Hoài: Đang nghiêm túc nghe giảng à?

Hà Tĩnh Hoài: Nhìn bảng đen thì không nên cách gần quá, cẩn thận sẽ hư mắt đấy.

Mở bàn phím điện thoại lên. Hà Nguyệt Tâm lần lượt trả lời tin nhắn của hai anh trai, chỉ nói thích ứng rất tốt, che dấu việc bạn học trong lớp không quá thân thiện với cô.

Hà Tĩnh Hoài trả lời lại trong chớp mắt.

Hà Tĩnh Hoài: Vậy thì tốt. Thành tích là chuyện thứ yếu, lên lớp một thì cứ ngủ, giáo viên dám nói em thì em nói với anh, anh sẽ đi nói với họ.

Hà Nguyệt Tâm có chút cạn lời, lúc này mới phản ứng lại được, thì ra trong mắt Hà Tĩnh Hoài thì thành tích của cô rất bình thường.

Đối với Hà Tĩnh Hoài mà nói, thành tích của cô có tốt hay không không quan trọng, vì dù sao cũng có người anh trai là anh đây ở sau dọn đường giúp cô, ai lại dám nói cô nửa câu không phải chứ.

Hà Nguyệt Tâm có chút không biết phải làm sao, lúc lên lớp cô vẫn luôn nghiêm túc nghe giảng, nếu như trọng điểm mà giáo viên giảng cô đã biết rồi, thì cô sẽ xem trước nội dung phía sau, cô thề kiếp này cô nhất định phải thi vào trường đại học mà cô thích. Học tập đối với cô mà nói rất là quan trọng.

Cô trả lời lại một câu "Biết rồi".

Mở Vòng Bạn Bè ra, 2 tiếng trước Hà Tĩnh Hoài có đăng một trạng thái.

"Ngày đầu tiên em gái đến trường." Hình đính kèm là mem "Nhỏ bé, đáng thương, lại bất lực".

Xem ra anh hai của cô gần đây đặc biệt thích dùng hình meme này.

Hà Thúy Chi: Vậy thì tốt.

Hà Thúy Chi: Hết tiết học buổi sáng em đến cửa hông trường học nha.

Hà Nguyệt Tâm?

Anh cả kêu cô nghỉ trưa đến cửa hông để làm gì nhỉ?

Ngược đầu lên đứng lúc nhìn thấy giáo viên ôm sách bước vào trong phòng học, cô đơn giản trả lời một chữ được, rồi nhét điện thoại lại vào trong túi.

Tiết học cuối cùng của buổi sáng là môn toán.

Giáo viên môn toán họ Vương, ông lên lớp có một thông lệ, đó là mỗi lần giảng xong bài học hôm đó thì ông sẽ kêu học sinh luân lưu đi lên bảng làm bài tập.

Mỗi lần tới khâu này học sinh bên dưới đều rất khẩn trương, bài tập này đều là nội dung bài giảng hồi nãy, nếu như hồi nãy lúc học mà lơ thần thờ thì lên bảng làm bài là lộ hết nguyên hình ra, và còn phải chịu một trận trào phúng của Thầy Vương nữa.

Thầy Vương gấp sách lại, đặt lên tên bàn, bên dưới học sinh yên tĩnh đi rất nhiều, Thầy Vương bắt đầu kêu học sinh lên bảng làm bài.

"Học kỳ mới bắt đầu mới, vậy thì.....bắt đầu từ hàng 1 đi."

Ngón tay ông làm động tác quẹt thẳng xuống: "Học sinh dãy 1, Tề Dự, Lưu Dương 刘洋, Vương Mộng Giai,....."

Lúc chỉ tới Hà Nguyệt Tâm thì không khỏi ngừng lại một chút.

Hà Nguyệt Tâm ngồi ở hàng cuối ở dãy này.

Ông nhú nhẹ lông mày lại, trước khi lên lớp Cô Mã kéo ông lại huyền thuyên cả buổi, không chỉ ông, cô ấy còn kéo tất cả giáo viên dạy lớp cô ấy đến một bên huyền thuyên hết.

Chuyện mà cô ấy nói tất nhiên là chuyện của Hà Nguyệt Tâm.

Cô Mã muốn bọn họ chiếu cố học sinh mới một chút, tiến độ và tốc độ học tập của học sinh mới không thể nào so được với học sinh của trường cấp 3 trọng điểm của bọn họ. Phương pháp học tập cũng khác với trường bọn họ nữa.

Lúc mới bắt đầu, đừng nghiêm khắc quá, tránh gây tổn thương đến lòng tự tin của học sinh.

Cuối cùng ông cũng không có kêu ra tên của Hà Nguyệt Tâm, tay chỉ qua bên cạnh: "Đại diện môn, bài cuối cùng em lên đi."

Đại diện môn toán là một nữ sinh đeo kính, cô lập tức đứng dậy ngay.

Hà Nguyệt Tâm nhìn thầy giáo chỉ đến bạn học trúng mắt cô xong rồi quẹo một vòng chỉ tới chỗ đại diện môn cũng lộ ra biểu tình nghi hoặc.

Bạn học còn lại trong lớp tự nhiên cũng hiểu rõ đây là ý gì, mấy người bị điểm danh lên bảng trước đó, biểu cảm trên mặt trở nên ý vị sâu xa.

Tề Dự thấy chả sao cả, trong đầu cậu giờ đây chỉ có đề bài cậu phải làm thôi, bước chân cũng lập tức đi thẳng lên bảng.

Vương Mộng Giai nhìn không được, dựa vào cái gì cô bị điểm danh mà Hà Nguyệt Tâm lại không chứ?

Cô tay nắm sách giáo khoa, bất mãn nói: "Thầy Vương, như vậy có quá không công bằng không? Dựa vào cái gì mà nó không cần lên bảng làm chứ?"

Ngón tay cô chỉ ra đằng sau, chỉ về phía Hà Nguyệt Tâm.

Nhất thời cả lớp đều thuận theo ngón tay của cô, nhìn thẳng vào mặt Hà Nguyệt Tâm.

Thầy Vương không nghĩ tới mình sắp xếp như vậy thế nhưng lại có học sinh có can đảm trực tiếp đối chọi với ông như thế này, trước đây ông cũng từng phá lệ như vậy qua, lúc đó cũng đâu có ai dị nghị đâu chứ.

Sắc mặt ông trầm xuống, nhìn có chút uy nghiêm: "Em ấy là học sinh mới, vẫn chưa quen với phương pháp dạy học của chúng ta, để em ấy thích ứng thêm vài tiết học rồi nói. Có ý kiến gì sau giờ học đến phòng làm việc của tôi mà nói."

Mặt Vương Mộng Giai càng phẫn nộ hơn, quay đầu lại hung hăng trừng Hà Nguyệt Tâm một cái, mới không tình không nguyện đi lên bảng.

Hà Nguyệt Tâm chống tay lên bàn học, trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt. Nhìn sắc mặt của Vương Mộng Giai thì biết sự chán ghét đối với Hà Nguyệt Tâm đã lên đến một trình độ nhất định rồi, cộng thêm việc Thầy Vương phân biệt đối xử, học sinh trong lớp ngược lại sẽ càng bất mãn với Hà Nguyệt Tâm hơn.

Quả nhiên, mọi người thấy Vương Mộng Giai đứng lên phản đối, nhưng cuối cùng lại phát triển theo hướng như vậy thì chỉ cười nhẹ một tiếng, bủn rủn môi.

"Thầy Vương, để em lên bảng làm đi."

Hà Nguyệt Tâm giơ tay, đồng thời giọng nói trong trẻo cũng vang lên.

Cô không hiểu tại sao Thầy Vương lại không cho cô lên bảng làm bài, nhưng nhìn phản ứng của bạn học trong lớp thì hầu như đều cảm thấy không công bằng.

Hơn nữa nội dung bài giảng hôm nay cô đã học trước ở nhà lúc trước khi nhập học rồi, thậm chí cô còn học trước đến mấy chương sau nữa kìa.

Đề này cô biết làm.

Thầy Vương không nghĩ tới lúc này Hà Nguyệt Tâm sẽ nói những lời như vậy, khựng lại 2 giây, lại nghĩ đến lời dặn của Cô Mã, đứa trẻ này chắc không phải là sợ bản thân được đối xử đặc biệt, bạn học sẽ có ý kiến với ông, nên mới đứng ra ư?

Ngữ khí của ông nhu hòa hơn rất nhiều: "Em vừa mới đến, không cần miễn cưỡng lên bảng đâu, làm quen trước, nhuần nhuyễn kiến thức của chương này rồi nói sau."

Nhưng mà cô đã nhuần nhuyễn hết rồi. Hà Nguyệt Tâm có chút khó hiểu.

Phương Viên ngồi bên cạnh kéo kéo tay áo của cô, nhỏ giọng nói: "Nguyệt Tâm, đây là kiến thức mới học, thầy cũng kêu bà không cần lên rồi, bà không cần miễn cưỡng đâu."

Tuy rằng Hà Nguyệt Tâm dạy cô làm đề, hơn nữa còn làm đúng hết nữa, tốc độ làm cũng rất nhanh, nhưng đó chỉ là đề lớp 10 mà thôi.

Đề lớp 11 có thể giống với đề lớp 10 sao?

Chuyện lên bảng làm bài này, mỗi lần cô trốn còn không kịp nữa là, nếu như làm sai rồi thì sẽ mất mặt trước lớp. Vốn mọi người nhìn thì đều không thích Hà Nguyệt Tâm rồi, lát nữa nếu mà làm sai thì khẳng định sẽ bị mọi người cười nhạo cho mà xem.

Bọn cô vẫn là nên khiêm tốn tí thì tốt hơn.

Vương Mộng Giai thấy Hà Nguyệt Tâm nói muốn lên bảng thì có chút mắc cở quay đầu lại: "Thầy Vương, đây là bạn Hà Nguyệt Tâm tự mình nói muốn lên bảng đấy nha, hơn nữa như vậy mới công bằng chứ."

Cô vốn bất mãn với việc thầy giáo thiên vị Hà Nguyệt Tâm, nếu như Hà Nguyệt Tâm tự mình muốn lên, vậy thì cô sẽ không khách sáo nữa.

Dựa vào trình tự mà nói thì đề cuối cùng là khó nhất, hơn nữa đề đó trùng hợp là của Hà Nguyệt Tâm.

Cô không tin nó có thể làm ra.

Hà Nguyệt Tâm nhủ nhẹ mảy lại, bài làm được, không có lý do gì không làm cả, hơn nữa nhìn Vương Mộng Giai có vẻ không tin cô có thể làm ra được vậy. Trong lòng cô đột nhiên có chút không chịu thua.

"Đề này em biết làm, không cần đòi qua cho đại diện môn lên đầu thầy, như vậy sẽ không công bằng với các bạn khác."

Tề Dự đứng trên bục giảng, tay cầm phấn đang chuẩn bị làm bài thì bị tình huống trước mắt đánh gãy, cậu nhìn Hà Nguyệt Tâm một cái, lại nhanh chóng dời mắt ra chỗ khác.

Cô ta biết làm hay không liên quan gì đến cậu chứ.

Cậu bỏ thời gian cả kỳ nghỉ hè ra để đến lớp học thêm chính là để vượt qua bạn học xếp hạng trước mình trong học kỳ trước, cũng chính là bạn chung bàn với cậu.

Những người khác cậu căn bản không để vào mắt.

Thầy Vương thấy mình có khuyết nữa cũng vô ích, Hà Nguyệt Tâm vẫn muốn lên bảng làm bài, ông lắc lắc đầu, cuối cùng nói: "Được thôi."

Bên dưới vang lên tiếng nghị luận.

"Nó thật sự muốn lên bảng kia, bị ngu à, lên đó cũng chỉ tỏ mặt mặt mà thôi."

"Tôi không tin nó thật sự có thể làm ra, đề này tôi thấy có chút khó đấy."

"Đề cuối cùng là khó nhất, cũng tại nó không may thôi, lại còn phô trương thanh thế nữa, tôi sa mào rồi!"

Mấy bạn học lần lượt bước lên bục giảng. Mỗi người chia bảng đen lớn ra thành mấy phần bằng nhau, mỗi người một chỗ viết đề bài lên trước, rồi mới viết bài giải lên sau.

Hà Nguyệt Dao nhìn bóng lưng của Hà Nguyệt Tâm, có chút thông dong. Thành tích của Hà Nguyệt Tâm cô rõ mồn một, thành tích toán học cũng bình thường thôi, chỉ cao hơn mức trung bình một xíu, không vượt quá 100 điểm, sớm muộn gì cũng mất mặt trước lớp thôi, nhưng không nghĩ rằng cô sẽ thấy được cảnh này sớm như vậy.

Nhất thời trong phòng học vang lên toàn tiếng phấn viết lên bảng đen.

Tốc độ giải bài của Hà Nguyệt Tâm rất nhanh, bước xuống bục sớm nhất.

Đội mấy người khác cũng làm xong, Thầy Vương bắt đầu cho điểm từ trái sang phải, bắt đầu từ Tề Dự.

Bao gồm Tề Dự, Vương Mộng Giai, Hà Nguyệt Tâm thì tổng 6 người, 6 đề.

Đề của Hà Nguyệt Tâm xếp ở cuối cùng.

Tối đa là 10 điểm, Thầy Vương nhìn đáp án của Tề Dự một hồi, hài lòng gật đầu, dùng phấn đỏ viết số 10 bên cạnh.

Tề Dự ngồi dưới lớp thấy vậy nở nụ cười hài lòng. Loại bài này đối với cậu mà nói chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Tiếp theo cũng là 2 cái điểm 10, Vương Mộng Giai và bạn học khác bởi vì tính toán xuất hiện một lỗi nhỏ, mất 2 điểm.

Đến trước bài giải của Hà Nguyệt Tâm thì Thầy Vương đứng đó không nhúc nhích luôn.

"Nó viết cái quái gì vậy, tại sao tôi xem không hiểu?"

"Công thức này chúng ta có học qua sao? Chẳng lẽ là nó tự chế ra sao?"

"Tự chế công thức, lợi hại, người đầu tiên trong lịch sử."

Nói xong bên dưới cười thành một đoàn.

Tất cả bài tập sau mỗi chương mặc định đều liên quan đến kiến thức học trong chương đó, đáp án của Hà Nguyệt Tâm có vài công thức và ký hiệu mà bọn họ chưa từng gặp qua, nên đương nhiên sẽ cho rằng Hà Nguyệt Tâm tự chế ra.

Ngón tay Thầy Vương nắm chặt phấn đỏ, nhìn lên bảng một lúc lâu, chậm rãi chấp tay ra sau, đột nhiên nghe thấy tiếng cười của học sinh dưới lớp thì xoay đầu lại nhìn bọn họ.

Học sinh dưới lớp và Thầy Vương nhìn nhau mấy giây, lập tức không cười nữa. Tại sao bọn họ lại cảm thấy ánh mắt Thầy Vương nhìn họ mang chút kỳ thị nhỉ? Cứ như đang cười nhạo bọn họ chưa thấy qua sự đời vậy?

Thầy Vương thấy dưới lớp im lặng rồi thì cầm phấn viết số 10 dưới bài giải của Hà Nguyệt Tâm, ngừng một chút, lại viết thêm "+2" ở đằng sau nữa.

Động tác của Thầy Vương khiến cho bên dưới lớp đều ngây hết người.

Hà Nguyệt Tâm thế nhưng lại được điểm tối đa?

Được điểm tối đa đã thôi đi, tại sao lại còn cộng thêm 2 điểm nữa chứ?

Đây không phải là điểm còn cao hơn Tề Dự sao?

Sắc mặt Tề Dự cứng đờ, nụ cười hài lòng bên khóe miệng cũng biến mất rồi, cậu nhún mày lại, không hiểu Thầy Vương tại sao lại cho điểm Hà Nguyệt Tâm như vậy.

Cậu cẩn thận coi lại bài giải của Hà Nguyệt Tâm.

Nhưng mà, tại sao bài giải của Hà Nguyệt Tâm cậu đều coi không hiểu chứ?

Vương Mộng Giai thấy tình huống như vậy thì cũng ngây cả người, Thầy Vương thiên vị học sinh mới cũng không thể thiên vị đến mức này chứ?

Công thức Hà Nguyệt Tâm viết rõ ràng không đúng mà, hôm nay có giảng qua về công thức này à?

Cô lớn tiếng nói: "Thầy Vương, thầy có phải cho điểm nhầm hay không? Tại sao nó có thể được điểm tối đa chứ! Thầy cũng quá không công bằng rồi đi!"

Thầy Vương nhin không được rồi, cầm cây thước trên bàn lên, chỉ mấy người bao gồm cả Vương Mộng Giai hồi nãy đã cười nhạo Hà Nguyệt Tâm.

"Mấy em nói tôi nên nói mấy em gì đây, trước khi nghỉ hè tôi đã nói gì với mấy em hả?"

Mọi người nhìn qua nhìn lại, đều có chút khó hiểu, trước khi nghỉ hè ông đã nói gì?

Thầy Vương tức muốn trào máu: "Tôi nói với mấy em! Ngoại trừ việc phải hoàn thành bài tập hè ra, thì phải học trước kiến thức lớp 11 cho tôi, có thể học trước bao nhiêu thì học trước bấy nhiêu, tụi em ai làm được rồi hả? Há? Ai làm được đứng lên cho tôi! Tôi xem thử coi có ai không!"

Thầy Vương đột nhiên nổi giận, cái lớp đang náo nhiệt đột nhiên im lặng hẳn đi.

Bọn họ có tự tin với thành tích của mình, còn về việc học trước, chuẩn bị trước kiến thức của bài học hôm nay là đủ rồi. Ai lại đi chuẩn bị đằng sau nữa chứ.

Ông dứt khoát đi xuống bục giảng, chỉ thẳng mặt cái người cười nhạo Hà Nguyệt Tâm lớn tiếng nhất.

"Người ta không những học trước, mà còn học trước đến tận chương thứ 5 rồi! Bọn em còn cười nhạo người khác nữa ư? Còn tự chế công thức nữa chứ, đây, em chế cho tôi xem thử đi!"

Người đó nhất thời đỏ bừng cả mặt, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Cậu không có học trước, nhưng cậu cũng không biết Hà Nguyệt Tâm thế nhưng lại học trước nhiều như vậy, còn dùng công thức học ở chương sau để làm bài, hơn nữa còn làm đúng hết nữa!

Không phải nói Hà Nguyệt Tâm học kém sao, cái này ai có thể nghĩ tới chứ!

Tề Dự nhún mày, cậu dùng toàn bộ tinh lực để bù đắp kiến thức của lớp 10, kiến thức môn toán lớp 11 cậu chỉ học trước đến chương thứ 3 thôi, Hà Nguyệt Tâm thế nhưng đã học trước đến chương thứ 5 rồi ư?

"Mấy đứa em thật là muốn tức chết tôi mà, bản thân không cố gắng đã thôi đi, ở đó còn rảnh rỗi mà đi cười nhạo người khác nữa chứ? Người ta vẫn là đến từ trường cấp 3 bình thường đấy, mấy em rốt cuộc có biết xấu hổ không vậy?"

Bị Thầy Vương chửi không ngóc đầu lên như vậy, mặt Vương Mộng Giai cũng có chút đỏ lên, đầu cúi xuống thấp nhất có thể, không dám ngẩng đầu lên nhìn Thầy Vương, sợ Thầy Vương sẽ trút giận lên đầu cô.

Mọi người trong lòng giờ đây ai cũng rụt cổ lại hết, sợ sẽ bị Thầy Vương giận lây.

Có người nhỏ giọng nói: "VẬY.....Số 2 đằng sau là sao vậy thầy?"

Thầy Vương trút hết cơn giận, người cũng hòa nhã hơn chút: "1 điểm là vì Hà Nguyệt Tâm đã học trước bài, biểu dương em ấy, còn điểm còn lại là điểm trình bày."

Mọi người nhìn chữ viết trên bảng của cả 6 người, nhất thời không dám lên tiếng nữa.

Chữ viết của những người khác trên bảng đều đi lên tận trời xanh cả, cỡ chữ lúc nhỏ lúc lớn, ngay cả chữ của Tề Dự cũng có chút xiêu vẹo.

Chữ của Hà Nguyệt Tâm rất ngay ngắn, cho dù là dùng phần để viết bảng cũng vẫn cứ như đang viết trên giấy vậy, thẳng hàng thẳng lối, giãn cách dòng vừa đủ, thể chữ thanh tú nét viết rõ ràng, nhìn rất mỹ quan lại thoải mái.

Giáo viên chấm bài thích nhất là chữ viết như vậy.

Bên dưới lớp nhất thời không còn lời nào để nói nữa.

Bọn họ thật sự là phục rồi, đũa nào đồn Hà Nguyệt Tâm học kém vậy? Học kém giải đúng đã thôi đi, trình bày còn đẹp như vậy nữa chứ?

Tề Dự mím chặt môi, nhìn số 10 bên cạnh bài giải của mình, rồi lại nhìn số 10+2 của Hà Nguyệt Tâm, tay siết chặt lại.

Thấy sắc mặt Tề Dự không tốt, bạn chung bàn an ủi nói: "Không sao đâu, ông cần phải để trong lòng, nói không chừng nó chỉ là may mắn mà thôi, trùng hợp học trước đến đó mà thôi, chỉ cần học đến chương thứ 5 thì đề này thật sự không khó, ai cũng có thể làm ra được, chỉ có thể nói được rằng thái độ học tập của nó rất tốt mà thôi."

Trong lòng Tề Dự dâng lên một cảm giác nguy cơ sắp đến, cậu không để lời nói của bạn chung bàn vào lòng, nếu như là may mắn, thế tại sao Hà Nguyệt Tâm lại tự tin đến vậy chứ, hơn nữa hồi này Hà Nguyệt Tâm là người đầu tiên giải xong đi về chỗ, nếu như chỉ là học trước nội dung mà thôi thì tại sao lại có tốc độ giải bài nhanh vậy chứ?

Không nghĩ tới Hà Nguyệt Tâm không những không bị xấu mặt mà còn được Thầy Vương khen ngợi hết lời nữa chứ.

Hà Nguyệt Tâm thế nhưng lại âm thầm học tập như vậy ư?

Hà Nguyệt Dao dùng sức tròng cuốn sách trước mắt, cho dù Hà Nguyệt Tâm cố gắng học hành thì sao chứ, thành tích của cô lúc nào cũng đứng trong top 10 của lớp cả, cho dù thái độ học tập của Hà Nguyệt Tâm có tốt đi chăng nữa, đầu óc ngu si thì cũng chẳng thể vượt qua cô được.

Thấy Thầy Vương khen ngợi Hà Nguyệt Tâm hết lời như vậy, Phương Viên vui mừng đến nỗi mặt mũi đỏ bừng lên, nhỏ giọng nói với Hà Nguyệt Tâm: "Bà giỏi thật đó! Bà đã học trước đến mấy chương sau luôn rồi à?"

Hà Nguyệt Tâm gật đầu: "Trước khi nhập học có học trước, sợ sẽ không theo kịp mọi người."

Ánh mắt Phương Viên sáng rõ, so với Hà Nguyệt Tâm thì cô quả thật quá lời rồi, trách không được thành tích lại kém đến vậy. Hà Nguyệt Tâm tuy rằng gia cảnh không tốt, nhưng bà ấy lại xinh đẹp và thích học tập.

Bản thân đúng là thua xa bà ấy mà.

Trong lòng cô đột nhiên có một suy nghĩ, nếu cô có thể siêng như Hà Nguyệt Tâm thì có thể thoát số phận số không nhỉ?

Nhưng nghe thấy trước mắt có người nhỏ giọng nói là Hà Nguyệt Tâm chỉ là ăn may mà thôi.

Thì Phương Viên có chút phần nộ không thôi: "Rõ ràng là bà nỗ lực hơn bọn họ không biết bao nhiêu, thế nhưng lại nói bà chỉ là do ăn may mà thôi!"

Hà Nguyệt Tâm cũng nghe thấy những lời đó, an ủi nói: "Sắp thi tháng rồi, đến lúc thành tích ra lò thì bọn họ sẽ biết thôi, bà không cần tức giận đâu."

Phương Viên nghe xong mới thả lỏng nắm tay ra: "Ừm!" Cô muốn thấy Hà Nguyệt Tâm đề bẹp bọn họ!

Sau chuyện lần này, cũng ít người cười nhạo Hà Nguyệt Tâm không kiêu ngạo hơn, từ nhìn cô bằng ánh mắt địch ý biến thành làm lơ.

Tiếng chuông hết tiết vang lên, mọi người đều lần lượt ra khỏi lớp, chuẩn bị đến căn tin ăn cơm.

Phương Viên kết bạn được với Hà Nguyệt Tâm, liền không đợi kịp kéo Hà Nguyệt Tâm đi ăn chung ở căn tin với cô.

Hà Nguyệt Tâm nhớ ra chuyện Hà Thúy Chi kêu cô đến cửa hông trường học, vội từ chối: "Tôi còn có chút chuyện, bà đi trước đi."

"Sao vậy?"

".....Có chút chuyện."

Phương Viên nghiêng đầu, lộ ra vẻ mặt nghi hoặc: "Vậy tôi đem cơm lên cho bà nhà?"

Hà Nguyệt Tâm cười nói: "Không cần đâu. Tôi sẽ quay lại ngay mà."

Nói xong Hà Nguyệt Tâm đi ra khỏi lớp, thời điểm này mọi người đều đi ăn cơm hết rồi, nên cửa hông rất ít người qua lại.

Cách thật xa thì cô đã nhìn thấy chiếc Maserati mà cô mua giúp anh cả đang đậu bên đường rồi.

Thấy cô đến gần, Lý Nham lập tức xuống xe, trên tay cầm một hộp com giữ ấm.

"Anh cả đâu rồi?"

Lý Nham nói: "Hà Tổng đang ở công ty." Hà Thúy Chi lại vào chế độ làm việc rồi, bận trăm công ngàn việc mới giành ra được chút thời gian dặn dò ông chuyện này.

Lý Nham cung kính nói: "Hà Tổng lo đồ ăn trong căn tin không vệ sinh, nên dặn nhà bếp mỗi ngày đến giờ phải làm xong com sau đó đưa đến cho Tiểu thư."

Đầu bếp trong nhà đều là đầu bếp lớn nhận qua giải vàng trong ngành ăn uống, đầu bếp trong căn tin đương nhiên là không so bì được rồi.

Hơn nữa nguyên liệu nấu ăn cũng yêu cầu phải tươi mới và sạch sẽ nữa.

Hà Thúy Chi không yên tâm để Hà Nguyệt Tâm ăn com ở trong căn tin, nên mới dặn dò Lý Nham đưa com đến cho cô.

Hơn nữa các món ăn đều hợp với khẩu vị của Hà Nguyệt Tâm, còn thông qua tư vấn của nhà dinh dưỡng để phối hợp dinh dưỡng cho Hà Nguyệt Tâm nữa.

Hà Nguyệt Tâm ".....Đưa đến mỗi ngày sao?"

Cô không nghĩ tới anh cả kêu cô đến cửa hông là để Lý Nham đưa com đến cho cô.

Cô nhìn hộp com, có đến tận 3 tầng lận.

Thấy cô nhìn qua, Lý Nham nói: "Tiểu thư yên tâm, đều là mới nấu xong hết cả, bây giờ vẫn còn nóng hổi nữa.

Hà Nguyệt Tâm có chút do dự: ".....Không, ý của con là, có nhiều qua không? Con sợ con ăn không hết."

Lý Nham cười tỏ ý đã hiểu, ông biết sức ăn của Hà Nguyệt Tâm không nhiều, ông vội nói: "Phân lượng của mỗi món ăn đều không nhiều, chỉ là chúng loại nhiều thôi, và cũng chỉ nhìn bên ngoài thấy nhiều thôi. Sau này chỉ cần Tiểu thư đi học, tôi sẽ đưa com đến cho Tiểu thư mỗi ngày."

Lý Nham không chỉ là quản gia trong nhà, ông còn phụ trách một phần công việc thư ký nữa, kêu Lý Nham ngày ngày đưa com cho cô, cô cảm thấy có chút đảm đương không nổi.....

Nhưng bất kể cô nói gì, Lý Nham cũng chỉ nói là do Hà Thúy Chi dặn dò, kiên trì đưa com mỗi ngày cho cô.

Hà Nguyệt Tâm chỉ đành bụng hộp com về lớp.

Mở ra xem, tổng cộng có 5 món 1 cháo, mỗi món đều khác nhau, nhưng không tính là nhiều, vừa đủ cho Hà Nguyệt Tâm ăn.

Hà Nguyệt Tâm vẫn chưa ăn xong, Phương Viên đã quay trở lại lớp rồi.

Phương Viên nhìn hộp thức ăn trên bàn học của Hà Nguyệt Tâm, nhìn không được nói: "WOW, nhìn ngon quá!"

Thấy là đựng trong hộp com giữ ấm, cô ngừng lại một chút: "Người nhà bà đưa đến cho bà à?"

Hà Nguyệt Tâm gật đầu, đích thực là anh cả dặn người đưa com đến cho cô.

Phương Viên nhìn Hà Nguyệt Tâm không nhìn được nhu hòa hơn nhiều, gia đình Hà Nguyệt Tâm cũng quá tiết kiệm rồi đi, com trưa đều phải làm xong ở nhà rồi đưa tới trường. Chẳng lẽ là vì tiết kiệm tiền ăn sao?

Cũng quá đáng thương rồi đi.

Nhưng.....Mỗi món đều nhìn rất ngon miệng. Tay nghề của gia đình bà ấy tốt đến vậy sao?

Thấy Phương Viên nhìn đến có chút thèm thuồng, Hà Nguyệt Tâm múc một chén cháo cho cô.

Phương Viên thử xong lập tức kinh ngạc hô lên: "Ngon quá!"

Ngon hơn tất cả những món cô từng ăn qua nhiều! Hà Nguyệt Tâm thật hạnh phúc quá mà, có người nhà có tay nghề giỏi như vậy!

Tuy rằng Hà Nguyệt Tâm rất nghèo, nhưng có thể hưởng thụ được nếm thực như vậy, nghèo cũng đáng mà!

Hà Nguyệt Tâm không biết trong lòng Phương Viên đang nghĩ gì, nhưng chia sẻ bữa trưa chung với bạn bè, cảm giác hình như thân thiết thêm rất nhiều.

Đến lúc ra về, Hà Nguyệt Tâm nhớ đến dự định của mình, mấy căn nhà mà anh cả cho đều quá lớn rồi, mà nhà của ba mẹ nuôi thì lại sắp giải tỏa, nhà lớn

họ nhất định sẽ không chịu ở đâu.

Cô phải mua một căn hộ nhỏ hơn chút, rồi mới đi thuyết phục ba mẹ nuôi dọn vào ở.

Cách trường học mấy con đường có một trung tâm môi giới bất động sản, trước khi đến trường cô đã tra qua rồi, định là tan học rồi sẽ qua xem thử.

Phuong Viên thuận đường với cô, nhiệt tình kéo cô đi chung, nói là muốn dạo tiệm sách gần trường.

Cô nghĩ nghĩ rồi nói: "Tôi có chút chuyện khác phải làm, hay là để ngày khác tôi đi chung với bà đến tiệm sách sau nhé?"

"Có chuyện gì vậy, hay là tụi mình không đến tiệm sách cũng được."

Hà Nguyệt Tâm có chút không biết làm sao, chẳng lẽ bắt cô phải nói với Phuong Viên rằng cô muốn đi mua cái nhà sao?

Phuong Viên lắc lắc cánh tay của Hà Nguyệt Tâm, ngữ khí mang chút nũng nịu: "Bà muốn đi đâu vậy?"

Hà Nguyệt Tâm chỉ đành nói: "Gần đây thôi."

Phuong Viên nắm chặt cánh tay cô, biểu cảm trên mặt có chút khoa trương: "Gần đây gần trường có thiếu niên du côn bòn tiền học sinh đây. Tôi vẫn là nên đi chung với bà thì hơn, bà đẹp như vậy, nếu bọn họ không cướp tiền mà chuyển qua cướp sắc thì sao!"

Bị Phuong Viên chọc cười, Hà Nguyệt Tâm chỉ đành nói: "Được rồi, vậy chúng ta đi chung."

20 phút sau, trên đầu Phuong Viên khi đi chung với Hà Nguyệt Tâm đứng trong sảnh trung tâm môi giới bất động sản mọc đầy dầu "?"

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đề Cử Chiều Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Phuong Viên nhìn cửa lớn của trung tâm môi giới bất động sản muốn nói lại thôi, bên trong có không ít khách, và không ít nhân viên mặc đồng phục đang đi qua đi lại.

Cô chưa bao giờ đến những chỗ này bao giờ cả, có chút lo lắng, cô nhìn không được kéo Hà Nguyệt Tâm lại hỏi: "Nguyệt Tâm, bà đến đây để làm gì vậy?"

Nếu đã đến tới đây rồi, Hà Nguyệt Tâm cũng không tính dấu giếm Phuong Viên nữa, cô nghiêm túc nói: "Mua nhà a."

Phuong Viên ngừng lại 2 giây mới nói ra được một chữ: ".....Hả?"

Cô không có nghe nhầm chứ?

Mua nhà mà Hà Nguyệt Tâm nói đến có giống với khái niệm mua nhà mà cô biết hay không vậy?

Đầu óc vẫn chưa vận hành lại bình thường thì thấy Hà Nguyệt Tâm để cất bước đi vào trong sảnh rồi, nên vội vàng đi theo vào trong.

Trung tâm đại sảnh có bày một mô hình các tòa nhà.

Hà Nguyệt Tâm khom người tỉ mỉ nhìn phương hướng của từng tòa nhà một, bên cạnh mô hình còn đặt một xấp tài liệu của các căn hộ, cô cầm lên cẩn thận lật xem.

Tiểu khu này mới xây xong cách đây không lâu, rất gần trường học, sau này ba mẹ nuôi dọn vào đây ở rồi thì khi nào cô nhớ họ liền có thể ghé vào thăm họ ngay.

Thấy Hà Nguyệt Tâm nghiêm túc lật xem tài liệu.

Phuong Viên nhìn không được nín thở lại, Hà Nguyệt Tâm thật sự muốn mua nhà à?

Nhưng mà bà ấy nghèo như vậy, lấy gì để mua nhà chứ, bây giờ còn ra vẻ nghiêm túc đến vậy nữa chứ, bà ấy không phải là rãnh quá không có chuyện gì làm đến đây giả bộ làm khách hàng để nghe tư vấn chơi đấy chứ?

"Nguyệt Tâm, bà thật sự muốn mua nhà à?"

Không gọt cô chứ?

Người nghèo đến độ chỉ có một cái kẹp tóc, bữa trưa đều phải đem từ nhà đến, quyết không tiêu một cắc vào căn tin, thế nhưng lại nói muốn mua nhà ư?

Cô không có cách nào để tin cả!

Hà Nguyệt Tâm ngược đầu nhìn xung quanh, đều là người thành niên mang theo sự thành thực và trải đời cả, hai học sinh cấp 3 như bọn cô lạc vào đây nhìn rất khác biệt.

Cô tưởng Phuong Viên ở trong này có chút không tự tại nên đề nghị: "Nếu bà thấy không được tự tại thì ra tiệm sách ngoài kia ngồi trước đi, lát hồi tôi ra kiếm bà?"

Phuong Viên vội lắc đầu: "Không, tôi muốn ở đây với bà!"

Đùa à, Hà Nguyệt Tâm là người bạn duy nhất trong lớp của cô, sao cô có thể bỏ rơi bà ấy ở đây mà đi được chứ.

Đội nhân viên trung tâm phát hiện ra Hà Nguyệt Tâm đến đây chỉ là để dạo thôi rồi "mời" bà ấy ra ngoài thì Hà Nguyệt Tâm sẽ đáng thương biết bao.

Cô phải có nghĩa khí mới được!

Có nhân viên sale phát hiện Hà Nguyệt Tâm đang xem tài liệu giới thiệu thì nở nụ cười đi về phía cô nói: "Chào em, chị có thể giúp gì cho em không?"

Hà Nguyệt Tâm gấp tài liệu lại, cũng nở nụ cười nói: "Có thể giới thiệu cho em một chút được không?"

Thái độ phục vụ ở đây không tồi, không vì cô là học sinh cấp 3 mà đối xử bất công, quản lý tòa nhà chắc cũng không tồi, trong lòng cô âm thầm cộng thêm 1 điểm cho tiểu khu này.

Nụ cười của nhân viên sale không giảm, dắt Hà Nguyệt Tâm và Phuong Viên đến sofa bên cạnh ngồi, sau đó rót trà cho bọn họ.

Phuong Viên từ đầu đến cuối đều có chút khấn trương, nhìn không được kéo cánh tay Hà Nguyệt Tâm.

Sợ câu tiếp theo của nhân viên chính là vạch trần bọn họ và đuổi bọn họ đi.

Cô nhìn bóng lưng đi rót trà của nhân viên, lại nhìn Hà Nguyệt Tâm vô cùng trấn định bên cạnh, trong lòng âm thầm nói, chơi lớn quá rồi!

Nhân viên sale vừa mới rót đầy trà vào ly thì nữ đồng nghiệp bên cạnh hưng phấn bước nhanh đến bên cạnh cô, giọng nói có đề thấp xuống cũng không áp chế nổi sự hưng phấn trong lòng được: "Khách hồi này bà dắt vào đó đó! Bà nhìn thấy thứ trên đầu em ấy chưa?"

(Thật ra theo Văn hóa trà đạo Trung Quốc thì rót đầy ly là có ý đuổi khách, trà chỉ nên rót 7 phần mà thôi, không biết tác giả biết không nhỉ???)

Nhân viên sale nghiêng đầu nhìn cô, mê mẩn hỏi: "Thứ gì?"

"Cái kẹp tóc đấy!"

Nhân viên sale chợt hiểu ra, cô chỉ nhớ trên đầu Hà Nguyệt Tâm có thứ gì đó lấp lánh, nhưng cô chỉ nhìn một lần rồi dời mắt đi ngay, thì ra đó là kẹp tóc à?

Đồng nghiệp nữ lớp trang điểm trên mặt rất tinh tế, cô rất thích ăn diện, những món đồ thời trang có thể có thì cô đều có hết, cho dù là mua không nổi cô cũng sẽ nhìn màn hình điện thoại hăm mộ nửa ngày trời.

Thấy đồng nghiệp không hiểu, cô nhỏ giọng bổ sung, mặt hớn hở hoàn toàn không khống chế không được: "Bà biết một viên kim cương trên kẹp tóc của em ấy trị giá mất bao nhiêu tiền không?"

Nhân viên sale lập tức hiểu ngay, cũng có chút kích động: "Bao nhiêu?"

Đồng nghiệp nữ sáp lại gần hơn nữa, hét nhỏ bằng giọng gió: "Tôi từng thấy nó trên tạp chí, ít nhất phải 6 con số!"

Nhân viên sale: "???"

6 con số? Mắc vậy ư?

Đồng nghiệp nữ hưng phấn nháy mắt với cô: "Bà đứng gần như vậy, lát hồi đếm thử xem coi rốt cuộc dính bao nhiêu viên trên đó!"

Nhân viên sale: "....."

Tuy rằng có chút hết cách với cách bà tám của đồng nghiệp, nhưng nói thật, trong lòng cô cũng xách thực có chút tò mò.

Mang theo nhiệm vụ trọng đại đồng nghiệp giao cho, nhân viên sale thần sắc phức tạp quay lại bên cạnh Hà Nguyệt Tâm, đặt ly trà rót xong đặt trước mặt hai người.

Lúc ly trà còn chưa hoàn toàn đặt xuống, Phương Viên liền hơi nhún người dậy nhận lấy ly trà, và vội nói: "Cảm ơn chị! Làm phiền rồi!"

Cô phải khách khí với người ta chút! Như vậy khi người ta đuổi bọn cô ra ngoài cũng sẽ không xé rách mặt nhau quá!

Tốt xấu gì cũng sẽ giữ chút mặt mũi cho bọn cô!

Tầm mắt nhân viên sale nhìn lướt qua kẹp tóc trên đầu Hà Nguyệt Tâm, cô đếm sơ thì thấy kim cương đính trên đó ít nhất cũng có 10 viên.

Hơn nữa độ tinh khiết và thủ công của kim cương vừa nhìn đã biết là không bình thường rồi.

Cô đột nhiên cảm thấy có chút thấp thỏm, và có chút không được tự nhiên, không còn ung dung như lần đầu gặp Hà Nguyệt Tâm hồi nãy nữa.

Đây rốt cuộc là thiên kim nhà giàu từ đâu tới vậy, khách đến mua nhà ở đây cho dù là giàu đến cỡ nào đi chăng nữa, thì cũng chả có ai kẹp thứ quý giá như vậy lên đầu mình cả, tất cả đều giấu hết trong tủ bảo hiểm trong nhà, trường hợp long trọng mới dám đem ra thôi.

Tùy ý kẹp như vậy, nhìn là biết trong nhà hoàn toàn không thiếu mấy thứ này, vậy nhà em ấy rốt cuộc là giàu tới mức nào vậy chứ!

Căn hộ mắc nhất ở đây của bọn họ có khi còn không mắc bằng một cái kẹp tóc của người ta nữa kia.

Nghĩ tới đây cô nhịn không được có chút ưu thương.

Nhưng nhà thì khẳng định là có thể bán ra được rồi đấy.

Cô tập trung tinh thần, vô cùng nhiệt tình giới thiệu nhà cho Hà Nguyệt Tâm nghe.

Hà Nguyệt Tâm chăm chú nghe, nếu đã muốn cho ba mẹ nuôi một hoàn cảnh sinh sống tốt thì phải nghĩ tới tất cả mọi phương diện, cô thiếu chút nữa là lòi sỏ ra ghi chú lại rồi.

Phương Viên nhìn sự nhiệt tình thái quá của nhân viên sale, có chút nghi hoặc.

Sale ở đây đều nhiệt tình như vậy sao? Ánh mắt nhìn Hà Nguyệt Tâm cứ như muốn cung phụng Hà Nguyệt Tâm lên trời vậy.

Cô ôm ly yên lặng uống trà, trong lòng ngày càng thấp thỏm bất an hơn nữa.

Nghe Hà Nguyệt Tâm hỏi liên tục nhân viên Sale một số câu hỏi, tất cả chi tiết đều hỏi đến rồi, bộ dạng thật sự muốn mua nhà, trong lòng cô tự thấp nén nhang cho mình, Hà Nguyệt Tâm đây là đang tích góp giá trị oán niệm sao.

Cô đã bắt đầu suy nghĩ đến việc lát hồi bị người ta mời ra ngoài thì dùng tư thế gì để cho mình bớt mất mặt chút rồi.

Hỏi rõ tất cả nghi vấn rồi, Hà Nguyệt Tâm cũng không đắn đo, cô nhìn trúng một căn hộ 2 phòng ngủ 1 sảnh, sửa chữa, đồ dùng trong nhà thậm chí là đồ điện đều có sẵn hết, cũng không cao lắm, hướng nhà cũng tốt nữa.

"Vậy lấy căn này đi."

Nhân viên Sale nói: "Căn này bao gồm luôn việc sửa chữa, đồ dụng nội thất và đồ điện tổng công 2 triệu 400 ngàn RMB."

Hà Nguyệt Tâm gật đầu: "Đúng, lấy căn này đi."

Thấy Hà Nguyệt Tâm gật đầu, Phương Viên nãy giờ ngồi bên cạnh lập tức ngồi thẳng lưng lên, hai mắt mở lớn ra.

Không phải chứ, mẹ ơi Hà Nguyệt Tâm thật sự muốn mua kìa? Hơn nữa còn là căn hộ trị giá 2 triệu 4 nữa chứ?

Nhân viên Sale thấy Hà Nguyệt Tâm dứt khoát gọn gàng như vậy cũng vui ra mặt, ngữ khí ân cần vô cùng: "Vậy em ngồi đây đợi chút, chị đi làm thủ tục giùm em."

Nhìn bóng lưng xa dần của nhân viên Sale, Phương Viên nhịn không được rồi, kéo áo Hà Nguyệt Tâm: "Bà không phải đùa cho vui đấy chứ, bà thật sự muốn mua à?"

Hà Nguyệt Tâm có tiền sao??? 2 triệu mấy lặn đó!

Hà Nguyệt Tâm không hiểu tại sao Phương Viên lại có phản ứng như vậy, cô có chút mắc cười nói: "Nếu không thì sao nữa?"

Phương Viên: "....."

Đợi chút, bạn chung bàn với cô không phải là cô gái nhà nghèo đáng thương đến nỗi bữa trưa phải tự mang từ nhà lên, kẹp tóc chỉ có một cái sao!

Nhưng cô gái nhà nghèo đáng thương thế nào lại chạy đi mua nhà rồi chứ??

Chẳng lẽ là cô đã hiểu lầm gì sao?

Nhân viên Sale cầm hợp đồng và máy POS đến.

Hà Nguyệt Tâm nhanh nhẹn hoàn thiện tất cả thủ tục, trong thẻ có 200 triệu, không giới hạn mức giao dịch trong ngày.

Cô cẩn thận nhập mật mã vào máy, thấy máy POS hiện thị giao dịch thành công liền thở phào một hơi, coi như là giải quyết xong vấn đề mua nhà cho ba mẹ nuôi rồi.

Điện thoại nhận được tin nhắn nhắc nhở, Hà Nguyệt Tâm đếm số 0 đằng sau phần dư ngân sách, số tiền mua nhà so với số tiền 200 triệu thật như muối bỏ biển.

Phương Viên đã bắt đầu nghi ngờ nhân sinh rồi, cô đứng bên cạnh tỉ mỉ quan sát quá trình quẹt thẻ của Hà Nguyệt Tâm, 2 triệu 4 đấy, Hà Nguyệt Tâm mắt đều không chớp lấy một lần, nói quẹt là quẹt.

Trọng điểm là, Hà Nguyệt Tâm thật sự mua rồi.

Bạn chung bàn của cô, tan học liền qua đây mua nhà rồi.

Cô tưởng rằng mình đã đủ có tiền rồi, nhưng sự thật là, bạn chung bàn của cô còn nhiều tiền hơn cô nữa??

Hơn nữa còn không phải có tiền bình thường nữa chứ.

Cho dù là nhà cô, thì cũng không có khả năng nói mua một căn nhà mấy triệu tệ là có thể mua ngay được liền.

Động tác của Phương Viên đã hóa thạch rồi, ánh mắt nhìn Hà Nguyệt Tâm phức tạp đến nỗi không nói nên lời.

Cô nhớ lại những chuyện phát sinh hồi sáng, ví dụ như kẹp tóc, ví dụ như bữa trưa, cô có phải là đã hiểu lầm chuyện gì rồi không?

Kẹp tóc đẹp như vậy, bữa trưa ngon miệng như vậy, thực ra đều lộ ra hơi thở bất thường cả, thay cách nói khác chính là mùi tiền.

Kẹp tóc gì mà chỉ có thể có một cái chứ? Sợ là kẹp tóc cô mua không nổi đi!!!

Vậy cô trước đó còn cảm thấy Hà Nguyệt Tâm đáng thương nữa chứ??

Bây giờ cô cảm thấy mình còn đáng thương hơn. Ngay cả một cái kẹp tóc cũng mua không nổi. T_T

Cô có chút muốn khóc.

Giải quyết xong một chuyện lớn, Hà Nguyệt Tâm cả người đều vui vẻ hẳn ra, cầm cặp lên nói với Phương Viên: "Đi thôi, vẫn còn thời gian, tôi đi tiệm sách chung với bà."

Thấy Phương Viên không nhúc nhích, cô nhíu mày: "Bà sao vậy?"

Ánh mắt Phương Viên lơ đãng, linh hồn cứ như đã bay ra khỏi thể xác rồi vậy: "Không có gì, chỉ là có chút muốn khóc thôi."

Hà Nguyệt Tâm "?"

Hai người ra khỏi trung tâm môi giới, Phương Viên bắt đầu trầm mặc, lần đầu tiên gặp Hà Nguyệt Tâm, thật ra cô cảm thấy có chút quen mắt, nhưng nghĩ mãi cũng nghĩ không ra.

Bây giờ nghĩ lại thì tên của Hà Nguyệt Tâm cô hình như cũng từng nghe qua ở đâu rồi thì phải.

Trong đầu đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, cô thiên kim hào môn được nhận về hào môn dẫn đến tranh cãi sôi nổi trên mạng không phải cũng tên là Hà Nguyệt Tâm đó sao?

Phương Viên vỗ đầu: "Trách không được tôi vẫn luôn cảm thấy bà có chút quen mắt, thì ra bà chính là Hà Nguyệt Tâm đó!!"

Cô không thường ăn dưa, cho nên cũng rất ít lướt Weibo, chỉ là hồi trước có vô tình nghe thấy người khác nhắc đến một lần mà thôi.

Nhưng bởi vì Hà Nguyệt Tâm đột nhiên chuyển đến lớp cô nên tiềm thức cô vẫn luôn cảm thấy tuy rằng tên giống nhau, nhưng không phải là cùng một người.

Nếu đã là bạn rồi thì không nên kiêng dè câu nệ, Hà Nguyệt Tâm thành khẩn nói: "Đúng vậy."

Trước khi đến trường cô đã chuẩn bị tâm lý rồi, sự kiện bạo lực mạng trước đó có chút nhiệt độ trên mạng, thậm chí còn truyền ra hình ảnh của cô nữa. Tuy rằng sau lần đó cô đã thay hình đại diện Weibo rồi, cũng không có đăng nhập vào nữa, nên cũng không biết tình hình trên mạng bây giờ ra sao nữa. Ngoài đời vẫn luôn có người nhận ra cô, nhưng Phương Viên lại không nhận ra ư?

Cô suy nghĩ một hồi rồi lấy điện thoại ra, đăng nhập vào Weibo, sau sự kiện lần trước, fans của cô đã đạt mốc 500.000 rồi, bây giờ vào xem thì lại tăng thêm 10.000 nữa, inbox có tới hơn mấy ngàn tin, có fans của anh hai, cũng có của fans qua đường nữa.

Cô tìm kiếm tên mình trên Weibo, phát hiện những bài đăng tin đồn xấu và hình ảnh rò rỉ trên mạng đã biến mất hết rồi.

Những thứ tìm kiếm ra được ít đến đáng thương, đều là những phát ngôn bình thường của người qua đường và fans thôi, thậm chí nhưng ngôn luận mắng chửi cô đều không thấy hết.

Cô nhú mày, xảy ra chuyện gì vậy?

Cô đột nhiên nhớ đến hotsearch bị triệt bỏ trong 1 giây trong quá trình bị bạo lực mạng, theo bản năng cảm thấy chuyện này có liên quan đến Hà Thúy Chi.

Hà Thúy Chi thanh tẩy hết hình của cô trên mạng, còn loại bỏ hết những tin đồn xấu sai sự thật và những ngôn luận mắng cô ư?

Trách không được bây giờ trừ việc cảm thấy tên nghe quen tai, Phương Viên đều không liên tưởng được cô và Hà Nguyệt Tâm trên mạng là chung một người.

Cô nghiêng đầu hỏi Phương Viên: "Vậy bà tin những tin xấu về tôi trên mạng không?"

Phương Viên suy nghĩ 2 giây, lắc đầu đầy chắc chắn: "Tôi tin mới lạ đó! Bà có tí nào giống miêu tả trên mạng đâu chứ."

Trên mạng nói Hà Nguyệt Tâm vừa xấu vừa mất dạy, nhưng Hà Nguyệt Tâm rõ ràng vừa đẹp vừa dịu dàng cơ mà!

Khác hoàn toàn những gì nói trên mạng!

Hà Nguyệt Tâm nhu hòa nở nụ cười, trong lòng âm thầm lên, ngày đầu tiên nhập học, cô liền kết được bạn rồi.

Hai người lại đi dạo tiệm sách, lúc ai về nhà nấy, thấy Lưu Vĩnh đến đón Hà Nguyệt Tâm, biết Hà Nguyệt Tâm thế nhưng có cả tài xế riêng, tài xế còn đến đón cô nữa thì trong lòng Phương Viên thế nhưng không dậy lên một gợn sóng nhỏ bé nào cả.

Thật đấy.

Chỉ là có chút ngưỡng mộ mà thôi.

Trong phòng sách yên tĩnh đột nhiên vang lên tiếng run nhẹ từ điện thoại bên cạnh Hà Thúy Chi.

Anh cầm lên thì phát hiện là có một lời mời kết bạn mới.

Tên hiển thị là Cô Mã, tin nhắn đính kèm là, chào anh, anh có phải là phụ huynh của Hà Nguyệt Tâm không? Làm phiền anh hãy kết bạn với tôi.

Hà Thúy Chi lúc này mới bỏ công việc xuống, nhấn thông qua.

Lúc đầu khi làm thủ tục chuyển trường cho Hà Nguyệt Tâm, cần điền thông tin của người giám hộ, ba mẹ đều mất rồi, anh là anh cả của Hà Nguyệt Tâm, cho nên là điền tên của anh.

Cô Mã: Chào anh, tôi là giáo viên chủ nhiệm của Hà Nguyệt Tâm, tôi họ Mã, anh có tiện vào nhóm phụ huynh của lớp không?

Cô Mã: Khi có những tin quan trọng như thi cử, học bù đều thông báo trong nhóm đó cả.

Hà Thúy Chi nhú mày, sau đó liền hiểu ngay, bây giờ giáo viên và phụ huynh đều dùng Wechat hết cả rồi, kéo phụ huynh vào trong cùng một nhóm, có chuyện gì cũng dễ liên lạc hơn.

Nhưng Hà Nguyệt Dao không phải chung lớp với Hà Nguyệt Tâm sao?

Hỏi đó sao không ai kéo anh vào nhóm nh?

Có nghi vấn thì phải giải quyết, Hà Thúy Chi lập tức gọi điện cho Lý Nham.

Lý Nham hơi khựng lại một hồi rồi mới nhớ ra, lúc đầu khi Hà Nguyệt Dao đến báo danh thì mấy anh trai đều bận việc cả, cho nên mục người giám hộ, Lý Nham điền luôn tên của mình, dù sao thì mấy chuyện báo danh của Hà Nguyệt Dao đều do ông giải quyết hết cả.

Còn lần này thì Lý Nham có đặc biệt hỏi qua Hà Thúy Chi, mục người giám hộ của Hà Nguyệt Tâm điền như thế nào thì Hà Thúy Chi nói là điền của anh.

Lý Nham biết Hà Thúy Chi không quản mấy chuyện nhỏ nhặt này, càng không nói tới thân phận của Hà Thúy Chi, Wechat của anh không thể truyền bày ra ngoài, cũng không thể tham gia nhóm tào lao nào cả.

Ông lập tức nói: "Tôi sẽ nói với Cô Mã là sửa tên người giám hộ tên của tôi ngay."

Hà Thúy Chi lập tức nói: "Không cần đâu."

Kết thúc cuộc gọi, anh lập tức trả lời tin nhắn của Cô Mã.

Hà Thúy Chi: Được thôi.

Người giám hộ của Hà Nguyệt Dao là ai anh không quan tâm, nhưng người giám hộ của Hà Nguyệt Tâm phải là anh.

Trong 4 người anh, trừ anh ra, ai có tư cách hơn nữa chứ?

Nhận thức này khiến cho tâm tình của anh trở nên tốt hơn.

Anh đích thực là phụ huynh của Hà Nguyệt Tâm, không sai chút nào cả.

Cô Mã gửi lời mời vào nhóm cho anh, sau khi anh vào nhóm liền ôm điện thoại tỉ mỉ xem danh sách thành viên trong nhóm.

Trừ Cô Mã ra thì trong nhóm còn có bốn mươi mấy người nữa, biệt danh trong nhóm của mỗi thành viên đều là phụ huynh của XX.

Anh lướt xem từng người một, thậm chí còn không chế không được sự hiếu kỳ mà bấm vào Vòng Bạn Bè của người ta để xem nữa.

Muốn xem thử xem phụ huynh nhà người ta ra sao.

Dù gì cũng là lần đầu tiên làm phụ huynh, nên cảm thấy có chút kỳ diệu.

Nhưng sau khi nhìn thấy những tấm hình của người trung niên đầu địa trung hải và bụng bia thì anh liền lặng lẽ lui ra.

Anh nhấn vào phần thay đổi biệt danh trong nhóm của mình, sửa thành "Phụ huynh của Hà Nguyệt Tâm".

Một lát sau, lại có thành viên mới vào nhóm.

Hà Thúy Chi không có chặn thông báo của nhóm, nên vừa có tin nhắn thì lập tức có thông báo ngay.

Cô Mã: [Nghĩ hoặc]

Cô Mã: Tại sao lại có 2 phụ huynh của Hà Nguyệt Tâm vậy nhỉ?

Cô Mã: Người một nhà thì tốt nhất chỉ phải một người đại diện là được, để dễ quản lý, phụ huynh còn lại làm phiền hãy rời khỏi nhóm, làm phiền rồi!

Phía trên những tin nhắn của Cô Mã là thông báo có thành viên mới vào nhóm, biệt danh trong nhóm cũng là "Phụ huynh của Hà Nguyệt Tâm".

Hà Thúy Chi nhú mày, nhấn vào hồ sơ của người đó xem, ảnh đại diện là hình chụp nửa người của Hà Tĩnh Hoài đang đàn guitar bass.

Hà Thúy Chi: Em vào nhóm làm gì vậy?

Hà Tĩnh Hoài:?

Hà Tĩnh Hoài: Em là phụ huynh á.

Hà Thúy Chi: Em vào nhóm từ đâu vậy, Cô Mã cũng thêm em vào à?

Hà Tĩnh Hoài: Lý Nham gửi mã QR cho em. [Nháy múa]

Hà Thúy Chi hít sâu một hơi, xem ra là anh đã quá dung túng Lý Nham rồi, chiếc xe thường cuối năm, Lý Nham đừng mong nữa được rồi.

Hà Thúy Chi: Anh đã vào nhóm rồi. Em tự rời khỏi đi.

Hà Tĩnh Hoài: Dựa vào cái gì chứ?

Hà Tĩnh Hoài: Chỉ dựa vào anh là anh cả, nên anh liền ăn hiếp em sao?

Hà Tĩnh Hoài: Không tin thì anh kêu Tâm Tâm đến phân xử đi, Tâm Tâm thích em nhất, em ấy nhất định sẽ đồng ý em làm phụ huynh của em ấy.

Hà Thúy Chi:.....

Hà Thúy Chi cảm thấy gân xanh trên trán mình đang nhảy không ngừng, từ khi nào người Hà Nguyệt Tâm thích nhất trở thành nó rồi?

Rõ ràng em ấy còn không thèm để ý đến nó nữa được không?

Anh thử muốn nói đạo lý với đứa em trai này của mình.

Hà Thúy Chi: Anh là anh cả. Anh không làm phụ huynh thì ai làm đây?

Hà Tĩnh Hoài: Em mặc kệ, em không rời khỏi đâu, muốn rời thì anh đi mà rời.

Hà Tĩnh Hoài: [Quay trái hứ]

Hà Thúy Chi:.....

Tin nhắn của Cô Mã nhắn trong nhóm hồi lâu nhưng vẫn không có người rời khỏi nhóm, cô dứt khoát kéo quách hai người vào một nhóm khác thảo luận.

Cô Mã: Phụ huynh của Hà Nguyệt Tâm?

Cô Mã: Có ở đó không?

Hà Thúy Chi:?

Hà Tĩnh Hoài:.

Cô Mã:.....

Cô Mã: [Chảy nước mắt]

Làm giáo viên thật sự quá khó rồi, Cô Mã đã được trải nghiệm điểm này một cách thật sâu sắc.

Cô chỉ biết đại khái tình trạng gia đình của học sinh mà thôi, trước đây từng loáng thoáng biết được tình hình gia đình Hà Nguyệt Dao rất tốt, có 4 người anh trai.

Bây giờ Hà Nguyệt Tâm nhập học, cô cũng mới biết được, thì ra Hà Nguyệt Dao và Hà Nguyệt Tâm là 2 chị em.

Cô Mã: Bằng không hai người một người làm phụ huynh của Hà Nguyệt Dao, một người làm phụ huynh của Hà Nguyệt Tâm được không?

Tin nhắn gửi đi không tới 2 giây thì liền nhận được thông báo từ hệ thống.

Hà Thúy Chi đã rời khỏi nhóm chat.

Hà Tĩnh Hoài đã rời khỏi nhóm chat.

Số lượng người trong nhóm chat không đủ, tự động rã nhóm.

Cô Mã:???

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cung Chiều Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Kêu Lưu Vĩnh chờ Phương Viên về nhà trước, Hà Nguyệt Tâm mới ngồi xe về nhà.

Lúc về đến nhà thì đã là 8 giờ tối.

Phòng khách bật đèn sáng trưng, vừa bước vào trong phòng khách liền bị 2 cặp mắt nhìn thẳng vào người, Hà Thúy Chi hiếm khi làm việc trong phòng khách, giờ trước mặt anh là một cái notebook.

Hà Tĩnh Hoài nằm dài trên sofa chơi điện thoại, thấy có động tĩnh ngoài cửa liền lập tức ngước đầu lên.

Hà Thúy Chi nhíu mày: "Sao về trễ vậy?"

Hà Nguyệt Tâm không hiểu tại sao lại cảm thấy bầu không khí của Hà Thúy Chi và Hà Tĩnh Hoài có chút kỳ lạ, tuy rằng hai người đều ngồi trong phòng khách, nhưng cách nhau cực xa, cứ như là không ai muốn để ý tới ai cả.

"Em đi dạo tiệm sách chung với bạn học."

Ánh mắt Hà Thúy Chi nhu hòa hơn rất nhiều: "Nhanh như vậy đã quen được bạn mới rồi à?"

Hà Nguyệt Tâm trả lời ừm một tiếng.

Cô đầu đi chuyện mình bị bạn học trong lớp cô lập, vì thực tế cô cũng không mấy quan tâm lắm. Bây giờ cô chỉ muốn đem hết tâm tư đặt vào chuyện học mà thôi.

Hà Tĩnh Hoài nhảy ra khỏi sofa, bay thẳng đến trước mặt Hà Nguyệt Tâm: "Anh mới mua máy chơi game cảm ứng nè, em gái chơi chung với chút đi?"

Hà Nguyệt Tâm lắc đầu: "Em phải đi ôn bài."

Cô còn bài tập chưa làm hết, hôm nay còn tính làm thêm 2 bộ đề cương nữa.

Biểu cảm trên mặt Hà Tĩnh Hoài thất vọng hẳn đi trong nháy mắt: "Được thôi."

Hà Thúy Chi nhíu mày, thành tích của Hà Nguyệt Tâm tuy rằng không tốt, nhưng kỳ thực lại có một trái tim yêu thích học tập, và hướng lên phía trước ư?

Mất anh ảm đạm hẳn đi, có lẽ là vì kiếp trước anh vẫn luôn không quan tâm đến Hà Nguyệt Tâm, cho nên tới tận bây giờ mới phát hiện ra điểm này.

Kỳ thực đứa em gái này của anh vẫn luôn rất yêu thích học tập.

Anh nghĩ rồi nói: "Anh cả tuyển gia sư cho em nha, như vậy hiệu suất có lẽ sẽ tăng cao hơn một chút."

Hà Nguyệt Tâm "A" lên một tiếng, mục tiêu của cô là thi vào trường đại học top 1 mà cô thích, nhưng cô quả thực chưa từng nghĩ tới việc mời gia sư về dạy kèm mình.

Được Hà Thúy Chi nhắc tới, cô quả thực là có chút động lòng.

Tập làm văn luôn là thứ cô rất dở, còn mấy môn khác cũng có mấy lần thiếu một hai điểm nữa mới được điểm tối đa, cô đã rơi vào trạng thái này rất lâu rồi, cũng có chút khổ não.

Càng về sau điểm càng khó để tăng cao lên thêm nữa, mời gia sư về dạy có khi lại có thể giúp cô vượt qua được trở ngại này!

Hà Nguyệt Tâm nói: "Được ạ."

Thấy Hà Nguyệt Tâm đồng ý, khóe miệng Hà Thúy Chi nhin không được nhếch lên cao, khẽ lướt mắt nhìn Hà Tĩnh Hoài một cái.

Em gái rõ ràng đối xử thân thiết hơn so với Hà Tĩnh Hoài, anh vừa đề nghị sẽ mời gia sư về cho em gái, em gái liền đồng ý ngay rồi.

Nếu như để em gái chọn một trong hai người họ làm phụ huynh, thì em gái nhất định sẽ chọn anh.

Hà Tĩnh Hoài từ trong mắt Hà Thúy Chi nhìn ra được sự khiêu khích.

Anh hừ nhẹ một tiếng, xoay đầu qua chỗ khác.

Liên quan đến việc ai ở lại nhóm chat hội phụ huynh lớp hồi nãy, thì hai người vẫn không ai chịu lui bước cả.

Cô Mã không còn cách nào khác, lại không thể tùy tiện đá người ta ra khỏi nhóm được, đây không phải là đắc tội người ta rồi sao, vì thế chỉ có thể tìm hai người tốt nói xấu nói, cuối cùng Hà Thúy Chi thả cửa trước, kêu cái người giám hộ Hà Nguyệt Dao là Lý Nham rời khỏi nhóm, còn anh và Hà Tĩnh Hoài thì ở lại trong nhóm.

Nhưng hai người lại không ai chịu thay đổi biệt danh trong nhóm cả.

Cuối cùng chỉ có thể để cho hai người cùng lấy cái danh "Phụ huynh của Hà Nguyệt Tâm" ở lại trong nhóm mà thôi.

Còn về việc Hà Nguyệt Dao không có phụ huynh trong nhóm, thì Cô Mã có chút mừng thầm, may mà bản thân Hà Nguyệt Dao vẫn chưa biết chuyện này. Cô phải để ý chuyện này mới được, sau này nếu có thông báo gì trong nhóm chat của lớp thì cô sẽ trực tiếp liên hệ bản thân Hà Nguyệt Dao vậy.

Hà Tĩnh Hoài thua trận này, trong lòng có chút không sáng khoái.

Anh đã làm nhiều điều nỗ lực như vậy rồi, nhưng Hà Nguyệt Tâm vẫn chưa hoàn toàn tha thứ cho anh, ngữ khí em ấy vẫn không lạnh không nhạt như cũ.

Anh vẫn nên cố gắng hơn nữa mới được!

Thấy Hà Nguyệt Tâm muốn lên lầu vào phòng, anh vội nói: "Em đợi anh một chút!"

Nói xong liền bay thẳng lên lầu ngay, để lại Hà Nguyệt Tâm chằm chằm hỏi đầy đầu.

Anh ôm một thùng hàng từ trên lầu xuống, bên ngoài bọc rất kỹ, cho nên nhìn vào rất là lớn, nhìn là biết hàng mới được giao tới.

Anh đặt thùng hàng lên bàn, hai ba cái liền mở được thùng ra, sau khi bỏ bao bì bên ngoài xong thì đồ bên trong nhỏ hơn rất nhiều.

Hà Thúy Chi và Hà Nguyệt Tâm thấy vậy đều vây quanh xem.

Sau khi tháo hết ra bên trong thế nhưng lại là một cái balo.

Thấy thần sắc Hà Nguyệt Tâm có chút lầy lăm lăm, Hà Tĩnh Hoài có chút dắc ý, sau cái ngày dắt em gái đến thăm mỹ viện về xong, anh liền nghĩ tới việc em gái phải đi học rồi nên tặng gì cho em gái mới tốt đây, cuối cùng nghĩ ra được nên tặng balo cho em gái.

Đáng tiếc là hàng đặt từ nước ngoài đến có chút chậm, anh phải thêm tiền rồi mới có thể giao nhanh về vào ngày hôm nay.

Cái balo này là mẫu mã hiếm có của một hãng chuyên về túi xách nổi tiếng ở nước ngoài, thiết kế phù hợp với mọi người, tập sách trong cặp có nặng đến thế nào đi chăng nữa, cũng có thể tận lực tránh việc đè nặng lên vai, chất lượng không những tốt, đeo trên vai cũng nhẹ nhàng hơn những loại balo bình thường khác.

"Đây là quà mà anh hai tặng em nhân dịp nhập học, thế nào? Xem coi có thích không!"

Nói xong anh nhìn Hà Thúy Chi một cách đầy khiêu khích. Anh có chút vui vẻ khi người khác gặp họa, anh nhớ việc phải tặng quà nhân dịp nhập học, Hà Thúy Chi lại không có.

Như Hà Thúy Chi như vậy, cũng xứng làm anh cả của Tâm Tâm ư?

Hà Thúy Chi cảm nhận được ánh mắt của Hà Tĩnh Hoài, ánh mắt âm trầm đi rất nhiều. Vốn tưởng rằng mời gia sư về cho em gái đã đủ lấy lòng em gái rồi, ai biết được Hà Tĩnh Hoài thế nhưng còn tặng quà nữa chứ.

Hà Nguyệt Tâm cắn nhẹ môi dưới, cô muốn nói balo bây giờ của cô đã dùng được một năm rồi, cũng không hư hại gì nhiều, vẫn có thể dùng tiếp được.

Nhưng anh hai đã đặc biệt tặng quà cho cô rồi, cô có chút do dự, không có từ chối thẳng thừng ra mặt.

Hà Tĩnh Hoài sợ Hà Nguyệt Tâm chê mắc không chịu nhận, vội nói: "Anh là người đại diện vùng Châu Á của nhân hàng này, cái balo này chiết khấu thẳng từ xưởng sản xuất luôn, nên gần như là không tốn tiền luôn."

Anh xác thực là người đại diện của nhân hàng này không sai, nhưng sản lượng của loại balo này rất ít, giá lại mắc như quý vậy, anh phải kêu người mò cá ngày với người ta mới có thể tới tay được. Tiền đương nhiên là trả đúng giá rồi.

Nếu đã là balo gần như không tốn tiền mua rồi, gánh nặng tâm lý của Hà Nguyệt Tâm trong nháy mắt giảm đi rất nhiều.

Cô lễ phép nói: "Cảm ơn anh hai."

Nghe Hà Nguyệt Tâm nghiêm túc cảm ơn mình, thần sắc trên mặt Hà Tĩnh Hoài mềm mại đi rất nhiều.

"Không.....không cần cảm ơn đâu."

Xem ra tặng quà cho em gái hiệu quả rồi!

Anh cảm thấy anh vẫn có thể tặng nữa, anh vẫn có thể tặng tiếp 100 năm nữa!

"Không sớm rồi, Tâm Tâm, em không phải còn muốn ôn bài nữa sao, mau lên lầu đi."

Hà Thúy Chi lạnh giọng nhắc nhở.

Hà Tĩnh Hoài tặng quà cho Hà Nguyệt Tâm, đương nhiên là việc tốt, anh hận không thể khiến cho Hà Nguyệt Tâm nhận được càng nhiều quà càng tốt, nhưng khi anh thấy vẻ mặt dắc ý của Hà Tĩnh Hoài, thì đột nhiên tay có chút ngứa ngáy.

Đội Hà Nguyệt Tâm lên lầu rồi, hai người nhìn nhau "đắm đuối".

Giây lát sau, Hà Thúy Chi lạnh lùng dời ánh mắt qua chỗ khác, Hà Tinh Hoài hứ nhẹ một tiếng.

Mấy ngày hôm nay vì chuyện Hà Tinh Hoài hủy hợp đồng với công ty mà hành trình định trước đều bị hủy hết rồi, nên giờ thời gian rảnh rỗi rất nhiều.

Đội Hà Nguyệt Tâm lên lầu rồi anh liền nằm dài trên sofa, bắt chéo chân tiếp tục lướt điện thoại tiếp.

Nhìn máy chơi game cắm ứng TV một mắt, anh không có chút hứng thú muốn chơi nào cả.

Anh vì muốn chơi chung với em gái nên mới mua về. Như vậy có thể khiến cho em gái hoàn toàn tha thứ cho anh, nhiệt tình với anh hơn một chút.

Ai biết được em gái thế nhưng lại thích học tập như vậy chứ, sau khi tan học rồi ngay cả thời gian chơi đùa cũng không có.

Em gái nên vui vẻ vui chơi với anh chứ.

Anh rầu quá đi mất.

Em gái vì học tập mà bỏ rơi anh rồi.

Anh chỉ có thể rầu rĩ lướt nhóm phụ huynh, ý đồ muốn dùng thân phận phụ huynh của mình để thanh tẩy sự đơn côi.

Thường trong nhóm không ai nói gì cả, nhưng một khi có người mở miệng thì liền sắc mặt người trung niên.

Giáo viên mà khen học sinh nào thành tích có tiến bộ thì bên dưới sẽ có một đoàn người nhấn "học tập theo bạn học XX".

Không ít phụ huynh còn share một số đường link những bài viết về việc giáo dục con cái vào nhóm nữa.

Hà Tinh Hoài lướt lướt một hồi, đột nhiên hai mắt sáng rỡ lên.

Trong căn phòng yên tĩnh, Hà Nguyệt Tâm đang cầm cúi làm đèn cẩu dưới ngọn đèn bàn.

Bên cạnh là máy đếm giờ, vang lên tiếng tích tắc tích tắc.

Điện thoại trên bàn đột nhiên run lên, Hà Nguyệt Tâm ngẩng đầu lên, bấm vào xem.

Hà Tinh Hoài nhấn tin cho cô.

Hà Tinh Hoài: [link] Cân bằng việc học và chơi, hứng thú dạt dào.

Hà Tinh Hoài: [link] 0-12 tuổi/những câu chuyện cân bằng giữa việc học và chơi không thể thiếu trên con đường trưởng thành của trẻ em!

Hà Tinh Hoài: [link] Phụ huynh học và chơi chung, tay nắm tay dạy con gái học toán, con gái học cực kỳ hưng phấn!

Hà Tinh Hoài nhấn xong ngón tay ngừng lại ở khung chat, anh ám chỉ rõ ràng đến vậy rồi chắc em gái sẽ hiểu được nhỉ.

Anh đợi hồi lâu, bên phía Hà Nguyệt Tâm mới chậm rãi nhấn trả.

Hà Nguyệt Tâm?

Sau đó Hà Tinh Hoài lại share thêm mấy đường link kỳ kỳ lạ lạ nữa, Hà Nguyệt Tâm nhú mày, cô nghi ngờ Wechat của anh hai cô có phải đã bị hack rồi hay không.

Nhưng ngày hôm sau lúc ăn sáng, Hà Tinh Hoài ngoại trừ việc không có tinh thần ra thì những thứ khác đều rất bình thường.

Hà Nguyệt Tâm cũng không có truy hỏi đến cùng, chỉ coi như là Hà Tinh Hoài nhấn nhầm người thôi.

Bạn học trong lớp đã không còn có địch ý với cô rõ ràng như lúc bắt đầu rồi, chỉ là ngoại trừ Phương Viên ra thì không ai chủ động nói chuyện với cô cả.

Bạn học trong lớp nghiêm nhiên đã cô lập cô và Phương Viên rồi.

Ngay cả lúc học tiết thể dục, người khác đều là 4 người 1 nhóm, chỉ có cô và Phương Viên là 2 người 1 nhóm thôi.

Nhưng mấy thứ này cô đều không thấy sao cả, việc học đối với cô mà nói quan trọng hơn mọi thứ khác. Việc học sinh cấp 3 lập nhóm như vậy, chỉ cần không ảnh hưởng đến việc học của cô thì sao cũng được.

Sau khi hết tiết Ngữ Văn, giáo viên dặn mọi người nộp tập dùng để kiểm tra bài lúc trong tiết lên.

Mỗi dãy kêu một học sinh thu tập lại.

Hà Nguyệt Tâm viết bảng rất đẹp, chữ viết cũng rất đẹp. Giáo viên các môn đều từng khen ngợi cô trên lớp mấy lần rồi.

Mỗi một chữ đều viết rất rõ nét, những chữ cần móc nối xuống phía dưới, phần đuôi cũng có thể viết ra được độ cong rất đẹp.

Mỗi một chữ đều viết rất đẹp, kết hợp lại với nhau, trình bày hết lên giấy tập nhìn càng vui tai vui mắt.

"Chữ của bà đẹp thật đấy." Phương Viên viết xong nhìn không được liếc qua tập Hà Nguyệt Tâm một cái.

Nhà giàu thì đã thôi đi, còn đẹp như tiền nữ nữa, chữ còn viết đẹp như vậy nữa.

Không khoa trương mà nói, thì cô đã sắp biến thành fan của Hà Nguyệt Tâm rồi.

Hơn nữa mặc dù cô và Hà Nguyệt Tâm mỗi ngày đều bị cô lập, nhưng trên mặt Hà Nguyệt Tâm lại không có chút thất vọng nào cả, không giống cô, mỗi lần bị cô lập là lại một lần khó chịu.

Được khen, Hà Nguyệt Tâm chỉ cười nhạt một cái.

Lý Phàm phụ trách việc thu tập ở dãy cuối, hẩn thu từ bên trái qua bên phải.

Lúc đến sau lưng Hà Nguyệt Tâm và Phương Viên thì ngừng bước chân lại một hồi.

Tập thể lớp đều mặc định cô lập hai người họ.

Nhưng hẩn cũng không thể không thừa nhận, cái hôm lúc nhập học, Hà Nguyệt Tâm chỉ hẩn một mắt thôi, hẩn liền nhìn không được dời mắt khỏi chỗ khác, không dám nhìn thẳng vào mắt Hà Nguyệt Tâm.

Trong lớp trước giờ hẩn vẫn luôn hoành hành bá đạo quen rồi, hẩn là nhân vật trung tâm trong đám con trai trong lớp, nữ sinh trong lớp cũng thích cái tính hi hi ha ha xua tan bầu không khí căng thẳng sau giờ học của hẩn, hẩn lại hay thích chơi trội nữa, nên nhiều khi giáo viên cũng không có cách nào với hẩn cả.

Nhưng hẩn lại không chịu nổi được một giây nhìn thẳng mặt của Hà Nguyệt Tâm.

Hẩn vẫn còn chưa đi lên trước, chỉ là nhìn bóng lưng của Hà Nguyệt Tâm thôi thì đã cảm thấy có chút khản trương rồi, hẩn ôm đồng tập của bạn học đứng đó ngập ngừng lại vài giây.

Hà Nguyệt Tâm nhận ra được gì đó, nhàn nhạt nghiêng đầu, sau đó lễ phép nở nụ cười với hẩn, đưa cuốn tập kiểm tra cho hẩn.

Lý Phàm nhìn không được cúi đầu xuống, hai tai đột nhiên có chút nóng.

Hẩn cũng không biết mình bị sao rồi nữa!

Tại sao lại trở nên không có tiền đồ đến vậy chứ, không phải chỉ là một nữ sinh thôi sao, nói chuyện với nó thì có gì không dám chứ!

Nghĩ như vậy, hẩn hùng hổ lên, bước lên trước giật cuốn tập trong tay Hà Nguyệt Tâm đi, không dám nhìn mặt của cô.

Nhưng người trước mặt vẫn nhàn nhạt nói một câu: "Làm phiền rồi."

Giọng nói của Hà Nguyệt Tâm vừa dịu dàng lại không xéo sắc, nghe vào trong tai rất thư thái.

Hẩn ừ một tiếng rất nhẹ. Không có chút ngang ngược như xưa tí nào cả.

Sau đó nhanh chóng xoay người đi, đặt đồng tập lên bàn giáo viên trên bục giảng.

Sau khi quay về chỗ ngồi, bạn học liền kinh ngạc nói: "Mày sao vậy? Sao mặt đỏ vậy?"

Lý Phàm nhìn bạn ngồi chung bàn, cho nó một ánh mắt mày cảm mô mày lại đi.

Hà Nguyệt Tâm cũng phụ trách đi thu tập của bạn học, lúc quay về chỗ thì cô đi ngang qua Lý Phàm, thấy mặt Lý Phàm có chút đỏ ửng, thì có chút nghi hoặc.

Sau khi quay trở về chỗ thì Vương Mộng Giai liền sắp lại ngay, cô bữu bữu môi nhìn về hướng Hà Nguyệt Tâm: "Thật kinh tởm mà, một ánh mắt thôi đã khiến mặt Lý Phàm đỏ như ớt rồi, mấy thằng con trai bây giờ đó à, đều thích những thể loại đó cả?"

Sau khi hết tiết, Vương Mộng Giai liền ung dung nhìn quay lớp, đúng lúc nhìn thấy cử động của Lý Phàm.

Thấy Lý Phàm lúc đối diện với Hà Nguyệt Tâm liền tỏ vẻ cần trọng như vậy, thì khiến cho cô khó chịu trong lòng gì đâu đấy.

Sắc mặt Hà Nguyệt Dao trầm xuống, thì ra là vậy. Hôm nhập học phản ứng của Lý Phàm có chút kỳ lạ, nói là làm chủ cho cô, nói hung hăng nhất lớp.

Lý Phàm vốn là nhân vật trung tâm trong lớp, nếu hắn chịu cảm đầu thì đến lúc đó sẽ có thể xúi giục được những nam sinh khác.

Nhiều học sinh kháng nghị với giáo viên chủ nhiệm như vậy. Cho dù đến cuối cùng không có thành công đuổi Hà Nguyệt Tâm qua lớp khác đi chăng nữa thì cũng sẽ trở thành một tin tức lớn.

Mặt mũi của Hà Nguyệt Tâm đều mất hết rồi.

Nhưng Lý Phàm chỉ là nhìn Hà Nguyệt Tâm một cái thôi thì liền nhát sợ rồi.

Nguyên nhân chỉ có một thôi, đó là Lý Phàm có hảo cảm với Hà Nguyệt Tâm rồi!

"Trước đó nó còn nói là thích bà nữa chứ, đúng là tra nam mà!" Vương Mộng Giai trào phúng nói.

Hà Nguyệt Dao mím môi, dọn tập vở trên bàn: "Đó cũng là chuyện không có cách nào khác mà, ai kêu Hà Nguyệt Tâm....."

"Thôi không có gì đâu."

Cô muốn nói rồi lại thôi.

Mấy ngày hôm nay ở trong nhà cô cứ như người tàng hình vậy, hai người anh trai hoàn toàn coi cô như không khí vậy. Mỗi ngày nay cứ đến giờ ăn là cô đều trốn trong phòng mình ăn hết.

Người làm trong nhà cũng tập thể trở mặt hết rồi, thái độ lạnh nhạt hơn nhiều so với trước, mỗi lần đưa cơm cho cô không phải thiếu kiên nhẫn thì cũng không có sắc mặt tốt gì cả.

Món ăn cũng khác với trước đây rất nhiều, cô có lên nhìn qua đồ ăn của Hà Nguyệt Tâm rồi, đều là những món ăn mà đầu bếp chuyên của nó làm cả.

Còn cô thì chỉ có thể ăn những món người làm làm đại mà thôi.

Ngày mai thì kết quả xét nghiệm DNA ra rồi. Cô một bên mong kết quả xét nghiệm không phải là quan hệ cha con, một bên lại mong hai người anh còn lại mau chóng trở về nhà.

Bốn người anh thì đã có hai người đứng về phía Hà Nguyệt Tâm rồi.

Anh ba là tuyển thủ game, giờ vẫn còn đang huấn luyện khép kín ở Nga. Điện thoại không được xài, nên hoàn toàn không thể nào liên lạc được với anh cả.

Khai giảng rồi vẫn chưa thấy anh tư trở về từ Nam Cực, cô tra qua thông tin chuyến bay rồi, đường bay bên đó vẫn chưa khôi phục vận hành.

Mất Hà Nguyệt Dao có chút chua xót. Cô sắp bị đuổi ra khỏi nhà đến nơi rồi.

Cô thu Hà Nguyệt Tâm một cách triệt để rồi.

Vương Mộng Giai thấy Hà Nguyệt Dao không nói chuyện, mấy ngày hôm nay Hà Nguyệt Dao trầm mặc đi không ít, cũng không thích nói chuyện nữa.

Cô vội truy hỏi: "Bà bị sao vậy? Nói cho tôi nghe đi. Chúng ta là bạn tốt mà, có gì mà không nói được chứ?"

Động tác dọn dẹp sách vào học bàn của Hà Nguyệt Dao khựng lại, lúc này mới úp úp mở mở đem chuyện thái độ người làm trong nhà và thái độ của mấy anh trai đã thay đổi nói ra.

Vương Mộng Giai lòng đầy căm phẫn: "Đều là con ruột hết cả, mắc gì đối xử như thế với bà chứ! Thật là quá đáng mà!"

Hà Nguyệt Dao cơ cứng mặt lại, sau đó liền cúi đầu xuống che giấu đi.

"Có thể là tôi đã có chỗ nào làm không tốt, nên mấy anh mới đột nhiên không thích tôi thôi."

Vương Mộng Giai không để những lời Hà Nguyệt Dao nói vào trong lòng.

"Thật là âm hiểm mà, vừa được đón về liền chia rẽ quan hệ của bà và anh trai bà ngay. Hôm qua cũng vậy, hại chúng ta bị Thầy Vương mắng. Không phải chỉ là học trước mấy chương bài thôi sao, có gì mà đặc ý chứ!"

Vương Mộng Giai tức giận mà thổ tào.

Hôm qua cô đứng lên kháng nghị, sau đó lại bị Thầy Vương hung hăng và mặt trước mặt tất cả bạn học trong lớp, lúc đó trong lòng cô đã liệt Hà Nguyệt Tâm vào danh sách kẻ thù rồi.

Bây giờ nghe Hà Nguyệt Dao tố khổ như vậy, thì lửa giận trong lòng cô hoàn toàn phun trào rồi.

Hà Nguyệt Dao thấy Vương Mộng Giai tức giận như vậy thì tâm tình vui vẻ lên rất nhiều, thấy người khác mắng Hà Nguyệt Tâm, thật sự là thuốc giải tất u buồn mà.

Càng nhiều người ghét Hà Nguyệt Tâm thì cô càng vui.

Chuông lên lớp vang lên, cô nhắc nhở nói: "Lên lớp rồi, đừng nói nữa. Nói xấu sau lưng như vậy, bị Lý Phàm bọn họ nghe thấy, nói không chừng sẽ ghét lấy bọn mình đấy."

Càng nói như vậy, Vương Mộng Giai càng tức: "Ghét thì ghét đi, tôi sợ nó à?"

Vương Mộng Giai tức đến không được, suy nghĩ một hồi liền nghĩ ra một cách hay.

Cô phải dạy Hà Nguyệt Tâm một bài học mới được.

Thần sắc trên mặt cô đột nhiên vui vẻ hẳn lên, nở một nụ cười.

Tiết học đầu tiên vào buổi chiều là tiết thể dục, sau khi nghỉ trưa thì mọi người liền lần lượt đi ra khỏi lớp.

Trước đây cứ đến tiết thể dục thì hoạt động phân nhóm đều là ác mộng với Phuong Viên. Mỗi lần tới lúc này cô đều phải đối mặt với sự lúng túng vì không có ai muốn chung nhóm với cô cả.

Trong lớp cô lúc nào cũng đội sổ, lại có chút sợ người lạ và dễ xấu hổ, mỗi lần giáo viên kêu cô trả lời câu hỏi thì giọng cô đều như muỗi kêu vậy.

Bởi vì điểm này nên không ít lần bị bạn học trong lớp cười nhạo.

Càng bị cười nhạo thì cô lại càng không muốn nói chuyện với bạn học trong lớp nữa.

Càng về sau thì trong lớp không còn ai chịu chơi chung với cô nữa, cô cũng dần bị cô lập một mình.

Nhưng Hà Nguyệt Tâm đến rồi thì lại khác, cô thích Hà Nguyệt Tâm, cho nên cố lấy dũng khí bắt chuyện với cô ấy, đó cũng là lần đầu tiên cô kết được bạn trên lớp.

Trước giờ cô chưa từng vui vẻ đến vậy cả.

Giờ nghỉ trưa vừa kết thúc, cô liền ôm cánh tay Hà Nguyệt Tâm đi ra khỏi lớp.

Tiết thể dục mọi người phải chạy quanh sân trường trước rồi sau đó chia nhóm vận động.

Sau khi chạy quanh sân trường mấy vòng xong thì trán Hà Nguyệt Tâm đã đổ đầy mồ hôi rồi.

Phuong Viên cũng thở không ra hơi, thấy mồ hôi trên trán Hà Nguyệt Tâm thì tính lấy khăn giấy ra lau, nhưng phát hiện đã xài hết rồi: "Chúng ta ra căn tin mua khăn giấy đi."

Hà Nguyệt Tâm nghĩ rồi nói: "Trong cặp mình có."

Thừa lúc giáo viên thể dục không chú ý, hai người liền lén lút mò về lớp học.

Bên ngoài lúc có lúc không truyền đến tiếng ngoài sân bóng rổ, nhưng trong lớp học lại rất yên tĩnh.

Hà Nguyệt Tâm quét mắt nhìn, phát hiện có chút không đúng, bàn học của cô không có gì cả, sách vở lúc đầu để trên đây giờ đã biến mất không thấy rồi.

Đi vào xem mới phát hiện không chỉ tập sách, mà học bàn của cô và Phuong Viên đều trống trơn hết, balo và tất cả tập sách của 2 người họ đều không cánh mà bay rồi.

Biểu cảm trên mặt Phuong Viên ngưng trọng lại, nhìn quanh tứ phía, xác định đây là chỗ ngồi của mình không sai.

Cô nhìn Hà Nguyệt Tâm một cái, trong mắt có chút mê mang và không biết làm sao.

Sắc mặt Hà Nguyệt Tâm âm trầm đến đáng sợ. Balo của bọn họ đều không thấy, bao gồm tất cả tập sách.

Nếu như không có tập sách thì những tiết tiếp theo bọn họ làm sao học đây?

Hơn nữa balo đó anh hai mới tặng cô hôm qua thôi.

Thấy sắc mặt Phuong Viên có chút khó tin và không biết làm sao, Hà Nguyệt Tâm vỗ vỗ vai cô: "Tụi mình đi tìm thử xem"

Balo không thể nào mà không cánh mà bay được, vậy chỉ có một khả năng mà thôi.

Trong lòng cô có một suy đoán, nhưng không quá xác định.

Cuối cùng hai người tìm thấy balo của mình trong thùng rác bên cạnh toilet trong trường học.

Người đó hình như không sợ bị người khác phát hiện, cứ quăng đại balo của bọn họ ở trên cùng, giấu cũng không thêm giấu luôn.

Balo bị dính không ít nước bẩn, đã không nhìn ra được màu nguyên thủy của nó rồi.

Phuong Viên ngồi xổm bên cạnh Hà Nguyệt Tâm, vừa lấy balo của mình ra, vừa nhin không được lau nước mắt: "Làm gì vậy chứ. Có cần phải vậy không chứ."

Trước đây cho dù bị cô lập, cũng không có bị vứt balo như vậy.

Hà Nguyệt Tâm cẩn nhẹ môi dưới, balo của mình toàn vết bẩn không nói, còn có người cố tình dùng bút đen viết một dòng chữ "Đồ ngu bẩn thỉu, cút!!!" trên balo cô nữa.

Hà Nguyệt Tâm nhìn chữ viết trên balo, nhúu chặt mày lại.

Mở balo ra xem, tập sách bên trong đều dính nước bẩn hết rồi, chữ viết đều nhòe hết rồi, không thể xài được nữa.

Trong lòng Hà Nguyệt Tâm có ngọn lửa cháy bùng lên.

Hủy hoại cái gì cũng được, nhưng hủy hoại tập sách của cô thì tuyệt đối không thể nhận được.

Thì ra sự không để ý, không so đo trước đây của cô trong mắt những người này đều trở thành nhu nhược rồi sao?

Cô lấy balo của mình ra, lấy khăn giấy bên trong ra, lau sạch nước bẩn trên balo.

Trong khi đó còn đưa khăn giấy cho Phuong Viên nữa.

Thấy Phuong Viên ngồi xổm dưới đất nhìn balo của mình mà dùng bấp tay lau nước mắt trên mặt.

Hà Nguyệt Tâm cẩn nhắc trong giây lát, nhớ đến cảnh tượng Phuong Viên bị cô lập trong lớp trước đây, cũng biết bây giờ không nên khuyên gì cả mà nên để cô ấy phát tiết cảm xúc ra hết mới được.

Cô lôi balo của Phuong Viên ra, rồi dùng khăn giấy tỉ mỉ lau sạch.

Thấy tiếng khóc của Phuong Viên nhỏ dần đi, cô mới kéo Phuong Viên dậy: "Đi."

Mấy phút sau, Hà Nguyệt Tâm kéo Phuong Viên về lớp học.

Bàn giáo viên còn đặt đồng sách mới thu sáng nay, Hà Nguyệt Tâm quăng balo cho Phuong Viên cầm, lập xem từng cuốn tập trên bàn.

Giọng nói Phuong Viên vẫn còn mang chút giọng mũi: "Nguyệt Tâm, bà đang làm gì vậy?"

Bị bắt nạt đến trình độ này, trong đầu cô xẹt qua rất nhiều ý niệm, cô có chút muốn dứt khoát quay về nhà kêu ba mẹ chuyển trường cho cô luôn cho rồi.

Nhưng cô không nỡ xa Hà Nguyệt Tâm, nếu như cô đi rồi, Hà Nguyệt Tâm sẽ phải chịu ăn hiếp một mình thì sao đây.

Hà Nguyệt Tâm quay đầu, ý cười trên môi đã triệt để biến mất rồi, giọng nói còn có chút lạnh lùng nữa: "Nếu như người khác ăn hiếp bà rồi thì bà phải làm sao?"

Phuong Viên có chút ngây người.

Động tác trên tay Hà Nguyệt Tâm không hề ngừng lại, cô lật rất nhanh, lật đến những trang có chữ viết nhiều nhất, nhìn hai mắt rồi lại lật sang cuốn khác. Chỉ một lát thôi đã lật được mười mấy cuốn rồi.

Thấy động tác của Hà Nguyệt Tâm, cô đáp dò thử: ".....Ăn hiếp trở lại ư?"

Khóe miệng Hà Nguyệt Tâm nhếch lên: "Đúng vậy."

Phuong Viên siết chặt balo trong tay, cô cũng muốn ăn hiếp lại lắm, nhưng cô không dám, lỡ như người khác lại báo thù trở lại thì sao đây? Lỡ như chấn động đến chỗ giáo viên thì sao đây? Lỡ như đến lúc đó bạn học trong lớp càng ghét cô hơn thì sao đây?

Lỡ như.....

Hà Nguyệt Tâm lật đến một cuốn tập trong đó, ánh mắt sáng lên: "Kiểm được rồi."

Chữ viết của người này giống hệt chữ viết trên balo của cô.

Cô lật lại bìa tập, ngón tay quét qua tên viết ngoài bìa, mắt nhẹ nhàng híp lại.

Giấy lát sau, trong toilet truyền đến tiếng nước chảy lách tách, Hà Nguyệt Tâm mở vòi nước ra, hứng nước vào trong thùng.

Đây là thùng nước cô tìm thấy trong toilet trường, chắc là của cô lao công để đó.

Cô tìm được 2 cái, sức lực cô không lớn, nhưng vẫn tận lực hứng đầy nước vào thùng, hứng đến mức cô có thể miễn cưỡng cất bước được.

Phuong Viên không biết cô muốn làm gì, đứng bên cạnh kinh ngạc nhìn cô: "Nguyệt Tâm, bà đang làm gì vậy?"

Hà Nguyệt Tâm vừa hứng nước vào thùng vừa nói: "Nếu như không có chứng cứ mà bọn mình trả thù lại, thì đó là vô cớ gây sự, nhưng bọn mình có chứng cứ rồi báo thù thì đó là nó đáng đời."

Phuong Viên nhìn vẻ mặt quả quyết của Hà Nguyệt Tâm, trong lòng cô cũng có một giọng nói đang rục rịch.

Tuy rằng gan cô không lớn như Hà Nguyệt Tâm, nhưng không đại biểu cô sẽ không tức giận.

Nếu như chỉ một mình cô bị đối đãi như vậy thôi thì nói không chừng cô sẽ nói với giáo viên, nhưng không có chứng cứ, giáo viên cũng sẽ không kiểm tra người nào đã làm chuyện này, cuối cùng thì cũng chỉ sẽ an ủi cô vài câu mà thôi, hoặc là sẽ ở trong lớp cánh cáo suông một câu mà thôi.

Nhưng người đó nên nhón nhơ thì vẫn sẽ nhón nhơ, nên đắc ý thì vẫn sẽ đắc ý tiếp mà thôi.

Thùng nước được hứng đầy rồi, Hà Nguyệt Tâm ngẩng đầu hỏi cô: "Dám hay không?"

Phuong Viên thế nhưng lại nhìn thấy được một tia nhuệ khí sắc bén từ trong mắt của Hà Nguyệt Tâm, người trước giờ vẫn rất ngoan hiền.

Cô hít sâu một hơi, nắm chặt tay lại: "Tôi dám!"

Trên sân trường, sau khi tập thể dục xong, mọi người đều tự do hoạt động khắp sân trường.

Mấy nam sinh trong lớp ôm trái bóng rổ chơi trong sân bóng.

Vương Mộng Giai và mấy nữ sinh cũng không đi xuống căn tin rồi, đứng bên cạnh sân bóng nhìn bọn con trai chơi bóng, trên mặt mỗi người đều đỏ bừng cả, nhất là Vương Mộng Giai, lúc Lý Phàm cho bóng rổ thì nhin không được nhảy lên và hét hò.

Tiếng cô hoan hô là lớn nhất.

Mấy nữ sinh khác cười đầy qua đầy lại, nhin không được nói: "Vương Mộng Giai, bà dè dặt một chút đi."

Vương Mộng Giai cười cười lờm bọn họ một cái, tâm tình cô đang tốt vô cùng. Hôm nay cô đã dạy dỗ Hà Nguyệt Tâm rồi, trút được bức tức trong lòng.

Nghĩ đến biểu cảm của hai người Hà Nguyệt Tâm và Phuong Viên khi nhìn thấy balo của mình thì cô nhin không được muốn cười.

Là Hà Nguyệt Tâm đáng đời.

Cô cố tình đợi mọi người trong lớp đi hết rồi mới làm, cô không sợ bọn họ mách giáo viên, dù sao cũng không có chứng cứ, ai có thể chứng minh là cô làm chứ?

Mách giáo viên cũng chả làm được gì.

Cô nhìn bóng dáng của bọn con trai đang chơi bóng, trong đó thì thân hình và vẻ ngoài của Lý Phàm là không chê vào đâu được nhất.

Thực ra thì cô có chút thích Lý Phàm, việc này ngay cả Hà Nguyệt Dao cũng không biết. Cô biết Lý Phàm có hảo cảm với Hà Nguyệt Dao, còn tỏ tình với Hà Nguyệt Dao qua. Bởi vì cô là bạn thân của Hà Nguyệt Dao, cho nên trong lòng có chưa xót đến thế nào thì cũng chỉ có thể nhin xuống mà thôi.

Vì dù gì thì Hà Nguyệt Dao cũng không chấp nhận Lý Phàm.

Tuy rằng miệng lúc nào cũng nói Lý Phàm là tra nam, nhưng đó cũng là vì quá tức giận.

Cô lúc nào cũng gây sự chú ý cho Lý Phàm, ví dụ như bắt đầu chú ý tút tát bản thân, ăn diện thành phong cách mà Lý Phàm thích. Ví dụ như chủ động bắt chuyện với Lý Phàm, hoặc là như bây giờ vậy, hét hò vì hấn trong lúc hấn chơi bóng, thu hút sự chú ý của hấn.

Nhưng Lý Phàm thế nhưng lại đỏ mặt vì Hà Nguyệt Tâm, vậy sự cố gắng của cô trước giờ tính sao đây?

Sự ghen tỵ trong lòng cô không ngừng sinh sôi, Hà Nguyệt Tâm đáng đời lắm, tốt nhất là chịu không nổi rồi chuyển lớp hay chuyển trường luôn đi.

Nghĩ như vậy, cô nhìn không được đắc ý mà nhếch khóe môi. Dè dặt thì được gì chứ? Dè dặt có thể khiến Lý Phàm chú ý đến cô sao?

Lý Phàm lại vào một trái nữa rồi, cô vừa muốn nhảy lên hoan hô thì đột nhiên cảm giác có một dòng nước lạnh xối thẳng từ trên đầu xuống.

Cô nhìn không được nhắm mắt lại, không chế không được hét chói tai ra tiếng.

Mấy nữ sinh khác lúc này mới phát hiện Hà Nguyệt Tâm và Phuong Viên đang xách xô nước đứng sau lưng Vương Mộng Giai.

Bọn họ đều bị dọa đến nổi hét lên rồi né ra chỗ khác.

Hà Nguyệt Tâm phát tiết xong rồi, quần áo Vương Mộng Giai đều ướt sũng hết rồi, đầu tóc đều dính bết hết trên trán, trên mặt. Tóc búi củ tỏi cô chài cả buổi giờ ướt nhẹp cả rồi. Quần áo trên người cũng ướt hết.

Giờ nhìn cô cứ như ma nữ vậy, không còn hình tượng gì hết.

Vương Mộng Giai xoay người lại, hét lên rồi lùi ra sau, bị nước kích thích đến mắt cô chưa kịp mở ra, vừa lùi 2 bước, căn bản không phân biệt được phương hướng, thì lại thêm một xô nước dội thẳng lên đầu.

Cho dù là mùa hè thì nước này cũng có chút lạnh.

Bây giờ thân hình của Phuong Viên trở nên trắng kiêu vô cùng, cô đoán trúng phúc đường lui của Vương Mộng Giai, dội một lần không đủ, lại dội thêm một lần nữa, chỉ thiếu điều đi theo Vương Mộng Giai mà dội thôi.

Vương Mộng Giai cứ như ruồi không đầu vậy, bất luận trốn đến đâu đều sẽ bị dội thẳng đầu cả.

Tất cả mọi người trên sân trường đều bị động tĩnh này hấp dẫn sự chú ý, đều nhìn hết về phía này.

Bọn con trai bóng cũng không chơi nữa, đều ngừng lại nhìn qua đây hết. Rất nhiều người không hiểu chuyện gì xảy ra cả, nhưng những người mà từng bị Vương Mộng Giai bắt nạt qua giờ khắc này đều nở nụ cười vui vẻ khi người khác gặp họa cả.

Dùng bộ dạng ướt như chuột lột này trở thành tiêu điểm của cả trường, Vương Mộng Giai cơ hồ muốn tìm cái lỗ mà chui thẳng vào.

Ánh mắt tất cả mọi người nhìn cô cứ như là kim châm vậy, châm đến cô khó chịu vô cùng. Đáng sợ nhất là ánh mắt của Lý Phàm, Lý Phàm nhìn thấy bộ dạng này của cô rồi.

Nước trong thùng đã dội hết rồi. Phuong Viên cảm thấy sự thụ thái trước giờ chưa từng có.

Ai biểu ăn hiếp bọn cô chứ, đáng đời!

Hà Nguyệt Tâm vỗ vỗ vai cô, Phuong Viên bị cô lập trong thời gian dài như vậy đây vẫn là lần đầu tiên phát tiết lửa giận như vậy.

Đội Vương Mộng Giai lau sạch nước trên mặt, mở mắt ra liền nhìn thấy Hà Nguyệt Tâm đang im lặng đứng trước mặt mình, sắc mặt cô lạnh lùng và bình tĩnh đến đáng sợ. "Cô nói lại lần nữa xem, kêu ai cút?"

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cùng Chiều Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Đột nhiên bị người khác dội một xô nước vào người, Vương Mộng Giai căn bản vẫn chưa kịp phản ứng gì cả.

Tất cả mọi người trong sân trường xa hay gần đều đang đứng vây lại gần, còn có người còn nhỏ giọng nghị luận. Phuong Viên và Hà Nguyệt Tâm đứng trước mặt cô, nhìn cô ướt như chuột lột, tạo dáng người thắng cuộc.

Lúc này cô mới ý thức được rằng, Hà Nguyệt Tâm đã phát hiện chuyện cô vứt balo của nó rồi.

Nhưng nó có phát hiện thì đã sao chứ, nó căn bản là không có chứng cứ.

Trong đám người vây quanh cũng có Lý Phạm hấn và những nam sinh đánh bóng rổ hồi này đang đứng cách đây không xa, chống lưng nhìn về phía bên này, trong mắt toàn là nghi vấn, lông mày cũng nhíu nhẹ lại.

Cách đó không xa còn có mấy nữ sinh từng bị Vương Mộng Giai bắt nạt qua nữa, giờ họ đang khoanh tay trước ngực đứng đó, trên mặt ai cũng là nụ cười mừng rỡ khi người khác gặp họa.

"Haha, bà nhìn bộ dạng nó kia, đáng đời."

"Ai bảo nó kiêu chứ, cứ tưởng trong lớp không có ai có thể thu thập được nó à. Không ngờ tới lại gặp phải Hà Nguyệt Tâm chứ gì!"

"Hà Nguyệt Tâm cũng quá chịu chơi đi, nếu là tôi thì tôi không dám rồi, nếu như nào động tới chỗ giáo viên thì phải làm sao chứ?"

"Làm sao đây, tôi có chút thần tượng Hà Nguyệt Tâm rồi."

"Tôi cũng vậy, thiệt là hã giận quá mà!"

Vương Mộng Giai lau nước trên mặt đi, vừa xấu hổ vừa tức giận, ngữ khí mang chút kích động chỉ trích Hà Nguyệt Tâm và Phương Viên: "Chỉ vì mày có mấy thằng anh chống lưng mà đã có thể hoành hành bá đạo trong trường, tùy ý ăn hiếp người khác rồi à? Có tiền thì giỏi lắm à?"

"Chỉ là lần trước trong tiết của Thầy Vương phản đối mày đi cửa sau thôi mà đã chọc trúng mày rồi à? Nếu như mày có ý kiến gì với tao, thì có thể nói thẳng ra, nếu tao làm gì không đúng thì tao có thể xin lỗi mà. Nhưng cũng không cần phải tạt nước như vậy chứ."

Càng về sau giọng khóc trong lời nói của Vương Mộng Giai càng nặng, nghe thấm thương cực kỳ.

Mấy người bạn của Vương Mộng Giai cũng bắt đầu hòa theo: "Đúng vậy. Cái này cũng quá quá đáng rồi đi."

"Bình thường tuy rằng Mộng Giai có thẳng thắn xú, nhưng đâu có ác ý gì với ai đâu, có cần phải làm vậy không chứ."

Những người xung quanh ai cũng đầu đầy chấm hỏi, nhưng cũng có người nghe mấy người này biện giải như vậy thì cũng lộ ra thần sắc phần nộ bất bình thay.

Đúng vậy, chẳng lẽ có tiền là có thể tùy tiện ăn hiếp người khác sao!

Hà Nguyệt Dao vẫn luôn đứng ở chỗ khá xa, lúc vào tiết Thể Dục Vương Mộng Giai có mượn cơ lấy đồ nên là người cuối cùng ra khỏi lớp học.

Lúc đó cô cũng không biết Vương Mộng Giai muốn làm gì, sau đó mới biết là nó đi vút balo của Hà Nguyệt Tâm và Phương Viên.

Cô bủn rủn môi, làm chuyện xấu xong, kết quả thế nhưng lại bị phát hiện, Vương Mộng Giai cũng thật đủ phé mà.

Thiệt cho cô mấy ngày trước còn ở đó gây xích mích cả buổi nữa chứ, ai biết được Vương Mộng Giai lại ngu vậy chứ.

Phương Viên tức giận chỉ thẳng mặt Vương Mộng Giai cả buổi nhưng lại không nói ra được lời nào cả.

Cô không nghĩ tới bản lĩnh mờ mắt nói dối của Vương Mộng Giai lại lợi hại như vậy.

Càng phiền toái hơn là mỗi lần cô tức giận, càng tức thì miệng lưỡi lại càng cứng đơ ra. Khi cãi nhau gây gổ lúc nào cũng không phát huy tốt được cả.

Mặt cô đều đỏ lựng cả rồi nhưng một chữ không nói ra khỏi miệng được.

Hà Nguyệt Tâm lạnh nhạt nhìn phản ứng của mọi người xung quanh, đang chuẩn bị nói gì đó thì giáo viên Thể Dục đẩy đám đông qua hai bên bước tới.

Giáo viên nhìn nhìn tạo hình ướt như chuột lột của Vương Mộng Giai và hai xô nước đặt bên cạnh một cái.

"Ồ ào cái gì hả, xảy ra chuyện gì?"

Người bên cạnh một năm một mười kể lại chuyện vừa nãy.

Phương Viên thấy giáo viên đã tới rồi thì có chút sợ hãi mà kéo kéo tay áo của Hà Nguyệt Tâm.

"Nguyệt Tâm, giáo viên đến rồi, làm sao đây?"

Hà Nguyệt Tâm cho cô một ánh mắt an ủi: "Không sao đâu."

Phương Viên nhát gan, bình thường đều không dám tiếp xúc với giáo viên, mỗi lần đến văn phòng giáo viên hai chân đều run cầm cập.

Giáo viên Thể Dục nghe xong thì lông mày nhíu chặt lại, bây giờ công nói công có lý, bà nói bà có lý.

Ông phát tay một cái: "Mấy đứa tội em, đến Phòng Giáo Vụ hết cho tôi!"

Hà Tinh Hoài đang cầm điện thoại chơi game, màn hình đột nhiên văng ra một cuộc gọi từ Wechat, anh đang chuẩn bị tắt đi thì nhìn thấy tên của Cô Mã.

Game cũng chưa kịp tắt thì anh đã bắt máy rồi.

Giọng điệu Cô Mã mang sự lễ phép và khách sáo: "Cho hỏi có phải là phụ huynh của Hà Nguyệt Tâm không?"

Hà Tinh Hoài vội ngồi thẳng người dậy: "Đúng! Là tôi!"

Không phải anh thì còn là ai nữa! Chẳng lẽ còn có thể là Hà Thúy Chi sao?

Cô Mã nói: "Tôi vừa mới gọi điện thoại cho Hà Tổng, nhưng có thể anh ấy đang bận việc, cho nên không có bắt máy được. Chuyện là thế này, Hà Nguyệt Tâm ở trên trường xảy ra chút việc, làm phiền anh bây giờ có thời gian thì lên trường một chuyến."

Hà Tinh Hoài nhú mày, em gái xảy ra chuyện rồi sao?

"Chuyện gì vậy?"

Cô Mã do dự một hồi mới nói: "Là thế này, bạn Hà Nguyệt Tâm có chút bất hòa với bạn học khác, nhưng mà anh yên tâm, bạn học bất hòa với nhau, có chút gây gỗ nhỏ là chuyện rất bình thường."

"Gây gỗ nhỏ?" Tưởng anh khờ à, nếu đã là gây gỗ nhỏ thì có thể gây tới nước mời phụ huynh à?

"Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?"

Lúc này Cô Mã mới nói: "Một bạn học vứt đồ của bạn Hà Nguyệt Tâm vào thùng rác, bạn Hà Nguyệt Tâm bởi vì phần nộ nên đã dội nước vào bạn học đó trước mặt đám đông. Nhưng mà anh đừng vội kết luận nhanh như vậy, trước mắt vẫn chưa có chứng cứ chứng minh có phải là bạn học đó làm hay không."

Không có chứng cứ ư? Không có chứng cứ lại có thể khiến cho đứa em gái ngoan ngoãn của anh tát nước người ta ư??

Anh tin mới là lạ đấy.

Nhất định là người khác chọc đến Hà Nguyệt Tâm rồi. Ở trong mắt anh, cho dù là Hà Nguyệt Tâm không đúng, thì đó cũng là do người khác chọc mà thôi.

Anh đứng dậy, một tay cầm điện thoại, một tay cầm lấy áo khoác của mình đi ra ngoài.

"Vứt đồ gì của em gái tôi vào thùng rác vậy?"

Ngữ khí của Hà Tinh Hoài bình đạm vô cùng, nhưng Cô Mã lại có thể cảm nhận được trong giọng nói của anh có sát khí.

Cô đáp ngay: "Balo."

Bước chân của Hà Tinh Hoài đột nhiên ngừng lại, âm u nói: "Cô nói lại lần nữa!"

Trong Phòng Giáo Vụ, mọi người đều trong trạng thái đứng sòng đôi với nhau.

Quần áo trên người Vương Mộng Giai đã ướt đầm hết rồi, Hà Nguyệt Dao tìm một bộ đồng phục dự bị cho cô, nhưng đầu tóc vẫn mới khô một nửa thôi.

Cô cũng không kịp xử lý hình tượng thì liền bị kéo qua đây rồi.

Hà Nguyệt Tâm và Phương Viên đứng ở một bên, còn Hà Nguyệt Dao thì đang dìu Vương Mộng Giai đứng cách đó không xa.

Tổng giám thị là một người đàn ông trung niên để râu, họ Triệu.

Cô Mã sắc mặt trầm đến đáng sợ, cô ngồi ở bên cạnh, trong tay còn cầm một cây thước lớn, khiến cho người khác lúc nào cũng lo sợ rằng không biết khi nào cây thước đó sẽ chào hỏi đến người mình đấy.

Cô Mã nói: "Hồi nãy cô đã gọi điện cho phụ huynh của hai người rồi, bọn họ lát hồi sẽ đến ngay thôi."

Hà Nguyệt Tâm nhú mày, phụ huynh của cô ư?

Ba Hà Mẹ Hà đã qua đời hết rồi, phụ huynh của cô là người nào vậy?

Lý Nham từng đến trường báo danh với cô, chắc người đến sẽ là Lý Nham nhỉ?

Thầy Triệu đầy mặt uy nghiêm, nhìn thẳng hai bạn học sinh trước mặt: "Nói đi, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì."

Mấy người cùng nhau trần thuật lại diễn biến chuyện một lần nữa.

Hà Nguyệt Dao đi chung tới đây với Vương Mộng Giai.

Cô nói: "Thầy Triệu, tuy rằng Hà Nguyệt Tâm là chị em, nhưng đứng trước công bằng, có những lời em không thể không nói. Em biết chị em không thích Vương Mộng Giai, bởi vì Vương Mộng Giai từng phản đối việc Thầy Vương quá chiều cô Hà Nguyệt Tâm trong tiết học của thầy ấy. Cho nên mới khiến cho trong lòng chị em không thoải mái."

"Nhưng có mâu thuẫn thì nên giao lưu giải quyết với nhau, hành vi tạt nước này là không đúng. Nếu như chuyện này phát triển tiếp nữa, mọi người ai cũng học theo thì nhà trường phải làm sao học được nữa đây?"

Cô biết các thầy cô đều thích phát ngôn như vậy, cô nói năng có khí phách, bộ dạng đang lo nghĩ cho danh tiếng của nhà trường và lớp học.

Lời vừa nói xong thì Thầy Triệu về mặt hài lòng gật gật đầu, bạn học này được đấy, câu nào nói ra cũng đúng tâm can của ông cả.

Sắc mặt âm trầm của Cô Mã cũng dịu xuống. Trong đám trẻ ấu tả này ít ra cũng có đứa đầu óc rõ ràng rồi.

Trong mắt Hà Nguyệt Dao tràn đầy lo âu: "Hon nữa, chị em cũng không có chứng cứ việc này là do Vương Mộng Giai làm, nhưng việc chị ấy tạt nước là chuyện ai cũng thấy được cả. Phạm lỗi thì phải nhận, em thay chị em xin lỗi bạn Vương Mộng Giai."

Vương Mộng Giai thấy Hà Nguyệt Dao mấy câu nói thối liền xoay chuyển sự tình rồi thì trong lòng mừng thầm, cô vội giả ý xua tay: "Không cần bà xin lỗi tôi, người tạt nước tôi có phải là bà đâu, người nên xin lỗi là nó kia!"

Thầy Triệu và Cô Mã nhìn nhau một mắt, trước mắt không thể ra kết luận trước được. Nhưng với tình hình trước mắt, Hà Nguyệt Dao và Hà Nguyệt Tâm là 2 chị em, em gái lại đi chủ động đứng ra vạch trần sai lầm của chị gái.

Chẳng lẽ chuyện này thật sự là Hà Nguyệt Tâm cố ý báo thù ư?

Hà Nguyệt Dao về mặt đành chịu, đi đến trước mặt Hà Nguyệt Tâm, khuyên: "Chị à, nếu như thái độ nhận lỗi của chị tốt thì nhà trường sẽ xử lý nhẹ thôi, chị mới chuyên đến đây, lỡ như lại phải chuyển trường thì phải làm sao đây?"

Hà Nguyệt Tâm nhìn giọng điệu nghĩ thay cho cô của Hà Nguyệt Dao, có chút mỉa mai: "Em nói xong chưa?"

Hà Nguyệt Dao khựng người: "Hả?"

"Mọi người đều nói xong rồi chứ?" Hà Nguyệt Tâm lại hỏi Vương Mộng Giai.

Vương Mộng Giai cũng ngây ngốc nhìn cô.

Giọng điệu của Hà Nguyệt Tâm bình thản: "Mọi người đều nói xong rồi thì đến lượt em rồi."

"Trước tiên, em có chứng cứ."

Cô nhìn Phương Viên.

Phương Viên sớm đã chuẩn bị xong rồi, tuy rằng mặt có chút đỏ, nhưng vẫn lấy dũng khí mà đem balo và tập kiểm tra lên cho Thầy Triệu.

"Thầy và cô có thể đối chiếu chữ viết trên đó. Hàng thứ 8 của trang thứ 3 có chữ bản, hàng thứ 2 của trang thứ 10 có chữ ngu. Chữ thứ 3 bởi vì quá dơ bẩn nên trong tập không có. Chữ cuối cùng là chữ cút, xuất hiện ở hàng thứ 11 trang thứ 18."

Hai người đều có chút kinh ngạc, vội lật xem cuốn tập bài tập trong tay, dựa theo lời của Hà Nguyệt Tâm mà đối chiếu từng chữ một.

Khoảnh khắc Vương Mộng Giai thấy Phương Viên cầm tập bài tập đưa lên thì sắc mặt đã trắng bệch rồi.

Bọn nó lấy tập bài tập của cô khi nào vậy?

Cô vốn không tính viết những chữ đó lên, nhưng cuối cùng nhớ tới cảnh Lý Phàm nhìn Hà Nguyệt Tâm đỏ mặt thì liền cầm bút viết lên liền. Viết lên cũng chỉ là vì để xả cơn giận mà thôi.

Trước đây khi cô làm những chuyện này, người trong lớp cho dù biết là cô làm, nhưng cũng không có ai dám mách lên giáo viên cả.

Cho dù có đi thi cũng chỉ là một câu nói bậy mà thôi, cùng lắm là chịu phê bình mấy câu, không đau không xót.

Ai có thể nghĩ tới Hà Nguyệt Tâm sẽ vì chuyện này mà đối chiếu chữ viết, cuối cùng còn náo động đến chỗ giáo viên chứ.

Hà Nguyệt Dao thấy vậy liền lên trừng Vương Mộng Giai một cái, nó ngu vừa thôi chứ? Đang yên đang lành viết chữ làm gì chứ? Đây không phải là đưa

thóp cho Hà Nguyệt Tâm nắm sao.

Cô không khỏi hối hận vì đã biện giải cho Vương Mộng Giai, sao cô có thể biết được Vương Mộng Giai không chỉ vứt balo mà còn làm thêm chuyện bao đồng này chứ.

Hai thầy cô lật tập, đối chiếu từng nét chữ thì thấy chữ viết trong tập quả thực giống hệt trên balo.

Hai người đều thấy có chút khó tin. Thật sự là Vương Mộng Giai làm không sai rồi.

Bất quá trọng điểm mà Cô Mã quan tâm không phải cái này, cô có chút ngạc nhiên hỏi: "Mỗi hàng mỗi trang em đều nhớ hết được sao?"

Đây là trí nhớ đáng sợ gì đây.

Hà Nguyệt Tâm không phải là học yếu sao, tại sao trí nhớ lại tốt vậy chứ?"

Sắc mặt Thầy Triệu đen hắc đi, ông xem chút nữa đã tin những lời quỷ quái của Hà Nguyệt Dao và Vương Mộng Giai rồi, đám trẻ bây giờ, đạo hạnh đùa nào đùa này cao thâm như vậy, diễn tới tận mặt thầy cô rồi.

Ông trầm giọng nói: "Bây giờ chứng cứ đã có rồi, hai em còn không nhận lỗi à?"

Hà Nguyệt Dao hận thời gian không thể nghịch chuyển, sớm biết Vương Mộng Giai ngu vậy thì cô đã không nói giúp nó rồi, bây giờ liên lụy đến bản thân luôn rồi.

Cô thành thật nhận sai: "Là em đã không làm rõ sự thật liền suy đoán lung tung. Xin lỗi."

Cô Mã nhũn mảy, Hà Nguyệt Tâm và Hà Nguyệt Dao là chị em ruột đúng không?

Bình thường Hà Nguyệt Dao nhìn rất là hoạt bát ngoan hiền, thành tích cũng rất tốt. Cũng chưa từng làm ra chuyện gì khiến thầy cô phiền lòng cả.

Tại sao Hà Nguyệt Dao là em gái chưa làm rõ sự thật liền đi nói giúp người ngoài mà không giúp chị mình chứ?

Thật là kỳ lạ mà?

Sắc mặt Vương Mộng Giai trắng như tờ giấy. Bây giờ chứng cứ có rồi, cô cũng không thể nào chối cãi tiếp được nữa.

Trong lòng cô hung hăng mắng chửi Hà Nguyệt Tâm một câu, siết chặt ngón tay, cúi đầu thành thật nói: "Thầy, em.....chỉ là thấy balo của bọn họ quá đẹp mới nhìn không được. Em không phải cố ý đâu, em đồng ý xin lỗi 2 bạn Hà Nguyệt Tâm và Phương Viên, viết kiểm điểm và đền cho 2 bạn balo và tập sách mới."

Cô nghĩ tới gì đó và nói tiếp: "Nhưng 2 bạn cũng đã tạt nước em rồi, cũng coi như là hả giận rồi....."

Nói xong cô có chút uất ức mà cúi đầu hít mũi, đầu tóc vẫn còn hơi ướt, nhìn rất đáng thương.

Thầy Triệu và Cô Mã thả phào một hơi. Đúng vậy, Hà Nguyệt Tâm cũng đã trút giận rồi, phạt cũng phạt rồi, chuyện này nói tới cũng chỉ là chuyện gây gỗ nhỏ giữa bạn học với nhau mà thôi.

Hơn nữa Vương Mộng Giai cũng đã nói là đồng ý bồi thường balo và tập sách rồi.

Vậy chuyện này cũng nên lật sang trang khác rồi nhì.

Hà Nguyệt Tâm nhìn biến hóa biểu cảm trên mặt hai thầy cô. Đây là muốn bỏ qua chuyện này rồi sao?

Cô lạnh lùng mở miệng: "Hai thầy cô, chúng ta lướt lại quá trình sự việc một chút nào."

Thầy Triệu vẫn chưa phản ứng lại được: "Cái gì?"

Hà Nguyệt Tâm lạnh nhạt nhìn Vương Mộng Giai: "Trước tiên, bạn ấy vứt balo của bọn em trước, bọn em tạt nước bạn ấy sau. Hà Nguyệt Dao nói hành vi tạt nước không đúng, làm xấu bầu không khí học đường, vậy chẳng lẽ hành vi vứt balo tập sách lại là đúng ư?"

Sắc mặt Cô Mã ngưng trọng: "Tạt nước không đúng, vứt balo tập sách cũng là không đúng."

Hà Nguyệt Tâm lại nói tiếp: "Đúng. Thập Nhất Trung là trường cấp 3 trọng điểm, cơ sở vật chất tốt, quy định trường nghiêm ngặt, trước giờ luôn lấy việc nâng cao thành tích của học sinh làm tôn chỉ hàng đầu. Vương Mộng Giai phá hư cái gì không được, thế nhưng lại đi phá hư tập sách, mọi người nói xem đây là tại sao?"

Cô Mã nghi hoặc, Thầy Triệu sờ râu, đáp trả: "Là vì.....báo thù ư?"

Giọng nói thường ngày nhẹ dịu của Hà Nguyệt Tâm giờ phút này có chút oai phong凛冽: "Không, đây không chỉ là báo thù, tập sách đối với học sinh

mà nói là thứ quý giá biết bao, nó chứa đựng nguồn kiến thức bao la, chứa đựng tương lai của tụi em. Hành vi này của bạn ấy không những là báo thù, mà còn là cản trở việc học của người khác! Là đang cản trở lớp tụi em tiến bộ! Cản trở nhà trường tiến bộ! Là đang giẫm đạp người khác để bò lên cao!"

Vương Mộng Giai chờ đợi nói: "Hả?"

Thầy Triệu và Cô Mã nhún nhún mày hơn, hình như cũng có lý. Mỗi học kỳ Thập Nhất Trung đều sẽ tiến hành thi phân lớp, cơ chế này nghiêm khắc hơn những trường khác rất nhiều, tương đương với việc ủng hộ cạnh tranh trả hình, cũng dẫn tới bầu không khí học tập trong trường bọn họ nồng đậm hơn những trường khác rất nhiều.

Ngữ khí của Hà Nguyệt Tâm trầm trọng hơn: "Bạn Vương Mộng Giai không có chút khái niệm cùng tiến cùng lui nào cả. Nếu như mỗi người đều giống Vương Mộng Giai vậy, không bỏ tâm tư vào việc học, ngược lại tối ngày đi ngăn cản người khác học hành, thì là cạnh tranh ác tính, không phải là cạnh tranh công bằng nữa. Là hành vi ngăn cản toàn thể học sinh tiến bộ. Một học sinh như vậy là mầm mống độc hại trên con đường phát triển của Thập Nhất Trung!"

Sắc mặt Cô Mã ngưng trọng hơn rất nhiều: "Đúng!"

Điều quan trọng nhất của Thập Nhất Trung là gì, là học tập! Nếu như không bàn về học tập không bàn về thành tích thì nhưng cái khác cũng coi như bằng không! Nếu không phải điểm bình quân và tổ chất học sinh cao thì những trường khác đã vượt qua bọn họ lâu rồi.

"Nếu như bỏ qua chuyện này dễ dàng như vậy, nếu như hủy hoại tập sách của người khác mà không cần phải trả bất kỳ cái giá gì, hoặc là chỉ trả cái giá rất nhỏ, vậy thì sẽ xảy ra chuyện gì tiếp đây?"

Ngữ điệu Cô Mã trầm trọng: "Các bạn học sẽ cảm thấy tập sách không cần yêu quý, hủy hoại cũng là không sao cả, nếu tệ hơn nữa sẽ có người vì muốn vượt hạng người khác mà cố ý đi hủy hoại tập sách của người đó!"

Thấy Cô Mã hiểu rồi, Hà Nguyệt Tâm tiếp tục nói: "Cho nên, em cho rằng chỉ tạt nước không thôi vẫn chưa đủ, phải cho bạn ấy một bài học nhớ đời, ghi lỗi vào học bạ, phạt viết kiểm điểm, để cảnh cáo tất cả học sinh của Thập Nhất Trung! Như vậy sau này sẽ không còn ai dám hủy hoại tập sách nữa! Không còn ai dám cạnh tranh ác ý nữa! Lần này tất cả học sinh của Thập Nhất Trung thấy cảnh cáo mà chừa rồi thì sẽ trở thành một thành tựu to lớn trong quá trình tiến bộ của Thập Nhất Trung! Thập Nhất Trung sẽ trở thành tấm gương học tập cạnh tranh công bằng cho những trường khác noi theo!"

Thầy Triệu nhìn không được rồi, vỗ đùi đứng thẳng người dậy, mắt ông lóe lên sự kích động: "Tốt!! Nói tốt lắm!"

Hà Nguyệt Tâm nói không sai! Sách tài liệu là thứ quan trọng đến dường nào, nếu là vấn đề nhỏ thì chỉ là trò đùa dai mà thôi, nhưng nghiêm trọng hơn thì chính là miệt thị tài liệu giảng dạy! Đây là chuyện về thái độ học tập, một học sinh không tôn trọng tập sách thì có thể học hành đàng hoàng được sao?

Cô Mã cũng không biết đã ngồi thẳng lưng từ lúc nào. Lời lẽ của Hà Nguyệt Tâm đánh thép, ngữ khí hùng dũng như vậy. Nghe qua thì thấy logic không đúng lắm, nhưng lại rất hợp lý.

Tập sách không quan trọng sao? Không có cái gì quan trọng hơn tập sách cả! Hủy hoại tập sách có đáng phạt không? Đương nhiên là đáng, còn phải phạt nặng nữa!

Phương Viên mở lớn mắt ra, nhìn như vừa mới hồi thần lại từ những lời nói của Hà Nguyệt Tâm: "Nguyệt Tâm, bà.....thật biết nói mà."

Bình thường một Hà Nguyệt Tâm nhìn ngoan hiền an tĩnh bây giờ cứ như biến thành một người khác vậy, cứ như đang diễn thuyết trên sân khấu vậy.

Hà Nguyệt Tâm nói như vậy liền khiến cho hành vi vứt balo báo thù nho nhỏ của Vương Mộng Giai trở thành chuyện cản trở tất cả thầy cô và học sinh trong trường học tập vậy.

Nhìn thần sắc của hai thầy cô thì cũng đã phát giác được chuyện này nhìn như rất nhỏ, nhưng nếu mà dung túng thì có thể sẽ dẫn đến hậu quả cực kỳ nghiêm trọng.

Hà Nguyệt Tâm cười nhạt. Kiếp trước lúc lên đại học, cô bị bạn bè kéo vào Câu lạc bộ diễn thuyết của trường, có học được chút lòng to từ trong đó.

Hà Nguyệt Dao và Vương Mộng Giai đều ngẩng người nhìn cô, nhất thời vẫn chưa phản ứng kịp.

Vương Mộng Giai có chút ngờ ngàng, cô không chỉ vứt balo và tập sách của Hà Nguyệt Tâm thôi sao, tại sao giờ đã thành mầm mống cản trở bạn học rồi chứ??

Cô Mã mặt mày nghiêm túc nhìn Vương Mộng Giai một mắt, ánh mắt có chút lạnh lùng: "Đây là chuyện tương đối nghiêm trọng, đợi phụ huynh của hai mẹ đến rồi, chúng ta sẽ thương lượng tiếp, xem là ghi lỗi vào học bạ hay là xử lý sao nữa."

Sắc mặt Vương Mộng Giai trắng bệch đến đáng sợ, cô không phải đã nói là sẽ bồi thường cho Hà Nguyệt Tâm rồi sao, hai thầy cô không phải đã tính là sẽ cho qua rồi sao?

Hà Nguyệt Tâm chỉ nói hai ba câu thôi thế nhưng đã khiến cô phải đến bước bị ghi lỗi rồi.

Ghi lỗi sẽ như thế nào? Nó sẽ mãi mãi nằm trong hồ sơ cá nhân của cô, không những không có cách nào tham gia bình chọn học sinh ưu tú trên

lớp nữa, sau khi tốt nghiệp danh sách đề cử học sinh tốt nghiệp ưu tú sẽ không có duyên gì với cô nữa.

Ngoài cửa đột nhiên vang lên giọng nói quen thuộc, mắt cô đột nhiên sáng rỡ lên.

Một cặp vợ chồng trung niên bước vào từ ngoài cửa, người phụ nữ ăn diện rất kỹ càng, trên tay trên cổ đều đeo đầy trang sức châu báu, người phụ nữ vừa thấy bộ dạng ướt như chuột lột của Vương Mộng Giai thì lập tức "aiyo" một tiếng, đau lòng ôm con gái vào lòng.

Bà gào lên: "Đây là ai làm vậy, ôi trời ơi!"

"Con gái tôi đến đây là để học, không phải là để mấy người ăn hiếp đâu!"

Thấy bộ dạng đau lòng thay con gái của người phụ nữ, Thầy Triệu có chút đau đầu, sợ nhất chính là gặp phải loại phụ huynh này, thương con thương cái như cái gì vậy đây, nói chung thì sai đều là người khác cả, con mình không làm gì sai cả.

Người đàn ông trung niên trầm mặt, ánh mắt hung ác quét khắp văn phòng: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mấy người phải cho tôi một lời giải thích."

Thầy Triệu lấy ghế cho hai người ngồi, Vương Mộng Giai dựa vào lòng mẹ, Thầy Triệu mặt nở nụ cười lễ phép một năm một mười kể lại mọi chuyện.

Cũng nhấn mạnh là đã có bằng chứng chứng minh đích thực là Vương Mộng Giai vứt balo của Hà Nguyệt Tâm.

Thầy Triệu nhấn mạnh ngữ khí: "Xé rách tập sách là chuyện ảnh hưởng rất lớn, trường học sẽ ghi lỗi nhỏ vào học bạ của con gái anh chị."

Người đàn ông trung niên tên là Vương Ngụy 王巍, người phụ nữ tên là Từ Mạn Lợi 徐曼莉.

Hai người vừa nghe là phải ghi lỗi thì nhìn nhau một mắt, trong mắt đều là ánh nhìn không thể tin nổi.

Không phải chỉ là vứt balo và tập sách thôi sao, sao giờ lại trở thành chuyện nghiêm trọng như vậy rồi chứ?

Thầy Triệu dùng lời nói của mình thuật lại quan hệ thiệt và lợi mà Hà Nguyệt Tâm nói hồi nãy một lần nữa.

Vương Ngụy nghe xong thì trầm mặt không nói một lời, môi mím chặt lại. Ông không cảm thấy chuyện vứt cặp có gì nghiêm trọng cả, nhưng trong mắt Thầy Triệu thì ghi lỗi đã là chuyện chắc như đinh đóng cột rồi.

Từ Mạn Lợi không biết phản bác lại Thầy Triệu từ đâu, nhưng trong lòng có một ngượng khí không cách nào nuốt trôi được, bà nói với Hà Nguyệt Tâm: "Con gái làm sai chuyện, đi thay con gái mình xin lỗi con. Nhưng chuyện nào ra chuyện đó, con tạt nước lên người con gái đi có phải cũng nên xin lỗi con gái đi không?"

Không phải chỉ vứt cái balo thôi sao, kết quả làm tới phải bị ghi lỗi?

Đều là tại Hà Nguyệt Tâm cả, bà quyết tâm phải giúp con gái trả thù lại mới được.

Vương Mộng Giai đứng bên cạnh Từ Mạn Lợi, ngược đầu lên trong mắt lộ ra vẻ đắc ý, cô có ba mẹ chống lưng cho mình, còn Hà Nguyệt Tâm chỉ là một học sinh cấp 3 mà thôi, làm sao có thể đấu lại ba mẹ cô chứ?

Nhìn dáng vẻ đắc ý của Hà Nguyệt Tâm hồi nãy, bây giờ không phải cũng phải xin lỗi cô đó thôi sao.

Hà Nguyệt Tâm nhướn mày, Từ Mạn Lợi hồi nãy vừa đến liền la lối om sòm, nhưng bây giờ suy nghĩ lại mạch lạc rạch ròi vô cùng.

"Nếu như đi đã nói là chuyện nào ra chuyện đó thì con cũng đồng ý, nhưng mọi chuyện cũng phải có trước có sau không phải sao."

Từ Mạn Lợi hí mắt lại: "Con có ý gì?"

Hà Nguyệt Tâm đưa tay lên chỉ Vương Mộng Giai: "Bạn ấy không chỉ vứt balo của con mà còn hủy hoại tập sách của con nữa, xin lỗi thì không cần đâu, bây giờ bồi thường hai thứ này trước cho con rồi nói sau."

Từ Mạn Lợi cười giễu cợt, không phải chỉ là balo và tập sách thôi sao. Bây giờ đã đợi không kịp đòi bà bồi thường rồi, con nít con nôi bị ép dữ quá đầu óc không linh hoạt rồi chứ gì. Hay là Hà Nguyệt Tâm nghĩ bà bồi thường không nổi?

"Con không phải là đang vô cớ gây sự đó sao, mấy ngày nữa đi tự nhiên sẽ bồi thường cho con thôi, hơn nữa tập sách và balo cũng phải đi mua trước đúng không nào? Bằng không con kêu đi làm phép biến ra cho con sao?"

Hà Nguyệt Tâm lắc đầu, cô nhớ tới lời anh hai nói với cô, cái balo này là lấy thẳng từ nhãn hàng, như vậy chắc có rất ít chỗ bán. Hơn nữa đây là của nhãn hàng nổi tiếng của nước ngoài, cô có thấy qua quảng cáo, anh hai cũng là nhằm lúc giảm giá mới lấy được thôi.

Cô chậm rãi lắc đầu, ngữ khí có chút ưu sầu: "Con sợ là hai người bồi thường không nổi."

Vương Ngụy rốt cuộc cũng lên tiếng rồi, mắt ông âm trầm, cười lạnh một tiếng: "Cô bé à, khẩu khí lớn thật đấy, ta làm ăn bao nhiêu năm nay, gia nghiệp tích góp ít thì cũng phải mấy triệu tệ rồi, chẳng lẽ còn không bồi thường nổi một cái balo hay sao?"

Hà Nguyệt Tâm nuôi tiếc nhìn ông, cô không tính nói chuyện giảm giá ra cho ông nghe, nếu theo giá chưa giảm giá thì chắc là không thấp đâu. Tuy rằng cô không biết giá cụ thể là bao nhiêu, nhưng kiếp trước thấy chỉ tiêu của Hà Nguyệt Dao thì cũng có thể đoán được đại khái.

Cô cầm cái balo còn đọng lại vết bản lau không ra lên, lật xem bên trong balo, lòi ra logo nhãn hàng, đưa cho hai người xem.

Hai người nhìn Hà Nguyệt Tâm đưa balo cho mình xem, thì có chút không hiểu, nhướng cổ qua xem thì nhìn thấy logo mơ hồ bên trên. Thần sắc hai người từ coi thường, hoài nghi, kinh hoàng, khiếp đảm, đến cuối cùng là sắc mặt trắng bệch.

Vương Mộng Giai nhìn sắc mặt biến hóa của ba mẹ, hiểu kỳ hỏi: "Ba, mẹ, hai người sao vậy?"

Hà Nguyệt Tâm kiến nghị nói: "Hay là hai người viết giấy ghi nợ đi." Cô sợ bọn họ trả không nổi bỏ trốn.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cùng Chiều Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Trường học đang trong giờ học, sân trường ngoài học sinh những lớp có tiết Thể Dục thì không có ai cả.

Hà Tinh Hoài vừa bước vào Thập Nhất Trung thì tiếng chuông hết tiết liên vang lên, trường học cứ như được giải tỏa phong ấn vậy, đột nhiên náo nhiệt hẳn lên.

Hai nữ sinh mới vừa chạy ra khỏi dãy nhà dạy học liền bị một người chặn đường lại.

"Chào em, cho hỏi Phòng Giáo Vụ đi như thế nào vậy?"

Giọng nói có chút trầm thấp, âm cuối lại nhẹ nhàng nâng cao lên, mang chút từ tính không nói nên lời.

Hai nữ sinh ngây ngốc ngẩng đầu lên, người trước mặt đầu đội nón lưỡi trai, đầu tóc giấu hết trong nón. Viên nón có một vài cọng tóc màu bạc lộ ra.

Anh đeo khẩu trang và kính râm, mặt che kín bung.

Chỉ là giọng nói này, cũng quá hay rồi đi.

Quan trọng hơn là, bọn họ cảm thấy giọng nói này hình như đã từng nghe qua ở đâu rồi.

Một trong hai nữ sinh nhìn chằm chằm Hà Tinh Hoài, giọng nói máy móc: "Anh đi thẳng về phía trước, dãy thứ ba phòng 201."

Hà Tinh Hoài nói tiếng cảm ơn rồi đi thẳng về phía Phòng Giáo Vụ.

Sau khi Hà Tinh Hoài đi rồi một nữ sinh kích động hét nhỏ: "Bà nhìn thấy người đó chưa?"

"Bà ngốc à, hồi nãy tôi ở bên cạnh bà à. Sao vậy?"

"Đó là Hà Tinh Hoài đấy!!"

"Hả? Như vậy mà bà cũng nhận ra được à?"

Người đó che kín mặt từ đầu tới chân, như vậy mà cũng có thể nhận ra được ư?

"Tôi bắt đầu hâm mộ anh ấy từ khi anh ấy mới ra mắt, anh ấy có hóa thành tro tôi cũng nhận ra được! Hồi nãy tôi kích động quá, không kịp xin chữ ký rồi phải làm sao đây, A A A A tôi hối hận quá đi mất!"

Hà Tinh Hoài đến Thập Nhất Trung rồi, tin tức này như một trái bom nổ tung trên bầu trời của Thập Nhất Trung.

Đúng lúc trong thời gian nghỉ giữa giờ, các nữ sinh đều hưng phấn ra mặt, đi theo sau lưng Hà Tinh Hoài đến dãy nhà Phòng Giáo Vụ.

Đúng lúc nhìn thấy Hà Tinh Hoài bước vào trong Phòng Giáo Vụ thì lần lượt ngừng bước chân lại, có người lớn gan hơn còn trực tiếp đứng gần cửa nghe động tĩnh bên trong.

"Hà Tinh Hoài đến Phòng Giáo Vụ làm gì vậy?"

"Bà ngốc à, đến Phòng Giáo Vụ còn có thể là ai nữa, phụ huynh đó!"

"Phụ huynh? Nghe nói anh ấy là anh trai của Hà Nguyệt Dao, chẳng lẽ là vì Hà Nguyệt Dao mà đến sao?"

"Tôi cũng nghĩ vậy, mấy anh trai nổi tiếng là thương Hà Nguyệt Dao mà. Không phải đến vì Hà Nguyệt Dao còn là vì ai nữa?"

"Nhưng mà Hà Nguyệt Dao có phạm lỗi gì đâu, tại sao lại phải đến Phòng Giáo Vụ chứ. Tôi nghe nói lớp A2 có một nữ sinh bị Hà Nguyệt Tâm tạt nước giữa đám đông đây, nữ sinh đó là bạn tốt của Hà Nguyệt Dao. Đoán bừa là Hà Nguyệt Dao đứng về phía bạn tốt, chẳng lẽ Hà Tĩnh Hoài đến để chống lưng cho Hà Nguyệt Dao sao?"

"Người bị mời phụ huynh rõ ràng là Hà Nguyệt Tâm được không, lần trước Hà Tĩnh Hoài còn đăng Weibo lên tiếng giúp Hà Nguyệt Tâm nữa kìa, là chống lưng cho Hà Nguyệt Tâm mới đúng."

"Khó hiểu thật khó hiểu thật, dù sao thì Hà Nguyệt Dao có 4 người anh trai cưng chiều, lần trước lên tiếng giúp Hà Nguyệt Tâm cũng chỉ có 2 người mà thôi. Vẫn là Hà Nguyệt Dao được cưng chiều hơn chút."

"Nếu mà tôi được như Hà Nguyệt Dao có 4 người anh cưng chiều thì có chết cũng đáng mà! Hơn nữa người đó còn là Hà Tĩnh Hoài nữa chứ! Đẹp trai quá đi mất."

"Tôi không tham lam, tôi chỉ cần 1 người anh là Hà Tĩnh Hoài là đủ rồi."

"+1."

"Tuy rằng không biết xảy ra chuyện gì, nhưng tôi cá Hà Tĩnh Hoài đến đây là vì Hà Nguyệt Dao."

"Tôi cũng cá là vì Hà Nguyệt Dao."

Vương Ngụy và Từ Mạn Lợi lúc này về mặt đã trắng bệch hoàn toàn rồi, hai người đã nhìn đi nhìn lại rất nhiều lần logo trên balo rồi mới xác định rằng mình không nhìn nhầm bất kỳ chữ cái nào cả.

Bọn họ lẫn lộn trên thương trường nhiều năm, đối với những nhãn hàng xa xỉ đều biết ít nhiều, nhãn hàng này là nhãn hàng xa xỉ nổi tiếng bên nước ngoài, chủ yếu sản xuất các mặt hàng túi xách. Trước đây đều là sản xuất các loại túi xách dành cho phái nữ, cũng mới chỉ năm nay mới sản xuất balo thôi.

Hơn nữa mỗi cái balo giá cả đều mắc kinh hồn, còn có truyền thông đùa rằng, loại balo này chỉ thích hợp trưng trong nhà thôi chứ không phải coi như balo mà dùng được.

Ai biết được rằng bọn họ thật sự gặp được một người dùng nó như một cái balo rồi!

Vương Mộng Giai nhìn sắc mặt ba mẹ biến hóa khôn lường thì có chút không hiểu, cũng sắp lại gần xem: "Ba, mẹ, hăng này sao vậy?"

Sắc mặt Từ Mạn Lợi khôi phục lại một chút, bà đẩy balo về chỗ cũ, lực tay không hề nhỏ chút nào, hừ nhẹ một tiếng: "Bây giờ hàng giả làm cũng giống thật đây. Nhưng mà cô bé à, lúc này lấy thứ này ra gạt người cũng thật quá lắm rồi đấy. Chúng tôi đích thực có nói là sẽ bồi thường balo cho con không sai, nhưng con cũng không thể báo khổng giá như vậy chứ."

Bà không tin một học sinh cấp 3 bình thường như Hà Nguyệt Tâm đây lại có thể mua nổi cái balo mắc như vậy.

Cho dù là mua nổi đi chăng nữa thì chẳng lẽ không phải nên đặt ở trong nhà rồi đem ra khoe nhằm dịp tết lễ hay sao? Thế nhưng còn thật sự đeo ra ngoài đường nữa chứ, sĩ nhục IQ của bọn họ à?

Ánh mắt Vương Ngụy trầm đi rất nhiều, hiển nhiên là đang tức giận rồi, ông trực tiếp nói với Cô Mã: "Cô Mã đúng không, học sinh của cô cô không quản được à, không những tạt nước lên người con gái tôi, bây giờ nó còn lấy một cái balo giả ra nữa chứ, một cái balo không đáng bao nhiêu tiền thế nhưng lại muốn chúng tôi bồi thường mấy triệu bạc, đây là lừa gạt."

Sắc mặt Cô Mã ngưng trọng, lừa gạt là từ rất nghiêm trọng. Cô nhìn Hà Nguyệt Tâm một mắt, thần sắc của Hà Nguyệt Tâm vẫn rất bình thản, về mặt không thay đổi chút nào từ khi lấy balo ra đến lúc vị Vương Ngụy nói là lừa gạt.

Cô cầm balo lên xem, chất liệu quả thực rất tốt, nhưng logo này cô không biết.

Cô nghi hoặc hỏi Vương Ngụy: "Hồi nãy Ngài nói balo của nhãn hàng này trị giá bao nhiêu tiền?"

Từ Mạn Lợi liếc Hà Nguyệt Tâm một cái, giọng nói tràn đầy kinh bi: "Ít nhất cũng phải mấy triệu."

Thế nhưng dám nói cái balo dỏm này mấy triệu bạc, giống không?

Cô Mã cũng bị giá này kinh hoàng đến rồi, cô biết mấy anh trai của Hà Nguyệt Tâm đều rất có tiền, nhưng cũng không có tiền đến nỗi này chứ, balo tùy tiện tặng cho em gái liền mấy triệu tệ rồi ư?

Cô có chút do dự hỏi Hà Nguyệt Tâm: "Bạn Hà Nguyệt Tâm, em xác định cái balo này.....mắc vậy ư?"

Nhà Hà Nguyệt Tâm đích thực là có tiền, nhưng không tới nỗi khoa trương vậy chứ.

Vương Nguy thấy Cô Mã cũng đứng về phía họ, sắc mặt mới hòa hoãn xú, ông lạnh mặt nhìn Hà Nguyệt Tâm: "Những đứa như vậy nên bắt đến đồn cảnh sát giáo dục lại thì hơn."

"Mẹ nó, ông nói muốn bắt ai đến đồn cảnh sát giáo dục hả?"

Ngoài cửa đột nhiên vang lên giọng nói lạnh thấu xương.

Lời vừa dứt, thì một người đầu đội nón mặt đeo khẩu trang và kính râm đẩy cửa bước vào.

Anh tháo mặt kính xuống. Người rất có thần thái, trong mắt nồng đậm sát khí, cứ như chỉ cần Vương Nguy nói sai một chữ thôi thì anh có thể tùy thời một đám chào hỏi ngay mặt ngay.

Vương Nguy nhin không được đứng lên: "Tôi nói bắt.....bắt....."

Từ Mạn Lợi hung hăng néo cánh tay Vương Nguy một cái, thật không có tiền đồ mà!

Hà Nguyệt Dao đứng bên cạnh siết chặt ngón tay, Hà Tinh Hoài vì Hà Nguyệt Tâm mà đến trường. Hơn nữa còn khí thế hùng dũng như vậy, bộ dạng muốn chống lưng cho Hà Nguyệt Tâm.

Nhưng mà trước đây cô mới là đứa em bọn họ cưng chiều nhất mà.

Cô cúi đầu xuống, trong mắt toàn là ghen tị và oán độc.

Hà Tinh Hoài thấy không ai nói gì cả, nhìn balo một mắt, đây là quà hôm qua anh mới tặng cho Hà Nguyệt Tâm thôi, hôm nay đã dơ bẩn đến vậy rồi, nước bẩn bên trên lau cũng lau không sạch, balo giờ đây đã không thấy được hình dạng ban đầu luôn rồi.

Anh lạnh lùng ngẩng đầu lên: "Ai làm?"

Cô Mã vội lên trước nói: "Phụ huynh em Hà Nguyệt Tâm, anh đến muộn rồi, chuyện này trên cơ bản đã giải quyết xong rồi, bạn Hà Nguyệt Tâm tìm ra được chứng cứ chứng minh là bạn Vương Mộng Giai không đứng trước, nhà trường đã quyết định đề cho em ấy xin lỗi bạn Hà Nguyệt Tâm, và tiến hành ghi lỗi vào học bạ rồi."

Tay Hà Tinh Hoài khựng lại.

Anh ngược đầu lên, có chút ngỡ ngàng nhìn Hà Nguyệt Tâm: "Tâm Tâm? Em tìm được chứng cứ rồi ư?"

Hà Nguyệt Tâm gật đầu một cách đương nhiên, đúng vậy. Tuy rằng cô không nghĩ tới phụ huynh đến sẽ là Hà Tinh Hoài. Nhưng cô tự mình tìm được chứng cứ rồi, tự bản thân cô khiến cho thầy cô thay đổi quyết định ghi lỗi cho Vương Mộng Giai rồi. Cô căn bản không cần anh hai ra tay, tự mình đã có thể giải quyết được rồi.

Cô vừa nói xong, anh hai cao lớn trước mặt sắc mặt thay đổi ngay, nhìn như mới bị sét đánh qua vậy.

Cảm xúc nồng đậm xuất hiện trong mắt Hà Tinh Hoài hình như là ủy khuất đúng không?

Hà Tinh Hoài thật sự rất là ủy khuất.

Lúc mới biết được em gái bị người khác vút balo, anh quả thật rất tức giận. Là anh trai, anh đương nhiên là muốn hung hăng ăn hiếp lại những người xấu ăn hiếp em gái mình rồi.

Anh muốn cho em gái thấy, người anh hai là anh đây không những đẹp trai, mà còn có thể bảo vệ em ấy lúc em ấy bị ăn hiếp nữa.

Anh muốn em gái biết được anh chính là anh hùng cái thế của em gái.

Nhưng ai biết được em gái đã tự mình giải quyết xong trước khi anh đến rồi? Cái này không đúng a!

Biên kịch có phải viết sai rồi không? Không phải nói là anh hùng cái thế sao! Kết quả không đúng lắm!

Nhìn vẻ mặt không thiết sống của Hà Tinh Hoài, Hà Nguyệt Tâm nhỏ giọng hỏi: "Anh hai, anh sao vậy?"

Hà Tinh Hoài hồi thần lại: "Anh không sao."

Ánh mắt anh lạnh lùng nhìn ba người đầu tiêu trong chuyện này. Đều tại bọn họ, đã tước đoạt cơ hội để em gái có cái nhìn khác với anh.

Ai ăn hiếp em gái anh, đều phải chết.

Cho dù đã chết qua một lần rồi, thì cũng phải chết thêm một lần nữa cho anh.

Anh chậm rãi đi đến trước mặt Vương Mộng Giai: "Là mày làm à?"

Hà Nguyệt Tâm nói với anh, em ấy ở trường mọi thứ đều rất bình thường, còn quen được bạn mới nữa, cho nên anh cũng bỏ xuống sự lo lắng trong lòng. Ai biết được em gái lại bị người khác ăn hiếp đến như vậy.

Bị vút balo và tập sách, đây là nhìn không thuận mắt bao nhiêu mới có thể làm ra chuyện như vậy với em gái anh chứ.

Nếu anh không cho bọn nó một bài học thì sau này em gái có thể sẽ lại bị ăn hiếp tiếp nữa.

Hà Tinh Hoài áp sát cô đã thôi đi, biểu cảm trên mặt lại còn như đang đi giết người vậy nữa chứ.

Vương Mộng Giai mếu máo, xem chút là bị dọa khóc rồi, nói năng có chút lộn xộn: "Không phải.....Là.....là em....."

Cô nói như đang cầu cứu vậy: "Nhưng Hà Nguyệt Tâm cũng tạt nước em rồi, em đồng ý sẽ xin lỗi bạn ấy, em cũng phải bị ghi lỗi rồi, hai bọn em coi như huề nhau rồi!"

Hà Tinh Hoài uy nghiêm nói: "Vậy tao với mày huề nhau chưa?"

Vương Mộng Giai sắp khóc đến nơi rồi: "Em và anh huề nhau cái gì chứ?"

"Balo này là tao tặng cho Hà Nguyệt Tâm." Hà Tinh Hoài chậm rãi nói, nhưng mỗi chữ đều mang đầy sát khí.

Vương Mộng Giai trừng lớn mắt, thật sự sắp khóc đến nơi rồi: "Xin.....xin lỗi.....em không biết!"

Ai biết được balo đó là Hà Tinh Hoài tặng cơ chứ, cô lại không có mở thiên nhãn. Bây giờ cô thật sự có chút hối hận rồi, chỉ là vút một cái balo mà thôi, ai biết được gây ra nhiều chuyện đến vậy chứ, còn đắc tội Hà Tinh Hoài nữa chứ.

Hà Tinh Hoài là ai chứ, fans của anh ấy không có mấy triệu cũng có mấy chục triệu rồi, còn là cổ máy chiến đấu có sức chiến cực mạnh trong những cổ máy chiến đấu trong giới fandom nữa.

Hà Tinh Hoài lạnh lùng nhìn Vương Ngụy và Từ Mạn Lợi nói: "Bồi thường theo giá gốc vậy, giá gốc là 3 triệu rưỡi."

Nghe thấy cái giá này, Vương Ngụy và Từ Mạn Lợi đứng dậy khỏi ghế, vẻ mặt không thể tin nổi.

"Cái balo này không phải là đồ giả sao?"

Hà Tinh Hoài nhướn mày, dùng ánh mắt nhìn con diên đê nhìn hai người: "Ai nói là giả hử? Tôi đặc biệt nhờ người khác mua về từ nước ngoài để tặng cho em gái làm quà khai giảng. Nếu như hai người không tin thì có thể đem đến showroom của hãng để kiểm chứng."

Hà Nguyệt Tâm có chút kinh ngạc nhìn Hà Tinh Hoài, Hà Tinh Hoài nói anh lấy từ chỗ nhân hàng về mà, gần như là không tốn các nào mà, bây giờ lại nói muốn bọn họ bồi thường theo giá gốc.

Cô trầm tư, chẳng lẽ anh hai đang trút giận theo cô sao, đang dọa cả nhà Vương Mộng Giai à?

Mặt Vương Ngụy và Từ Mạn Lợi trắng bệch hoàn toàn.

Cái balo này thế nhưng lại là hàng thật ư?

Vậy là bọn họ thật sự phải đền bù 3 triệu rưỡi thật à?

Bọn họ làm ăn bao nhiêu năm nay, tất cả gia tài của bọn họ bây giờ cộng lại cũng chỉ tầm 5 triệu nhân dân tệ mà thôi!

Tất cả tiền lưu động bây giờ cũng không quá 5 trăm ngàn mà thôi, nếu thật sự phải bồi thường, vậy thì chỉ có thể bán căn nhà đi thôi!

Nghe tới đây, Vương Mộng Giai cũng ngu người rồi.

Lúc cô lôi balo từ học bàn của Hà Nguyệt Tâm ra thì chỉ cảm thấy kiểu dáng có chút đặc biệt mà thôi, ai lại ngờ tới nó lại mắc đến vậy chứ!

Chẳng lẽ gia đình cô phải đền 3 triệu hơn cho Hà Nguyệt Tâm à?

Thế giới quan của cô sụp đổ hoàn toàn, cô chẳng qua chỉ vút bỏ một vái balo thôi mà, tại sao giờ lại trở thành thế này rồi?

Nếu biết trước thì có dám chết cô cũng sẽ không vút cái balo đó làm gì rồi.

Trước đây Hà Tinh Hoài cưng chiều Hà Nguyệt Tâm, cũng không thấy anh tặng món quà quý giá như vậy cho Hà Nguyệt Tâm. Nếu biết Hà Tinh Hoài cưng chiều Hà Nguyệt Tâm đến vậy thì đánh chết cô cũng không dám trêu chọc Hà Nguyệt Tâm rồi!

Vẫn chưa kịp hoàn hồn thì đột nhiên bị ăn một bạt tai, trên mặt truyền đến cảm giác bỏng rát, cô mở to mắt không dám tin quay đầu lại.

Từ Mạn Lợi chỉ cô, ngón tay có chút run rẩy: "Chuyện vút balo và tập sách của người khác như thế này cũng dám làm, sao tụi tao lại dạy ra thứ ác độc như mày như vậy chứ! Trước đây nuông chiều mày cũng thôi đi, bây giờ ai biết được sẽ nuông chiều mày thành bộ dạng coi trời bằng vung như vậy chứ!"

Nước mắt của Vương Mộng Giai lập tức chảy xuống, mẹ cô trước giờ luôn thương cô nhất, bây giờ thế nhưng lại đánh cô?

Từ Mạn Lợi tức đến nổi mặt mày đỏ lựng. Bình thường bọn họ thương yêu Vương Mộng Giai, cũng biết Vương Mộng Giai có chút ngạo nghễ và thích ăn hiếp bạn học trên trường, nhưng đó đều là chuyện nhỏ, nên bọn họ cũng nhắm mắt mở một mắt, ai biết được hôm nay thế nhưng lại gây ra chuyện lớn như vậy chứ.

Ba triệu rưỡi đó! Tiền của mà bà và Lão Vương phấn đấu hơn nửa đời người nói không chừng đều phải bồi thường hết vào đó rồi!

Vương Ngụy cũng về mặt u ám nhìn chằm chằm Vương Mộng Giai: "Mày đi xin lỗi bạn Hà Nguyệt Tâm ngay cho tao!"

Gia đình Hà Nguyệt Tâm giàu như vậy, bồi thường balo được cũng thôi đi, nếu như bực tức trong người người ta vẫn chưa tiêu tan thì một ngón tay thôi cũng đủ bọn họ tiêu đời rồi, gia đình như vậy, bọn họ cần bản là trêu chọc không nổi!

Vương Mộng Giai lúc này mới ý thức được, lần này cô gây họa lớn rồi, giờ ngay cả ba mẹ cũng không giúp cô được nữa.

Trong lòng cô vừa ủy khuất vừa hối hận, nước mắt chảy đầy mặt.

Chỉ bởi vì sự ghen tuông nhất thời mà cô đã đi vút balo và tập sách của người khác, bây giờ cần hơn 3 triệu mới có thể bù đắp được hậu quả này.

Nếu như cô không vút thì bây giờ sẽ không có chuyện gì cả.

Bây giờ ngay cả ba mẹ cũng đứng về phía cô rồi.

Cô hối hận gần chết, thút tha thút thít đi đến trước mặt Hà Nguyệt Tâm: "Xin.....xin lỗi....."

Hà Nguyệt Tâm thấy cô khóc đến nỗi không còn chút hình tượng gì cả, ánh mắt lạnh lùng. Cô biết bình thường Vương Mộng Giai không phải chỉ ăn hiếp cô và Phương Viên mà thôi, những bạn học khác ít ít nhiều nhiều cũng từng bị cô ăn hiếp qua.

Cô không đáng để đồng tình.

Hà Nguyệt Tâm lạnh nhạt nói: "Bạn chỉ xin lỗi một mình tôi thôi sao?"

Vương Mộng Giai cắn nhẹ môi, đi đến trước mặt Phương Viên: "Phương Viên.....xin lỗi....."

Mặt Phương Viên vì kích động nên có chút đỏ, cô nắm chặt nắm tay hung hăng nói: "Tôi không tha thứ cho bạn!"

Ai quy định xin lỗi rồi thì nhất định sẽ nhận được sự tha thứ chứ, sự chế nhạo trong lớp trước giờ cô chịu đại đa số đều do Vương Mộng Giai cầm đầu hết cả.

Vương Mộng Giai cầm đầu cười nhạo cô, cầm đầu cô lập cô.

Cô sẽ không tha thứ cho cô ta đâu!

Hà Tinh Hoài thấy Vương Mộng Giai khóc đến nỗi nước mắt nước mũi đầm dề thì con tức giận trong lòng mới hòa hoãn được một nửa.

Những học sinh nghe lỏm bên ngoài nghe đến đây đã sôi trào rồi.

Hà Tinh Hoài ra mặt cho Hà Nguyệt Tâm, nào là bắt bồi thường nào là ép người khác xin lỗi Hà Nguyệt Tâm.

"Hà Tinh Hoài đến vì Hà Nguyệt Tâm ư! Trời ơi!"

"Cái balo đó còn là anh ấy tặng cho Hà Nguyệt Tâm nữa chứ, em gái bị ăn hiếp anh trai ra mặt giúp, mẹ ơi, đây là tình anh em tuyệt thế gì đây."

"Còn là cái balo mắc vậy nữa chứ, nhà Hà Nguyệt Tâm không phải là giàu bình thường đâu."

"Nhưng mà trước đây Hà Tinh Hoài không phải rất cưng chiều Hà Nguyệt Dao lắm sao, sao tôi chưa bao giờ thấy Hà Nguyệt Dao xài cái balo mắc vậy nhỉ?"

"Cảm tình của Hà Tinh Hoài với Hà Nguyệt Tâm tốt hơn với Hà Nguyệt Dao nhiều! Hà Tinh Hoài vào đó cả nửa ngày rồi cũng không thấy anh ấy nói với Hà Nguyệt Dao một câu nữa kìa."

"Xem ra tin đồn không đáng tin chút nào cả, người mà mấy anh trai cưng chiều rõ ràng là Hà Nguyệt Tâm thì có."

"Hà Nguyệt Tâm cũng quá hạnh phúc rồi đi, có người anh đẹp trai đến vậy, lại còn là đại minh nữa, và còn rất thương yêu mình nữa chứ, thật hâm mộ mà."

"Thật muốn làm bạn với Hà Nguyệt Tâm mà, bốn người anh của Hà Nguyệt Tâm người nào cũng đẹp trai đến khó thở mà."

"Bà nói nếu tôi đi kết bạn với Hà Nguyệt Tâm thì tôi có thể nhờ bạn ấy xin chữ ký của Hà Tĩnh Hoài giữ được không nhỉ."

"Bạn của tôi nói nó cũng muốn làm bạn với Hà Nguyệt Tâm."

"+10086." (Số điện thoại tổng đài của Di Động Trung Quốc 中国移动)

Một đám người xì xầm bàn tán đến một nửa, lớp trưởng lớp A2 Tề Dục và ủy viên môn Vật Lý Lâm Ngữ chen ra khỏi đám đông, bọn họ có chuyện phải tìm Cô Mã.

Cả đám người nhìn nhau, mọi người đều nhìn ra được sự thối chí trong mắt của hai người họ.

"Mọi người đang làm gì vậy?"

Mọi người mỗi người một câu kể lại chuyện vừa rồi.

Vào tiết Thể Dục Tề Dục và Lâm Ngữ bị kêu lên văn phòng để sửa tập bài tập giúp giáo viên, nên không biết chuyện xảy ra trong tiết Thể Dục.

Nghe mọi người kể xong, bọn họ mới hiểu được đầu đuôi sự việc, thì ra là Vương Mộng Giai vứt balo của Hà Nguyệt Tâm và Phương Viên vào thùng rác, hai người đó vì báo thù mà tạt nước lên người Vương Mộng Giai. Cho nên mới bị gọi lên Phòng Giáo Vụ và còn bị mời phụ huynh nữa.

Có người lòng đầy căm phẫn.

"Vương Mộng Giai cũng quá xấu xa đi. Đây không phải là đang khiến cho người khác kinh tởm sao, đây không phải là cách làm tiêu chuẩn của việc nhìn người nào không thuận mắt thì làm chuyện kinh tởm chết nó sao."

"Đúng đấy, làm bạn học của Vương Mộng Giai cũng quá đáng sợ đi. Còn may là bị vạch trần rồi, còn phải bồi thường tiền balo cho người ta nữa, thật là đáng đời mà."

Lâm Ngữ là ủy viên môn Vật Lý trong lớp, cô nghe xong thì cười nhạo một tiếng: "Vương Mộng Giai kinh tởm, nhưng Hà Nguyệt Tâm cũng không phải là đèn càn đầu. Người khác vứt balo của nó là không đúng, nhưng nó chuyện nó ức hiếp em gái của mình là Hà Nguyệt Dao trong nhà cũng là chuyện chắc như đinh đóng cột, mấy người thế nhưng còn ngưỡng mộ loại người như Hà Nguyệt Tâm nữa chứ?"

Nói xong thì thấy những người xung quanh đều vẻ mặt khó hiểu nhìn nhau.

Tề Dục nhủ mảy, những chuyện trên lớp cậu thỉnh thoảng có nghe thấy, nhưng rất khi để tâm tới. Giờ mới biết thì ra Hà Nguyệt Tâm ở nhà thường hay ăn hiếp Hà Nguyệt Dao.

Thấy lại có chuyện bát quái mới nữa, mọi người xung quanh lập tức hưng phấn ngay.

"Thật à?"

Lâm Ngữ đẩy gọng kính trên sống mũi. Hôm nhập học cô cũng ở đó, Hà Nguyệt Dao khóc lóc kể lể chuyện trong nhà, cô nghe mà lửa giận trong lòng dâng cao.

Cô hừ lạnh nói: "Mọi người cho rằng tại sao Hà Tĩnh Hoài lại nói chuyện cho Hà Nguyệt Tâm chứ? Còn không phải bởi vì Hà Nguyệt Tâm vừa mới về nhà họ Hà liên ly gián quan hệ giữa Hà Tĩnh Hoài và Hà Nguyệt Dao sao. Vừa mới được nhận về không bao lâu liền khiến cho mấy người anh lạnh nhạt với Hà Nguyệt Dao và quay đầu lại cưng chiều nó rồi. Mọi người nói đi nó có thể là đèn càn đầu sao?"

Mọi người xung quanh đều vô cùng ngạc nhiên và nghi ngờ.

Lâm Ngữ lại nói tiếp: "Thật đúng là con nhà nghèo biết lo cho gia đình sớm mà, thủ đoạn cao tay như vậy, Hà Nguyệt Dao sao mà so lại được với Hà Nguyệt Tâm chứ?"

"Trách không được Hà Tĩnh Hoài không thêm để ý Hà Nguyệt Dao, thì ra là do Hà Nguyệt Tâm ly gián à!"

Có người đột nhiên tỉnh ngộ: "Đúng đó! Tôi nói mà sao Hà Nguyệt Tâm có thể tìm ra chứng cứ lợi hại như vậy chứ, nó vừa về nhà liền cướp đi mấy người anh trong tay Hà Nguyệt Dao rồi, việc tìm chứng cứ này có là gì đâu chứ."

"Hà Nguyệt Dao cũng thật đáng thương mà, đang yên đang lành, mấy anh trai đột nhiên không cưng chiều bạn ấy nữa rồi."

"Thật quá bất công mà, hai người đều là em gái ruột cả mà, tại sao lại thiên vị đến mức này chứ!"

"Ghét nhất là cái loại phụ huynh thiên vị như vậy."

"Tôi thu lại những lời tôi nói hồi nãy, làm bạn với Vương Mộng Giai không đáng sợ, làm bạn với Hà Nguyệt Tâm mới đáng sợ."

Trong Phòng Giáo Vụ, tiếng khóc của Vương Mộng Giai mãi vẫn không dứt.

Hà Tinh Hoài nói xong liền ngoan ngoãn đứng bên cạnh Hà Nguyệt Tâm, thỉnh thoảng cúi đầu nhìn Hà Nguyệt Tâm, ánh mắt đó thật sự không khác gì con Husky đang đòi phần thưởng vậy.

Hà Nguyệt Dao hung hăng trừng mắt nhìn Hà Nguyệt Tâm, thấy Vương Mộng Giai khóc khản cổ như vậy thì tiến lên ôm nhẹ Vương Mộng Giai một cái.

Vương Mộng Giai quay đầu thấy là cô thì nước mắt chảy ra càng nhiều hơn.

Hà Nguyệt Dao nhìn Thầy Triệu và Cô Mã nói: "Thầy cô, tuy rằng chuyện này là bạn Vương Mộng Giai làm không đúng, nhưng bạn ấy cũng không biết giá cả của balo, kẻ không biết không có tội. Balo tuy là mắc, nhưng đối với điều kiện gia đình như bọn em mà nói thì không đáng bao nhiêu cả, nhưng đối với gia đình Vương Mộng Giai mà nói, thì có thể chỉ vì bồi thường một cái balo mà khuyh gia bại sản."

Vương Ngụy và Từ Mạn Lợi nghe thấy lời này của Hà Nguyệt Dao thì gương mặt vốn lụi bại lại le lói một tia sáng, trong lòng có chút cảm động.

Đứa trẻ này cũng quá hiểu chuyện rồi đi!

Hà Nguyệt Dao khuyên răn: "Chỉ vì một cái balo mà khiến cho gia đình người khác khuyh gia bại sản, cũng quá quá đáng rồi đó. Nếu như bạn ấy đã xin lỗi rồi thì cho qua đi."

Hà Nguyệt Tâm nhướn mày, cô vốn không có ý định vì một cái balo mà khiến cho Vương Mộng Giai khuyh gia bại sản, vì dù gì cái balo này Hà Tinh Hoài có được bằng cái giá gần như cho không, cô chỉ là muốn cho Vương Mộng Giai một bài học nhớ đời mà thôi, cho nó biết được rằng sinh sự thì sẽ phải chịu báo ứng.

Nhưng bị Hà Nguyệt Dao nói như vậy, thì sao cảm thấy tâm tư cô rất độc ác vậy đây.

Thầy Triệu và Cô Mã khó xử muôn bề, bọn họ cũng không nghĩ tới cái balo này lại mắc tới vậy, nhưng hồi nãy Vương Ngụy và Từ Mạn Lợi tự nói là sẽ đền, bây giờ lại muốn lật lọng, đây không phải là tự vả sao?

Từ khi bước vào trong văn phòng tới giờ, đây là lần đầu tiên Hà Tinh Hoài nhìn kỹ đứa em gái kiếp trước anh thương yêu 17 năm trời này.

Anh biết Hà Nguyệt Dao không đơn giản như vẻ bề ngoài của mình chút nào cả, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên anh lãnh ngộ trực quan như vậy.

Anh lạnh lùng nói: "Thiếu nợ trả tiền, thiên kinh địa nghĩa."

Thầy Triệu và Cô Mã từ có chút lung lay khôi phục lại bình thường, đúng vậy, thiếu nợ trả tiền, thiên kinh địa nghĩa. Huy hoại đồ vật của người khác thì phải đền, đây không phải là chuyện đương nhiên sao?

Hà Nguyệt Dao cúi đầu xuống, giọng nói của Hà Tinh Hoài lạnh như băng, không có chút tình nghĩa gì cả.

Hà Tinh Hoài nhớ đến thứ gì đó, khẽ nhíu mày: "Hơn nữa, em vừa mới nói 'gia đình bọn em' ư?"

Lời vừa dứt, sắc mặt Hà Nguyệt Dao trắng bệch ngay.

Hà Tinh Hoài chậm rãi chỉnh sửa quần áo trên người, sắc lười nhác nói: "Anh với Tâm Tâm mới là người một nhà, em không phải. Lần sau chú ý cách dùng từ."

Bầu không khí trong phòng nhất thời rơi vào trạng thái đông đá.

Tiếng khóc của Vương Mộng Giai nhỏ dần, thấy mọi người đều im như thóc thì vẻ mặt khó hiểu quay đầu lại nhìn Hà Nguyệt Dao.

Hà Tinh Hoài nói vậy là sao? Là ý mà cô hiểu sao?

Hà Nguyệt Dao và Hà Tinh Hoài không phải là người một nhà ư? Vậy ai là?

Lúc này ngoài cửa có người lễ phép gõ cửa, đánh vỡ bầu không khí tĩnh lặng trong phòng.

Cô Mã vội lớn giọng nói: "Mời vào."

Lúc cánh cửa được chậm rãi đẩy ra thì bên cạnh cửa có không ít học sinh ló đầu vào nhìn, nhưng đụng phải ánh mắt của Cô Mã thì lập tức rút cổ lại ngay.

Hà Thúy Chi người mặc vest đặt riêng, đầu tóc chải gọn, trên sóng mũi là cái mắt kính gọng vàng, khí chất cao quý.

Anh như một cảnh tượng đối lập hoàn toàn với Vương Ngụy và Từ Mạn Lợi.

Anh đi đến trước mặt Cô Mã, khẽ cúi chào: "Chào cô, tôi là phụ huynh của Hà Nguyệt Tâm, tôi tên là Hà Thúy Chi."

Cô Mã không tự giác cảm thấy mặt có chút đỏ, vội lùi về sau một bước.

"Anh đến vì chuyện hôm nay đúng không? Chuyện đã giải quyết rồi....."

Hà Thúy Chi đứng thẳng người dậy: "Đúng, và cũng không đúng."

Cô Mã thấy khó hiểu: "Há?"

Hà Thúy Chi quét mắt nhìn khắp văn phòng, sau khi anh bận công việc xong thì mới phát hiện Cô Mã có kiểm anh, hỏi qua Lý Nham thì biết Hà Tĩnh Hoài đã đi rồi, thế ít nhất em gái sẽ không bị ăn hiếp.

Nhưng Hà Nguyệt Tâm ở trường đang yên đang lành sao lại bị ăn hiếp chứ, anh đột nhiên nhớ tới chuyện bạo lực mạng lúc trước, là do Hà Nguyệt Dao quấy rối đằng sau, bôi đen Hà Nguyệt Tâm, nên mới dẫn tới bạo lực mạng.

Hơn nữa Lý Nham còn nói, Vương Mộng Giai và Hà Nguyệt Dao là bạn thân của nhau.

Vậy người cầm đầu là ai, đây không phải là quá rõ ràng rồi sao.

Trước khi đến đây anh có thuận đường đến một chỗ nữa cho nên mới tới trễ.

Anh lễ phép nói: "Cần làm phiền Cô Mã sửa thông tin học bạ một chút."

Cô Mã vẫn có chút khó hiểu, Hà Thúy Chi đến không phải để xử lý chuyện cái balo sao?"

"Của ai vậy?"

"Hà Nguyệt Dao."

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cưng Chiều Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Hà Thúy Chi vừa dứt lời, Hà Nguyệt Dao liền ngẩng đầu lên ngay, nhịp tim của cô đang đập nhanh dần, lòng bàn tay cũng rịn ra mồ hôi, trước mắt không khỏi có chút tối mịt.

Vương Mộng Giai bên cạnh khó hiểu với tình huống trước mắt, phút trước Hà Tĩnh Hoài mới nói không phải là người một nhà với Hà Nguyệt Dao, thì phút sau Hà Thúy Chi liền muốn thay đổi thông tin học bạ của Hà Nguyệt Dao luôn, đây rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Cô Mã cũng có chút không hiểu, đang yên đang lành, thay đổi học bạ làm gì chứ?

Cô Mã miễn cưỡng cười nói: "Hay là anh hãy ngồi xuống trước đã, đợi chúng ta giải quyết chuyện trước mắt trước đã rồi chúng ta đến Phòng Giáo Viên bàn tiếp nhé?"

Hà Thúy Chi lạnh nhạt nói: "Không cần đâu, chuyện này với chuyện trước mắt cũng có liên quan với nhau."

Cô Mã ngậy người chút, rồi mới nói: "Vậy anh muốn thay đổi thông tin gì trong học bạ của Hà Nguyệt Dao vậy?"

"Cần phiền Cô thay đổi những thông tin như tên, người giám hộ và địa chỉ nhà của Hà Nguyệt Dao."

Cô Mã lại càng khó hiểu hơn, việc thay đổi thông tin học bạ của học sinh có không ít, nhưng ai lại trực tiếp thay đổi cả tên chứ?

Hay là nói, Hà Nguyệt Dao phải thay tên?

Nụ cười trên mặt Hà Nguyệt Dao đã duy trì không nổi nữa rồi, cô có thể cảm nhận được ánh mắt tràn đầy nghi hoặc và dò hỏi của Vương Mộng Giai. Cô nghĩ tới những chuyện mà mình than phiền và oán trách về Hà Nguyệt Tâm với Vương Mộng Giai.

Nếu như thân phận con gái nuôi của cô bị vạch trần thì cô có tư cách gì để oán trách các anh trai thiên vị chứ?

Cô căn bản không phải là em gái ruột của bọn họ! Tại sao bọn họ phải cung chiều cô mà không phải cung chiều Hà Nguyệt Tâm chứ?

Cô vội nói: "Anh cả, bây giờ chuyện balo còn chưa giải quyết xong, anh có muốn ngồi xuống nghe thầy cô xử lý như thế không, cũng tránh việc để chị chịu uất ức, có chuyện gì đợi lát em sẽ đến chỗ giáo viên chủ nhiệm nói riêng được không."

Dựa theo tính cách của anh cả thì nhất định sẽ nói ra, nhưng ở đây nhiều người như vậy, ngoài cửa còn có không ít bạn học đang nghe lén nữa. Mọi chuyện mà phanh phui trong tình huống này thì sẽ truyền đến tai của tất cả mọi người mất, như vậy sau này cô phải làm sao trên trường đây?

Hà Thúy Chi lạnh lùng nhìn cô một cái, ánh nhìn đó như đã nhìn rõ được toan tính và sự kinh ngạc khủng hoảng của cô vậy, không để cô làm ra động tác nhỏ gì thêm nữa.

Hà Nguyệt Dao lạnh toát toàn thân.

Cô Mã thấy Hà Thúy Chi muốn giải quyết ngay mà luôn cũng không tiện khước từ. Cô lấy sổ ghi chép của mình ra muốn ghi chép lại thông tin cần sửa đổi.

"Cụ thể muốn sửa như thế nào anh cứ nói đi, nhưng mà sẽ cần anh phải cung cấp những chứng nhận liên quan như Sổ Hộ Khẩu và Thẻ Căn Cước."

Hà Thúy Chi lễ phép nói: "Được thôi."

Tiếp theo đó anh chậm rãi nói: "Tên của Hà Nguyệt Dao đổi thành Lý Yến 李燕, người giám hộ là Lý Đại Kiện 李大健."

Bút đang viết của Cô Mã khựng lại trên trang giấy. Cái gì? Cô không nghe nhầm đâu chứ, sửa tên cũng đã thôi đi, ngay cả họ cũng sửa luôn à? Hơn nữa người giám hộ mới này là ai đây? Không phải họ Hà, cũng không phải là ai trong số mấy người anh của Hà Nguyệt Dao cả?

Thấy trong phòng có không ít người lộ ra vẻ mặt nghi hoặc, anh quét mắt nhìn gương mặt trắng bệch của Hà Nguyệt Dao nói: "Mọi người có thể không hiểu rõ tình huống, vậy tôi sẽ kể rõ chi tiết cho mọi người nghe."

"Hà Nguyệt Dao vốn họ Lý, tên là Lý Yến. Em ấy là đứa bé ba mẹ tôi nhận nuôi từ Trại trẻ mồ côi vào 17 năm trước, không phải là con ruột của nhà họ Hà, sau khi ba mẹ tôi qua đời thì quan hệ nhận nuôi này cũng theo lý mà tự động giải trừ."

Mỗi một chữ mà Hà Thúy Chi nói ra đều khiến cho sắc mặt của Hà Nguyệt Dao trắng bệch thêm một phần.

Lúc anh nói đến quan hệ nhận nuôi tự động giải trừ thì sắc mặt cô đã trắng bệch đến không ra hình người rồi.

Vương Mộng Giai đột nhiên nghiêng đầu qua nhìn Hà Nguyệt Dao, không nói ra được lời nào cả, trong mắt tràn đầy sự kinh ngạc và sững sốt. Hà Nguyệt Dao rất thân với cô không sai, hai người từ lớp 10 đã là bạn của nhau rồi, nhưng Hà Nguyệt Dao chưa từng nói chuyện cô ta chỉ là con nuôi cho cô biết!

Mới mấy ngày trước Hà Nguyệt Dao còn oán trách việc Hà Nguyệt Tâm vừa về nhà mấy anh trai liền không thích cô ta với cô nữa.

Nhưng mà, Hà Nguyệt Tâm là con gái ruột của nhà họ Hà, còn cô ta thì không, vậy cung chiều Hà Nguyệt Tâm ra sao không phải là chuyện đương nhiên sao?

Cô Mã nghe đến đây thì miệng đã mở to đến nỗi có thể nhét vừa một trái trứng gà rồi. Hà Nguyệt Dao là con nuôi ư? Không phải là con gái ruột của nhà họ Hà ư? Cô có tính là nghe được bí mật hào môn rồi không?

Trước đây cô có nghe loáng thoáng rằng gia cảnh của Hà Nguyệt Dao không sai, chi tiêu hằng ngày không phải học sinh bình thường có thể so bì được. Còn có mấy người anh trai cung chiều em ấy nữa, hơn nữa giá trị con người của mấy anh trai đều không thấp. Ai có thể ngờ được, một Hà Nguyệt Dao như vậy thế nhưng chỉ là con nuôi mà thôi chứ?

Sau khi Hà Thúy Chi nói xong thì ngoài cửa cũng truyền đến một trận xô xao quy mô nhỏ.

Thầy Triệu nhíu chặt mày lại, đây là gia thế của người ta, đám quỷ nhỏ kia nghe lén cái gì chứ?

Ông mở cửa ra, sắc mặt đen thui nhìn rất đáng sợ: "Đi đi đi! Về lớp hết cho tôi!"

Thầy học sinh tản tán đi hết rồi, ông mới đóng cửa lại.

Cửa vừa đóng lại thì những học sinh tản tán hồi nãy lại lặng lẽ nhẹ nhàng mò trở về. Đùa sao, nghe được bát quái hot như vậy thì ai chịu đi chứ? Đương nhiên là phải nghe tiếp rồi.

"Thì ra Hà Nguyệt Dao chỉ là con nuôi thôi, không phải là con ruột của nhà họ Hà, Hà Nguyệt Tâm mới là con ruột!"

"Trời ơi, tin tức của năm nha, tôi phải đăng lên diễn đàn mới được."

"Cái này thì ai có thể nghĩ ra được chứ, nhưng nhìn dáng vẻ của Hà Nguyệt Dao thì hình như nó đã biết từ trước rồi thì phải. Tại sao trước đây lại chưa

từng nghe nó nhắc tới nhỉ?"

"Ông ngu à, nếu ông là con nuôi thì ông có bô bô nói ra không? Còn không giấu lẹm đi à. Huống chi gia cảnh nhà họ Hà như vậy, thiên kim hào môn ai lại không muốn làm chứ!"

"Vậy Lâm Ngữ nói chuyện Hà Nguyệt Tâm ly gián Hà Nguyệt Dao rốt cuộc có phải là thật không? Tôi bây giờ có chút nghi ngờ rồi đó....."

"Không cung chiều Hà Nguyệt Dao là vì Hà Nguyệt Tâm mới là em gái ruột đi, nhà ai không cung ruột thịt mà đi cung đứa con nuôi chứ?"

"Mấy người ở đó mà nghe Lâm Ngữ nói vậy, ly gián gì đó căn bản là không tồn tại, nói không chừng là Hà Nguyệt Dao cố tình bôi đen Hà Nguyệt Tâm thì có."

Sắc mặt Lâm Ngữ đã đỏ bừng rồi, hồi nãy cô còn nói năng hùng hồ đầy lý lẽ, kết quả xoay đầu liền bị vả mặt rồi.

Trong Phòng Giáo Vụ.

Hà Nguyệt Tâm thấy Hà Thúy Chi rõ ràng là có chuẩn bị mà đến cũng có chút nghi hoặc, Hà Nguyệt Dao chọc trúng chỗ nào của anh cả rồi ư, tại sao anh cả lại nói ra sự thật trước mặt nhiều người như vậy chứ?

Hà Tinh Hoài khoanh tay đứng bên cạnh, Hà Thúy Chi vạch trần thân phận của Hà Nguyệt Dao, điều này đích thực rất sáng khoái. Nhưng anh chính là nhìn không thuận mắt bộ dạng khoe mẽ trước mặt em gái của Hà Thúy Chi, anh chỉ vừa mới phản kích Vương Mộng Giai, vốn là muốn làm cho em gái vui, bây giờ Hà Thúy Chi bắt ngang như vậy, khiến cho những chuyện anh làm hồi nãy như trò đùa của trẻ mẫu giáo vậy đấy.

Loại chuyện quan trọng như vậy, đương nhiên là phải thẩm tra đối chiếu rõ ràng, không thể chỉ dựa vào mấy lời của Hà Thúy Chi mà khẳng định ngay được.

Cô Mã nói: "Tôi có thể xem tư liệu chứng nhận mà anh mang đến không?"

Hà Thúy Chi nhìn trợ lý phía sau một cái, trợ lý lập tức lấy mấy phần tài liệu từ trong cặp tài liệu tùy thân ra.

"Đây là kết quả xét nghiệm DNA, chứng thực Lý Đại Kiện xác thực là cha ruột của Lý Yến. Vì trách lãng phí thời gian, Hộ Khẩu của Hà Nguyệt Dao tôi đã chuyển vào Sổ Hộ Khẩu của ba mẹ ruột cô ấy rồi, những thông tin liên quan như Thẻ Căn Cước cũng đã hoàn tất đổi mới hết rồi, bây giờ chỉ còn thông tin học bạ là chưa sửa đổi nữa thôi."

"Xét thấy tên của cô ấy khá giống với tên của Hà Nguyệt Tâm, nên để tránh nhầm lẫn không đáng có, cho nên mong cô nhanh chóng chỉnh sửa xong, từ bây giờ trở đi, cô ấy không tên là Hà Nguyệt Dao, cô ấy tên là Lý Yến."

Cô không tên là Hà Nguyệt Dao, cô tên là Lý Yến.

Cơ thể Hà Nguyệt Dao không nhịn được lay động hai cái, cô chịu đựng không nổi sự chuyển biến này. Lý Yến là ai? Có quan hệ gì với cô chứ? Lý Đại Kiện cũng có quan hệ gì với cô chứ!

Cô tên là Hà Nguyệt Dao, cô họ Hà!

Ánh mắt của những người ở trong căn phòng này khiến cô ngộp thở. Mọi thứ đang yên đang lành tại sao lại thay đổi hết vậy?

Cô đứng thẳng người dậy, khóe mắt chan chứa đầy nước mắt: "Anh cả, em không có cách nào lựa chọn xuất thân của mình, nhưng em đã kêu anh là anh trai 17 năm rồi, cũng vẫn luôn coi mấy anh là anh ruột của mình, em đích thực không phải là con ruột của nhà họ Hà, nhưng chỉ vì Hà Nguyệt Tâm quay về thôi mà hai anh lại muốn đuổi em đi sao, tình cảm 17 năm trời thật sự không bằng một Hà Nguyệt Tâm mới được đón về nhà sao? Quan hệ huyết thống thật sự quan trọng đến vậy sao?"

Hà Thúy Chi lạnh lùng nhìn cô chằm chằm, lời này kiếp trước sau khi gia đình phá sản đi đến bước đường cùng anh cũng muốn hỏi em ấy, rốt cuộc là tiền quan trọng hay là tình cảm 17 năm trời của bọn họ quan trọng hơn.

Lúc đầu khi phá sản em ấy biến mất không thấy, sợ bọn họ sẽ liên lụy đến em ấy, nên đã đoạn tuyệt quan hệ với bọn họ.

Đội anh có tiền rồi thì em ấy lại đột nhiên xuất hiện.

Chỉ có thể cùng giàu sang không thể chung hoạn nạn. Đứa em gái như vậy, cũng xứng nói đến chuyện cảm tình với anh ư?

Vương Ngụy và Từ Mạn Lợi giờ đây đã bình tĩnh hơn rất nhiều, bây giờ còn được xem chuyện riêng của gia đình người ta nữa.

Vương Ngụy nhìn không được rồi, ông mở miệng nói: "Tôi chỉ là người ngoài đã có chút không thể xem tiếp được rồi, cho phép tôi chen ngang một chút. Tuy rằng nói con bé không có quan hệ huyết thống với ba người, nhưng tốt xấu gì cũng là anh em mười mấy năm rồi, bây giờ muốn cắt Hộ Khẩu với người ta thì cắt liền, còn không cho người khác bạt thang cho người khác xuống trước mặt bàn dân thiên hạ nữa chứ, con bé tuổi còn nhỏ như vậy, nếu sau này có ám ảnh tâm lý thì sao đây hả."

Hồi nãy Hà Nguyệt Dao cầu tình giúp bọn họ, đây là cô bé hiểu chuyện, tốt hơn nhiều so với sự hùng hổ của Hà Nguyệt Tâm.

Từ Mạn Lợi nói: "Đúng đấy, cô bé tốt như vậy, nói muốn đoạn tuyệt quan hệ là đoạn tuyệt ngay, ngay cả tên họ cũng đổi hết luôn, thật sự là không có chút tình người nào hết mà!"

Hồi này Hà Nguyệt Tâm hùng hổ dọa người, ngược lại thì Hà Nguyệt Dao luôn nói giúp cho bọn họ, nói sao đi nữa thì bà cũng nhìn Hà Nguyệt Dao thuận mắt hơn.

Hà Tinh Hoài nhìn Vương Ngụy và Từ Mạn Lợi, ý vị trong mắt rất rõ ràng, bọn họ còn đang thiếu tiền anh đấy, còn dám tùy tiện mở miệng à?

Sắc mặt hai người lập tức tái xanh, rất thức thời ngáp chặt miệng lại.

Hà Thúy Chi lạnh nhạt nhìn tất cả mọi người trong phòng, có chút không tập trung mở miệng nói: "Trên thực tế, vẫn còn có chút chuyện còn nói rõ ra."

Anh đưa tay lên, trợ lý bên cạnh liền lập tức bước lên trước, trợ lý cao giọng nói: "Ở đây có mấy phần tài liệu, bên trên ghi chép rõ ràng địa chỉ IP điện thoại của Cô Hà Nguyệt Dao, à không, Cô Lý Yến, không những vậy, vào thứ hai tuần trước, có một Đại V dẫn đầu dẫn dụ fan của mình đi bạo lực mạng ba mẹ nuôi của Tiểu thư Hà Nguyệt Tâm, tiết lộ số điện thoại và địa chỉ nhà của hai người họ, dẫn đến việc hai người họ bị quấy nhiễu, thông qua việc đối chiếu địa chỉ IP, thì chủ sở hữu của tài khoản Đại V này là bản thân Cô Lý Yến đây."

Hà Thúy Chi tổng kết: "Cũng chính là nói, Lý Yến bôi nhọ em gái tôi trên mạng, không những vậy, còn dẫn đầu trong việc bạo lực mạng ba mẹ nuôi của em gái tôi. Em đối xử với con gái ruột của nhà họ Hà chúng tôi như vậy, tôi khó mà không nghi ngờ em có phải muốn cướp lấy và thay thế vị trí của em gái tôi hay không. Hồi này em hỏi tôi quan hệ huyết thống có quan trọng không, bây giờ tôi nói cho em biết, đương nhiên là quan trọng, nhưng nhân phẩm càng quan trọng hơn."

Đây lại là một quả bom nặng tấn, nổ banh xác những người có mặt trong phòng.

Sắc mặt Hà Nguyệt Dao triệt để đen thui, cô khó che giấu nỗi sợ chấn kinh, anh cả thế nhưng đã phát hiện rồi ư? Anh cả phát hiện chuyện cô dẫn dụ bạo lực mạng từ khi nào vậy? Hơn nữa cô rõ ràng đã thay đổi vô số nick ảo để tung tin xấu rồi mà!

Vương Ngụy và Từ Mạn Lợi quay mặt nhìn nhau, lặng lẽ nuốt một ngụm nước miếng, bọn họ vẫn là đừng nói chuyện thì hơn, nói câu nào là vạ miệng câu đó. Chỉ vừa mới nói Hà Nguyệt Dao là cô gái tốt xong thì lập tức có chứng cứ quăng thẳng mặt bọn họ rồi.

Bọn họ nhìn không ra balo là thật hay giả cũng thôi đi, giờ còn nhìn không ra cả việc Hà Nguyệt Dao thì ra là người ác độc ngoài nóng trong lạnh nữa chứ.

Bọn họ đang nghĩ có nên thuận tiện khám mắt trên đường đi về không nhỉ.

Hà Thúy Chi nhìn trợ lý một mắt, trợ lý hiểu ý, đi đến trước mặt Hà Nguyệt Dao nói: "Cô Lý Yến. Hành lý của cô đã dọn dẹp xong rồi, và cũng đã thông báo ba mẹ cô tối nay đến đón cô về nhà rồi. Nhưng tất cả những vật phẩm quý trọng của cô đều thuộc về nhà họ Hà, nên không được lấy đi, mong cô hiểu cho."

Hà Nguyệt Dao cả người như hồn rời khỏi xác, cô cảm thấy máu trong cơ thể đang đông lạnh dần đi thì bị một đồng lời của trợ lý lời thần trí quay trở về thân xác. Tối nay cô liền bị đuổi ra khỏi nhà họ Hà rồi sao? Ba mẹ cô đã ở nhà đợi cô rồi. Đồng trang sức đó của cô thì sao, quần áo quý giá của cô thì sao, đều không được lấy đi à?

Cô không có cách nào chấp nhận được, cô không nên có ba mẹ ruột mới đúng, nếu cô không có ba mẹ ruột thì tốt biết bao, vậy cô sẽ không bị đuổi khỏi nhà họ Hà nữa rồi.

Vương Mộng Giai cũng vô cùng kinh ngạc, cô bị tin tức này tới tin tức khác đề đến thở không ra hơi. Hà Nguyệt Dao là con nuôi ư? Hà Nguyệt Dao dẫn đầu trong việc bạo lực mạng Hà Nguyệt Tâm ư?

Hà Nguyệt Dao bình thường rõ ràng rất lương thiện và dễ mềm lòng mà, nó ngay cả nói xấu Hà Nguyệt Tâm cũng không chịu mà!

Đội đã, không, không đúng, Hà Nguyệt Tâm nó có nói rồi, nó để cho cô nói giùm nó, để cho cô báo thù giùm nó. Kịch cô ghét Hà Nguyệt Tâm, kịch cô vứt balo.

Và cũng là Hà Nguyệt Dao, khiến cho gia đình cô phải gánh món nợ hơn 3 triệu này!

Cô đột nhiên quay qua đẩy Hà Nguyệt Dao đang mất cân bằng thân thể một cái, hét lên: "Đều tại mày cả! Đều là mày nói với tao, Hà Nguyệt Tâm ly gián mối quan hệ của anh em tụi bây, làm cho tao ghét Hà Nguyệt Tâm, làm cho tao vứt balo của nó! Tất cả đều là mày khơi mào cả!"

Từ Mạn Lợi đứng phát dậy: "Giai Giai! Chuyện này là sao?"

Hà Nguyệt Dao đột nhiên bị đẩy ngã trên đất, nếu là bình thường thì cô nhất định sẽ tỏ vẻ mặt nhu nhược liền, nhưng bây giờ cô đều đã bị đuổi khỏi nhà họ Hà rồi, còn có kị được gì nữa chứ?

Cô cười kinh bỉ một tiếng, ngửa khí tràn đầy sự châm chọc: "Tôi kêu bà làm ư? Bà nghĩ kỹ lại thử xem?"

Vương Mộng Giai chịu không nổi bộ mặt này của cô, tiến lên tát một bạt tai vào mặt Hà Nguyệt Dao, sau đó hai người liền đánh lộn với nhau luôn.

Thầy Triệu và Cô Mã thấy hai người đánh lộn liền lập tức can ngăn, nhưng Vương Mộng Giai và Hà Nguyệt Dao cứ như bị giạt kinh phong vậy, kéo thế nào cũng không tách nhau ra được.

Hà Tĩnh Hoài vội kéo Hà Nguyệt Tâm ra sau lưng mình, loại trường hợp này không thể để em gái thấy được, nếu em gái học theo thì phải làm sao đây? Con gái như vậy không đẹp chút nào.

Hà Nguyệt Tâm bị Hà Tĩnh Hoài kéo ra sau lưng thì không khỏi có chút buồn cười. Nhưng nghĩ lại tin tức mà anh cả tung ra, thì ra Hà Nguyệt Dao là người dẫn dụ fan đi bạo lực mạng ba mẹ nuôi à. Trước đây cô chỉ cảm thấy Hà Nguyệt Dao ích kỷ chỉ biết lo cho bản thân mà thôi, không nghĩ tới cô ta lại còn có mặt ác độc như vậy nữa. Nói không giận là không thể nào, lúc biết ba mẹ nuôi bị bạo lực mạng, cô cũng đã từng muốn men theo đường dây mạng mà lôi người cầm đầu để tính sổ rồi.

Cô Mã bực bội quát: "Ngừng tay lại hết cho tôi!"

Nhưng Hà Nguyệt Dao và Vương Mộng Giai vẫn tiếp tục ôm thành một đống, nào là kéo tóc nào là kéo quần áo này, mặt đều bị tát đến đỏ bầm rồi, căn bản là không ai chịu nghe lời Cô Mã cả.

Bên ngoài Văn phòng còn náo nhiệt hơn bên trong nữa.

"Sự thật này.....Thứ lỗi tiểu thuyết ngôn tình của tôi còn không dám chế vậy nữa, bây giờ thế nhưng thật sự xảy ra rồi, tôi không còn lời nào để nói cả!"

"Hà Nguyệt Dao bạo lực mạng ba mẹ nuôi của Hà Nguyệt Tâm ư? Cái này cũng quá ác độc rồi đi. Trước đó chắc mấy anh trai của nó chính là phát hiện ra sự việc này mới mới không thích nó nữa thì có."

"Tôi cảm thấy Hà Nguyệt Tâm mới là người đáng thương thì có, lạc gia đình 17 năm trời rồi cũng thôi đi, vừa mới được đón về nhà còn phải chịu sự đối chọi của con gái nuôi nữa chứ, đây rõ ràng là không muốn Hà Nguyệt Tâm về nhà mà."

"Thật là đáng sợ, vậy mà Hà Nguyệt Dao còn tới ngày giả bộ dịu dàng như vậy nữa chứ. Thật kinh tởm!"

"Còn nói là Hà Nguyệt Tâm gây chia rẽ nó nữa chứ, theo tôi thấy thì chắc là Hà Nguyệt Dao cố ý bịa ra thì có, với nhân phẩm của nó thì có thể lắm đó."

"Trước đây tôi thế nhưng còn thần tượng Hà Nguyệt Dao nữa chứ, A, không được, tôi muốn nôn rồi."

"Lúc bình chọn đội ngũ danh dự đi trước đoàn tuần hành trong đại hội thể dục thể thao năm ngoái tôi còn bầu cho nó dẫn đội nữa chứ, tôi không phải càng kinh tởm sao."

Lâm Ngừ nghe bạn học xung quanh nghị luận, trên mặt không nhịn được có chút bông rât. (bị và mặt)

Hồi trước ở trên lớp Hà Nguyệt Dao khóc cứ như thật vậy, thì ra tất cả đều là diễn cả ư! Hai cô còn bảo đảm giúp Hà Nguyệt Dao trước mặt bạn học nữa chứ, bây giờ đã có không ít ánh mắt đang hoài nghi cô có phải chung một giuộc với Hà Nguyệt Dao hay không rồi.

Cô hít sâu một hơi, nhịn không được muốn tìm cái lỗ để chui vào.

Tề Dự lạnh nhạt nhìn cô một cái, cậu này giờ đang vô cùng buồn chán, không biết bên trong khi nào mới kết thúc để cậu còn có thể vào trong tìm Cô Mã nữa đây. Cậu không mấy quan tâm đến chuyện này, vì từ trước tới giờ cậu vẫn không hề có chút hảo cảm nào với Hà Nguyệt Dao cả. Hơn nữa Hà Nguyệt Tâm nhìn cũng không giống người sẽ ăn hiếp Hà Nguyệt Dao tí nào cả.

Chuyện này tới đây là kết thúc, tiếng chuông hết tiết Thể Dục vang lên, Hà Nguyệt Tâm và Phương Viên còn phải về lớp học nữa.

Phương Viên trút giận xong rồi, nhìn hai người xấu đó đánh lộn này giờ, mặt mày phơi phới hẳn lên, kéo tay Hà Nguyệt Tâm về lớp nhưng còn chưa ra khỏi Văn Phòng thì đã thiếu chút nữa muốn nhảy cấn lên rồi.

"Nguyệt Tâm, hai người anh của bà thật tuyệt vời mà! Còn rất đẹp trai nữa!"

Hà Nguyệt Tâm nhìn cô tỏ vẻ bó tay. Nhớ đến chuyện lúc này thì trong lòng cảm thấy có chút ảm áp. Kiếp trước cô lúc nào cũng một thân một mình cả, ai ăn hiếp cô thì cô cũng chỉ có thể tự mình chống trả lại, cô độc lập quen rồi. Cô không nghĩ tới phụ huynh của mình đến hôm nay sẽ là Hà Thúy Chi và Hà Tĩnh Hoài, hai người họ thế nhưng còn ra mặt giúp cô nữa.

Phương Viên nhìn không được quay đầu nhìn Hà Thúy Chi và Hà Tĩnh Hoài lúc này vẫn còn trong Văn Phòng, vừa đúng lúc đụng phải ánh mắt của Hà Thúy Chi cô liền đỏ bầm cả mặt. Hà Thúy Chi khẽ cúi đầu ra vẻ chào hỏi, sau đó đưa tay làm động tác kêu cô qua chỗ mình.

Cô đang chuẩn bị xoay đầu lại kêu Hà Nguyệt Tâm thì thấy Hà Thúy Chi khẽ lắc đầu.

Cô ho hai tiếng: "Nguyệt Tâm, bà về lớp trước đi, tôi đi toilet cái."

Đội Hà Nguyệt Tâm xuống lầu rồi, Hà Thúy Chi mới bước ra khỏi Văn Phòng, anh khẽ khom người xuống: "Chào em, anh là anh cả của Hà Nguyệt Tâm, anh tên là Hà Thúy Chi."

Trước mắt Hà Thúy Chi đeo một cái kính gọng vàng, gương mặt góc cạnh rõ ràng, khí chất quý phái, ánh mắt nhìn người vừa khiêm tốn lại lễ phép nữa.

Phương Viên nào chịu nổi ánh mắt này chứ, cô vội cúi đầu nói: "Em biết chứ, anh kiểm em có chuyện gì không?"

Hà Thúy Chi lấy một tấm danh thiếp ra đưa đến trước mặt cô: "Đây là danh thiếp của anh, bên trên có số điện thoại của anh."

Phương Viên trì hoãn "A" lên một tiếng, có chút không hiểu.

Hà Thúy Chi cười nói: "Tâm Tâm nói với anh là đã kết được bạn mới, người bạn đó là em phải không?"

"Đúng vậy!" Phương Viên cực lực gật đầu. Mắt cô sáng rõ lên, không nghĩ tới Hà Nguyệt Tâm còn nhắc tới cô khi ở nhà nữa chứ.

"Anh rất vui khi em ấy có được người bạn như em" Hà Thúy Chi lại nói tiếp, "Có thể giúp anh một chuyện được không?"

Phương Viên ngược đầu lên nhìn anh: "Chuyện gì vậy?"

"Tâm Tâm vẫn luôn nói với anh là cuộc sống trên trường của em ấy rất tốt, anh nghĩ là em ấy không muốn bọn anh lo lắng mà thôi, nhưng thân là phụ huynh, anh vẫn cảm thấy có chút lo lắng. Nếu như Tâm Tâm có xảy ra chuyện gì trên trường, hoặc là có ai ăn hiếp em ấy, thì nhờ em nhất định phải nói với anh trong thời gian sớm nhất."

Phương Viên sững sờ, ngược đầu nhìn Hà Thúy Chi, ánh mắt của Hà Thúy Chi rất trịnh trọng, dường như là đang tiến hành một cuộc đàm phán thương mại vô cùng nghiêm cần vậy.

Hà Thúy Chi có thân phận gì chứ, cô lại có thân phận gì chứ, nhưng vì Hà Nguyệt Tâm, anh lại dùng thái độ ôn hòa như vậy để nói chuyện với cô.

Hà Nguyệt Tâm có được một người anh như vậy cũng quá hạnh phúc rồi đi.

Cô nhin không được ngưỡng mộ.

Nhưng cô lén lút trao đổi tin tức với anh trai của Hà Nguyệt Tâm sau lưng bà ấy như vậy thì có tính phản bội không nhỉ, Hà Nguyệt Tâm biết rồi có giận cô không?

Thấy Phương Viên có chút do dự, Hà Thúy Chi liền nói: "Không cần chuyện gì cũng nói đâu, chỉ cần nói cho anh biết ai ăn hiếp Tâm Tâm là được. Chừng mực như thế nào thì em có thể tự đo lường, anh tin thân là bạn của Tâm Tâm, em sẽ không muốn nhìn em ấy bị người khác ăn hiếp đâu."

"Đó là chuyện đương nhiên rồi!" Phương Viên gật đầu, "Anh yên tâm đi."

Cô cảm thấy nhiệm vụ trên người mình trọng đại quá đi mất!

Đội Cô Mã sửa xong thông tin học bạ của Hà Nguyệt Dao, Hà Thúy Chi đứng thẳng người nhìn Hà Tĩnh Hoài đang đứng bên cạnh một cái, người còn lại cũng đứng dậy luôn, chuẩn bị ra ngoài.

"Đội đã, phụ huynh em Hà Nguyệt Tâm." Cô Mã vội ngược đầu lên kêu.

Lời vừa ra thì bước chân của hai người cùng dừng lại, đồng thời quay đầu lại.

Cô Mã khựng người một chút rồi nói: "Tôi còn có chút chuyện về em Hà Nguyệt Tâm muốn bàn với phụ huynh một chút, hay là hai người phái một người đại diện ở lại được không? Tôi biết hai người bận nhiều chuyện, nên vị phụ huynh còn lại có thể về trước bận công việc cũng được."

Hà Thúy Chi: "Tôi ở lại."

Hà Tĩnh Hoài: "Tôi ở lại."

Hai người đồng thời mở miệng nói.

Hà Thúy Chi lạnh lùng nhìn Hà Tĩnh Hoài chăm chăm, đưa em trai này của anh tại sao cái gì cũng giành với anh hết vậy, vừa vừa phải phải thôi chứ!

Ánh mắt Hà Tĩnh Hoài nhìn Hà Thúy Chi cũng có chút lạnh lùng, hôm nay anh phát huy không tốt, ngược lại còn để cho Hà Thúy Chi khoe mẽ trước mặt Hà Nguyệt Tâm nữa, nên trong lòng lửa giận vẫn đang cháy bùng bùng. Chuyện này, sao anh có thể thua được chứ?

Cô Mã nhớ đến chuyện hai người này ai cũng không chịu thoát khỏi nhóm chat phụ huynh không khỏi có chút hối hận mình đã nhanh miệng.

Cô tại sao lại nhiều chuyện mà nói câu đó chứ? Lần trước cô chịu giáo huấn chưa đủ nữa sao?

"Thôi được rồi, vậy hai người cùng đến Phòng Giáo Viên với tôi đi."

Cô Mã dắt hai người vào Phòng Giáo Viên, trên bàn cô có đặt một chồng vở bài tập của học sinh.

Lúc này trong phòng cũng không có giáo viên khác, vừa ngồi xuống cô liền mở miệng ngay: "Chuyện hôm nay chúng ta không nhắc tới trước, hôm nay tôi tìm hai người là vì muốn bàn về chuyện học hành của em Hà Nguyệt Tâm."

Trên mặt Hà Thúy Chi và Hà Tinh Hoài đều lộ vẻ nghi hoặc.

Chuyện học hành của em gái ư?

Hai người quay mặt nhìn nhau, có chút lo lắng. Trước đây đã biết trước Thập Nhất Trung là trường cấp 3 trọng điểm rồi, hơn nữa thành tích trước đây của Hà Nguyệt Tâm cũng chả ra sao rồi, giờ chuyển đến trường cấp 3 trọng điểm, so sánh với những bạn học khác thì thành tích đó lại càng không ra sao hơn.

Chẳng lẽ thành tích của em gái không tốt nên Cô Mã mới kiểm bọn anh bàn chuyện ư?

Cô Mã lật ra một cuốn tập trong chồng tập trên bàn đặt ở trước mặt hai người: "Đây, hai anh nhìn xem, đây là vở kiểm tra của em Hà Nguyệt Tâm."

Hai người vừa mở ra xem thì liền bị thu hút cái nhìn bởi nét chữ ngay ngắn thanh thoát trên vở.

Mỗi nét chữ trên vở đều ngay ngắn chỉnh tề, độ cong của mỗi nét đều rất đẹp, không mất nét không kéo nét. Ngay ngắn không nói còn rất là đẹp nữa.

Những con chữ tổ hợp lại với nhau nhìn rất hài hòa.

Cô Mã cúi đầu lật tiếp tập bài tập những môn khác của Hà Nguyệt Tâm: "Hôm nay khi em Hà Nguyệt Tâm đưa chứng cứ cho tôi xem thì em ấy ngay cả chữ đó ở hàng nào trang nào cũng nhớ rất rõ, điều này thể hiện cái gì nào?"

Thấy không có ai trả lời, cô lại tiếp tục lật tập tiếp, rồi nói tiếp: "Thể hiện em Hà Nguyệt Tâm có trí nhớ siêu tốt! Với trí nhớ siêu việt như vậy mà vận dụng vào việc học thì thành tích của em Hà Nguyệt Tâm nói không chừng có thể đuổi kịp tiến độ của các bạn khác trên lớp đấy."

Cô thở dài một hơi: "Tôi biết thành tích của em Hà Nguyệt Tâm không tốt, nhưng chỉ cần em ấy chịu cố gắng vận dụng thiên phú của mình vào những việc đúng đắn, thì việc nâng cao thành tích thêm 20, 30 điểm là chuyện không thành vấn đề!"

"Hai người nói có đúng không, phụ huynh em Hà Nguyệt Tâm?"

Cô nói cả nửa ngày trời rồi cũng không thấy hai người trả lời gì cả bèn ngẩng đầu lên xem.

Hai người đàn ông đang nhìn chăm chăm cuốn vở trên bàn, và rơi vào trạng thái không tên nào đó, hoàn toàn chìm đắm vào trong thế giới của mình.

Cái giá lạnh trên mặt Hà Thúy Chi đang tan dần đi và ấm dần lên.

"Chữ viết của Tâm Tâm thật đẹp, chữ viết này có phong độ năm xưa của tôi."

Nụ cười trên mặt Hà Tinh Hoài đã khuếch dần tới tận mang tai rồi, anh cảm điện giờ cao lên, chụp liền mấy tấm với hướng từ trên xuống.

Cô Mã nhìn không được rồi: "Phụ huynh.....của em Hà Nguyệt Tâm? Anh đang làm gì vậy?"

Hà Tinh Hoài đầu cũng không thèm ngẩng lên: "Chụp hình đăng lên Vòng Bạn bè đó."

Cô Mã: "....."

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cùng Chiều Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Cô Mã nhất thời không còn lời nào để nói nữa, ánh mắt nhìn hai người họ có chút kinh ngạc và sợ hãi. Trước đây có nghe nói là mấy người anh rất cưng chiều Hà Nguyệt Dao, à không, Lý Yến. Nhưng cũng không nghĩ sẽ cưng chiều đến trình độ quý dị như vậy.

Bộ dạng mọi người không hoàn toàn như vậy là thế nào đây?

Hà Tinh Hoài hoàn toàn không hề hay biết gì cả, chữ viết em gái cũng quá đẹp rồi đi, không giống chữ của anh, nét nào cũng tự do bay bổng hết cả.

Cũng may là em gái không có học theo anh.

Hà Tinh Hoài giờ điện thoại lên cao chụp liền mấy tấm, lại thêm filter vào, làm xong hết rồi mới vui vẻ đăng lên Vòng Bạn bè.

Anh là một người già chuyện, tần suất đăng bài căn bản là một ngày một lần, nhưng từ khi về nhà, thì tần suất đăng bài đã tăng cao rất nhiều, và tất cả đều liên quan đến em gái hết cả. Một ngày đăng mấy bài liền, những ai mà còn chưa chán anh thì đúng là bạn bè chân chính rồi.

"Chữ viết của em gái, mọi người ai so được với tôi chứ? [đắc ý] [đắc ý]"

Mới vừa đăng xong không tới mấy phút liền nhận mười mấy lượt like ngay.

Những mình tình quen biết trong Giới Giải Trí tự động xếp đội hình, đều bình luận những lời khen như "[Ngon cái]" "Lợi hại".

Nhưng cũng có một bình luận không hái hòa.

Quản lý: Anh, dạo này anh bị sao vậy?

Không phải ngày ngày đăng nội dung liên quan đến em gái, không khen em gái ngoan thì cũng là khen em gái xinh đẹp, còn không nữa thì là đăng em gái đi học rồi không có ai chơi chung với anh cả.

Quản lý gõ bàn phím, để lại câu hỏi đánh thẳng vào tâm hồn trên dòng trạng thái này.

Quản lý: Anh bị em gái bỏ bùa rồi à? [Nghĩ vấn]

Hà Tinh Hoài vốn đang vui vẻ thu hoạch lời khen của mọi người đối với em gái mình, thì đột nhiên nhảy ra bình luận này, mặt mày lập tức tối đi trông thấy.

Nhanh tay dứt khoát bấm xóa bình luận ngay và luôn.

Mở trang chủ của người đó ra và chọn kéo vào danh sách đen.

Quản lý chờ nửa ngày vẫn không nhận được hồi đáp, và rồi trơ mắt nhìn dòng trạng thái của Hà Tinh Hoài biến mất ngay trước mặt mình, không chỉ là dòng trạng thái thôi mà ngay cả Wechat của Hà Tinh Hoài cũng biến mất khỏi danh sách bạn bè của mình luôn.

Quản lý:???

Cô Mã thấy hai người cuối cùng cũng thương thức xong rồi thì thở dài một hơi, và lập lại lời khuyên Hà Nguyệt Tâm học hành thật tốt một lần nữa.

"Đương nhiên là việc này cũng cần sự phối hợp của hai vị phụ huynh nữa. Vì dù gì việc học không phải chỉ là chuyện riêng của học sinh mà thôi, thái độ của phụ huynh cũng sẽ ảnh hưởng đến rất nhiều."

Hà Thúy Chi nhíu nhẹ mày lại: "Nếu như thành tích mãi vẫn không nâng cao lên thì sẽ ra sao?"

Kiếp trước thành tích của Hà Nguyệt Tâm vẫn luôn rất bình thường, sau này cũng không thấy em ấy có dấu hiệu bị sa ngã gì cả. Hơn nữa nhìn bộ dạng bây giờ của Hà Nguyệt Tâm thì có vẻ em ấy rất thích học, nghe ý của Cô Mã là muốn bọn anh về nhà đốc thúc em gái học hành tiến bộ à.

Nhưng đốc thúc thì khó tránh khỏi sẽ gây áp lực với em gái.

Nếu như thành tích của em gái có thể tốt lên thì đương nhiên là anh rất vui rồi, nhưng nếu không tốt thì cũng chả sao cả. Chỉ cần Hà Nguyệt Tâm vui là được. Tương lại của em gái, tự khắc có người làm anh như anh lo cho.

Cô Mã thành khẩn nói: "Vậy thì lần sau khi thi chia lớp, em Hà Nguyệt Tâm rất có khả năng sẽ bị chuyển đến lớp thường."

Hà Tinh Hoài nhưng mày: "Lớp thường cũng được mà."

Anh thật sự cảm thấy thành tích không quan trọng đến vậy, có những người kỹ năng trời sinh của họ không nằm trên việc học hành, ví dụ như anh đây.

Anh ủng hộ em gái đi làm chuyện mình thích, không nhất thiết là phải trở thành học sinh xuất sắc.

Cô Mã ngây người, thường phụ huynh nghe thấy con cái thành tích không tốt thì không phải đều nên lo lắng sốt ruột hay sao? Tại sao hai người này hoàn toàn không giống phụ huynh bình thường tí nào vậy?

Cô nhin không được hỏi: "Không phải, thân là phụ huynh hai người không phải nên ủng hộ việc học của em gái mình sao?"

Hà Thúy Chi đẩy gọng kính lên sống mũi, lạnh nhạt hỏi: "Nếu nâng cao thành tích thì có ích gì?"

Cô Mã lại ngây người, cô trả lời một cách đương nhiên: "Đương nhiên là để thi được điểm số lớn, sau đó thi vào một trường đại học tốt, sau khi tốt nghiệp đại học thì có thể tìm được một công việc tốt."

"Mục đích tìm việc là để làm gì?"

Cô Mã nghèo từ, đừng lời lại chút. Tìm việc không phải để kiếm tiền sao? Nhưng với gia cảnh của Hà Nguyệt Tâm thì em ấy sẽ thiếu tiền sao?

Không thiếu chút nào cả, một cái balo của em ấy thôi cũng đã mấy triệu NDT rồi.

Cho dù chuyển đến lớp thường, thi vào đại học bình thường thì tương lai em ấy cũng không phải lo gì cả.

Hà Thúy Chi thấy Cô Mã hiểu rồi thì chậm rãi mở miệng: "Đối với chúng tôi mà nói, cho dù thành tích của Tâm Tâm không tốt cũng chả sao cả. Chúng tôi chỉ hy vọng em ấy không cần chịu áp lực gì cả, lớn lên nhẹ nhàng vui vẻ là được."

Nếu như có thể thì anh chỉ hy vọng em gái trở thành một *Bạch Phú Mỹ vô lo vô nghĩ thôi, trừ chuyện này ra thì anh không còn yêu cầu nào nữa.

(*Bạch Phú Mỹ: chỉ những người con gái có làn da trắng trẻo 白, giàu có 富, và xinh đẹp 美)

Hà Thúy Chi hơi khom người xuống, ngữ khí lễ phép và khiêm tốn nhã nhặn: "Xin lỗi, tuy rằng không thể đạt được yêu cầu của cô, nhưng tôi vẫn phải nói tiếng cảm ơn với cô, cô là một giáo viên chủ nhiệm tận tâm tận lực, tôi rất vui khi Tâm Tâm có một giáo viên chủ nhiệm như cô đây."

Bị Hà Thúy Chi nhìn chằm chằm như vậy Cô Mã nhìn không được hơi cúi đầu xuống, mặt cũng khẽ đỏ lên: "Không.....không cần khách sáo."

Tuy rằng Hà Nguyệt Tâm nói không chừng thời gian sau có thể sẽ rút xuống lớp thường, và không phải cô dốt nữa, nhưng chỉ cần một ngày Hà Nguyệt Tâm vẫn còn là học sinh lớp cô thì cô sẽ tận lực làm những việc mà một giáo viên chủ nhiệm phải làm.

Lúc Hà Nguyệt Tâm quay về lớp, thì tiếng chuông lên tiết tiếp theo cũng đúng lúc vang lên, cô vừa đi đến cửa lớp thì tất cả bạn học trong lớp đều cứ như bị ấn nút pause vậy, đều ngước đầu lên nhìn cô.

Nhìn nhiều ánh mắt nhìn cô như vậy, Hà Nguyệt Tâm có chút không hiểu gì cả nhẹ nhàng đi về chỗ ngồi của mình.

Cô cảm thấy có chút kỳ lạ, trước đây bất luận cô đi đến đâu thì bạn học trong lớp đều coi cô như không khí cả, nhưng bây giờ thì lại khác rồi.

Cô ngồi vào chỗ, lâu lâu còn có thể nhận được ánh mắt như có như không của bạn học trong lớp nữa.

Nhưng khi cô vừa ngước đầu lên thì những ánh mắt đó lại biến mất không thấy gì nữa.

Tình huống này vẫn luôn tiếp tục đến lúc tan học. Bởi vì không lâu sau sẽ là Đại hội thể dục thể thao, cho nên tuần này cần phải tổng vệ sinh trường, đúng lúc tuần này luân phiên đến tổ của cô dọn vệ sinh, nên những bạn học còn lại đều tan học về nhà trước rồi.

Hà Nguyệt Tâm và Phương Viên phụ trách dọn dẹp bàn ghế trong trường, sau khi lau sạch rồi thì phải bung ra ngoài hành lang để phơi khô.

Hai nữ sinh bung bàn ghế có ghế tổn sức đặc biệt là đợt khô rồi lại phải bung vào trong lớp lại nữa.

Hà Nguyệt Tâm vừa chuẩn bị bung bàn thì bên cạnh lập tức có người hô lên một câu: "Để tôi làm cho."

Ngước đầu lên nhìn thì thấy Lý Phàm và mấy nam sinh thích chơi bóng rổ đều đồng loạt nhìn về phía cô.

Lý Phàm cúi đầu né tránh ánh mắt của cô, bắt tay đi bung cái bàn trong tay Hà Nguyệt Tâm ra ngoài lớp.

Hà Nguyệt Tâm nghi hoặc, tuần này chưa tới lượt tổ bọn họ tổng vệ sinh mà.

Phương Viên muốn đi bung bàn ghế thì cũng bị một bạn nam khác giành bung ra ngoài hành lang.

"Mấy ông đang làm gì vậy?"

Bị cô lập quá lâu rồi, cô có chút trông gà hóa cuốc, chẳng lẽ đây là chiến thuật mới của bọn người trong lớp à?

Bàn ghế ngay ngắn trong lớp, bị mấy nam sinh hai ba lượt liên bung hết ra ngoài rồi.

Sau khi bung ra xong thì mấy người đó tôi nhìn ông ông nhìn tôi, cuối cùng đẩy Lý Phàm ra ngoài.

Lý Phàm có chút ngại ngùng gãi đầu: "Chuyện trước đây, xin lỗi nhé. Bọn tôi nghe lời Hà Nguyệt Dao, à không, Lý Yến, nó nói bậy nói bạ, nói bà ác độc, ly gián quan hệ của nó và các anh trai, bọn tôi tin lời nó, nên mới la làng muốn đuổi bà ra khỏi lớp."

Lúc này Hà Nguyệt Tâm mới hiểu ra, thì ra hôm cô nhập học, mấy người la làng ồm ồm tôi muốn đuổi ai ra khỏi lớp, thì ra người muốn đuổi là cô ư, còn là mấy người này cầm đầu à? Nói vậy tất cả đều là Hà Nguyệt Dao ly gián hết à?

Hà Nguyệt Tâm gật đầu: "Thì ra là vậy."

Lý Phàm có chút lúng túng nhìn lên cô, thấy cô không chú ý rồi lại dời ánh mắt ra chỗ khác. Tại sao Hà Nguyệt Tâm tổng vệ sinh rồi, mồm hôi đầy mặt rồi cũng đẹp như vậy chứ.

Mấy nam sinh còn lại cũng giống như Lý Phàm vậy, nhìn thì cao to, bình thường huênh hoang vô cùng, nhưng bây giờ đều đứng ngay ngắn trước mặt cô, nhìn cứ như trẻ con làm sai việc vậy, lâu lâu lại lên nhìn Hà Nguyệt Tâm một cái.

Bọn họ sớm đã biết Hà Nguyệt Tâm đẹp gái rồi, không những đẹp mà tính cách còn ngoan hiền và dịu dàng nữa. Khác biệt hoàn toàn với Vương Mộng Giai.

Hồi trước bọn họ cảm thấy Hà Nguyệt Tâm tuy đẹp nhưng tâm tư lại rất ác độc.

Bây giờ chân tướng lộ ra rồi, thì vội vàng muốn tìm Hà Nguyệt Tâm để xin lỗi, mong cô tha thứ.

Mấy nam sinh thấy Hà Nguyệt Tâm không nói chuyện thì vội vàng nói: "Trước đây là bọn tôi không đúng, hy vọng hai bà tha thứ cho bọn tôi."

Phương Viên đều ngây cả người rồi, mấy người này thường ngày huênh hoang như vậy, cô chưa bao giờ thấy bọn họ xin lỗi ai cả, bây giờ là sao đây, người nào người nấy rủ nhau qua đây xin lỗi rồi ư.

Bây giờ Hà Nguyệt Tâm đã biết nguyên nhân mình bị làm lơ trong lớp rồi. Nhưng mấy người này, ngày thường cô không có ấn tượng gì nhiều cả, bởi vì tâm tư của cô đều đặt vào việc học hết, thậm chí tên của một số người trong đây cô đều không nhớ nữa.

Nói thu thứ đi, họ là ai cô cũng không biết nữa. Nói không tha thứ đi, mấy người này lại tỏ vẻ nếu cô không tha thứ thì sẽ đứng mãi ở đây như vậy.

Cô chỉ có thể gật đầu tha thứ mà thôi.

Trên mặt mấy người đó lập tức nở nụ cười vui mừng, ân cần nói: "Hai bà còn có gì cần dọn nữa không, để bọn tôi làm cho."

Hà Nguyệt Tâm còn chưa kịp từ chối thì mấy người đó đã vội giắt lấy cây lau nhà trong tay hai người họ đi rồi.

Mấy bạn nam sức lớn, làm việc cũng nhanh gọn, trong chớp mắt đã dọn dẹp phòng học trong boong rồi, làm xong rồi họ còn bung hết đồng bàn ghế bên ngoài về chỗ cũ nữa.

Gần như là không cần Hà Nguyệt Tâm và Phương Viên đụng tay vào việc gì thêm nữa.

Hà Nguyệt Tâm và Phương Viên đứng ngây người ở đó nhìn bọn họ quét dọn, trên mặt đều tỏ vẻ do dự.

Ân cần đến mức này, có phải có chút khoa trương không.

Phương Viên về mặt năng nề lười đồ ăn vặt từ trong túi ra đưa cho Hà Nguyệt Tâm.

Đang tính vừa ăn vừa nhìn.

Bạn học cùng tổ làm vệ sinh sân trường xong quay về thấy lớp học đã dọn xong thì nhìn Hà Nguyệt Tâm và Phương Viên cười rồi nói: "Hai người làm ẹ thật đấy, chưa gì đã dọn xong hết rồi."

Tay dứt đồ ăn vào miệng của Phương Viên dừng lại trong không trung, có chút không thể tin xoay đầu lại nhìn Hà Nguyệt Tâm. Đôi mắt nhỏ bé, nhưng tràn đầy nghi vấn to bự.

Bạn học trong lớp thế nhưng lại chủ động nói chuyện với bọn họ ư?

Cô không có nghe lầm đấy chứ.

Trước đây rõ ràng mọi người vẫn luôn coi hai người họ là không khí mà!

Lúc này Hà Nguyệt Tâm cũng đã hiểu ngọn nguồn sự việc rồi, Vương Mộng Giai và Hà Nguyệt Dao tung tin đồn thất thiệt trong lớp. Nên mọi người trong lớp cũng như bọn Lý Phàm đều tin vào lời nói của Hà Nguyệt Dao nên hiểu lầm cô.

Trước đây bọn họ bị Vương Mộng Giai dắt mũi cô lập Phương Viên, bây giờ bộ mặt thật của Vương Mộng Giai bị vạch trần rồi mới cảm thấy hồi trước cô lập người theo phong trào như vậy đối với Phương Viên mà nói cũng là một sự tôn trọng.

Bây giờ sự thật phơi bày rồi mới cảm thấy có lỗi, và dùng những phương thức khác nhau để cầu hòa với Phương Viên.

Hà Nguyệt Tâm thấy Phương Viên vẫn đang ngây người thì nhin không được búng tay lên trán cô: "Không phải nghe lầm đâu, là thật đấy."

Thông qua lời giải thích của Hà Nguyệt Tâm thì Phương Viên cũng hiểu rõ mọi việc rồi.

Hà Nguyệt Tâm cười nói: "Sao nào, tiểu Phương Viên, có muốn tha thứ cho bọn họ không?"

Phương Viên hiếm khi lại trầm mặc một hồi lâu như vậy, cuối cùng mới ngẩng đầu lên ngao kiêu nói: "Tôi là người dễ dàng tha thứ người khác như vậy sao?"

Muốn có được sự tha thứ của cô ư, không dễ như vậy đâu.

Phòng của Lý Yến giờ phút này đang chất đầy thùng carton.

Cô vừa ra khỏi trường liền bị trợ lý của anh cả dắt về nhà liền, cứ như là chờ không kịp muốn cô về nhà thu dọn hành lý ngay và luôn vậy.

Sắc mặt cô trắng bệch đến đáng sợ, nhưng vẫn cắn môi thu dọn đồ của mình rồi bỏ vào trong thùng.

Lý Nham đứng ở bên cạnh nhìn nhất cử nhất động của Lý Yến, ngay lúc cô muốn lấy những đồ quý giá vào thùng thì lên tiếng nhắc nhở một cách đầy máy móc: "Tất cả những đồ vật quý giá đều thuộc quyền sở hữu của nhà họ Hà, cho nên cô không được đem đi, mong hiểu cho."

Động tác trên tay Lý Yến dừng lại, Lý Nham đang nhìn cô như phòng giặt vật, trong lòng cô đột nhiên dâng lên cảm giác nhục nhã vô bờ bến.

Bây giờ chỉ có thể bỏ đồ trên tay về chỗ cũ.

Ngoại trừ thẻ ngân hàng của cô ra thì tất cả những đồ vật quý giá trong phòng bao gồm đồ xa xỉ, quần áo, túi xách và giày.....đều không được đem đi.

Tuy rằng có thẻ ngân hàng, nhưng bình thường cô hay tiêu xài phung phí, mà tiền tiêu vặt hàng tháng cũng chỉ có 100 ngàn mà thôi, nhiều đó tiền sao đủ xài chứ? Thường thì tiền vừa vào tài khoản là cô sẽ tiêu sạch sẽ ngay. Bây giờ tiền trong thẻ còn không tới 10 ngàn nữa.

Nghe nói điều kiện nhà Lý Đại Kien không quá tốt, thế này thì cô phải sống sao đây?

Người làm trong nhà giờ phút này đều lạnh lùng đứng xem mà thôi.

"Đáng đời, ai biểu nó huênh hoang chứ, lần nào cũng mặt mày khó chịu, làm như là chúng ta sinh ra là phải hầu hạ nó vậy đấy."

"Tôi sớm đã nói rồi mà, con nuôi sao mà quan trọng bằng con ruột chứ, bây giờ còn không phải ngoan ngoãn chịu cảnh bị đuổi ra ngoài đó sao."

"Nó trước đây còn ngang ngược như vậy nữa chứ, ai cho nó cái quyền đó rồi."

"Hừ, thật sự cho mình là tiểu thư à, làm như đây còn là xã hội cũ vậy đó."

Có lẽ là do bị áp bức quá lâu rồi, nên bây giờ người làm có thể trút giận được thì trút hết ra luôn, không thể trút được thì hung hăng trừng mắt nhìn cô.

Nghị luận ngoài cửa không ngừng truyền vào tai cô, sắc mặt cô lúc trắng lúc xanh, khoang mắt cũng không nhịn được đọng đầy nước mắt.

Cuối cùng cô vẫn phải bị đuổi ra khỏi nhà rồi.

Đều tại Hà Nguyệt Tâm hết cả.

Cô siết chặt thùng carton trong tay, hận Hà Nguyệt Tâm không phải là cái thùng trong tay để cô có thể tùy ý mà xe nát ra.

Hồi lâu sau, Lý Yến vất vả trầy trật ôm đồng hành lý ra khỏi biệt thự.

Ngoài cửa là một người đàn ông trung niên hơn 40 tuổi, Ông bận một cái ác khoác và quần đen, có thể nhìn ra là không hay giặt ủi, vì bên trên vẫn còn dính vết dầu màu đen, ánh đèn đường chiếu vào còn có chút phản quang nữa, mặt và cổ đều rang nắng đến độ có chút vàng da, bên cạnh ông là một chiếc xe 3 bánh.

Vừa nãy Lý Nham nói gì cũng không chịu cho ông vào nhà, cho nên cô chỉ có thể tự mình dọn hành lý ra ngoài.

Đội cô kéo đồng hành lý đến trước mặt Lý Đại Kien thì hoàn toàn dờ người ra luôn rồi: "Đây là gì vậy?"

Lý Đại Kien chất phác thật thà trả lời cô: "Xe 3 bánh đó."

Lý Yến kinh ngạc hoang mang một hồi lâu.

Cô và Lý Đại Kien về mặt máu mủ thì là quan hệ cha con, nhưng ngày hôm nay mới chỉ là ngày đầu tiên hai người họ gặp mặt mà thôi.

Cô cơ hồ không thèm để tâm đến Lý Đại Kien, Lý Đại Kien cũng không mấy hiểu rõ đứa con gái xa lạ này. Cho nên cũng không có cảnh cảm động trời đất khi cha con nhận nhau như trong truyền thuyết.

Cô hít sâu một hơi, không thể tin nổi mà nói: "Tại sao lại không kêu taxi vậy?"

Qua đây đón cô về nhà thế nhưng lại không kêu được chiếc taxi nữa ư? Thế nhưng lại dùng xe 3 bánh để dọn nhà?

Hơn nữa biệt thự nhà họ Hà nằm ở ngoại giao, chằng đường muốn vào trong trung tâm thành phố rất dài.

Tiết kiệm tiền tới mức này, thì rốt cuộc nhà bọn họ khổ tới mức nào vậy?

Lý Đại Kiện xua xua tay như xua ruồi, mặt mày nhăn nhó lại: "Lãng phí tiền đó làm gì chứ, nhà chúng ta chưa bao giờ gọi taxi cả, vừa mắc vừa không có lợi gì cả, đi hai ba bước không phải là tới rồi sao, hơn nữa có tiền thì mua đồ ăn cho Tiểu Lực 小力 còn tốt hơn."

Tiểu Lực là em trai cô, năm nay 8 tuổi.

Thuê xe cho cô còn không bằng mua đồ ăn ngon cho em trai cô ư?

Đây là đạo lý gì vậy chứ.

Sắc mặt Lý Yên biến hóa khôn lường, cuối cùng cô lạnh lùng nói: "Để con kêu taxi."

Lý Đại Kiện lập tức nở nụ cười tươi: "Vậy được thôi."

Chỉ cần không phải ông ra tiền là được.

Rồi ông lại nhịn không được cảm thán thêm một câu: "Có tiền thật là tốt mà."

Lúc Lý Yên mới vừa lạc mất, thì vợ chồng Lý Đại Kiện cũng có đi tìm một thời gian dài, nhưng sau đó tìm mãi không ra thì bọn họ đã từ bỏ rồi.

Đội sau khi hai người sinh thêm Lý Lực 李力 thì đã hoàn toàn bỏ Lý Yên ra sau đầu rồi. Mấy hôm trước đột nhiên xuất hiện một người nói tìm được Lý Yên rồi, ông đã do dự việc có nên rước Lý Yên về không hồi lâu, và cuối cùng do ở nhà mẹ Lý Yên khóc dữ quá cầu xin ông nhất định phải đón Lý Yên về nên ông mới đồng ý.

Thực tế thì ông cũng không tình nguyện cho lắm.

Nhưng sau đó nhìn thấy Lý Yên bây giờ đang sống một gia đình giàu sang như vậy thì ông mới hoàn toàn đồng ý, và cũng không khỏi nảy sinh ra một chút ý định nhỏ, Lý Yên từ nhỏ đến lớn đã moi được không ít thứ tốt trong nhà họ Hà rồi, từ sau khi sinh Tiểu Lực thì ông rầu rĩ về tiền mua nhà sau này của nó rồi, bây giờ có Lý Yên thì không phải vấn đề đã được giải quyết rồi sao.

Lý Yên cũng nghe thấy câu cảm thán của Lý Đại Kiện, trong lòng càng ghét người cha này thêm chút nữa.

Lúc đội taxi đến, Lý Yên hỏi: "Mẹ.....mẹ con đâu rồi?"

Lý Đại Kiện nói: "Bà ấy đang ở nhà chăm sóc em con. Rảnh đâu mà đến đón con chứ."

Lý Yên trầm mặc một hồi lâu. Trước đây nghe Lý Nham nói, nhà Lý Đại Kiện là nam lo việc ngoài nữ lo việc trong. Vậy mẹ con giờ này đích thị là nên ở nhà chăm sóc em trai cô.

Lý Đại Kiện cười nói: "Nhưng mà sau này có thêm con rồi thì bà ấy sẽ nhẹ nhõm hơn rất nhiều."

Con gái thì có thể làm gì chứ, không phải chỉ là ở nhà làm việc nhà thôi sao. Như vậy cũng có thể để mẹ Lý Yên rảnh rang chút, có thể ra ngoài tìm việc làm.

"Đây là ý gì?" Lý Yên mở lớn mắt.

Lý Đại Kiện nói một cách đương nhiên: "Con phụ chăm sóc em trai đó. Nhưng mà nó quậy lắm, con nhớ phải nhường nó đó."

Lý Yên hít sâu một hơi, quả thật không dám tin.

Từ nhỏ đến lớn cô ăn sung mặc sướng, đều là người khác hầu hạ cô cả, bây giờ thế nhưng lại đi kêu cô chăm sóc một thằng nhóc 8 tuổi ư?

Hơn nữa Lý Đại Kiện còn tỏ vẻ đương nhiên nữa chứ, cứ như trong mắt ông thì con gái trời sinh là phải làm việc nhà chăm sóc người khác vậy đấy.

Đây rốt cuộc là gia đình gì vậy?

Gia đình của cô thì ra là như vậy ư?

Bị đuổi khỏi nhà họ Hà cũng thôi đi, tại sao còn lâm vào cảnh thảm thương như vậy nữa chứ.

Cô đột nhiên nhớ ra cái gì đó, cô ép nước mắt chảy ngược vào trong.

Anh ba và anh tư của cô vẫn còn chưa quay về nhà.

Nếu như hai người đó về rồi mà thấy cô bị đuổi ra khỏi nhà thì họ sẽ làm sao đây?

Hôm nay cô có đi tra thử tình trạng thời tiết của bên Nam Cực, qua mấy ngày nữa thì thời tiết sẽ ổn định trở lại, và đường bay cũng sẽ lập tức khôi phục ngay.

Anh tư sẽ có thể quay về sớm thôi.

Cô tự an ủi mình, bất quá chỉ là ở nhờ nhà Lý Đại Kiện mấy ngày mà thôi, đến lúc anh tư về thì cùng lắm cô sẽ làm nũng với anh tư, cho dù không thể quay về nhà họ Hà thì cô cũng có thể kêu anh tư cho cô tiền, để cô dọn ra ngoài ở.

Nói chung là cô sẽ không sống mãi trong nhà Lý Đại Kiện đâu.

Quét dọn xong, Hà Nguyệt Tâm và Phương Viên cùng nhau bước chân ra khỏi cổng trường.

Từ xa đã nhìn thấy chiếc Maserati màu xanh đậm và Lưu Vĩnh đang cung kính đứng bên cạnh xe, nội tâm Phương Viên vẫn nhin không được có chút ngưỡng mộ.

Nhà cô khi nào mới có thể giàu được như nhà của Hà Nguyệt Tâm đây!

Nói tạm biệt Phương Viên xong, Lưu Vĩnh cung kính mở cửa xe ra cho cô.

Hà Nguyệt Tâm lúc này mới nhìn thấy Hà Thúy Chi và Hà Tinh Hoài đang ngồi trong xe.

Cô có chút nghi hoặc hỏi: "Anh cả, anh hai, hai người vẫn còn chưa về vậy?"

Cô cứ tưởng rằng hai người này giải quyết xong việc thì đáng lẽ đã về rồi chứ, tại sao còn ở đây đợi cô nữa vậy?

Hà Thúy Chi thấy Hà Nguyệt Tâm lên xe rồi thì gấp máy tính notebook trên đùi xuống, ôn hòa nói: "Đã đến đây rồi thì thuận tiện đón em về nhà luôn."

Hà Nguyệt Tâm nghe vậy thì khóe miệng khẽ nhếch lên. Từ khi bắt đầu vào tiểu học thì do ba mẹ nuôi bán rau không có thời gian rảnh nên mỗi lần tan học cô đều phải tự về nhà một mình. Cô cũng từng rất ngưỡng mộ những bạn nhỏ khác có phụ huynh đến đón về nhà, nhưng cô lại không có.

Bây giờ cô không những có phụ huynh đến đón rồi, mà còn là hai phụ huynh nữa.

Bọn họ đều đến để đón cô tan học cả.

Hà Tinh Hoài thấy Hà Nguyệt Tâm chỉ nhìn về phía Hà Thúy Chi mà không để ý tới trong xe còn có anh nữa thì vội lên tiếng để nói với cô về sự tồn tại của mình: "Tâm Tâm, anh thấy tập kiểm tra của em rồi đây, em viết chữ đẹp thật đấy. Anh còn đăng Vòng Bạn bè nữa đấy, em có thấy chưa?"

Anh mới là người cưng chiều Hà Nguyệt Tâm nhất, anh có chụp hình đăng Vòng Bạn bè nà, còn Hà Thúy Chi thì không có nà.

Trong lòng Hà Thúy Chi hoàn toàn không có đứa em gái này!

Hà Thúy Chi ngồi ghế trước nghe vậy thì cười nhẹ một tiếng, anh không thèm chấp nhứt với Hà Tinh Hoài, đăng Vòng Bạn bè thật là ấu trĩ mà, chụp rồi tự mình thường thức không phải tốt hơn sao.

Tâm trạng của Hà Nguyệt Tâm có chút phức tạp.

Cô lấy điện thoại ra, mở Vòng Bạn bè của Hà Tinh Hoài ra.

Cổ thấy dòng trạng thái mới nhất của anh ấy đích thực là tập kiểm tra của cô không sai.

Không chỉ một dòng trạng thái này không mà thôi, những dòng trạng thái trước đó đều liên quan đến cô hết, hơn nữa toàn là các cách khác nhau để khen cô không.

Cô cảm thấy có chút mất mặt.

Ngược đầu nhìn Hà Tinh Hoài, đứng lúc nhìn thấy ánh mắt chờ mong và xin hãy khen thưởng của anh hai, thì cô lẳng lặng nuốt thỉnh cầu xóa bỏ của mình vào bụng.

".....Nhìn.....nhìn thấy rồi."

Lại cảm thấy có chút quá qua loa rồi nên mới nói thêm ".....Anh hai.....cảm ơn anh."

Hà Tinh Hoài lúc này mới lộ ra vẻ mặt hài lòng, rồi sau đó đưa ánh nhìn khiêu khích về phía Hà Thúy Chi.

Tuy rằng hôm nay anh biểu hiện không tốt, bị Hà Thúy Chi giành mất oai phong rồi, nhưng em gái không phải vẫn cảm ơn anh đó sao.

Hà Nguyệt Tâm mím môi, nghiêm túc nói với Hà Thúy Chi: "Anh cả, cảm ơn anh."

Hà Thúy Chi nhướn mày, quay đầu dịu dàng nhìn cô: "Ồ? Cảm ơn anh vì cái gì."

Hà Nguyệt Tâm suy nghĩ rồi nói: "Nếu như không phải anh cả đứng lúc ra mặt thì em cũng không biết thì ra là Hà Nguyệt Dao xúi giục sau lưng Vương Mộng Giai, cho nên Vương Mộng Giai mới vút balo của em."

Cô chỉ đối phó với Vương Mộng Giai mà không nghĩ tới thì ra tất cả đều do Hà Nguyệt Dao cầm đầu hết cả, thậm chí chuyện bạo lực mạng lúc trước cô cũng không biết đó là do Hà Nguyệt Dao làm nữa.

Hà Nguyệt Dao khiến cho mọi người trong lớp hiểu lầm cô, cô lập cô, còn xúi Vương Mộng Giai đối phó cô nữa.

Nếu như mà lần này không vạch trần Hà Nguyệt Dao thì không biết lần sau Hà Nguyệt Dao sẽ lại đối phó cô bằng cách nào nữa.

Cô thật lòng muốn cảm ơn Hà Thúy Chi.

Hà Thúy Chi nở nụ cười dịu dàng: "Trước khi anh cả đến thì Tâm Tâm đã giải quyết rất tốt rồi, cho dù không có anh cả thì cũng vậy thôi. Tâm Tâm đã rất giỏi rồi."

Cách khen trắng trợn như vậy, giọng điệu còn cung chiêu như vậy nữa chứ.

Lúc vừa mới trùng sinh thì cô đích thực có oán trách mấy anh trai trong lòng qua, tại sao các anh lại đối xử lạnh lùng với cô như vậy chứ. Như anh cả thì anh cũng đối xử với Hà Nguyệt Dao dịu dàng hơn một chút mà thôi, trong mắt anh chỉ có công việc mà thôi.

Nhưng bây giờ anh cả đã khác biệt hoàn toàn rồi.

Anh lên tiếng giúp cô trên mạng, dịu dàng thất bím cho cô, và còn trút giận giúp cô khi cô bị ăn hiếp nữa.

Oán khí đối với anh cả trong lòng cô hình như đã biến mất một phần nào rồi.

Hà Tinh Hoài chống tay lên cửa sổ, nhìn màn trước mắt này, nhìn biểu cảm biến hóa trên mặt Hà Nguyệt Tâm.

Tại sao lúc Hà Nguyệt Tâm nói cảm ơn với Hà Thúy Chi thì chân thành như vậy, còn nói với anh thì lại qua loa như vậy chứ?

Cũng quá bất công rồi đi.

Hơn nữa từ trước đến giờ Hà Nguyệt Tâm chưa kêu anh là anh hai dịu dàng như vậy bao giờ cả.

Hà Thúy Chi tốt hơn anh ở chỗ nào chứ?

Trước đây anh có thể tự tin mà nói, nếu như Hà Nguyệt Tâm muốn chọn một người giữa anh và Hà Thúy Chi làm phụ huynh thì em ấy nhất định sẽ chọn anh.

Nhưng bây giờ anh không dám nói vậy nữa. Anh cảm thấy Hà Nguyệt Tâm nói không chừng sẽ thật sự chọn Hà Thúy Chi cho mà coi.

Anh không nói tiếng nào mọi điện thoại ra chơi.

Anh thật sự không buồn cũng không mất mát đâu, không chút nào đâu.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cung Chiêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Đợi lúc Hà Nguyệt Tâm về tới nhà hỏi Lý Nham mới biết Lý Yến đã dọn ra khỏi nhà rồi.

Hà Nguyệt Tâm trầm ngâm suy nghĩ, dựa theo tính cách của Lý Yến thì không thể nhanh thỏa hiệp như vậy được.

Trừ phi là anh cả ra lệnh, tăng nhanh tốc độ, khiến cho Lý Yến rời khỏi nhà trước khi cô quay về, cũng để tránh việc đụng chạm nhau.

Sau khi Hà Thúy Chi vào Thư phòng thì Lý Nham lập tức cung kính lên theo: "Hà Tổng, trạng sức trong kết bảo hiểm của Lý Yến Tiểu thư phải xử lý như thế nào?"

Hà Thúy Chi cởi áo khoác ra đưa cho Lý Nham, Lý Nham vội vàng nhận lấy.

Hà Thúy Chi nghe vậy khẽ nhủ mảy lại: "Bỏ hết vào trong tủ bảo hiểm của Tâm Tâm đi."

Giây lát sau lại cảm thấy không thỏa đáng lắm. Những thứ mang dấu ấn của Lý Yến, có đáng giá thế nào đi nữa cũng không thể đưa cho Hà Nguyệt Tâm như vậy được. Hơn nữa em gái anh đáng có được những thứ tốt hơn.

"Xử lý hết đi."

Lý Nham cung kính gật đầu: "Gần đây hội đấu giá lại có thêm một lượng hàng châu báu."

Ông cũng tính là nguyên lão làm việc trong nhà này rất nhiều năm rồi. Cũng hiểu là giờ đây trong lòng Hà Thúy Chi đã triệt để không còn chỗ cho Hà Nguyệt Dao nữa rồi, bây giờ người anh cung như cung trướng là Hà Nguyệt Tâm.

Ông nhớ là Hà Thúy Chi từng nói qua là phải lấp đầy tủ bảo hiểm của Hà Nguyệt Tâm, cho nên mới vội nhắc anh.

Hà Thúy Chi tán thưởng nhìn ông một cái: "Đem danh sách hàng bán đấu giá qua đây cho tôi xem xem."

Lý Nham vội vàng đưa danh sách cho Hà Thúy Chi xem.

Hà Thúy Chi đánh chéo khoanh tròn trên trang giấy, anh gần như là khoanh hơn nửa đồng trang sức trong đó rồi, sau đó anh đưa cho Lý Nham: "Chú ra mặt mua hết đồng này về đi."

Lý Nham vô cùng kinh hoàng: "Nhiều như vậy sao?"

Cho dù là cung chiều Hà Nguyệt Tâm đi chăng nữa cũng không cần.....nhiều như vậy chứ!

Cái này là muốn cần quét buổi bán đấu giá à??

Ở trong giới Hà Thúy Chi trước giờ vẫn luôn rất khiêm tốn, mỗi lần đến hội đấu giá cũng chỉ mua một hai món về với danh nghĩa làm từ thiện mà thôi, nhưng lần này mua một lần nhiều trang sức như vậy, vẫn là chuyện xảy ra lần đầu.

Ông thậm chí có thể dự kiến được hành động lần này của anh sẽ dẫn đến làn sóng lớn mạnh như thế nào trong hội đấu giá rồi.

Hà Thúy Chi hoàn toàn không phát hiện được như vậy quá phô trương rồi, anh vừa mở máy tính trước mặt vừa lạnh nhạt nói: "Không nhiều."

Đã nói trước là phải lấp đầy tủ bảo hiểm của em gái rồi, mới có nhiều đó thôi đối với anh vẫn chưa đủ đâu.

Lý Nham nuốt một ngụm nước miếng, ông coi như là đã nhìn rõ rồi đấy, phương pháp mà ông chủ cuồng công việc này của ông lấy lòng em gái chỉ có hai chữ thôi.

Đập tiền, đập tiền, đập tiền!

Hôm qua thái độ của mọi người trong lớp thay đổi khiến cho Hà Nguyệt Tâm và Phương Viên có chút không quen lắm.

Sự làm lơ của mọi người đối với hai người bọn họ rõ ràng là đã biến mất không thấy rồi.

Hà Nguyệt Tâm đắm chiêu nhìn chỗ ngồi trống không của Vương Mộng Giai và Lý Yến một hồi.

Sau khi tan học nữ sinh bàn trước liền quay đầu lại bắt chuyện với Hà Nguyệt Tâm: "Bà có biết tại sao Vương Mộng Giai và Hà.....Lý Yến không lên lớp không?"

Phương Viên lúc đầu nói phải có cốt khí chút vẫn là không chống chọi nổi sự hiếu kỳ của bản thân, nhướn cổ qua hỏi: "Tại sao vậy?"

Nữ sinh đó cười nhẹ ra tiếng: "Hai người đó hôm qua không phải đánh nhau rồi sao, giờ này chắc trên người chỗ xanh chỗ tím, vết thương chưa lành thì sao dám mà đến trường chứ."

Nữ sinh còn lại cũng quay đầu lại nói: "Nếu là tôi thì tôi cũng không dám tới đâu, chuyện xấu làm sau lưng bị tung ra hết rồi, mặt mặt muốn chết! Trước đây Vương Mộng Giai cũng từng ăn hiếp tôi qua. Hà Nguyệt Tâm, hôm qua bà thật lợi hại đấy! Thật là há giận quá đi mất!"

Hà Nguyệt Tâm cười nhạt một tiếng, không tiếp lời.

Những bạn học từng bị Vương Mộng Giai ăn hiếp qua giờ đây nhìn cô cứ như là chúa cứu thế vậy, nhìn tới nỗi cô có chút không tự tại.

"Hà Nguyệt Tâm, Phương Viên, tôi.....tôi có chuyện muốn nói với hai bà."

Hà Nguyệt Tâm ngẩng đầu lên, một nữ sinh rụt rè đeo mắt kính, tóc mái dày che hết nửa phần trán của mình đang đứng trước bàn học của hai cô.

Người này tên là Trịnh Viên 郑媛, Hà Nguyệt Tâm có chút ấn tượng với cô, bởi cô là học sinh giỏi trong lớp, thành tích lúc nào cũng đứng trong top 3 của lớp.

Hà Nguyệt Tâm có khi cũng hay so thành tích của mình với bọn họ, như vậy thì cô có thể ước chừng được thành tích của mình sẽ xếp vào tầm bao nhiêu trong Thập Nhất Trung.

So xong thì thấy lần thi chia lớp này, có chắc là có thể thi vào lớp tốt nhất trong khối rồi.

Hà Nguyệt Tâm nhỏ giọng nói: "Lời gì, bà nói đi."

Người này bình thường chỉ biết vui đầu học mà thôi, cũng rất ít lời, thuộc dạng học sinh hiền lành.

Mặt Trịnh Viên đỏ lên, thấy ánh mắt mọi người đều đang nhìn về phía cô, cô siết chặt nắm tay, cổ lấy dũng khí nói: "Xin lỗi, tuy rằng tôi không có cô lập hai người như đám Vương Mộng Giai, nhưng tôi cũng chỉ đứng bên cạnh nhìn và cũng không chủ động giúp đỡ hai người. Xin hai người tha thứ cho tôi."

Hà Nguyệt Tâm nhướn mày tuy rằng thái độ của mọi người trên lớp đã thay đổi rồi, không như trước kia nữa, nhưng không có ai dám chủ động xin lỗi vì việc cô lập người khác như Trịnh Viên cả.

Bạn ấy không là người dẫn đầu cô lập bọn họ, nhưng bạn ấy vẫn xin lỗi vì hành động ngoảnh mặt làm thành của mình.

Từ khi Trịnh Viên đi đến chỗ cô thì ánh mắt của mọi người trong lớp khi có khi không tụ tập đến chỗ cô, đợi Trịnh Viên nói xong rồi thì mọi người trong lớp đều lặng thinh.

Hà Nguyệt Tâm lý giải hành động này là trầm mặc, trên mặt mọi người đều là vẻ mặt có chút không chỗ chôn thân.

Trịnh Viên thấy Hà Nguyệt Tâm và Phương Viên không nói gì cả thì gấp đến nỗi mặt mũi đỏ bừng lên: "Đề to rõ sự hối lỗi của tôi, tôi có thể giúp hai người.....học tập.....giúp hai người ôn tập, tôi cũng chỉ giới cái này mà thôi."

Nói đến cuối cùng giọng cô nhỏ đến nỗi như tiếng muỗi kêu vậy, có chút không tự tin.

Cô có chút khó xử và bất an khi mọi người đều nhìn cô chằm chằm như vậy, Hà Nguyệt Tâm đột nhiên mở miệng: "Được, tôi chấp nhận lời xin lỗi của bà."

Cô vội ngẩng đầu lên, nụ cười trên mặt Hà Nguyệt Tâm thật chói lòa mà.

Hà Nguyệt Tâm ngồi bên cửa sổ, ánh nắng của mặt trời chiếu xuyên song cửa sổ, cô một tay chống cằm, quay đầu nhìn Phương Viên ngồi bên cạnh: "Nhưng mà bà không cần ôn tập với tôi đâu, giúp Phương Viên là được rồi, môn toán của nó yếu lắm, bà có thể giúp nó tìm và lấp đầy chỗ thiếu sót."

Trịnh Viên dùng sức gật đầu: "Được." Giây sau có chút do dự nói, "Bà không cần sao?"

Cô nghe nói trước đây Hà Nguyệt Tâm học ở trường trung học bình thường, thành tích cũng bình thường. Nếu thành tích của Hà Nguyệt Tâm không nâng cao thì lần thi chia lớp này có thể sẽ rút ra khỏi lớp bọn họ mất.

Hà Nguyệt Tâm lắc đầu: "Tôi có lẽ là không cần tới đâu."

Cô đã tự tính điểm thành tích của mình qua rồi, thành tích cô nằm trên Trịnh Viên, thậm chí là nằm trên tất cả mọi người trong lớp này nữa.

Trịnh Viên có chút nghi hoặc. Cô giúp bà ấy thì có thể nâng cao thành tích lên mà, tại sao Hà Nguyệt Tâm lại nói không cần chứ.

Đột nhiên có người lên tiếng cười giễu, trong không gian im ắng của lớp tiếng cười này vang dội đến dị thường.

Lâm Ngữ vốn đang nằm trường trên bàn nghỉ ngơi, lúc này có ngẩng đầu lên: "Người ta đã nói không cần bà rồi, bà còn sấp sấp lại chi nữa?"

Xong rồi cô lại phán thêm một câu: "Nào là xin lỗi nào là giúp ôn tập cho, kết quả người ta còn không biết tốt xấu mà từ chối nữa. Chắc chắn, mặt lạnh dán miệng nóng rồi."

Trịnh Viên ôm đồng tập sách vào trong người, mặt đỏ bừng lên: "Hà Nguyệt Tâm không có ý này đâu!"

Lâm Ngữ lại cười giễu một tiếng, uể oải nằm trường lại lên bàn. Tô về không chấp nhận sự phản bác.

Nếu không phải chuyện của Lý Yến và Hà Nguyệt Tâm thì cô đâu phải mất mặt như vậy trước của Phòng Giám thị đâu chứ?

Lúc bắt đầu cô không thích Hà Nguyệt Tâm là vì Lý Yến nói Hà Nguyệt Tâm ác độc, sau này cô biết là mình trúng kế của Lý Yến hiểu lầm Hà Nguyệt Tâm rồi.

Nhưng nếu không phải Lý Yến và Hà Nguyệt Tâm thì cô cũng sẽ không phải vì dính líu đến chuyện của hai người họ mà mất mặt trước bao nhiêu bạn học trước cửa Phòng Giám thị như vậy.

Cho dù Hà Nguyệt Tâm đã lấy lại sự trong sạch trong mắt mọi người rồi, nhưng cũng không ảnh hưởng tới việc cô nhìn Hà Nguyệt Tâm không thuận mắt.

Hơn nữa tất cả học sinh trong lớp mấy ngày nay cứ như trúng tà vậy, cả đám lấy lòng Hà Nguyệt Tâm hết ráo, nhìn thật chướng mắt mà.

Hà Nguyệt Tâm cũng hiểu Lâm Ngữ không thích cô, người bạn ấy nhắm vào không phải Trịnh Viên mà là cô.

Cô lạnh nhạt nói: "Tôi không nói là từ chối, tôi nói là thành tích của tôi không cần phải ôn."

Lâm Ngữ tức giận cười ra tiếng, ngẩng đầu lên lần nữa: "Mày có tư cách gì nói không cần chứ? Cũng không nhìn lại thành tích của mình đi. Người ta đều xin lỗi mày rồi, còn ở đó mà ra vẻ gì chứ."

Trịnh Viên thấy hai người muốn cãi nhau rồi thì vội nói: "Lâm Ngữ bà hiểu lầm rồi, Hà Nguyệt Tâm không có ra vẻ gì cả, bà ấy không có ý đó đâu!"

Nhưng lời này hoàn toàn không có tác dụng gì cả, Lâm Ngữ nhìn Hà Nguyệt Tâm vẫn là vẻ mắt không ra mắt, mũi không ra mũi.

Hà Nguyệt Tâm nhìn Lâm Ngữ một hồi rồi mở miệng nói: "Nếu không như vậy đi, nếu bà đã không tin thành tích của tôi không cần ôn tập thì chúng ta lấy lần thi tháng lần này để thử xem không?"

Tự chấm điểm thành tích có lẽ sẽ không chuẩn lắm, cô muốn biết trình độ thực sự của bản thân ra sao hơn.

Lâm Ngữ nghiêng ngả nhướn mày: "Thử như thế nào? So điểm số ư?"

Hà Nguyệt Tâm cong môi lên: "Đúng. Cộng tất cả điểm số của các môn lại, coi điểm ai cao hơn thì người đó thắng."

Trịnh Viên trừng lớn mắt ra, Lâm Ngữ là Ủy viên môn Lý đó, cô muốn đuổi kịp Lâm Ngữ thì cũng phải thức đêm ôn tập trước buổi thi mới được đó. Hà Nguyệt Tâm thế nhưng lại muốn thi với Lâm Ngữ ư?

"Được thôi." Lâm Ngữ chớp chớp mắt, thứ cô không sợ nhất chính là so thành tích.

Cô có chút hưng phấn, cứ như là cuối cùng cũng tìm được lối phát tiết sự bức tức trong lòng đi rồi vậy.

Đó chính là đề bẹp Hà Nguyệt Tâm trên phương diện học hành!

Hà Nguyệt Tâm suy tư vài giây: "Như vậy ai thua rồi thì sẽ phải xin lỗi và thừa nhận mình học ngu trước mặt toàn thể bạn học trong lớp, và thế là sau này mình phải học tập theo người đó."

Chỉ là xin lỗi và thế là mình phải học tập theo người khác trước mặt mọi người mà thôi ư?

Lâm Ngữ có chút cạn lời, Hà Nguyệt Tâm đây là chột dạ tới mức nào mới có thể đưa ra trừng phạt nhẹ như vậy vậy?

Cô nở nụ cười ý vị sâu xa: "Tôi cộng thêm một điều nữa, ai thua rồi thì sẽ phải bao thầu hết trực nhật và lau dọn của người còn lại đến hết học kỳ này."

Lời nói vừa ra thì xung quanh lập tức vang lên tiếng nghị luận.

Trực nhật của lớp bọn họ đều luân phiên theo tuần cả, lau dọn cũng vậy.

Nếu như cả học kỳ đều không cần trực nhật và quét dọn vệ sinh thì thoải mái biết bao!

"Được." Hà Nguyệt Tâm nhướn mày, cô vốn muốn làm nhẹ hình phạt đi, nhưng Lâm Ngữ lại tự muốn tăng hình phạt lên.

Phương Viên có chút bất an kéo vạt áo Hà Nguyệt Tâm, nhỏ giọng nói: "Bà không cần xúc động như vậy chứ! Lâm Ngữ là Ủy viên môn Lý đó, mấy môn tự nhiên nó đều đứng nhất lớp cả. Sao bà lại đi đánh cược với nó chứ!"

Tốc độ làm đề của Hà Nguyệt Tâm đích thực là rất nhanh, nhưng cũng không có khả năng sẽ thi tốt hơn Lâm Ngữ được.

Hà Nguyệt Tâm nhìn Phương Viên kêu cô hãy cứ yên tâm đi.

Trịnh Viên thấy sự tình đã đến mức này rồi thì vội nói: "Vậy nếu bà có gì không hiểu thì nhớ tới hỏi tôi nha! Tôi nhất định sẽ giúp bà!"

Thua rồi sẽ rất mất mặt, điểm số của hai người mà cách càng xa nhau thì sẽ càng mất mặt hơn nữa, điều cô có thể làm bây giờ là giúp Hà Nguyệt Tâm rút ngắn khoảng cách đó lại, để đến lúc đó không phải thua quá thậm tệ!

Bên Lâm Ngữ thì khi cô vừa nói xong liền bị một đám nữ sinh quanh quanh bên người ngay.

Mọi người đều có chút có lỗi với Hà Nguyệt Tâm, thấy Lâm Ngữ như vậy thì vội bước qua khuyên.

Lâm Ngữ không thèm nghe: "Không có chuyện gì đâu, nó muốn mất mặt thì tôi sẽ cho mất đủ luôn."

Hai ngày hôm nay thái độ mọi người đối với Hà Nguyệt Tâm đều như biến thành con người khác vậy, cô cảm thấy Hà Nguyệt Tâm chính là bị mấy người họ nâng cao tới nỗi bay bổng luôn rồi.

Cô sẽ dùng thành tích để kéo tụt Hà Nguyệt Tâm xuống đấy, để cho nó thanh tỉnh lại nhìn rõ sự thật.

Cuộc cá cược của Lâm Ngừ và Hà Nguyệt Tâm trở thành đề tài nóng hổi trong lớp, đến lúc ra về vẫn có không ít người vây quanh Hà Nguyệt Tâm và Phương Viên nói nây nói nọ.

Tất cả đều tỏ ra lo lắng thành tích của Hà Nguyệt Tâm, nhưng bản thân Hà Nguyệt Tâm vẫn tỏ vẻ bình tĩnh không quan tâm, thì cũng không biết muốn nói thêm gì nữa.

Sự nhiệt tình của nữ sinh đến rất nhanh, cũng có phần kỳ lạ.

Lúc Hà Nguyệt Tâm bị mấy nữ sinh kéo đi dạo phố ở chỗ gần trường thì cảm thấy có chút bó tay.

Cô sâu sắc phản tỉnh bản thân rằng mình nên học biết cách từ chối, nếu không thì lúc này cô đáng nhẽ đã ngồi trên bàn học ở nhà để ôn bài rồi.

Cô lôi điện thoại ra nhắn tin cho Lưu Vĩnh, kêu chú ấy trễ chút mới đến đón cô về.

"Hà Nguyệt Tâm, có 4 người anh trai rồi cuộc là cảm giác gì vậy?"

"Cái này cũng phải hỏi à, đương nhiên là cảm giác bà không thể cảm nhận được rồi."

"Tôi có một người anh thôi đã đủ rồi. Bốn người thì thật sự nghĩ cũng không dám nghĩ tới."

"Nhưng mà nói thật đấy, mấy người anh khác đều rất tốt, nhưng Hà Lộ Từ thì.....quá đáng sợ rồi, tôi không dám cầu đâu."

Mấy nữ sinh nói đến đây, thì đều lòng đầy lo sợ nhìn nhau một cái.

"Đúng rồi, anh tư bà sao còn chưa về nữa vậy?"

Lúc này Hà Nguyệt Tâm mới chợt nhớ ra người anh thứ tư này của mình, khai giảng sắp được một tuần rồi cũng chưa thấy được cái bóng của anh ấy nữa.

Cô thành thật lắc đầu: "Tôi cũng không biết nữa."

Mấy nữ sinh đều có chút lý giải, ngay cả bọn họ đều có chút sợ Hà Lộ Từ nữa, thì Hà Nguyệt Tâm sẽ càng không dám chọc vào Hà Lộ Từ thôi, đây cũng chắc là lý do mà hai người không thân nhau nhỉ.

Đột nhiên cảm thấy mọi người đều có tiếng nói chung rồi.

"Mấy trường gần đây chả có ai là không sợ anh tư của bà cả đấy."

"Trước đó gần đây có mấy thằng du côn đòi tiền học sinh trong trường, nghe nói tất cả đều bị anh tư của bà thu thập hết rồi. Còn có lần dứt khoát đánh tới nỗi nhập viện luôn đấy."

"Giáo viên không phạt anh bà không nói mấy phụ huynh của học sinh bị đòi tiền còn viết thư cảm ơn anh bà nữa ấy."

"Tuy rằng nói là làm việc tốt, nhưng cũng quá bạo lực rồi đi, có thể báo công an, có thể tìm giáo viên mà, anh bà lại không chịu, cố ý muốn đánh đến người khác phải vào bệnh viện mới thôi."

Những lời này nghe tới Hà Nguyệt Tâm có chút không thể tin nổi. Kiep trước cô không có chuyển trường, trường cô học cũng khác xa Thập Nhất Trung, được đón về nhà họ Hà xong cũng không mấy thấy mặt anh tư, cô chưa nghe qua sự tích bạo lực của anh tư ở trong trường bao giờ cả.

Cô có chút do dự hỏi: "Anh tư tôi.....trước giờ đều vậy à?"

Anh tư trong trí nhớ của cô, sau khi nhà bị phá sản thì cả người đều trở nên sa sút tinh thần và u ám, hoàn toàn không có chút huênh hoang nào cả. Thì ra trước khi phá sản anh tư lại là người như vậy?

"Anh ấy vẫn luôn như vậy mà, mấy trường gần đây không ai dám chọc vào anh ấy cả."

"Không chỉ anh bà thôi đâu, một người là anh bà, một người Triệu Nghệ 赵艺, không ai dám chọc vào hai người này cả."

Nghe đến tên của Triệu Nghệ, Hà Nguyệt Tâm lập tức ngẩng đầu lên ngay.

Phương Viên hiểu kỳ hỏi: "Triệu Nghệ sao vậy?"

Cô có từng nghe qua tên của Triệu Nghệ, Triệu Nghệ là một đứa con gái, là học sinh của trường kế bên, tính cách của Triệu Nghệ không giống như bọn cô khi nói chuyện với giáo viên đều sẽ có chút khản trương.

Đám du côn nữ đứng đầu là Triệu Nghệ ngày ngày chơi chung với nhau, hút thuốc, xăm mình, đánh nhau, cúp học, đến cả giáo viên cũng không có cách nào quản nổi.

Cô thật sự không thể tưởng tượng nổi, thế giới này thế nhưng là tồn tại loại con gái như vậy.

Hai mắt của Hà Nguyệt Tâm nhìn không được sáng rực lên.

Kiếp trước thật ra cô và Triệu Nghệ là bạn của nhau.

Lúc đó còn vẫn chưa chuyển trường, có một lần bị đám du côn theo đuôi, là Triệu Nghệ đã xuất hiện và đuổi bọn họ đi.

Cô cảm thấy rõ ràng Triệu Nghệ là học sinh hư, nhưng lại không hề đáng sợ như bề ngoài tí nào cả, còn có chút đứng đắn nữa chứ.

Sau này lại gặp nhau vài lần nữa, tiếp xúc nhiều rồi thì hai người cũng thân dần hơn. Sau khi nhà cô phá sản thì Triệu Nghệ có tìm đến cửa để cho cô mượn tiền, muốn giúp cô.

Nhưng mà thời điểm bây giờ, cô vẫn chưa gặp cô ấy.

Mấy nữ sinh bàn chuyện bàn quái là bàn hoài không thấy điểm dừng.

"Nghe nói nó và Hà Lộ Từ trước giờ đều không ưa nhau, hai người đó chỉ cần gặp nhau thì sẽ phân tranh cao thấp ngay."

"Hai người đó đều thật đáng sợ mà, nói chung là bất kể trên đường có gặp phải Hà Lộ Từ hay Triệu Nghệ thì tôi cũng phải vào đường khác mà đi ngay."

Mấy nữ sinh đang nói tới một nửa thì đột nhiên ngậm hết miệng lại ngay, Phương Viên hiếu kỳ hỏi: "Mọi người sao vậy?"

Mấy nữ sinh mở miệng nói nhưng không phát ra tiếng, chỉ Phương Viên chỗ cách chỗ họ không xa: "Triệu Nghệ!"

Hà Nguyệt Tâm nhìn theo ánh mắt của mấy nữ sinh thì thấy một nữ sinh thân hình cao gầy mặc nguyên bộ màu đen, tóc thắt bím sát da đầu và cột cao đuôi tóc lên, đứng trước cửa tiệm trà sữa cách đây không xa, đang khóa xe đạp của mình vào cột. Nguyên một cánh tay của cô gái đó đều là hình xăm màu đen, nhìn không rõ là xăm cái gì, nhưng xăm hết cánh tay ồm yếu đó, nhìn sao cũng thấy đáng sợ.

Sau khi khóa xong Triệu Nghệ tung chìa khóa trên tay hai lần, sau đó bước vào trong tiệm trà sữa.

Hà Nguyệt Tâm mắt sáng rực lên, vừa nói đến Triệu Nghệ thì cô liền thật sự gặp được bà ấy rồi!

Người bạn kiếp trước nghe thấy nhà bạn phá sản xong liền đưa than trong ngày tuyết ngay, thì nếu như trùng sinh rồi, bạn còn muốn làm bạn với người đó nữa hay không?

Đương nhiên là muốn rồi!

Hà Nguyệt Tâm vội vàng nói: "Tôi có chút chuyện, mọi người dạo trước tiếp đi, ngày mai gặp."

Nói xong liền bay thẳng vào trong tiệm trà sữa.

Phương Viên cũng vội nói: "Bà đi đâu vậy?"

Mấy nữ sinh còn lại thấy Hà Nguyệt Tâm chạy về phía Triệu Nghệ thì cũng gấp rồi.

"Nó không phải là đi tìm Triệu Nghệ đó chứ?"

"Đừng đi mà, đó là Triệu Nghệ đấy!"

Hà Nguyệt Tâm không thềm nghe tiếng í ới gọi sau lưng mình, trực tiếp đẩy cửa tiệm trà sữa ra và bước vào trong.

Tiệm trà sữa không có mấy người bên trong, người đến mua trà sữa đều là học sinh gần đây cả, nên đều bạn đồng phục của nhiều trường khác nhau.

Triệu Nghệ và mấy nữ sinh chiếm cả một bàn, ai cũng đưa chân dài ra chặn hết cả đường, nhưng những người xung quanh lại không ai dám lên tiếng cả, tất cả đều cẩn thận vòng qua những đôi chân đó mà đi.

Liền ngay cả bàn của Triệu Nghệ đều không có ai dám sắp lại gần.

Dưới chân đám người Triệu Nghệ là ván trượt. Ván trượt của Triệu Nghệ nhìn vào là biết đã dùng nhiều năm rồi, bên viền ván trượt và bánh xe đều có vết ma sát lớn cả.

Đám người Triệu Nghệ vui đùa lớn tiếng, không có chút ý thức đây là chỗ công cộng nào cả.

Hà Nguyệt Tâm siết chặt quai balo, do dự một hồi liền đến trước quầy kêu mấy ly trà sữa.

Đám người Triệu Nghệ đang bàn coi tối hôm nay sẽ đi đâu chơi, mấy ly trà sữa liền được đặt lên bàn, cô ngước mắt lên xem.

Một cô gái tóc xõa ngang vai, mặc đồng phục của Thập Nhất Trung, tóc kẹp cái kẹp tóc sáng lấp lánh, nhìn ngoan vô cùng đang đứng trước mặt cô, và cười với cô.

Triệu Nghệ: "?"

Cả bàn không ai nói tiếng nào cả, những người còn lại trên bàn đều ăn bận rất phá cách, động tác mang đầy đặc tính phô trương của thiếu nữ nổi loạn giờ đang ngước đầu nghi hoặc nhìn cô.

Hà Nguyệt Tâm cười nói: "Tôi mời mọi người uống trà sữa."

Triệu Nghệ nhướn mày, nhìn ly nước đặt trước mặt mình, là vị chanh dây cô thường uống. Nhưng sao cô gái trước mặt lại biết được cô thích uống cái gì?

Tiệm trà sữa không lớn, tiếng của đám người Triệu Nghệ lớn vô cùng, bọn họ đột nhiên im lặng lại khiến tất cả mọi người đều bất giác nhìn về hướng bên này.

Đội nhìn rõ là tình cảnh gì thì đều thấy có chút kinh hồn bạt vía.

Cô gái này thế nhưng lại dám bắt.....chuyện với Triệu Nghệ ư?

Đám Triệu Nghệ quay đầu nhìn nhau, Triệu Nghệ cười ra tiếng: "Mày mới chuyển đến đây à?"

Tất cả học sinh của những trường gần đây né tụi cô còn không kịp nữa là, nói gì tới việc lại bắt chuyện với tụi cô chứ?

Hà Nguyệt Tâm gật đầu, nhìn ván trượt dưới chân bọn họ: "Mời mọi người uống trà sữa, mọi người cho tôi mượn cái này chơi đi, được không?"

Triệu Nghệ nhìn không được có chút kinh ngạc, Hà Nguyệt Tâm từ đầu tới chân đều toát lên vẻ ngoan hiên cá, một cô gái như vậy sẽ biết chơi ván trượt ư?

"Mày biết chơi à?"

Hà Nguyệt Tâm trước đây không biết, nhưng kiếp trước sau khi chơi chung với Triệu Nghệ thì Triệu Nghệ đã dạy cô rồi. Lướt ván là một trong số ít những trò mà Triệu Nghệ thích, tuy rằng Hà Nguyệt Tâm không chơi được siêu như Triệu Nghệ, nhưng những kỹ thuật cơ bản cô đều biết cả.

Cô gật đầu một cách khá tự tin.

Đám Triệu Nghệ quay mặt nhìn nhau, đều cảm thấy có chút thú vị, cầm ly trà sữa trên bàn lên và đứng dậy: "Đi."

Bên cạnh Thập Nhất Trung là hai trường cấp 3 khác, những hàng quán ăn uống chơi có đủ hết, ở giữa 3 trường là một quảng trường không quá lớn cũng không hề nhỏ, bên cạnh quảng trường là sân bóng rổ.

Không ít học sinh sau khi tan học liền đến đó chơi bóng. Quảng trường cũng trở thành nơi mà phần đông học sinh tụ tập vui chơi.

Giờ đang là giờ tan học cho nên trên quảng trường đã có lát đất vài người rồi, Hà Nguyệt Tâm và đám Triệu Nghệ dừng lại tại một chỗ trống trên quảng trường.

Triệu Nghệ đặt ván trượt xuống đất, quay đầu xác nhận lại với cô: "Có cần tao dạy mày trước không?"

Muốn làm bạn với Triệu Nghệ thì lướt ván là lựa chọn không sai, vì có thể chứng minh được bọn họ có cùng chung sở thích với nhau, nên sẽ càng dễ tiếp cận hơn.

Hà Nguyệt Tâm lắc đầu. Chân nhẹ nhàng đẩy viên ván trượt, điều chỉnh lại phương hướng, một chân dậm lên trên, một chân nhẹ nhàng đẩy về phía trước, ván trượt liền bay thẳng ra ngoài.

Triệu Nghệ nhìn không được huýt sáo: "Không sai."

Cô quay đầu nhìn bạn mình, mấy người đó đang ngồi chồm hổm uống trà sữa, cũng có chút hứng trí nhìn Hà Nguyệt Tâm chơi.

Hà Nguyệt Tâm đạp đuôi ván trượt nhẹ nhàng xoay người, nhẹ như không tốn chút sức nào cả.

Trong mắt đám Triệu Nghệ hiện lên ý cười, còn có người nhìn không được hoan hô. Bọn họ đều thích chơi lướt ván, nhưng con gái chơi lướt ván thật sự quá ít rồi, hơn nữa Hà Nguyệt Tâm nhìn là biết thuộc loại có căn bản tốt rồi.

"Tao thích nó." Một người trong cả đám hoàn toàn không thèm che giấu ánh mắt tán thưởng nói, nhưng lại có chút đáng tiếc, "Chỉ là quá ngoan rồi, không phải một loại người với đám tụi mình."

Triệu Nghệ khoanh tay lại, một chân đạp lên bậc thang: "Sao nào, coi thường con gái ngoan ngoan à?"

"Cũng không tới nỗi đó, tao chỉ sợ tao sẽ tự ti thôi."

Nói xong cả đám người đều cười phá lên.

Hà Nguyệt Tâm lướt đến tận cùng quảng trường, trên người cũng ra một tầng mồ hôi mỏng, quay đầu lại hươ hươ tay với đám Triệu Nghệ, một chân đạp xuống đất, chuẩn bị lướt trở về.

Đang chuẩn bị tăng tốc thì trước mặt có một người chặn mất đường đi của cô, tò ý cô ngừng lại.

Quần áo trên người người đó đều là loại rộng thùng thình, trên áo in chữ cái màu hơi chói, trên tai còn đeo bông tai nữa.

Hà Nguyệt Tâm dừng vắn trượt lại, người đó nhìn đồng phục trên người cô thì dừng lại một chút: "Cùng một trường thì dễ nói chuyện hơn. Người đẹp, chúng ta thương lượng một chuyện cái đi."

Hà Nguyệt Tâm cau mày: "Chuyện gì?"

"Em đi bên ngoài lướt được không, ở đây bọn anh chiếm dụng một chút"

Người đó cười có chút ân cần, nhưng lời nói ra lại có chút không nói đạo lý. Đẳng xa còn có một đám người ăn mặc rất modern, nhìn cứ như đang quan sát tình hình bên này, chỉ đợi Hà Nguyệt Tâm dõn tở thôi là bọn họ sẽ qua liền.

Hà Nguyệt Tâm "?"

Quảng trường là nơi công cộng, chú trọng việc có trước có sau. bọn họ nói muốn chiếm là chiếm, cho nên muốn đuổi cô đi, đây là đạo lý gì chứ?

Triệu Nghệ đứng đẳng xa thấy Hà Nguyệt Tâm bị một thằng nào đó chặn đường, hơn nữa biểu cảm trên mặt Hà Nguyệt Tâm còn có chút không đúng nữa thì nhíu mày lại: "Đi, qua đó xem thử."

Cả đám người đều đi về phía Hà Nguyệt Tâm, đột nhiên có một người dừng bước chân lại: "Người đó.....hình như tao gặp qua ở đâu rồi thì phải."

Đi gần lại cô mới nhìn rõ được mặt mũi của người đó, vỗ đầu một cái: "Tôi nhớ ra rồi, cái lần mà Hà Lộ Từ ra mặt, người này cũng có mặt đấy."

Học sinh mấy trường gần đây đều thích đến quảng trường chơi, quảng trường vừa gần trường, diện tích cũng không lớn lắm, nhưng lại lần địa bàn mà người người tranh giành.

Lần trước bọn họ cũng từng vì chuyện này mà đụng độ với đám người Hà Lộ Từ, thấy bọn họ là con gái nên bọn họ không động tay, nhưng vẫn không ai chịu nhường ai cả, cuối cùng Hà Lộ Từ ra mặt nên mới giảng hòa, nhưng sau đó cứ hai ba ngày lại phải tranh chấp vì chuyện này. Không xa có một đám người đứng đó, người này và đám người đó nhìn là biết đi chung rồi, chắc cũng là vì chuyện địa bàn mà giao thiệp trước với Hà Nguyệt Tâm.

Người còn lại lo lắng nói: "Người này có vẻ khá thân với Hà Lộ Từ đấy."

Nếu như người này kêu Hà Lộ Từ đến thì phải làm sao đây?

Trước đây thấy bọn họ là con gái nên không ai dám động tay với bọn họ. Nhưng Hà Lộ Từ trước giờ luôn rất bạo lực, không thể lần nào cũng ôm tâm lý hèn xui may rủi thế này được.

Triệu Nghệ cười lạnh một tiếng: "Vậy thì càng phải qua đó xem mới được."

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cưng Chiều Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Người đang đứng đối diện Hà Nguyệt Tâm từ xa đã nhìn thấy đám người Triệu Nghệ đang đi về phía mình thì vẻ cười cợt trên mặt lập tức biến mất không thấy đâu nữa.

Thật là oan gia ngõ hẹp mà.

Triệu Nghệ đứng giữa Hà Nguyệt Tâm và người đó, che giấu Hà Nguyệt Tâm ra sau lưng.

Đột nhiên bị chặn mắt tầm nhìn, Hà Nguyệt Tâm chỉ có thể nghe âm thanh truyền đến từ phía trước mà thôi. Cô cắn nhẹ môi, theo lý mà nói thì đây là lần đầu tiên trong kiếp này cô và Triệu Nghệ gặp nhau, nhưng đáng về bảo vệ cô của Triệu Nghệ lại không khác gì với kiếp trước cả.

Triệu Nghệ hất nhẹ cằm lên: "Từ Dương 徐阳, một khoảng thời gian không gặp, may càng ngày càng tiến bộ rồi đấy hả, một thằng đàn ông cao to lớn xác lại đi ăn hiếp một đứa con gái ư?"

Từ Dương nhú mày: "Hai người đi chung ư?"

Nếu như không có gì tất yếu thì cậu thật sự không muốn đụng độ với Triệu Nghệ tí nào cả.

Mỗi lần hai bên đụng độ thì cuối cùng cũng chả ai thắng được cả, hơn nữa còn lãng phí không ít thời gian nữa chứ.

Nhưng người phe cậu đều đang đợi cậu thương lượng về cả, không thể để mình mất mặt được.

"Không phải." Triệu Nghệ suy nghĩ một hồi mới đáp.

Cô mới quen biết Hà Nguyệt Tâm cách đây không lâu thôi, thậm chí ngay cả tên nó cô còn không biết nữa. Hơn nữa Hà Nguyệt Tâm nhìn là biết gái ngoan rồi, nếu như cô nói đi chung với Hà Nguyệt Tâm thì đám người này sau này sợ là sẽ gây phiền toái cho Hà Nguyệt Tâm.

Ý cười trên mặt Từ Dương lập tức nở rộ lên, ngữ khí mang chút khách khí: "Không phải thì dễ làm rồi, lần nào cũng làm căng chuyện như vậy, cuối cùng cũng chả ai chơi được cả, đúng không. Bà khuyên khuyên người đẹp này đi, bọn tôi phải tập nhảy, lướt ván thì chơi chỗ nào mà chẳng được chứ? Tại sao nhất thiết phải chơi ở đây chứ? Đợi bọn tôi đi rồi, bạn ấy qua chơi cũng như nhau cả thôi!"

Triệu Nghệ cười lạnh một cái. Vậy bọn họ tập nhảy không phải ở đâu cũng tập được à, tại sao cứ nhất thiết phải tập ở đây chứ, còn không phải là ý đồ hiếp yếu đó sao.

Từ Dương thấy vẻ mặt Triệu Nghệ lạnh nhạt thì cũng biết là Triệu Nghệ không hùa theo ý họ rồi, da cười thịt không cười nói: "Hơn nữa tôi cũng lễ phép mời bạn ấy đi mà, cũng đâu có đuổi đi đâu. Đây còn không phải là nể mặt bạn ấy là con gái nên tôi mới dè dặt một chút đó sao, nếu không thì bà nghĩ tôi sẽ ở đây phí lời với nó à?"

Lời này rõ ràng mang chút điệu bộ coi thường con gái.

Nụ cười trên mặt Triệu Nghệ lạnh đến cực điểm: "Việc lần trước của chúng ta, hôm nay tính chung luôn đi, hử?"

Mặt cậu triệt để lạnh đi: "Bà nhất quyết muốn quần chúng không?"

Triệu Nghệ lạnh nhạt nói: "Như vậy đi, chúng ta đánh một trận. Chỉ tao với mày thôi, ai thua rồi thì sau này không được bước chân vào đây nữa. Như thế nào?"

Đây rõ ràng là đang khiêu khích mà, Từ Dương trước giờ vẫn chưa đánh nhau với con gái bao giờ cả, cậu tức đến phát cười: "Mày đánh với tao ư? Được thôi, đến lúc thua rồi thì đừng nói là tao ăn hiếp con gái đấy."

Từ Dương có chút thấp thỏm, nhưng ngoài mặt thì không biểu hiện gì cả, anh từng nghe nói một số lời đồn về Triệu Nghệ rồi, một đứa con gái đánh tới nổi hai thằng con trai không bỏ dẫy nổi luôn. Đánh nhau cứ như bị điên vậy, hoàn toàn mặc kệ mọi thứ.

Xem ra hôm nay không thể qua loa cho qua được rồi, Từ Dương liếc mắt nhìn về phía xa một cái, lập tức có người hiểu ý, lời điện thoại ra gửi tin nhắn ngay.

Hà Nguyệt Tâm nghe cuộc đối thoại của hai người ngày càng dương cung bạt kiếm thì cũng có chút bất an. Chỉ vì để mình chơi lướt ván mà không chịu nhường địa bàn thôi ư? Đây cũng đâu phải là chuyện gì lớn lao đâu, nếu như biết sẽ gây ra chuyện đến nổi hai bên đánh nhau thì lúc đầu cô nhường người đó một chút là được rồi.

Một người trong đám Triệu Nghệ thấy sự bất an trên mặt Hà Nguyệt Tâm thì vội giải thích: "Bà đừng để ở trong lòng, trước đây bọn tôi cũng thường hay chơi lướt ván ở đây, vì chuyện này cũng từng mâu thuẫn với bọn họ nhiều rồi. Sớm muộn gì cũng phải giải quyết chuyện này thôi."

Hà Nguyệt Tâm nói: "Có thể đánh thắng không?"

Cô có chút lo cho Triệu Nghệ. Kiếp trước cô chưa từng thấy Triệu Nghệ đánh nhau qua, nhưng dù gì thì Triệu Nghệ cũng là con gái mà thôi, có thể đánh thắng con trai được không?

Người đó an ủi nói: "Yên tâm đi, nó trời sinh giỏi đánh nhau, chỉ cần đối phương không phải Hà Lộ Từ là được. Với đáng người tong teo đó, mấy phút thôi là bị ngã gục ngay."

Lời tuy là nói vậy, nhưng Hà Nguyệt Tâm vẫn thấy có chút bất an.

Phuong Viên đang đứng đằng xa thì thấy tình trạng này thì càng lo lắng hơn, cơ sỡ Hà Nguyệt Tâm sẽ bị ăn hiếp, cho nên vẫn chưa về.

Bây giờ hai đám người dương cung bạt kiếm, bộ dạng muốn xấn tay áo lên đánh nhau ngay như vậy, Hà Nguyệt Tâm còn bị cuốn vào nữa chứ, cô gấp đến không được.

Cô lôi điện thoại ra nhắn tin cho Hà Thúy Chi.

Ngoài cổng sân bay.

Mấy cái vali đang nằm lẫn lộn lại với nhau, bên cạnh là mấy thằng con trai mệt lã người.

"Đến hôm nay tao mới phát hiện tao yêu nước đến vậy đấy. Vừa về tới đây thôi đã kích động đến nỗi nước mắt tuông trào rồi."

Vừa nghỉ hè là cả đám bọn họ liền dung dăng dung dề đi chơi ngay, chỗ nào chơi được đều đi tất rồi, nhưng vẫn chưa hết hứng thú, nên cả đám mới quyết định phải tới nơi nào kích thích hơn mới được.

Sau đó không biết thằng nào nói trời quá nóng muốn đi Nam Cực tránh nóng. Cả đám cảm thấy ý tưởng này rất tốt, cả đám bọn họ vẫn chưa từng đến Nam Cực qua!

Vừa đặt vé máy bay xong là tranh thủ lật đặt bay qua đó liền, ai biết được vừa mới tới nơi thời tiết liền biến đổi ngay, bên ngoài phong ba bão táp cả ngày trời, nhiệt độ thì thấp đến đông cứng cả người.

Ngày đầu tiên cả đám đến nơi thì liền hối hận rồi, đều muốn quay về cả.

Nhưng bởi vì nguyên do thời tiết, nên tất cả đường bay đều đóng hết rồi. Cả đám làm ỏ trong khách sạn gần sân bay hết nửa tháng trời, thời tiết mới cả chuyển biến tốt một chút thì cả đám đã vội vàng đặt vé máy bay của chuyến bay gần nhất để quay về ngay.

"Tao thà chịu nóng cũng chịu lạnh nữa đâu. Mày nhìn mồ hôi chảy trên người tao này, quen thuộc biết bao."

"Thằng quần nào nghĩ ta ý tưởng đi Nam Cực tránh nóng vậy? Lạnh chết ông đây rồi."

"Bó tay thật sự mà."

Hà Lộ Từ là người cuối cùng kéo hành lý bước ra ngoài.

Không khí lạnh trong nửa tháng này đông đến đầu anh có chút đau, mỗi ngày đều là vẻ mặt âm u đừng ai chọc vào. Cả đám người chả ai dám chọc anh cả, chỉ sợ anh nhịn không được sẽ đập tụi nó một trận cho hả giận.

Hà Lộ Từ tức giận cười ra tiếng: "Tao nghĩ ra đó, có ý kiến gì à?"

Tôn Càn 孙乾 ngược đầu lên, chỉ thấy đầu lông mày của Hà Lộ Từ đang nhíu chặt lại, trên mặt hiện rõ 2 chữ lớn: Bực Bội.

Tôn Càn nháy mắt hiểu ra, anh cậ lại câu kinh nữa rồi.

Cậu vội vàng nhận lỗi ngay: "Em sai rồi anh Lộ, cái em muốn nói là ý tưởng này quá quá hay rồi. Hành trình này sẽ để giấu ẩn khó phai trong cuộc đời của em, cả đời này em cũng sẽ không quên được."

Hà Lộ Từ nhưng mày nhìn mấy người còn lại, những người khác lập tức hiểu ý ngay.

"Đúng đúng đúng, nó nói đúng lắm, khó quên, rất khó quên."

Thấy cả đám nhận lỗi rồi thì Hà Lộ Từ mới dòi mắt ra chỗ khác.

"Tao vừa mở máy lên liền giật cả mình, mẹ nó thằng Thái 蔡 mỗi ngày đều nhắn một tin hỏi tao chừng nào đi học vậy."

"Mày không nói tao cũng quên mất thì ra chúng ta phải đi học rồi?"

Trạm phát sóng bên Nam Cực bị hư hại vì nguyên nhân thời tiết, vẫn còn đang tu sửa, nên điện thoại của cả đám đều không có tín hiệu.

Vừa xuống máy bay liền lôi điện thoại ra xem ngay.

Hà Lộ Từ lôi điện thoại ra, nhấn nút mở nguồn cả ngày trời cũng không thấy có phản ứng gì cả thì mới ngộ ra là điện thoại hết pin rồi.

Lúc vừa mới ra khỏi sân bay cảm nhận nhiệt độ ấm nóng lâu ngày không thấy đích thực rất thân thiết, nhưng đứng đợi lâu rồi thì trên trán cũng rịn ra rất nhiều mồ hôi.

Qua hồi lâu một chiếc xe chở hàng chậm rãi dừng lại trước mặt bọn họ.

Cả đám quay đầu nhìn người kêu xe một cách không thể tin nổi: "Xe này kêu là xe này à?"

"Có xe là được lắm rồi, tại mình nhiều người như vậy, xe nào chứa đủ được chứ."

Điều kiện gia đình của cả đám người đều rất tốt, nhất là Hà Lộ Từ, ra đường đều bằng siêu xe cả.

Hà Lộ Từ bị thời tiết nóng hầm đến có chút bức dọc: "Xe tới thì lên đi, nhiều lời cái gì nữa." Nói xong liền quăng hành lý vào trong cốp sau rồi bước lên xe trước.

Thấy Hà Lộ Từ lên xe rồi thì mấy người còn lại chỉ có thể đau khổ đẩy mặt mà lên xe thôi.

Vừa lên xe Hà Lộ Từ liền sạc điện cho điện thoại ngay, anh cởi áo khoác ra đắp lên mặt, chuẩn bị ngủ bù.

"Nhưng nói đi cũng phải phải nói lại, chiếc xe của anh Lộ lắp ráp lại thật trâu bò mà."

"Đều là tiền hết đo, một cái linh kiện thôi đã là 6 con số rồi, đổi thành này thì này cũng lắp không nổi đâu."

Cả đám người ngồi bên cạnh vừa mới về nước, hưng phấn đến không được, tám chuyện một cái là không ngừng được luôn.

Tính cách Hà Lộ Từ dễ cáu kỉnh, bị gió lạnh ở Nam Cực thổi lên đầu cả ngày khiến cho đầu cứ đau như búa bổ, vừa mới xuống máy bay mới cảm thấy đỡ hơn xiu.

Cả đám người ồn ào một cái liền khiến đầu của anh đau trở lại ngay, anh lúi đờ bịt tai ra, bức bối nhét vào trong lỗ tai.

Tôn Càn lướt lướt điện thoại, đột nhiên cậu ngẩng đầu lên: "Từ Dương nhắn tin cho tao nói là đụng độ với Triệu Nghệ rồi. Muốn chúng ta đến giúp nó, sao nào, đi không?"

Cậu nhìn Hà Lộ Từ một cái thấy Hà Lộ Từ đã ngủ rồi liền nhỏ giọng hỏi những người còn lại.

"Đương nhiên là phải đi rồi. Hơn nửa tháng trời không gặp, Triệu Nghệ lại huênh hoang nữa rồi. Nhất định phải trị nó mới được, để cho nó biết quảng trường nhỏ rất cuộc là địa bàn của ai."

"Vậy có phải hỏi anh Lộ rồi mới tính không?"

"Hỏi rồi cũng là phải đi thôi, lần trước anh Lộ không phải cũng đi rồi sao?"

"OK." Tôn Càn nói với tài xế, "Quay đầu xe đi, đến quảng trường nhỏ."

Xe đi trên đường có chút tung, lỗ tai vì nhét bịt tai rồi nên yên tĩnh không có tiếng gì lọt vào cả.

Hà Lộ Từ cảm thấy mình hình như đã nằm mơ một giấc mơ rất dài.

Sau khi bố mẹ qua đời, di sản đều chia hết cho anh em bọn họ, bên trong bao gồm cổ phần công ty. Cho nên khi khủng hoảng tài chính nổ ra, doanh nghiệp gia tộc sụp đổ, anh em bọn họ cũng bị vạ lây theo, phải gánh trên mình món nợ khổng lồ.

Gia sản ba mẹ chia cho bọn họ đều dùng để trả nợ hết rồi, nhưng nhiều đó thôi thì vẫn chưa đủ trả hết nợ được.

Còn đứa em gái tuổi xấp xỉ với anh mà anh thương yêu 17 năm trời thì biến mất không thấy tung tích khi nhà họ Hà vừa bị phá sản.

Cuối cùng vẫn là đứa em gái không mấy thân và cũng chỉ gặp qua mấy lần là Hà Nguyệt Tâm dắt bọn họ về nhà.

Sau khi phá sản anh sa sút tinh thần hẳn đi, từ một anh đại phú nhị đại không ai dám chọc đến trong trường, trở thành một tên phế thải nghèo rớt mòng toi bị mọi người đàm tiếu sau lưng.

Anh thôi học, vì trả nợ mà làm công khắp nơi, anh giấu tất cả mọi người đi mua xe, dùng mạng sống để cá cược.

Cuối cùng xảy ra tai nạn trong một lần đua dẫn tới việc dây chằng chân trái bị hư tổn mãi mãi, từ đó về sau cũng không thể nào đi đứng bình thường được nữa, anh cũng trở thành một thằng què.

Từ đó về sau tính tình anh thay đổi lớn, ngày ngày nhốt mình trong phòng không chịu ra ngoài gặp ai. Đều là Hà Nguyệt Tâm ngày ngày kiên trì cổ vũ anh, khiến cho anh từ từ đi ra khỏi căn phòng âm u đó.

Què thì đã sao chứ, chỉ cần không chết thì anh vẫn có thể đứng lên được.

Hà Nguyệt Tâm đối với anh mà nói không chỉ là em gái mà thôi, mà còn là người quan trọng nhất trong cuộc đời của anh. Nhưng sau khi anh có thể đi đứng bình thường rồi, quan hệ với em gái tốt hơn rất nhiều rồi thì em gái lại đột nhiên gặp tai nạn và qua đời rồi.

Sự áy náy đối với em gái trong lòng anh cũng đạt đến đỉnh điểm. Anh áy náy tại sao trước đây anh lại bỏ mặc không quan tâm tới em gái chứ, khiến cho thời gian bên nhau giữa anh và em gái ít đi rất nhiều. Anh thân là anh trai lại rất ít khi thương yêu Hà Nguyệt Tâm.

Xe đột nhiên tung lên một cái.

Anh đột nhiên tỉnh dậy, lúc này mới phát hiện trên người mình đã đổ một thân mồ hôi rồi, dính dính dớp dớp có chút khó chịu."

"Anh Lộ sao vậy?"

Anh nhìn chăm chăm Tôn Càn hồi lâu, nhìn đến nỗi Tôn Càn ngày càng sợ hãi mới mở miệng: "Hôm nay ngày mấy vậy?"

Tôn Càn trì hoãn "Hà" một tiếng, nhìn điện thoại một cái rồi nói: "Ngày 7 tháng 9."

Hà Lộ Từ ý thức được điều gì đó, đưa tay cẩn thận đặt lên chân trái của mình, và sờ xuống dưới, vết sẹo bị do tai nạn xe đã biến mất rồi.

Chân của anh vẫn chưa què, anh vẫn đang khỏe mạnh.

Anh không có nằm mơ, anh đã trùng sinh rồi, tim anh đang đập mạnh vô cùng.

Vậy thời điểm này, Hà Nguyệt Tâm đang ở đâu?

Vội vàng rút dây sạc ra khỏi điện thoại, lập tức mở máy lên ngay.

Tìm hết danh bạ điện thoại và danh bạ Wechat đều không tìm ra được tên của Hà Nguyệt Tâm.

Lúc này anh mới nhớ ra, thời điểm hiện tại anh căn bản là không có Wechat của Hà Nguyệt Tâm. Bây giờ Hà Nguyệt Tâm mới chỉ vừa được nhận về nhà họ Hà không bao lâu mà thôi, anh vẫn còn đang không quan tâm gì tới em ấy cả.

Tại sao anh ngay cả phương thức liên hệ với em gái mình đều không có chứ?

Nhưng ngược lại Hà Nguyệt Dao lại có gửi mấy tin nhắn qua cho anh.

Tin nhắn gần nhất là vào ngày hôm qua.

Dao: Anh tư, anh mà không trở về nữa thì em sẽ chết mất đấy.

Dao: Anh về rồi lập tức liên hệ em. [Khóc lóc]

Hà Lộ Từ nhìn tin nhắn của Hà Nguyệt Dao, nở một nụ cười lạnh đến cực điểm. Sau khi anh bị què và nhốt mình trong phòng không chịu gặp ai thì anh đã nghĩ ngợi rất nhiều, anh hận tất cả mọi người, nhưng người mà anh hận nhất chính là Hà Nguyệt Dao.

Lúc anh chịu cái khổ vô bờ bến thì em ấy biến mất, nhưng sau khi anh vực dậy rồi thì em ấy lại coi như không có chuyện gì hết mà xuất hiện trước mặt anh, không hề có chút bất an nào, cũng không hề có chút chột dạ nào cả.

Anh nhấn vào phản nhập chữ, lạnh lùng đánh chữ.

Hà Lộ Từ: Mày có bao xa,

Hà Lộ Từ: Thì cút bao xa cho tao.

Gửi hết đi xong, anh mở hồ sơ cá nhân của Hà Nguyệt Dao ra, và kéo vào danh sách đen, sau đó mở danh sách đen ra và xóa đi.

Như vậy thì nếu Hà Nguyệt Dao phản ứng lại rồi muốn kết bạn với anh nữa thì anh cũng sẽ không nhận được thông báo kết bạn.

Xe chậm rãi dừng lại, lúc này anh mới phát hiện là đã đến chỗ gần khu quảng trường nhỏ gần trường rồi.

Nơi này mấy năm nữa sẽ bị giải tỏa, xây thành quảng trường có vòi phun nước hiện đại hơn.

Bây giờ trên quảng trường đang có 2 đám người đứng đối diện nhau, ở giữa cách nhau cả dải ngân hà, về mặt hai bên đều có chút dương cung bạt kiếm, người đứng ở giữa là Triệu Nghị và Từ Dương. Từ Dương gần như là đơn phương bị Triệu Nghị đè trên mặt đất mà đập.

Cảnh tượng có chút máu me.

Anh bức bối dời ánh mắt sang chỗ khác, tính tình bức dọc của anh đã bị Hà Nguyệt Dao kích hoạt rồi, giờ đang không ngừng dâng trào lên trong máu của anh.

Anh thiếu kiên nhẫn nói: "Đến đây để làm gì?"

Tôn Càn chột dạ nhìn những người khác trong xe.

"À...Ồ...Từ Dương tìm chúng ta giúp đỡ, tao nghĩ là dù gì thì chúng ta cũng rãnh không có chuyện gì làm nên đã qua đây rồi."

"Đề nó tự sinh tự diệt đi." Hà Lộ Từ nhú mày.

Anh muốn về nhà, Hà Nguyệt Tâm nhất định là đang ở nhà. Anh đã tính hết rồi, sau khi về nhà thì anh sẽ phải tiếp cận Hà Nguyệt Tâm, phải đối tốt với em ấy, phải khiến cho em ấy thân thiết với anh trước mới được.

Bộ dạng gần như bùng nổ này của Hà Lộ Từ có chút dọa người, khiến cho tất cả mọi người trong xe đều có chút sợ sệt.

Cả đám không ai dám lên tiếng cả, Tôn Càn nói với tài xế: "Vậy.....đi thôi."

Xe chậm rãi khởi động, đường xe đi phải vòng quanh quảng trường, rồi đi ra từ phía tây quảng trường, Hà Lộ Từ cảm điện thoại, trong lòng rối như tơ vò.

Anh vô ý ngước đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe một cái thì đột nhiên tầm nhìn dừng hẳn lại luôn.

Hà Nguyệt Tâm đứng cách chỗ Triệu Nghị không xa, bị đám người Triệu Nghị vây quanh lại, hình thành tư thế bảo vệ như có như không, cô nhìn cảnh tượng Triệu Nghị đánh nhau, trong mắt hiện lên chút lo âu.

Tóc của Hà Nguyệt Tâm xoa sau lưng, khí chất trầm tĩnh, đôi mắt hiện lên sự lo lắng. Chính là đôi mắt này, chính là đôi mắt đã từng nhìn anh một cách kiên định vào thời điểm đó, chỉ dẫn phương hướng cho anh, giúp anh bỏ ra khỏi địa ngục.

Chỉ nhìn em ấy một cái thôi, sự bức dọc và bất an trong người Hà Lộ Từ nháy mắt liền được dập tắt hết rồi.

"Ngừng xe."

Tài xế "Hà" lên một tiếng, mấy người này tuy vẫn còn là học sinh, nhưng người cầm đầu này thời khắc nào cũng tỏa ra hơi thở không dễ chọc vào, Hà Lộ Từ vừa mở miệng, tài xế liền dập thắng xe lại theo phản xạ.

Hà Lộ Từ bước thẳng xuống xe, đám Tôn Càn cũng vội đi theo sau anh.

Cả đám Tôn Càn tưởng là Hà Lộ Từ thay đổi chủ ý rồi, vừa xuống máy bay liền có lộn để đánh, nên đều có chút hưng phấn.

Lưu Vĩnh không biết đã đến từ lúc nào, ông lặng lẽ đứng sau lưng chỗ cách Hà Nguyệt Tâm không xa.

Một người trong đám người Triệu Nghị nhìn Lưu Vĩnh một cái rồi hỏi Hà Nguyệt Tâm: "Mày quen không?"

Hà Nguyệt Tâm quay đầu lại thấy là Lưu Vĩnh thì cũng có chút nghi hoặc, cô không phải đã nói với Lưu Vĩnh là trễ chút mới đến đón cô rồi à? Sao chú ấy bây giờ đã đến rồi? Hơn nữa làm sao Lưu Vĩnh biết cô ở đây vậy?

Thấy Hà Nguyệt Tâm nhìn mình, Lưu Vĩnh cung kính gật đầu tỏ ý chào. Hà Thúy Chi đột nhiên gọi điện cho ông khiến ông giật cả mình, cậu ấy nói Hà Nguyệt Tâm có thể gặp chuyện rắc rối rồi, kêu ông chạy qua đó ngay để bảo vệ Hà Nguyệt Tâm, và báo cáo tình hình lại với cậu ấy mọi lúc mọi nơi.

Nghe xong ông liền lập tức chạy qua đây ngay.

"Quen....." Hà Nguyệt Tâm nói.

Nếu như Hà Nguyệt Tâm quen thì dù trong lòng cả đám có nghi ngờ thì cũng không có hỏi nhiều.

Từ Dương bị Triệu Nghị đè trên đất đập điên cuồng, thế cục đã nghiêng hẳn về một bên rồi.

Triệu Nghị đánh nhau vừa hung hăng vừa không sợ bị thương, nhất định phải đấu đến mức ta chết người sống với Từ Dương mới chịu thôi.

Từ Dương đương nhiên là sẽ không lấy mạng ra đùa với cô rồi, cuối cùng chỉ có thể dùng cánh tay che mặt la to lên: "Ngừng! NGỪNG!"

Triệu Nghị liếm mồ hôi gần khóe miệng, đứng thẳng người dậy, hơi thở có chút không đều, cười nói: "Phế vật."

Từ Dương được hai người đỡ dậy, bị một đứa con gái đè đất mà đánh giữa mặt bàn dân thiên hạ như vậy, thật mất hết mặt mũi mà.

Mặt cậu đỏ bừng lên: "Mày đợi đó, đợi anh Lộ đến rồi thì coi mày còn huênh hoang kiểu gì nữa!"

"Được thôi, tao đợi nó đến."

Triệu Nghị nhìn Hà Lộ Từ không thuận mắt lâu rồi. Ở trong mắt cô, Hà Lộ Từ chỉ là một thằng du côn không có gì giỏi cả, ý vào thân thù tốt thì liền xưng bá xưng vương ở khu vực những trường gần đây.

Về mặt khiêu khích của Triệu Nghệ triệt để chọc tức cả đám Từ Dương rồi. Cả đám đều u ám nhìn đám người Triệu Nghệ.

"Hà Lộ Từ đến rồi!" Không biết là ai hưng phấn hét lên một tiếng.

"Ha ha, Triệu Nghệ tụi bây chết chắc rồi."

Mắt cả đám Từ Dương sáng rỡ lên. Hà Lộ Từ trước giờ đều đối đầu với Triệu Nghệ, lần trước không đánh nhau, lần này thế nhưng đã đánh xong rồi, Triệu Nghệ tương đương là đang đánh vào mặt Hà Lộ Từ, như vậy thì làm sao Hà Lộ Từ có thể bỏ qua một cách êm xuôi được chứ?

Hà Nguyệt Tâm có chút kinh ngạc, anh tư cô trở về rồi à?

Cô hiếu kỳ nhìn qua thì thấy Hà Lộ Từ cũng đang nhìn cô chằm chằm.

Ánh mắt của Hà Lộ Từ mang chút cảm xúc không thể hình dung rõ được, Hà Nguyệt Tâm ngờ ngàng. Kiếp này cô và anh tư căn bản là không gặp nhau mấy, tại sao anh tư lại dùng ánh mắt này để nhìn cô vậy?

Cô dòi tầm mắt ra chỗ khác, nhưng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt của Hà Lộ Từ.

Hà Lộ Từ vừa đến gần thì tất cả mọi người đều không gì nữa, tất cả đều nhìn anh không chớp mắt.

Từ Dương chịu đựng vết thương đau trên người đứng dậy, vội đi đến trước mặt anh nói: "Anh Lộ. Bọn nó càng ngày càng không xem ai ra gì rồi. Quảng trường nhỏ là nơi công công mà, tại sao chỉ được phép tụi nó xài, không cho chúng ta xài chứ. Anh xem, bọn nó còn đánh em thành như vậy nữa chứ."

Từ Dương lộ vết thương trên mặt và cánh tay ra cho mọi người xem.

Tôn Càn chắc chắn hai tiếng, Triệu Nghệ cũng quá ác rồi đi, cũng may là Triệu Nghệ không có để móng tay dài, nếu không thì bây giờ trên người Từ Dương chắc toàn vết thương hở không, cái này là con gái gì chứ, rõ ràng là con báo thì có.

Triệu Nghệ thấy Từ Dương điên đảo thì phi thì cười ra tiếng: "Mày đang nói cái quỷ gì đấy?"

Tôn Càn lác đầu nhìn Triệu Nghệ một cách đầy thương tiếc, Triệu Nghệ xong rồi. Với bộ dạng cấu kính như muốn ăn thịt người của Hà Lộ Từ hồi nãy trên xe thì Triệu Nghệ lần này đúng là chọt đầu vào họng súng rồi, lần trước không động tay không đại biểu lần này Hà Lộ Từ cũng sẽ không động tay.

Từ Dương đợi Hà Lộ Từ chủ trì công đạo cho mình, cậu và Hà Lộ Từ đều là học sinh của Thập Nhất Trung, còn là bạn học cùng lớp nữa, tuy rằng thường ngày không thân nhưng mọi người đều mặc định Hà Lộ Từ là lão đại, có việc lùm xùm nào thì đều nhờ Hà Lộ Từ giải quyết giùm cả.

Nhưng đợi nửa ngày trời vẫn không thấy Hà Lộ Từ nói gì cả, chỉ nhìn chằm chằm phía bên Triệu Nghệ thôi.

Cậu thuận theo ánh mắt Hà Lộ Từ nhìn qua, đợi chút, tại sao anh Lộ lại nhìn chằm chằm con gái nhà người ta vậy?

Hà Lộ Từ thấy Hà Nguyệt Tâm vô thức né tránh ánh mắt của anh thì ánh mắt tối đen hẳn đi. Nhưng nghĩ lại một hồi anh liền hiểu ra ngay, kiếp này anh và Hà Nguyệt Tâm trên danh nghĩa là anh em, nhưng thực ra thì hai người họ căn bản là không thân nhau gì cả.

Hà Lộ Từ quét mắt nhìn đám người Triệu Nghệ, nhủ nhẹ mảy lại, nói với Hà Nguyệt Tâm: "Em ở đây làm gì?"

Tại sao đứa em gái ngoan ngoãn của anh lại chơi chung với đám thiếu nữ quậy phá như Triệu Nghệ chứ?

Hay là kiếp trước trong lúc anh không hay biết thì em gái đã chơi chung với đám người này rồi?

Chơi chung với đám gái hư thì cũng khó tránh khỏi việc sẽ học hư.

Chẳng lẽ bởi vì kiếp trước anh không đoái hoài gì đến Hà Nguyệt Tâm cho nên mới dẫn đến việc em ấy dấn vào loại người như Triệu Nghệ ư?

Tôn Càn kinh ngạc cùng cực, Hà Lộ Từ đây là giọng điệu dịu dàng gặp quỷ gì đây, Anh Lộ của cậu từ khi nào nói chuyện nhẹ nhàng dịu dàng vậy rồi? Ngay cả giọng nói của đề thấp xuống cứ như sợ sẽ làm sợ ai vậy đây.

Bọn họ đi theo Hà Lộ Từ đã nhiều năm rồi, nhưng chưa được nhận đãi ngộ này bao giờ cả.

Triệu Nghệ thấy Hà Lộ Từ nhìn Hà Nguyệt Tâm thì cũng nhướng mày lên, ánh mắt mang chút nghi hoặc.

Anh tư thế nhưng lại mở miệng nói chuyện với cô trước mặt nhiều người như vậy, Hà Nguyệt Tâm có chút kinh ngạc. Kiếp trước vào thời điểm này, Hà Lộ Từ cho dù gặp cô cũng không nói được mấy câu nữa, thậm chí bạn bè xung quanh anh ấy còn không biết cô là em gái anh ấy nữa.

Hà Nguyệt Tâm chỉ ván trượt dưới chân mình, ngửi khí có chút xa lạ: "Đến.....chơi lướt ván."

Trời đang tối dần đi, đèn trên quảng trường nhỏ cũng bật dần lên, đối diện đường có một siêu thị lớn, ngoài cửa siêu thị đã có người nhảy múa đường sinh rồi, lâu lâu còn truyền đến tiếng nhạc nữa.

Hà Lộ Từ nhú mảy, nếu là thường ngày thì anh sẽ giải quyết tình hình trước mắt trước rồi mới lo những chuyện khác, nhưng nhìn tình hình này thì em ấy cũng bị cuốn vào rồi.

Anh xoay đầu nhìn Từ Dương: "Cho mảy thêm một cơ hội nữa, nói tiếng người cho tao."

Có ngu thì cũng nghe ra được Từ Dương đang vừa ăn cướp vừa la làng rồi, Hà Lộ Từ từng giải quyết rắc rối mấy lần cho nó, nhưng đó cũng chỉ là nể tình là bạn học cùng lớp thôi, nhưng việc này không thể hiện anh tán thành cách làm của nó.

Từ Dương ghen lời, lúc này mới miễn miễn cưỡng cưỡng kể rõ hết ra.

"Em chỉ lễ phép mời nó đi thôi cũng đâu có đuổi nó đi đâu. Cũng có gì sau đâu chứ, thế nhưng Triệu Nghệ lại không nói hai lời liền đánh nhau với em liền."

Hà Lộ Từ híp mắt lại, cắt ngang lời nó: "Mày muốn mời ai đi?"

Từ Dương chỉ chỉ Hà Nguyệt Tâm, biểu cảm trên mặt có chút vô tội.

Hà Lộ Từ nhìn không được cười ra tiếng, anh liếm liếm khóe môi: "Mày tại sao phải mời em ấy đi?"

Trong lòng Tôn Càn thâm kêu không tốt, Hà Lộ Từ cười rồi. Nếu như Hà Lộ Từ trực tiếp nổi giận thì còn tốt, nhưng Hà Lộ Từ cười rồi, điều này chứng tỏ anh Lộ của cậu tức giận không nhẹ đâu.

Chỉ là không biết Từ Dương rút cuộc chọc giận Hà Lộ Từ chỗ nào rồi.

Từ Dương thấy Hà Lộ Từ tuy là cười, nhưng mắt lại không có chút ý cười nào cả thì nói chuyện cũng trở nên cà lăm rồi: "Bối.....bối vì.....bọn em muốn tập nhảy."

Hà Lộ Từ quét mắt nhìn đám người sau lưng Từ Dương, cả đám thấy Hà Lộ Từ nhìn qua thì không tự giác cúi đầu né tránh ánh mắt của anh.

"Muốn tập nhảy ư, dễ mà." Hà Lộ Từ cười nhẹ nói.

"Anh Lộ." Mắt Từ Dương sáng rực lên, Hà Lộ Từ đây là muốn chủ trì công đạo cho bọn họ ư.

Hà Lộ Từ bước lên trước, đặt tay lên vai Từ Dương, bẻ đầu nó sang hướng cổng siêu thị, anh chỉ về hướng đám người lớn tuổi đang nhảy dưỡng sinh.

Hà Lộ Từ nói bên tai Từ Dương: "Thích nhảy múa như vậy à?"

Cả người Từ Dương cứng đờ lại, tình huống này có chút không đúng rồi.

Hà Lộ Từ u ám nói: "Nếu như đã thích nhảy múa như vậy rồi thì cả đám tụ tập bây giờ ra đó nhảy theo sau đít người ta hết cho tao, tao chưa cho ngừng thì không được ngừng."

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cùng Chiều Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Từ Dương ngậy người mắt mảy giãy mới chậm rãi "Hà" một tiếng.

Không phải nói là sẽ chủ trì công đạo cho bọn họ sao? Tại sao ánh mắt Hà Lộ Từ nhìn bọn họ còn lạnh lùng hơn nhìn bọn Triệu Nghệ rất nhiều vậy?

Cậu dùng ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Tôn Càn, Tôn Càn lắc lắc đầu, nhìn cậu với ánh mắt tự sinh tự diệt đi.

Đám người đứng sau Từ Dương nhìn sắc mặt của Hà Lộ Từ, không dám nói câu nào cả.

Cầu cứu không có kết quả, Từ Dương chỉ có thể mặt mày đau khổ đi đến phía sau đám bà đi đang nhảy dưỡng sinh. Cậu cũng muốn hỏi tại sao Hà Lộ Từ lại như vậy, nhưng cậu không dám! Cậu sợ nếu hỏi nhiều thêm câu nữa thì Hà Lộ Từ sẽ bực cậu mất, đến lúc đó thì không phải chỉ là nhảy dưỡng sinh đơn giản như vậy nữa đâu.

Tôn Càn đã làm rõ tình hình hiện tại rồi, tính khí của Hà Lộ Từ nói đến là đến, Từ Dương đây là đâm đầu vào hòng sủng rồi, còn nguyên nhân là gì ư, hỏi nãy Hà Lộ Từ nói chuyện dịu dàng như vậy với Hà Nguyệt Tâm, chuyện này trăm phần trăm là liên quan tới Hà Nguyệt Tâm rồi.

Nhưng Từ Dương tốt xấu gì cũng là bạn học cùng lớp với Hà Lộ Từ, hơn nữa Hà Lộ Từ trước giờ vốn cũng chả ưa gì đám Triệu Nghệ rồi, bây giờ thế nhưng không chừa chút mặt mũi nào cho Từ Dương không nói, ngược lại còn đứng về phía đám Triệu Nghệ nữa, đây đúng là tình thế gặp quỷ mà.

Hà Nguyệt Tâm này rốt cuộc có lai lịch gì đây?

Hà Lộ Từ thấy Từ Dương ngoan ngoãn qua đó rồi thì tâm tình mới hơi hòa hoãn một chút, nhưng khi ánh mắt nhìn về phía Hà Nguyệt Tâm thì lông mày lại nhíu chặt lại ngay.

Anh đi đến trước mặt Hà Nguyệt Tâm, ánh mắt nhìn Triệu Nghệ có chút không thân thiện: "Tại sao em lại đi chung với nó vậy?"

Hà Nguyệt Tâm có chút ngạc nhiên với hành động bất ngờ này của Hà Lộ Từ, anh chủ động nói chuyện với cô thì đã thôi rồi thế nhưng còn giúp cô nữa chứ? Chuyện lần này là vì cô mà ra cả, đã khiến cho Triệu Nghệ và Từ Dương đánh nhau rồi không nói, anh tư vừa tới thì rõ ràng thấy được Từ Dương như nhìn thấy cứu tinh vậy, nhưng cuối cùng kết quả anh tư thế nhưng lại không đứng về phía đám Từ Dương.

Cô nhạy cảm phát hiện bầu không khí giữa anh tư và Triệu Nghệ có chút không đúng lắm, Triệu Nghệ liếc mắt nhìn Hà Lộ Từ, trong mắt tràn đầy sự coi thường.

Còn ánh mắt Hà Lộ Từ nhìn Triệu Nghệ cũng lạnh như băng.

"Bạn ấy là bạn của em." Hà Nguyệt Tâm vội nói. Một người là bạn tốt của cô, một người anh tư của cô, cô không hy vọng hai người này sẽ lao vào đánh nhau đâu.

Hà Lộ Từ nhíu mày: "Bạn ư?" Triệu Nghệ với anh đều là những thành phần làm bao chuyện xấu khiến cho giáo viên đau đầu không thể làm gì được.

Em gái chơi chung với Triệu Nghệ, anh không yên tâm, anh lo lắng em gái đi theo Triệu Nghệ sẽ học hư.

Hà Nguyệt Tâm vội nói tiếp: "Đúng vậy, là bạn hôm nay mới quen, bọn em nói chuyện rất hợp nhau, và đều thích chơi lướt ván."

Triệu Nghệ vốn thấy có chút khó hiểu với thái độ thay đổi đột ngột của Hà Lộ Từ, thậm chí đã chuẩn bị sẵn tâm lý là hôm nay sẽ không ra về dễ dàng rồi, nhưng ai biết được Hà Lộ Từ hôm nay lại dễ nói chuyện như vậy, hơn nữa còn có vẻ rất thân quen với nữ sinh trước mắt này nữa chứ.

Cô có ấn tượng rất tốt với Hà Nguyệt Tâm, thậm chí lúc bắt đầu còn có chút hảo cảm nữa, Hà Nguyệt Tâm lo lắng cô sẽ bị thương, lo lắng cô sẽ xảy ra xung đột với Hà Lộ Từ. Bây giờ nhấn mạnh hai người là bạn bè cũng là vì muốn bảo vệ cô.

Cô trước giờ vẫn luôn rất có nghĩa khí, hơn nữa Hà Nguyệt Tâm hiển nhiên với cô là cùng một loại người. Bất kể Hà Lộ Từ và Hà Nguyệt Tâm có quan hệ gì đi nữa thì cô cũng rất vui khi có người bạn như Hà Nguyệt Tâm.

Triệu Nghệ dẹp ánh mắt lạnh lùng đi, nhìn Hà Nguyệt Tâm cười nói: "Lần sau có thời gian thì chơi lướt ván chung không?"

Hà Nguyệt Tâm có chút kinh ngạc và vui mừng, xem ra kiếp này Triệu Nghệ vẫn sẽ đồng ý làm bạn với cô rồi, nghĩ tới đây cô không khỏi cười híp hai mắt lại thành hình trăng khuyết: "Được thôi, vậy chúng ta kết bạn Wechat trước đi."

Triệu Nghệ lấy điện thoại ra mở mã QR ra cho Hà Nguyệt Tâm quét. Hà Nguyệt Tâm cũng tỏ vẻ rất vui vẻ hài lòng.

Đầu lông mày của Hà Lộ Từ đứng bên cạnh không khỏi nhảy giật lên một cái, đây là tình huống gì vậy, anh ngay cả Wechat của em gái mình còn không có nữa, nhưng bây giờ em gái ngược lại đi thêm Wechat của Triệu Nghệ, hơn nữa về mặt còn vô cùng vui vẻ nữa là sao đây.

Triệu Nghệ là đối thủ thù địch của anh đó. Tại sao Hà Nguyệt Tâm hình như thích Triệu Nghệ hơn là thích anh vậy chứ?

Ấn đường Hà Lộ Từ âm u dày đặc: "Kết bạn cũng phải lau sáng mắt mới được, đặc biệt là cái loại học sinh hư hỏng tối ngày hút thuốc uống rượu đánh nhau cúp học này mà em cũng muốn làm bạn với người ta à?"

Nếu là người khác thì cũng thôi đi, nhưng Hà Nguyệt Tâm là em gái anh đó, nếu như để em gái làm bạn với Triệu Nghệ thì có đánh chết anh anh cũng sẽ không đồng ý.

Hà Nguyệt Tâm khó hiểu ngẩng đầu lên: "Nhưng mà, không phải anh cũng hút thuốc uống rượu đánh nhau cúp học sao?" Không những vậy, khai giảng nửa tháng rồi vẫn không thấy bóng dáng đâu nữa kia.

Hà Lộ Từ một ngụm máu mắc kẹt ngay cổ họng, sao anh có thể giống được chứ, anh là anh trai em đó.

Nhưng nghĩ đi thì cũng phải nghĩ lại, hình như cũng không có gì không đúng, anh và Triệu Nghệ đúng là chả khác gì nhau cả.

Nhận thức này không khỏi khiến cho mặt anh tối tăm hơn nữa.

Anh mặc kệ, nói chung thì Triệu Nghệ là đối thủ thù địch của anh, anh không đồng ý việc đưa em gái lương thiện đáng yêu của anh tiếp xúc với trà độc.

Triệu Nghệ cười kinh bỉ ra tiếng: "Tôi không có giống nó, trước giờ tôi luôn phân rõ trắng đen thị phi, cho dù có ghét anh như thế nào đi chăng nữa thì cũng sẽ không vì thế mà tổn thất một người bạn."

Mia mai rõ ràng như vậy ai cũng có thể nghe ra được.

Tôn Càn thấy tình hình không đúng, hai lão đại này mới nói không được mấy câu thì lại chống đối nhau nữa rồi, đúng là có thể lao vào nhau đánh toi bời bất kỳ lúc nào mà, thật sự là quá đáng sợ rồi. Trước đây cho dù Hà Lộ Từ có tức giận như thế nào đi chăng nữa, cũng không có giận ra mặt như vậy bao giờ cả, còn lúc này vừa nhìn là biết là đang giận điên người rồi.

Hơn nữa tất cả những điều này đều là bởi vì Hà Nguyệt Tâm hét cả.

Tôn Càn vội bước lên ngăn cách hai người Hà Lộ Từ và Triệu Nghị ra, nói với Hà Nguyệt Tâm: "Em gái à, anh thấy thì hình như em và anh Lộ có quen biết đúng không, hay là chúng ta tìm chỗ nào ngồi xuống nói chuyện được không?"

Hà Nguyệt Tâm cũng có thể nhìn ra được bầu không khí bây giờ đã dương cung bạt kiếm hơn rồi, tuy rằng bây giờ cô và anh tư cũng chưa thân lắm, nhưng cô càng không muốn thấy hai người họ đánh nhau đâu.

Sau khi chào tạm biệt Triệu Nghị xong, Tôn Càn dắt đám người còn lại đến tiệm ăn gần đó.

Mặt Hà Lộ Từ đen như chưa bao giờ được đen, chỗ ngồi trong tiệm ăn là dãy sofa dài đối diện nhau.

Hà Lộ Từ ngồi vào trong, thấy Tôn Càn muốn ngồi xuống kế bên mình thì ngước đầu lên trừng mắt nhìn cậu, Tôn Càn giật cả mình, rồi cậu hiểu rồi. Chỗ ngồi bên cạnh Hà Lộ Từ không phải giành cho cậu.

Lúc Hà Nguyệt Tâm bước vào thì chỉ còn chỗ trống bên cạnh Hà Lộ Từ mà thôi, cô chỉ có thể thuận thế mà ngồi xuống.

Cô đã để Lưu Vinh đợi bên ngoài rồi, và thuận tiện kêu chú ấy nói với anh cả là có lẽ sau bữa tối cô mới có thể về được lận.

Hà Lộ Từ thấy Hà Nguyệt Tâm ngồi bên cạnh anh thì sắc mặt mới hòa hoãn hơn chút, anh lau sạch chén đĩa trên bàn, sau khi lau xong thì đen mặt đặt trước mặt Hà Nguyệt Tâm.

Cả đám Tôn Càn ngồi đối diện thờ cũng không dám thờ mạnh, ở trước mặt có một chậu phụng rang, cả đám một người bóc mấy hạt rồi để trên tay, vừa ăn vừa nhìn không được nhìn Hà Nguyệt Tâm với ánh mắt tràn đầy hiếu kỳ.

Cô gái này rốt cuộc là thần thánh phương nào vậy. Thế nhưng ngày đầu tiên gặp Triệu Nghị liền đánh vào nội bộ đám người Triệu Nghị không nói, Triệu Nghị còn mới gặp như đã quen thân rất lâu với em ấy nữa chứ. Mấy cái thôi thì cũng thôi đi, ngay cả Hà Lộ Từ trước giờ nổi danh là tính tình cộc, thái độ với em ấy cũng trở nên rất là dịu dàng như gió mùa xuân vậy.

Triệu Nghị và Hà Lộ Từ là ai chứ, đó là hai lão đại mà mấy trường gần đây ai cũng không dám trêu chọc đấy.

Hơn nữa hồi này hai người đó còn thiếu chút nữa đánh nhau vì Hà Nguyệt Tâm nữa chứ!

Cô gái này không đơn giản đâu.

Hà Nguyệt Tâm có chút không tự tại, kiếp này cô chưa từng ngồi ăn chung bàn với anh tư lần nào cả, mấy người đối diện không chưa từng gặp qua ai hết, tâm tình của anh tư hình như cũng không được tốt lắm, cũng không muốn mở miệng nói chuyện nữa.

Cô nhớ đến chuyện kiếp trước anh tư bị què chân do bị tai nạn khi đưa xe, thờ dài trong lòng. Đây là lần đầu tiên cô biết được thì ra anh tư lại oai phong như vậy, mọi người ai cũng nghe theo lời anh hết. Nhớ tới bộ dạng sa sút tinh thần của anh tư kiếp trước, cô không khỏi có chút mềm lòng.

Hà Lộ Từ tuy rằng đen mặt, nhưng nên gọi món thì gọi món, cũng không hỏi qua Hà Nguyệt Tâm, nhưng khi lên món thì Hà Nguyệt Tâm mới phát hiện, nhưng món này đều là những món cô thích ăn cả. Chẳng lẽ khẩu vị của anh tư giống cô ư?

Xoay đầu cô liền bác bỏ ý nghĩ này ngay, cô gấp một con tôm đặt vào trong bát của Hà Lộ Từ: "Anh tư, ăn tôm."

Động tác Hà Lộ Từ khựng lại, cái môi vốn đang là một đường thẳng thì giờ đây bên khóe đã từ từ nhếch lên cao rồi, anh họ nhẹ hai tiếng, lột vỏ tôm trong chén ra, lại gấp thêm một con tôm lột vỏ tiếp, mãi đến khi trong chén chất đầy thịt tôm trắng nõn rồi thì anh mới đặt chén đến trước mặt Hà Nguyệt Tâm.

Hà Nguyệt Tâm nhìn cái chén trước mặt, có chút kinh ngạc, cô cắn đầu ngoan ngoãn nói lời cảm ơn: "Cảm ơn anh tư."

Mặt mày Hà Lộ Từ triệt để giãn ra hết rồi, giọng nói nghe kỹ thì còn nghe ra chút dịu dàng và nuông chiều nữa: "Ăn nhiều chút."

Tôn Càn ngồi đối diện xem tới nổi đầu cũng xém nuốt luôn rồi.

Không phải, anh hai, anh lật mặt có phải hơi lẹ không, người ta không phải chỉ là gấp con tôm cho anh thôi sao, anh có cần phải vậy không? Anh tha thứ để dài vậy luôn hả? Khí thế anh đại của Thập Nhất Trung của anh đi đâu rồi?

Hà Lộ Từ lại bắt đầu công trình lột vỏ tôm, cốt khí là gì, có ăn được đâu. Có cái gì quan trọng hơn việc làm em gái vui chứ.

Em gái chịu đồ ngọt anh, chứng minh là trong lòng em gái có sự tồn tại của người anh tư này là đủ rồi.

Tôn Càn thấy Hà Nguyệt Tâm ăn tôm thì có chút thèm, nhắc đĩa lên muốn gấp thì bị đĩa của Hà Lộ Từ đánh vào, còn bị Hà Lộ Từ dùng ánh mắt uy hiếp nữa chứ.

Tôn Càn có chút muốn khóc: "Anh Lộ, nhìn thân hình nhỏ bé của em ấy thì cũng có ăn được nhiều vậy đâu chứ, tốt xấu gì cũng cho tụi em nếm mấy miếng đi chứ."

Điều kiện của gia đình cả đám đều không sai, bây giờ đến chỗ này, tại sao ăn một con tôm thôi cũng khó khăn như vậy chứ?

Hà Lộ Từ lạnh lùng nói: "Tụi bây tự mình kêu một đĩa khác đi."

Tôn Càn không còn cách nào khác, chỉ có thể lại kêu thêm đĩa khác, nhưng mà chỉ có thể tự mình lột lấy mà ăn thôi, không có đãi ngộ tốt như Hà Nguyệt Tâm đâu.

Trong Phòng sách yên tĩnh, Hà Thúy Chi ngồi nghe Lưu Vĩnh báo cáo lại tình hình.

Hà Nguyệt Tâm chơi chung với với thiếu nữ quậy phá Triệu Nghị, còn tự xưng là bạn bè nữa. Người của Triệu Nghị thiếu chút nữa còn đánh nhau với người của Hà Lộ Từ nữa, cuối cùng Hà Lộ Từ ra mặt giải quyết, nhưng đến cuối thì lại đứng về bên phía Triệu Nghị.

Anh có chút kinh ngạc nhướng mày, Hà Lộ Từ đây không phải là đứng về phía Triệu Nghị mà là đứng về phía Hà Nguyệt Tâm.

Nhưng từ khi nào mà Hà Lộ Từ đã bắt đầu cưng chiều Hà Nguyệt Tâm rồi vậy?

Nhưng mà cũng không tính là cưng chiều nữa, tất cả những người có mặt ở hiện trường đều không thân không thích gì với Hà Lộ Từ cả, ở trước mặt người lạ, đương nhiên là phải hướng về em gái ruột của mình rồi.

Anh có chút lo lắng Hà Nguyệt Tâm và Triệu Nghị chơi chung với nhau, nên đã bảo Lưu Vĩnh tra bối cảnh của Triệu Nghị rồi, cũng may là kết quả cuối cùng không sai. Triệu Nghị tuy rằng phản nghịch, nhưng cũng không gây ra chuyện gì thương thiên hại lý cả, ngược lại còn rất có nghĩa khí với bạn bè nữa. Mấy nữ sinh tuy rằng sợ Triệu Nghị, nhưng lại rất ít người ghét cô.

Dưới lầu đột nhiên có tiếng động, chắc là Hà Nguyệt Tâm về rồi, anh đóng laptop lại, đứng dậy, đi xuống lầu.

Nhưng khi nhìn thấy Hà Lộ Từ và Hà Nguyệt Tâm về chung thì bước chân anh khựng lại: "Tại sao em lại về đây?"

Anh nhú mày, Hà Lộ Từ là đứa em nhỏ nhất trong bốn anh em bọn họ, đang nằm trong quá trình phản nghịch, trước giờ không chịu nghe theo lời người anh cả là anh đây cả, hơn nữa đã dọn ra khỏi biệt thự nhà họ Hà từ sớm rồi, tự sống trong nhà của mình, cả ngày đều chơi đùa chung với đám bạn xấu của nó.

Hà Lộ Từ thật ra rất không phục người anh cả này của mình, anh cũng có chút đau đầu với đứa em trai này của anh.

Nhưng bây giờ, Hà Lộ Từ thế nhưng lại về chung với Hà Nguyệt Tâm ư?

Hà Lộ Từ thấy người đến là Hà Thúy Chi thì có chút không được tự nhiên, tính ra thì đã hơn nửa năm trời anh không gặp Hà Thúy Chi rồi.

"Sau này em sẽ dọn về đây ở."

Lúc cả đám người ăn xong chuẩn bị về thì anh đột nhiên nhớ ra vào thời điểm này hình như em gái không được tiếp đón ở trong nhà, cho nên muốn em gái qua ở với anh, nhưng em gái không có đồng ý, còn nói ở nhà sống rất thoải mái, anh cả và anh hai đều rất tốt với cô. Anh nghi ngờ trong lòng, kiếp trước rõ ràng bốn anh em đều rất lạnh nhạt với Hà Nguyệt Tâm mà, chẳng lẽ là anh nhớ sai rồi sao, chẳng lẽ trong thời điểm anh chưa tiếp xúc với Hà Nguyệt Tâm thì 3 người anh còn lại thật ra đối xử rất tốt với Hà Nguyệt Tâm sao?

Chẳng lẽ chỉ có mình anh đối xử lạnh nhạt với Hà Nguyệt Tâm thôi sao? Sau khi phát hiện ra khả năng này thì hối hận vô cùng cực.

Sống chết muốn về chung với Hà Nguyệt Tâm, và quyết định sẽ dọn về sống, như vậy mới có thể ở gần em gái hơn.

Hà Thúy Chi nhướng mày, đối với quyết định của Hà Lộ Từ có chút khó hiểu, nhưng xoay đầu lại quảng vấn đề này ra sau đầu, ở đây phòng ở nhiều vô cùng, em trai anh muốn ở thì ở thôi, chả có gì cả.

Hà Nguyệt Tâm quét mắt nhìn cả phòng khách, trước đây mỗi lần cô về nhà anh hai đều sẽ ngồi trong phòng khách đợi cô cả, nhưng hôm nay lại không thấy bóng người ở đâu cả.

"Anh hai đâu rồi anh?"

"Gần đây nó có chút bận." Hà Thúy Chi nói.

Gần đây Hà Tĩnh Hoài thần thần bí bí không biết đang bận cái gì nữa, Hà Thúy Chi có nghe nói Hà Tĩnh Hoài đang tính hủy hợp đồng với công ty, phải người đi điều tra thì tra ra được là gần đây Hà Tĩnh Hoài đích thực là đang bận hủy hợp đồng, hơn nữa còn muốn tự lập phòng làm việc riêng nữa.

Hà Nguyệt Tâm vui vẻ chia sẻ với Hà Thúy Chi: "Anh cả, hôm nay em lại kết thêm một người bạn mới đây."

"Cô bé Triệu Nghệ à?"

Hà Nguyệt Tâm nghi hoặc ngẩng đầu lên: "Anh cả sao anh biết vậy?"

Hà Thúy chốt dạ, anh không thể nào nói cho Hà Nguyệt Tâm biết là Phương Viên nói cho anh biết được, anh lạnh nhạt nói: "Luu Vĩnh đã nói hết những chuyện phát sinh hồi chiều cho anh nghe rồi."

Hà Nguyệt Tâm ừm một tiếng, tiền lương của Luu Vĩnh là Hà Thúy Chi chi trả, cho nên báo cáo lại với Hà Thúy Chi cũng là chuyện thường thôi.

Hà Thúy Chi nhủ mảy lại: "Nhưng mà, nghe nói Triệu Nghệ thường hay hút thuốc đánh nhau cúp học trên trường."

Hà Nguyệt Tâm vừa trở về thì liền chia sẻ những chuyện trải qua trong ngày với Hà Thúy Chi, nhìn rất là thân thiết với Hà Thúy Chi. Còn anh thì chỉ như là người ngoài vậy, bị hai người bỏ dạt qua một bên, trong lòng Hà Lộ Từ có chút không vui.

Bây giờ Hà Thúy Chi cũng nhắc đến những chuyện không tốt của Triệu Nghệ, Hà Lộ Từ nhếch mép cười, cái thiệt này anh đã chịu qua rồi, trong lòng em gái thật tâm coi Triệu Nghệ là bạn, cho dù Triệu Nghệ có hút thuốc đánh nhau cúp học thì vẫn sẽ là bạn em ấy thôi.

Bây giờ anh cả nòi nào không sôi nhắc nòi nấy, Hà Lộ Từ vui vẻ khi có người gặp họa, đợi xem Hà Thúy Chi mất mặt trước mặt Hà Nguyệt Tâm.

Hà Nguyệt Tâm sớm đã nghĩ xong cách để ứng đối rồi: "Con người không thể chỉ xem vẻ bề ngoài à thôi, thực ra Triệu Nghệ rất có nghĩa khí, còn rất lương thiện nữa, em rất thích bạn ấy."

Hà Thúy Chi lấy làm vui, nhu hòa nói: "Hôm nay Triệu Nghệ đứng ra bảo vệ em, anh cũng cảm thấy Triệu Nghệ rất tốt. Nói chung nếu Tâm Tâm thích thì kết bạn với ai cũng được hết, anh cả ủng hộ em"

Thấy anh cả thế nhưng lại thông suốt như vậy, không giống như anh tư chút nào cả, thì trong lòng Hà Nguyệt Tâm vui vẻ hẳn lên: "Anh cả thật tốt."

Hà Lộ Từ: "?"

Đây là triển khai gì đây? Không phải là chê Triệu Nghệ sao? Từ khi nào mà Hà Thúy Chi lại dễ nói chuyện như vậy rồi?

Trước đây khi anh chơi chung với đám bạn ăn không ngồi rồi như Tôn Càn thì chẳng phải lần nào Hà Thúy Chi cũng giáo huấn anh đến mức máu chó đầy đầu sao?

Hơn nữa đều là nói xấu Triệu Nghệ cả, tại sao Hà Nguyệt Tâm lại lạnh nhạt với anh như vậy, nhưng lại dịu dàng như vậy với Hà Thúy Chi chứ?

Thật là quá bất công mà.

Anh dẹp điện thoại đi, từ trên sofa đứng dậy, không nói lời nào đi về phòng.

Hà Nguyệt Tâm thấy sắc mặt Hà Lộ Từ không tốt thì vội kêu anh lại: "Anh tư?"

Hà Lộ Từ đi lên lầu luôn, không thêm để ý Hà Nguyệt Tâm nữa.

Lý Nham đứng lúc đang xuống lầu, đụng mặt với Hà Lộ Từ.

Ông cung kính chào Hà Lộ Từ, nhưng Hà Lộ Từ làm như không nghe thấy đen mặt đi lên luôn.

Lý Nham vẻ mặt khó hiểu, Hà Lộ Từ đây là bị sao vậy, ai trêu chọc cậu ấy rồi, tại sao vẻ mặt cứ như muốn giết người vậy?

Tính khí xấu của Hà Lộ Từ duy trì thẳng đến ngày hôm sau khi đến trường.

Hà Lộ Từ và Hà Nguyệt Tâm không học chung lớp, lớp của anh là lớp xếp hạng bét trong trường.

Thấy Hà Lộ Từ đi học rồi thì những thành phần năng nổ trong lớp đều an phận hơn rất nhiều.

Tôn Càn thấy Hà Lộ Từ cả buổi sáng không nói lời nào, mặt cứ hầm hầm suốt, lên lớp là nằm ngủ thẳng trên bàn luôn, có nói gì với anh anh đều không thèm đoái hoài cả thì có chút mê mang. Hôm qua không phải vẫn còn bình thường sao? Tại sao hôm nay lại tức giận nữa rồi?

Bọn họ cũng coi như là mò rõ quy luật của Hà Lộ Từ rồi, Hà Lộ Từ sẽ không vì chuyện nhỏ nhặt mà tức giận đâu, cho nên lần này nhất định là xảy ra chuyện lớn gì rồi.

Nhưng mà bọn họ không dám hỏi. T_T

Lúc học tiết Ngữ Văn, bầu không khí lớp này không giống như lớp trọng điểm, học sinh bên dưới không phải đánh bài, xem film thì cũng xem tiểu thuyết, làm gì cũng có cả.

Trong những tiết khác thì có thể còn thu liễm xú, nhưng tiết Ngữ Văn thì không thềm kiềng nề gì cả, nguyên nhân rất dễ thôi, vì giáo viên Ngữ Văn là sinh viên mới ra trường không bao lâu, căn bản là không quản nổi bọn họ.

Giáo viên giờ đây đang hét khản cổ kêu học sinh im lặng, nhưng hét mấy tiếng rồi vẫn không ai thềm nghe cả, nhìn như một đóa thủy tiên nhỏ bé đáng thương vậy.

Hà Lộ Từ tâm tình vốn đã không được tốt rồi, bây giờ tiếng ồn trong lớp lại vang vẳng khắp nơi, anh càng ngày càng bức bối, anh đứng phắt dậy đập mạnh tay lên mặt bàn.

Tiếng đập có chút lớn, nhất thời khiến tất cả mọi người im phăng phắt, cứ như bị bấm nút tắt âm vậy.

Gân xanh trên trán Hà Lộ Từ nhảy không ngừng: "DM, im hết cho tao coi."

Giáo viên thấy Hà Lộ Từ nổi đóa thì càng sợ hãi hơn nữa, cơ thể nhịn không được run cầm cập, cô có cảm giác là Hà Lộ Từ đang bảo cô câm miệng.

Tôn Càn đang đánh bài, nhưng giờ phút này cũng mở lớn miệng, bài vẫn còn cầm trên tay, vẫn chưa kịp dẹp.

"Ai nói thêm tiếng nào nữa thì cút hết ra ngoài cho tao."

Vừa nói xong thì trong lớp lặng ngắt như tờ, không ai dám nói gì nữa. Mấy đứa đang quay ra đằng sau nói chuyện với đứa sau bàn đều quay thẳng người lại hết.

Đùa sao, bọn họ chọc ai cũng không dám chọc Hà Lộ Từ, nếu như bọn họ còn nói thêm câu nào nữa, thì Hà Lộ Từ thật sự sẽ làm ra chuyện đuổi cổ bọn họ ra khỏi lớp đấy.

Thấy mọi người im lặng hết rồi thì giáo viên Ngữ Văn thở phào một hơi, nhìn Hà Lộ Từ với ánh mắt cảm ơn, nhưng Hà Lộ Từ đã nằm bò lên bàn để ngủ rồi.

Sau khi tan học, cả đám Tôn Càn quay quần lại với nhau.

"Có khi nào thấy anh Lộ nổi giận đến như vậy bao giờ đâu. Anh ấy rốt cuộc bị sao vậy? Anh ấy có nói với tụi mày không?"

Cả đám đều lần lượt lắc đầu.

Tôn Càn giả bộ cao thâm nói: "Chắc chắc, bọn mày ngu à? Hôm qua nó cũng nổi giận rồi đó, bọn mày quên rồi sao?"

"Đúng rồi đó, nói sao tao lại thấy quen quen. Hình như là vì cô bé tên Hà Nguyệt Tâm thì phải?"

"Chẳng lẽ lần này cũng vậy sao? Bọn họ rốt cuộc có quan hệ gì vậy?"

Tôn Càn rờ cằm, hôm qua Hà Lộ Từ ân cần lột vỏ tôm cho Hà Nguyệt Tâm không nói, còn kêu bọn họ về trước nữa, rất rõ ràng là muốn đưa người ta về nhà rồi, bây giờ lại nổi giận lớn như vậy, mọi người hay nói người đang yêu đương thì tâm tình rất bất thường, chẳng lẽ anh Lộ của cậu đang yêu sao?

Tôn Càn mạnh dạn đoán: "Có lẽ chúng ta sắp có chị dâu rồi đấy?"

Cả đám nhỏ giọng tám chuyện, thì Hà Lộ Từ nằm ngủ bên cạnh đột nhiên đứng bật dậy.

Tôn Càn giật cả mình, sợ lời hỏi nầy của bọn họ đã bị Hà Lộ Từ nghe được rồi.

Hà Lộ Từ nhìn bọn họ một cái rồi đi thẳng ra khỏi lớp học.

Tôn Càn vội nói: "Lát hồi chúng ta có hẹn chơi bóng với lớp A3 đấy, mày đi đâu vậy?"

"Xin lỗi." Hà Lộ Từ vứt lại câu này rồi đi thẳng.

Trên đường Hà Lộ Từ vừa đi vừa nghĩ, anh đã nghĩ rõ rồi, hôm qua là anh đã tức giận quá rồi, thấy Hà Nguyệt Tâm và anh cả thân thiết như vậy nên trong lòng anh không cân bằng.

Lúc sau khi lên lầu Hà Nguyệt Tâm có kêu anh nhưng anh cũng mặc kệ.

Anh đột nhiên có chút hối hận, lúc đó trong lòng anh đang tức giận cố ý không thềm quan tâm Hà Nguyệt Tâm, không biết Hà Nguyệt Tâm có giận anh hay không nhỉ, có đau lòng hay không nhỉ, hay có cảm thấy người anh tư này không thích em ấy không.

Cho dù hỏi nầy anh nằm bò trên bàn nhưng anh hoàn toàn không ngủ được, càng nghĩ về chuyện hôm qua thì anh càng ngồi yên không được.

Tại sao anh lại nhỏ nhen như vậy cơ chứ, anh muốn Hà Nguyệt Tâm tha lỗi cho anh, thế nhưng anh lại không chể không được tính khí của mình.

Phòng học của Hà Nguyệt Tâm nằm ở tòa nhà khác, phải đi xuyên qua sân trường mới đến được.

Thấy Hà Lộ Từ đi ngang qua sân trường, tầm mắt của một số nữ sinh xung quanh đều không tự giác mà nhìn về phía anh.

Hà Lộ Từ vốn là nhân vật nổi tiếng trong trường, nhà vừa giàu có, lại còn đẹp trai nữa, tuy rằng tính khí không tốt, nhưng trong cuộc bình chọn Nam Vương giảng đường trên diễn đàn trường anh vẫn luôn giành hạng nhất.

"Hà Lộ Từ rốt cuộc cũng đến trường rồi à. Anh ấy đi đâu vậy?"

"Còn có thể đi đâu được nữa, khẳng định là đi tìm Hà Nguyệt Tâm rồi."

"Anh ấy có biết chuyện xảy ra vào thời gian trước không nhỉ."

"Khẳng định là không biết rồi, nếu như biết rồi thì Lý Yến còn có thể sống được trong trường này à?"

Mấy nữ sinh đi ngang qua Hà Lộ Từ bước ra khỏi dãy nhà dạy học, sau khi thấy Hà Lộ Từ thì liền bắt quái mấy câu, đang chuẩn bị đến căn tin mua đồ thì đột nhiên có người đứng chặn đường bọn họ lại.

Ngước đầu lên xem thì thấy Hà Lộ Từ cao hơn bọn họ một cái đầu đang lạnh lùng cúi xuống nhìn bọn họ, khiến cho bọn họ cảm thấy vô cùng áp lực: "Hỏi này mấy người vừa nói gì?"

Mặt bọn họ không khỏi đỏ bừng lên, bọn họ chưa từng nói chuyện với Nam Vương giảng đường trong truyền thuyết bao giờ cả, đây vẫn là lần đầu tiên đây.

Cả đám nghe rõ Hà Lộ Từ hỏi gì thì tôi nhìn bà bà nhìn tôi, đều không dám lên tiếng, thấy vẻ mặt Hà Lộ Từ ngày càng thiếu kiên nhẫn thì một nữ sinh sợ sệt lên tiếng: "Đó là chuyện mới xảy ra mấy ngày trước, nghe nói Lý Yến xúi dục người khác vứt balo và tập võ của Hà Nguyệt Tâm vào thùng rác."

Hà Lộ Từ nghe xong sắc mặt liền đen như đất nòi ngay: "Lý Yến là ai?"

Mấy nữ sinh quay mặt nhìn nhau: "Hà Nguyệt Dao."

Hà Nguyệt Dao đổi tên từ khi nào vậy?

Hà Lộ Từ đè nén sự nghi hoặc xuống, lạnh lùng nói: "Nói tiếp đi."

Đám nữ sinh thấy sắc mặt Hà Lộ Từ ngày càng kém thì liền cả lăm ngay: "Không những vậy.....còn...còn....."

Hà Lộ Từ: "Còn gì nữa?"

"Còn lộ chuyện trước đây Lý Yến tung tin đồn nhảm về Hà Nguyệt Tâm trên mạng nữa, và còn dẫn dụ fan bạo lực mạng ba mẹ nuôi của Hà Nguyệt Tâm nữa."

Lời còn chưa nói xong thì thấy Hà Lộ Từ xoay người đi vào trong dãy nhà ngay, nhìn phương hướng thì là lớp của Lý Yến và Hà Nguyệt Tâm.

Ai cũng có thể nhìn ra được sát khí đằng đằng trên mặt Hà Lộ Từ, nghe nói trước đây Hà Lộ Từ từng đánh người khác đến nỗi nhập viện luôn, đám nữ sinh hồi tưởng lại chuyện đó mà nhin không được lo lắng sợ sệt.

Cả đám nghĩ lại mà có chút lo sợ: "Chúng ta.....có phải là nhiều chuyện rồi không?"

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cùng Chiều Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Hà Lộ Từ đi thẳng vào dãy phòng học, học sinh trên đường đều không tự chủ được dạt qua hai bên nhường đường cho anh, không vì gì cả, chỉ là vì sắc mặt lúc này của Hà Lộ Từ thật sự quá đáng sợ mà thôi.

Tất cả mọi chuyện đã khác hoàn toàn với kiếp trước rồi. Thái độ của anh cả với Hà Nguyệt Tâm thay đổi rồi không nói, hoàn cảnh trong nhà của Hà Nguyệt Tâm cũng khác hoàn toàn so với kiếp trước nữa. Lúc trước anh còn đoán là chắc chỉ là vì kiếp trước anh không quan tâm đến chuyện của Hà Nguyệt Tâm nên mới có nhiều chuyện mà anh không biết tới như thế này.

Nhưng kiếp trước Hà Nguyệt Dao không hề bị đuổi ra khỏi nhà, cũng không có đổi tên, càng không có bị lộ chuyện bôi xấu Hà Nguyệt Tâm trên mạng và chuyện bạo lực mạng ba mẹ nuôi của Hà Nguyệt Tâm bao giờ cả.

Trùng sinh có lẽ không phải là đặc quyền riêng của anh, nhưng tất cả những thứ này không phải thứ quan trọng nhất, chuyện quan trọng trước mắt bây giờ của anh chỉ có một mà thôi, đó là đối xử tốt với em gái, không để cho em gái chịu bất kỳ thương tổn nào cả.

Hà Nguyệt Dao không những tổn thương Hà Nguyệt Tâm, mà còn làm ra chuyện dẫn dụ bạo lực mạng ba mẹ nuôi của Hà Nguyệt Tâm nữa chứ. Hà Nguyệt Tâm hiếu thảo với cha mẹ nuôi, tổn thương cha mẹ nuôi thì chẳng khác nào tổn thương bản thân Hà Nguyệt Tâm cả.

Với tính cách ích kỷ chỉ biết nghĩ cho mình của Hà Nguyệt Dao mà nói, thì anh hoàn toàn có lý do tin tưởng Hà Nguyệt Dao chắc chắn sẽ làm ra những chuyện ác độc này.

Bước vào dãy nhà, đang chuẩn bị lên lầu thì bên hông vang lên giọng nói có chút run rẩy: "Anh tư."

Hà Lộ Từ quay đầu qua nhìn thì thấy Lý Yến đang im lặng đứng trên hành lang, mặt đeo khẩu trang, có chút lưỡng lự nhìn anh, không dám bước lên trước.

Hà Lộ Từ nhếch môi cười, anh đang tìm nó thì nó đã tự mình mò lên tới cửa rồi.

Lý Yến thấy biểu cảm trên mặt Hà Lộ Từ, nhìn xuống xúc động muốn lùi về sau của mình lại. Tính khí của anh tư trước giờ đều không tốt, nhưng lại luôn nhẫn nại hơn rất nhiều khi đối mặt với cô, tuy rằng bình thường cô cũng rất sợ anh, nhưng ý vào sự nhẫn nại đó của anh mà cô cũng dám làm nũng với anh.

Hôm qua cô nhận được tin nhắn của Hà Lộ Từ, ngữ điệu không chút khách sáo nào đã thôi, còn nhìn ra chút ghét bỏ từ trong câu chữ nữa. Trải qua sự thay đổi thái độ của anh cả và anh tư, cô đều quy hết vào do cô làm chuyện xấu bị bại lộ nên mấy anh trai mới ghét bỏ cô.

Nhưng cho dù mấy anh trai có ghét cô thì đã sao chứ, cô vẫn sẽ đến tìm bọn họ, cô thật sự không muốn sống trong nhà họ Lý tí nào cả.

Lý Yến không đợi Hà Lộ Từ gây khó dễ liền tháo khẩu trang ra, vết thương mấy hôm trước đánh nhau với Vương Mộng Giai vẫn còn hằn trên mặt, cô bị Vương Mộng Giai tát mấy bạt tai, nửa bên mặt đều sưng vù lên. Lúc trước sợ bạn học sẽ cười vào mặt cô nên cô không có đến trường, nhưng hôm qua sau khi biết Hà Lộ Từ trở về rồi thì hôm nay cô liền vội vàng đến trường ngay.

Hà Lộ Từ nhướn mày nhìn thương tích trên mặt Lý Yến, người ác thì có kẻ ác khác trùng trị mà, Lý Yến đây là bị ai đánh rồi à?

Lý Yến nhớ đến cảnh tượng ngày hôm đó, càng nghĩ càng uất ức: "Anh tư, em thừa nhận là em sai rồi, là em đổ kị Hà Nguyệt Tâm, em sợ sau khi nó quay về rồi em sẽ mất hết tất cả mọi thứ bây giờ em có, cho nên em mới gieo rắc tin đồn xấu của Hà Nguyệt Tâm lên mạng, nhưng đó cũng chỉ là nhất thời tức giận mà thôi, em không nghĩ tới sẽ dẫn đến hậu quả nghiêm trọng như vậy. Lần bạo lực mạng đó, em chỉ là thấy fan của Hà Nguyệt Tâm không thuận mắt mà thôi, em không biết fan đó là ba mẹ nuôi của nó. Em hoàn toàn không biết bạo lực mạng sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng như vậy, nếu như em biết thì em sẽ không làm như vậy đâu!"

Hồi nãy có nghe 2 bạn nữ sinh hồi nãy nói sơ qua, Hà Lộ Từ chỉ biết là Lý Yến tổn thương Hà Nguyệt Tâm, nhưng quá trình cụ thể ra sao thì anh không quá rõ.

Bây giờ Lý Yến vừa khóc lóc vừa kể rõ ngọn ngành mọi việc luôn rồi, tuy rằng nó khóc rất đáng thương, nhưng trọng điểm mà Hà Lộ Từ quan tâm chỉ nằm trong nội dung mà Lý Yến nói mà thôi.

Lý Yến thấy Hà Lộ Từ không nói gì, nhưng về bạo lực trên mặt đã chuyển biến thành trầm tư rồi thì cô trực tiếp nói tiếp: "Hôm đó sau khi mọi chuyện đã xảy ra rồi mấy ngày liền em đều ngủ không ngon giấc cả, nhưng em lại sợ người khác phát hiện là em làm. Em muốn xin lỗi Hà Nguyệt Tâm, nhưng anh cả và anh hai đều đã không tin em rồi. Em đích thực là ích kỷ và xác lảo, nhưng em biết mình sai rồi, anh cả và anh hai đã đuổi em ra khỏi nhà rồi. Người nhà mới của em cũng không ai hoan nghênh em....."

Lý Yến hoàn toàn không muốn nhớ đến những gì mà mình đã thấy sau khi trở về nhà với Lý Đại Kiện nữa, căn phòng vừa âm u lại nhỏ hẹp, cả căn nhà 4 người ở còn không bự bằng phòng vệ sinh của cô nữa.

Mẹ ruột của cô, Chu Lệ 朱丽, ôm cô khóc suốt 2 tiếng đồng hồ không buông tay, nhưng trong lòng cô lại không có chút cảm động nào cả, chỉ cảm thấy lúng túng vô cùng. Trong phòng hoàn toàn không có chỗ đặt chân xuống, nhìn như đầu đầu cũng là vì khuôn vậy.

Cả đêm cô đều không ngủ được, cơm canh càng không thể nào so được với nhà họ Hà cả. Lý Đại Kiện cứ dò hỏi cô rốt cuộc có bao nhiêu tiền suốt, cô thấy chán ghét vô cùng chỉ có thể trả lời qua loa cho xong chuyện mà thôi.

Cô tự nói với mình là phải nhẫn nại, đợi anh tư anh ba về là mọi chuyện sẽ ổn thôi. Nhưng tối qua khi phát hiện ví tiền và thẻ ngân hàng của mình bị người khác động qua thì cô không còn cách nào nhẫn nại được nữa.

Còn muốn đấu với Hà Nguyệt Tâm ư? Cô không muốn nữa, cô chỉ muốn trốn khỏi nhà họ Lý mà thôi, cô tự sống một mình thôi cũng được.

Cô vừa quan sát biểu cảm trên mặt Hà Lộ Từ vừa nói: "Em không dám hoang tưởng rằng mình có thể quay trở về nhà họ Hà nữa rồi, tất cả mọi thứ của Hà Nguyệt Tâm chỉ thuộc về một mình nó mà thôi, em sẽ không giành với nó nữa. Chỉ là em muốn rời khỏi nhà họ Lý, nhưng trên người em lại không có

tiền, anh tư.....trước đây anh thương em nhất mà, linh kiện anh dùng để tân trang lại xe tùy tiện một cái thôi cũng đã trị giá 6 con số rồi, anh có thể giúp em....."

Hà Lộ Từ bây giờ mới hiểu rõ mục đích của Lý Yển. Nó tưởng anh ngu à? Nếu như không phải những chuyện xảy ra kiếp trước thì có thể anh sẽ tin là Lý Yển không phải cố tình muốn hại Hà Nguyệt Tâm.

Nhưng sau khi phá sản nó bỏ tụi anh mà đi, hại anh phải vì trả nợ mà mất một cái chân, bây giờ lại ở đây yêu cầu anh phải giúp nó ư?

Nhớ lại những chuyện đau khổ lúc trước, máu bạo lực trong người Hà Lộ Từ lại sôi trào lên rồi, anh từng bước bước lại gần Lý Yển, nhẹ giọng nói: "Mày biết cảm giác què giò là như thế nào không?"

"Cái gì?" Lý Yển kinh ngạc sợ hãi lùi về sau. Cô biết là tính tình anh tư nóng nảy, cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý là sẽ chọc điên anh tư rồi, nhưng biểu cảm trên mặt anh tư bây giờ không chỉ tức giận mà thôi, trong đó còn mang chút hận thù khắc cốt ghi tâm nữa.

Hà Lộ Từ nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt cô: "Tao có thể hứa với mày, cho mày tiền."

Lý Yển mở lớn mắt ra, trong lòng dấy lên một tia hy vọng: "Thật sao?"

Anh tư cho tiền cô rồi, thì cô có thể rời khỏi nhà họ Lý rồi!

Nhìn sự thay đổi biểu cảm trên mặt Lý Yển, Hà Lộ Từ cười châm chọc ra tiếng: "Nhưng điều kiện là, mày cũng phải thử cảm giác què chân, như thế nào?"

Sự hy vọng trong lòng bị đột nhiên dập tắt, cô có chút hối hận rồi, cô nhìn không được lùi về sau nữa, giọng nói cứ như muốn khóc thành tiếng rồi vậy: "Anh tư, anh đừng dọa em....."

Hà Lộ Từ đứng thẳng người dậy, dẹp giọng điệu lạnh như băng đi, chậm rãi nói: "Mày chỉ cần nói là mày đồng ý hay không thôi."

Què chân thì làm sao cô có thể đồng ý được cơ chứ! Què mất một chân thì không phải chính là phế nhân rồi sao!

Thấy Lý Yển hoảng sợ cắn chặt môi không trả lời thì Hà Lộ Từ cười lạnh một tiếng: "Chỉ cần mày tổn thương Hà Nguyệt Tâm rồi thì bất kể mày là cố ý hay vô ý, tao cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho mày cả."

Cố ý hại người hay vô ý tổn thương người khác ở trong mắt anh thì chả có khác biệt gì cả, Lý Yển muốn dùng khổ nhục kế thì nó đã dùng sai người rồi.

Ai dám tổn thương em gái anh, thì anh sẽ trả thù đến cùng.

Hà Lộ Từ bước lại gần cô, tay sờ nhẹ lên phía bên mặt sưng đỏ của cô, khiến cho mặt cô đau nhói: "Hơn nữa tao kiến nghị mày sau này tốt nhất là đừng xuất hiện trước mặt Hà Nguyệt Tâm nữa, và cũng đừng xuất hiện trước mặt tao nữa. Tuy rằng trước giờ tao chưa đánh con gái bao giờ cả, nhưng bị ép đến đường cùng rồi thì mọi chuyện đều không đoán trước được cả."

Câu nói cuối cùng thật sự lạnh đến thấu xương.

Nhưng ba người đều là học sinh chung trường hết, cô và Hà Nguyệt Tâm còn là bạn học cùng lớp nữa, làm sao có thể không xuất hiện trước mặt Hà Nguyệt Tâm được chứ?

Hà Lộ Từ đây là muốn cô tự chuyển trường sao?

Cô chỉ là muốn xin anh tư cho cô tiền tiêu vặt mà thôi, tại sao cuối cùng lại đến nước cô phải chuyển trường chứ.

Lý Yển nhìn vào mắt Hà Lộ Từ, nhìn không được rùn mình một cái, anh tư tuyệt đối không phải chỉ nói suông mà thôi, anh ấy là làm thật đấy.

Lúc Hà Lộ Từ xuất hiện trước cửa sau lớp Hà Nguyệt Tâm liền dẫn đến một trận xôn xao.

Nhưng sau khi bị ánh mắt Hà Lộ Từ nhìn tới thì lại không tự giác được mà ngậm miệng lại.

Phương Viên ngồi bên cạnh Hà Nguyệt Tâm, ngẩng đầu nhìn Hà Lộ Từ một cái, sau đó lại vội vàng cúi đầu xuống ngay, ôi mẹ ơi, Đại ma vương Hà Lộ Từ đến tìm Hà Nguyệt Tâm rồi.

Hôm qua sau khi cô báo tin cho Hà Thúy Chi xong liền thấy Hà Lộ Từ ra mặt hòa giải rồi, thấy hai đám người đến cuối cùng cũng không có xung đột gì với nhau cả thì cô mới yên tâm mà về nhà.

Nhưng thân là bạn của Hà Nguyệt Tâm thì cô vẫn cảm thấy rất lo lắng!

Hà Nguyệt Tâm chơi chung với Triệu Nghệ thì cũng thôi đi, còn có một người anh đáng sợ như vậy nữa, nhìn từ xa một cái thôi là cô đã nhìn không được co người lại rồi.

Thấy Hà Lộ Từ ngày càng đến gần thì đầu cô lại càng cúi thấp xuống hơn, làm bạn chung bàn với Hà Nguyệt Tâm thật sự là quá đáng sợ rồi!

Hà Nguyệt Tâm thấy Hà Lộ Từ đến thì có chút khó hiểu. Tối qua anh tư đi thẳng lên lầu không thèm quay đầu lại, nhìn thì hình như rất là tức giận. Tính khí anh tư trước giờ đều rất cầu kỳ, điều khiến anh tức giận cũng khiến người khác khó mà nắm bắt được, cho nên cô cũng không để chuyện đó vào trong lòng, cô còn đang nghĩ sẽ tìm thời điểm nào đó dỗ anh tư cái là được.

Thế nhưng ai biết được Hà Lộ Từ lại tranh thủ giờ ra chơi để đến lớp cô chứ.

Hà Lộ Từ thấy Hà Nguyệt Tâm nhìn mình thì anh liền quên sạch hết những gì định nói luôn.

Anh có chút giận hờn nhìn đám học sinh đang lén lút nhìn về phía này, thấy mọi người nhìn ra chỗ khác hết rồi thì mới có chút không được tự nhiên nói: "Hôm qua khi anh lên lầu em có gọi em nhưng anh không thèm trả lời. Anh không phải là cố ý đâu, em đừng giận mà."

Phương Viên: "?"

Đại ma vương trong truyền thuyết thế nhưng lại không nổi giận, cũng không kiểm chuyện, giờ thế nhưng lại dùng giọng nói dịu dàng như vậy để nói chuyện với Hà Nguyệt Tâm ư, là cô nghe lầm rồi sao??

Hay là Hà Lộ Từ vốn là người mọt như vậy nhỉ?

Nhưng trước đây rõ ràng Hà Lộ Từ là người cầu kỳ có thể đánh người bất cứ lúc nào mà.

Những học sinh dựng lỗ tai nghe lén cũng kinh hãi đầy mình.

Đây rốt cuộc là tình huống gì đây! Hôm nay Hà Lộ Từ quên uống thuốc à?

Trước đây không phải có người không cẩn thận dẫm lên giày của Hà Lộ Từ sau đó nếu không phải có người khác cản ngăn thì người đó đã bị Hà Lộ Từ đánh bầm dập à.

Bây giờ nói chuyện nhỏ nhẹ với Hà Nguyệt Tâm như vậy cũng thôi đi, thế nhưng còn xin lỗi nữa chứ?

Hơn nữa xin lỗi chỉ vì Hà Nguyệt Tâm gọi anh mà anh không trả lời thôi sao?

Về mặt mọi người trong lớp đều hiện lên vẻ hoảng sợ.

Hà Nguyệt Tâm cũng chần hoi đầy đầu, cô hoàn toàn không cảm thấy chuyện nhỏ như hạt cát này mà Hà Lộ Từ phải đích thân đến xin lỗi cô chút nào cả.

Nhưng anh tư đã đến xin lỗi rồi, tâm ý cũng cô nhận rồi, cô nở nụ cười tươi nói: "Em không có tức giận."

"Thật không?" Hà Lộ Từ hỏi xác nhận lại lần nữa.

"Ừm."

Nhận được đáp án khẳng định, Hà Lộ Từ thở phào nhẹ nhõm. Em gái không tức giận là được rồi. Nếu như em gái tức giận mà không thèm để ý đến anh nữa thì anh sợ sẽ hận không được mà tự chém chết mình quá.

Anh âm thầm thề trong lòng là nhất định phải kiểm chế tính khí của mình mới được, sau này sẽ không để xảy ra những chuyện như vậy nữa.

Tiếng chuông lên lớp đột nhiên vang lên, đám học sinh dựng tai lắng nghe cũng ồ ạt trở về chỗ ngồi.

Hà Lộ Từ nhíu mày, anh chỉ vừa mới đến thôi mà, thời gian ra chơi cũng quá ngắn rồi đi. Đều tại hồi nãy Lý Yến làm lỡ thời gian của anh cả.

Không học chung lớp với em gái thật là bất tiện mà.

Anh có chút phiền não mà vò tóc mình, nắm bắt chút thời gian còn lại nói: "Lát hồi cùng ăn trưa chung với anh nha?"

Hà Nguyệt Tâm thấy bạn học trong lớp đều không tự giác được nhìn về phía này thì vội nói: "Anh cả có dặn Lý Nham mỗi ngày đưa cơm đến cho em rồi. Anh tư, anh mau về lớp đi, lên lớp rồi đây."

Nếu như giáo viên vào lớp mà thấy Hà Lộ Từ chưa đi thì khẳng định lại phải chậm trễ giờ học nữa đây, vì chuyện riêng của mình mà chậm trễ thời gian học hành quý báu, thì không đáng lắm.

Hà Lộ Từ thấy Hà Nguyệt Tâm hỏi thì có chút không tình nguyện mà đi ra khỏi lớp.

Trên đường không có học sinh nào cả, yên tĩnh vô cùng, anh không vội không vàng đi về lớp, hoàn toàn không để tâm tới việc chuông vào lớp đã vang rất lâu rồi.

Anh vừa đi vừa nghĩ.

Nếu muốn gần gũi với em gái hơn thì nhất định phải gia tăng thời gian bên nhau mới được. Thời gian cùng ăn trưa bắt buộc phải có.

Nhưng anh cả đã kêu Lý Nham đưa com đến cho em gái rồi.

Nhớ lại thái độ gần gũi của Hà Nguyệt Tâm với anh cả thì anh có chút buồn tủi. Anh vừa mới trùng sinh về liền muốn đối tốt với em gái hơn liền, nhưng ai biết được lại bị anh cả giành trước chứ.

Thật là không cam tâm mà.

Anh cảm nhận được cảm giác nguy cơ rồi, thời gian ăn trưa này không thể lãng phí được.

Trước đây vào giờ ăn trưa, anh không phải trốn học cả buổi chiều không trở về, com trưa giải quyết bên ngoài, thì cũng cùng ăn chung với đám Tôn Càn ở mấy tiệm gần trường thôi.

Anh suy nghĩ một hồi rồi lấy điện thoại ra bắt đầu đánh chữ.

Trong phòng họp rộng lớn, Hà Thúy Chi ngồi trên ghế chủ vị, bên dưới còn có hơn 10 nhân viên ngồi đó, lúc này trong phòng yên tĩnh đến mức tiếng kim rơi xuống đất cũng có thể nghe rõ được, màn hình máy chiếu lớn đang trình chiếu gì đó.

Điện thoại trên bàn đột nhiên run lên, giọng Hà Thúy Chi ngừng lại, cúi đầu nhìn tên hiển thị trên màn hình, là Lý Nham.

Anh có dặn qua Lý Nham rằng nếu có chuyện gì liên quan đến Hà Nguyệt Tâm thì nhất định phải thông báo cho anh ngay.

Anh làm động tác tạm ngừng với nhân viên đang họp, cầm điện thoại lên nghe: "Sao vậy?"

Lý Nham cung kính nói: "Hà Tổng, Hà Lộ Từ gọi điện cho tôi nói là lúc tôi đưa com đến cho tiểu thư Hà Nguyệt Tâm thì cũng đưa thêm một phần cho cậu ấy nữa."

Sau khi Hà Thúy Chi nghe rõ Lý Nham nói gì rồi thì nhướn mày lên, đứa em trai này của anh đây là ba ngày không bị đánh liền lên nóc nhà phá ngôi rồi à?

Anh tuyển đầu bếp riêng cho Hà Nguyệt Tâm, tất cả món ăn đều dựa theo sở thích của Hà Nguyệt Tâm hết.

Anh muốn nhận được sự tha thứ của em gái, muốn em gái không lạnh nhạt với anh nữa, gần đây khó khăn lắm mới có chút hiệu quả thì bây giờ Hà Lộ Từ lại chọt thẳng một chân vào như vậy ư.

Đưa com cho em gái là để thể hiện sự yêu thương của anh cả với em gái, đưa com cho em gái và em trai là cái quý gì vậy?

Tính chất sự việc đã thay đổi rồi, biến thành anh cả cưng chiều em trai em gái, không còn là sự cưng chiều của anh với một mình em gái nữa rồi.

Hơn nữa muốn anh đưa com cho Hà Lộ Từ ư, thằng nhóc đó xứng sao?

Anh hừ lạnh một tiếng.

Đám người bên dưới quay đầu nhìn nhau, Hà Tổng bị sao vậy? Đầu dây bên kia rốt cuộc đã nói gì mà khiến cho vẻ mặt Hà Thúy Chi thành như vậy rồi?

Hà Thúy Chi vừa tức giận thì áp suất trong phòng họp liền hạ thấp theo luôn, cả đám người trong phòng đều không dám thở mạnh, sợ sẽ đâm đầu vào họng súng.

Hà Thúy Chi hừ một tiếng cũng khiến cho Lý Nham đầu dây bên kia sợ toát mồ hôi. Quả nhiên là như ông dự đoán mà, chỉ cần là chuyện liên quan tới Hà Nguyệt Tâm, bất kể là chuyện lớn nhỏ gì, hỏi qua Hà Thúy Chi thì khẳng định là không sai mà.

Đợi giây lát sau, Hà Thúy Chi mới lạnh lùng nói: "Không cần đưa com cho nó, dù sao thì nó cũng sẽ không bị đói chết đâu."

Lý Nham: "....."

Trước khi ông gọi điện thoại cũng có nghĩ tới, dù gì thì đều là em trai em gái của mình cả, đưa cho một người cũng là đưa, đưa cho hai người cũng là đưa, chả có khác biệt nào cả.

Nhưng ai biết được phản ứng của Hà Thúy Chi lại lớn vậy chứ.

Đứa em trai này thật sự là ruột thịt sao?

Ông nhin không được thương cảm thay cho Hà Lộ Từ.

Chuông kết thúc buổi học buổi sáng vừa vang lên thì Hà Nguyệt Tâm liền đi ra cửa hông trường theo thường lệ để lấy hộp com giữ nhiệt, rồi mới quay trở về lớp.

Vừa vào lớp thì liền thấy Hà Lộ Từ đã ở trong lớp đợi cô rồi.

Hà Lộ Từ ngồi tại chỗ ngồi của Phương Viên, trong lớp cũng có mấy bạn học mang cơm từ nhà lên, có mấy bạn thấy Hà Lộ Từ vào lớp thì liền lặng lẽ ôm hộp cơm của mình ra khỏi lớp học.

Hà Nguyệt Tâm có chút khó hiểu: "Anh tư, anh không đi ăn cơm sao?"

Hà Lộ Từ đưa hộp cơm nhựa trắng trong tay mình lên cho cô xem: "Nè, cơm của anh đây, anh ăn chung với em."

Anh kêu Lý Nham đem thêm một phần cơm đến cho anh, nhưng Lý Nham lại từ chối nói là ở nhà chỉ đủ nguyên liệu làm một phần cơm thôi, và ông cũng không đợi Hà Lộ Từ hỏi gì thêm liền vội vàng cúp máy luôn.

Lý do này đổi thành ai cũng không tin được cả, nhưng bất kể anh có gọi nát điện thoại cho Lý Nham thì Lý Nham đều dứt khoát không bắt máy lên hết.

Anh chỉ có thể từ bỏ cách làm này thôi, kêu đám Tôn Càn ra ngoài ăn tiện thể mang về cho anh thì quá tốn thời gian, nghĩ đi nghĩ lại thì thấy vẫn là đến căn tin mua nhanh nhất.

Bình thường anh đã quen ăn sơn hào hải vị rồi, đây vẫn là lần đầu tiên anh bước chân vào trong căn tin của Thập Nhất Trung để mua cơm đấy, với khẩu vị của anh thì khẳng định sẽ ăn không quen cơm canh trong đây rồi.

Nhưng mà chỉ cần được ăn chung với em gái thì ăn cơm căn tin đã là gì chứ.

Giờ nghỉ trưa ở trường là 1 tiếng 20 phút. Hai người ăn trưa xong mất hết tầm nửa tiếng.

Những học sinh lần lượt về lớp thấy ông thần Hà Lộ Từ ngồi trấn trong lớp thì tiếng nói chuyện của mọi người đều nhịn không giảm tới mức thấp nhất.

Hà Lộ Từ mượn thời cơ kết bạn Wechat với Hà Nguyệt Tâm luôn, anh cả và anh hai đều có Wechat của cô rồi, nên Hà Nguyệt Tâm không nghĩ gì nhiều mà kết bạn với Hà Lộ Từ ngay luôn.

Hà Lộ Từ tay ôm điện thoại, có chút thỏa mãn. Hôm qua cái con Triệu Nghệ kia không phải là đặc ý trước mặt anh sao, bây giờ không phải anh cũng có Wechat của Hà Nguyệt Tâm rồi đó sao.

Ăn xong cơm, Hà Nguyệt Tâm liền mở tập sách ra bắt đầu giải đề như thường lệ.

Thấy em gái học tập nghiêm túc như vậy thì Hà Lộ Từ có chút ngạc nhiên, kiếp trước thành tích học tập của Hà Nguyệt Tâm bình thường thôi, không ngờ em gái lại học hành nghiêm túc đến vậy?

Nhưng cho dù học hành nghiêm túc ra sao thì cuối cùng thành tích cũng chỉ ở mức bình thường mà thôi.....Hình như có hơi thâm thì phải.....

Ánh mắt anh nhịn không được tràn đầy sự đau lòng.

Hà Nguyệt Tâm cảm nhận được ánh mắt của Hà Lộ Từ, cuối cùng nhịn không được rồi: "Anh tư, hay là anh về lớp của anh trước đi? Em muốn bắt đầu giải đề rồi."

Hà Lộ Từ muốn ở trong này, nhưng ở trong này suốt thì có thể sẽ ảnh hưởng đến Hà Nguyệt Tâm.

Hà Nguyệt Tâm thấy Hà Lộ Từ có chút không muốn thì có chút mềm lòng. Kiếp trước trong 4 anh trai thì chỉ có mình anh tư là chưa bước chân vào xã hội thì đã bị hiện thực quật ngã rồi. Phá sản rồi thì thôi còn không vào được trường đại học tốt nữa. Anh vì trả nợ mà bốn ba khắp nơi tìm việc, nhưng lại bởi vì chưa học xong cấp 3 thì bị từ chối khắp nơi, sau này là vì quê một chân mà buông xuôi rất lâu. Sau khi đứng dậy được rồi thì mới đi học một kỹ năng nào đó, để mình có thể có cái vốn để an thân lập nghiệp.

Nếu như anh tư học hành đang hoàng, chịu đựng áp lực phá sản đừng thôi học, thì sau này tìm việc có thể là sẽ ít chịu khổ hơn.

"Anh tư." Hà Nguyệt Tâm nghiêm túc nói, "Em có chuyện muốn nói với anh."

Mắt Hà Lộ Từ sáng lên, Hà Nguyệt Tâm khó có khi nghiêm túc nói chuyện với anh như vậy, anh vội ngồi xuống, nhìn Hà Nguyệt Tâm không chớp mắt.

Hà Nguyệt Tâm khuyên nhủ thật lòng: "Anh tư, em biết anh chưa từng coi trọng việc học bao giờ cả, anh không những cúp học, thậm chí khai giảng cả tuần hơn rồi mới đến trường, như vậy là không đúng rồi."

Lời nói tuy rằng có chút trực tiếp, nhưng cô bắt buộc phải nói. Nếu không thì anh tư sẽ mãi mãi không bao giờ coi trọng việc học hành.

Phương Viên ăn cơm xong cũng quay trở về lớp học, từ xa thấy Hà Lộ Từ ngồi trên chỗ mình thì giật cả mình.

Đại ma vương tại sao lại âm hồn bất tán như vậy chứ, sao lại đi Hà Nguyệt Tâm nữa rồi, còn ngồi trên chỗ của cô nữa chứ!

Cô do dự đi lại gần, đột nhiên phát hiện, Hà Lộ Từ trước 72 giờ luôn cúi kính giờ đây biểu cảm trên mặt thể nhưng lại có chút.....ù ừ khướt?

Hà Nguyệt Tâm thấy Hà Lộ Từ không phản bác thì nói tiếp: "Sống thì gian nan khổ cực, chết thì an lành. Tất cả mọi sự hường lạc bây giờ đều sẽ tạo thành hậu quả không thể nào cứu rỗi trong tương lai. Bây giờ tuy rằng anh không thiếu gì cả, nhưng mà tiền không phải là vạn năng, không thể nào mua được kiến thức cả."

Cô không hy vọng kiếp này anh tư sẽ thảm như kiếp trước nữa! Tốt xấu gì thì học tập cũng là một con đường tốt.

"Kiến thức chính là sức mạnh, học tập là chân lý bất biến từ xưa đến nay. Chỉ cần học hành thật tốt thì tương lai mới có tiền đồ tốt, mới có thể được người khác kính trọng, mới có thể làm những việc mà mình muốn. Nếu như thành tích vẫn luôn đội sổ thì có ai sẽ coi trọng anh được chứ."

Nghe những lời này của Hà Nguyệt Tâm, tâm tình của Hà Lộ Từ khó tránh khỏi có chút buồn tủi, em gái nói không sai chút nào cả, kiếp trước em gái cũng dùng những lời này để động viên anh thoát khỏi vực thẳm, bất luận ngôn từ có kịch liệt thế nào đi chăng nữa, thì anh cũng có thể lý giải được hành vi này của em gái là muốn tốt cho anh.

Điều anh cảm khái là, nếu như đã trùng sinh về rồi thì bất kể là thời gian nào, em gái vẫn sẽ vì tiền đồ của anh mà dốc hết tâm sức cả.

Phượng Viên nghe lời nói của Hà Nguyệt Tâm thì cũng kinh ngạc vô cùng, đây là tẩy não hay là tránh mặt vậy.

Hơn nữa Hà Lộ Từ thế nhưng cũng không phản bác nữa? Anh chỉ cúi đầu xuống, nhìn từ ngoài thì cứ như đang ngoan ngoãn nghe giảng vậy.

Ôi mẹ ơi, đây là lần thứ hai trong ngày cô nhận phải đã kích rồi đấy.

Đây cũng là vì Hà Nguyệt Tâm là em gái của Hà Lộ Từ nên mới được vậy thôi, nếu đổi thành người khác thử xem, giờ này chắc là sớm bị đánh bầm dập rồi.

Hà Nguyệt Tâm cũng gan dạ quá đi, râu hổ mà cũng dám đi nhử nữa.

Cô kinh hồn khiếp đảm mà nghe lôm.

Cuối cùng chỉ thấy Hà Lộ Từ ngược đầu lên, nhỏ giọng hỏi Hà Nguyệt Tâm: "Vậy em sẽ coi thương anh không?"

Hà Nguyệt Tâm bị chặn họng, cô không có coi thường Hà Lộ Từ, nhưng lời đã nói nước này rồi, nếu như phủ định thì không phải là nói như không nói sao.

Cô chỉ có thể cứng đầu nói tiếp: "Không, nên nói là em sẽ thích những người học hành đang hoàng hơn mà thôi."

Về mặt vốn đang ủy khuất của Hà Lộ Từ đột nhiên bùng sáng lên.

Tiếng chuông lên lớp vang lên, Tôn Càn ngủ trưa xong vẫn chưa tỉnh ngủ, mơ mơ màng màng tỉnh ngủ tiếp, dù sao thì lên lớp hay không đối với bọn họ cũng chả khác gì nhau cả.

Bọn họ từ trước tới giờ chưa từng coi trọng chuyện học hành bao giờ cả, dù sao thì nhà cũng có tiền, sau khi tốt nghiệp cũng chả lo không có chỗ để đi.

Đầu đột nhiên bị tập bài tập đập vào, cậu bừng tỉnh ngồi thẳng người lên, con buồn ngủ toàn bộ chạy mất dép rồi, đang chuẩn bị mắng người thi đụng phải gương mặt âm u của Hà Lộ Từ.

Không chỉ cậu mà cả đám anh em chơi chung bọn họ đều về mặt đau khổ, hiển nhiên là đều bị Hà Lộ Từ dùng vớ đập đầu qua hết rồi.

Hà Lộ Từ tỏ ý bọn họ nhìn về phía trước, giáo viên trên bục đã bắt đầu giảng bài rồi: "Lên lớp rồi, nghe giảng đang hoàng đi."

Tôn Càn nhất thời mặt như gặp quỷ vậy, Hà Lộ Từ nói phải nghe giảng đang hoàng ư? Bọn họ có nghe lộn hay không vậy?

Hà Lộ Từ mới chỉ mất tích một buổi trưa thôi mà sao cứ như thay đổi thành con người khác vậy, chẳng lẽ bị người khác mượn xác hoàn hồn rồi à?

Nhưng cũng không đúng lắm, anh vẫn có thể ra tay nặng với bọn họ như vậy thì rõ ràng là bản thân Hà Lộ Từ không sai vào đâu cả.

Tôn Càn đột nhiên bị đập tỉnh, mặt nhăn nhum lại thành một chữ: "Không phải, mày nghe giảng thì nghe giảng đi, liên quan gì tới bọn tao chứ."

Hà Lộ Từ lạnh lùng nói: "Bọn mày, cũng nghiêm túc ghi chép bài vở cho tao."

Anh vốn cũng muốn nghe giảng đang hoàng một mình rồi, nhưng lúc sau phát hiện việc ghi chép với anh mà nói thì có chút khó khăn. Nhất thời cũng không biết bắt đầu từ đâu, cắn bút suy nghĩ một thời một hồi, mới mò ra được đại khái.

Xuống bút viết được mấy dòng, thấy chữ viết như gà bới của mình, mỗi nét đều như có cá tính riêng của nó vậy, thiếu chút nữa là bay thẳng lên trời.

Ghi chép như vậy mà đưa cho em gái xem thì em gái chắc chắn sẽ xem không hiểu rồi, chứ đừng nói là khen anh nữa.

Em gái nói thích người học hành đang hoàng hơn, nghĩ theo ý khác thì có nghĩa là chỉ cần anh học hành đang hoàng thì em gái sẽ thích anh rồi.

Trọng điểm là, làm như thế nào để em gái biết anh có học hành đàng hoàng đây?

Chỉ có thể dựa vào vở ghi chép mà thôi.

Dưới sự uy hiếp dụ hoặc của Hà Lộ Từ cả đám người đều bắt đầu ghi ghi chép chép bài giảng trên lớp lại.

Tiếng chuông hết tiết vang lên, Hà Lộ Từ thu tất cả tập ghi chép lại, anh bày hết ra trên bàn, chọn ra một cuốn chữ viết thuận mắt nhất, nội dung hoàn chỉnh nhất.

Cuốn này là của Tôn Càn, Tôn Càn không có ưu điểm gì khác, chỉ có chữ viết là được nhất.

Hà Lộ Từ nhìn Tôn Càn với ánh mắt tán thưởng, nhìn đến nổi Tôn Càn da gà da vịt nổi lên hết.

Cậu thực sự không hiểu được những hành vi của Hà Lộ Từ, nhin không được hỏi: "Mày tính làm gì vậy?"

Hà Lộ Từ lôi điện thoại ra, chụp lại trang ghi chép đó mấy tấm liền, cuối cùng chọn ra một tấm hình rõ nét nhất, mở ra danh bạ Wechat tìm tên của Hà Nguyệt Tâm rồi gửi qua cho cô.

"Em ấy nói là thích người học hành đàng hoàng."

Tôn Càn cảm thấy khó hiểu vô cùng. Em ấy là ai? Là Hà Nguyệt Tâm sao?

Hà Nguyệt Tâm nói thích người học hành đàng hoàng, cho nên Hà Lộ Từ muốn học hành đàng hoàng ư?

Cả đám kinh ngạc, bọn họ có đoán là mình sẽ nhanh có chị dâu thôi, nhưng ai dè nó là thật à.

Hơn nữa Hà Lộ Từ đều đã vì người ta mà chịu học hành đàng hoàng rồi, còn đặc biệt chụp hình vở ghi chép lại gửi cho người ta xem để được biểu dương nữa chứ.

"Cho nên?"

"Cho nên phải cho em ấy thấy được tao là người học hành đàng hoàng." Hà Lộ Từ nở nụ cười trên môi.

Tôn Càn nước mắt chảy đầy mặt, không phải, trọng điểm là cuốn tập mà mày chụp là của tao, mãi có còn là người không?

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cung Chiều Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Hà Nguyệt Tâm cảm nhận điện thoại trong balo run lên, nhưng bởi vì đang là giờ học, cho nên cô không có lấy ra xem.

Đợi đến lúc hết tiết rồi mới chợt nhớ ra và mở điện thoại ra xem.

Là anh tư gửi tin nhắn cho cô.

Hà Lộ Từ: Chép bài suốt cả tiết học mới phát hiện ra thì ra học hành cũng không phải là chuyện khó khăn gì cả. [Đắc ý]

Hà Lộ Từ: [Hình ảnh]

Mở hình ra xem thì là một trang bài ghi chép, có thể nhìn ra là nội dung bài học của lớp 11, mấy ngày trước Hà Nguyệt Tâm cũng vừa mới học qua.

Hà Lộ Từ làm việc gì cũng giương nanh múa vuốt nhưng ai ngờ được chữ viết lại ngay ngắn đến vậy chứ.

Kiếp trước cô chưa từng nhìn thấy chữ viết của Hà Lộ Từ, không ngờ là chữ viết của anh tư lại ngay ngắn chỉnh tề đến vậy.

Cô nhếch môi cười, có chút hài lòng, hồi nãy mới khuyên nhủ anh tư hết lời xong thôi thì anh tư đã thực hành ngay luôn rồi.

Hà Nguyệt Tâm: Anh tư thật tuyệt!

Hà Nguyệt Tâm [Ngón cái] [Ngón cái] [Ngón cái]

Cô không chút keo kiệt gửi liền mấy icon giờ ngón cái qua cho anh tư ngay.

Con đường học hành vừa dài lại gian nan, rất nhiều người dễ dàng chùn bước lại, anh tư cô đã có ý muốn học hành rồi thì cô cũng phải cố vũ, khích lệ anh tư mới được.

Hà Lộ Từ thấy icon ngón cái mà Hà Nguyệt Tâm gửi qua thì miệng đã kéo đến tận mang tai rồi.

Quả nhiên là chiêu này hữu hiệu mà, em gái thích người học hành đàng hoàng, vậy anh sẽ trở thành một người cố gắng học hành.

Nhưng chuyện học không phải là chuyện một sớm một chiều, lúc lên lớp anh cũng sẽ nghiêm túc nghe giảng, cũng sẽ nghiêm túc chép bài.

Nhưng mà chữ viết của anh thật sự là quá khó coi rồi, anh sợ sẽ nhận không được sự biểu dương của em gái, cho nên mới gửi hình tập chép bài của Tôn Càn qua cho em gái xem.

Tôn Càn nhỏ giọng hỏi một câu: "Anh Lộ, mày không sợ bị phát hiện à?"

Tôn Càn nhìn hành động của Hà Lộ Từ thì kinh hoàng vô cùng. Anh Lộ của cậu cũng quá bạo rồi đi, theo đuổi con gái thì cũng thôi đi, còn dám dùng thủ đoạn này nữa chứ.

Lỡ như ngày nào đó bị phanh phui ra rồi thì Hà Nguyệt Tâm không phải sẽ lột da anh ấy sao?

Nụ cười trên mặt Hà Lộ Từ lập tức tắt ngay, ánh mắt nhìn Tôn Càn lóe lên sự nguy hiểm "Mày có nói ra không?"

Đương nhiên là không dám rồi, nếu mà cậu nói ra thì sợ anh Lộ sẽ lột da cậu trước thì có.

Đầu anh lắc nguầy nguậy như trống bỏi.

"Bọn mày sẽ nói ra không?" Hà Lộ Từ lại quay đầu nhìn mấy người còn lại.

Cả đám tiếp xúc tới ánh mắt của Hà Lộ Từ thì lập tức quéo liền, vội vàng lắc đầu liên tục.

Hà Lộ Từ cười hải lòng: "Vậy không phải được rồi sao."

Nói xong nhìn Tôn Càn một cách thật sâu sắc: "Sau này cực cho mày rồi."

Tôn Càn lúc đầu còn chưa hiểu lắm, ngây ngô "Há" một tiếng.

Hà Lộ Từ vỗ vỗ vai cậu, thâm tình nói: "Tiếp tục giữ tiêu chuẩn chép bài như vậy nha, nhớ là chữ phải viết ngay ngắn hơn nữa, hay là tao đi tìm vài cuốn tập mẫu về cho mày luyện chữ nha?"

Tôn Càn nghe xong lời này, thì sắc mặt đã biến thành màu gan heo rồi, thì ra đây vẫn chỉ là mới bắt đầu thôi à? Sau này cậu phải truy lục thành công cụ chép bài của anh Lộ rồi à?

Thật không phải là người mà. Nhưng mà cậu lại không dám phản bác, cậu sợ anh Lộ của cậu sẽ bực cậu, cậu sợ anh Lộ của cậu sẽ thật sự tìm tập mẫu về cho cậu luyện chữ.

"Không.....không cần đâu."

Nói xong cậu về mặt đau khổ nằm bò lên bàn hoài nghi nhân sinh. Rốt cuộc cậu đã làm sai gì vậy? Không phải chỉ là viết chữ đẹp xịu thôi sao, tại sao ông trời lại bắt cậu phải chịu đau khổ như vậy chứ?

"Nó bị gì vậy?" Một người khác hỏi Hà Lộ Từ.

Hà Lộ Từ tay chống cằm, duỗi dài chân chắn ngang đường đi, nhìn lịch sử trò chuyện với Hà Nguyệt Tâm trên màn hình điện thoại, tâm tình vô cùng tốt trả lời băng quơ: "Tìm được giá trị cuộc sống cho nên vui quá đó mà."

Tôn Càn nghe xong cúi đầu thấp xuống hơn nữa. Cậu thật sự là quá vui luôn mà. Vui tới nỗi muốn chết luôn.

Chuông hết tiết Tiếng Anh vang lên, đợi sau khi giáo viên bước ra khỏi lớp thì trong lớp lại lập tức náo nhiệt lên ngay.

Hà Nguyệt Tâm sắp xếp những bài tập hôm nay cần làm ra, nghe thấy tiếng huyền náo trong lớp đột nhiên nhỏ xuống rất nhiều thì ngẩng đầu lên xem.

Đám người Triệu Nghệ đang đứng dựa người trước cửa lớp, khoanh tay nhìn về hướng cô.

Đầu tóc cả đám đều nhuộm năm màu bảy sắc, nhất là Triệu Nghệ, cô thắt bím sát da đầu và mặc áo sát nách để lộ hình xăm hàm hổ trên cánh tay.

Cả đám với tạo hình như vậy đứng chặn trước cửa lớp họ bọn họ, nhìn cứ như đến kiểm chuyện vậy, hung hãn cản quát nhưng lại khiến người khác không dám tiếp cận.

Mọi người không ai dám lên tiếng, ai biết được tại sao Triệu Nghị lại chạy đến lớp bọn họ chứ. Chẳng lẽ lớp bọn họ có ai chọc phải Triệu Nghị rồi nên giờ đến kiểm chuyện à?

Có người lấy can đâm bước lên trước nhỏ giọng hỏi: "Mày bạn.....đến kiểm ai à?"

Triệu Nghị dùng cằm ra dấu chỉ về phía Hà Nguyệt Tâm, động tác có chút bướng bỉnh khó trị: "Hà Nguyệt Tâm."

Nhất thời tất cả mọi ánh mắt tràn đầy nghi hoặc đều tập trung lên người Hà Nguyệt Tâm. Triệu Nghị tìm Hà Nguyệt Tâm để làm gì vậy? Chẳng lẽ Hà Nguyệt Tâm chọc phải Triệu Nghị rồi sao?

Hà Nguyệt Tâm có chút kinh ngạc và vui mừng đứng bật dậy.

Triệu Nghị không học chung trường với cô, tuy rằng không biết Triệu Nghị vào đây bằng cách nào, nhưng Triệu Nghị chủ động đến tìm cô chơi rồi, điều này khiến cho tâm tình cô tốt vô cùng tốt.

Cô đi đến trước mặt Triệu Nghị, tò mò hỏi: "Bà vào đây bằng cách nào vậy?"

Triệu Nghị trả lời một cách bình thản: "Leo tường vào."

Hà Nguyệt Tâm khó tin mà "À" lên một tiếng, nhưng nghĩ tới thân thù của Triệu Nghị thì quả quyết ngậm miệng lại. Đối với Triệu Nghị mà nói thì leo tường chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Triệu Nghị tay quàng vai Hà Nguyệt Tâm, kéo cô ra khỏi lớp học.

Nhìn thấy cảnh này mọi người trong lớp đều há hốc mồm, Triệu Nghị đến tìm Hà Nguyệt Tâm cũng đã thôi đi, thế nhưng còn thân mật như vậy nữa chứ, nhìn là biết hai người họ rất thân nhau rồi.

Nhưng Triệu Nghị là ai chứ, là một trong hai lão đại của những trường học gần đây đó, thế nhưng lại chơi chung với Hà Nguyệt Tâm ư.

Trọng điểm là Hà Nguyệt Tâm nhìn vẻ ngoài thì rõ ràng là gái ngoan hiền, còn Triệu Nghị lại là thiếu nữ quậy phá điển hình đấy, nhìn trái phải ngang dọc gì cũng không thể hợp tí nào cả.

Triệu Nghị nói ngắn gọn: "Sau khi tan học tao đợi mày ngoài cổng trường, lát cùng chơi lướt ván."

Hà Nguyệt Tâm đương nhiên là cầu còn không được rồi, tuy rằng việc học là hàng đầu, nhưng cô đã học trước tất cả kiến thức các môn của lớp 11 xong rồi, cho dù bây giờ đi chơi ngoài chút cũng không sao, quay về rồi cũng có đủ thời gian làm thêm 2 bộ đề nữa.

Hơn nữa cô muốn chơi chung với Triệu Nghị.

Cô cười híp mắt gật đầu đồng ý.

Triệu Nghị có chút muốn nói lại thôi, cô nhủ chặt mày lại: "Tao có nghe mấy lời đồn về mày, nghe nói trong trường có người ăn hiếp mày à?"

Từ sau khi quen biết Hà Nguyệt Tâm, cô mới từ trong miệng của người khác biết được những chuyện xảy ra trong Thập Nhất Trung hồi trước, thân thế của Hà Nguyệt Tâm phức tạp, 17 tuổi mới được đón về nhà họ Hà, còn đứa con gái nuôi vốn sống trong nhà họ Hà lại xúi dục bạn bè ăn hiếp Hà Nguyệt Tâm lần này tới lần khác.

Cô kết bạn trước giờ không bao giờ để tâm đến thời gian ngắn hay dài, hơn nữa cô vẫn luôn có một cảm giác vừa mới gặp nhưng cứ như đã quen thân nhau rất lâu với Hà Nguyệt Tâm, nghe thấy như vậy liền lập tức ngồi không yên rồi, nên mới đột xuất qua đây kiểm Hà Nguyệt Tâm.

Thấy Triệu Nghị hỏi vậy thì trong lòng Hà Nguyệt Tâm cảm thấy ấm áp dần lên.

Cô biết tại sao Triệu Nghị lại đột nhiên đến tìm cô rồi, nếu như chỉ là đơn giản đến tìm cô chơi chung thì có thể nhắn tin Wechat là được rồi, nhưng bà ấy lại có tình giống trống khua chiêng xuất hiện trên lớp cô như vậy.

Bà ấy muốn nói với tất cả mọi người rằng, Hà Nguyệt Tâm là người mà Triệu Nghị che chở, ai cũng không được ăn hiếp Hà Nguyệt Tâm vậy.

Hà Nguyệt Tâm dịu dàng nói: "Trước đây thì có, nhưng bây giờ đã giải quyết hết rồi. Bà không cần lo lắng đâu."

Nghe Hà Nguyệt Tâm nói vậy, đầu lông mày của Triệu Nghị liền giãn ra ngay, cô nhìn đám bạn của mình một cái, thần sắc của tụi nó cũng đều thả lỏng hết rồi.

Triệu Nghị vỗ vỗ vai Hà Nguyệt Tâm: "Nếu như có người ăn hiếp mày thì nói cho tụi tao biết ngay, tụi tao đều luôn đứng về phía mày."

Hà Nguyệt Tâm cười tươi rói, gật đầu ngay.

Cô đột nhiên phát hiện mình có rất nhiều chống lưng, anh cả anh hai anh tư này, còn có Triệu Nghị nữa, đều đứng về phía cô cả.

Đội Triệu Nghị đi rồi, Hà Nguyệt Tâm mới quay về chỗ ngồi, nhưng lại thấy mọi người trong lớp đều nhìn cô với ánh mắt quái dị.

Ngay cả Phuong Viên đều có chút muốn nói lại thôi.

Hà Nguyệt Tâm hỏi Phuong Viên: "Sao vậy?"

Phuong Viên cắn môi: "Bà rất thân với Triệu Nghị à?"

Lần trước trên quảng trường nhỏ thấy Hà Nguyệt Tâm chủ động chơi chung với Triệu Nghị rồi, nhưng không nghĩ tới chỉ qua mấy ngày thôi mà Triệu Nghị và Hà Nguyệt Tâm đã thân tới mức quăng vai bá cổ rồi.

Nếu như cô đã đồng ý với Hà Thúy Chi là sẽ bảo vệ tốt Hà Nguyệt Tâm thì không thể mặc kệ chuyện này được.

"Đúng vậy. Tụi tôi là bạn thân của nhau." Hà Nguyệt Tâm nói.

Nghe xong lời này Phuong Viên lại càng không yên tâm rồi. Hà Nguyệt Tâm là ai chứ, là học sinh ngoan hiền nghiêm túc học hành, làm sao có thể chơi chung với đám quậy phá suốt ngày hút thuốc đánh nhau như Triệu Nghị được chứ?

Nếu như Hà Nguyệt Tâm học hư theo Triệu Nghị thì sao đây?

Trong đầu Phuong Viên đột nhiên hiện lên hình ảnh Hà Nguyệt Tâm hút thuốc xăm mình, cô nhin không được rùng mình một cái.

"Nguyệt Tâm, tôi cảm thấy.....bà tốt nhất là đừng nên chơi chung với nó thì hơn, chuyện gì nó cũng làm ra được hết đấy, còn đánh nhau với con trai nữa, chộc phải không ít người đâu. Điều quan trọng nhất là, nếu như bà chơi chung với nó học biết hút thuốc đánh nhau thì phải làm sao đây."

Cô thật tâm thật tình lo lắng thay Hà Nguyệt Tâm.

Triệu Nghị đối với cô mà nói cứ như sinh vật của thế giới khác vậy, bình thường có gặp phải loại người thi phi như vậy thì cô đều sẽ tự động dạt ra chỗ khác ngay.

Nữ sinh ngồi đằng trước cũng nhin không được rồi, quay đầu lại nói: "Thực ra.....tôi cũng cảm thấy Phuong Viên nói không sai đâu, Hà Nguyệt Tâm à, Triệu Nghị không ai dám trêu chọc vào ra, thấy cô cũng quần không nổi nó nữa kia, bà tốt nhất là đừng chơi với tụi nó thì hơn."

Từ khi xảy ra chuyện của Lý Yến xong thì cô thay đổi cách nghĩ về Hà Nguyệt Tâm rất nhiều, bình thường học tập chung với Hà Nguyệt Tâm thì phát hiện bà ấy dịu dàng lại trang nhã, rất là hòa đồng, cô cũng càng ngày càng thích bà ấy hơn. Thấy Triệu Nghị đến tìm Hà Nguyệt Tâm thì nhin không được lên tiếng nhắc nhở.

Nếu không Hà Nguyệt Tâm bị Triệu Nghị đầu độc tâm hồn thì sao đây?

Ánh mắt của hai người đều tràn đầy lo lắng.

Hà Nguyệt Tâm lý giải cách nghĩ của hai người, đối với những sự vật sự việc không hiểu rõ thì bản năng con người của họ sẽ biểu lộ ra sự sợ hãi.

Cô nghiêm túc nói: "Tôi kết bạn không bao giờ xem những thứ bên ngoài mà thôi, hai người sợ bạn ấy là vì hai người không hiểu bạn ấy. Triệu Nghị rất là nghĩa khí lại lương thiện nữa, chỉ những thứ này thôi là đủ để tôi muốn làm bạn với bạn ấy rồi. Học hành không tốt thì có sao đâu, có người sinh ra là đã không tốt trong việc học hành rồi. Nhưng đây không thể nào trở thành lý do mà họ phải chịu sự định kiến của người khác được. Đúng không nào?"

Thành tích của Triệu Nghị năm nào cũng đội sổ, nhưng lướt ván lại chơi rất tuyệt, kiếp trước Triệu Nghị cũng từng tham gia không ít cuộc thi về lướt ván khắp các tỉnh thành trong nước, và cũng đạt được không ít giải thưởng.

Tuy là Hà Nguyệt Tâm nói vậy, nhưng sự lo lắng trong lòng hai người đều không thể nào giảm xuống được.

Giờ tan học Phuong Viên kiên quyết phải đi chung với Hà Nguyệt Tâm. Cô không thể thuyết phục Hà Nguyệt Tâm được, nhưng cô đã hứa với Hà Thúy Chi là phải bảo vệ Hà Nguyệt Tâm rồi.

Lỡ như Triệu Nghị dắt Hà Nguyệt Tâm đến những chỗ nguy hiểm thì cô còn có thể báo tin cho Hà Thúy Chi ngay được.

Thấy vẻ dừng nghĩa muốn bảo vệ cô của Phuong Viên thì Hà Nguyệt Tâm cảm thấy vừa bó tay vừa mắc cười.

"Hà Nguyệt Tâm đi với Triệu Nghị rồi ư?"

Hà Lộ Từ đang chuẩn bị tìm em gái để về nhà chung thì nửa đường bị đám Tôn Càn gấp gấp chặn đường lại.

Đám người Tôn Càn phần nộ rồi.

"Trong địa bàn của chúng ta mà nó cũng dám đến à, đây là muốn nhỏ râu cọp à, trong mắt nó còn có anh Lộ của chúng ta không đây?"

"Cái này cũng quá lớn gan rồi đi. Xem ra phải cho nó một bài học mới được."

Thập Nhất Trung là địa bàn của Hà Lộ Từ, Triệu Nghệ thế nhưng dám ngang nhiên leo tường vào, đây rõ ràng là không xem Hà Lộ Từ ra gì mà.

Cả đám người bàn tán một hồi thấy Hà Lộ Từ không nói lời nào xoay người đi về hướng cổng trường thì lập tức đi theo.

"Anh Lộ, anh đi đâu vậy?"

"Đi tìm Triệu Nghệ." Hà Lộ Từ đen mặt nói.

Lần trước thấy Triệu Nghệ và Hà Nguyệt Tâm thân mật như vậy thì anh đã không ưa rồi, khuyên em gái tránh xa Triệu Nghệ cũng không có tác dụng gì cả, bây giờ Triệu Nghệ thế nhưng lại còn dám đến tìm Hà Nguyệt Tâm ư? Hơn nữa còn ngang nhiên làm vậy trước mặt anh nữa chứ?

Phạm vi hoạt động của Triệu Nghệ thường là gần trường, đám Tôn Càn dò hỏi một hồi mới có người nói là thấy qua Triệu Nghệ và Hà Nguyệt Tâm ở quảng trường nhỏ.

Hà Lộ Từ và đám Tôn Càn lập tức phi qua đó ngay.

Nửa tiếng sau, cả đám người ngồi trên bậc thang trong quảng trường nhỏ, còn Hà Nguyệt Tâm và đám Triệu Nghệ thì đang chơi lướt ván ở chỗ gần đó.

Tôn Càn cảm thấy khó hiểu hỏi: "Anh Lộ, không phải đã nói là sẽ cho nó một bài học sao?"

Anh Lộ của cậu từ sau khi trở về từ Nam Cực thì đã thay đổi hoàn toàn rồi, bắt đầu học hành thật tốt nè, cũng mất bà nó đầu trí muốn giành địa bàn với Triệu Nghệ luôn rồi.

Thấy Triệu Nghệ cũng không lên kiểm chuyện nữa rồi, mà ngược lại đi yên tĩnh ngồi bên cạnh xem.

Hà Lộ Từ trừng mắt nhìn Tôn Càn một cái, kiểm chuyện gì chứ, không thấy em gái anh đang chơi rất vui vẻ đó sao.

Hà Nguyệt Tâm từ xa nhìn thấy Hà Lộ Từ thì có chút ngạc nhiên, anh tư của cô thì ra cũng đến quảng trường nhỏ rồi à. Nhưng nghĩ lại học sinh gần đây đều thích đến đây để chơi hết, Hà Lộ Từ có đến cũng là chuyện thường thôi, cô đưa tay lên vẫy chào Hà Lộ Từ, coi như là chào hỏi anh rồi.

Triệu Nghệ cũng nhìn thấy đám người Tôn Càn, thấy bọn họ không có ý định qua đây mà chỉ yên tĩnh ngồi đó thôi thì lạnh lùng dời mắt qua chỗ khác.

Cả đám người ngồi xổm bên cạnh Hà Lộ Từ, vốn đều đang nhiệt huyết dâng trào tưởng rằng có lợn để đánh rồi, kết quả là chả có gì cả thì có chút buồn rầu.

Bọn họ đồng loạt quay đầu lại nhìn Hà Lộ Từ, ánh mắt cả đám đều toát lên vẻ khao khát, Anh Lộ anh mau tỉnh lại đi, bay lên oánh nhau với Triệu Nghệ đi đi đi!

Nhưng ngược lại lại thấy anh Lộ của bọn họ đang lục đồ trong balo, lục một hồi lôi ra một cây viết và cuốn vở bài tập bị tàn phá đến mức mặt của mình ra, bắt đầu làm bài tập.

Cả đám.....

Tôn Càn đã không màng thế sự nữa rồi, anh Lộ của cậu có làm thêm chuyện gì nữa thì cậu cũng không kinh ngạc đâu, nói chung là anh Lộ của cậu vì theo đuổi người ta đã bất chấp tất cả rồi. Vậy thì đám anh em bọn họ cũng có thể bất chấp tất cả vì anh Lộ.

Anh đưa ra kiến nghị: "Anh Lộ, hay là chúng ta cũng lấy tập bài tập ra để làm đáng ha? Như vậy thì có thể sẽ đáng tin hơn chút."

Cả đám người cũng đồng tình mà gật đầu, đề nghị này rất tốt.

Hà Lộ Từ nhìn đề bài trong tập, anh không quen biết đề bài này, đề này cũng chả quen biết gì anh cả.

Muốn bắt tay viết thì phát hiện có chút khó, anh vò đầu nói: "Không cần đâu, tui bây giờ giữ về không thích học hành là được rồi."

"Tại sao vậy?"

"Như vậy sẽ làm bật lên tao rất thích học hành."

Tôn Càn: "....."

Phương Viên không biết chơi lướt ván, cô yên lặng ngồi ở một bên nhìn Hà Nguyệt Tâm chơi. Cô này giờ vẫn luôn như gặp phải địch mạnh vậy, thần kinh trong não căng chặt tới hết cỡ.

Triệu Nghệ đang dạy Hà Nguyệt Tâm một số kỹ thuật lướt ván có chút độ khó cao, kiếp trước Hà Nguyệt Tâm cũng từng tiếp xúc qua với những kỹ

thuật này, giờ được Triệu Nghệ dạy thêm lần nữa thì cũng dần nhớ lại, lướt cũng càng ngày càng thuận lợi hơn, số lần sai sót cũng càng ngày càng ít hơn.

Đáng người Hà Nguyệt Tâm thon gầy, đồng phục mùa hè của trường là váy, dưới tà váy là cặp chân vừa thẳng vừa dài vừa trắng, kết hợp với eo thon đáng cao của cô, lại cộng thêm kỹ thuật lướt ván mượt mà nữa. Giờ đây cô đã trở thành một bức phong cảnh tuyệt đẹp trong cái quảng trường nhỏ này.

Không ít học sinh đi ngang qua đều quay đầu lại nhìn, thấy Hà Nguyệt Tâm làm động tác có độ khó cao thì cũng có người huyết sáo nữa.

Phuong Viên ngồi cách đám bạn của Triệu Nghệ có chút xa, cô ôm balo của mình vào người với tư thế phòng vệ.

Nhưng nhìn thấy Hà Nguyệt Tâm lướt ván trượt thì cũng nhin không được ngưỡng mộ, tại sao cái gì Hà Nguyệt Tâm cũng biết hết vậy!

Hơn nữa lướt ván.....hình như cũng rất vui đấy, làm sao mà Hà Nguyệt Tâm lại có thể làm được nhẹ nhàng như vậy nhỉ!

Triệu Nghệ lướt một vòng xong thì thấy Phuong Viên có chút buồn thì lướt đến trước mặt Phuong Viên: "Tao dạy mày nha?"

Phuong Viên nghe xong lập tức nín thở lại, Triệu Nghệ thế nhưng lại bắt chuyện với cô ư!

Nửa ngày sau Phuong Viên mới tìm lại được giọng nói của mình, cô điềm tĩnh nói: "Tôi, tôi không biết chơi."

Triệu Nghệ thấy Phuong Viên sợ sệt vo lại thành một đống thì có chút buồn cười: "Đơn giản lắm. Hay là tao dìu mày? Như vậy thì sẽ không bị té ngã nữa."

"Hả?" Phuong Viên tri độn kêu lên một tiếng, Triệu Nghệ thế nhưng nói là muốn dìu cô ư, là cô nghe lầm rồi sao?

Tại sao lúc này Triệu Nghệ nhìn vào lại không thấy đáng sợ vậy nữa rồi nhỉ, chẳng lẽ là cô nhìn lầm sao?

Cô nhin không được liếc mắt nhìn thân ảnh lướt ván siêu mượt của Hà Nguyệt Tâm ở đằng xa, có chút hâm mộ, nhưng nếu như người đứng trên ván trượt là cô thì chắc là sẽ ngã chổng họng mất.

"Tôi..., thật sự không cần đâu."

Triệu Nghệ cũng nhìn ra sự chần chừ của Phuong Viên, thì nướng một bên lông mày lên, cô làm gì trước giờ cũng không bao giờ sợ đầu sợ đuôi như vậy cả, muốn làm thì làm thôi, nhưng nhìn Phuong Viên thì có thể rõ ràng nhìn ra được là nó lo sợ quá nhiều rồi.

Cô kéo cánh tay Phuong Viên: "Mày nắm lấy tay tao, chỉ cần đơn giản lướt đi là được, thử lướt đi?"

Phuong Viên giật cả mình, lúc này sự sợ hãi đối với Triệu Nghệ trong lòng cô đã quên sạch sành sanh rồi, giờ đây cô chỉ muốn đặt chân lên ván trượt để lướt thử thôi.

Do dự một hồi, cuối cùng cô vẫn là gạt đầu đồng ý.

Cô cẩn thận đặt chân lên ván trượt, tay thì nắm chặt bắp tay của Triệu Nghệ, ai biết được trọng tâm cô nhất thời không vững dẫn tới ván trượt vút một cái bay thẳng về phía trước, nhưng may là một chân vẫn còn đặt trên mặt đất, cô tay chân luống cuống ôm chặt cánh tay của Triệu Nghệ nhảy hẫng xuống đất, mặt đã bị dọa đến trắng bệch hết cả rồi.

Đám bạn của Triệu Nghệ ngồi trên bậc thang, tướng ngồi của cả đám người vừa thô tục vừa huênh hoang, thấy bộ dạng này của Phuong Viên đều há họng cười lớn.

Phuong Viên hèn dỗi quay đầu trừng mắt nhìn bọn họ, lúc này sự sợ hãi đối với đám người Triệu Nghệ đã bay biến hoàn toàn rồi.

Hà Nguyệt Tâm lướt một vòng quay về cũng nhìn thấy cảnh tượng này, nhin không được ý cười trên khóe mắt, xem ra Phuong Viên và đám Triệu Nghệ ở chung cũng rất hòa thuận đấy chứ.

Cô xoay đầu nhìn về phía Hà Lộ Từ, có chút kinh ngạc nướng mày lên, anh tư thế nhưng lại làm bài tập trong quảng trường nhỏ ư?

Học sinh đến quảng trường nhỏ đều để vui chơi cả, hầu như là không ai đến đây để học cả, Hà Lộ Từ lôi bài tập ra làm như vậy, lập tức trở thành người lạc loài trong vòng bán kính 15m này.

Hà Lộ Từ vẫn luôn chú ý đến động tĩnh của Hà Nguyệt Tâm, thấy Hà Nguyệt Tâm hình như đang nhìn về phía anh thì lập tức cầm cúi làm bài tập ngay.

Tuy rằng đề bài trước mặt anh không biết làm, này giờ vẫn chưa đặt bút xuống, nhưng giải đề cần có quá trình, phải nghiên cứu làm như thế nào nữa chứ.

"Anh tư, anh đang làm gì vậy?" Hà Nguyệt Tâm lướt ván trượt lại gần anh, có chút hiếu kỳ nhìn vở bài tập Hà Lộ Từ đang viết một cái.

Hà Lộ Từ ngẩng đầu lên nghiêm túc đáp: "Anh.....đang làm bài tập."

"Ủm." Hà Nguyệt Tâm gạt đầu, nhưng vở bài tập của anh tư cũng quá sạch sẽ rồi đi, rõ ràng là chưa viết một chữ nào cả.

"Anh không biết làm à?" Hà Nguyệt Tâm hỏi tiếp.

Em gái đã hỏi vậy rồi, anh tuyệt đối không thể để lộ được, cũng chỉ có thể thành thật đáp lời mà thôi: ".....Ừm."

Anh chỉ mới vừa bắt đầu học hành ngày đầu thôi, không biết làm cũng là chuyện thường thôi.

Hà Nguyệt Tâm hiểu, với trình độ đội sổ của Hà Lộ Từ thì không thể nào chưa học đi đã học chạy được.

Hà Nguyệt Tâm đề ván trượt qua một bên: "Không biết chỗ nào vậy?"

Hà Lộ Từ cẩn bút, đưa vở cho Hà Nguyệt Tâm xem.

Hà Nguyệt Tâm nhìn đề bài suy ngẫm một hồi rồi lấy giấy nháp ra và bắt đầu giải bài trên giấy nháp, một hồi sau liền đưa lại cho Hà Lộ Từ xem.

Chữ viết trên giấy nháp ngay ngắn đẹp đẽ quá trình giải đơn giản dễ hiểu, em gái còn đặc biệt khoanh một công thức lại nữa.

Hà Lộ Từ có chút kinh ngạc, thành tích trước đây của em gái anh biết mà, chỉ nằm ở mức trên trung bình ở trường cấp 3 bình thường mà thôi, anh không biết độ khó của bài này, nhưng tốc độ giải đề của em gái cũng quá nhanh đi.

Trước sau không đến 3 phút nữa.

Hay là do đề này khá dễ nhỉ?

Thấy biểu cảm trầm tư của Hà Lộ Từ, Hà Nguyệt Tâm sợ anh tư nghĩ rằng đề vậy mà mình cũng không biết làm sẽ bị đả kích liền vội an ủi anh ngay: "Học tập là một quá trình dài, một đề không biết làm cũng là chuyện thôi, học lâu rồi thì loại đề này đối với anh tư mà nói khẳng định chỉ là chuyện nhỏ mà thôi."

"Anh tư vốn đã thông minh rồi, chỉ cần học hành nghiêm túc thì nhất định sẽ lợi ngược giọng được thôi."

Liên tục nhận được hẳn hai câu an ủi của em gái, nhất thời Hà Lộ Từ cảm thấy nỗ lực của mình không có uổng.

An ủi là thể hiện em gái quan tâm đến anh, là thể hiện trong lòng của em gái có người anh này.

Anh gạt đầu một cái thật mạnh: "Ừm! Anh sẽ tiếp tục cố gắng thật nhiều!"

Đám Tôn Càn ngồi bên cạnh cảm cũng sắp rớt hết xuống đất rồi, anh Lộ làm thế nào có thể thốt ra những lời thoải già rưng rưng này vậy. Là bọn họ quá trẻ người non dạ rồi, hay là anh Lộ của bọn họ quá đáng sợ nhỉ?

Lúc ở bên Hà Nguyệt Tâm Hà Lộ Từ cứ như thay đổi thành một người khác vậy, anh thu liễm hết sự gắt gỏng của mình lại, trở thành một người dịu dàng và.....trần đầy năng lượng tích cực, hướng về phía trước.

Tôn Càn khóc rồi, cậu cảm thấy anh Lộ trước đây hay nhậu nhẹt chém gió cúp học đã rồi bỏ bọn họ càng ngày càng xa rồi.

Hà Nguyệt Tâm nhìn bộ dạng nghiêm túc thề thốt của Hà Lộ Từ thì thấy có chút an ủi, nếu như anh tư thông qua việc nghiêm túc học hành mà thay đổi quỹ tích cuộc đời của anh thì có lẽ kiếp này anh tư sẽ không phải rơi vào tình trạng túng quẫn như kiếp trước nữa.

Triệu Nghệ dạy Phương Viên một số kỹ thuật cơ bản xong, xoay đầu lại thấy Hà Nguyệt Tâm đang đứng bên cạnh Hà Lộ Từ thì mặt mày tối đen đi ngay.

Đạp ván trượt lướt qua đó, đến gần mới phát hiện, trước mặt Hà Lộ Từ thế nhưng bày ra một cuốn vở bài tập, và Hà Lộ Từ thì đang nghiêm túc thỉnh giáo Hà Nguyệt Tâm.

Triệu Nghệ:?

Cô nhú chặt mày lại, Hà Lộ Từ đây là muốn gì đây?

Hai người đã làm kẻ đối đầu hơn năm rồi, cô cũng khá là hiểu rõ Hà Lộ Từ, Hà Lộ Từ uống nhầm thuốc hăng nào rồi à, bây giờ thế nhưng lại bắt đầu học hành đàng hoàng rồi.

Triệu Nghệ lạnh lùng nhìn Hà Lộ Từ nói: "Mày đang làm gì vậy?"

Mặt Hà Lộ Từ lạnh đi hơn phân nửa, mối thù với Triệu Nghệ anh vẫn còn nhớ rõ đấy, em gái kết bạn WeChat với Triệu Nghệ trước sau đó mới kết bạn với anh, đây là điều không thể nào nhịn được.

Đám Tôn Càn thấy Triệu Nghệ đến gần thì lông nhím trên người lập tức dựng lên hết.

"Mày dúi à, không thấy anh Lộ của bọn tao đang học hành đàng hoàng sao?"

"Học hành, đang hoàng?" Triệu Nghệ liếc mắt nhìn cuốn vở bài tập bị tàn phá không ra hình dạng trên tay Hà Lộ Từ, hừ lạnh một tiếng.

Người học kém luôn hiểu mấy thằng học ngu nhất, Hà Lộ Từ đồng ý học hành đang hoàng ư? Đây là điều không thể nào.

Sớm không học muộn không học, chăm chăm ngay lúc Hà Nguyệt Tâm có mặt thì lại làm ra vẻ như vậy, hơn nữa hồi nãy cô thấy rất rõ bộ mặt đòi Hà Nguyệt Tâm khen của Hà Lộ Từ.

Và Hà Nguyệt Tâm cũng là vẻ mặt lấy làm an ủi nữa.

Triệu Nghệ nhìn vẻ mặt Hà Nguyệt Tâm một cái, hình như là bạn ấy đang rất vui thì than thở ngậm trong lòng, xoay người qua loa nói: "Ồ, vậy cô lên nha, tranh thủ thoát khỏi kiếp đội sổ."

Tôn Càn nhất thời không phục rồi: "Cái gì gọi là thoát khỏi kiếp đội sổ, mày có biết nói chuyện không vậy, anh Lộ của tui tao bình thường không chịu học thôi, một khi đã học rồi thì làm gì có chuyện chỉ thoát khỏi kiếp đội sổ thôi chứ?"

Nhưng Triệu Nghệ đã lướt đi xa rồi, căn bản là không nghe thấy những lời cậu nói.

Hà Nguyệt Tâm thấy Triệu Nghệ đi rồi thì cũng chào Hà Lộ Từ một tiếng rồi lướt ván trượt đi theo luôn.

Thấy vậy Tôn Càn có chút dắc ý nhìn Hà Lộ Từ: "Sao nào anh Lộ, ở trước mặt chị dâu tao để đủ thể diện cho mày không?"

Nếu như Hà Lộ Từ đã muốn theo đuổi Hà Nguyệt Tâm rồi thì người làm anh em như cậu nhất định phải ủng hộ toàn lực mới được.

Ở trước mặt chị dâu tương lai phải khen anh Lộ nhiều lên mới đúng.

Nhưng Hà Lộ Từ lại hí mắt nhìn cậu bằng ánh mắt có chút nguy hiểm: "Mày mới nói ở trước mặt ai?"

"Chị dâu đó."

Hà Lộ Từ thấy có chút khó hiểu: "Ai là chị dâu?"

Tôn Càn và đám bạn 4 mắt nhìn nhau, vẻ mặt vô tội: "Hà Nguyệt Tâm đó."

Trước đây bọn họ chưa từng gặp qua Hà Nguyệt Tâm, chỉ biết em ấy là học sinh mới chuyển trường đến đây thôi, hơn nữa anh Lộ của bọn họ vừa từ Nam Cực về gặp Hà Nguyệt Tâm thôi là liền thay đổi thành một con người vậy, vì Hà Nguyệt Tâm mà quảng hết mẫu thuẫn với Triệu Nghệ ra sau đầu ngay, còn bắt đầu học hành đang hoàng nữa, tất cả chỉ là vì để Hà Nguyệt Tâm khen anh ấy thôi, em ấy không phải chị dâu thì còn là gì nữa?

Gân xanh trên trán Hà Lộ Từ nhảy giật, anh đứng bật dậy, dùng cuốn vở bài tập đập thẳng lên đầu Tôn Càn mấy cái.

"Đó là em gái tao! RUỘT đó."

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cung Chiều Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Tôn Càn bị Hà Lộ Từ đập mấy phát thì ngu người luôn rồi.

Cả đám đối mặt nhìn nhau, mặt ai cũng ngu ngơ hết cả rồi.

Đúng là hiểu lầm lớn mà, Hà Nguyệt Tâm không phải là chị dâu, mà là em gái ruột ư?

Lúc trước có từng nghe anh Lộ nói qua một lần là hồi nhỏ trong nhà có đứa em gái bị thất lạc, khoảng thời gian trước mới được đón về nhà, chẳng lẽ đứa em gái đó chính là Hà Nguyệt Tâm ư?

Sau này cũng không nghe anh Lộ nói gì thêm nữa, bọn họ cứ tưởng rằng vì tình cảm không sâu sắc, cho nên cũng không để ý lắm, sao bây giờ lại lòi ra nữa rồi?

Liên tưởng đến những chuyện phát sinh gần đây, Hà Lộ Từ vì Hà Nguyệt Tâm bỏ qua hết hiềm khích với Triệu Nghệ, vì để nhận được sự khen thưởng của em gái mà học hành đang hoàng, thì ra tiềm chất của anh Lộ là tên muội khổng* à?

(*muội khổng: 妹控, cuồng em gái, thích việc cưng chiều, yêu thương em gái)

Thế giới thật là huyền hoặc mà.

Hà Lộ Từ đập Tôn Càn mấy cái liền mới đủ hả giận, anh cầm cuốn vở bài tập thay quạt để quạt mát cho mình.

Điện thoại để trong túi run lên, anh lôi điện thoại ra xem, thấy tên hiển thị người gọi tới thì động tác trên tay khựng lại một hồi.

Người gọi đến là Hùng Hiền 熊軒.

Bạn bè của anh được chia ra làm mấy loại, những người giống như Tôn Càn là anh em cùng chém gió chơi bời, còn Hùng Hiền là bạn bè có cùng sở thích, cùng nhau đua xe.

Kiếp trước anh kế thừa một phần di sản lớn từ ba mẹ, anh vô tích sự lại không thích học hành, trầm mê vào việc đua xe, lâu dần thì thích theo đuổi sự kích thích, chơi lần hết tất cả các trận đua xe trong nước, và dần dần cảm thấy rất vô vị.

Sau khi quen Hùng Hiền thì Hùng Hiền dẫn anh đến chơi trên đường núi, và dẫn anh đến những cuộc thi không chính thức, loại cuộc thi này vừa nguy hiểm vừa dễ xảy ra chuyện, nhưng thắng ở chỗ nó đủ kích thích.

Sau khi nhà anh phá sản thì anh vì tiền mà cá cược bằng tính mạng, và cũng xảy ra tai nạn trong loại cuộc thi này.

Bây giờ anh thật muốn đập bẻ đầu cái anh hồi đó ghê, trước khi phá sản anh chơi đua xe trên đường núi không xảy ra chuyện gì cả thuần túy là vì vận may anh tốt thôi.

"Alo." Hà Lộ Từ nhấn nút nghe máy.

"Trở về rồi à?" Hùng Hiền đơn giản hàn huyên vài câu, sau đó đi thẳng vào vấn đề, "Tối hôm sau có một trận đấu ở ngoại ô phía Tây, nơi đó được mệnh danh là đường khúc ngoặt hẹp nhất đấy, trước đây mày không phải nói muốn thử xem sao. Tối mốt 10 giờ, tao đến đón mày nha?"

Hùng Hiền tuổi trạc với Hà Lộ Từ, hai người đều thích đua xe, cũng đều chán những cuộc đua xe và đường đua đơn giản rồi, đều muốn theo đuổi kích thích cho nên rất là hợp gờ nhau.

Cậu hiểu rõ Hà Lộ Từ, trước đây lần nào cậu tìm Hà Lộ Từ thì Hà Lộ Từ đều là bộ dạng rớt cuộc cũng có chuyện để giết thời gian rồi. Cậu đã quen rồi nên mỗi lần có cuộc đua mới là kêu nó đi chung ngay.

Hon nữa kỹ thuật đua xe của Hà Lộ Từ rất tốt, đi chung với Hà Lộ Từ cậu cũng rất có mặt mũi.

Nhưng ngừ khí của Hà Lộ Từ lại có chút thiếu hứng trí: "Không cần nữa."

Hùng Hiền không nghĩ tới Hà Lộ Từ sẽ nói như vậy, nên nhất thời không phản ứng kịp.

"Vậy mày tự tới à?"

Hùng Hiền rất hiển nhiên là đã hiểu lầm ý của anh rồi, Hà Lộ Từ nhấn nài mà giải thích lại lần nữa: "Ý của tao là không cần nữa, tao không đi. Sau này những cuộc đua như vậy cũng không cần gọi tao nữa."

Đầu dây điện thoại bên kia trầm mặc hồi lâu, Hùng Hiền nhất thời không biết nói gì cả, Hà Lộ Từ đây là đổi tính rồi sao?

Thế nhưng lại nói sau này cũng không cần gọi nó nữa chứ? Trước đây không phải lần nào nó cũng rất hứng khởi đó sao?

"Mày bị sao vậy? Xảy ra chuyện gì rồi à, mày ngay cả hứng trí đua xe cũng mất rồi sao?" Hùng Hiền nhíu chặt mày lại.

Cậu chính là nhìn trúng cái khí thế không sợ trời không sợ đất trên đường đua của Hà Lộ Từ, tại sao Hà Lộ Từ lại đột nhiên sợ sệt rồi, không dám đua rồi?

Hà Lộ Từ nhìn về phía xa, chỗ Hà Nguyệt Tâm đang chơi lướt ván, em gái nhẹ nhàng xoay vòng trên không, đám người Triệu Nghị đều lớn tiếng hoan hô, thấy vậy mặt mày anh không tự giác được nhu hòa hơn rất nhiều.

Lúc trước anh ôm đồng tài sản lớn nhưng lại không có chí tiến thủ gì cả, cũng chả thân thiết gì với mấy anh trai cả, cuộc đời cũng chả ước mơ hoài bão gì cả, cho nên mới có thể bất chấp tất cả để đua xe trên đường núi hiểm trở, lấy mạng ra để vui đùa.

Nhưng bây giờ mọi thứ đã khác rồi.

Anh nhẹ giọng nói: "Cũng không có chuyện gì đặc biệt cả, chỉ là đột nhiên không còn hứng thú nữa rồi. Nhưng mà sau này nếu có cuộc đua chính thống nào thì có thể tìm tao."

Trước đây anh không có vương bận gì cả, cho nên sao cũng được, nhưng bây giờ anh đã có người mà mình muốn bảo vệ rồi.

Anh đích thực là sợ sệt rồi, anh sợ là vì nếu như anh lại gặp phải nguy hiểm gì nữa, thì trên thế giới này sẽ thiếu đi một người có thể bảo vệ em gái rồi.

Hà Nguyệt Tâm chơi đến nổi mồ hôi nhễ nhại đầy đầu, lúc về đến nhà rồi vẫn còn có chút hưng phấn.

Vẫn còn chưa đi đến cửa nhà, thì Lý Nham đã cung kính bước ra nghênh đón rồi: "Nguyệt Tâm Tiểu thư, gia sư mà Hà Tổng mời đến đã đến rồi, Tiểu thư muốn gặp bây giờ hay là đợi lát nữa vậy?"

Hà Nguyệt Tâm hơi sững người chút rồi mới nhớ ra chuyện này. Tập làm văn Ngữ Văn là môn cô yếu nhất, tuy rằng đã học theo sách dạy làm văn rồi, nhưng điểm có thể nâng cao vẫn rất có hạn, mãi vẫn chưa tìm ra được cách nào cả, thành tích những môn còn lại thì cũng kẹt ở mức thiếu 7, 8 điểm nữa là đạt điểm tối đa.

Thấy cô học hành tích cực nên anh cả mới đề nghị muốn mời gia sư cho cô.

Kiếp trước cô không có chuyển trường, vẫn học ở trường cũ, chất lượng giáo viên và tiêu chuẩn dạy học của trường bình thường và trường trọng điểm không thể nào so nhau được, cô không phải là người có thiên phú học hành, cho nên nỗ lực 3 năm trời cuối cùng vẫn không thi vào trường đại học mà mình thích được, kiếp này cô chiếm được tiện nghi của việc trúng sinh, trong đầu không những có hết kiến thức của 3 năm cấp 3, mà còn có cả kiến thức của 4 năm học đại học nữa.

Bây giờ cộng thêm việc trước giờ cô vẫn luôn không bỏ bê việc học nên việc giải đề cấp 3 cũng trở nên dễ dàng hơn rất nhiều. Nếu như đã trúng sinh rồi, thì lần này cô nhất định phải thi đậu vào trường đại học mà mình thích mới được.

Cô có chút hưng phấn, gia sư mà anh cả đã thuê cho cô rồi thì nhất định sẽ không kém tới đâu đâu, có khi cô lại có thể vượt lên đỉnh cao mới thì sao.

Cô vội nói: "Bây giờ con đến gặp ngay."

Hà Lộ Từ đi theo sau lưng Hà Nguyệt Tâm, vừa bước vào cửa liền nghe thấy lời Lý Nham nói với Hà Nguyệt Tâm, anh cảm thấy có chút kinh ngạc.

Em gái yêu thích học hành đến vậy ư? Anh cả thế nhưng còn mới gia sư về cho em gái nữa chứ.

Trước đây lúc em gái đốc thúc anh học hành, anh cứ tưởng rằng em gái chỉ là vì lo lắng cho anh mà thôi, ai ngờ được em gái thật sự lại để tâm đến việc học như vậy chứ.

Trường học mỗi cách nửa học kỳ là sẽ tiến hành thi chia lớp, nếu như anh và em gái có thể học chung lớp thì sẽ dễ thân thiết với em gái hơn, nếu em gái học chung lớp với anh trai thì cũng sẽ không có ai dám ăn hiếp em gái nữa.

Anh nhớ kiếp trước thành tích học tập của em gái vẫn luôn chỉ ở mức trung bình mà thôi, nếu như anh đủ cố gắng thì không chừng anh có thể đề cao thành tích của mình đến mức trung bình của trường trước kỳ thi chia lớp thì sao, như vậy thì có thể sẽ thi vào được chung lớp với em gái rồi.

Nghĩ đến đây anh đột nhiên tràn đầy động lực.

Bước chân đang đi về hướng phòng khách của Hà Nguyệt Tâm khựng lại, cô nhớ đến việc Hà Lộ Từ học hành cũng rất khác khổ, nên quay đầu lại hỏi anh: "Anh tư, anh có muốn đi chung với em không?"

Cơ mặt Hà Lộ Từ cứng đờ, hôm nay anh mới bắt đầu nghiêm túc nghe giảng thôi, Hà Nguyệt Tâm tuy là thành tích bình thường, nhưng anh là đứa đội sổ đấy, làm sao có thể so bì được với em gái chứ.

Đến lúc đó mặt mặt trước mặt gia sư của em gái thì không nói gì rồi, còn phải mặt mặt trước mặt em gái nữa chứ.

"Không cần đâu, tiến độ của anh và em không giống nhau, anh tự về phòng học bài đây."

Nói xong Hà Lộ Từ liền vội vàng lên lầu ngay. Anh thật sự phải học bài rồi! Anh phải thi vào cùng một lớp với em gái trong kỳ thi chia lớp!

Thấy Hà Lộ Từ nói vậy thì Hà Nguyệt Tâm nghĩ nghĩ cũng có lý, nên cũng không hỏi gì thêm.

Vừa bước vào trong phòng khách liền đụng phải ánh mắt của anh cả ngay. Sự lạnh lùng trên mặt Hà Thúy Chi lập tức biến mất không còn gì cả, anh dịu dàng hỏi: "Tâm Tâm, đến đây nào, đây là Thầy Trình."

Sau khi nhận lời Hà Nguyệt Tâm là sẽ mời gia sư xong Hà Thúy Chi liền đầu đầu một thời gian rất dài, vì nếu đã mời gia sư cho em gái rồi thì nhất định phải mời giáo viên tốt nhất mới được.

Thầy Trình này kinh nghiệm dạy học phong phú, lý lịch tốt, học sinh dưới trướng cũng rất nhiều, người muốn xếp hàng trở thành học trò của ông nhiều vô số kể, nhưng ông cũng rất coi trọng danh tiếng của mình, rất coi trọng lý lịch của học sinh, ngưỡng cửa nhận học sinh cũng rất cao.

Học sinh Thầy Trình này dạy có không ít người thi vào được trường TOP 1 trong nước.

Hà Thúy Chi nghĩ là phải tôn sư trọng đạo, cho nên đã lịch sự hẹn gặp ông từ mấy ngày trước, nhưng ai biết được người này nghênh ngang vô cùng, Lý Nham uy hiếp lợi lộc đủ điều rồi mà ông ta vẫn chỉ chối từ nói là mình không có thời gian.

Ý tứ còn không rõ ràng nữa sao, người này làm rõ ra là không muốn thu nhận Hà Nguyệt Tâm rồi còn gì nữa.

Mãi đến khi sự kiên nhẫn của anh dùng hết rồi mới dùng tuyệt chiêu.

Đơn giản mà nói thì chính là dùng thân phận đề người. Vì để mới gia sư cho Hà Nguyệt Tâm, chỉ cần mới tới là được, dùng thủ đoạn gì cũng chẳng sao cả.

Thầy Trình cỡ 40, 50 tuổi, hai bên mép có nếp nhăn rất rõ, nhìn mặt ông có chút nghiêm khắc.

Ánh mắt ông tràn đầy sự cao ngạo và không vui, có chút soi mói nhìn Hà Nguyệt Tâm một cái.

Ông từng dạy qua không ít học sinh cấp 3, cũng dạy ra không ít người thi vào được Thanh Hoa Bắc Đại. Với bảng thành tích này của ông thì giáo viên có tiếng trong tỉnh chẳng mấy ai có thể so bì được với ông cả.

Cho nên ngưỡng ông nhận học sinh cũng cao dần lên, học sinh tư chất cao và thông minh thì càng có khả năng thi vào được trường danh tiếng hơn.

Học sinh của ông càng nhiều người thi vào được trường danh tiếng thì mặt mũi và tên tuổi của ông mới sáng lán hơn.

Hơn nữa tiền học phí một tiết học của ông cũng cao tới ghê hồn.

Nếu như học sinh không đủ yêu cầu của ông thì ông cũng sẽ không thu nhận, nếu không người đó ra ngoài nói họ là học trò của ông thì không phải là đang phá hoại danh tiếng của ông đó sao.

Ai biết được Hà Thúy Chi thế nhưng lại tìm đến tận cửa, loại còn cái gia đình hào môn như vậy thì có mấy ai học hành đàng hoàng đâu chứ?

Khước từ mấy lần rồi vẫn không thể nào khước từ được.

Hà Thúy Chi là ai chứ, Tổng tài Tập đoàn Hà thị đó. Thấy thủ đoạn của Hà Thúy Chi mạnh bạo như vậy ông mới tâm không cam tình không nguyện mà tới nhà họ Hà.

Ông đã tính toán xong hết rồi, ông sẽ dạy mấy tiết học, con bé che khổ chê mệt và không theo kịp tiến độ, như vậy là ông đã có lý do để không dạy tiếp rồi.

Dù sao cũng là bản thân con bé không chịu học đàng hoàng mà, tư chất lại kém, bùn loãng không trét lên tường được, liên quan gì tới ông chứ.

"Em chào Thầy Trình. Em tên là Hà Nguyệt Tâm." Hà Nguyệt Tâm ngoan ngoãn chào hỏi.

Thấy Hà Nguyệt Tâm ngoan ngoãn đứng đó, không có chút hơi thở ngông nghênh nào cả, thì Thầy Trình mới có chút nguôi giận đôi chút.

"Môn nào của em cần nâng cao hơn? Hay là nói," Ông dừng lại đôi chút, thay đổi cách dùng từ, "Hay là nói em có tự tin với môn nào nhất, và không cần nâng cao nữa?"

Lời vừa hỏi ra thì ông đã cảm thấy mình đã hỏi lời thừa thãi rồi. Từ thành tích học kỳ trước của Hà Nguyệt Tâm mà xem thì biết là em ấy môn nào cũng rất bình thường rồi, ông còn nhiều chuyện hỏi thêm câu này để làm gì cơ chứ?

Hà Nguyệt Tâm nghiêm túc suy nghĩ rồi mới trả lời: "Phần tập làm văn của môn Ngữ Văn là môn con yếu nhất. Những môn còn lại thì đều có không gian tiến bộ."

Quả nhiên là vậy mà, biểu cảm trên mặt Thầy Trình nhạt đi rất nhiều, xoay đầu nhìn Hà Thúy Chi nói: "Vậy tôi sẽ sắp xếp khóa học cho em gái cậu. Bây giờ làm mấy bộ đề để kiểm tra trình độ trước đi."

Hà Thúy Chi lạnh nhạt gật đầu: "Được."

Đương nhiên là phải kiểm tra trình độ của học sinh trước rồi.

Anh suy nghĩ một hồi rồi vẫy tay kêu Lý Nham qua đây, Lý Nham lập tức cúi người bước qua.

Anh lạnh nhạt dặn dò Lý Nham thêm gấp 3 lần tiền học phí cho Thầy Trình.

Danh tiếng của Thầy Trình bày ra đó, và rõ ràng ông cũng không cam tâm tình nguyện gì cả, anh nghĩ nên tăng học phí cho ông, như vậy có lẽ sẽ khiến ông có tâm với Hà Nguyệt Tâm hơn chút.

Lý Nham đặc biệt dọn dẹp ra một căn phòng, bên trong bày một cái bàn đen, bàn học và các dụng cụ học tập khác, nhìn y chang một cái lớp học thu nhỏ vậy.

Hà Thúy Chi thấy Hà Nguyệt Tâm vào trong phòng rồi thì cũng quay đầu trở về phòng sách bắt đầu làm việc.

Đợi anh hoàn toàn xong việc trong tay nhìn đồng hồ thì đã 10 giờ đêm rồi.

Anh nhú nhú mày, từ lúc Hà Nguyệt Tâm vào phòng học tới bây giờ đã hơn 2 tiếng rồi. Thầy Trình lên lớp lâu đến vậy à?

Anh đứng dậy bước ra khỏi phòng sách, vừa đứng lúc Thầy Trình cũng bước từ trong phòng ra.

Lúc này Thầy Trình đang ôm một xấp đề cương bước ra khỏi phòng học, mặt mũi sáng lạn, ông không chỉ hưng phấn và còn rất kinh ngạc và vui mừng nữa.

Bởi vì thời gian có hạn, cho nên mỗi môn học chỉ chọn ra những bài đại biểu và có độ khó cho Hà Nguyệt Tâm làm mà thôi.

Ông còn chưa sửa bài, nhưng trong quá trình làm bài ông vẫn luôn đứng bên cạnh Hà Nguyệt Tâm nhìn, biểu cảm trên mặt ông từ kinh ngạc đến kinh hãi cuối cùng biến thành vui mừng khôn xiết.

Chưa cần sửa thì cũng biết được độ chính xác làm bài của Hà Nguyệt Tâm cao đến kinh người, trừ phần tập làm văn đích thực như Hà Nguyệt Tâm nói có không ít tí vết ra thì những môn còn lại thật sự cách điểm tối đa chỉ có mấy điểm mà thôi.

Ông hưng phấn vỗ vỗ vai Hà Thúy Chi, cảm thán: "Em gái cậu tương lai nhất định sẽ trở thành trụ cột của nước nhà! Tôi thu nhận nhiều học sinh như vậy, còn chưa thấy ai thông minh được như em ấy cả! Có thể thu nhận được đứa học sinh như vậy là vinh dự của tôi! Dạy xong em ấy thì đoán chừng tôi có thể yên tâm mà về hưu rồi."

Hà Thúy Chi chậm rãi nhìn bàn tay trên vai mình một cái: "?"

Đây là sao vậy? Lúc mới bước vào mũi không ra mũi, mắt không ra mắt, bây giờ sao lại như biến thành một con người khác vậy?

Thầy Trình vội vàng dặn dò Hà Thúy Chi: "Cậu đừng có kiếm giáo viên khác lại dạy em ấy đấy, em gái cậu chỉ có tôi có thể dạy tốt thôi, tôi cũng nhất định dễ dạy em ấy thật tốt, cậu cứ yên tâm đi."

Hà Thúy Chi nhướn mày, anh nhất thời không biết trả lời như thế nào. Anh nhớ tới việc hồi nãy có dặn Lý Nham phải tăng học phí lên gấp 3 lần.

Thì ra danh sư cũng có thể cúi người vì đồng tiền mà à?

Mới có bao lâu đâu mà đã lật mặt rồi.

Trên mặt Hà Thúy Chi không biểu hiện cảm xúc gì cả, chỉ lạnh nhạt cười nói: "Vây.....sau này làm phiền thầy rồi!"

Thầy Trình hài lòng gật đầu, mắt đã cười híp lên tới nỗi sắp nhìn không thấy mắt luôn rồi.

Con sóng lớn đang dâng trào trong lòng ông! Lý lịch của ông lại thêm được một học sinh thi lên Thanh Hoa Bắc Đại rồi, điều này làm sao có thể kêu ông không kích động được chứ.

Thiên kiến hại chết người mà, thì ra hào môn cũng có thể có học sinh xuất sắc đấy.

Mắt ông lóe lên ánh sáng hưng phấn, ông vừa xuống lầu vừa cười lớn nói: "Sau này tôi sẽ nói với mọi người Hà Nguyệt Tâm là học sinh của tôi. Học sinh như vậy, cũng chỉ có tôi mới dạy ra được thôi, hahahaha!"

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc Hà Nguyệt Tâm định xuống lầu thì gặp đúng lúc Hà Lộ Từ ra khỏi phòng.

Hà Lộ Từ ngáp liên tục, nhìn kỹ thì trong mắt còn có tơ máu nữa.

Hà Nguyệt Tâm nhú chặt hai đầu lông mày lại: "Anh tư, tối qua anh không ngủ à?"

Hà Lộ Từ mở cặp mắt nhấp nhem của mình ra, kéo lại cái quai balo bị tụt xuống, thấy Hà Nguyệt Tâm hỏi mình, thì anh liền gật đầu.

Đâu chỉ là không ngủ đâu, anh cảm thấy cả đời mình mình đều chưa từng cố gắng đến vậy nữa.

Anh làm đề cả một đêm, tuy nói là chữ viết vẫn khó coi như vậy, nhưng cũng coi như là nhớ được một số công thức rồi, không tính là mù mờ nữa.

"Anh giải đề cả một đêm." Anh mở cặp mắt có chút chờ mong nhìn Hà Nguyệt Tâm.

Hà Nguyệt Tâm có chút kinh ngạc, sau khi được mình cổ vũ qua như vậy mà anh tư đã chịu bỏ công ra để học hành đến vậy rồi à.

Xem ra khen thưởng đối với Hà Lộ Từ mà nói cũng rất có ích đấy chứ.

Nhìn sắc mặt của Hà Lộ Từ, cô nhin không được nói: "Nỗ lực là chuyện tốt, nhưng anh cũng phải chú ý đến sức khỏe của mình mới được."

Mắt Hà Lộ Từ sáng rực lên ngay, em gái anh đang quan tâm anh kìa.

Chỉ cần câu nói này thôi thì tất cả sự mệt mỏi đêm qua đã hoàn toàn biến mất hết rồi.

Xuống lầu thấy Hà Tĩnh Hoài đang ngồi trước bàn ăn, mặt mày cũng có vẻ thiếu ngủ như Hà Lộ Từ vậy.

Hà Nguyệt Tâm hiếu kỳ hỏi: "Anh hai, anh về rồi à?"

Mấy ngày hôm nay không thấy bóng dáng Hà Tĩnh Hoài đâu cả, hỏi Hà Thúy Chi thì anh cả chỉ nói là Hà Tĩnh Hoài đang bận mà thôi.

Hà Tĩnh Hoài vốn đang lười nhác thấy Hà Nguyệt Tâm đến thì lập tức có tinh thần ngay.

"Đúng vậy, Tâm Tâm, em có nhớ anh không?"

Vừa nói xong thì liền thấy Hà Lộ Từ thù lù đằng sau Hà Nguyệt Tâm.

Hà Tĩnh Hoài có chút không vui nhũn mày: "Sao nó cũng ở đây vậy?"

Hà Thúy Chi lạnh nhạt quét mắt nhìn hai thằng em trai của mình, uơnh ăn sáng: "Nó dọn về đây ở rồi."

Hai anh em Hà Lộ Từ và Hà Tĩnh Hoài trước giờ vẫn luôn bất hòa. Tính cách hai người đều hướng ngoại, Hà Lộ Từ không phục anh hai của mình, Hà Tĩnh Hoài cũng nhìn thẳng nhóc cẩu kinh này không vừa mắt.

Tối qua lúc anh về đến nhà cũng đã là nửa đêm rồi, mấy hôm nay anh đều bận việc hủy hợp đồng với công ty giải trí, vừa mới xử lý xong, anh liền đáp chuyến bay gần nhất bay về nhà liền.

Mấy ngày nay anh không ở nhà, nhưng vẫn gửi tin nhắn đều đặn cho em gái để soát cảm giác tồn tại, nhưng Hà Nguyệt Tâm không phải lên lớp thì cũng là học hành, trả lời tin nhắn cho anh vừa ngắn gọn lại súc tích.

Lạnh lùng vô cùng.

Nói ra thì cũng có chút uất ức rồi.

Lần trước anh ra mặt giải quyết chuyện vứt balo cho em gái, nhưng cuối cùng lại bị anh cả giành mất công lao rồi, thái độ đối đãi của em gái với anh và anh cả cũng hoàn toàn khác biệt.

Anh đang muốn nghĩ cách giành sự chú ý của em gái, nhưng chuyện hủy hợp đồng lại phải giải quyết ngay nên chỉ có thể ủy khuất mà bay đi thôi.

Khó khăn lắm mới về tới nhà, thì kết quả lại lôi ra một thằng Hà Lộ Từ ư?

Hơn nữa tại sao Hà Lộ Từ cũng như anh cả đột nhiên như biến thành một người khác vậy? Chẳng lẽ là nhìn rõ bộ mặt thật của Lý Yến, biết Lý Yến đã làm những chuyện tổn thương đến Hà Nguyệt Tâm rồi, cho nên thấy có lỗi với em gái, nên mới bù đắp à?

Nhớ đến sự tích Hà Lộ Từ đánh giáo viên ăn hiếp bạn học trên trường, Hà Tĩnh Hoài nhũn chặt mày lại: "Ở trường mày bót lại đi, không được ăn hiếp Tâm Tâm."

Ai biết được Hà Lộ Từ mà bùng phát thì sẽ làm ra những chuyện gì chứ, để Hà Lộ Từ và Hà Nguyệt Tâm ở chung một trường có vẻ không được an toàn lắm.

Hà Lộ Từ lạnh lùng hừ một tiếng: "Anh có ngày nào ở nhà đâu, ở đó còn nói tôi?"

Đừng nhìn giờ Hà Tĩnh Hoài câu nào cũng nói tốt cho Hà Nguyệt Tâm, nhưng lúc anh về thì có thấy bóng dáng anh ấy đâu.

Hà Tĩnh Hoài hừ lạnh một tiếng: "Cho dù tao không ở nhà thì cũng quan tâm Tâm Tâm từ xa rồi, mày tưởng tao là mày à, vừa được nghỉ hè là chạy đi chơi một mình liền."

Hà Lộ Từ ghen lời. Lúc đó anh vẫn còn chưa tròn sinh, nếu như anh biết thì anh có đi chơi đâu chứ? Sớm ở nắm bắt thời gian bồi đắp tình cảm với em gái rồi.

Hà Tĩnh Hoài vừa nhớ đến việc này thì tức giận không thôi. Rõ ràng Hà Lộ Từ và Hà Nguyệt Tâm hai người tuổi tác cách nhau gần nhất, nhưng kiếp trước Hà Lộ Từ lại hoàn toàn làm lơ Hà Nguyệt Tâm.

Mặt anh khó được tối đen như mực, ngữ khí cũng lạnh hẳn đi: "Trước đây mày không sống ở đây thì cũng thôi đi, nếu như bây giờ mày đã dọn về đây rồi, ngẩng đầu không gặp cúi đầu cũng gặp, có chút chuyện tao phải nói thẳng với mày, thành tích của mày kém, còn thích chơi với mấy đứa vô học nữa, Tâm Tâm là cô bé ngoan, nó khác với mày, mày đừng có mà dạy hư em ấy đấy."

Cuối cùng giọng nói anh còn mang chút uy hiếp nữa: "Nếu không, tao đánh chết mày đấy mày có tin không?"

Hà Lộ Từ nghe xong, thì tay siết chặt cây đuũa trong tay, đối thành trước đây, nếu bị Hà Tĩnh Hoài nói vậy thì anh đã không thẹn nhẹn rồi.

Nhưng Hà Nguyệt Tâm đang ở bên cạnh, hơn nữa anh đã tự hứa với mình rồi, phải thu liễm tính tình của mình trước mặt Hà Nguyệt Tâm, cho nên anh chỉ lạnh lùng nhìn chằm Hà Tĩnh Hoài chằm chằm mà không phản bác lời nào cả.

Lời nói này nói ra khiến cho bầu không khí trên bàn ăn có chút đao kiếm chém nhau.

Lý Nham đứng xa thật xa không dám đến gần, hai con người này đều là thùng thuốc nổ cả, đụng vào là nổ tanh bành ngay.

Hà Thúy Chi lạnh nhạt nhìn hai người một cái, rồi như không thấy chuyện gì đang xảy ra cả, gấp một đĩa thịt vào trong chén của Hà Nguyệt Tâm, dịu dàng nói: "Ăn nhiều vào."

Anh không ngại việc hai thằng em trai đánh nhau đâu, vốn cũng đánh nhau từ nhỏ đến lớn rồi, hơn nữa đều là đàn ông con trai cả, đánh một trận là hả giận ngay thôi.

Điều quan trọng nhất là, so với hai thằng em này thì ở trước mặt Hà Nguyệt Tâm càng thể hiện anh trầm ổn hơn.

Hà Nguyệt Tâm có chút bó tay thở dài một hơi, nghiêm túc nói: "Anh tư sẽ không ăn hiếp em đâu, anh hai anh hiểu lắm rồi, hơn nữa gần đây anh tư có đang học hành đằng hoàng mà, anh tư sẽ không như trước đây nữa đâu."

Nghe lời em gái nói ra, Hà Tinh Hoài thiếu chút nữa phun hết ngum cơm trong miệng ra ngoài, học hành đằng hoàng? Nó ư? Hà Lộ Từ ư? Thằng ngàn năm đội sổ thể nhưng bắt đầu học hành rồi ư? Bộ hôm nay mặt trời mọc từ hướng Tây lên à?

Hà Thúy Chi cũng dừng động tác ăn cơm lại, chậm rãi đánh giá Hà Lộ Từ từ trên xuống dưới, anh đang nghiên cứu xem có phải Hà Lộ Từ đã uống nhầm thuốc gì rồi không.

Thấy anh cả và anh hai rõ ràng là không tin thì Hà Nguyệt Tâm nói tiếp: "Là thật đó, hơn nữa anh tư tiết học nào cũng đều nghiêm túc chép bài hết đó."

"Anh hai, anh đừng nói anh tư như vậy nữa, anh tư chịu học rồi thì chứng tỏ anh tư muốn học thật tốt, anh là anh trai, anh phải ủng hộ anh tư mới đúng chứ."

Hà Tinh Hoài: "....."

Hà Thúy Chi: "....."

Mặt Hà Lộ Từ lập tức đỏ bừng lên, dưới ánh mắt tràn đầy kích lệ của Hà Nguyệt Tâm, anh không tiếng động dời tầm mắt ra chỗ khác.

Anh có chút chột dạ rồi, làm sao đây.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cưng Chiều Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Hà Tinh Hoài qua một hồi lâu mới tiêu hóa được tin tức này, Hà Lộ Từ thế nhưng thật sự bắt đầu học hành đằng hoàng rồi ư? Lên lớp thể nhưng còn bắt đầu chép bài rồi ư?

Thấy Hà Nguyệt Tâm bảo vệ Hà Lộ Từ như vậy thì trong lòng anh dâng lên một sự suy đoán.

Có khi nào đứa em trai này của anh vì làm cho Hà Nguyệt Tâm vui mà giả bộ học hành đằng hoàng hay không nhỉ?

Anh cười giễu: "Đừng tưởng rằng tao không biết mày đang giở trò quỷ gì, mày mà học hành nghiêm túc thì chắc trời đổ mưa máu quá."

Từ nhỏ đến lớn lòng kiên nhẫn của Hà Lộ Từ vẫn luôn cực kém, cũng chưa từng ngồi yên trong lớp học cả ngày liền cả. Cái chuyện nghe giảng này đối với nó mà nói là chuyện có thể kích hoạt công tắc núi lửa trong lòng nó bất kỳ lúc nào.

Càng nghe thì nó sẽ càng cáu, càng nghe thì càng ngồi không yên.

Hà Lộ Từ đích thực có chút chột dạ, học hành là thật, nhưng kiến thức cơ bản của anh không tốt, tiến độ vô cùng chậm chạp, hơn nữa bài vở gửi qua cho em gái xem cũng chẳng phải là của anh viết nữa chứ.

Em gái càng tin đó là thật thì anh lại càng hối hận vì đã lừa gạt em gái hơn.

Cách nghĩ của Hà Thúy Chi cũng giống như Hà Tinh Hoài, anh nhìn về phía Hà Lộ Từ như muốn nhìn thấu hết nó vậy.

Hà Lộ Từ mím chặt môi, xuất phát từ sự chột dạ và hối lỗi với em gái mà anh cũng không dám lên tiếng phản bác lại, nếu hai anh trai còn không tin nữa thì sợ là anh sẽ phải lộ tẩy trước mặt em gái mất thôi.

Ai biết được Hà Nguyệt Tâm ngược lại rất nghiêm túc nhìn Hà Lộ Từ nói: "Anh hai, tuy rằng trước đây anh tư không thích học hành, nhưng đó không thể hiện là sau này anh tư sẽ không nghiêm túc học hành nữa. Anh tư quyết tâm muốn học thật tốt là chuyện tốt, chúng ta thân là người thân của anh tư, thì nên cổ vũ anh tư mới đúng, và không nên hoài nghi và phủ định anh tư."

Nói tới đây thì hai đầu chân mày Hà Nguyệt Tâm nhíu chặt lại, ngữ khí nghiêm túc hẳn lên: "Hon nữa anh là anh trai ruột của anh ấy, thì càng nên đứng về phía anh ấy mới đúng."

Kiếp trước tình cảm của mấy anh em bọn họ vẫn luôn rất lạnh nhạt. Ba Hà Mẹ Hà nuôi con gái theo cách nuôi sung túc, nhưng nuôi con trai thì lại vô cùng nghiêm khắc. Lúc nhỏ cả đám người còn chơi đùa chung với nhau, nhưng theo thời gian tuổi càng lớn thì những kỹ năng cần học cũng nhiều lên, và Hà Thúy Chi thì càng được bồi dưỡng với tư cách người thừa kế nữa.

Theo thời gian mà bọn họ gặp mặt càng ít, thì cảm tình cũng càng nhạt dần đi.

Thời gian lâu rồi, thì trong quan niệm của bọn họ, tình thân là thứ không cần phải duy trì. Anh trai em trai đối với bọn họ mà nói chỉ là cái xưng hô mà thôi, bọn họ cũng không hề có tự giác là anh trai thì phải bảo vệ em trai, hay là em trai thì phải kính trọng anh trai nào cả.

Sau khi phá sản rồi cũng như vậy, cho dù được Hà Nguyệt Tâm dắt về nhà rồi, thì anh em bọn họ cũng chỉ nhờ một mình Hà Nguyệt Tâm làm mắc xích móc nối lại mà thôi. Nếu như không có Hà Nguyệt Tâm thì bọn họ đã sớm ai đi đường nấy lâu rồi.

Đột nhiên bị Hà Nguyệt Tâm dùng ngữ khí nghiêm khắc dạy dỗ như vậy, Hà Tinh Hoài ngây người hồi lâu mới phản ứng lại, em gái thật sự đã tức giận rồi.

Sự giễu cợt đối với Hà Lộ Từ trên mặt anh biến mất không thấy nữa, anh yên lặng cúi đầu chọt chọt com trong chén. Anh cũng có làm gì đâu chứ, tại sao em gái lại tức giận rồi. Chẳng nhẽ Hà Lộ Từ đó chắc chắn là đã chơi âm mưu quỷ kế gì rồi, nhưng có tình em gái lại tin nó nữa chứ.

Em gái không đứng về phía anh cả, thì cũng đứng về phía em tư, chỉ là không chịu đứng về phía anh là đúng rồi.

Chẳng lẽ là vì anh quá thành thật rồi sao?

Thần sắc khẩn trương trên mặt Hà Lộ Từ thả lỏng xuống rồi, sau đó thì có chút vui mừng, em gái vì anh mà giáo huấn anh hai rồi.

Phát hiện này quả thật còn khiến anh vui mừng hơn cả việc nhận được khen thưởng từ em gái nữa. Việc này nói rõ em gái cũng có cảm tình với anh, hon nữa còn rõ ràng đứng về phía anh nữa.

Sự chột dạ hồi nãy lập tức biến mất hết, anh có chút đắc ý liếc nhìn Hà Tinh Hoài một cái, quả nhiên là trong lòng Hà Nguyệt Tâm anh quan trọng hơn Hà Tinh Hoài mà.

Anh dịu giọng nói với Hà Nguyệt Tâm: "Em đừng giận nữa, lúc lên lớp anh sẽ nghiêm túc chép bài, sẽ không khiến Tâm Tâm thất vọng đâu. Anh còn phải chứng minh cho bọn họ thấy, anh thật sự muốn học hành cho thật tốt."

Xem ra anh đích thực phải mua đồ về cho Tôn Càn luyện chữ thật tốt rồi. Chữ viết ngày càng đẹp thì càng có thể thể hiện sự tiến bộ và nghiêm túc của anh rồi, như vậy em gái mới có thể tiếp tục khen anh nữa.

Khóe miệng Hà Nguyệt Tâm nhếch lên, ừm một tiếng, cô vui đến không được. Trước đây là cô đã nhìn nhầm anh tư rồi, không nghĩ tới anh tư nghĩ thông suốt rồi lại có thể thay đổi lớn đến vậy, cứ như là biến đổi thành một con người khác vậy.

Xem ra lời khen của cô cũng rất có ích với anh tư nhi.

Cô đang cân nhắc xem sau này phải khen anh tư nhiều hơn mới được.

Cùng Hà Lộ Từ cùng nhau đến trường, Hà Nguyệt Tâm vừa ngồi vào chỗ thì Phương Viên liền hưng phấn kéo tay cô mà luyên thuyên mãi.

"Tôi phát hiện thì ra lướt ván cũng không mấy đáng sợ lắm, chỉ cần không sợ ngã thì cũng chơi rất vui đấy chứ, đặc biệt là con gái chơi thì càng cool ngầu hơn nữa!"

Trong mắt Phương Viên tràn đầy ngôi sao sáng lấp lánh, cứ như là mới mở ra được cánh cửa thế giới mới vậy.

Hà Nguyệt Tâm có chút mắc cười nói: "Nhanh như vậy mà bà đã học biết lướt rồi sao?"

"Như vậy thì cũng không có, nhưng mà Triệu Nghệ đã dạy tôi rất lâu rồi, tôi cảm thấy là mình sắp nắm được bí quyết rồi."

Nghe Phương Viên nói vậy thì Hà Nguyệt Tâm nhin không được nhướng mày. Trước đây không phải Phương Viên còn khuyên cô là né Triệu Nghệ xa chút, sợ cô sẽ học hư sao?

Tại sao bây giờ ngược lại bà ấy lại thân với Triệu Nghệ vậy rồi? Tự và nhanh vậy sao?

Hà Nguyệt Tâm vừa đặt tập sách lên bàn vừa nói: "Không phải bà kêu tôi phải tránh xa Triệu Nghệ sao? Sao bây giờ sao lật mặt nhanh vậy."

Phuong Viên lúc này mới nhớ ra flag mà trước đây mình dựng lên, yếu ớt phản bác lại: "Đó không phải là vì tôi không hiểu rõ nó sao. Thật ra thì tôi cảm thấy nó cũng khá tốt đấy chứ, ít nhất là không có đáng sợ như vẻ ngoài của nó."

Không những vậy, cô cảm thấy tính tình Triệu Nghệ hoạt bát thẳng thắn, cũng rất hòa đồng với mọi người, hoàn toàn không có chút vẻ chi đại nào cả.

Thấy Phuong Viên đã thay đổi cách nhìn về Triệu Nghệ rồi thì Hà Nguyệt Tâm cũng có chút vui mừng: "Cho nên, sự khác biệt của bà ấy với chúng ta chỉ là không thích học hành mà thôi."

Phuong Viên cũng cho là vậy.

Còn chưa hết tiết tự học thì Cô Mã đã bước vào trong lớp: "Đại hội thể thao sắp bắt đầu rồi, hạng mục nào các em có thể báo danh thì báo hết ngay cho cô, có đạt hạng hay không không quan trọng, quan trọng là có tham gia, nói thể nào thì cũng tính là rèn luyện thân thể mà."

Học sinh trong lớp đều không có hứng thú gì cả, lớp bọn họ là lớp trọng điểm, thành tích học tập tốt là được, Đại hội thể thao tham gia là mất hết cả ngày trời, bọn họ đều không quá muốn tham gia.

Cô Mã đã sớm quen với phản ứng này của bọn họ rồi, cũng không để tâm lắm, tiếp tục nói: "Ngoài ra, đội điều hành trường của Đại hội lần này cũng phải bắt đầu tuyển người rồi, một lớp sẽ chọn ra 3 người, mấy đứa tự mình đề cử rồi chọn ra 3 người có phiếu bầu cao nhất đi."

Lời vừa dứt thì học sinh trong lớp liền hưng phấn lên ngay.

Đại hội thể thao mỗi lớp đều có đội điều hành, nhưng đều là tùy tiện ứng phó là được, cũng chả có gì để xem cả.

Cái đáng xem nhất ngược lại là đội điều hành trường. Quy tắc ban đầu là mỗi lớp sẽ bầu chọn ra 3 học sinh ba tốt, tạo thành một đội điều hành trường, sau đó sẽ chọn ra một người trong số đó làm người dẫn đầu. Việc đem quyền bầu chọn đặt vào tay học sinh này về lâu về dài đã biến vị rồi, nữ sinh mà mỗi lớp chọn ra cuối cùng đều là người đẹp nhất lớp cả. Sau này trên diễn đàn trường, dứt khoát đùa vui rằng việc bầu chọn người dẫn đội điều hành trường là cuộc bình chọn hoa khôi giảng đường, và người được chọn làm người dẫn đội chính là hoa khôi giảng đường hàng thật giá thật.

"Lại đến tiết mục chọn hoa khôi mà tôi chờ mong nhất rồi."

"Năm ngoái 3 người được chọn ra là ai quên rồi."

"Vương Mộng Giai, Lý Yến và Lâm Ngữ thì phải."

"Năm nay sợ là phải thay máu hết rồi."

"Hoa khôi năm ngoái là ai vậy?"

"Lý Yến đó."

"Nhưng mà Lý Yến mấy ngày trời không đến trường rồi, Vương Mộng Giai cũng vậy."

Thấy học sinh bên dưới thảo luận sôi nổi, Cô Mã vỗ đầu mình một cái: "Ồ đúng rồi, tuyên bố một tin, Vương Mộng Giai chuyển trường rồi."

Bên dưới nhất thời lặng ngắt như tờ.

"Ác bá trong lớp đi, tôi có chút vui mừng là sao đây."

"Đương nhiên là phải vui rồi, ai biết nó ăn hiếp người khác chứ, đây chính là hậu quả đấy."

Cả đám người đều không tự chủ được nhìn về phía Hà Nguyệt Tâm. Vương Mộng Giai hoành hành bá đạo trong lớp lâu như vậy đều không bị gì cả, nhưng vì đụng phải Hà Nguyệt Tâm nên mới chuyển trường. Ai biết sau lưng Hà Nguyệt Tâm có 4 người anh trai tốt chứ, hơn nữa người nào người nấy đều lợi hại đến vậy nữa chứ.

Hà Nguyệt Tâm có chút kinh ngạc mở lớn mắt, Vương Mộng Giai thế nhưng đã chuyển trường rồi ư?

Lần trước Vương Mộng Giai vứt balo của cô vào trong thùng rác, balo bị dơ rất nhiều chỗ và cũng rửa không sạch nữa. Kết quả xử lý lúc đó là cả nhà Vương Mộng Giai phải bồi thường cho cô một cái balo mới.

Lúc đó cô thật sự rất giận Vương Mộng Giai, cho nên mới bắt Vương Mộng Giai đền. Nhưng trên thực tế thì cô chỉ muốn dọa bạn ấy mà thôi, cái balo đó là anh hai dùng giả tiền gần như không tốn gì cả nhờ người quen mua hộ, cô lại làm thế nào thật sự vì một cái balo gần như không tốn tiền này mà khiến cho gia đình Vương Mộng Giai khuyh gia bại sản chứ?

Sau này cô cũng từng vì chuyện này mà tìm qua anh hai một lần, lúc đầu anh hai không chịu, nhưng sau này cũng không kiên trì nữa, không có tìm Vương Mộng Giai đền nữa.

Ai biết được Vương Mộng Giai thế nhưng lại chuyển trường chứ?

Chẳng lẽ là vì tránh cô ư, sợ cô sẽ nhắc đến chuyện này và lật lọng đòi bạn ấy đền, cho nên mới vội vàng chuyển trường ư?

Nghĩ thông suốt chuyện này rồi cô cũng không nghĩ thêm nữa, dù sao thì sau này chắc cô cũng sẽ chẳng đụng mặt Vương Mộng Giai được đâu.

"Không có Lý Yến và Vương Mộng Giai, mấy lớp khác cũng chẳng có sức cạnh tranh nào cả, người dẫn đội điều hành năm nay chắc sẽ là Lâm Ngữ rồi."

"Ai nói vậy, đừng quên rằng năm nay lớp ta còn có Hà Nguyệt Tâm nữa đấy."

"Đúng đó, nói thật nha, Hà Nguyệt Tâm đẹp hơn Lâm Ngữ nhiều."

"Tôi cũng thấy vậy. Hà Nguyệt Tâm 360 độ không góc chết. Lâm Ngữ.....cũng chỉ có góc nghiêng là đẹp thôi, góc chính diện.....không cần tôi nói, tại bây giờ cảm thấy nó có chút giống vật cát tường Fuwa của Olympics không?"

Lời hình dung này vừa ra, không ít người trong lớp đều nghe thấy rồi, tất cả đều nhin không được cười phì ra tiếng.

Lúc nghe được có người nhắc đến Hà Nguyệt Tâm thì sắc mặt Lâm Ngữ đã tái mét rồi, bây giờ nghe thấy có người lộ liễu nói mặt cô bự thì tức đến không được, tay cô siết chặt góc tập bài tập trên bàn, sau đó quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn người nói ra câu đó.

Mấy người cười ra tiếng hồi nãy thấy Lâm Ngữ tức giận rồi thì lập tức thức thời ngậm miệng lại ngay.

Chuyện lần trước cô cá cược về thành tích với Hà Nguyệt Tâm cô hoàn toàn không tâm tới, vì dù gì thì Hà Nguyệt Tâm cũng không có khả năng thắng được cô cả.

Nhưng bây giờ bọn họ tặng bức Hà Nguyệt Tâm thì cũng thôi đi, giẫm ngược lại cô là sao đây?

Cô tức tới nổi xé bìa tập bài tập ra một góc nhỏ luôn.

Học sinh bên dưới lần lượt giơ tay, báo ra mấy cái tên.

Cô Mã cầm phấn ghi lên bảng: "Đề cử, Lâm Ngữ, Trịnh Viên, Lý Na 李娜.....còn ai nữa không?"

"Hà Nguyệt Tâm!"

Lâm Ngữ quay đầu lại nhìn, Lý Phạm đang giơ cao tay lên, dường như đã sớm chuẩn bị phải hô lên vậy rồi, hô xong còn đập tay với mấy nam sinh bên cạnh nữa, hiển nhiên là bọn họ đều nghĩ như nhau cả, đều ủng hộ Lý Phạm hô vậy cả.

Trong lớp có ai đẹp hơn Hà Nguyệt Tâm chứ. Không nói lớp này thôi, cả cái trường này có ai đẹp hơn Hà Nguyệt Tâm chứ?

Mất Lâm Ngữ tới sầm xuống, mấy nam sinh đó là nhân vật phong vân trong lớp, cũng là mấy người đẹp trai nhất trong lớp.

Kết quả là cả đám bọn họ đều chọn Hà Nguyệt Tâm hết rồi?

Lâm Ngữ cắn nhẹ môi dưới.

Người dẫn đội điều hành trường hằng năm đều sẽ đẩy lên ngọn sóng thảo luận nhiệt tình trên diễn đàn trường, và còn được đăng lên báo trường và banner trên web trường nữa.

Bây giờ Vương Mộng Giai chuyển trường rồi, Lý Yến cũng xin nghỉ phép rồi, vậy người dẫn đội lần này ngoại trừ cô ra thì còn có thể là ai nữa chứ?

Nhưng bây giờ Hà Nguyệt Tâm lại cố tình đến để phá hỏng hết.

Hà Nguyệt Tâm nghe thấy tên mình thì nhủ mày. Cô không muốn tham gia đội điều hành trường, đến lúc đó nói không chừng sau khi tan học còn phải ở lại tập dợt nữa. Nếu có thời gian đó thì cô thà học bài còn tốt hơn.

Đề cử người xong thì bây giờ là bầu chọn không đề tên. Cô Mã đọc tên trong phiếu, và tìm một học sinh lên để ghi lại số phiếu của mỗi người.

Mọi năm thì người chọn Lâm Ngữ không ít, cũng có không ít người thân với Lâm Ngữ cũng chọn cô.

Hà Nguyệt Tâm không có hứng thú với việc này, thấy có chút buồn chán nên vội nắm bắt thời gian cầm cúi giải đề tiếp.

Lâm Ngữ nhìn không chớp mắt số phiếu trên bảng, trong lòng cô cứ như đang ngồi tàu lượn siêu tốc vậy, nghe thấy đọc đến tên cô thì cô thờ phào nhẹ nhõm, nhưng khi nghe thấy tên Hà Nguyệt Tâm thì tim cô lại dâng mạnh lên đến tận cổ.

Phiếu bầu của cô chỉ cao hơn Hà Nguyệt Tâm 2 phiếu thôi.

Mất thấy số phiếu của Hà Nguyệt Tâm đã đuổi kịp cô rồi, không những đuổi kịp, mà còn dần vượt qua cô luôn, cuối cùng số phiếu của hai người chênh

lệch ngày càng lớn.

Cô cảm thấy mọi thứ dưới, cúi đầu không muốn nhìn nữa, mỗi lần nghe thấy tên Hà Nguyệt Tâm là lửa đỏ ký trong lòng cô lại càng cháy mãnh liệt hơn nữa.

Dựa vào cái gì mà Hà Nguyệt Tâm vừa đến thì mọi thứ đều thay đổi hết rồi. Rõ ràng lúc bắt đầu mọi người đều ghét Hà Nguyệt Tâm đến thế mà, tại sao bây giờ mọi người đều quay đầu lại chọn nó hết rồi chứ?

Kiểm phiếu xong, Cô Mã nhìn bảng nói: "Lâm Ngữ 12 phiếu, Hà Nguyệt Tâm 30 phiếu, Trịnh Viên 8 phiếu, Hứa Mộng Dao 许梦瑶 2 phiếu..... Cho nên cuối cùng 3 em Hà Nguyệt Tâm, Lâm Ngữ và Trịnh Viên sẽ tham gia đội điều hành trường."

Những người được đề cử còn lại chỉ nhận được 1, 2 phiếu mà thôi.

Số phiếu của Hà Nguyệt Tâm hoàn toàn áp đảo hết mọi người, số phiếu cao hơn Lâm Ngữ hơn gấp 2 lần.

Hà Nguyệt Tâm ngẩng đầu nhìn số phiếu ghi trên bảng, có chút ngạc nhiên.

Cô nhớ lúc vừa mới chuyển trường đến đây, thì mọi người trong lớp đều nói là phải đuổi cô ra khỏi lớp, sau đó còn dúi khoát cô lập cô luôn, bây giờ thái độ của mọi người có phần thay đổi rồi nhưng cô không nghĩ là có nhiều người sẽ chọn cô như vậy.

Phượng Viên hưng phấn vỗ tay, vẻ mặt vinh dự, tự hào vô cùng: "Nguyệt Tâm, hoa khôi giảng đường năm nay nhất định sẽ là cậu!"

Hà Nguyệt Tâm có chút không biết làm sao, hoạt động này đối với cô mà nói có chút lãng phí thời gian, cô không muốn đi lắm, cô phải tìm thời gian nói với Cô Mã một tiếng mới được, xem coi có thể cho cô khỏi đi không.

Sau khi em gái đến trường thì Hà Tĩnh Hoài không còn khẩu vị muốn ăn sáng tiếp nữa, anh lên lầu nhốt mình trong phòng.

Anh nằm trên giường, ngửa đầu lướt điện thoại, có chút suy sụp tinh thần.

Anh nhớ đến gương mặt nghiêm khắc sáng nay của em gái, càng nghĩ thì càng uất ức.

Không phải chỉ nói Hà Lộ Từ mấy câu thôi sao, tại sao em gái tức giận đến vậy chứ.

Nói là muốn giành sự chú ý của em gái từ tay anh cả, bây giờ hay rồi, không những không thành công, mà còn lòi ra thêm thằng Hà Lộ Từ nữa.

Thật là không thể sống nổi mà.

Nhưng mà không đúng lắm, rõ ràng anh mới là người đẹp trai nhất trong 4 anh em bọn họ mà, số lượng fans cũng mấy triệu rồi, hơn nữa còn ngày ngày kêu gọi muốn anh chụp hình tự sướng phát phúc lợi nữa, tại sao em gái cố tình lại thích anh cả và em tư, mà không thích anh chứ?

Nghĩ tới đây anh liền bật người dậy ngay, anh mở camera trước của điện thoại ra, chụp liền mấy tấm cho mình, thưởng thức một hồi, sau đó chọn một tấm đẹp trai nhất, mở khung chat với Hà Nguyệt Tâm ra, gửi qua cho em gái.

Anh đẹp trai như vậy, em gái làm sao nỡ lòng nào mà giận anh chứ.

Nhưng gửi qua hồi lâu rồi vẫn không thấy em gái trả lời gì cả. Chẳng lẽ em gái đang học sao? Hà Tĩnh Hoài nhìn đồng hồ, nhấn nài đợi sau khi tan học em gái sẽ trả lời anh.

Nhưng 2 tiếng trôi qua rồi, vẫn không có tin tức gì cả. Hà Tĩnh Hoài nhịn không được có chút sốt ruột đi qua đi lại trong phòng.

Thì ra đợi tin nhắn là việc khiến con người ta sốt ruột như vậy. Trước đây người khác nhắn tin cho anh anh đều thích thì trả lời không thích thì thôi, bây giờ rốt cuộc anh cũng hiểu được tâm tình của mấy người đó rồi.

Nhìn điện thoại đến nỗi nó muốn tự thiêu luôn rồi mà vẫn không có động tĩnh gì cả. Anh khổ não nhăn nhúm mặt mày, nhưng lại không dám nhắn thêm tin nào cho em gái, sợ em gái sẽ chê anh phiền.

Em gái đến bây giờ vẫn còn chưa trả lời anh nữa, chắc không phải là giận anh nên không thèm để ý đến anh đó chứ?

Nếu như tối nay em gái về nhà rồi vẫn không thèm để ý đến anh thì anh phải làm sao đây, nếu sao này em gái cũng không để ý đến anh nữa thì anh phải làm sao đây?

Anh ôm đầu khóc thét không ra tiếng, quá khó rồi, thật sự là quá khó khăn mà.

Lúc này điện thoại đột nhiên rung lên, anh vội nhào về phía nó ngay, mở ra xem

Hà Nguyệt Tâm?

Hà Nguyệt Tâm: Anh gửi nhầm rồi à?

Tiết học toán giáo viên kéo giờ nên không có nghỉ chuyển tiết, đợi đến hết tiết tiếp theo Hà Nguyệt Tâm mới mở điện thoại ra xem, thấy Hà Tĩnh Hoài gửi hình tự sướng qua thì có chút mù mờ.

Hà Tĩnh Hoài nâng điện thoại như đang nâng thứ gì quý giá vô cùng vậy. Đang nghĩ là phải trả lời như thế nào, anh nghĩ ra rất nhiều cách, chữ gõ ra rồi lại xóa đi.

Hà Nguyệt Tâm nhìn hiển thị "Đối phương đang nhập chữ" trên WeChat, đợi Hà Tĩnh Hoài gửi tin nhắn qua, ai biết được đợi 5 phút rồi mà bên anh hai vẫn còn đang nhập chữ.

Hà Nguyệt Tâm.....

Cô nhin không được nhắn nhờ.

Hà Nguyệt Tâm: Anh, em sắp lên lớp rồi.

Hà Tĩnh Hoài nhìn thấy tin nhắn này thì như bị giật điện vậy, vội vàng tăng nhanh tốc độ gõ chữ.

Hà Tĩnh Hoài: Chuyện sáng nay là anh không đúng, Tâm Tâm em đừng giận anh hai có được không.

Hà Tĩnh Hoài: Anh hai biết lỗi rồi, em đừng không để ý anh mà. [Ủy khuất] [Khóc lớn]

Hà Tĩnh Hoài: Sau này anh sẽ không nói nó nữa đâu.

Thấy lời tự kiểm điểm tràn đầy màn hình của Hà Tĩnh Hoài, khóe miệng Hà Nguyệt Tâm nhin không được cong lên. Tính tình cô vốn tốt, cho dù là tức giận thì cũng chỉ giận một lúc mà thôi, con giận qua rồi thì coi như xong rồi, cho nên cô hoàn toàn không hề để chuyện sáng nay vào trong lòng tí nào cả.

Nhưng hình như anh hai rất dễ tâm thì phải, hơn nữa còn thấp thòm cầu xin cô tha thứ nữa chứ.

Hà Nguyệt Tâm: Em không có tức giận, và sẽ không bỏ mặc anh hai đâu, anh yên tâm đi.

Hà Nguyệt Tâm [Thả tim]

Tin nhắn vừa gửi đi thì tiếng chuông lên lớp cũng vang lên, cô vội nhét điện thoại lại vào trong túi.

Hà Tĩnh Hoài nhìn hai hàng chữ Hà Nguyệt Tâm nhắn qua nửa ngày trời, khóe miệng nhếch lên nụ cười cực lớn, thỏa mãn nằm vật ngửa ra giường, tảng đá đè nặng trong lòng đã biến mất rồi.

Cảm giác sốt ruột chờ đợi tin nhắn lúc trước và các suy đoán không tốt toàn bộ đã biến mất không còn gì cả.

Em gái không những không bỏ mặc anh mà còn thả tim với anh nữa kìa.

Hà Thúy Chi và Hà Lộ Từ có đại ngộ này sao?

Anh đặc ý trong lòng một hồi lâu, nghĩ nghĩ rồi chụp màn hình 2 dòng tin nhắn của Hà Nguyệt Tâm lại.

Chỉnh sửa hình lại một chút, chuẩn bị đăng Vòng Bạn bè, chọn chỉ cho Hà Thúy Chi và Hà Lộ Từ xem, sau đó nhấn nút đăng.

Anh phải cho hai người đó thấy rằng em gái thích anh đến dường nào.

Qua một lát sau liền nhận được thông báo đến từ Vòng Bạn bè ngay, có người đã bình luận dòng trạng thái đó của anh rồi.

Hà Thúy Chi: Haha.

Hà Lộ Từ: Haha

Hà Tĩnh Hoài cười lạnh một tiếng, anh không chấp nhận với người kém hiểu biết, bọn họ đây là ganh tỵ với anh mà thôi.

Nhìn dòng bình luận của Hà Lộ Từ anh đột nhiên nhớ ra cái gì đó, có chút kích động trả lời lại ngay, lúc đánh chữ ngón tay còn dùng sức mà chọt màn hình nữa, hận không thể chọt ra cái lỗ trên màn hình.

Hà Tĩnh Hoài: Không phải nói là nghiêm túc nghe giảng sao? Bị tao bắt quả tang rồi nha, bây giờ đang trong giờ học mà mày còn chơi điện thoại nữa, coi tao không mếc Tâm Tâm nghe nà!

Hà Thúy Chi: +1

Hà Lộ Từ: [Mặt mỉm cười] Bây giờ đang là giờ Thẻ đục.

Hà Tinh Hoài: Haha.

Hà Thúy Chi: Haha.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đầu Cưng Chiều Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Hà Lộ Từ nhét điện thoại lại vào trong túi quần, không tính nông cạn với Hà Thúy Chi và Hà Tinh Hoài nữa.

Bây giờ là tiết Vật Lý, giáo viên đã viết đầy bảng toàn công thức và ký hiệu rồi, nhưng mà anh chả hiểu chữ nào cả nên mới buồn chán mà lờ điện thoại ra coi thử xem em gái có nhắn tin gì cho anh không.

Hà Tinh Hoài cũng rảnh vừa thôi, hết chuyện đăng status đắc ý gì chứ, em gái còn ngày ngày khen anh học hành tốt nữa kìa, anh có đắc ý bao giờ chưa? Làm gì có.

Lúc trước Hà Thúy Chi bận đến không thấy bóng dáng. Loại Vòng Bạn bè trong WeChat này gần như chả thấy anh cả xài bao giờ cả, ai biết được bây giờ cứ vài ba hôm là lại đăng một lần, tất cả đều là vì đề cho Hà Nguyệt Tâm like cho thôi. Anh cả tưởng rằng anh không nhìn ra sao?

Hai người bọn họ đều không phải là đối thủ của anh.

Vừa hết tiết, Tôn Càn liền vớt vở bài học của mình lên bàn Hà Lộ Từ.

"Nè, bài vở hôm nay."

Hà Lộ Từ vội lật ra ngay, rồi tìm một trang chữ viết ngay ngắn nhất, chụp liền một tấm rồi gửi ngay qua cho Hà Nguyệt Tâm xem.

Bây giờ gần như ngày nào anh đều sẽ gửi hình tập bài học qua cho em gái xem cả.

Hơn nữa em gái không những không chê anh phiền, lời khen thưởng và cổ vũ mỗi ngày đều không lập lại lần nào cả.

Thấy Hà Lộ Từ sau khi gửi hình xong thì có chút nhàn rồi thì Tôn Càn thật sự có chút rầu rĩ: "Anh Lộ, không phải, cái thứ này cần ngày nào cũng gửi sao?"

Cậu không phải chưa từng gặp qua người muội khổng, nhưng thật sự chưa gặp qua người nào muội khổng như anh Lộ của cậu cả.

Việc này cũng quá khoa trương rồi đi. Vì em gái mà nghiêm túc học hành thì cũng thôi đi, còn vì đề được em gái khen mà bắt chấp mọi thủ đoạn.

Nghĩ tới đây, cậu nhện không được rung mình, quá đáng sợ rồi.

Hà Lộ Từ lười nhác nhướn mày: "Mày có chê khi được khen nhiều không?"

Bởi vì anh bất học hành nghiêm túc, nên mới có ưu thế tự nhiên để tranh đoạt sự quan tâm của em gái hơn.

Nếu không sáng nay tại sao em gái lại nghiêm khắc giáo huấn anh hai vậy chứ?

Còn không phải bởi vì sợ đã kích lòng nhiệt tình ham học của anh ư.

Cho nên chiều này không những có ích, mà còn phải dùng dài lâu nữa.

Tôn Càn chắc chắc hai tiếng, lắc lắc đầu, vẫn là anh Lộ của cậu gan lớn.

Gạt một lần là đủ rồi, còn muốn ngày nào cũng gạt nữa chứ.

Hà Nguyệt Tâm nhìn thì rất ngoan đó, nhưng không biết giận lên thì sẽ như thế nào nhỉ? Có khi nào đến lúc đó anh Lộ của cậu có quỳ xuống nhận sai cũng không có tác dụng gì hay không nhỉ?

Cảnh tượng anh Lộ của cậu quỳ xuống nhận sai đó, cậu thật sự là muốn nhìn thử.

Buổi tối về đến nhà, giữa anh em ba người vẫn còn dâng trần khói thuốc súng không nhìn thấy được.

Ngày mai là cuối tuần rồi, Hà Thúy Chi hòa nhã nói: "Tâm Tâm, anh đã đặt chỗ xong rồi, tối mai cùng anh cả đi ăn không?"

Ở nhà luôn có 2 thằng em ở bên cạnh ồn ào, ra ngoài thì sẽ được yên tĩnh nhiều hơn.

Hà Tinh Hoài hứ nhẹ một tiếng: "Nếu đã là đi ăn thì mọi người cùng đi đi. Một mình anh dắt Tâm Tâm ra ngoài là muốn gì đây?"

Hà Lộ Từ: "Buổi tối mọi người đi đi, em không đi đâu, em phải ở nhà học bài."

Nói xong Hà Lộ Từ xoay đầu nhìn em gái, vẻ mặt ngăm chờ mong. Anh ngay cả cuối tuần đều muốn ở nhà học bài nè, không có ra ngoài chơi nè, anh rất chịu học đó.

Hà Nguyệt Tâm đang định nói gì đó, nghe thấy Hà Lộ Từ nói là muốn ở nhà học bài, thì có chút ngạc nhiên: "Anh tư, anh không ra ngoài chơi sao?"

Hà Lộ Từ đứng đắn lắc đầu: "Ừm, chơi bởi mất ý chí, có cái thời gian đó thì còn không bằng ở nhà làm thêm mấy bộ đề. Anh có mấy bài không hiểu lắm, đợi lát Tâm Tâm chỉ anh được không?"

Nếu như anh tư đã chịu khó học như vậy rồi, có bài nào không hiểu thì Hà Nguyệt Tâm đương nhiên là đồng ý giúp đỡ rồi.

Cô vội gật đầu, lòng được an ủi rất nhiều, xem ra anh tư càng ngày càng biết cố gắng rồi.

Hà Tinh Hoài và Hà Thúy Chi quay mặt nhìn nhau một cái, ánh mắt hai người đều thể hiện chung một ý, coi nó diễn tiếp đi.

Hà Lộ Từ lui ra khỏi cuộc tranh giành, Hà Tinh Hoài và Hà Thúy Chi lại bắt đầu đấu võ mồm, xoay quanh vấn đề rốt cuộc ngày mai ai sẽ dắt Tâm Tâm ra ngoài ăn.

Hà Nguyệt Tâm thấy hai người anh trai bắt đầu tòi một câu anh một câu, thậm chí đã loáng thoáng có khuynh hướng công kích lẫn nhau thì vội nói: "Ngày mai em sẽ không đi đâu được cả."

Lời vừa nói ra thì hai người lập tức im lặng ngay.

Hà Thúy Chi nhú mày: "Sao vậy?"

Nếu như em gái việc học mà cuối tuần cũng muốn học nữa thì có gây hại tới thân thể em ấy không nhỉ?

Hà Nguyệt Tâm nói: "Em phải giúp Ba Hứa Mẹ Hứa chuyển nhà."

Lúc vừa tan học, Hà Nguyệt Tâm nhận được điện thoại của nhân viên bán nhà hồi trước nói là tất cả thủ tục đều đã hoàn tất rồi, ngày mai là có thể vào ở được rồi.

Địa chỉ nhà của cha mẹ nuôi đã bị tiết lộ ra ngoài rồi, bây giờ vẫn còn có người hiếu kỳ mà tìm đến tận cửa quấy nhiễu nữa.

Những ngày này ba mẹ nuôi đều ở nhà trong nhà hàng xóm cả, không dám về nhà, nhưng cứ ở nhờ nhà hàng xóm hoài cũng không phải là cách.

Đúng lúc ngày mai là cuối tuần, trên đường về nhà cô có gọi điện cho ba mẹ nuôi rồi, tìm đại một cái cớ nào đó, tốt nói xấu nói mới khiến cho hai người đồng ý vào ở nhà mới được.

Cô đã tính hết cả rồi, hôm sau cô phải chuyển nhà chung với ba mẹ nuôi.

Chuyện bạo lực mạng hồi trước có ảnh hưởng tới ba mẹ nuôi của Hà Nguyệt Tâm, ba anh em đều biết cả, mấy ngày hôm nay Hà Lộ Từ cũng đã tìm hiểu một số chuyện từ chỗ Lý Nham rồi.

Kiếp trước sau khi phá sản, ba mẹ nuôi của Hà Nguyệt Tâm đã chăm sóc giúp đỡ anh em bọn họ rất nhiều, bọn họ cũng rất lấy làm biết ơn, sau khi trùng sinh thì đã sớm có ý nghĩ muốn gặp mặt cha mẹ nuôi và cảm ơn bọn họ rồi.

Hà Thúy Chi nhú mày: "Đề anh kêu Lý Nham tìm mấy người nữa tới giúp em."

Hà Nguyệt Tâm vội xua tay: "Không cần đâu, em đã tìm công ty chuyển nhà rồi, bọn họ sẽ chuyển giúp em."

Ba mẹ nuôi là người nhà của cô, nhưng bọn họ không có quan hệ gì với bốn anh trai cả.

Những việc này chung quy cũng chỉ là chuyện của mình cô mà thôi, làm sao có thể để cho anh trai giúp đỡ được chứ.

"Cũng sẽ có chỗ cần giúp mà. Để anh hai giúp em nha?" Hà Tinh Hoài nhỏ giọng nói.

Người của công ty dọn nhà đều là mấy thằng cha cao to thô kệch không à, anh có chút không yên tâm khi để Hà Nguyệt Tâm đi một mình.

Hà Lộ Từ cũng nghiêm túc nói: "Anh sẽ để bọn Tôn Càn đến giúp em."

Vừa nghe Hà Lộ Từ lại tìm Tôn Càn làm lao động miễn phí thì Hà Nguyệt Tâm liền lắc đầu như trống bỏi ngay: "Không cần đâu, ngày mai mấy anh không ai được đến cả, một mình em là đủ rồi."

Ở nhà cô đã bị mấy anh trai quây tới đủ điên đầu rồi, khó khăn lắm mới có được một ngày thanh tĩnh, hơn nữa ba mẹ nuôi đều đã lớn tuổi rồi, làm sao có thể chịu được bọn họ giày vò chứ.

Tình cảnh bây giờ nhất thời đi vào bế tắc, Hà Nguyệt Tâm vô cùng kiên quyết, ai đều không cho phép tới cả.

Trên bàn ăn trăm mặt mất mấy giây.

Cuối cùng Hà Tĩnh Hoài phá bỏ sự trầm mặc, quét mắt nhìn hai anh em còn lại một cái, cười híp mắt nói: "Nếu như Tâm Tâm đã không muốn anh đi rồi thì anh sẽ không đi. Nói chung là Tâm Tâm nói gì thì anh sẽ nghe đó."

Ý trong lời nói là, anh nghe lời em gái nói nhất nà, sẽ không đối chọi với em gái chọc em gái tức giận đâu. Nếu như em gái đã nói là không cho đi rồi, ai mà còn đòi đi nữa chính là không lời em gái.

Hà Thúy Chi liếc mắt nhìn em hai mình một cái, nở nụ cười khó hiểu: "Nếu Tâm Tâm đã nói vậy rồi thì anh đương nhiên là sẽ không đi rồi."

Hà Nguyệt Tâm yên tâm được hơn phân nửa, cô lại nhìn về phía Hà Lộ Từ, Hà Lộ Từ trầm mặc vài giây cuối cùng do dự nói: ".....Được thôi."

Lúc này Hà Nguyệt Tâm mới thở phào một hơi, không có sự phá đám của mấy anh trai, ngày mai sẽ là một ngày yên ổn đây.

Nhưng cô không thấy được ánh mắt của ba người anh của mình khi cúi đầu xuống đều mang chút suy nghĩ khác, đùa sao, đây là cơ hội có thể biểu hiện thật tốt trước mặt ba mẹ nuôi em gái đó, làm sao mà bọn họ có thể bỏ qua được chứ?

Căn nhà Hà Nguyệt Tâm mua nằm trong trung tâm thành phố, rất gần với Thập Nhất Trung.

Ba mẹ nuôi vô cùng hài lòng với việc nhà mới gần trường Hà Nguyệt Tâm.

Xe của công ty chuyển nhà dừng lại dưới lầu tòa nhà, bọn họ đi lên lầu trước, Hà Nguyệt Tâm dắt ba mẹ nuôi lên dạo quanh nhà trước.

Nhà không lớn lắm, 2 phòng ngủ 1 phòng khách, nhưng ánh sáng và bày trí trong nhà đều rất tốt, và còn cung cấp một số đồ điện gia dụng nữa.

Nếu như không phải Hà Nguyệt Tâm nói là giá thuê nhà rất phải chăng, thì bọn họ tuyệt đối không chịu dọn vào ở đâu.

Mẹ Hứa có chút lo lắng hỏi: "Thuê căn nhà này một tháng hết nhiều vậy con?"

Đến rồi mới biết, căn nhà này còn hào hoa hơn bà tưởng tượng một chút. Bọn họ phải bán bao nhiêu rau mới có thể gánh vác nổi tiền thuê đây.

Hà Nguyệt Tâm không có nói cho ba mẹ nuôi biết căn nhà này là của mình, hai người họ cả đời đều sống tiết kiệm quen rồi, họ thà rằng ở nhà nhỏ một chút, hẻo lánh một chút, cũng sẽ không chịu ở căn nhà to như vậy đâu, tiếc tiền.

Kiếp trước chính vì ba mẹ nuôi sống mãi trong căn nhà chật hẹp âm u mà bệnh phong thấp của Ba Hứa mới ngày một nặng thêm.

Hà Nguyệt Tâm đã ra quyết tâm rồi, kiếp này cô sẽ không để ba mẹ nuôi phải chịu khổ thêm nữa.

Hà Nguyệt Tâm ôm cánh tay Mẹ Hứa, vỗ về nói: "Không tốn bao nhiêu đâu mẹ, tiền thuê chả hơn bao nhiêu so với căn nhà ba mẹ ở trước đó đâu."

Ba Hứa Mẹ Hứa thăm thú căn phòng một vòng, có chút mất tự nhiên, không dám sờ mó lung tung.

Thấy nhân viên chuyển nhà đang chuyển hành lý của bọn họ vào trong nhà, thì Ba Hứa Mẹ Hứa cảm thấy có chút ngại, nên vội đi qua phụ giúp.

Những vật dụng mà bọn họ dùng mười mấy năm, bao gồm bàn ghế và các vật bày trí bọn họ đều không nỡ vứt đi, hận không thể chuyển hết qua đây. Có những thứ nhìn vào vừa cũ vừa nát, hoàn toàn không hợp với trang trí xa hoa của căn nhà tí nào cả.

Hà Nguyệt Tâm biết ba mẹ nuôi hoài cổ, nên cũng mặc cho hai người họ chuyển những thứ đó qua đây.

Khu chung cư này mỗi tầng có ba nhà, trừ nhà bọn họ ra thì còn hai gia đình khác nữa.

Có một hộ gia đình mở cửa ra, thấy nhân viên chuyển nhà ra ra vào vào nhà bên cạnh thì mới biết được là có người dọn đến làm hàng xóm của họ.

Người phụ nữ trẻ tuổi có chút hiếu kỳ nhìn từ cửa nhà mình ra, nhưng khi nhìn thấy bên trong các thùng carton đều là bàn cũ ghế cũ hết, và quần áo trên người Ba Hứa Mẹ Hứa đều là đồ cũ nghèo nàn thì có chút khinh thường bĩu môi, rồi đóng cửa nhà mình lại.

Sau khi đóng cửa lại rồi lại thông qua mắt mèo nhìn thêm một hồi nữa.

Người này tên là Lưu Mộng 刘梦, sống chung với bạn trai ở đây, hai người vừa mua căn nhà này, cũng mới dọn vào đây ở không lâu.

Bạn trai cô tên là Nghiêm Sơn 严山, thấy cô thông qua mắt mèo nhìn gì đó, thì cũng sáp lại: "Em đang nhìn gì vậy?"

Ngữ khí Lưu Mộng mang chút chê bai: "Chúng ta có hàng xóm mới rồi. Nhưng mà nhìn bọn họ chắc chỉ là thuê nhà thôi, còn đem hết mấy thứ dơ bẩn đến chết đó qua đây nữa chứ. Chủ hộ nhà đó là ai vậy, căn nhà tốt đẹp như vậy tại sao cũng không xem kỹ tổ chất của khách thuê nhà chứ, ai cũng sẽ thuê cho được chứ."

Nghiêm Sơn cũng nhìn ra ngoài từ mắt mèo, có chút không cho là vậy: "Tiểu khu này cũng rất tốt mà, sao lại có những loại người này dọn vào vậy."

"Ai biết chứ, chắc là chưa được sống ngày tốt lành qua, cho nên muốn thuê căn nhà tốt chút để khoe mẽ đó mà." Lưu Mộng có chút bức mình.

Khó khăn lắm mới mua được nhà mới, ít nhất cũng phải ở được mấy năm nữa, ai biết được hàng xóm lại là loại người này chứ?

Lời nói cô mang chút không vui: "Em thấy chắc chúng ta phải gắn một cái CCTV trước cửa nhà thì hơn, và cũng nói với quản lý tòa nhà một tiếng nữa, để tránh đồ đạc bị trộm mất. Có những người già lớn tuổi rồi, tay chân không sạch sẽ, thích nhặt đồ của nhà người ta về nhà mình."

Hai người cùng có ý nghĩ như vậy, thế là tính xem lúc nào sẽ lắp đặt CCTV trước cửa nhà.

Đồ đạc của Ba Hứa Mẹ Hứa nói ít cũng phải tới mười mấy thứ lận, lấp đầy hết xe tải nhỏ luôn, xe dừng dưới lầu, mấy nhân viên hợp sức chuyển đồ vào trong thang máy, sau khi nhét đầy thang máy rồi thì dùng thang máy để chuyển đồ lên lầu.

Hà Nguyệt Tâm đi xuống lầu chỉ huy nhân viên chuyển cái gì trước chuyển cái gì sau.

Qua một lát sau, Lưu Mộng và Nghiêm Sơn dắt con cho Poodle của mình ra khỏi nhà để đi dạo, mỗi tòa nhà chỉ có hai cái thang máy, bởi vì chuyển nhà, nên nhà Hà Nguyệt Tâm đã chiếm mất một cái thang máy rồi, còn cái thang máy còn lại thì mãi vẫn chưa tới.

Lưu Mộng đợi đến mất hết kiên nhẫn, trừng mắt nhìn đám nhân viên đang chuyển đồ đạc.

"Có phiền hay không vậy, còn chưa dọn xong nữa à, cứ ở đó mà chiếm hết thang máy, có lòng công đức không vậy."

Mẹ Hứa đang dọn dẹp trong phòng khác, nghe thấy Lưu Mộng nói vậy thì vội ra ngoài nhìn một cái, lập tức xin lỗi ngay: "Thật là xin lỗi, hôm nay nhà chúng tôi chuyển nhà, bên cạnh còn có một cái thang máy nữa, hay là hai con đi bên đó được không?"

Mẹ Hứa làm người hòa nhã, trước đây cũng sống chung rất tốt với hàng xóm, mọi người đều thích bà vì bà lương thiện và nhiệt tình. Cho nên phản ứng đầu tiên của bà là xin lỗi Lưu Mộng trước.

Mẹ Hứa lớn tuổi hơn Lưu Mộng rất nhiều, cũng coi như là trưởng bối của Lưu Mộng. Lúc xin lỗi Lưu Mộng còn hơi khom người nữa, nhưng Lưu Mộng lại đứng thẳng người hẳn, lưng không hề cúi xuống chút nào cả.

Cô thuận theo tay của Mẹ Hứa nhìn cái thang máy đó một cái, mỗi tòa nhà trừ hai cái thang máy ra còn có một cái thang máy vận chuyển hàng nữa, chỉ là bên trong thang máy vì tránh va chạm nên bên trong đều lót ván gỗ hết, bề mặt ván gỗ có chút bẩn.

Cô tròn mắt trắng, cô mà thêm đi thang máy vận chuyển hàng hóa à, trên mặt hiện rõ sự không vui, nghiêng người về phía khác, hoàn toàn coi Mẹ Hứa như không khí.

Thấy tư thái ghét bỏ rõ ràng như vậy của Lưu Mộng thì nụ cười trên mặt Mẹ Hứa cứng đờ lại, bà có chút quẫn bách, trên mặt nở một nụ cười khó xử, không khỏi nghĩ lại bà đồng ý Hà Nguyệt Tâm sống ở đây có phải là không được tốt không.....

Vì dù gì bọn họ cũng nghèo hơn nửa đời người rồi, cái dấu ấn người nghèo này đã ăn sâu trong tư tưởng của bọn họ rồi, cho dù là chuyển đến tiểu khu tốt như vậy rồi thì hàng xóm cũng không thấy sẽ hoan nghênh bọn họ.

Nghiêm Sơn không có để lộ cảm xúc của mình như Lưu Mộng như vậy, tuy rằng trong lòng cậu cũng coi thường gia đình này, nhưng vẫn cười giải vây: "Không sao đâu, bác bận việc của bác đi, bọn con đợi một chút là được rồi."

Mẹ Hứa có chút bức rức vật ngón tay, bà thấy bọn họ từ nhà bên cạnh đi ra, là hàng xóm của vợ chồng bà.

Bà con xa không bằng láng giềng gần, tư tưởng của người xưa là muốn mọi người vẫn giữ mối quan hệ tốt với hàng xóm.

Bà thấy hai người họ dắt theo một con chó Poodle thì mắt sáng lên, đã tìm ra cách phá băng rồi.

"Đây là chó của nhà hai con à? Thật là ngoan mà!"

Nghiêm Sơn thấy cách ăn mặc nghèo nàn của Mẹ Hứa thì không muốn giao lưu nhiều với bà, nghe bà nhắc đến con chó Poodle thì chỉ cười và ừ một tiếng lấy lệ thôi.

Mẹ Hứa cúi người xuống, con chó Poodle tò mò ngồi xuống nhìn bà, cũng không sủa, nhìn rất ngoan.

Bà mừng thầm trong lòng, đưa tay ra tính sờ một cái, vẫn chưa sờ trúng, thì dây xích chó đột nhiên bị kéo giật lại, con chó Poodle bị kéo mạnh về phía sau.

Nghiêm Sơn nhủ chặt mày, tay kéo chặt dây xích chó, kéo con chó cách Mẹ Hứa thật xa.

Lưu Mộng thấy vậy thì hét lớn: "Bà sờ bậy gì đó! Đó là áo mới mà tôi mới mua cho bảo bối đây."

Tiếng hét này hấp dẫn luôn ánh mắt của những nhân viên đang chuyển đồ, đều tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì to lớn lắm.

Lưu Mộng ôm Poodle lên xem xét mọi góc ngách trên thân chó, lại kiểm tra xem quần áo con chó có bị vấy bẩn gì không, thấy không có gì mới thở phào một hơi, ngẩng đầu lên trừng Mẹ Hứa một cái.

Mẹ Hứa bị tất cả mọi người nhìn như vậy cứ như bà làm chuyện tày đình gì vậy thì mặt đỏ bừng lên, tay chân có chút không biết để đâu: "Xin.....xin lỗi, bác không biết là không được sờ....."

Trong mắt Lưu Mộng tràn đầy lửa giận, lời nói ra không hề khách sáo chút nào cả, giọng nói cũng trở nên chua loét: "Chó của nhà người ta thì đừng có mà sờ mó lung tung, có tổ chức không vậy!"

Mặt Mẹ Hứa đỏ bừng, đứng tại chỗ tay chân lóng ngóng, nhưng vì thành thật quen rồi, không biết cãi lộn với người khác, lại không dám cãi lại, chỉ có thể không ngừng xin lỗi Lưu Mộng.

"Con yên tâm đi, tay bác sạch sẽ lắm....."

Lưu Mộng tức đến không được, không muốn nhiều lời với bà ta thêm nữa, lại đi nhấn nút thang máy lần nữa, lòng chỉ mong thang máy mau tới chút.

Thang máy đột nhiên vang lên tiếng "Đình", mắt cô sáng lên, nhưng lại phát hiện thang máy tới nơi không phải là thang máy mà họ đang đợi, mà là thang máy vận chuyển hàng.

Cô xoay đầu lại nhìn, cửa thang máy vận chuyển hàng chậm rãi mở ra, lộ ra mấy người đang đứng trong đó.

Cả đám thanh niên tuổi không lớn, điều đặc biệt là trên người mấy người đó đều mang một loại khí thế hùng nên dây vào, cứ như vừa trở về từ phim trường "Người trong giang hồ" vậy.

Đặc biệt là người đi đầu, đầu chân mày nhũn chặt lại, cứ như đối với bất cứ chuyện gì đều có chút không kiên nhẫn vậy, có thể lỗi người khác ra đánh nhau một trận bất kỳ lúc nào.

Tôn Càn nói: "Anh Lộ, là tầng này à? Mày chắc chứ?"

Cậu bị Hà Lộ Từ ép chép bài cả tuần lễ, cậu chép tới sắp nôn máu luôn rồi, khó khăn lắm tới cuối tuần rồi, lại bị anh Lộ của cậu xách đít tới đây, nói là phải chuyển nhà phụ ba mẹ nuôi của em gái.

Cậu thấy khó hiểu rồi đó, ba mẹ nuôi của Hà Nguyệt Tâm thì liên quan gì tới Hà Lộ Từ chứ?

Nhưng khi cậu hỏi ra cậu này thì liền bị Hà Lộ Từ đập cho một trận, và lạnh lùng nói: "Ba mẹ nuôi của em gái chính là ba mẹ nuôi của tao, hiểu chưa?"

Trước lúc tới đây Hà Lộ Từ còn dặn dò cả đám là đừng biểu hiện ra bộ mặt hung hãn thường ngày, phải để cho ba mẹ nuôi biết được bọn họ là đứa trẻ ngoan, phải để lại ấn tượng tốt cho ba mẹ nuôi.

Tôn Càn đều sắp khóc luôn rồi, Hà Lộ Từ cưng chiều em gái cũng thôi đi, tại sao còn bắt bọn họ phải phối hợp diễn chung chứ?

Hà Lộ Từ căn quét mấy thằng du côn của những trường phụ cận, đánh người nhập viện là chuyện như cơm bữa lúc trước đã thay đổi hoàn toàn rồi.

Hà Lộ Từ ngẩng đầu nhìn khắp nơi: "Lưu Vĩnh nói là chỗ này mà."

Lưu Mộng và Nghiêm Sơn kinh hoàng nhìn nhau, mắt mở lớn hết cỡ.

Tại sao người đó lại gọi người này là anh vậy? Hơn nữa nhìn khí thế xung quanh người những người đó kìa? Chẳng lẽ bọn họ gặp phải xã hội đen rồi sao?

Đâu có nghe nói tầng của bọn họ có ai qua lại với xã hội đen đâu.

Chẳng lẽ là xã hội đến trả thù à?

Hai người điên cuồng nhớ lại những chuyện trước khi của mình, bắt đầu nghi ngờ có phải là đến trả thù bọn họ hay không.

Hơn nữa trên người những người này đều là hàng hiệu cả, hơn nữa còn không phải loại hàng hiệu mà bọn họ hay mặc trên người nữa, đó đều là hàng hiệu xa xỉ cả.

Không những trêu chọc không nổi, còn là người có tiền mà bọn họ trêu chọc không nổi nữa!

Hai người lập tức dời tầm mắt ra chỗ khác, sợ bọn họ nhìn chăm chăm mấy người đó như vậy ngược lại sẽ hấp dẫn sự chú ý của bọn họ. Nếu người ta mà để bọn họ ra đập một trận thì cho dù cảnh sát có tới thì bọn họ có lý cũng chả nói được gì.

Lưu Mộng hồi nãy còn hung hãn càn quấy bây giờ lại không dám hó hé lời nào cả, quay lưng về phía những người đó, đầu đã sắp dính chặt vào tường luôn rồi,

Cô thật sự chưa từng gặp "Người trong giang hồ" phiên bản đời thực bao giờ cả, những người này tính tình cáu gắt vô cùng, nói không chừng chỉ cần một ánh mắt thôi là đủ đắc tội người ta rồi, cô đâu dám đắc tội đâu chứ!

Mẹ Hứa thấy cả đám Hà Lộ Từ thì có chút tò mò nhìn chăm chăm vào bọn họ, đúng lúc đụng phải ánh mắt của Hà Lộ Từ.

Hà Lộ Từ ngây ngốc nhìn Mẹ Hứa, Mẹ Hứa trong ký ức già hơn bảy giờ một chút, anh vẫn còn nhớ rõ cả canh mà Mẹ Hứa nấu cho anh có vị gì nữa. Lúc đó chân anh bị què, Mẹ Hứa hận không thể một ngày ba bữa đều nấu canh bỏ cho anh uống, nói là thiếu cái gì thì bỏ cái đó, cứ như là muốn bỏ cho cái chân què của anh lành lại luôn vậy.

Nhưng bà rõ ràng là không có quan hệ huyết thống gì với anh hết cả, nhưng bà lại đối xử với anh tốt đến vậy.

Anh nhìn không được có chút ghen ngào.

Tôn Càn dùng khuỷu tay chọc vào người Hà Lộ Từ: "Anh Lộ? Có phải chỗ này không vậy?"

Hà Lộ Từ lập tức hoàn hồn lại, anh nín nhẹ môi, dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn đám Tôn Càn, ý bảo bọn họ phải ngoan ngoãn chút.

Anh đi đến trước mặt Mẹ Hứa, ngoan ngoãn tay bắt chéo đứng nghiêm chỉnh, hơi khẽ cúi thấp người xuống, nhỏ nhẹ nói: "Con chào bác, con là anh trai của Hà Nguyệt Tâm, con đứng hàng thứ tư, tên là Hà Lộ Từ, bác cứ gọi còn là Lộ Từ là được."

Nghe Hà Lộ Từ mở miệng nói vậy thì cảm của đám Tôn Càn đều nhanh rút xuống đất rồi, học sinh ba tốt trước mắt này là ai vậy, người ngoài không biết nhìn vào còn tưởng anh Lộ của bọn họ đi gặp phụ huynh nữa đó.

Mới gần người xiu thôi Tôn Càn lập tức nhận được ánh mắt uy hiếp của Hà Lộ Từ ngay, bọn họ lập tức phản ứng lại ngay, từng người đứng trước mặt Mẹ Hứa, có chút ngượng ngùng gãi gãi sau ót, từng người một tự giới thiệu với Mẹ Hứa.

Lưu Mộng ôm con chó nhà mình, khó bề tưởng tượng nhìn bọn họ.

Mấy người hung thần ác ôn này vừa đến trước mặt Mẹ Hứa lập tức như biến thành một con người khác vậy, ai cũng cúi người mặt lấy lòng hết, cái người nhìn hung dữ nhất trong đám, mắt tràn đầy vẻ chờ mong khen thưởng là chuyện gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cung Chiều Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Lưu Mộng ngu hết cả người.

Không phải nói gia đình vô cùng nghèo nàn sao? Nồi niêu xoong chảo dùng mấy năm trời đều dọn hết qua nhà mới.

Nhưng tại sao người nghèo nàn như vậy lại quen biết với người như vậy chứ?

Hơn nữa thái độ của những người này còn cung kính như vậy nữa chứ, cứ như hận không thể vẫy đuôi chào vậy?

Hồi nãy bọn họ còn coi thường Mẹ Hứa, còn muốn gắn CCTV trước cửa vì sợ bị trộm đồ, còn chê nhà người ta chuyển nhà chiếm thang máy, còn chê tay bà ấy bẩn không cho phép sờ chó của cô nữa chứ?

Nếu như thật sự gắn CCTV rồi thì đám người này có đập bọn họ một trận không nhỉ?

Còn dám chê người ta chiếm thang máy nữa chứ, lúc bọn họ vừa mới chuyển tới đây không phải cũng chiếm hơn nửa ngày sao, dựa vào cái gì mà người ta không được chiếm chứ?

Lỡ như Mẹ Hứa kể lại chuyện hồi nãy cho mấy người này nghe thì bọn họ có thể sẽ bị sập lá cà không nhỉ?

Cái người đứng đầu đó giàu có thì không nói đi, nhìn cũng chẳng giống người tính tình tốt đẹp gì cả, cho dù là dùng lý do nhìn bọn họ không thuận mắt để đánh bọn họ một trận thì bọn họ cũng không biết đến đâu để nói lý nữa.

Nghĩ tới đây thì Lưu Mộng liền bần rần tay chân, Nghiêm Sơn lập tức dìu cô ngay, hai người trao đổi bằng ánh mắt, trong mắt đều là cảm xúc khủng hoảng lo sợ.

Lưu Mộng hỏi tường lại chuyện hồi nãy, có chút hối hận, cô không nên mắng Mẹ Hứa không có tố chất, không nên hất hàm với Mẹ Hứa như vậy, không nên chê Mẹ Hứa tay bẩn.

Càng nghĩ càng cảm thấy mình chết chắc rồi.

Mẹ Hứa có chút ngây người, nghe Hà Lộ Từ nói rồi mới biết thì ra người này là anh trai ruột của Hà Nguyệt Tâm.

Từ sau khi Hà Nguyệt Tâm được đón về nhà họ Hà, bà vì tránh hiềm nghi mà chưa từng bước chân vào nhà họ Hà, cho nên cũng không biết bộ dạng mấy anh trai của Hà Nguyệt Tâm như thế nào cả, đây vẫn là lần đầu tiên bà gặp được anh trai của Hà Nguyệt Tâm.

Thấy đám trẻ này ngoan như vậy, nụ cười trên môi bà đều dừng không được: "Mấy đứa đến đây làm gì vậy? Con xem bác này, hôm nay chuyển nhà, đồ đạc chưa thu dọn gì cả, không có cách nào để chiêu đãi tốt mấy đứa cả."

Cả đám Hà Lộ Từ vội nói: "Không cần chiêu đãi gì bọn con đâu, bọn con đến để phụ chuyển nhà ạ, bác có cần gì thì cứ dặn bọn con làm là được."

Đúng lúc thang máy dùng để chuyển đồ vang lên tiếng "Đỉnh", sau khi cửa mở ra bên trong chất đầy hành lý và đồ gia dụng.

Anh cho đám Tôn Càn một ánh mắt, cả đám liền vội giành nhau bung đóng đồ trong thang máy vào nhà ngay.

Đám nhân viên chuyển nhà đang định cúi người xuống bung đồ đều bị chen hết qua một bên.

Mẹ Hứa thấy mấy trẻ nhiệt tình và nhanh nhẹn như vậy thì cũng có chút ngại, vội lên tiếng nói là không cần mấy đứa phụ đâu, nhưng không ai nghe cả, chỉ có thể đứng ở bên cạnh cười bỏ tay thôi.

Bà thấy Hà Lộ Từ cung kính với mình như vậy thì cũng hiểu rõ tất cả đều do bởi vì bà là ba mẹ nuôi của Hà Nguyệt Tâm. Như vậy xem ra, Hà Nguyệt Tâm sống rất tốt trong nhà họ Hà, Hà Lộ Từ tìm nhiều người như vậy để giúp bà chuyển nhà, điều này nói rõ là người anh này rất cung chiều Hà Nguyệt Tâm.

Sau khi Hà Nguyệt Tâm được nhận về nhà họ Hà xong thì vẫn luôn bị bôi đen trên mạng, bọn họ lo lắng đến không được, bây giờ xem ra mọi thứ cũng không có tồi tệ như trong tưởng tượng. Có sự quan tâm của Hà Lộ Từ thì bọn họ có thể yên tâm hơn nhiều rồi.

Cả đám Tôn Càn hai ba bận liền dọn sạch hết thang máy rồi, nhân viên chuyển nhà thấy vậy thì nhìn Lưu Mộng và Nghiêm Sơn bên cạnh nói: "Bây giờ thang máy muốn đi xuống rồi, hai người có đi không? Đừng có lết nữa lại nói là chúng tôi chiếm hết thang máy nữa."

Hồi nãy bọn họ cúi đầu bưng đầu, nhưng những lời Lưu Mộng khiển trách bọn họ đều nghe rõ hết.

Thấy chuyện cũ hồi nãy bị nhắc lại, biểu cảm trên mặt Lưu Mộng cứng đờ.

Hà Lộ Từ ngoan ngoãn đứng bên cạnh Mẹ Hứa, nghe thấy lời này, thì dẹp ngay vẻ ngoan ngoãn trên mặt, anh nhún nhẹ hai đầu chân mày lại, có dấu hiệu muốn nổi giận rồi: "Có người chê mọi người chiếm thang máy à?"

Nhân viên chuyển nhà thấy Hà Lộ Từ hỏi thì lời nói tuông trào như vòi nước được mở ra vậy. Bọn họ nhớ đến chuyện hồi nãy thì tức đến không được. Bọn họ mỗi ngày dậy sớm về khuya chuyển nhà giúp người khác, những người sống trong tiểu khu cao cấp này người nào người nấy lỗ mũi hướng lên trời không, chê bọn họ chiếm thang máy, nhưng nếu không dùng thang máy chuyển đồ thì chẳng lẽ dùng thang bộ sao? Chuyển nhà ít thì cũng có tới mười mấy kiện hành lý lộn, tăng lầu lại cao như vậy, trèo lầu thang là muốn một chết bọn họ sao?

Ông càng nói thì càng tức, trừng mắt nhìn Lưu Mộng một cái: "Đúng đó, còn chửi tội tôi tố chất kém nữa chứ, nhưng vấn đề là ai chuyển nhà lại không dùng thang máy chứ, dám hỏi hỏi trước bọn họ chuyển nhà không dùng thang máy sao?"

Bị một nhân chửi sói đầu sói cổ như vậy, Lưu Mộng tức đến mím chặt môi, sắc mặt tái mét. Dựa vào kỹ năng cãi lộn của cô thì cô hoàn toàn có thể cãi chết người này. Nhưng cô không dám.

Hà Lộ Từ đang ở một bên nhìn chăm chăm như hổ đói như vậy thì thôi đi, trên mặt còn có vẻ mây đen mịt mù nữa, hai đầu chân mày nhíu chặt, tích tụ tất cả cảm xúc nóng nảy.

Người này bọn họ thật sự không dám dây vào.

Cô vội nói: "Không.....hồi nãy tôi đang cãi nhau với người khác, cho nên tâm tình có chút không tốt, mọi người đừng lấy làm lạ, lúc đầu tôi chuyển nhà thực ra cũng là dùng thang máy thôi, nghĩ lại thì tôi đích thực có chút quá đáng, mọi người đều là hàng xóm láng giềng cả, mọi người cứ dọn từ từ đi, không cần gấp đâu."

Cô nở nụ cười đầy mặt, kéo Nghiêm Sơn chạy vội vào trong thang máy.

May mà người này hiểu lầm là cô mắng bọn nhân viên bọn họ, bằng không nếu bị vạch trần người bọn họ nhìn không quen là Mẹ Hứa, còn mắng bọn họ chiếm dụng thang máy thì hôm nay chắc bọn họ sẽ bị đánh như từ quá.

Nhân viên chuyển nhà thấy cô ta thay đổi sắc mặt nhanh như vậy, thì chỉ hung hãn trừng mắt nhìn cô rồi thôi, sau đó tiếp tục cúi người bưng đồ.

Hà Lộ Từ lạnh nhạt nhìn Lưu Mộng một cái, thấy không có chuyện gì nữa thì mới dời tầm mắt ra chỗ khác.

Hà Nguyệt Tâm đang ở dưới lầu, nhân viên đi lên đi xuống mấy lần, đồ trên xe cũng càng ngày càng ít đi, một chiếc Rolls-Royce kéo dài màu đen quen thuộc chạy vào, dừng lại bên cạnh cô.

Sau khi xe dừng lại, cửa xe mở ra, Hà Thúy Chi người bận bộ đồ vest đặt may riêng, trên mặt đeo cặp kính gọng vàng bước xuống xe.

Tiểu khu này là tiểu khu cao cấp, người trong trong đây đều là người có tiền, nhưng cũng chẳng mấy ai mua nổi loại xe này cả.

Xe vừa chạy vào trong tiểu khu liền hấp dẫn ánh mắt của không ít người, có người hiếu kỳ dừng bước chân lại, muốn xem thử coi người lái xe này là thân thích phương nào, Hà Thúy Chi vừa xuống xe, liền có không ít cô gái lập tức hét không ra tiếng.

Mặt mày Hà Thúy Chi tinh tế, khí chất cao quý, vừa nhìn liền có thể biết được là người xuất thân hào môn rồi.

Hà Nguyệt Tâm có chút bó tay nhìn anh cả, không phải đã kêu mấy anh trai dừng tới rồi sao. Hồi nãy anh tư dẫn theo đám Tôn Càn lên lút lên lên lầu, tưởng rằng cô không thấy sao.

Cô chỉ có thể phối hợp bọn họ, giả bộ không nhìn thấy. Ai biết được vừa xoay đầu anh cả cũng đến rồi.

Hà Thúy Chi đưa tay ra vuốt đầu cô, động tác tự nhiên vô cùng: "Lần trước không phải đã nói là phải cảm ơn ba mẹ nuôi của em thật tốt sao, đúng lúc hôm nay có thể gặp họ. Anh còn có mang quà tới nữa nè."

Lời anh cả nói vừa thỏa đáng lại tự nhiên, đến gặp ba mẹ nuôi của cô là lễ tiết vẫn bố gặp trưởng bối, khiến cô không thể nào từ chối được.

Cô chỉ có thể hiếu kỳ nói: "Quà gì vậy?"

"Đều là những thứ mà ba mẹ nuôi của em có thể dùng tới cả." Hà Thúy Chi xoay đầu tỏ ý với Lý Nham.

Lý Nham và thư ký ôm một đồng túi lớn túi nhỏ từ trong xe ra, tay hai người không có tay nào trống cả, mỗi cánh tay đều cầm mấy túi liên.

Hà Nguyệt Tâm yếu giọng nói: "Cái này có nhiều quá hay không?"

"Nhiều sao?" Hà Thúy Chi quay đầu lại nhìn, rồi nói: "Không nhiều. Đều là một số đồ bỏ thôi, dùng hết nhanh lắm, nếu dùng hết rồi thì anh sẽ kêu Lý Nham mang qua cho họ tiếp."

Hà Nguyệt Tâm ".....Được thôi."

Anh cả cũng quá khoa trương rồi đi. Đợi lát chắc sẽ khiến cho ba mẹ nuôi giật mình cho mà xem.

Hà Nguyệt Tâm nghĩ lại thì thấy như vậy thật ra cũng được, để cho ba mẹ nuôi biết mấy người anh đều rất cưng chiều cô, như vậy thì bọn họ có thể yên tâm hơn rồi.

Lưu Mộng và Nghiêm Sơn vừa xuống tới dưới lầu, hai người lòng còn hoảng sợ nhìn nhau.

"Quá đáng sợ rồi, bọn họ là ai vậy? Anh sợ là bọn họ sẽ đột nhiên không nói lời nào mà bực bọn mình nữa."

"Vậy còn gắn CCTV nữa không?"

"Lắp cái huân hờ. Anh đều muốn chuyển nhà đi rồi. Hàng xóm mới đến quen biết loại người như vậy, em nói hồi nãy bọn mình nói bà ấy như vậy, nếu như xoay đầu bà ấy nói lại với mấy người đó thì sao đây?"

"Gia đình đó rốt cuộc có lai lịch gì vậy?"

Hai người vừa bước ra khỏi cửa, từ xa đã thấy Hà Nguyệt Tâm và một người đàn ông đứng cạnh nhau, người đàn ông đó còn vuốt đầu Hà Nguyệt Tâm nữa, bộ dạng rất là thân mật.

Trọng điểm không phải là cái này, Lưu Mộng dùng sức kéo tay áo Nghiêm Sơn, phía sau người đó là Rolls-Royce phiên bản kéo dài đó!

Ông trời ơi! Đây là lần đầu tiên cô thấy ngoài đời đấy! Thật là chấn động lòng người mà!

Mắt cô trừng lớn hết cỡ, dường như chỉ có như vậy mới đủ thể hiện được sự chấn động trong lòng cô mà thôi.

Không biết sinh thời cô có thể lái nổi chiếc xe như vậy không nữa! Hoặc là cho cô sờ một cái thôi cũng được!

Này cũng thôi đi, còn có hai người đang đứng cạnh xe nữa, hai người đó đều cung kính với anh chàng đẹp trai nhà giàu đứng bên cạnh Hà Nguyệt Tâm

là chuyện gì đây?

Anh chàng đẹp trai giàu cực này quen biết gia đình đó sao? Hơn nữa nhìn thái độ của anh chàng với Hà Nguyệt Tâm thì không chỉ quen biết thường mà thôi đâu! Anh mắt sừng nịnh như vậy quả thật là cung chiều đến cùng cực mà.

Cô nhin không được lấy tay che lồng ngực trái, hồi nãy hình như cô vừa nói năng khó nghe với mẹ của Hà Nguyệt Tâm thì phải, bây giờ cô rút lại có còn kịp hay không vậy?

Nghiêm Sơn nuốt nước miếng, hàng xóm của cậu rớt cuộc là nhân vật tầm cỡ nào vậy? Cậu có từng nghe nói có số ít người có tiền thích giả heo ăn thịt hổ, bình thường thì keo kiệt bủn xỉn tiết kiệm vô cùng, nhưng trên thực tế thì trong tay lại có mấy căn nhà biệt thự lặn.

Bây giờ muốn rời khỏi tiểu khu thì phải đi ngang qua người Hà Nguyệt Tâm.

Hai người đi ngang qua bên cạnh Hà Nguyệt Tâm, tay đều nhin không được ra mồ hôi, chân cũng có chút bủn rủn.

Hành lý vẫn chưa dọn xong, Hà Nguyệt Tâm kêu Hà Thúy Chi lên lầu trước, Hà Thúy Chi không chịu, muốn đợi chung với em gái, Hà Nguyệt Tâm cũng chỉ có thể mặc kệ anh mà thôi.

Hà Thúy Chi ngửa đầu nhìn quanh tiểu khu một vòng, rồi chau mày lại: "Trong tay em không phải còn có mấy căn nhà nữa sao? Anh thấy căn biệt thự ở Lâm Giang cũng được đó, thật ra nếu thuyết phục hai người họ thêm xíu nữa chắc sẽ được thôi. Nhà ở đây thực sự là hơi nhỏ, hoàn cảnh cũng chả ra sao."

Hà Nguyệt Tâm lắc đầu: "Không cần đâu anh, người già mà, lớn quá bọn họ sống không quen, ngược lại còn thấy nhà trống trải nữa."

Hà Thúy Chi mím môi. Anh sống quen trong biệt thự lớn rồi, vừa đến chỗ này thì cảm thấy chỗ nào cũng tồi tàn cả. Nhưng Ba Mẹ Hứa đã quen sống nhà nhỏ rồi, có hơi người, anh cũng không thể nói gì hơn cả.

Lưu Mộng và Nghiêm Sơn hoàn toàn ngây ngốc cả người rồi.

Vậy ra bọn họ không chỉ có căn này mà thôi ư, trong tay cô gái này còn có mấy căn nữa à? Còn là biệt thự ở Lâm Giang nữa chứ!

Hà Nguyệt Tâm nhìn trẻ măng như vậy, mà lại giàu đến vậy à??

Nghiêm Sơn cảm thấy mình đoán đúng rồi, quả nhiên hộ gia đình đó là loại hình giả heo ăn thịt hổ mà. Nhìn thì tiết kiệm, nhưng thực ra là giàu nứt vách.

Cậu có chút mệt mỏi, bọn họ còn muốn gắn CCTV sợ người ta trộm đồ nhà họ nữa chứ? Mộng tưởng thì đẹp lắm đó, nhưng người ta căn bản là không có hứng thú với đồng đồ nghèo nàn của bọn họ thì đúng hơn, người ta không sợ bọn họ trộm đồ nhà họ thì đã không sai rồi!

Lưu Mộng ôm con Poodle, trọng điểm của cô khác với Nghiêm Sơn. Hồi nãy Hà Nguyệt Tâm kêu người đó là anh đúng không?

Gia đình này có tiền lại có chống lưng, cô thực sự rất ngưỡng mộ, nhưng cái cô ngưỡng mộ hơn hết chính là người con gái đó kìa! Cô gái đó có được người anh trai cung chiều mình đến vậy cơ mà!! Tiền và sự cung chiều cô đều muốn có!

Cô thực sự rất hâm mộ, hâm mộ đến nỗi nước mắt chảy đầy mặt.

Nhưng chưa bước được hai bước thì một chiếc xe Lamborghini xanh sapphire màu mè bay ngang qua người bọn họ.

Hai người lập tức bị màu sắc màu mè đó hấp dẫn ánh mắt, không hẹn mà cùng nhau dừng lại bước chân, cùng quay đầu về phía chiếc Lamborghini đó.

Hôm nay là ngày gì vậy? Vừa Rolls-Royce, vừa Lamborghini, siêu xe đều tập trung cùng một ngày ra đường à? Bình thường đi trên đường muốn gặp được một chiếc cũng khó nữa mà.

Nghiêm Sơn rất có hứng thú với xe, nên nãy giờ vẫn không ngừng nhìn chăm chăm chiếc xe đó, trong lòng hâm mộ vô cùng, hai người bọn họ mua nhà thôi đã phải giành dụm tiền mấy năm trời mới mua nổi, trong đó còn có một phần là tiền ba mẹ cho nữa chứ. Loại xe này cho dù cậu phần đầu cả đời cũng không biết là có mua nổi không nữa.

Lamborghini dừng lại bên cạnh Rolls-Royce, Lưu Mộng chửi thề một câu trong đầu, trong lòng không khỏi dâng lên một dự đoán không dám tin.

Quả nhiên, một người đàn ông cao 1m8, ăn mặc fashion, đầu đội nón, mặt đeo mắt kính và bịt khẩu trang bước xuống từ chiếc Lamborghini, anh cứ như đang đi trên sân catwalk vậy. Khẩu trang bịt mặt kín bưng, thậm chí còn có chút bụi nữa.

Lưu Mộng lại mê nữa rồi, mặt người này rớt cuộc nhỏ tới cỡ nào vậy, cái khẩu trang này đổi thành cô đeo sợ là chỉ có thể che được 2/3 mặt mà thôi!

Người này cũng lấy một đồng đồ từ chiếc Lamborghini xuống, và đi thẳng đến trước mặt Hà Nguyệt Tâm, Hà Nguyệt Tâm nở nụ cười bó tay, người đàn ông khẽ cúi người, cười nói với Hà Nguyệt Tâm hai câu gì đó, lúc này Hà Nguyệt Tâm mới lại nở nụ cười tươi lại.

Nhưng vì động tác khẽ cúi người này của anh mà một lọn tóc màu bạc rớt ra khỏi viền nón.

Lưu Mộng không tự giác được siết chặt tay áo Nghiêm Sơn, cô nhìn xuống kích động mà hung hăng kéo mấy cái liền, về mặt nhìn như muốn thét chói tai vậy, nhìn tới mặt đỏ bừng cả lên.

Nghiêm Sơn nhú mày: "Em bị sao vậy?"

Lưu Mộng đều sắp điên rồi, dùng khẩu hình miệng để nói với bạn trai: "Hà Tinh Hoài! Đó là Hà Tinh Hoài đó!! Em tuyệt đối không nhìn sai đâu!"

Mái tóc bạc là đặc trưng của Hà Tinh Hoài, là đặc trưng có một không hai của anh ở trong Giới Giải Trí, cũng chỉ có Hà Tinh Hoài mới có thể cân nổi màu tóc đỏ mà thôi, nhìn vừa sành điệu vừa ACE.

Nghiêm Sơn kinh hoàng nói: "Như vậy mà em cũng có thể nhận ra ư?"

"Anh ấy có hóa thành tro em cũng có thể nhận ra! Em sắp chết rồi!"

Bình thường cô liếm màn hình soát bảng xếp hạng một thứ không thiếu, ngày ngày đều mong sẽ có một ngày Hà Tinh Hoài sẽ *lật thẻ bài của cô, loại cơ hội có thể đứng cách Hà Tinh Hoài không quá 10m này, cô nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

(*Lật thẻ bài: hiện tượng Hoàng Đế lật thẻ bài sủng hạnh phi tần thời cổ đại, nhưng bây giờ cư dân mạng TQ dùng từ này để hình dung thần tượng của mình trả lời bình luận của mình trên mạng xã hội)

Hôm nay rốt cuộc là ngày tốt lành gì vậy, trong thời gian ngắn mà có thể thấy được nhiều kiểu mỹ nam đến vậy. Cái người trên lầu tuy nói là hơi đáng sợ, nhưng chỉ bàn về nhan sắc thôi thì công nhận là vừa đẹp trai vừa ngẫu. Hà Thúy Chi khí khái cao quý thì không cần nói rồi, còn Hà Tinh Hoài là *Thần nhan trong Giới Giải Trí đó!

(*Thần nhan: nhan sắc thần thánh)

Cô kích động đến muốn chết ngất rồi, tầm mắt dời qua bên cạnh, dừng lại trên người Hà Nguyệt Tâm. Vị trí đứng của Hà Thúy Chi và Hà Tinh Hoài rõ ràng là đặt Hà Nguyệt Tâm vào vị trí trung tâm, sự chú ý đều dồn hết lên người Hà Nguyệt Tâm, ánh mắt nhìn Hà Nguyệt Tâm nhu tình như nước vậy.

Cô gái này kiếp trước rốt cuộc là tích đức gì vậy, có người anh như vậy thì cũng thôi đi, còn thân với Hà Tinh Hoài như vậy nữa chứ!

Trường hợp này nếu đổi thành cô thì cô nghĩ cũng chẳng dám nghĩ, nếu như Hà Tinh Hoài nói với cô một câu thôi thì cô sợ là mình sẽ lập tức ngất xỉu mất.

Lưu Mộng nhìn Hà Tinh Hoài không chớp mắt, lẩm bẩm nói: "Em.....em đang nghĩ nếu em qua đó xin anh ấy chữ ký, thì anh ấy có cho không....."

Nghiêm Sơn thờ dài: "Bất kể anh ấy có cho hay không thì em có dám qua đó xin không?"

Lưu Mộng trả lời cậu bằng một gương mặt khóc không ra nước mắt, hồi nãy trên lầu cô đối xử với Mẹ Hứa như vậy, nếu như Hà Tinh Hoài mà biết được thì ký cho cô mới là lạ đấy!

Cô càng nghĩ thì càng hối hận không thôi, người ta nghèo nàn ở đâu chứ, rõ ràng trong tay còn có mấy căn nhà nữa, căn này còn là căn nhỏ nhất trong số đó nữa kìa.

Cô còn sợ người ta sờ dơ quần áo chó nhà mình nữa chứ, nếu như Hà Tinh Hoài muốn sờ, đừng nói là sờ chó, sờ cô còn được nữa là!

Sau khi chuyển hết hành lý lên nhà, tiền nhân viên chuyển nhà về, Hà Nguyệt Tâm nhìn ba người anh trai không mời tự đến của mình, có chút đau đầu.

Không còn cách nào cả đành phải giới thiệu từng người với Mẹ Hứa: "Mẹ, đây là anh cả của con, Hà Thúy Chi."

Hà Thúy Chi đứng thẳng người, nhìn nho nhả lễ độ, anh lễ phép đưa tay ra: "Con là anh cả của Hà Nguyệt Tâm, Hà Thúy Chi, bác gọi còn Thúy Chi là được." Nói xong thì ra hiệu cho Lý Nham, Lý Nham vội đưa đồng hồ trong tay ra.

Mẹ Hứa thấy ba anh trai của Hà Nguyệt Tâm đều đến rồi thì cười không miệng lại được. Một người anh đến thì cũng thôi đi, điều này chứng minh Tâm Tâm sống rất tốt trong nhà họ Hà, không bị ai ăn hiếp cả, nhưng cả ba người anh đều đến hết thì sao đây? Điều này nói rõ cái gì?

Nói rõ Tâm Tâm sống trong nhà họ Hà có ba người anh trai cưng chiều, nếu không thì cũng không có khả năng vì một chuyện nhỏ như vậy mà tranh nhau đến phụ giúp rồi.

Nhưng những thứ mà Hà Thúy Chi họ có chút không tiện nhận, Hà Nguyệt Tâm khuyên một hồi lâu thì hai người họ mới chịu nhận.

Hà Tinh Hoài hừ nhẹ một tiếng, bây giờ đã vào trong nhà rồi nên anh đã tháo hết khẩu trang mắt kính và nón rồi, anh cũng đem quà của mình đưa qua cho Ba Mẹ Hứa.

Anh mua tặng cho Ba Mẹ Hứa lá trà, là loại kiếp trước Ba Mẹ Hứa thường hay uống.

Hà Tinh Hoài cười hi hi nói: "Con là anh hai của Tâm Tâm, hai bác gọi con Tinh Hoài là được. Đây là trà con mua tặng hai bác, hai bác nhất định sẽ rất thích."

Mẹ Hứa nhận lấy túi quà xem, rồi quay đầu nhìn Ba Hứa một cái, đây không phải là loại trà họ thường hay uống sao? Tại sao Hà Tĩnh Hoài lại biết được bọn họ thích uống loại trà này chứ? Chẳng lẽ là Hà Nguyệt Tâm nói cho Hà Tĩnh Hoài biết à?

Ba Hứa mím môi, đưa tay ra vỗ vai Hà Tĩnh Hoài: "Có tâm rồi."

Hà Lộ Từ nắm chặt nắm đấm, nhìn hai anh trai của mình một cái, bọn họ thế nhưng còn mang quà đến cho Ba Mẹ Hứa ư?

Xong rồi, thua rồi. Anh căn bản là không nghĩ tới chuyện này.

Tôn Càn lắc đầu, đúng là gừng càng già càng cay mà, anh Lộ của cậu làm sao mà có thể so được với hai anh trai gian trá đã lẫn lộn ngoài xã hội của mình chứ?

Nhưng Mẹ Hứa hoàn toàn không để tâm đến chuyện có người không mang quà cáp chút nào cả, bà chà tay lên áo nói: "Mấy đứa ngồi đó chơi đi, mới chuyển nhà nên vẫn chưa dọn dẹp gì cả, đợi bác dọn dẹp xong rồi sẽ làm cho mấy đứa một bữa ngon." Nói xong thì lại có chút do dự, "Chỉ là.....không biết mấy đứa ăn có quen không, đều chỉ là những món ăn gia đình bình thường thôi."

Ba người gần như mở miệng cùng lúc: "Ăn quen ạ!"

Nói xong ba người giao lưu bằng ánh mắt. Kịp trước sau khi phá sản bọn họ đều ăn qua món ăn Mẹ Hứa làm, có gì mà ăn không quen chứ?

Thấy mấy đứa nó đều nói vậy thì Mẹ Hứa yên tâm rồi, vui vẻ vào nhà bếp bắt tay vào chuẩn bị.

Hà Nguyệt Tâm thì chỉ huy ba anh trai phụ dọn dẹp nhà cửa.

Một hồi sau, Mẹ Hứa đã làm xong một bàn ăn đầy ắp, anh em 4 người cộng thêm đám người Tôn Càn, ngồi kín bàn luôn.

Hà Nguyệt Tâm im lặng ăn cơm, tầm mắt khi có khi không nhìn về phía ba anh trai, cô vốn còn có chút lo lắng mấy anh trai sẽ ồn ào cãi vã, khiến cho Ba Mẹ Hứa không được yên thân, nhưng không nghĩ tới lại không có gì cả.

Ba anh trai đều ngoan ngoãn vô cùng, thậm chí còn luân phiên kính rượu với Ba Hứa nữa chứ.

Anh cả và Ba Hứa cứ như có chuyện nói hoài không hết vậy, anh không giờ tính Tổng tài chút nào cả, lúc Ba Hứa nói chuyện thì còn khẽ nghiêng người lắng nghe nữa. Anh hai thì miệng lưỡi khôn khéo chọc Mẹ Hứa cười vui không ngớt, cười tới nổi vết chân chim cũng sâu thêm luôn rồi. Miệng anh tư không linh hoạt như bọn họ, cũng không hiểu quy tắc trên bàn rượu, chỉ có thể ngoan ngoan gấp rau cho Ba Mẹ Hứa thôi.

Ba Hứa hỏi tới nghề nghiệp của ba anh trai.

Hà Thúy Chi cung kính đáp: "Con là Tổng tài Tập đoàn Hà thị."

Hà Tĩnh Hoài cười đáp: "Con là người chơi âm nhạc, đôi khi cũng có mở concert."

Hà Lộ Từ có chút do dự, cúi đầu đáp: "Con.....con vẫn còn đi học."

Hà Lộ Từ vừa nói xong thì đám Tôn Càn lạng lẽ lắc đầu, thua rồi thua rồi, anh Lộ của họ lại thua rồi.

Một người là Tổng tài, một người là ca sĩ đang nổi, một người thì còn chưa ra xã hội nữa.

Aizz, sự so sánh này thật rõ ràng mà.

Là người ngoài cuộc, bọn họ có thể thấy được rất rõ, anh Lộ của họ có lòng phân tranh rất mãnh liệt. Vì tranh đoạt sự chú ý của em gái với hai anh trai còn lại mà không ngại để Tôn Càn chép bài thay cho anh, cuối tuần còn lôi bọn họ qua để chuyển nhà giúp ba mẹ nuôi của em gái nữa, ai biết được lại gặp phải hai anh trai chứ, về mảng sự nghiệp anh Lộ của họ thật sự thua không còn manh giáp nào cả.

Hà Lộ Từ siết chặt nắm đấm, anh cảm thấy có chút thất bại. Quên mang quà đến thì không nói đi, sự nghiệp cũng không so lại, anh thật thất bại mà.

"Tuy rằng anh tư vẫn còn đi học, nhưng anh ấy học hành rất nghiêm túc và nỗ lực, sau này tốt nghiệp rồi muốn làm nghề gì cũng có thể làm tốt được cả." Hà Nguyệt Tâm cười nói.

Anh cả và anh hai rõ ràng khiến anh tư thua thảm hại như vậy, cô có thể thấy rõ ràng sự ừ rừ trên mặt anh tư nên mới mở miệng lên tiếng thay anh tư.

Không vì gì khác, anh tư không thể chịu đả kích đâu đấy! Cô phải khen anh, cổ vũ anh, như vậy anh tư mới có thể tiếp tục phấn đấu trên con đường học tập được.

Hà Lộ Từ thấy Hà Nguyệt Tâm đứng về phía anh, lên tiếng cho anh thì ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm Hà Nguyệt Tâm.

Anh có chút cảm động, em gái lại bảo vệ anh trước mặt nhiều người như vậy nữa rồi. Cảm giác thất bại trong lòng hồi nãy lập tức biến mất không thấy, trong nháy mắt anh lại tràn đầy năng lượng nữa rồi.

Hồi này thua trận rồi thì sao chứ? Anh người họ lấy lòng được Ba Mẹ Hứa thì sao chứ? Em gái đứng về phía anh thì anh toàn thắng rồi.

Anh điều chỉnh tâm tình lại, nhìn Hà Thúy Chi và Hà Tinh Hoài một cái, sau đó nói: "Tâm Tâm, hôm qua có mấy bài anh quên hỏi em giải sao rồi, đợi lát nữa ăn cơm xong em giảng cho anh nghe được không?"

Mắt Hà Nguyệt Tâm sáng rực lên, dùng sức gật đầu. Chỉ cần anh tư chịu học thì bao nhiêu bài cũng rất vui lòng giảng cho anh tư nghe.

Mẹ Hứa có chút ngạc nhiên nhìn Hà Lộ Từ một cái, nhìn bề ngoài thì Hà Lộ Từ không giống người học hành đàng hoàng chút nào cả. Chẳng lẽ là người không thể nhìn bề ngoài sao?

Sau khi ăn cơm xong, Hà Lộ Từ muốn thể hiện tinh thần nỗ lực khắc khổ của mình, thừa lúc mọi người vẫn chưa rời khỏi liền sắp lại gần Hà Nguyệt Tâm ngay.

Ba Mẹ Hứa, Hà Thúy Chi và Hà Tinh Hoài cũng ngồi bên cạnh.

Nhất định phải để Ba Mẹ Hứa nhìn thấy chứ, để bọn họ biết anh không chỉ là đứa trẻ ngoan, mà còn là đứa trẻ nỗ lực khắc khổ nữa. Cũng phải cho Hà Thúy Chi và Hà Tinh Hoài thấy được em gái kiên nhẫn ra sao khi giảng bài cho anh nghe.

Bọn họ có đãi ngộ này sao?

Không có.

Hà Thúy Chi và Hà Tinh Hoài ngồi bên cạnh, thần sắc trên mặt đều không mấy quan tâm, bọn họ cũng không có nói ra là mình nghi ngờ tính chân thật của việc Hà Lộ Từ nghiêm túc học hành, vì lần trước em gái đã phản bác lại bọn họ rồi. Tuy rằng trong lòng bọn họ đều không quá tin Hà Lộ Từ có thể thật sự học hành đàng hoàng.

Biểu cảm trên mặt hai người đều có chung một ý, đó là để nó diễn tiếp đi, xem nó chừng nào tự lấy lửa thiêu mình.

Hà Nguyệt Tâm nhìn tập bài tập trong tay anh tư, bài này cần dùng công thức mà anh tư có chép trong tập chép bài của anh và gửi cho cô mấy ngày trước.

Cô nhủ nhẹ hai đầu lông mày, vừa mới học thôi thì anh tư đã quên rồi sao?

Trước đây khi cô giảng bài cho anh tư đều sẽ ghi rõ từng bước ra, sau đó giảng giải từng bước cho anh tư nghe.

Nhưng kiến thức chỉ vừa mới học thôi, anh tư không thể nào không có chút ấn tượng nào cả.

Cô nhỏ giọng nói: "Anh tư, em gợi ý, anh tự mình giải thử xem."

Bút viết dùng trên tập bài tập của Hà Lộ Từ khựng lại, không phải, trước đây đâu phải vậy đâu. Trước đây không phải đều là em gái trực tiếp giải ra rồi sau đó giảng giải cho anh nghe sao?

Sao bây giờ lại đổi rồi, cái này không đúng nha.

Trọng điểm là, trước đây sau khi em gái giải bài cho anh, thì sau khi về phòng anh sẽ giải thử lại lần nữa, vì anh sợ em gái sẽ nhận ra chữ viết của anh không giống với tập chép bài mà anh gửi qua cho em gái xem.

Bây giờ em gái muốn anh tự giải bài, nếu như em gái phát hiện chữ viết khác nhau thì sao đây?

Anh sợ anh sẽ chết ngay tại trận đó.

Spoil: Chương sau anh tư bị lật tẩy rồi, chết anh chưa nè. Tuần sau gặp.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cùng Chiều Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Nội tâm của Hà Lộ Từ đang rất hỗn loạn, Hà Nguyệt Tâm vẫn đang nhìn anh không chớp mắt.

Lỡ như anh vừa hạ bút, em gái liền nhìn ra sự khác biệt thì sao đây?

Nhưng nếu như anh không viết thì những lời nói hùng hồ của anh trên bàn com hời này không phải sẽ trở thành lời chém gió sao.

Đặc biệt là Mẹ Hứa, lúc Mẹ Hứa nghe thấy anh cố gắng học hành thì lập tức có cái nhìn mới về anh liền, trong mắt toàn là sự tán thưởng, bây giờ đang mặt mày an tâm ngồi đợi anh giải bài.

Anh cảm nhận được ánh mắt của tất cả mọi người trong nhà này bây giờ đều tập trung hết lên người anh, cuối cùng anh không cam tâm tình nguyện khề gặt đầu.

Chỉ là mấy công thức thôi mà, lại không cần viết chữ Hán, lại nói chữ viết của Tôn Càn anh mô phỏng cái một thôi mà.

Nghĩ như vậy anh đột nhiên có tự tin hẳn lên.

Tôn Càn vô lực ôm đầu, có chút không dám nhìn tiếp nữa. Hay là cậu mượn cơ rời khỏi đây trước nhỉ? Nhưng như vậy có phải là quá không có nghĩa khí không. Hay là cậu ở lại nhất xác cho anh Lộ của cậu không.

Hà Nguyệt Tâm thả chậm tốc độ giảng giải, cô sợ Hà Lộ Từ sẽ nghe không hiểu.

"Bài này sẽ phải vận dụng công thức....., thay số vào công thức xong là có thể giải ra được ngay, anh tư, anh thử xem."

Cô nhét viết vào tay anh tư, mỉm cười nhìn anh, tuy rằng tâm tư của anh tư không đặt trong chuyện học hành, nhưng thực ra anh ấy rất thông minh, hồi này cô đã giảng rất rõ ràng rồi, hơn nữa bài này cũng không khó lắm, vận dụng công thức mới học hai ngày trước là có thể giải ra ngay thôi.

Cây viết của Hà Lộ Từ dừng lại trên trang giấy hồi lâu, anh mơ hồ nhớ được bài mẫu giáo viên giảng trên lớp khá là giống với bài này, thực ra nó cũng không khó lắm.

Nhưng.....

Anh nhớ lại chữ viết của Tôn Càn trong tập chép bài, viết từng nét một, vô cùng chậm rãi.

Chữ "giải" đầu tiên thôi cũng tốn hết nửa cái mạng của anh rồi.

Sau khi viết xong anh ngược đầu nhìn Hà Nguyệt Tâm một cái, thấy Hà Nguyệt Tâm nhìn chữ "giải" đó mà không có biểu cảm gì khác trên mặt hết thì cổ lẩy dững khi viết tiếp.

Tốc độ viết cực chậm, nhưng không biết có phải ảo giác của anh không mà anh cảm thấy bầu không khí xung quanh đều yên tĩnh đến lạ thường.

Đợi anh viết xong, đặt viết xuống, thì nhịp tim có chút tăng nhanh.

Hà Nguyệt Tâm này giờ không nói gì, anh nhắc nhở nói: "Anh giải có đúng không?"

Hà Nguyệt Tâm nhìn chữ viết của Hà Lộ Từ, chữ viết như rồng bay phượng múa không nói, mỗi con chữ đều như tự do sinh trưởng vậy, cho dù anh tư đã viết rất chậm rồi, nhưng chữ viết ra.....vẫn rất là xấu.

Trước đây cô đã nhìn qua tập chép bài của anh tư rồi, còn khen chữ viết của anh tư đẹp nữa, và còn kinh ngạc một thời gian dài nữa.

Đang lúc Hà Lộ Từ đang thấp thỏm không yên vô cùng thì Hà Nguyệt Tâm nhẹ giọng nói: "Anh tư, tập chép bài trước đây anh gửi là tự anh viết à?"

Tim Hà Lộ Từ đều nhanh ngừng đập rồi, anh đã tận lực mô phỏng chữ viết của Tôn Càn rồi, nhưng chữ viết không phải là chuyện luyện ra trong ngày một ngày hai được.

"Anh....."

Nói dối thông qua WeChat là một chuyện, nói dối trước mặt em gái lại là một chuyện khác, anh hoàn toàn không nói ra được.

Hà Nguyệt Tâm nhìn là hiểu ngay, ánh mắt nhìn lướt qua mặt Hà Lộ Từ dừng lại trên người đám Tôn Càn, mấy người này nhìn là biết hiểu rõ nội tình rồi, trên mặt họ đều là vẻ nôn nóng cả, thấy Hà Nguyệt Tâm nhìn họ thì lập tức chột dạ cúi gằm đầu xuống.

Lúc này Mẹ Hứa mới thấy được có gì đó không đúng: "Tâm Tâm, xảy ra chuyện gì vậy?"

Hà Thúy Chi và Hà Tinh Hoài nhìn nhau một cái, hai người đều thở dài một hơi thầm trong lòng. Nói dối thì chắc chắn sẽ phải đối mặt với nguy cơ bị lật tẩy. Hà Lộ Từ dám nói dối Hà Nguyệt Tâm, bọn họ cũng không tán thành, nhưng thấy Hà Nguyệt Tâm tin tưởng Hà Lộ Từ như vậy nên bọn họ cũng không có nói gì thêm cả.

"Cho nên trước đây anh tư nói là sẽ học hành đàng hoàng đều là gạt em hết sao?"

Hà Nguyệt Tâm bình tĩnh đứng dậy. Nói không tức giận là chuyện không thể nào, anh tư có thể học hành thật tốt thì có thể thoát khỏi cảnh ngộ sa sút tinh thần kiếp trước, cô còn vì chuyện này mà vui mừng một thời gian dài nữa, nhưng ai biết được đây tất cả đều là anh tư lừa dối cô mà thôi.

Anh tư vốn không hề muốn học hành thật tốt chút nào cả.

Hà Lộ Từ thấy Hà Nguyệt Tâm như vậy thì lập tức hoang mang ngay, có phải anh thật sự đã làm sai rồi không.

Anh tay chân luống cuống đứng dậy nói: "Tâm Tâm, tuy rằng tập chép bài gửi cho em.....không phải là anh viết, nhưng trên lớp anh thật sự có nghiêm túc nghe giảng. Em đừng tức giận mà."

Tôn Càn lập tức nói: "Anh có thể chứng minh, anh Lộ có nghe giảng nghiêm túc trên lớp, chỉ là chữ viết thật sự rất khó coi, nên mới dùng tập của anh. Anh Lộ làm như vậy cũng chỉ vì muốn em vui mà thôi, anh còn chưa nhìn thấy người nào cưng chiều em gái tới vậy đâu."

Tập chép bài là giả, học hành đàng hoàng là thật, tuy rằng bọn họ đều chứng minh Hà Lộ Từ thật sự là có học hành đàng hoàng, nhưng Hà Nguyệt Tâm đã không còn tin nữa rồi.

Vì việc anh tư gạt cô là sự thật, uống công trước đây cô vẫn luôn cổ vũ anh tư phải học hành thật tốt, nói không ít lời hay cho anh tư nữa chứ.

Lòng ngực cô nhin không được nhấp nhô liên tục, sự ầy khuất dâng lên trong lòng, xoay đầu chào tạm biệt Ba Mẹ Hứa rồi chạy ra ngoài ngay.

Hà Lộ Từ hoang mang hoảng sợ đến không được, hỏi nãy có phải là em gái đã khóc rồi không?

Anh hận không thể tự tát mình mấy bạt tai.

Anh muốn đuổi theo, nhưng Mẹ Hứa lại kéo anh lại, bà thở dài một hơi nói: "Bây giờ Tâm Tâm đang trong cơn giận, con có đuổi theo cũng không có ích gì đâu. Bác biết con muốn làm cho nó vui, điểm xuất phát của con là tốt, chính là quá bướng bỉnh rồi, thế nhưng lại đi dùng phương pháp này."

Mẹ Hứa không tán thành chút nào cả, Hà Lộ Từ cứ như đứa trẻ làm sai chuyện vậy, cúi đầu nghe Mẹ Hứa giáo huấn mình.

Mẹ Hứa giáo huấn Hà Lộ Từ vài câu liền, Hà Lộ Từ chỉ ngoan ngoãn đứng đó, cúi đầu ủ rũ.

Đám Tôn Càn đã không còn mắt nhìn rồi, Hà Lộ Từ vô pháp vô thiên trước đây đã biến mất hoàn toàn rồi, nếu như là trước đây mà có người giáo huấn Hà Lộ Từ như vậy thì nó không phải cãi lại thì sẽ đập người đó một trận bầm dập luôn rồi.

Uy nghiêm lão đại của anh Lộ của cậu đã biến mất không còn gì nữa rồi.

Mẹ Hứa giáo huấn một hồi thấy Hà Lộ Từ vẫn luôn ngoan ngoãn đứng nghe, cũng không hề cãi lại gì cả, thì chỉ biết thở dài một hơi.

Bà biết xuất phát điểm của Hà Lộ Từ là tốt, đều là vì muốn làm cho Tâm Tâm vui mà thôi, tuy rằng đã dùng sai phương pháp rồi, nhưng có đứa trẻ trâu nào lại không phạm sai lầm chứ?

Bây giờ biết được mấy anh em nhà họ Hà không những cưng chiều Hà Nguyệt Tâm, thậm chí còn dùng vô vàn phương thức để dỗ con bé vui thì bà đã triệt để yên tâm rồi, và cũng không giận nổi Hà Lộ Từ nữa.

Mẹ Hứa và Ba Hứa tiếp tục dọn dẹp nhà cửa, để dành không gian cho Hà Lộ Từ phản tỉnh lại.

Hà Thúy Chi thấy Hà Lộ Từ ủ rũ như vậy thì cũng không có nói gì thêm, chỉ lạnh nhạt nói: "Về nhà nhớ phải xin lỗi em gái đàng hoàng."

Thấy em gái tức giận như vậy thì anh cũng thấy đau lòng, cũng có chút giận Hà Lộ Từ, cho nên ngữ khí có chút lạnh lùng.

Hà Tinh Hoài không chút khách khí chế giễu: "Ai biểu mày nói dối chứ, đáng đời. Mày coi sau này Tâm Tâm còn để ý tới mày nữa không."

Bị Mẹ Hứa giáo huấn Hà Lộ Từ tâm phục khẩu phục, nhưng bị hai anh trai giáo huấn thì Hà Lộ Từ liền không phục ngay.

Anh ngược đầu lên, lại khôi phục vẻ huênh hoang trước kia: "Hai người còn ở đó không biết thẹn mà nói em ư? Mấy món quà mà hai người tặng em gái có giá gì trong lòng hai người không biết sao?"

Lời vừa dứt thì biểu cảm trên mặt Hà Thúy Chi và Hà Tinh Hoài đông cứng lại ngay, mặt một hồi tái mét một hồi lại trắng bệch.

Hà Lộ Từ liếc mắt nhìn anh người anh trai một cái, bọn họ tưởng là anh không biết sao? Chỉ nói cái lác tay và kẹp tóc của Hà Nguyệt Tâm thôi đã giá lên trời rồi, chứ đừng nói tới đồng đồ trang sức gần đây hai người họ tặng Hà Nguyệt Tâm nữa.

Hà Nguyệt Tâm vốn sống tiết kiệm, bọn họ đều dùng có là không đáng bao nhiêu tiền cả, cho nên Hà Nguyệt Tâm mới chịu nhận.

Anh ngồi bên cạnh nhìn rõ mồn một.

Bây giờ anh người họ ở đây vui vẻ khi thấy anh gặp họa, sớm muộn gì cũng sẽ tới phiên bọn họ khóc mà thôi.

Thần sắc trên mặt Hà Thúy Chi khôi phục lại như thường, đứng dậy cáo từ với Ba Mẹ Hứa: "Con xin phép về trước, hôm khác sẽ đến thăm hai bác sau."

Vừa được Hà Lộ Từ nhắc nhở, lại thấy bộ dạng vừa tức vừa ảo não của Hà Nguyệt Tâm hồi nãy, trong lòng anh cũng vang lên hồi chuông cảnh báo. Lỡ như em gái biết được giá trị liên thành của cái lắc tay trên cổ tay, biết anh nói dối gạt em ấy là đồ không đáng tiền, thì không phải là anh sẽ chết chắc sao?

Hà Nguyệt Tâm mặc kệ Hà Lộ Từ đó rất bình thường, nhưng lỡ như mặc kệ anh thì anh phải làm sao đây?

Anh phải về nhà ngay để soát hảo cảm trước mặt em gái mới được, để sau này mà có lật tàu rồi thì em gái cũng sẽ tha lỗi cho anh.

Hà Tinh Hoài không biết là nhớ ra chuyện gì đó, sắc mặt cũng thay đổi ngay, anh cười hi hi nói: "Con cũng không làm phiền hai bác nữa, trà uống hết rồi thì hôm khác con lại đem qua đây cho hai bác thêm."

Mẹ Hứa đi ra từ phòng bếp, lau tay nói: "Sao mấy đứa đột nhiên muốn về hết rồi vậy, ngồi thêm chút nữa đi."

Hà Tinh Hoài cười từ chối, bây giờ không đi ở lại đây làm gì nữa?

Bọn họ phải vội về nhà dỗ em gái mới được!

Hà Lộ Từ đương nhiên biết là hai người họ muốn giành thời cơ trước, nên cũng không kịp chào về liền bay xuống lầu trước hai người đó ngay.

Hà Nguyệt Tâm vừa về nhà liền trốn vào trong phòng ngay.

Sau khi trùng sinh về thời điểm mấy anh trai vẫn ngó lơ cô, cô đã lên quyết tâm là phải giữ khoảng cách với mấy anh trai, cũng tưởng rằng mấy anh trai cũng sẽ đối xử lạnh nhạt với cô như kiếp trước, nhưng ai biết được mấy anh trai không những không lạnh lùng với cô mà ngược lại nghĩ hết mọi cách để cưng chiều cô, bảo vệ cô, chọc cho cô vui.

Khiến cho quyết tâm tránh xa mấy anh trai của cô cũng bắt đầu lung lay.

Sau khi trùng sinh cô muốn khuyên anh tư học hành đăng hoàng để thoát khỏi kết cục đáng thương kiếp trước, cô tưởng là mình đã thành công rồi, còn vui mừng cho anh tư một khoảng thời gian dài nữa chứ.

Ai biết được anh tư lại gạt cô chứ.

Tập chép bài là người khác viết hộ, vậy rồi cuộc có học hành đăng hoàng hay không thì không ai biết được cả.

Trong lòng cô vừa thất vọng vừa ủy khuất, có chút dỗi hờn nghĩ còn không bằng không mềm lòng, giữ khoảng cách với mấy anh trai, mặc kệ không quan tâm tới bọn họ nữa.

Ngoài cửa vọng lại tiếng bước chân khê, hơn nữa còn không chỉ tiếng bước chân của một người mà thôi, và tất cả tiếng bước chân đó đều dừng lại trước cửa phòng cô.

Qua một hồi lâu mới vang lên tiếng gõ cửa.

Giọng nói Hà Thúy Chi nhu hòa mang thêm chút cẩn thận: "Tâm Tâm? Là anh cả đây. Em mở cửa ra được không?"

Hà Nguyệt Tâm vẫn còn đang giận Hà Lộ Từ, lúc cô đang giận thì không muốn nói chuyện với ai cả, chỉ muốn ở một mình thôi.

Cô suy nghĩ hồi lâu mới buồn rầu lên tiếng: "Em muốn ở một mình."

Nói xong thì nghe thấy ngoài cửa vang lên tiếng thảo luận nhỏ, hiển nhiên là không chỉ một mình anh cả đang đứng ngoài cửa mà thôi.

Hồi lâu Hà Thúy Chi mới lên tiếng: "Được."

Anh có chút không biết làm sao, tuy rằng Hà Nguyệt Tâm không phải đang giận anh, nhưng tâm tình em gái không tốt đó là sự thật, anh muốn nhanh chóng làm em gái vui lên.

Trước đây anh chưa từng gặp phải tình huống như vậy bao giờ cả, thật sự là nó còn khó giải quyết hơn những dự án trong công ty nữa.

Hay là về phòng *Baidu thử xem?

(*Baidu 百度: trang mạng tìm kiếm như Google của Trung Quốc)

Hà Tinh Hoài đứng bên cạnh cũng sầu não vô cùng, em gái giận rồi phải nhàm sao đây?

Con gái giận rồi phải nhàm sao đây?

Anh chưa có bạn gái bao giờ cả, cũng không biết phải làm gì để dỗ cho con gái vui.

Xem ra anh phải về phòng tìm người thỉnh kinh mới được.

Anh hung hăn trừng mắt nhìn Hà Lộ Từ, đều tại đứa em trai ngu ngốc này hết cả.

Tóc trên đầu Hà Lộ Từ đều sắp bị anh vò hói luôn rồi.

Có cho thêm anh một trăm lá gan nữa anh cũng không dám gạt Hà Nguyệt Tâm nữa đâu.

Nếu như sau này em gái cũng không thèm để ý đến anh nữa thì phải làm sao đây?

Đề anh chết đi cho rồi.

Ba người đàn ông đứng ngoài cửa phòng Hà Nguyệt Tâm sầu sã, mây đen che kín mặt.

Đợi đến lúc cơm tối thì nổi giận trong lòng Hà Nguyệt Tâm cũng giảm hơn phân nửa rồi, nhưng vẫn còn có chút cự nự, không muốn xuống lầu ăn chung với anh t.

Cô lòi dề cương ra, không nghĩ tới mấy việc đó nữa, bắt đầu giải dề.

Điện thoại trên bàn rung lên, cô mở ra xem.

Hà Thúy Chi: Em đói chưa?

Hà Thúy Chi: Hôm nay đầu bếp làm rất nhiều món ngon đấy, đều là những món em thích ăn cả. Đợi lát anh kêu người mang lên cho em, em mở cửa ra được không?

Hà Nguyệt Tâm mím môi, cô không đói, cũng chẳng có khẩu vị gì cả, cô vẫn còn đang giận đấy.

Vừa định từ chối anh cả, thì tin nhắn mới lại gửi tới rồi.

Hà Tinh Hoài: Tâm Tâm Tâm Tâm

Hà Tinh Hoài: Em đừng giận thẳng ngực đó nữa. Nhìn anh hai nè, là anh hai không đủ đẹp trai sao?

Hà Tinh Hoài: [Hình ảnh]

Hà Tinh Hoài: [Hình ảnh]

Hà Tinh Hoài: [Hình ảnh]

Hà Tinh Hoài gửi liền mấy tấm hình chụp tự sướng của mình qua, hơn nữa đều là hình đã qua chỉnh sửa cả. Hà Nguyệt Tâm lướt tiếp xuống, lướt nửa ngày vẫn chưa lướt hết được.

Cô nhin không được cười ra tiếng. Anh hai thế nhưng kêu anh t là thẳng ngực, còn gửi một đồng hình tự sướng của mình qua đây nữa chứ.

Chẳng lẽ anh hai cho rằng cô nhìn thấy nhan sắc ngất trời của anh là có thể hết giận à?

Hà Tinh Hoài: Nếu như vậy thì anh chỉ có thể ra tuyệt chiêu thôi. [Đặc ý]

Hà Tinh Hoài: Anh hai hết cho em nghe nha?

Hà Nguyệt Tâm đang tính nhắn là không cần, thì bên Hà Tinh Hoài đã hiện thị là anh ấy anh nói chuyện rồi.

Cô lạng lẹ xóa đi những chữ mình đánh.

Đợi 1 phút sau, Hà Tinh Hoài gửi qua một đoạn tin nhắn thoại dài 56 giây.

Hà Nguyệt Tâm nhấn mở ra, giọng Hà Tinh Hoài vang lên từ trong điện thoại. Phải công nhận là Hà Tinh Hoài rất giỏi trong việc ca hát, anh cũng vừa debut đã nổi đình nổi đám với bài hát tự sáng tác và giọng hát trời ban, giọng hát của anh mang chút từ tính lại có đặc sắc riêng, kể cả khi anh anh chạy cũng hay vô cùng.

Bài Hà Tinh Hoài hát giai điệu chậm rãi mang chút trữ tình. Hà Nguyệt Tâm nhượng nhẹ mày, cô biết anh hai là ca sĩ, nhưng phong cách âm nhạc của anh hai đều thiên hướng rock và tiết tấu nhanh, cô chưa từng nghe bản nhạc trữ tình nào từ miệng của anh hai cả.

Hơn nữa bài hát này cô cũng chưa từng nghe qua, cũng không thấy qua trong single nào của anh hai cả.

Hà Tinh Hoài: Đây là nhạc anh viết đấy, em gái có thích không? [Xấu hổ]

Ca từ của bài hát này rất hay, giọng hát của anh hai lại rất nhẹ nhàng, cứ như một ca khúc thôi miên vậy, nhẹ nhàng lướt qua tai cô.

Hà Nguyệt Tâm Anh hai tự viết à?

Cô có chút kinh ngạc, anh hai thay đổi phong cách âm nhạc từ khi nào vậy, và viết loại hình nhạc này từ khi nào vậy?

Hà Tinh Hoài: Tên bài hát là "Tâm Nguyệt".

Hà Tinh Hoài: [Tay chống hông]

Từ ngày đầu tiên anh trùng sinh trở về thì đã có cách nghĩ muốn sáng tác bài hát này rồi. Sau khi hủy hợp đồng với công ty, anh tự lập Phòng làm việc của riêng mình, tính sẽ cho bài hát này làm ca khúc chính trong single mới nhất của mình.

Trong giới âm nhạc có không ít người thổi phồng việc muốn có một bài hát anh sáng tác trong single của mình, người tìm anh viết nhạc cho họ càng không đếm xuể, nhưng anh đều đã từ chối hết rồi.

Anh chỉ muốn viết một bài hát cho Hà Nguyệt Tâm.

Vốn tính là sau khi single phát hành rồi mới dùng chuyện này làm quà mà nói cho Hà Nguyệt Tâm nghe, nhưng ai biết được thằng nhóc Hà Lộ Từ đó lại không đáng tin đến vậy chứ, chỉ biết làm cho em gái giận thôi.

Cho nên anh mới phải nói chuyện cho em gái biết trước, để khiến cho em gái vui vẻ trở lại.

Hà Nguyệt Tâm thấy tên bài hát thì trừng lớn mắt ra, Nguyệt Tâm.....đó không phải chính là cô hay sao.....

Cô ngây người hơn nửa ngày trời, anh hai viết nhạc cho cô ư?

Tên bài hát còn dùng tên của cô để.....

Ngón tay cô dừng lại trên khung chat hồi lâu, nửa ngày cũng không biết nên trả lời như thế nào, cô có chút rung động.

Cửa phòng đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, Hà Nguyệt Tâm đặt điện thoại xuống nhìn cửa phòng.

Giọng nói mang chút ủy khuất của Hà Lộ Từ tiếng có tiếng không vọng lại từ ngoài cửa: "Tâm Tâm....."

Bị hai anh trai quấy rối một hồi thì lửa giận còn lại trong lòng Hà Nguyệt Tâm cũng đã tiêu tan hết rồi, cô có chút không biết làm sao thở dài một hơi.

Cô đã nghĩ rõ rồi, nếu như muốn khuyên anh tư học hành đăng hoàng thì cũng đâu phải chuyện ngày một ngày hai là có thể làm được đâu. Anh tư sẽ dùng cách như vậy để đối phó cũng không phải chuyện lạ gì cả. Anh tư vốn đã không thích học hành bao nhiêu năm nay rồi, nếu như anh ấy đột nhiên thay đổi trở thành một học sinh ba tốt thì đó mới là chuyện lạ thì có.

Cô đích thực có chút làm khó anh tư rồi.

Đứng dậy mở cửa ra, đúng lúc đụng phải ánh mắt luống cuống của Hà Lộ Từ.

Hà Lộ Từ không nghĩ tới anh còn chưa nói xong thì Hà Nguyệt Tâm đã mở cửa ra rồi, nhất thời ngây ngốc đứng đực mặt ở đó.

Khóe mắt Hà Lộ Từ có chút đỏ, đầu tóc cũng rối bời, hiển nhiên là đã bị bản thân giầy vò qua rồi, bây giờ cả người đều có vẻ rất bất lực.

Hà Nguyệt Tâm cúi đầu xuống, nhìn vào xấp giấy trên tay Hà Lộ Từ.

Thấy Hà Nguyệt Tâm nhìn xấp giấy trên tay mình, Hà Lộ Từ mím môi, đưa hết cho Hà Nguyệt Tâm xem.

Anh chưa từng xin lỗi ai bao giờ cả, nên không biết quy trình nó như thế nào, giọng anh vang lên nhỏ đến không thể nhỏ hơn: "Anh.....anh thật sự có học hành đăng hoàng đấy, không tin em xem....."

Hà Nguyệt Tâm lật xấp giấy ra xem, mới phát hiện xấp giấy đó toàn là đề thi thử. Hơn nữa đều là đề thi thử đã làm qua rồi, trên trang giấy là chữ viết rồng bay phượng múa quen thuộc của anh tư.

Chỉ là tỉ suất sai cao đến có chút đáng sợ.

Nhưng bên cạnh những chỗ sai đều sẽ dùng bút đỏ sửa lại một lần nữa, tuy rằng chữ viết khó coi đến không dám đưa người khác xem, nhưng có thể nhìn ra được là anh tư đã nghiêm túc sửa đổi rồi.

Hà Lộ Từ nhìn Hà Nguyệt Tâm chằm chằm, cặp mắt tràn đầy sự ủy khuất, tựa như một chú cún con không có nhà để về vậy.

"Học hành không phải là chuyện anh giỏi, nhưng thực ra anh vẫn luôn rất cố gắng, tiến độ không phải rất nhanh, bởi vì chữ viết quá khó coi nên mới phải nhờ Tôn Càn giúp đỡ, em xem nè, anh có takenote lại bài vở một lần nữa này."

Nói xong thì đưa vở bài học của mình cho Hà Nguyệt Tâm xem.

Trong đây là bài học sau khi về nhà anh mượn tập của Tôn Càn viết lại lần nữa.

"Anh chỉ là quá vội vàng rồi, anh muốn em khen anh nhiều hơn." Hà Lộ Từ cẩn trọng nhìn sắc mặt của Hà Nguyệt Tâm.

Thấy Hà Nguyệt Tâm không nói tiếng nào lật tập xem thì có chút sốt ruột, hai đầu lông mày nhíu chặt đến sắp dính liền lại với nhau, thân mình cao to 1m8 đột nhiên cúi đầu xuống, dùng đầu dụi lên người Hà Nguyệt Tâm.

"Em gái, nếu em còn tức giận nữa thì em cứ đánh anh mấy cái đi, được không, đừng có bỏ mặc anh mà."

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cưng Chiều Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Hà Lộ Từ cứ dùng cái đầu lông lông của mình dụi lên tay Hà Nguyệt Tâm.

Phối hợp với giọng nói tràn đầy ủy khuất của anh, Hà Nguyệt Tâm có muốn giận cũng giận không nổi nữa.

Bình thường anh tư ngông cuồng hung hăng đến thế nhưng giờ đây lại toàn tâm toàn ý muốn dỗ cô vui, mặc cô đánh mắng như vậy.

Cô đẩy nhẹ đầu của anh tư ra, để cho anh tư đứng thẳng dậy.

Hà Lộ Từ tiếp tục ủy khuất nhìn cô chăm chăm.

Xấp đề thi trong tay anh nhìn khá là nhăn nhúm, xem ra lúc giải đề đã trải qua vô số khoảng khắc vô đầu bức tai rồi. Hà Nguyệt Tâm có thể tưởng tượng ra được sự cáu gắt, không kiên nhẫn, và cảnh tượng vô muốn hỏi đầu nhưng lại phải cố nén lại của anh tư trên bàn học, cố sống cố chết làm hết đồng đề thi thử đó.

Chữ viết trong tập chép bài cũng đã cố gắng viết quy chỉnh lại rồi, ít rỗng bay phượng múa hơn trước nhiều rồi, anh tư thật sự đã rất cố gắng nỗ lực rồi.

Hà Nguyệt Tâm thở dài một hơi: "Được rồi, em không giận anh nữa đâu, nhưng mà, không được có lần sau nữa."

Mắt Hà Lộ Từ sáng rỡ lên, khoe miệng lập tức nhếch cao lên, cẩn thận nói: "Anh đảm bảo sẽ không có lần sau nữa, anh tự lấy nhân cách của mình ra để bảo đảm, nếu nhân cách của anh không đủ thì lấy thêm của Tôn Càn cũng được."

Hà Nguyệt Tâm phớt xịch cười ra tiếng. Tôn Càn vốn cũng không phải là người thích học hành gì cả, thế nhưng lại bị anh tư cưỡng ép chép bài một thời gian dài như vậy, cô nghĩ thôi cũng cảm thấy vui không thể tả.

"Em gái, anh đói rồi, chúng ta xuống ăn cơm đi!"

Hà Nguyệt Tâm ừm một tiếng.

Sau khi xuống lầu lập tức nhận được hai ánh mắt tha thiết mong chờ, Hà Nguyệt Tâm nhớ ra hồi nãy anh cả và anh hai cũng có nghĩ cách để chọc cô vui, cô không muốn khiến cho hai người họ lo lắng liền cười với họ một cái, để cho họ biết cô đã hết giận rồi.

Cơ mặt trên mặt anh cả lập tức thả lỏng ra ngay, vẫy tay ra hiệu cho Lý Nham: "Có thể dọn cơm lên rồi."

Đồ ăn đã làm xong từ sớm rồi chỉ chờ Hà Nguyệt Tâm xuống để ăn chung với nhau.

Hà Tinh Hoài bật người dậy từ sofa: "Nếu mà thằng nhóc này có gạt em nữa thì không còn Tâm Tâm ra tay đâu, anh sẽ trực tiếp đập nó một trận như từ."

Bốn anh em cùng ngồi xuống bàn ghế, Hà Lộ Từ ân cần ngồi bên cạnh Hà Nguyệt Tâm, nghe Hà Tinh Hoài nói vậy thì lườm anh hai mình một cái, trong mắt tràn đầy sự nguy hiểm.

Hà Tinh Hoài mà đòi đánh anh ư? Anh dám cá là anh hai đánh không thắng được anh. Nếu không phải nể anh ấy là anh hai anh thì anh đã sớm đánh anh ấy khóc luôn rồi.

Hà Thúy Chi gấp một đĩa thức ăn cho Hà Nguyệt Tâm rồi nói: "Có tức giận như thế nào đi nữa thì cũng phải ăn cơm. Hơn nữa người làm sai cũng có phải em đâu, em cứ xuống lầu ăn cơm, để nó đói chết cũng được."

Anh ngồi dưới lầu cứ mãi lo lắng Hà Nguyệt Tâm sẽ vì tức giận mà không ăn bữa tối. Hà Lộ Từ da dầy thịt nhiều bỏ đói một bữa cũng chẳng sao, nhưng Hà Nguyệt Tâm sao có thể không ăn cơm được chứ?

Vừa làm sai chuyện, lại bị hai anh trai chửi xiềng chửi xéo như vậy, nhưng khó khăn lắm mới dỗ dành được Hà Nguyệt Tâm nên Hà Lộ Từ cũng không dám để xảy ra chuyện gì nữa, cũng không dám phản bác lại, chỉ có thể lén lút lườm hai anh trai thôi.

Hà Nguyệt Tâm thấy bộ dạng này của Hà Lộ Từ thì nhìn không được cười ra tiếng.

Hà Thúy Chi thấy vậy cũng cười theo: "Nếu như nó đã làm sai rồi thì Tâm Tâm cứ mặc sức ra yêu cầu đi, phải để cho nó thừa cơ chuộc tội, dọa dẫm nó cũng được, dù sao thì nó cũng có tiền mà."

Hà Lộ Từ không có phản bác, Hà Thúy Chi lâu lâu mới nói được câu tiếng người, anh nhìn Hà Nguyệt Tâm với vẻ tràn đầy mong chờ, nếu như em gái đưa ra yêu cầu thì tốt biết mấy, anh cũng có thể giảm nhẹ cảm giác tội lỗi trong lòng hơn.

"Để cho nó lúc Tết cho Tâm Tâm một phong lì xì siêu to là được. Phải dày như một cuốn sách vậy đấy." Hà Tinh Hoài đề nghị.

Thấy Hà Lộ Từ không phản kích lại, hai anh em liền nắm bắt cơ hội giành phúc lợi cho em gái.

Nụ cười trên mặt Hà Nguyệt Tâm ngày càng lớn: "Lì xì em không cần đâu, em chỉ cần một bài thi đạt trung bình của anh tư thôi, có được không?"

Từ bây giờ đến Tết vẫn còn mấy tháng nữa lận, chỉ cần Hà Lộ Từ chịu cố gắng thì đạt mức trung bình không hề khó chút nào cả.

Hà Lộ Từ suy nghĩ một hồi mới hạ quyết tâm nói: "Được." Anh lại nói tiếp: "Lì xì cũng sẽ không thiếu đâu, bảo đảm sẽ dày hơn sách ôn thi đại học."

Mọi người đều cười ra tiếng.

Đột nhiên Hà Nguyệt Tâm cảm thấy đây vẫn là lần đầu tiên có cảm giác ấm cúng như vậy trên bàn ăn.

Quan hệ huyết thống không thể xóa bỏ được, người thân là người thân cận với cô nhất trên cõi đời này. Lúc cô được đón về nhà họ Hà thì cũng từng hy vọng sự ấm áp đoàn tụ từ gia đình, nhưng cô chưa từng có được thứ cô muốn, nhưng không hiểu sao sau khi trùng sinh cô lại ngược lại có thể thật sự cảm nhận được sự ấm áp của gia đình rồi.

Nhưng hình như vẫn thiếu một người nữa.

Cô dừng đùa lại: "Anh ba.....khi nào sẽ về vậy?"

Lời vừa dứt thì mọi người trên bàn ăn đột nhiên im lặng hết.

Hà Thúy Chi suy nghĩ rồi nói: "Lần trước nghe Lý Yến nói là em ba phải tập huấn khép kín ở Nga, có lẽ cũng sắp về nước rồi."

"Nghe nói?" Hà Nguyệt Tâm ngây người.

Hà Thúy Chi không rõ tung tích của Hà Hoàng Lạc ư, hơn nữa còn phải nghe từ chỗ Lý Yến ư?

Lúc này cô mới nhớ ra kiếp trước sau khi được đón về nhà họ Hà thì trừ anh cả ra mấy anh trai còn lại đều ở nhà riêng cả, anh hai và anh tư ngẫu nhiên cũng sẽ về nhà thăm Lý Yến, nhưng anh ba thì hầu như chỉ gửi lời chúc về vào mỗi dịp lễ tết, và cũng chỉ ngẫu nhiên gửi quà về cho Lý Yến thôi.

Sau khi nhà họ Hà phá sản, cô mới có thể nhìn thấy anh ba, cô chỉ biết anh ba là game thủ, và có cổ phần trong Tập đoàn Hà thị mà thôi. Sau khi Hà thị phá sản thì anh ba đã vì mình và gia tộc bán chiến đội mà anh một tay thành lập nên, cũng vì chuyện này mà anh bị chửi là phản đồ trong giới eSports, từ một nhân vật truyền thuyết trong giới trở thành con người danh tiếng bê bối.

Lúc cô dẫn mấy anh trai về nhà, thì anh ba cũng không thân thiết gì với ba anh trai còn lại lắm, anh ba chỉ ở trong nhà cô một tháng rồi đi mất hút, sau này cũng chẳng có tin tức gì của anh cả.

Nhưng tại sao anh ba lại xa cách với mấy anh trai còn lại thì cô cũng không biết.

Hà Tinh Hoài có chút chán nản, hiển nhiên là không muốn nói nhiều về Hà Hoàng Lạc, anh nhướn mày nói: "Nó không phải lúc nào cũng vậy sao? Nó có về nước rồi chắc cũng không nói với chúng ta đâu, nhưng mà lúc Tết chắc sẽ xuất hiện."

Hà Lộ Từ cũng nhướn mày nói: "Trước giờ anh ba quen ở một mình rồi, em gái à, em không cần để ý anh ấy đâu, nhìn anh này, nếu mà anh trên trung bình rồi thì có phần thưởng gì không vậy?"

"Thưởng mày một đám chịu không?" Hà Tinh Hoài lườm Hà Lộ Từ một cái.

Mấy anh trai lại bắt đầu nói chêm chọc phá nhau rồi. Hà Nguyệt Tâm cúi đầu ăn cơm không nói gì nữa. Nếu như đã thay đổi ý định, muốn đoàn viên với bốn anh trai rồi thì cô đương nhiên là hy vọng cả gia đình tề tụ đông đủ rồi, cho nên anh ba cũng phải có mặt.

Lúc Tết anh ba chắc sẽ về nhà nhỉ?

Buổi sáng lúc lên lớp thì trong lớp náo nhiệt hơn thường ngày chút.

Hà Nguyệt Tâm bước vào từ cửa lớp, thấy bạn học trong lớp ai cũng có chút hưng phấn, tùm năm tùm ba lại với nhau bàn chuyện gì đó.

Lâm Ngữ thấy Hà Nguyệt Tâm vào lớp, tầm nhìn cũng đúng lúc nhìn về phía mình thì không chút né tránh mà đảo mắt rồi quay sang chỗ khác.

Hà Nguyệt Tâm cười cười, vòng qua Lâm Ngữ đi về chỗ của mình. Phương Viên thấy vậy thì có chút bất bình nói: "Nó chính là ganh tỵ bà thôi, phiếu bầu đội điều hành trường của bà cách xa nó cả cây số luôn! Thật quá hả giận mà!"

Hà Nguyệt Tâm trì hoãn "Hả" một tiếng, nhanh như vậy đã bắt đầu bầu chọn rồi à? Cô còn chưa tìm Cô Mã rút tên khỏi danh sách nữa.

"Nó còn ở đó mà kéo phiếu bầu khắp nơi nữa chứ, tôi có thấy nó đi mời người khác uống trà sữa khắp nơi nữa, thật cười chết tôi mà. Tối hôm qua phiếu bầu của nó xém chút là vượt qua bà rồi, nhưng ai biết được phiếu bầu của bà đột nhiên như ăn phải chất kích thích mà tăng cao liên tục, kéo xa nó cả thước, cho nên nó mới tức giận vậy đó, thật là mắc cười mà!"

"Đột nhiên tăng nhanh ư? Xảy ra chuyện gì vậy?" Hà Nguyệt Tâm nghi hoặc hỏi, đang yên đang lành sao số phiếu lại đột nhiên tăng nhanh vậy chứ?

Phương Viên lấy điện thoại ra, mở diễn đàn trường ra, trên đó có người đang live stream cuộc bầu cử người dẫn đội điều hành trường.

Mỗi lớp cử ba người ra tham gia đội điều hành trường, sau đó học sinh toàn trường sẽ bầu chọn người dẫn đội từ những người đó, cùng lúc sẽ được đăng lên trang web trường.

"Tôi cũng chả biết xảy ra chuyện gì nữa, hôm qua nó thiếu 7 phiếu nữa là vượt mặt bà rồi, nhưng ai biết được số phiếu bên bà lại đột nhiên tăng nhanh đến như vậy!" Phương Viên lướt lướt điện thoại, trên diễn đàn lúc này toàn bàn về chuyện này hết.

Trịnh Viên cũng đi qua chỗ cô, mặt đỏ bừng bừng, có chút hưng phấn: "Hà Nguyệt Tâm, bà còn chưa biết à, có người đăng video của bà lên diễn đàn trường đấy. Chính bởi vì video đó nên mới có nhiều người bầu chọn cho bà đấy!"

Hà Nguyệt Tâm kinh ngạc mở lớn mắt: "Video gì vậy?"

Trịnh Viên mở một topic hot trên diễn đàn trường ra, trên đầu topic là video của cô, người đăng là tài khoản nam, tiêu đề của người đó rất đơn giản: "Có người nào biết em gái này học lớp nào không? Cũng không có chuyện gì cả, chỉ là tôi có một người bạn muốn có phương thức liên lạc của em ấy thôi."

Bên dưới đều đang cười haha: Người bạn mà chủ thớt nói chắc không phải là bản thân mình chứ?

Video quay cảnh Hà Nguyệt Tâm chơi lướt ván.

Video này là video quay từ sau lưng Hà Nguyệt Tâm, Hà Nguyệt Tâm mặc đồng phục trường, tay áo vén lên, giữa màn hình video là cặp chân vừa dài vừa thon vừa thẳng, chân cô dẫm xuống đất một cái rồi lướt ván trượt ra xa, lướt được mấy mét Hà Nguyệt Tâm lại xoay người nhẹ nhàng trên ván trượt, bên trong video liên vang lên không ít tiếng huýt sáo ngay. Trong đoạn video này, Hà Nguyệt Tâm không những người đẹp eo thon, mà kỹ thuật lướt ván cũng rất điêu luyện, trong video Hà Nguyệt Tâm còn làm mấy động tác có độ khó cao nữa.

Chủ đề này vừa được đăng vào tối hôm qua liền lập tức nổ banh diễn đàn trường luôn rồi. Bởi vì chỉ có bóng lưng nên mọi người liền bắt đầu đoán xem người trong video là ai. Cuối cùng dựa vào đồng phục trường, làn da trắng đến kinh người, và những người đứng lúc nhìn thấy Hà Nguyệt Tâm chơi lướt ván vào hôm đó mà đoán ra người trong video là Hà Nguyệt Tâm.

Cuộc bình chọn người dẫn đội điều hành trường cũng có sự tham gia của Hà Nguyệt Tâm, video này vừa được tung ra liền có không ít người qua bình chọn cho Hà Nguyệt Tâm ngay.

Con gái người đẹp lại biết chơi lướt ván, ai lại không yêu chứ!

Mặt mày Trịnh Viên đỏ bừng, mắt cô đều sắp biến thành hình sao lấp lánh luôn rồi: "Bây giờ tôi mới phát hiện thì ra chơi lướt ván lại là môn thể thao soái đến vậy đấy, bà chơi giỏi thiệt đó, hôm nào bà nhất định phải chỉ tôi đó!"

Phương Viên xem đi xem lại video đó mấy lần: "Tuy rằng tôi là con gái, nhưng nhìn bà chơi lướt ván cũng nhìn không được nuốt nước miếng này, Nguyệt Tâm, huhuhu, sao mà bà có thể đẹp đến vậy chứ!"

Hà Nguyệt Tâm thấy phản ứng của hai người liền có chút dở khóc dở cười. Cô cũng không nghĩ tới là lúc cô chơi ván trượt lại có người quay lại, và còn vì chuyện này mà số phiếu bình chọn cho mình cũng tăng vọt nhanh đến vậy.

Nhưng cô thật sự không muốn tham gia đội điều hành chút nào cả, Cô có chút hậm hực lôi tập sách trong balo ra, chắc lát hồi ra chơi phải đi tìm Cô Mã rút tên cô ra khỏi danh sách mới được.

Lâm Ngữ này giờ vẫn luôn quan tâm tới động tĩnh bên chỗ Hà Nguyệt Tâm, Trịnh Viên và Phương Viên cứ như hai con bọ đất mà.

Cô đi tứ xứ kéo phiếu cho mình, đãi người khác uống trà sữa thôi đã tiêu hết tiền tiêu vặt của mình rồi, kết quả cuối cùng vẫn thua một đoạn video của Hà Nguyệt Tâm.

Cô âm thầm ghi thêm một nỗi hận với Hà Nguyệt Tâm trong lòng.

Từ sau khi tham gia vào nhóm chat phụ huynh thì Hà Tĩnh Hoài lại get thêm một kỹ năng đạo diễn đàn trường nữa.

Anh nắm bắt hết tất cả chủ đề hot trên diễn đàn trường, nick ảo cũng đã đăng kí hết mấy cái rồi, mỗi ngày đều dùng mọi cách để giới thiệu Hà Nguyệt Tâm với mọi người, nhìn thấy có người mắng Hà Nguyệt Tâm thì liền dùng đám nick ảo đi chiến 300 hiệp với người ta ngay.

Nếu cuộc bình chọn người dẫn đội diễu hành trường không phải chỉ có thể đích danh học sinh Thập Nhất mới được bình chọn thì chắc anh đã bầu cho em gái mấy chục ngàn phiếu rồi.

Đang lướt diễn đàn trường như mọi ngày thì đột nhiên anh lướt thấy bài đăng video lướt ván trượt của Hà Nguyệt Tâm.

Sau khi xác thực người trong video là Hà Nguyệt Tâm rồi anh lập tức ngồi thẳng người dậy.

Ai dám quay lên em gái anh vậy? Quay lên rồi thì cũng thôi còn dám nói vòng vo muốn xin cách thức liên lạc của em gái nữa chứ? Thằng nào ở xó xỉnh nào vậy, dựa vào nó, cũng xứng à?

Tưởng anh chết rồi sao?

Đúng là không thể nhịn được mà!

Không thể để mình anh chịu con tức này thôi, anh quả quyết kéo Hà Thúy Chi và Hà Lộ Từ vào một nhóm chat.

Hà Tĩnh Hoài: Chia sẻ liên kết {Có ai biết em gái này học lớp nào không vậy? Cũng không có chuyện gì lớn lao lắm, chỉ là tôi có một người bạn muốn xin cách thức liên hệ của em ấy thôi}

Hà Tĩnh Hoài: [Mặt mỉm cười]

Hà Tĩnh Hoài: Hai người nói coi, quát nó như thế nào đây?

Hà Thúy Chi: [OK]

Hà Lộ Từ: Ha.

Hà Lộ Từ: Muốn cua em gái à?

Hà Lộ Từ: Đương nhiên là phải hậu đãi nó rồi.

"Í, sao video này xem hết được rồi vậy?"

Phương Viên lưu trữ bài đăng này lại, tính về nhà liếm màn hình sau, ai biết được lúc ra chơi mở ra xem thì không chỉ bài đăng biến mất một cách lạ thường, mà ngay cả video cũng hiển thị là không tồn tại luôn rồi.

Hà Nguyệt Tâm nhìn qua một cái, có chút không biết làm sao cười nói: "Có thể là do người đăng xóa rồi cũng nên."

Nhưng người đăng có xóa thì cũng chỉ hiển thị là bài đăng bị xóa thôi mà, bây giờ nhấn vào nó trực tiếp hiện thị 404 luôn rồi, thật là kỳ quái mà.

Phương Viên nhú chặt hai đầu lông mày lại, nghĩ mãi cũng không nghĩ ra được gì cả.

Hà Tĩnh Hoài nằm trên sofa xem video của em gái lần nữa, càng xem thì nụ cười trên mặt lại càng lớn hơn, cũng khó tránh khỏi nhóc thối tha đó lại mong nhớ em gái anh đến vậy.

Tại em gái anh đẹp gái quá mà.

Nhưng mà anh phải bảo vệ mới được, không thì sẽ bị mấy thằng nhóc không biết điều tha đi mất.

Xem một thôi một hồi, anh cảm thấy, lại đến lúc anh phải đăng WeChat khen em gái nữa rồi.

Vì thế động thái WeChat của anh lại có thêm một bài đăng mới.

"Em gái tôi vừa xinh đẹp vừa xuất chúng là lỗi của em ấy sao? Tại sao lại có nhiều ruồi bu quanh em gái tôi đến vậy chứ, bản thân phân lượng bao nhiêu trong lòng không biết à? [Đắc ý]"

Sự đặc ý ngầm này của anh đều sắp tràn ra ngoài màn hình luôn rồi.

Nhóm chat có động tĩnh rồi.

Hà Thúy Chi: Giải quyết xong rồi.

Hà Thúy Chi: Đã xóa hết tất cả bài đăng diễn đàn rồi.

Hà Lộ Từ: Em cũng giải quyết xong rồi.

Hà Lộ Từ: Tra ra thằng nhóc đó là ai rồi, lát tan học em sẽ tìm nó bàn luận về nhân sinh.

Hà Tinh Hoài nhướng mày, hiệu suất làm việc của hai người này không tệ nhỉ, đáng khen lắm, không uống công anh đã truyền đạt tin tức này cho hai người họ.

Hà Tinh Hoài: [Ngón cái]

Hà Tinh Hoài: Xuất sắc, tiếp tục bảo trì.

Hà Thúy Chi: [Mặt mỉm cười] Còn em đâu?

Hà Lộ Từ: Anh chỉ có chỉ huy em và anh cả thôi, anh làm gì rồi?

Hà Tinh Hoài: Đi khen em gái rồi.

Hà Tinh Hoài: Mời xem động thái Wechat mới nhất của em.

Hà Tinh Hoài: Cây ngay không sợ chết đứng.jpg

Hà Thúy Chi: Chặn rồi.

Hà Lộ Từ: +1

Hà Tinh Hoài mắng thầm hai người đó trong lòng mấy câu, anh thích đăng WeChat là lỗi của anh sao? Anh thích đăng WeChat khen em gái là lỗi của anh sao?

Thế nhưng còn chặn anh nữa chứ.

Qua một hồi nhóm chat lại có thêm tin nhắn mới.

Hà Lộ Từ: Ồ, em nhìn thấy động thái mới của anh rồi.

Hà Tinh Hoài: Rốt cuộc chịu không nổi mà đi xem WeChat của anh mà rồi phải không?

Hà Tinh Hoài: Coi như mày biết điều đấy.

Hà Lộ Từ:.....

Hà Lộ Từ: Không, em không phải thấy trên WeChat.

Hà Tinh Hoài: Vậy thấy ở đâu??

Hà Lộ Từ: Hotsearch*.

(*Hotsearch: Top tìm kiếm trên các trang mạng xã hội TQ như Weibo, TikTok, Xiaohongshu,.....)

Hà Tinh Hoài: ? ? ?

Hà Tinh Hoài chăm hồi đây đây, trong lòng dâng lên một dự cảm không hay, anh lập tức mở Weibo ra xem, thấy tên mình nằm chễm chệ trên Top 1 Hotsearch.

Với chủ đề là #Hà Tinh Hoài khen em gái#

Mở ra xem thì thấy bài Weibo có nhiệt độ cao nhất là tin được blogger đăng lên, trong bài ghi anh rõ ràng là xây dựng hình tượng cao lớn lạnh lùng, nhưng trên thực tế lại ngày ngày điên cuồng khen ngợi em gái mình trên WeChat như vậy, nhìn hệt như một tên si mê cuồng dại vậy.

Hình kèm theo gồm 9 tấm, tấm nào cũng là hình chụp màn hình WeChat của Hà Tinh Hoài cả.

Tất cả đều là những lời Hà Tĩnh Hoài khoe khoang em gái, khen em gái mình, thậm chí còn có cả ảnh chụp tập võ của em gái nữa. Đếm kỹ thì thấy những trạng thái trên WeChat về em gái của Hà Tĩnh Hoài có tận hơn mười mấy bài lận. Mỗi ngày còn tăng dần với tốc độ khủng bố người xem.

Thân phận của Hà Nguyệt Tâm cũng lại lần nữa leo lên Hotsearch.

【Lần trước Hà Thúy Chi và Hà Tĩnh Hoài đều lần lượt lên tiếng giúp cô ấy, tôi cứ tưởng là chỉ làm đáng bề mặt vậy thôi, ai có thể ngờ được Hà Tĩnh Hoài lại là người muội khổng hàng thật giá thật vậy chứ.】

【Anh trai là muội khổng, A A A, anh trai, em nhỏ hơn anh này, em cũng là em gái anh này, sau này hãy gọi em là em gái!】

【Giống hết lúc em mới bắt đầu trở thành fan hâm mộ của anh và điên cuồng khen anh trên mạng xã hội.】

【Anh trai, anh rốt cuộc cũng trải nghiệm được tâm tình lúc tui em trở thành fan của anh rồi sao?】

【Luận việc Idol của mình trở thành fan cuồng của người khác là trải nghiệm như thế nào [Bi thương]】

Cái người mà bọn họ khen ngợi yêu quý đó, thế nhưng lại suốt ngày khen ngợi yêu thích một người khác trên WeChat ư?

Fan của Hà Tĩnh Hoài vừa hoài nghi nhân sinh vừa bi thương thêm tag #Luận việc Idol của mình trở thành fan cuồng của người khác là trải nghiệm như thế nào# cho mình.

Hà Tĩnh Hoài: Trong WeChat của em có phản đồ ! ! !

Hà Thúy Chi...

Hà Lộ Từ: Ăn dưa xem kịch.jpg

Hà Tĩnh Hoài tức giận chọc chọc màn hình, liên hệ quản lý của mình, kêu quản lý xử lý, đầu tiên là xóa bài Weibo đó đi, sau đó thì triệt tiêu Hotsearch đi.

Nếu như nội dung chỉ bàn về anh thôi thì anh chả sao cả, anh là nhân vật công chúng cho nên việc này với anh mà nói chỉ là chuyện cơm bữa thôi. Nhưng nội dung bên trong lại dính lứu tới em gái anh nữa, anh không muốn em gái xuất hiện trước ánh mắt công chúng nhiều như vậy.

Cho nên Hotsearch về chuyện này chỉ treo trên đó được 20 phút liền biến mất ngay.

Nhưng thuộc tính muội khổng của Hà Tĩnh Hoài đã khắc sâu vào trong lòng fan rồi.

Hôm Đại hội Thể Thao toàn trường, sáng sớm Hà Nguyệt Tâm và Phương Viên liền có mặt trên khán đài rồi.

Trước khi Đại hội Thể Thao bắt đầu thì cô đã tìm Cô Mã lược bỏ tên mình khỏi đội điều hành trường rồi, coi như bồi thường cô đã báo danh thêm một hạng mục chạy 800m.

Bên tai vang lên tiếng nhạc khi đội điều hành trường vào sân vận động.

Đằng xa, Lâm Ngữ tay gơ cờ trường dẫn đầu đội điều hành bước vào sân vận động.

Phương Viên một mặt lấy làm tiếc ôm cánh tay Hà Nguyệt Tâm nói: "Tại sao phải rút khỏi đội điều hành trường chứ, nếu như không rút khỏi thì người gơ cờ bây giờ đã là bà rồi mà không phải là Lâm Ngữ."

Hà Nguyệt Tâm bắt đầu dĩ nhiên nói: "Việc huấn luyện của đội điều hành vừa lằng nhằng vừa lãng phí thời gian, nếu có đồng thời gian đó thì tôi thà là làm thêm mấy bộ đề còn hơn."

Mỗi một lớp đều được xếp ngồi vào một khu vực nhất định trên khán đài.

Cả đám Triệu Nghệ vừa bước lên khán đài định tìm chỗ dựa vào lan can mà xem, bọn họ không phải học sinh của Thập Nhất Trung, nhưng Đại hội Thể Thao người nhiều, tùy tiện mượn bộ đồng phục bạn vô là có thể lên vào được ngay.

Nghe nói Hà Nguyệt Tâm sẽ tham gia hai hạng mục, cho nên bọn họ mới đến xem và cổ vũ cho Hà Nguyệt Tâm.

Vừa đứng một lát liền nghe thấy phía trước có người kêu tên cô.

Phương Viên đứng dậy vẫy vẫy tay với cô: "Triệu Nghệ!"

Triệu Nghệ đập tắt điều thuốc trên tay, dẫn mấy người còn lại đi về phía đó.

Phương Viên bước đến kéo tay cô và xin mấy bạn xung quanh nhường ra vài chỗ trống.

Triệu Nghệ có chút do dự, nhìn những học sinh ngoan ngoãn xung quanh một cái, đám người như bọn họ ngồi chung với đám học sinh ngoan, hình như không thích hợp lắm thì phải!

"Hay là tui tao ra đằng sau đi? Đứng coi cũng không mệt đâu."

Phương Viên nắm chặt tay cô, lắc đầu nói: "Đừng mà, tui nói với bọn họ rồi, bà là người rất tốt, không phải loại học sinh hư chỉ biết ăn hiếp người khác đâu, bà sợ gì chứ?"

Hà Nguyệt Tâm cười vui mừng nhìn một màn này, bây giờ Phương Viên càng ngày càng tiếp nhận Triệu Nghệ rồi, nhưng ngược lại lại khiến Triệu Nghệ có chút lúng túng.

Trịnh Viên cũng sáp lại gần, nhìn Triệu Nghệ một cái, có chút rụt rè nói: "Không sao đâu, mọi người cứ ngồi đây đi, hôm nay người rất đông, giáo viên cũng không ở đây, không sao đâu."

Nói xong cô có chút ngại ngùng mím mím môi.

Triệu Nghệ có chút kinh ngạc nhìn xung quanh một vòng, phát hiện ngoài Phương Viên và Trịnh Viên ra thì những người khác cũng không có bài xích bọn họ lắm, không ít người còn nhìn họ với ánh mắt hiếu kỳ nữa, thứ duy nhất không có đó chính là chê bai và khinh bỉ.

"Được, bọn tao sẽ ngồi đây." Nụ cười trên mặt cô tươi hơn hẳn, quay đầu nói với đám người còn lại, "Tao còn chưa từng ngồi chung với đám học sinh ngoan bao giờ cả đây."

"Bây giờ không phải là mày được trải nghiệm rồi hay sao?"

Dứt lời cả đám người đều haha cười lớn.

Hà Lộ Từ lén la lén lút lên vào vị trí của lớp A11, vượt qua mấy người, nhích đến bên cạnh Hà Nguyệt Tâm. Lúc qua nhích qua thì những người quanh đó cũng rất phối hợp mà nhường chỗ cho anh.

Anh Đại của Thập Nhất Trung, ngay cả giáo viên còn phải nể mặt mụi anh nữa, anh dám chọc vào chứ.

Lúc nhích tới bên cạnh đám Triệu Nghệ thì bầu không khí như đóng băng lại vậy.

Triệu Nghệ và Hà Lộ Từ lạnh lùng nhìn nhau.

Những người xung quanh kinh hồn táng đảm nhìn hai người họ, sợ hai người họ sẽ lao vào đánh nhau tại chỗ.

Hà Nguyệt Tâm đứng lúc hô lên một tiếng: "Anh tư."

Tiếng kêu này cắt đứt cái nhìn lạnh lùng của hai người, hai người đồng thời khinh thường quay ra chỗ khác.

Hà Lộ Từ đặt đít ngồi xuống bên cạnh Hà Nguyệt Tâm.

Hôm nay trời rất nắng, Hà Lộ Từ đầu đội mũ lưỡi trai, trán đã thấm chút mồ hôi rồi, Hà Lộ Từ đưa tay lên lau mồ hôi, lộ ra một mảng da thịt thâm tím phía mép nón.

Hà Nguyệt Tâm nhìn thấy rồi, vội nói: "Anh tư, trán anh bị sao vậy?"

Hà Lộ Từ dùng tay đang lau mồ hôi lại, ánh mắt có chút né tránh: "Không có gì đâu, mấy hôm trước không cẩn thận đụng trúng đầu thôi."

Mấy ngày trước anh đã chặn đường thẳng đẳng đàn đòi cách thức liên lạc của Hà Nguyệt Tâm, kết quả là thẳng nhóc đó cũng dày dạn thật đấy, anh còn bị nó đánh cho một đám nữa, nhưng mà vẫn tốt, cuối cùng vẫn là anh thắng rồi, và thẳng nhóc đến cuối cùng đứng cũng không đứng dậy nổi nữa.

Nhưng mà cũng tính là cho thẳng đó biết được sự lợi hại của anh rồi, ngay cả anh cũng đánh không lại mà còn ở đó dám cưa em gái anh nữa chứ?

Muốn tìm chết à.

Hà Nguyệt Tâm bán tín bán nghi, gần đây không biết anh tư bị sao nữa, tối ngày cứ đội nón thì thôi đi, còn né né tránh tránh không chịu đi học chung với cô nữa chứ.

Nhưng mà cô cũng không nghĩ gì nhiều, xoay đầu liền quên chuyện lên tám tầng mây ngay.

Đột nhiên nhớ ra gì đó, cô quay đầu hỏi: "Anh tư, anh có nói với anh cả anh hai là hôm nay chúng ta tham gia Đại hội Thể Thao trường không?"

Gần đây mấy anh trai tối ngày cứ đầu võ mồm miết, cô cũng nhìn ra được là bọn họ đang nghĩ hết mọi cách để hấp dẫn sự chú ý của mình rồi, nhưng chính vì nhìn ra rồi nên cô mới có chút đau đầu.

Nhất là loại trường hợp Hội Thể Thao trường này nữa, lỡ như hai anh trai kia đến rồi thì phải làm sao đây?

Học sinh khác có ai dắt ba mẹ đến xem đâu, cô đã là học sinh cấp 3 rồi, dắt phụ huynh đến xem gì chứ?

Mắt mặt muốn chết.

Hà Lộ Từ ghen lời, nhưng vẫn mở lời: "Anh không có nói."

Nhưng anh cũng không dám khẳng định là bọn họ sẽ không đến, vì bây giờ Hà Tĩnh Hoài lúc nào cũng tàu ngầm trên diễn đàn trường của bọn họ cả.

Đến hay không đến cũng rất là khó nói.

Hà Nguyệt Tâm thấy Hà Lộ Từ không có nói ra thì trong lòng yên tâm hơn nhiều. Cô không nói, anh tư cũng không có nói, vậy thì hai anh trai kia lại làm sao biết được hôm nay trường họ mở Đại hội Thể Thao chứ?

Lâm Ngừ điều hành một vòng xong quay lại chỗ ngồi. Nụ cười công nghiệp trên mặt lập tức xệ xuống ngay.

Cô vốn nghĩ là mình sẽ thua chắc rồi, mấy ngày cuối cùng của cuộc bình chọn cô đều không dám lên coi xếp hạng.

Ai ngờ kết quả cuối cùng cô thể nhưng được bầu làm người dẫn đội rồi.

Lúc cô tìm giáo viên xem xếp hạng thì phát hiện tên của Hà Nguyệt Tâm biến mất khỏi danh sách người bình chọn rồi, hỏi giáo viên thì mới biết được rằng Hà Nguyệt Tâm đã rút tên khỏi cuộc bình chọn rồi.

Điều này đối với cô mà nói chả khác nào sét đánh giữa ban ngày cả.

Đây được tính là gì chứ? Hà Nguyệt Tâm không tham gia cho nên hạng nhất mới rơi xuống đầu cô à?

Cô tuy giành được hạng nhất rồi, nhưng trong lòng chẳng có chút vui mừng nào cả, ngược lại còn cảm thấy nhục nhã vô cùng.

Cô quay đầu lại, thấy Hà Nguyệt Tâm đang nói chuyện với Hà Lộ Từ thì lên hưng hăng trừng mắt nhìn nó một cái, trong mắt tràn đầy oán độc và nhục nhã.

Lúc loa phát thanh thông báo chuẩn bị bắt đầu thi chạy 800m thì Hà Nguyệt Tâm đứng lên khỏi chỗ ngồi.

Phong Viên giờ nắm tay lên làm động tác cổ lên: "Cổ lên nha!"

Triệu Nghệ vỗ vỗ vai cô: "Chạy không nổi thì cứ bỏ cuộc đi, cũng chả phải là chuyện gì lớn lao cả."

Hà Lộ Từ có chút lo lắng, tuy rằng em gái thích chơi ván trượt, nhưng điều này không đồng nghĩa với việc em gái sẽ chạy bộ giỏi, anh nói: "Anh đi chung với em."

Hà Nguyệt Tâm gật đầu: "Được."

Để có thể rút được tên ra khỏi danh sách đội điều hành nên cô đã đồng ý với cô Mã tham gia chạy 800m, và cũng không thể nào chạy đại cho có được, ít nhất cũng phải lấy được thứ hạng mới được.

Chạy 800m với cô mà nói thì cũng tạm ổn, kiếp trước thành tích chạy 800m của cô đã không kém rồi, lần này vào được top 3 chắc cũng không có vấn đề gì cả.

Hà Lộ Từ đứng một bên nhủ mảy mòi nhìn em gái, bọn Tôn Càn cũng đi xuống đây rồi, đều đứng bên cạnh đường đua cổ vũ cho Hà Nguyệt Tâm, trên tay còn cầm theo nước khoáng nữa, chuẩn bị lát hồi Hà Nguyệt Tâm chạy xong sẽ đưa cho Hà Nguyệt Tâm uống.

Hà Nguyệt Tâm đơn giản hoạt động tay chân một lát, làm nóng người trước.

Một lần chạy trên đường đua sẽ có 8 người. Cô âm thầm đánh giá các đối thủ của mình, hai đầu lông mày nhíu chặt, lúc cúi người xuống làm động tác chuẩn bị chạy thì cô vẫn nhìn không được có chút hồi hộp, cô hít sâu một hơi.

Sau khi còi tín hiệu xuất phát vang lên, cô liền xông thẳng ra đường chạy ngay. Thể lực của cô rất tốt, vừa xuất phát đã vượt qua được mấy người và chiếm được đường chạy trong cùng rồi.

Hà Lộ Từ đứng bên cạnh đường đua vừa nhìn vừa hồi hộp, đợi Hà Nguyệt Tâm bắt đầu chạy thì anh cũng nhìn không được ngoài đường đua chung với em gái.

Vừa chạy anh còn vừa cổ vũ Hà Nguyệt Tâm: "Không sao, thả lỏng, hít thở đều đặn! Chú ý tần suất hô hấp!"

Hà Nguyệt Tâm chạy đến nổi mặt mày đỏ bừng, tóc mái cũng bay tứ tung, trên trán cũng rịn mồ hôi rồi, tim còn đập rất nhanh nữa, bên tai toàn là tiếng gió thổi vù vù.

Đường chạy trong bị cô chiếm rồi, cô lại vượt qua một người nữa.

Bên tai toàn là tiếng tim đập của mình, cô đốt hết sức để chạy, lại vượt qua thêm một người nữa thì có lẽ có thể vào được top 3 rồi.

Người chạy trước mặt cô hiển nhiên là cũng muốn chiếm đường trong phía trước rồi, hơn nữa còn chắn trước mặt không cho cô vượt qua nữa, nhưng lúc chạy đường vòng thì xuất hiện lỗ hổng, chạy chậm một bước, chừa ra một khoảng trống, Hà Nguyệt Tâm thấy vậy liền lập tức tăng tốc, muốn chen lên phía trước.

Ai biết được cánh tay người đó lại theo bản năng đẩy Hà Nguyệt Tâm qua một bên.

Hà Nguyệt Tâm nhất thời mất thăng bằng, cổ chân truyền đến cảm giác đau nhói, cô nhìn không được kêu ra tiếng.

Sau khi hoàn hồn thì cả người cô đã ngã xuống đất rồi, lòng bàn tay chà sát trên đường đua, đau đến cô hít ngược một ngụm khí lạnh.

Học sinh trên khán đài cũng vang lên tiếng xôn xao.

"Tâm Tâm!"

Hà Nguyệt Tâm nghe thấy có người hét hoảng gọi tên cô.

Ngước đầu lên nhìn, trước mặt cô đã có mấy người ngồi xổm xuống vây quanh cô rồi, mặt mũi ai nấy đều lo lắng nhìn cô cả.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cùng Chiều Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Đội cổ chân bắt đau chút rồi, cô mới nhìn kỹ mấy người trước mặt mình bây giờ.

Trước mặt cô có ba người, còn đám Tôn Càn bởi vì đứng xa chỗ cô hiện giờ, nên vẫn còn đang chạy về phía cô.

Hà Thúy Chi khó khi không có mặc đồ vest, hôm nay anh mặc bộ đồ thoải mái, thiếu đi chút nghiêm túc và khí thế bức người, nhưng từng cử chỉ của anh vẫn mang hơi thở cao quý.

Anh ngồi xổm trước mặt cô, mắt nhìn chăm chăm cổ chân cô, nhẹ nhàng cẩn thận chạm vào cổ chân cô, xác nhận là không có tổn thương đến xương cốt thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Hà Tinh Hoài hôm nay bọc kín hơn mọi ngày rất nhiều, thân trên mặc áo hoodie và vẫn không quên đội thêm cái nón nữa, phần đầu không lộ ra ngoài tí ti nào cả, kính râm và khẩu trang một thứ cũng không thể thiếu, lúc này anh vô cùng lo lắng cho Hà Nguyệt Tâm hoàn toàn không để tâm đến việc che dấu thân phận nữa, khẩu trang và kính râm đều bị anh tháo xuống hết rồi, trán cũng rịn đầy mồ hôi, anh nhẹ giọng dỗ Hà Nguyệt Tâm: "Tâm Tâm, có đau không?"

Hà Lộ Từ nhìn anh người anh của mình, anh hoàn toàn không ngạc nhiên chút nào về sự có mặt của họ cả, thấy có người dỗ Hà Nguyệt Tâm và coi vết thương của Hà Nguyệt Tâm rồi thì anh dứt khoát không chen vào nữa. Anh ngẩng đầu nhìn nữ sinh hồi nãy vô thức đẩy Hà Nguyệt Tâm một cái bây giờ còn muốn chạy trốn thì nhũn mảy lại, về mặt đột nhiên trở nên hung thần ác sát, lập tức bước lên trước chặn đường nữ sinh đó lại.

"Đẩy người xong rồi còn tính bỏ chạy à?"

Nữ sinh đó vóc dáng nhỏ nhắn hơn Hà Lộ Từ rất nhiều, thấy Hà Lộ Từ hung hãn như vậy thì mếu máo như muốn khóc thành tiếng vậy: "Tôi thật sự không phải cố ý.....Chỉ là hành động trong vô thức....."

Đám người Tôn Càn cũng chạy tới rồi, thấy về mặt Hà Lộ Từ như muốn đánh người vậy thì vội kéo cánh tay anh lại: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Hà Lộ Từ lạnh lùng nói: "Nó đẩy Tâm Tâm."

Tuy rằng người ta là con gái, nhưng lúc này Hà Lộ Từ thật sự có chút không khác chế nỏi lửa giận trong lòng mình.

Hà Nguyệt Tâm vốn đang chạy ngon lành thì đột nhiên bị người này đẩy một cái như vậy, tuy rằng có thể chỉ là vì háo thắng thôi, nhưng gây tổn thương đến cổ chân của Hà Nguyệt Tâm cũng là sự thật.

Tôn Càn tỏ vẻ thương tiếc, nữ sinh này chết chắc rồi, đẩy ai không đẩy lại đi đẩy Hà Nguyệt Tâm. Cho dù là vô ý thì cũng sẽ không có kết quả tốt đâu.

Nữ sinh đó nhìn không được bị khí thế của Hà Lộ Từ ép lui vài bước, biết rằng hành động vô ý của mình đã làm to chuyện rồi thì nhìn khóc chạy ngay

đến trước mặt Hà Nguyệt Tâm, xem thương thế của cô: "Xin lỗi, tôi thật sự không phải cố ý đâu, tôi đưa bà đến phòng y tế nha."

Hà Thúy Chi ngẩng đầu lạnh lùng nhìn nữ sinh đó một cái: "Không cần đâu, chúng tôi có thể tự đưa em ấy đi."

Giọng nói của Hà Tinh Hoài cũng không tốt lắm: "Để cô đưa ư? Nếu như lại đẩy cái nữa thì phải làm sao đây?"

Hà Nguyệt Tâm thấy ba anh trai thật sự tức giận rồi thì nhin không được thờ dài trong lòng, cổ chân tuy rằng vẫn còn chút đau, nhưng nữ sinh này rõ ràng cũng không phải là có ý gì cả, chỉ có thể nói là quá háo thắng mà thôi, có tức giận hơn nữa thì có thể làm gì được chứ, đánh người ta một trận sao?

Cô nói: "Không cần đâu. Lần sau nhớ chú ý chút là được, đừng đẩy người như vậy nữa."

Nữ sinh đó bị ánh mắt nhìn chòng chọc của ba anh trai của Hà Nguyệt Tâm nhìn đến sắp khóc luôn rồi, ba người này người này khó đối phó hơn người kia, ánh mắt nhìn mình cũng người kia lạnh hơn người này, nữ sinh đó thật sự cảm thấy mình như là đã phạm phải tội tày đình gì đó vậy.

Tuy rằng Hà Nguyệt Tâm nói vậy rồi nhưng trong lòng nữ sinh đó vẫn thấp thòm không yên, cũng không có thi tiếp nữa. Tuy rằng lúc này không có ai để ý đến, nhưng nữ sinh đó vẫn có chút không biết làm sao mà đứng đó.

Bây giờ xung quanh Hà Nguyệt Tâm trừ ba anh trai ra thì xa xa có mấy người mặc đồng phục đang chạy lại đây, thậm chí còn có không ít người đang xem náo nhiệt nữa.

Hà Thúy Chi nhíu mày, chặn mấy học sinh muốn bước lên trước xem lại, khí thế lạnh lùng trên người anh bức lui bước chân tiến lên của những học sinh đấy.

Hà Tinh Hoài một tay đặt dưới đầu gối Hà Nguyệt Tâm, một tay đặt sau lưng cô, đang định bế ngang Hà Nguyệt Tâm lên thì bị Hà Lộ Từ đẩy sang một bên một cách không chút khách khí: "Lề mề."

Hà Lộ Từ tay chân nhanh gọn công Hà Nguyệt Tâm lên, tay còn đặc biệt cách xa một chân cô ra để tránh đụng phải chỗ bị thương. Người vừa được công lên lưng liền lập tức bay thẳng về phía phòng y tế. Đám người Tôn Càn cũng vội chạy hụt hơi đi theo anh.

Cảnh Hà Tinh Hoài tháo khẩu trang ra hồi nãy bị người có tâm nhìn thấy rồi, trong đám đông đột nhiên có học sinh hét lên, không ít người cũng cầm điện thoại quay chụp Hà Tinh Hoài ngay.

"Không phải đã nói em rồi sao, trường hợp này tốt nhất là dừng đến thì tốt hơn à." Hà Thúy Chi chạy song song với Hà Tinh Hoài về phía phòng y tế, hai đầu lông mày cũng nhíu chặt lại.

Hà Tinh Hoài vẫn còn đang lo lắng thương thế của Hà Nguyệt Tâm nên không có rảnh lo chuyện nếu như có người phát hiện anh đến tham gia Đại hội Thể Thao trường thì sẽ đẩy lên sóng to gió lớn như thế nào cả. Lần đầu tiên anh cảm thấy thân phận mình tính của mình thật là phiền mà.

Chẳng lẽ anh đến xem Đại hội Thể Thao của em gái cũng không được à, vậy nhân sinh còn có gì vui nữa chứ?

Anh cười nhẹ một tiếng: "Sợ gì chứ, dù sao thì người dân cả nước ai chẳng biết em là muội không chứ."

Giáo viên trong phòng y tế họ Từ, Đại hội Thể Thao trường cũng tính là ngày bà bận nhất, loại thời tiết này, học sinh say nắng bị thương không ít chút nào cả.

Ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân nóng vội, bà ngẩng đầu lên xem thì thấy thiếu niên quậy phá có tiếng trong trường đang công một thiếu nữ trên lưng, đầu đầy mồ hôi xông vào trong đây.

Hà Lộ Từ đặt Hà Nguyệt Tâm xuống một cái giường trống rồi vội nói với bác sĩ: "Bác sĩ mau qua đây xem em ấy đi, chân em ấy hình như bị trật rồi!"

Cô Từ có chút kinh ngạc, Hà Lộ Từ là khách quen của phòng y tế rồi, từ lúc vào trường này tới bây giờ thì đánh lộn không hề ít chút nào, trên người không xanh thì cũng tím, đương nhiên là lần nào đối thủ của em ấy đều nghiêm trọng hơn em ấy cả, lần nào bị giáo viên chủ nhiệm đưa đến đây đều bị mắng một trận cả. Nhưng Hà Lộ Từ lần nào cũng mặt không đổi sắc, thậm chí là một ánh mắt thôi đã có thể khiến giáo viên chủ nhiệm của em ấy im miệng rồi.

Học sinh không sợ giáo viên mà ngược lại giáo viên phải nhìn sắc mặt của học sinh đó như thế này, thế nhưng lại ôm một nữ sinh hót ha hót hải chạy vào đây như thế này ư?

Có mấy học sinh bị say nắng nằm trong phòng y tế cũng quay đầu lại nhìn, thấy người tới là Hà Lộ Từ thì đều có chút kinh ngạc.

Cô Từ đưa thuốc say nắng trong tay mình cho học sinh rồi mới đi qua đó, âm thầm đánh giá Hà Nguyệt Tâm một mắt.

Nghe nói Hà Lộ Từ có đưa em gái, chẳng lẽ nữ sinh trước mặt này chính là đứa em gái ấy à?

Cô đè nén lòng nghi hoặc của mình xuống, tỉ mỉ xem cổ chân của Hà Nguyệt Tâm, vừa ấn nhẹ mấy cái vừa hỏi: "Ồ đây có đau không?"

Động tác Cô Từ rất thuần thực, Cô ấn qua ấn lại trên cổ chân Hà Nguyệt Tâm một hồi. Cổ chân của Hà Nguyệt Tâm vừa trắng vừa thon, vết thâm tím bên trên của hiện lên đặc biệt rõ.

Đột nhiên khi ấn đến chỗ mép ngoài bàn chân thì Hà Nguyệt Tâm nhin không được rít lên một tiếng, rồi hô nhẹ: "Đau."

Cô Từ ừm một tiếng, dừng động tác trên tay lại.

Hà Lộ Từ nhủ chặt hai đầu lông mày, nắm tay cũng siết chặt lại, nhìn chăm chăm mặt em gái không chớp mắt, em gái đau đến nổi mặt nhăn nhó như vậy rồi nhưng anh ngoài việc đứng nhìn bên cạnh ra thì không làm được gì cả.

Đội kiểm tra xong thì Hà Lộ Từ mới thở phào nhẹ nhõm được.

Cô Từ vừa mở tủ tìm đồ vừa nói: "Không sao đâu, chỉ bị trật nhẹ thôi, không có tổn thương đến xương, bôi thuốc thôi là có thể khỏi rồi."

"Sau bao lâu thì có thể khỏi?" Hà Lộ Từ hỏi.

"Khoảng mười ngày nửa tháng, nhưng nếu khỏi phục tốt thì một tuần sau là có thể đi lại như thường rồi." Cô Từ đầu không quay lại, tiếp tục tìm thuốc trong tủ.

Nhưng câu hỏi của Hà Lộ Từ vẫn tiếp tục như súng liên tục.

"Có đau mãi như vậy không vậy?"

"Và phải bôi thuốc gì vậy?"

"Bao lâu bôi một lần vậy?"

Cô Từ bị Hà Lộ Từ hỏi liên tục đến không kịp trả lời, tay Cô cầm một lọ thuốc nhỏ, quay đầu lại nói: "Khỏi nhanh thì sẽ không đau thôi, bôi cái này, sớm tối mỗi buổi một lần."

Cô Từ vớt lọ thuốc cho Hà Lộ Từ.

Cô coi như là hiểu rồi, lời đồn Hà Lộ Từ rất là thương yêu em gái hoàn toàn là sự thật 100%, đây đâu chỉ là thương yêu thôi đâu chứ, đây là thiếu điều muốn nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa luôn rồi còn gì nữa.

Cái này đâu phải coi như em gái đâu chứ, rõ ràng là coi như tổ tông thì có.

Hà Nguyệt Tâm thấy người trong cả phòng y tế đều lâu lâu lại nhìn về phía cô thì có chút lúng túng, cô kéo góc áo Hà Lộ Từ nói: "Anh tu, em không sao đâu, chỉ là vết thương nhỏ mà thôi, anh không cần.....lo lắng đến vậy đâu."

Hà Lộ Từ cũng ý thức được mình có chút lố, liền nhỏ giọng ừm một tiếng, mở nắp lọ thuốc ra, dùng tăm bông chấm thuốc rồi bôi cho Hà Nguyệt Tâm.

Cái chuyện bôi thuốc này anh quá quen rồi, nếu như đổi thành bác sĩ bôi thì anh ngược lại còn không yên tâm hơn nữa, anh sợ bác sĩ sẽ làm đau Hà Nguyệt Tâm.

Tốc độ của Hà Thúy Chi và Hà Tinh Hoài không nhanh như Hà Lộ Từ nên bây giờ mới tới nơi, giữa đường còn xem chút bị lạc nữa, hỏi thăm vài người mới có thể đến được đây.

Vừa vào cửa thì tầm mắt hai người liền khóa chặt trên người Hà Nguyệt Tâm, cũng không quan tâm rằng trong phòng y tế còn có người ngoài nữa, câu này tiếp câu kia hỏi thăm liên tục.

"Bác sĩ nói như thế nào?"

"Bao lâu mới khỏi vậy?"

"Có ảnh hưởng đi lại không?"

Cô Từ nghe mấy câu hỏi quen thuộc này quay đầu lại nhìn thì thấy Hà Thúy Chi và Hà Tinh Hoài vừa mới tới cũng đều vây quanh bên người Hà Nguyệt Tâm ngay luôn.

Cô Từ kinh ngạc mở lớn mắt nhìn, thế thì ra người thương yêu Hà Nguyệt Tâm còn không phải chỉ có một mà có những ba người lận à?

Hơn nữa khí khái của hai người này còn rất bất phàm, mặt mũi cũng rất tinh tế nữa.

Lúc hai người đó vừa mới bước vào thì ánh mắt của mấy nữ sinh trong phòng y tế liền đuổi theo bóng dáng hai người đó ngay, và còn không tự chủ được mà đỏ mặt nữa.

Cô Từ khách sáo với hai người này rất nhiều so với thiếu niên quậy phá thường đến báo danh tại phòng y tế, Cô cười nói: "Không sao, chỉ là bị trật nhẹ thôi, nghỉ ngơi vài ngày là được rồi." Nói xong thì Cô Từ vẫn là có chút không đề nén nổi lòng hiếu kỳ của mình mà hỏi, "Cho hỏi hai vị là?"

Hai người nghe thấy chỉ là trật nhẹ thôi thì cơ mặt liền thả lỏng ngay.

Hà Thúy Chi khẽ cúi người chào, ngữ khí cũng rất khiêm tốn và nhu hòa: "Chúng tôi là anh trai của em ấy."

Cô Từ: "Hà?"

Hà Lộ Từ là anh trai của Hà Nguyệt Tâm thì cũng thôi đi, bây giờ hai người này cũng vậy ư?

"Hai vị đều là à?"

Hà Thúy Chi gật gật đầu.

Cô Từ hít sâu một hơi.

Quần áo trên người hai người đều là độ hiệu, nhìn hành động cử chỉ là biết gia đình có gia giáo tốt rồi, người còn đẹp trai nữa.

Tuy nói rằng mình là giáo viên, phải duy trì uy nghiêm của giáo viên, nhưng khóe miệng của Cô vẫn không nhịn được giật giật hai cái, em nữ sinh này rốt cuộc là thần thành phượng nào vậy! Hay là kiếp trước em ấy rốt cuộc đã tích đức gì vậy? Có nhiều anh trai vậy cũng thôi đi! Người anh nào cũng đều đẹp trai đến vậy nữa chứ!

Những học sinh còn ở lại trong phòng y tế đều không hẹn mà cùng nhau dựng đứng lỗ tai lên nghe động tĩnh bên chỗ Hà Nguyệt Tâm, bọn họ đã sớm nghe nói rằng Hà Nguyệt Tâm có mấy người anh trai, và người anh nào cũng đều rất cưng chiều bạn ấy hết, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên bọn họ được thấy phiên bản hiện trường đấy!

Động tác bôi thuốc của Hà Lộ Từ vừa nhẹ nhàng lại chăm chú, sợ là mình sẽ làm đau Hà Nguyệt Tâm. Hà Thúy Chi và Hà Tinh Hoài cũng đều cúi người xuống tỉ mỉ nhìn xem từng động tác một của Hà Lộ Từ.

Bọn họ ngưỡng mộ đến nỗi nước mắt chảy đầy mặt, bọn họ bị say nắng hay bị thương đều chả có ai đến thăm cả!

Đây rốt cuộc là anh trai tốt tuyệt thế gì vậy, Đại hội Thể thao trường qua xem thì cũng thôi đi, còn tỏ vẻ đau lòng đến vậy nữa chứ.

Hà Thúy Chi nhíu chặt mày lại, lúc Hà Lộ Từ bôi thuốc cho Hà Nguyệt Tâm thì Hà Nguyệt Tâm có cắn nhẹ môi dưới, nhìn là biết em ấy bị đau rồi.

"Hay là để anh làm đi?" Anh không yên tâm để Hà Lộ Từ làm, vì Hà Lộ Từ ngày thường thô lỗ cộc kệnh như vậy, lỡ như làm đau Hà Nguyệt Tâm thì phải làm sao đây.

Hà Tinh Hoài dứt khoát nói: "Rốt cuộc em có biết bôi thuốc không vậy? Em nhìn Tâm Tâm đều đau đến vậy rồi kìa, nếu không thì để bác sĩ làm đi."

Hà Lộ Từ tức giận ngẩng đầu lên, anh đã xuống tay nhẹ lắm rồi đó, nhưng vết thương của Hà Nguyệt Tâm là vết thương mới nên chỉ cần đụng nhẹ là đau, anh cũng đau lòng vậy, nhưng không bôi thuốc thì sẽ không khỏi được, anh có thể làm sao nữa chứ.

Hà Nguyệt Tâm vội nói: "Không sao, anh tư nhẹ tay lắm rồi."

Thấy Hà Nguyệt Tâm nói vậy thì mặt mày ba người đều thả lỏng ngay.

Ngoài cửa lại có động tĩnh nữa, Hà Nguyệt Tâm ngược đầu lên xem thì thấy Triệu Nghị, Phương Viên và đám Tôn Càn cũng đến rồi.

Triệu Nghị một thân đồ dân chơi nhất thời hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người, học sinh trong phòng y tế đều nhìn không được thì thầm to nhỏ: "Bạn đó là ai vậy, hình như đâu phải trường tại mình đâu?"

"Triệu Nghị đó, bà không biết sao? Trùm trường kè bên đấy."

"Triệu Nghị đến đây làm gì vậy? Không phải cũng là đến xem Hà Nguyệt Tâm đó chứ?"

"Hà Nguyệt Tâm ngay cả Triệu Nghị cũng quen biết ư, ông trời của tôi ời."

Triệu Nghị quét mắt nhìn mấy anh trai vây quanh giường một cái, khí thế ai nấy đều ngất trời, chiều cao cũng cao hơn cô rất nhiều, nhưng cô chỉ lạnh nhạt quét mắt nhìn bọn họ một cái, hoàn toàn không để bọn họ vào trong mắt, cũng không hề bị khí thế của bọn họ áp đảo chút nào cả.

Cô khoanh tay cúi đầu nhìn chỗ Hà Lộ Từ đang bôi thuốc, bầm tím hết một mảng nhỏ, cô nhíu mày nói: "Sớm biết cái thân người nhỏ bé của mày yếu ớt vậy thì đừng có tham gia mấy hạng mục đó rồi, hay là tao chạy thay mày cũng được vậy."

Hà Nguyệt Tâm có chút không biết làm sao, nhưng mà công nhận cái chuyện chạy thay cô này Triệu Nghị thực sự có thể làm ra được thiệt.

"Bà bạn bộ đồ này chạy thay tôi rồi nói với giáo viên rằng bà là Hà Nguyệt Tâm, bà đoán thử xem giáo viên có tin không?"

Triệu Nghị bĩu môi: "Cũng đúng."

Phương Viên vốn là đến để xem Hà Nguyệt Tâm, nhưng ai biết được mấy anh trai của Hà Nguyệt Tâm cũng ở đây cả rồi, cô nhìn Hà Nguyệt Tâm với vẻ tràn đầy lo lắng, nhưng ngại là có mấy anh trai ở đây nên không dám bước lên trước, chỉ có thể ôm cánh tay Triệu Nghị và đứng cạnh Triệu Nghị thôi.

Hà Thúy Chi sớm đã điều tra qua Triệu Nghị rồi, biết rằng bản tính của Triệu Nghị không xấu, cũng đồng ý Triệu Nghị làm bạn với Hà Nguyệt Tâm, cho nên ánh mắt nhìn Triệu Nghị không có gì bất mãn cả.

Còn Hà Tinh Hoài thì lại đánh giá Triệu Nghị từ trên xuống dưới một cái rồi sáp lại bên cạnh Hà Thúy Chi nói nhỏ: "Không hổ là Tâm Tâm nhà em mà, thế nhưng còn có người bạn chị đại như vậy nữa chứ." Nói xong còn giơ ngón cái lên nữa.

Hà Thúy Chi nhìn Hà Tinh Hoài bằng ánh mắt nhìn thẳng ngốc vậy.

Thấy Phương Viên núp sau lưng Triệu Nghị có chút sợ sệt thì Hà Thúy Chi nhìn Phương Viên một hồi, khi ánh mắt hai người chạm nhau thì Hà Thúy Chi liền nở nụ cười thân thiện với Phương Viên.

Mặt Phương Viên đỏ bừng lên trong chớp mắt, cô vội nắm chặt cánh tay Triệu Nghị, sáp lại người Triệu Nghị gần hơn nữa, hận không thể dùng Triệu Nghị để che lấp thân người mình lại.

Sau khi bôi thuốc cho Hà Nguyệt Tâm xong, Hà Lộ Từ lại xin thêm mấy lọ thuốc từ chỗ Cô Từ nữa, nhưng trong tủ hết rồi, Cô Từ phải đến nhà kho để lấy.

Thấy nhiều người vây quanh trước giường Hà Nguyệt Tâm khiến cho phòng y tế bị chen đến không còn chỗ nào đi như vậy, thì Cô Từ có chút bó tay: "Hay là mấy em ra ngoài mấy người đi, ra bên ngoài đợi đi. Chỗ Cô không phải chỉ có một người bệnh không đâu."

Bên ngoài cửa vẫn còn mấy học sinh bị say nắng được đưa đến đây.

Hà Nguyệt Tâm biết mấy anh trai đều muốn đứng trông bên cạnh cô, nhưng làm phiền mấy bạn học khác trị bệnh thì cũng không tốt lắm, hơn nữa cô vốn cũng chỉ là bị trật chân nhẹ mà thôi, vết thương nhỏ này qua mấy ngày là sẽ khỏi thôi, làm gì mà mấy anh trai làm như là cô bị bệnh gì nặng lắm vậy đây.

Cô nhỏ giọng nói: "Anh, đợi lát lấy thuốc xong rồi em còn phải về lớp nữa, hay là mọi người ra bên ngoài đợi em đi?"

Hà Thúy Chi nhú mồm: "Chân em vậy thì làm sao đi được?"

Hà Nguyệt Tâm nhìn Hà Lộ Từ một cái: "Có anh tư kia."

Hà Thúy Chi và Hà Tinh Hoài nhìn nhau một cái, chỉ đành vậy thôi: "Được rồi." Hai người nhìn Hà Lộ Từ với ánh mắt tràn đầy nguy hiểm, lại dặn dò Hà Lộ Từ thêm mấy câu nữa, bắt nó phải chăm sóc tốt cho Hà Nguyệt Tâm.

Sau khi hai người rời khỏi phòng y tế thì loa trên sân vận động đột nhiên vang lên, Đại hội Thể thao vẫn còn đang tiếp diễn, hạng mục chạy 3000m nam đang chuẩn bị bắt đầu rồi.

Tôn Càn chọt cánh tay Hà Lộ Từ, nhắc nhở nói: "Anh Lộ, hạng mục của mày kia."

Hà Lộ Từ nhú mồm, sớm không chạy trễ không chạy bây giờ lại đi chạy?

Hà Nguyệt Tâm có chút kinh ngạc: "Anh tư, anh phải chạy 3000m à?"

Chạy 3000m là hạng mục tiêu hao thể lực nhất trong Đại hội Thể Thao trường, hạng mục này muốn gom đủ người tham gia thôi cũng khó rồi, vì mỗi lần chạy xong đều như mất nửa cái mạng vậy.

Nhưng mà Hà Lộ Từ thế nhưng lại báo danh tham gia ư?

Tôn Càn có chút đắc ý nói: "Đúng vậy, Anh Lộ cái gì không được chứ chạy 3000m chỉ là chuyện nhỏ thôi. Với thể lực của Anh Lộ thì chạy 2 lần cũng chẳng thấy thở dốc nữa kia."

Chạy 3000m với Hà Lộ Từ mà nói chỉ là chuyện nhỏ, nhưng mà anh muốn ở lại với Hà Nguyệt Tâm, cho nên giờ đây có chút do dự.

Thấy Hà Lộ Từ do dự, Hà Nguyệt Tâm tiếp tục đuổi người: "Anh, anh đi đi, có Triệu Nghị và Phương Viên bên cạnh em rồi."

Tôn Càn cũng nói hòa theo: "Anh Lộ, mày cứ yên tâm đi đi. Ở đây còn tao lo cho em gái mà."

Hà Lộ Từ quay đầu nhìn Tôn Càn với ánh mắt tràn đầy nguy hiểm: "Mày kêu ai em gái đó?"

Tôn Càn lý lẽ hùng hồn: "Em gái của Anh Lộ cũng là em gái của tao!"

Lời còn chưa dứt thì Hà Lộ Từ đã nổi điên lên hung hăng siết chặt cổ cậu lại, siết tới nổi mặt cậu đều tái mét luôn rồi: "Em gái tao thì liên quan gì tới mày chứ!"

Tôn Càn hít thở không thông: "Ý của tao là, tao sẽ chăm sóc em gái của Anh Lộ! Không có ý gì khác cả, chỉ thuần chăm sóc thôi! Anh Lộ mày tin tao đi!"

Lúc mới bắt đầu cậu tưởng rằng Hà Lộ Từ muốn theo đuổi Hà Nguyệt Tâm, sau này biết Hà Nguyệt Tâm là em gái thì xác thật có ý nghĩa khác, Hà Nguyệt Tâm đẹp gái như vậy, lại ngoan hiền như vậy, lúc cười còn cực ngọt ngào nữa, còn biết chơi ván trượt nữa, ở trong mắt bọn họ thì thật sự là đẳng cấp nữ thần rồi.

Nhưng em ấy là em gái của Anh Lộ đó! Ai dám mơ tưởng chứ!

Càng hưởng hồ mây hôm trước bọn họ còn vừa mới đi theo Anh Lộ đi đánh người nữa kia, người bị đánh chỉ là muốn hỏi phương thức liên lạc của Hà Nguyệt Tâm mà thôi thì liền bị Anh Lộ đánh đến thảm bại như vậy rồi.

Nhìn đến cậu kinh hồn khiếp vía, tâm tư nhỏ đó cũng bay biến ngay tức khắc luôn. Giờ đây anh chỉ đơn thuần coi Hà Nguyệt Tâm là em gái thôi, ai biết được ngay cả anh trai Anh Lộ cũng không cho anh làm nữa! Cũng quá quá đáng rồi đi!

Thấy hai người họ giong nhau như vậy thì Hà Nguyệt Tâm và Phương Viên đều nhin không được cười ra tiếng.

Hà Nguyệt Tâm hỏi Hà Lộ Từ đi thi đi, Hà Lộ Từ thấy Hà Nguyệt Tâm kiên quyết như vậy thì chỉ có thể không tình không nguyện mà đi thi thôi.

Phòng y tế đột nhiên trống vắng hơn rất nhiều, Triệu Nghị và Phương Viên đều ngồi bên giường cô, Tôn Càn cũng ở lại luôn, cậu ngồi ở cái ghế đặt cạnh giường.

Vết thương trên cổ chân cũng không còn đau như trước nữa rồi, giờ chỉ cần đợi Cô Từ mang thuốc tới là bọn họ có thể đi rồi.

Nhưng học sinh bị thương được đưa vào đây một người rồi lại một người, còn có không ít người bị say nắng nữa, phòng y tế chỉ có mình Cô Từ trực ban thôi nên Cô rất là bận, đợi lấy thuốc về thì chắc phải một lúc lâu nữa.

Bên ngoài cửa sổ là tiếng phát thanh của Đại hội Thể thao.

Bốn người đều có chút chán, Hà Nguyệt Tâm thậm chí còn có chút buồn ngủ nữa.

Tôn Càn phụ trách làm sôi động bầu không khí, thấy mọi người đều chán thì nghĩ cách chọc cho mọi người vui: "Này, đúng lúc chúng ta có 4 người, kéo thêm một người vào nữa, chúng ta lập đội chơi game đi?"

Triệu Nghị và Tôn Càn tuy rằng thuộc hai phe đối lập nhau, nhưng đó là bởi vì vấn đề phe phái thôi, bây giờ có nút thắt là Hà Nguyệt Tâm đây thì quan hệ cũng hòa hoãn một cách đầy kỳ diệu rồi.

Cô cũng có chơi game, ngày nào cũng phải chơi mấy ván mới được, nếu không sẽ ngứa tay.

Thấy Tôn Càn đề nghị thì dứt khoát đồng ý ngay: "Được thôi, hai người thì sao, biết chơi không?"

Phương Viên ừm một tiếng, mỗi lần lễ, tết cô cũng có chơi mấy lần với họ hàng trong nhà, nhưng chơi không mượt lắm.

Hà Nguyệt Tâm kiếp trước có chơi qua, nhưng cũng không có chơi thường, cô do dự nói: "Nhưng tôi chơi không tốt lắm, nếu không mọi người tìm người khác đi?"

Tôn Càn: "Không sao đâu, chơi dở chả sao cả, anh đây dắt tụi em bay."

Nếu như Hà Nguyệt Tâm chơi giỏi rồi thì cần cậu làm gì nữa?

Hà Nguyệt Tâm dựa lưng trên giường bệnh cũng thấy có chút chán, thấy Triệu Nghị và Tôn Càn hững hờ như vậy, ngay cả Phương Viên cũng lờ đi điện thoại ra chuẩn bị tải xuống thì cũng không có chỗi từ tiếp nữa.

Tôn Càn bật chia sẻ wifi cho Hà Nguyệt Tâm tải game xuống.

Hà Nguyệt Tâm không có tài khoản, chỉ có thể đăng kí tài khoản mới thôi.

Hà Nguyệt Tâm vừa nhìn điện thoại vừa nói: "Biệt danh nên đặt là gì đây?"

Triệu Nghị suy nghĩ rồi nói: "Đặt đại một cái là được, dù gì thì mày cũng có chơi thường đâu chứ."

Hà Nguyệt Tâm do dự một hồi, tên WeChat của cô là tên của mình, mấy tài khoản mạng xã hội khác vì tiện nên cũng đặt tên mình thôi.

Một phút sau, cô đã lập xong tài khoản với biệt danh "heyuexin". (Pinyin của Hà Nguyệt Tâm)

Bốn người kết bạn với nhau xong, chuẩn bị chơi game.

Bốn con người cộng thêm một thành viên được hệ thống chọn cùng nhau vào game.

Đối thủ là hệ thống phối hợp tùy ý, trong thời gian đó Tôn Càn liền phổ cập chiến thuật cho Hà Nguyệt Tâm nghe.

"Đội lát em chỉ cần đi theo anh thôi, đánh lính nhỏ biết không? Anh kêu em lui thì em lui, kêu em ra tuyệt chiêu thì em ra tuyệt chiêu. Nhớ là phải nhắm chuẩn một chút."

Hà Nguyệt Tâm gật đầu: "Được."

Cô đích thực là không biết chơi lắm, hơn nữa nhìn Tôn Càn thì thấy có lẽ anh ấy chơi rất giỏi, đi theo Tôn Càn chắc là sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Tôn Càn phổ cập xong thì hệ thống cũng hiển thị là đã phối đối thủ xong.

Đối diện cũng xuất hiện năm con người, ảnh đại diện của một người trong số đó là con thỏ trắng. Nhìn thoáng qua còn tưởng rằng là tài khoản nữ nữa. Biệt danh bên dưới hiển thị là Fin. (Anh ba đó, anh ba đó, anh ba đó, điều quan trọng nói ba lần)

Ngón tay Tôn Càn ngừng lại, ngây người mất mấy giây, sau đó hoàn hồn lại, cười chế giễu: "Thằng đối diện gan cũng lớn thật đấy. Tên của Đại thần giới eSport mà cũng dám đặt à?"

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cưng Chiều Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Phương Viên hiếu kỳ hỏi: "Đại thần eSports gì vậy?"

Tôn Càn nhìn Hà Nguyệt Tâm một cái, khiến cho Hà Nguyệt Tâm có chút không hiểu gì cả: "Sao vậy?"

Anh ấy nhìn cô làm gì vậy?

Tôn Càn cảm thấy khó hiểu trong phút chốc, ủa Hà Nguyệt Tâm không biết Fin là ai ư?

Hà Diễn Lạc không phải anh trai của em ấy sao?

"Fin đó. Đội trưởng Chiến đội SK, người đã dẫn dắt Chiến đội SK đạt được Quán quân toàn quốc game PUPG 3 năm liền, năm ngoái còn đến Châu Âu để thi đấu, còn giành được hạng 2 nữa, cũng khá đáng tiếc, nếu như không phải do đồng đội phạm lỗi thì đã giành được hạng nhất chắc rồi."

Tôn Càn nói đến đây thì chất lưỡi lắc đầu. Bình thường cậu cũng thường chơi game nên cũng có quan tâm đến giới eSports.

Thời Cấp 2 cậu có chơi game chung với Hà Lộ Từ, sau đó mới vô tình biết được anh trai của Hà Lộ Từ thế nhưng lại là Fin. Lúc đó cậu đã kích động rất là lâu luôn, Fin là ai chứ! Tay súng bắn tỉa số một của game PUPG trong nước đấy. Kỹ thuật bắn tỉa cực kỳ ổn định, Fin mà xưng mình đứng thứ hai thì chả ai dám xưng mình đứng nhất cả!

Cậu còn nhờ Hà Lộ Từ xin vé VIP vào xem cuộc thi của Hà Diễn Lạc nữa, nhưng ai biết được Hà Lộ Từ lại nói nó với Hà Diễn Lạc tuy là anh em, nhưng thực ra một năm cũng chả nhìn mặt nhau được một lần nữa, hoàn toàn không có sống chung với nhau, hai người cũng không thân tí nào cả, càng đừng nói tới việc tìm anh ấy lấy vé vào cửa nữa.

Lúc đó cậu mới không nhờ nữa, còn cảm thán rất lâu. Quả thật là tư duy của người chơi eSports đều khiến người thường khó hiểu mà, chơi game thôi mà lại có thể một năm trời không thèm về nhà luôn.

Hà Nguyệt Tâm đích thực không biết Fin là ai cả.

Cũng bởi vì kiếp trước sau khi gia đình phá sản rồi, cô mới hiểu được anh ba Hà Diễn Lạc của cô thế nhưng lại là game thủ giới eSports, nhưng cô lại không biết anh ấy chính là Fin.

Lúc đó Hà Diễn Lạc vì trả nợ mà liều mạng nhận quảng cáo và đại diện, live stream không biết ngày đêm. Việc live stream trong thời gian dài tiêu hao rất nhiều thể lực, cuối cùng dẫn đến việc anh phát huy thất thường trong cuộc thi. Người quản lý Chiến đội thừa cơ hắt nước bẩn lên người anh, nói là Hà Diễn Lạc vì trả nợ, không những tự bóc lột mình mà còn bóc lột những thành viên trong đội nữa, nói anh lợi dụng thân phận đội trưởng của mình mà mưu cầu quyền lợi cá nhân. Việc này dấy lên cơn sóng lớn trên mạng, Đại thần eSports quên mất mơ ước ban đầu của mình, vì kiếm tiền mà không còn yêu quý lòng cánh đã thôi, còn gây ảnh hưởng đến thành tích của cả Chiến đội nữa. Sau sự việc này, Hà Diễn Lạc hoàn toàn rút khỏi thần đàn.

Tổng bộ vì áp lực của dư luận nên đã giải trừ quan hệ hợp đồng với Hà Diễn Lạc, đuổi anh ra khỏi Chiến đội.

Xe và Bất động sản của Hà Diễn Lạc từ sớm đã đem đi trả nợ rồi nên trước đó vẫn luôn sống trong ký túc xá của Chiến đội, bây giờ bị đuổi rồi thì căn

bản là không còn chỗ nào để đi nữa.

Sau này là Hà Nguyệt Tâm dẫn Hà Diễn Lạc về nhà, nhưng Hà Diễn Lạc cũng không hề kể về những chuyện trong eSports, cho nên Hà Nguyệt Tâm cũng không hề biết đến cái tên Fin này.

Tuy rằng sống chung một mái nhà với mấy anh em còn lại, nhưng anh ba gần như không có nói chuyện với mấy anh em khác, cô cũng không biết tại sao, mỗi lần cô hỏi thì anh đều không trả lời.

Hà Diễn Lạc mỗi ngày ngày đêm đảo lộn, lời thôi lếch thếch, ngủ dậy thì chỉ biết hút thuốc thôi.

Cô nhìn không vừa mắt, mỗi lần nhìn thấy bộ dạng đó của anh đều quắc mắt coi khinh, bước lên trước kéo rèm cửa ra, để cho ánh nắng mặt trời bên ngoài chiếu vào trong nhà, xua tan hết tất cả sự âm u trong phòng.

Tóc mái của Hà Diễn Lạc che hết nửa bên mặt, đột nhiên bị ánh nắng mặt trời chói chang kích thích, anh không khỏi nhắm chặt mắt lại, đợi thích ứng được ánh nắng rồi mới mở mắt ra và khảy khảy tàn thuốc lá trong tay xuống.

Mắt anh trời sinh có chút hẹp dài, lúc nhìn người khác có vẻ rất là chăm chú, khóe môi khẽ nhếch lên, như đang thả thính người khác vậy: "Tâm Tâm thật không biết thưởng thức mà, chẳng lẽ em không biết có một loại vẻ đẹp gọi là vẻ đẹp suy sụp tinh thần à?"

Hà Nguyệt Tâm hoàn toàn không tiếp chiêu này của anh, cô biết Hà Diễn Lạc vẫn còn muốn chơi eSports, cho nên đã mua hết thiết bị về đặt trước mặt anh.

Lúc mới bắt đầu anh hoàn toàn không bị đá động chút nào với đồng thiết bị đó cả, nhưng lâu dần thì ánh mắt của anh cũng sẽ ngẫu nhiên dừng lại rất lâu trên đó.

Thẳng đến một buổi tối, cô phát hiện Hà Diễn Lạc đã mở máy máy tính lên rồi, và còn ngồi ngây người trước trang chủ trò chơi rất lâu nữa.

Qua ngày hôm sau thì Hà Diễn Lạc đã đi rồi. Anh để lại một câu cho Hà Nguyệt Tâm, đó là anh muốn quay lại giới eSports.

Sau đó nữa thì nghe nói Hà Diễn Lạc đã vào Chiến đội mới rồi, và còn dùng thực lực của chính mình mà bước lên đỉnh cao lần nữa.

Phuong Viên nghe Tôn Càn phở cập mà mắt sáng rực lên: "Người này có lẽ nào là bản thân Fin không vậy?"

Tôn Càn lắc đầu: "Không thể nào. Fin ít khi chơi Vương Giả Vinh Diệu."

Fin là game thủ của Chiến đội PUPG, cậu đã từng xem qua live stream của Fin, tuy rằng có thấy Fin chơi LOL mấy lần, nhưng số lần ít đến đáng thương.

"Không thể nào là Fin đâu. Đừng nghĩ nữa."

Triệu Nghị nhìn ảnh đại diện của người đó, là một chút thô trắng, chắc có lẽ là tài khoản nữ.

"Chắc là fan thôi. Điều này cũng bình thường thôi. Nhưng đã đặt cái tên này rồi thì đến lúc đó đừng thua quá khó coi đấy."

Tôn Càn ôm điện thoại cười hắc hắc: "Đúng đó. Fin Thần còn chưa từng thua qua đâu đấy. Tòì cũng muốn thử cảm giác đánh bại Fin."

Hà Nguyệt Tâm hoàn toàn không hiểu hai người họ đang nói gì cả, cái gì mà Chiến đội SK, Fin, hoàn toàn không biết cái gì cả.

Tuy rằng nghe thì chắc là nhân vật rất lợi hại đấy, nhưng cô chỉ chơi cái game thôi mà, cô đã có chủ ý rồi, thắng thua không quan trọng, lăn lộn theo Tôn Càn là được rồi, chỉ cần không té quá sắp mặt là được.

Sau khi vào game, hai người chọn xuống đường cuối, Hà Nguyệt Tâm nghe theo Tôn Càn, điều khiển Pháp sư tên heyuexin, cả đường đi theo sau lưng Tôn Càn.

Lúc dọn dẹp tuyến binh, hồng danh đối diện đang do thám ở chỗ cách cô không xa. (Tui là tui không hiểu mình nói gì đâu, không có chơi game T_T)

Tôn Càn mắt sáng lên, nhìn chữ "Fin" trên đầu nhân vật đối diện, ngón tay điên cuồng nhấn vào màn hình: "Dâng lên tận cửa rồi."

Dẫn theo mấy em gái chơi game, tâm tư nhỏ của cậu quá rõ ràng rồi, đặc biệt là ở trước mặt Hà Nguyệt Tâm, cậu phải biểu hiện thật tốt, phải thể hiện kỹ thuật cao siêu của cậu mới được.

"Em lui ra sau đi, đứng bên dưới tòa tháp là được rồi." Tôn Càn nói với Hà Nguyệt Tâm.

Hà Nguyệt Tâm ở một tiếng, điều khiển nhân vật nhỏ ngoan ngoãn ngồi xổm dưới tháp. Nếu như đứng dưới tháp thì đối phương vừa tới gần thì tháp sẽ bị phản kích ngay.

Tôn Càn nhắm chuẩn đối phương, lên trước liền muốn công kích đối phương ngay, ai biết được Fin hình như là đã đoán trước được vậy, nhẹ nhàng tránh thoát, còn xoay người lại thả một kỹ năng nữa.

Cả quá trình chỉ trong một cái chớp mắt mà thôi.

"What the heo? Xảy ra chuyện gì vậy?"

Tôn Càn trừng lớn mắt, chưa phản ứng lại được. Hồi nãy cậu chỉ là muốn lên trước đánh đối phương một cái mà thôi, kết quả chớp mắt một cái, cậu liền sắp đi đời rồi ư?

Phản xạ của người này cũng quá nhanh rồi đi?

Hơn nữa còn rõ đường đi nước bước của cậu như lòng bàn tay nữa, cậu trốn đâu thì sẽ đánh đó. Mắt thấy lượng máu của mình giảm đi từng chút một, Tôn Càn liền chạy như điên về dưới chân tháp.

Thấy Tôn Càn trên màn hình sắp lìa đời rồi, Hà Nguyệt Tâm cũng có chút sốt ruột, nhịn không được muốn lên trước, cho người đó một nhát.

Tôn Càn cũng sốt ruột rồi, Hà Nguyệt Tâm làm sao là đối thủ của người đó được chứ, cứ lên trước như vậy không phải là đưa đầu cho người khác chém sao!

"Em đừng qua đó! Cứ ở yên đó đi."

Nhưng động tác của Hà Nguyệt Tâm nhanh hơn cậu, giờ đã chạy tới bên cạnh Tôn Càn rồi, một người sắp khô máu, một người thì là một con chim non chưa có trang bị gì cả. Tôn Càn nhắm mắt cũng có thể tưởng tượng ra được kết cục rồi.

Màn hình của cậu lập tức biến xám ngay, chỉ để lại một mình Hà Nguyệt Tâm đứng tại chỗ thôi.

Nhân lúc nhân vật hồi sinh cần có thời gian, Tôn Càn đặt điện thoại xuống, sắp lại gần Hà Nguyệt Tâm, nhìn điện thoại của cô mà sốt ruột nói: "Nó muốn đánh em rồi, mau chạy về đi!"

Bị cảm xúc của Tôn Càn ảnh hưởng, Hà Nguyệt Tâm có chút tay chân luống cuống: "Được."

Kết quả thì càng sốt ruột thì càng luống cuống, không cẩn thận đi sai đường, ngược lại chạy về phía người đó.

Tôn Càn che mắt mình lại, không dám nhìn thẳng nữa.

Đây thực sự là đưa đầu cho người khác chém mà!

Tôn Càn đội màn hình của Hà Nguyệt Tâm biến xám, ai biết được nghe thấy Hà Nguyệt Tâm í một tiếng: "Tại sao người đó lại không đánh em vậy?"

Tôn Càn đút mắt qua coi, người đó dừng lại bên cạnh Hà Nguyệt Tâm nửa hồi, sau đó xoay vòng quanh tại chỗ, chính là không công kích Hà Nguyệt Tâm.

Thẳng đến khi Hà Nguyệt Tâm thoát khỏi phạm vi công kích của người đó, cũng không thấy người đó quảng kỹ năng nào lên người Hà Nguyệt Tâm cả.

Tôn Càn ngu người: "Tại sao nó không đánh em vậy?"

Hà Nguyệt Tâm càng ngu người hơn, người đó là người của đội đối phương, nhìn thấy cô tại sao lại không đánh cô chứ?

"Em cũng có biết đâu."

"Nó lag mạng rồi à?"

Hà Nguyệt Tâm nhú mày: "Có lag đâu, người còn đang nhúc nhích kia."

"Gặp quỷ mà." Tôn Càn suy nghĩ một hồi vẫn không nghĩ ra được lý do.

Đội nhân vật của mình hồi sinh cậu liền lập tức xông lên báo thù ngay, cậu không tin, kỹ năng hồi nãy người đó có thể né được, cậu không tin nó có thể né hết lần này tới lần khác được!

Lần này Tôn Càn biết điều hơn rồi, cậu trốn trong lùm cây, đợi lúc Fin đi qua thì trực tiếp không chế nó lại, sau đó chuẩn bị quảng một bộ kỹ năng tiền nó đi luôn.

Kỹ năng cậu vừa quảng ra, thì Fin cứ như đã đợi sẵn trước rồi vậy, Fin vừa né khỏi vừa ấn cậu xuống bãi cỏ giải quyết tại chỗ.

Hà Nguyệt Tâm thấy ảnh đại diện của Tôn Càn lại xám ngắt thì cau mày: "Anh lại chết rồi à?"

Tôn Càn đã khóc rồi.

Tại sao chứ?

Tại sao lực công kích của một cái đēm thịt cũng cao hơn cậu chứ?

Bước đi của người đó cũng quá linh hoạt rồi đi, thế mà lại né được hết mấy kỹ năng của cậu, thậm chí ngay cả kỹ năng tiếp theo của cậu là gì như cũng mờ rõ ràng hết luôn vậy.

Hà Nguyệt Tâm thân là một người mới vẫn chưa chết lần nào cả thì cậu đã bị chết mất hai lần rồi, mặt mũi cậu còn để đâu nữa chứ?

Cậu thay đổi góc nhìn, thấy Hà Nguyệt Tâm đứng cách Fin không xa, đột nhiên cậu nghĩ ra một kế, cậu quay đầu nói với Hà Nguyệt Tâm: "Em lên trước thử xem!"

Hà Nguyệt Tâm cũng có chút khó hiểu với việc hồi nãy Fin không đánh cô, nên cũng chậm rãi đi về phía Fin, vừa đi vào phạm vi công kích của Fin cô liền dừng lại ngay.

Điều thần kỳ là, Fin đang tính lên đường giữa cũng dừng chân lại.

Hai nhân vật nhỏ đứng nhìn nhau từ xa, thời gian cứ như bị đóng băng vậy.

Trong lòng Hà Nguyệt Tâm có một cảm giác rất kỳ lạ: "Lên rồi, nhưng Fin vẫn không đánh em."

Tôn Càn nổi giận rồi.

Người này tuyệt đối là muốn của Hà Nguyệt Tâm!

Nhưng sao nó biết Hà Nguyệt Tâm là con gái vậy, chắc đoán từ ảnh đại diện! Bảo đảm ván này xong rồi nó chắc chắn sẽ kết bạn với Hà Nguyệt Tâm ngay, sau đó sẽ nhấn riêng với em ấy, sau đó sẽ hẹn lần sau chơi game chung. Quy trình này cậu quá quen thuộc rồi!

Nhưng những thứ này đều không phải trọng điểm.

Người này đã tiến vong cậu hai lần rồi, khiến cậu mất hết mặt mũi trước mặt Hà Nguyệt Tâm, điều này khiến cậu không thể nhịn được!

Tôn Càn chỉ màn hình, lửa giận xung thiên, chỉ thiếu điều tự mình bay lên quát thoi: "Vây em đánh nó đi!! Đánh chết nó cho anh!!"

Muốn của gái phải không? Em gái của Tôn Càn đây mà cũng dám của à?

Phải để nó biết được cái giá của việc của gái là ít nhất phải đưa đầu lên cho chém 20 lần mới đủ!

Hà Nguyệt Tâm ờ một tiếng, lòng hiếu thắng của cô không có mảnh liệt đến vậy, nhưng Tôn Càn hình như rất muốn thắng thì phải. Tuy rằng Fin không có đánh cô, nhưng dù sao thì Fin cũng thuộc phe đối diện.

Cô nhấn phím công kích, quãng mấy kỹ năng lên người Fin.

Điều kỳ lạ là, Fin không có né, anh xoay vòng tại chỗ 2 vòng, thậm chí còn rút ngắn khoảng cách đến gần Hà Nguyệt Tâm nữa, nhưng từ đầu tới đuôi đều không có công kích Hà Nguyệt Tâm.

Đội Hà Nguyệt Tâm đánh đến chỉ còn một giọt máu thôi thì biến mất tại chỗ.

Tôn Càn nhìn không được mà văng tục, người này cũng quá quý quyết rồi đi.

Thời gian tiếp đó Fin không còn đối đầu với Tôn Càn nữa, Tôn Càn dẫn Hà Nguyệt Tâm đi đẩy tháp, sau khi lấy được đầu người của mấy người thì mới tìm lại chút tự tin.

Lúc Triệu Nghệ bị Fin giết lần thứ ba thì liền ngồi không yên rồi: "F***, người này ở đâu ra vậy?"

Phương Viên cũng á lên một tiếng, đặt điện thoại xuống: "Tôi lại chết nữa rồi."

Phe đối diện rất rõ ràng cũng có hai còn gà, anh hùng không biết chọn, cũng không hiểu rõ về kỹ năng của anh hùng, nên thực ra cơ hội thắng của bên bọn họ rất là lớn.

Nhưng ai biết được phe đối diện chỉ cần một thằng Fin thôi là đã thay đổi cục diện rồi, vốn là Triệu Nghệ đang đồ sát dọc đường đi, thằng Fin đó không biết bay ra từ đâu, chém cô chết ngắt.

Fin gặp Thần giết Thần, gặp Phật giết Phật, chơi rất thuận buồm xuôi gió, chỉ khi nào đụng phải Hà Nguyệt Tâm thì từ đầu tới đuôi đều không đánh Hà Nguyệt Tâm cái nào cả.

Đồng đội của Fin cuối cùng cũng nhìn không được mà nhấn tin trong khung thoại nhóm.

【Thật muốn thắng một ván: Huỳnh đệ à, tôi chú ý cậu rất lâu rồi. Cậu đặt cái tên của Đại thần thì tưởng rằng tôi sẽ không chửi cậu ư? Của gái quan trọng hay là game quan trọng, cậu không làm rõ được à?】

【Phật nói Thế gian tất cả đều là hư vô: Đương nhiên là.....gái, nhằm, thắng quan trọng hơn rồi!】

【Phật nói Thế gian tất cả đều là hư vô: Tôi là người từng trải, khuyên cậu một câu. Việc này tôi cũng làm qua rồi, kết quả.....dm, lòng ngực nó còn rậm hơn của tao nữa kìa. Thôi, không nhắc chuyện xưa nữa.】

【Đánh đã chiến cho cái hồng: Chơi eSports, không có tình yêu.】

【Bỏ đường giữa của tôi ra: Nói những điều này cũng chẳng có ý gì đâu, chỉ là muốn cậu có thể đừng nhường người khác lộ liễu như vậy được không?】

【Bỏ đường giữa của tôi ra: Nếu không cánh cửa vắng tục của tôi sắp đóng không nổi rồi đấy. (Mặt mỉm cười)】

Qua hồi lâu sau mới thấy Fin chậm chạp trả lời một câu.

【Fin: Vậy tôi nhường bớt lộ liễu chút?】

【Bỏ đường giữa của tôi ra:】

【Phật nói Thế gian tất cả đều là hư vô:.....】

Hà Nguyệt Tâm không đi theo Tôn Càn thì cũng đi theo Triệu Nghệ, thấy bọn họ đánh ai thì cô sẽ thỉnh thoảng quăng một cái kỹ năng về phía đó, số lần chết cũng không nhiều, và cũng không tính là cản trở đồng đội.

Tiêu chuẩn chơi game của cô chính là không cản trở đồng đội là đủ rồi.

Đến cuối cùng tháp của hai bên đều sắp đẩy tới tận của nhà mình bắt đầu chiến đoàn đội thì Hà Nguyệt Tâm nghiêm cẩn nghe theo lời dặn dò của Tôn Càn, lén lút né tránh vòng hỗn chiến, thấy ai đánh lẽ thì đánh người đó.

Trên màn hình không ngừng hiển thị khoảnh khắc siêu thần của Fin. Đầu người mà một mình anh lấy được còn nhiều hơn cả team người khác cộng lại.

【Thật muốn thắng một ván: Thật trâu bò!】

【Bỏ đường giữa của tôi ra: Không nhường đúng là thắng quá dễ dàng mà.】

【Bỏ đường giữa của tôi ra: Trình độ này chắc sánh ngang game thủ chuyên nghiệp rồi nhỉ?】

【Phật nói Thế gian tất cả đều là hư vô: Huynh đệ, kỹ thuật thật không sai mà, vấn sau đánh chung tiếp không?】

Tuy rằng thế cục rõ ràng là rất bất lợi với đội của Hà Nguyệt Tâm, nhưng tháp cũng đầy rồi, nếu như có thể đánh rớt thủy tinh của đối phương thì nói không chừng là có thể lay chuyển được thế cục.

Tôn Càn nhắm chuẩn thời gian, chuẩn bị xông qua nhà đối phương đánh thủy tinh.

Ai biết được vị trí của nhà của đối phương có mai phục, vừa xông tới hai bên liền hỗn chiến với nhau ngay. Triệu Nghệ và Tôn Càn đánh chết 4 người của phe đối diện, màn hình cũng đều lần lượt xám ngắt đi.

Fin lại lấy thêm mấy cái đầu người nữa. Dưới chân nằm đầy xác chết.

Bây giờ người còn đứng chỉ còn Fin và Hà Nguyệt Tâm thôi.

Chỉ cần Hà Nguyệt Tâm đánh rớt thủy tinh của đối phương thì bọn họ liền có thể thắng rồi, nhưng điều phiền phức là, Fin cũng ở đây nữa.

Nhưng Fin đột nhiên lại không nhúc nhích nữa rồi, nhân vật nhỏ cứ như là thi đóng băng vậy.

【Phật nói thế gian tất cả đều là hư vô:???】

【Bỏ đường giữa của tôi ra: Tại sao không nhúc nhích rồi?】

【Thật muốn thắng một ván: Vụ gì vậy? Rớt mạng à?】

Thấy Fin lại lần nữa không nhúc nhích rồi, thế cục cũng đến lúc phân thắng thua rồi, màn hình của Tôn Càn, Triệu Nghệ, Phương Viên đều xám ngắt hết rồi, đều đang đợi hồi sinh.

Ba người liền dứt mắt vào màn hình điện thoại của Hà Nguyệt Tâm.

Tôn Càn nói: "Lên đi!"

Đám người đối diện cũng ngã hết rồi, chỉ cần đánh rớt thủy tinh là bọn họ có thể thắng rồi!

Chịu ảnh hưởng của đoàn chiến hồi nãy, Hà Nguyệt Tâm có chút hồi hộp, cô nắm chặt điện thoại, ngón tay đều có chút cứng đờ rồi, cô điều khiển nhân vật của mình nhảy lên trước.

Theo lý mà nói thì nên đánh chết Fin trước rồi mới đánh rớt thủy tinh.

Thao tác của cô không nhuần nhuyễn lắm, bước lên trước liền vô thức ra chiêu lớn luôn, kết quả là trượt tay, chiêu thức lướt ngang qua người Fin mà đi, ra chiêu lệch rồi.

Tôn Càn:.....

"Mặc kệ nó đi, đánh thủy tinh! MAU!"

Đội đồng đội của nó hồi sinh hết rồi thì đánh không được rồi!

Hà Nguyệt Tâm ừm một tiếng, Fin đột nhiên nhúc nhích rồi, làm cô hết cả hồn, chỉ thấy trên màn hình Fin đi lại gần Hà Nguyệt Tâm hai bước, sau đó đi lại gần thủy tinh của nhà mình hai bước, và cứ thế mà nhảy qua nhảy lại.

Hà Nguyệt Tâm cảm thấy.....hình như là Fin đang chỉ đường cho cô thì phải? Muốn cô đánh rớt thủy tinh của bọn họ ư?

Đề nén cảm xúc quý dị trong lòng xuống, Hà Nguyệt Tâm bước lên trước nhấn vào thủy tinh một cái, nhân vật của cô bắt đầu tự động công kích, ván game chơi đến bây giờ, trang bị của cô đều đã đầy rồi, lực công kích của nâng cao hơn rất nhiều.

Đồng đội của Fin lòng như lửa đốt, thấy lượng máu của thủy tinh càng ngày càng ít, vừa hồi sinh, còn chưa chạy ra khỏi nơi hồi sinh thì thủy tinh đã khô máu rồi.

Thấy chữ thắng lợi trên màn hình, Hà Nguyệt Tâm ngu người mất mấy giây.

Ừm? Sao lại thắng rồi?

Tôn Càn nổi điên rồi: "Nó bỏ thủy tinh cho em rồi??? Mọi nó đây là hiện tượng gì vậy?"

Triệu Nghị nhú mày: "Hai người quen nhau à?"

Hà Nguyệt Tâm mê mẩn lắc đầu: "Tài khoản này tôi mới mở thôi mà."

Làm sao có thể quen biết được người này chứ?

Bốn người bốn mặt nhìn nhau, vốn tưởng là sẽ thua chắc rồi, ai biết được Fin thế nhưng lại nhường lộ liễu tới vậy chứ.

Hà Nguyệt Tâm lần đầu chơi game liền thắng rồi. Cô cũng cảm thấy có chút kinh ngạc.

Hồi nãy Tôn Càn xem chút bị Fin ngược khóc rồi, hồi lâu sau cậu mới nói: "Tuy rằng thắng rồi, nhưng tôi vẫn muốn mắng nó làm sao đây."

Triệu Nghị nhớ tới cái cảnh bị Fin đơn phương ngược đãi chém chết hồi nãy thì mặt cũng có chút đen thui.

Đàn ông chó.

Khung trò chuyện của Fin đã bị đồng đội khủng bố rồi.

【Phật nói thế gian tất cả đều là hư không: Dm mày gọi thế này là nhường không lộ liễu à? Mày có phải có hiểu lầm gì với từ không lộ liễu không?】

【Phật nói thế gian tất cả đều là hư không: Tuy rằng thua rồi, nhưng cảm thấy có chút lằng mằng là sao đây?】

【Thật muốn thắng một ván: Aizz, chẳng lẽ đây chính là lý do tôi đây FA 28 năm sao?】

Hà Diễn Lạc lạnh nhạt nhìn màn hình, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào cả, anh tháo tai nghe trên tai xuống, thoát khỏi game.

Anh xoa xoa mắt, nhìn màn hình lớn trong sân bay, còn nửa tiếng nữa là lên máy bay.

Thời tiết ở Nga có chút lạnh, ai cũng đều bọc mình kín bung ngồi trong phòng chờ cả. Một đám người mặc áo đội xanh phổi trắng, sau lưng là chữ SK cực bự, hấp dẫn ánh nhìn của không ít người qua đường.

"Anh biết người này à?" Đồng đội nhìn Hà Diễn Lạc chơi game nãy giờ có chút hiếu kỳ hỏi.

Hà Diễn Lạc rất ít khi chơi game điện thoại, cũng chỉ vì ngồi trong phòng chờ quá vô vị nên mới chơi vài ván mà thôi. Cả quá trình anh đều không đánh người tên "heyuexin" đó thì cũng thôi đi, cuối cùng trong tình huống thế cục nghiêng hẳn về một bên như vậy thế nhưng còn đích thân dâng thắng lợi vào tay người đó nữa chứ.

Hà Diễn Lạc trước giờ đều không thích thua trận.

Hà Diễn Lạc mở mắt lên, dựa vào ghế như người không xương vậy, có chút không tập trung: "Không biết."

"Vậy sao anh còn nhường người ta vậy chứ? Cũng không thấy anh kết bạn với người ta hay có ý đồ khác gì cả?"

Người này cứ hỏi miết, anh chỉ có thể trả lời với giọng điệu tùy ý: "Người này đặt tên hay."

"Hả?"

"Rất là giống tên của em gái tôi."

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cung Chiều Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

"Em gái anh ư?" Đồng đội hiếu kỳ hỏi, nhưng sau đó lại tự hiểu ra và ồ lên một tiếng.

Cậu biết Hà Diễn Lạc có một đứa em gái, hơn nữa em ấy còn từng đến Chiến đội tìm anh ấy. Về ngoài cũng khá ngọt ngào đấy, chỉ là có chút ngạo nghễ.

Vậy là do người đó đặt tên giống em gái anh ấy nên Hà Diễn Lạc mới có tình nhường ư?

Ánh mắt Hà Diễn Lạc lạnh lùng nhìn màn hình lớn trong sân bay, đồng đội bên cạnh thì đang nói chêm chọc cười nhau, tất cả tiếng ồn xung quanh đều không lọt vào tai anh.

Anh đang nghĩ về một chuyện khác.

Anh thế nhưng trùng sinh rồi.

Sau khi quen rồi thì anh rất nhanh đã tiếp nhận sự thật này, tuy rằng không biết rằng tại sao loại chuyện này lại rơi xuống đầu mình nữa.

Nhưng ý nghĩa của việc trùng sinh không phải là ông trời cho anh một viên thuốc hồi hận miễn phí sao.

Người Quản lý của Chiến đội họ Viên, lúc này tất cả đội viên đều đang mệt mỏi nằm dài trên ghế ngồi, mọi người đã ở đây một tháng hơn rồi nhưng vẫn không tài nào quen được với thời tiết của Nga, đứa nào đứa nấy đều bọc mình lại như đôn bánh tét vậy, đang hận không thể lắp cánh bay thẳng về nước ngay.

Thấy người nào người nấy không có chút cảm xúc khẩn trương trước trận đấu cả, ông liền tiến lên dặn dò: "Sau khi xuống máy bay trực tiếp về khách sạn ngay, tối tối sẽ họp, nghiên cứu chiến thuật lần này một chút, ngoài ra còn phải chú ý ăn uống nữa, ngày mai thì rồi không được phép sơ sẩy."

Lần này kết thúc sớm cuộc tập huấn ở Nga về nước cũng chính là vì cuộc thi ngày mai.

Cuộc thi ngày mai nói lớn không lớn nói nhỏ cũng không hề nhỏ, cũng được tính là cuộc thi thường quy mỗi năm đều phải tham gia. Năm ngoái SK giành được hạng nhất, nên lần này không cần tham gia thi vòng loại, mà có thể trực tiếp cùng đội giành hạng hai năm ngoái vào thẳng vòng trong, và thi chung với 3 đội thắng từ vòng loại thôi.

Hàm lượng của cuộc thi lần này không cao lắm, nhưng càng nhiều hơn là để chuẩn bị cho cuộc thi Châu Âu cuối năm, chủ yếu là vì vào trì cảm xúc khẩn trương trước khi thi, tìm được trạng thái thi đấu.

Ông nói xong tất cả mọi người đều không tập trung mà ừm một tiếng, sau đó lại chôn mặt vào trong khăn choàng cổ dày ấm.

"Fin, cậu còn gì muốn nói không?" Lão Viên nhú mày này nói.

Cuộc thi ngày mai không phải là cuộc thi lớn gì cả, nhưng mà nếu thua rồi cũng sẽ ảnh hưởng đến độ nổi tiếng của SK và trạng thái của những thành viên khác.

Fin thân là đội trưởng, lúc này đương nhiên là phải nói đôi lời cổ động đồng đội rồi.

Hà Diễn Lạc là trung tâm của Chiến đội, cũng là thuốc định thần của tất cả thành viên trong đội, Lão Viên vừa nói ra lời này thì mọi người đều ló mặt ra khỏi khăn choàng, lắng nghe Hà Diễn Lạc sẽ nói gì.

Hà Diễn Lạc lạnh nhạt nhìn ông một cái, sau đó liền dời mắt ra chỗ khác, tùy ý nói: "Đừng thua là được."

Cái đừng thua là được của Fin ý là thua rồi thì bọn bây chết chắc rồi.

Sắc mặt các thành viên trong đội đều thay đổi rồi, mọi người thở dài trong lòng, và cũng nhin không được có chút khẩn trương rồi.

Lần thua gần đây nhất là khi nào vậy nhỉ?

Năm ngoái, trong đám bọn họ có người bởi vì đêm trước cuộc thi quá khẩn trương mà đã uống chút rượu, kết quả là lúc thi đã xảy ra sai sót liên tục.

Sau khi thi xong thì Fin không nói câu nào cả, cả quá trình coi lại cuộc thi cũng như là quên mất chuyện này vậy, chỉ là tăng cường huấn luyện thường ngày của bọn họ, cả một tuần lễ cuộc sống của bọn họ như trong địa ngục vậy, nhưng lại không ai dám nói một chữ không cả.

Nhớ đến những tháng ngày đó thì sắc mặt của bọn họ đều tái mét hết cả lên.

Lão Viên nhíu chặt mày lại, bộ dạng không để tâm của Hà Diễn Lạc khiến lửa giận trong lòng ông dâng cao lên. Nhưng kỹ thuật của Fin đặt ở đó rồi, nếu muốn thắng được cuộc thi nói trắng ra là còn phải dựa vào Fin nữa.

Ông chỉ có thể nuốt sự bất mãn của mình vào trong lòng thôi.

Hà Diễn Lạc mặt không biểu cảm nhìn Lão Viên một cái.

Kiếp trước anh biết Lão Viên bất mãn với anh, nhưng không nghĩ tới sẽ diễn biến đến mức độ bỏ đá xuống giếng với anh. Sau này còn vì đuổi anh ra khỏi Chiến đội mà bất chấp thủ đoạn.

Lúc 17 tuổi anh vào Chiến đội với thân phận thực tập sinh trẻ, SK là mơ ước ban đầu của anh, tuy rằng sau này anh Đông sơn tái khởi rồi, gia nhập vào Chiến đội khác, lúc tranh đoạt thứ hạng trong cuộc thi toàn quốc với SK, cuối cùng tuy rằng anh thắng rồi, nhưng trong lòng nói không đáng tiếc thì không thể nào.

Nếu như đã trùng sinh rồi, thì lần này người bị đuổi ra khỏi Chiến đội SK sẽ không còn là anh nữa.

Đến giờ lên máy bay rồi, tất cả mọi người lần lượt đứng dậy, chuẩn bị lên máy bay.

Một người đàn ông tóc vuốt ngược ra sau, bọc người kín bung bay nhanh từ cửa sân bay vào, trên người người đó cũng mặc áo đội của Chiến đội SK, chạy đến gần Chiến đội xem chút không thắng kịp, sau khi dừng lại thì hai tay chống gối thở dốc liên tục: "Mẹ ôi, chạy chết tôi rồi."

Lão Viên trừng mắt nhìn người đó một cái, người này tên Bàng Dực 庞昱, lúc còn trẻ là một game thủ chuyên nghiệp, sau khi không làm game thủ chuyên nghiệp nữa mấy năm sau liền đến SK làm huấn luyện viên rồi, ông cũng không nói gì ông ta được, chỉ đành nhin hòa khí trong lòng xuống: "Nếu mà tới trễ thêm nữa là cậu phải tự trả tiền vé máy bay."

Bàng Dực biết đức tính của Lão Viên rồi: "Chuyện có bao lớn đâu chứ. Bất quá thì ngày mai trực tiếp đến hiện trường luôn thôi."

Lão Viên hừ lạnh một tiếng.

Sau khi Bàng Dực thở đều lại rồi liền sáp lại gần Hà Diễn Lạc, mắt Hà Diễn Lạc không còn đờ đẫn nữa, kéo tai nghe xuống cổ, khẽ nhướn mày nhìn ông, hình như đang nhắc nhở ông điều gì đó.

Bàng Dực vội nói: "Tìm ra rồi."

Một hàng người đi đến cửa lên máy bay, Bàng Dực đi sau lưng Hà Diễn Lạc.

Hà Diễn Lạc nghe vậy thì cụp mắt xuống: "Ồ trường nào?"

Bàng Dực nói: "Thập Nhất Trung."

Hà Diễn Lạc trầm tư suy nghĩ, khôi phục lại dáng vẻ vô cùng buồn chán, khẽ ừm một tiếng, thể hiện mình đã biết rồi.

Nếu như nói sau khi anh trùng sinh thì có chuyện gì là nhất định phải hoàn thành, thì chuyện của Hà Nguyệt Tâm phải đặt ở vị trí đầu tiên.

Kiếp trước sau khi ba mẹ qua đời, anh cơ hồ không về nhà, cho nên đối với đứa em gái được nhận về nhà này, cũng không có cảm xúc gì nhiều. Cũng là sau khi phá sản rồi thì mới thân thiết hơn với em ấy thôi.

Lúc này đây Hà Nguyệt Tâm vừa mới được đón về nhà không bao lâu, theo như anh biết thì mấy anh em khác cũng làm lơ Hà Nguyệt Tâm như anh thôi, trong nhà còn có một đứa con gái nuôi nữa, cho nên Hà Nguyệt Tâm chắc là sẽ sống không được tốt trong căn nhà đó.

Nếu như Hà Nguyệt Tâm đã sống trong căn nhà đó không được tốt rồi, vậy thì anh thân là một người anh trai duy nhất có trách nhiệm thì đương nhiên là phải cho em gái một nơi an thân khác rồi.

Anh không có phương thức liên lạc nào của Hà Nguyệt Tâm cả, cho nên mới nhờ Bảng Dực tìm bạn bè ở trong nước tìm tung tích của Hà Nguyệt Tâm.

Bảng Dực có chút không hiểu: "Tại sao phải làm mọi chuyện phiền phức vậy chứ, người đó không phải là em gái cậu sao, khẳng định là đang ở nhà rồi, cậu trực tiếp về nhà không phải là được rồi sao?"

Hà Diễn Lạc không chút để tâm nhìn ông một cái: "Chú thấy tôi về nhà khi nào chưa?"

Bảng Dực bị nghẹn họng.

Hà Diễn Lạc 17 tuổi vào Chiến đội, 5 năm rồi, số lần anh về nhà có thể đếm được trên đầu ngón tay, căn bản là đều ở trong ký túc xá Chiến đội cả, hàng ngày luyện tập ngày đêm. Mỗi lần về nhà sắc mặt còn không được tốt nữa.

Thậm chí có lúc còn qua Tết một mình trong Chiến đội nữa.

Bảng Dực biết là có nguyên do gì đó, nhưng ông cũng không dám hỏi.

Hà Diễn Lạc nhìn máy bay ở đằng xa, các thành viên trong đội đang lần lượt lên máy bay.

Bảng Dực biết rằng Hà Diễn Lạc đang gấp muốn tìm Hà Nguyệt Tâm, nhưng vẫn là thi đấu quan trọng hơn.

Thời khắc này ông rất cuộc nhớ tới chức trách huấn luyện viên của mình rồi: "Ngày mai không phải còn phải thi đấu sao, vậy chỉ có thể đợi thi xong rồi mới tính thôi. Trong thời gian thi đấu mà ra ngoài đều sẽ bị quản chế hết đấy. Cậu thân là Đội trưởng thì càng không thể dẫn đầu phạm quy được."

Hà Diễn Lạc nhướn mày, hỏi ngược lại: "Ai nói tôi muốn vi phạm quy định rồi?"

Bảng Dực thở phào nhẹ nhõm, mặt mày vui mừng, vỗ mạnh bả vai của Hà Diễn Lạc: "Ha, vậy thì càng tốt rồi. Đi tìm trẻ chút cũng vậy thôi, trẻ chút cũng chẳng có gì lớn lao cả."

"Được rồi." Hà Diễn Lạc tùy ý nói tiếp, "Nhưng mà, như vậy thì trạng thái của tôi sẽ không được tốt lắm."

Bảng Dực kinh hoàng: "Cậu gạt quỷ à!"

Tổ chất tâm lý ổn định, cũng là một trong những tiêu chuẩn năng lực của game thủ chuyên nghiệp.

Ông vào Chiến đội đã 3 năm rồi, tổ chất tâm lý khi thi đấu của Hà Diễn Lạc cao đến kinh người, bất luận Chiến đội rơi vào tình thế tốt hay xấu gì thì cậu ấy chơi như thế nào thì vẫn sẽ chơi như thế ấy, phát huy ổn định. Nếu như trong lúc thi đấu mà có xảy ra động đất, thì ông nghi ngờ Hà Diễn Lạc vẫn sẽ có thể điềm nhiên ngồi tại chỗ thảnh thơi cuối cùng luôn rồi mới chạy.

Hai tay Hà Diễn Lạc dứt túi quần, trên cổ vẫn treo cái tai nghe, khăn choàng cổ thì khoác hờ trên vai anh, vẻ mặt điềm tĩnh, hoàn toàn không có chút gì gọi là khẩn trương về cuộc thi ngày mai cả.

Bộ dạng này của anh, có chỗ nào gọi là trạng thái không tốt đâu chứ?

Hà Diễn Lạc khề mở mí mắt lên nhìn ông, tùy tiện đến không được: "Thân là huấn luyện viên, trong thời gian thi đấu thì nên nghĩ cách an ủi cảm xúc của đội viên, đội viên có nhu cầu gì thì đều phải tận lực giải quyết. Em gái không ở bên, tôi tâm thần bất an, khẳng định sẽ làm lỡ cuộc thi ngày mai. Nếu thua rồi thì phải làm sao đây? Nếu như thua rồi thì chú ít nhất cũng phải gánh phần nửa trách nhiệm."

Bước chân của Bảng Dực khựng lại, ông kinh hoàng rồi, Hà Diễn Lạc đây là đang uy hiếp ông ư?

Uy nghiêm của huấn luyện viên ông đây còn đâu? Ông cứ thế mà bị Hà Diễn Lạc uy hiếp lộ liễu vậy ư?

Nhưng không thể không thừa nhận, chiều này của Hà Diễn Lạc rất có hiệu quả. Chiến đội SK mà không có Hà Diễn Lạc thì đồng nghĩa là mất hơn phân nửa sức chiến đấu rồi.

Cuộc thi ngày mai vẫn thực sự không thể không có cậu ấy.

Bảng Dực thở dài, nhận mệnh nói: "Được rồi, cậu cứ nói đi, làm thế nào mới có thể để cậu có trạng thái tốt đây?"

"Đơn giản thôi." Hà Diễn Lạc nhìn về phương xa, "Đưa em gái đến trước mặt tôi."

Lần đầu tiên đất Hà Nguyệt Tâm chơi game đã ra quân bắt lợi rồi, trong lòng Tôn Càn mừng người tên Fin đó một trận toại bởi, rồi lại đất Hà Nguyệt Tâm chơi thêm hai ván nữa.

Hai ván đều thắng rồi, tìm lại chút mặt mũi, trong lòng thoải mái hơn rất nhiều.

Hà Lộ Từ đầu đầy mồ hôi chạy về Phòng y tế, thấy Hà Nguyệt Tâm yên ổn ngồi trên giường bệnh thì thở phào nhẹ nhõm.

Kêu Tôn Càn, Triệu Nghệ và Phương Viên về trước, anh bước lên trước cầm đồng thuốc bác sĩ đưa, nhíu mày nói: "Hay là em xin nghỉ phép về nhà trước luôn cho rồi?"

Hà Nguyệt Tâm suy nghĩ một hồi, hôm nay cả ngày đều tổ chức Đại hội thể thao trường, bài tập về nhà giáo viên đều đã sắp xếp trước hết rồi, vậy xin nghỉ về nhà cũng không sao cả.

Cô gật gật đầu: "Được thôi."

"Anh đi lấy balo của em qua đây." Nói xong không đợi Hà Nguyệt Tâm kịp từ chối thì Hà Lộ Từ đã bay thẳng ra ngoài rồi.

Anh vừa chạy 3000m xong, đầu đầy mồ hôi, nhưng chỉ hơi thở dốc chút thôi, chạy vật giùm em gái như vậy thì có là gì đâu.

Đội Hà Lộ Từ chạy trở về thì trên người anh lại chảy thêm không ít mồ hôi nữa, quần áo đều ướt hết phân nửa rồi.

Anh cúi người xuống trước mặt Hà Nguyệt Tâm, ngữ khí nhu hòa đến không được: "Anh đã xin nghỉ với Giáo viên Chủ nhiệm của em rồi. Đi thôi, chúng ta về nhà."

Nói xong anh khẽ khụy chân xuống, chuẩn bị cõng em gái, nhưng chợt nhớ ra gì đó, lại lôi một cái áo đồng phục từ trong balo ra, đưa cho Hà Nguyệt Tâm.

"Lót trên lưng anh đi."

Thấy Hà Lộ Từ nói vậy thì cô há lên một tiếng, có chút nghi hoặc: "Sao vậy?"

Hà Lộ Từ quay lưng về phía cô, vẫn giữ động tác khẽ cúi người xuống, hai tay chống đầu gối, giọng nói truyền đến từ phía trước: "Trên người anh toàn là mồ hôi không à, sợ em bị do."

Nếu như mà có thời gian thì anh thậm chí muốn tắm một cái luôn. Trên người em gái lúc nào cũng thơm tho còn anh ngược lại lại toàn mùi mồ hôi.

Hà Lộ Từ hỏi thúc mấy câu thì Hà Nguyệt Tâm mới có chút do dự trải áo đồng phục lên trên lưng anh, đưa tay ôm cổ anh, để cho anh cõng.

Thể lực của Hà Lộ Từ tốt đến kinh người, nhưng khoảng cách từ Phòng y tế tới cổng trường cũng có chút xa, hơn nữa còn phải đội nắng đi xuyên qua sân trường nữa.

Hà Nguyệt Tâm có chút ngại ngùng khi để anh tư cõng đi như vậy, hơn nữa anh tư vừa mới chạy 3000m xong nữa, khẳng định là sẽ rất mệt.

Lúc này trời nắng gắt vô cùng, Hà Nguyệt Tâm thậm chí còn có thể thấy được giọt mồ hôi rơi từ trên trán Hà Lộ Từ xuống nữa.

Cô nhíu mày, nhỏ giọng nói: "Anh tư, hay là em đi lò cò một chân một lúc cũng được. Anh vừa chạy 3000m xong, không cần miễn cưỡng đâu."

Thời tiết nóng nực, trên lưng còn trải thêm một lớp áo đồng phục nữa, cả lưng của Hà Lộ Từ đều ướt đẫm mồ hôi hết rồi, anh siết chặt cánh tay, nắm chặt cổ tay em gái đang quấn quanh cổ anh, xúc em gái lên chút.

"Không sao đâu. Em đừng nhúc nhích." Hà Lộ Từ nói cậu này bằng giọng điệu dịu dàng đến không được.

Hà Nguyệt Tâm mím nhẹ môi lại, siết chặt cánh tay quấn trên cổ anh tư, trong lòng ám áp đến không được.

Bình thường anh tư đối với ai cũng đều cáu gắt, thiếu kiên nhẫn đến không được, cho dù là hai anh trai của mình thì cũng vậy, nhưng chỉ duy nhất dịu dàng với cô thôi, còn nhẫn nhục chịu khó vậy nữa.

Trong lòng cô khẽ mặc niệm một chữ, anh.

Sau khi trùng sinh, tất cả mọi chuyện đều đang phát triển theo hướng tốt, bao gồm cả mấy anh trai cũng ngày càng tốt với cô hơn.

Cô sớm đã không còn cách nghĩ rời xa mấy anh trai như ban đầu nữa, có mấy anh trai ở bên, trong lòng cô liền tràn ngập cảm giác an toàn.

Nếu như có thể thì cô muốn mãi mãi làm người nhà với mấy anh trai.

Chỉ là.....thiếu mất anh ba rồi.

Nhớ đến thái độ của mấy anh trai trước đây khi nhắc đến anh ba đều mang chút xa cách. Tuy rằng giữa anh cả, anh hai và anh tư đều không thân thiết hơn là bao, nhưng không giống anh ba cả năm đều không lộ mặt về nhà được một lần nữa.

Anh cả, anh hai, anh tư và anh ba hình như bị ngăn cách bởi một tấm màn vô hình vậy.

Cô nhướng người ra trước, sắp đến bên tai anh tư: "Anh tư, anh biết anh ba tại sao lại không về nhà không?"

"Em hỏi cái này làm gì vậy?" Hà Lộ Từ nghiêng đầu qua, có chút kinh ngạc tại sao Hà Nguyệt Tâm lại hỏi câu này.

Hà Nguyệt Tâm hơi khựng lại, cô muốn để anh ba cũng về nhà, mọi người đoàn tụ với nhau, tốt biết bao.

"Em.....có chút tò mò."

Hà Lộ Từ xoay đầu lại, suy nghĩ nửa ngày, giọng điệu mang chút mê mang: "Anh cũng không rõ lắm.....Dù sao thì lúc anh lên cấp hai thì anh ba đã bỏ nhà đi rồi, nghe nói là có chút chuyện xích mích với ba mẹ. Tang lễ của ba mẹ anh ba cũng không có trở về nữa."

Hà Nguyệt Tâm trầm tư, Hà Diễm Lạc bỏ nhà đi từ lúc Hà Lộ Từ còn học cấp hai ư?

Giọng nói Hà Lộ Từ tràn đầy vẻ chắc chắn: "Trong trí nhớ của anh thì anh ba vẫn luôn như vậy cả, lẻ loi một mình quen rồi. Em không cần để ý tới anh ấy đâu."

Hà Nguyệt Tâm cúi đầu xuống, có chút trầm ngâm. Cô nhớ đến cảnh tượng kiếp trước khi mới tiếp xúc với anh ba, anh ba xác thực là lẻ loi một mình quen rồi. Nhưng cô ở chung với ba anh trai còn lại, còn anh ba thì lại lẻ loi một mình, như vậy có phải là có chút cô đơn không.

Tuy rằng không biết rốt cuộc là anh ba và mấy anh trai còn lại đã xảy ra mâu thuẫn gì, nhưng người một nhà thì có chuyện gì mà không thể giải quyết được chứ.

"Hay là chúng ta kêu anh ba về ăn Tết sớm chút được không?"

Hà Nguyệt Tâm nghĩ kỹ rồi, từ sau khi ba mẹ qua đời thì mấy anh em nhà họ Hà cứ như là một nắm cát vụn vụn. Tình thân cũng cần phải duy trì, nếu như không duy trì thì chỉ sẽ ngày càng xa cách mà thôi. Hơn nữa nhìn dáng vẻ của mấy anh trai cũng hình như đã quen với tình trạng xa cách như vậy rồi, nên không có cảm giác cô gì không đúng cả.

"Chắc không cần đâu." Hà Lộ Từ nhún mày. Anh đã không liên lạc gì với Hà Diễm Lạc lâu lắm rồi, khung chat WeChat còn dừng lại ở năm ngoái nữa, năm ngoái Hà Diễm Lạc có về nhà một lần, ngồi một lát liền đi ngay.

Biết Hà Nguyệt Tâm đang bận tâm điều gì, Hà Lộ Từ liền giải thích cho em gái nghe: "Tụi anh đều là đàn ông cả, lớn rồi thì tự nhiên sẽ có cuộc sống của riêng mình thôi. Hơn nữa bây giờ ba mẹ cũng không ở đây nữa rồi, nếu không có chuyện gì đặc biệt thì cũng không cần phải sống chung với nhau đâu."

Hà Nguyệt Tâm nhún mày. Từ sau khi cô được đón về nhà họ Hà, cô cũng đã phát hiện ra là, Hà Tinh Hoài và Hà Lộ Từ đều sống ở bên ngoài, còn Hà Thúy Chi cũng rất ít khi về nhà.

"Hà Thúy Chi trước đây bận đến nỗi chân không chạm đất, căn bản không thấy được bóng dáng anh ấy, phòng làm việc của anh ấy em có đi qua chưa? Đằng sau có một phòng ngủ, mọi thứ đều đầy đủ cả, trước đây anh ấy đều sống trong công ty cả, Hà Tinh Hoài cũng vậy, một năm trời đều chạy khắp nơi ở bên ngoài cả."

Ngữ khí Hà Lộ Từ nhu hòa hơn rất nhiều: "Nếu như không phải bởi vì em thì anh cũng sẽ không dọn về ở đâu, hai người kia chắc cũng vậy thôi."

Hà Nguyệt Tâm kinh ngạc mở lớn mắt, ý là ba anh trai đều bởi vì cô nên mới dọn về nhà ở ư?

Trong lòng cô có chút vui mừng nháy nhót, đồng thời cũng cảm thấy đáng tiếc.

Nếu như anh ba cũng dọn về ở chung thì tốt rồi. Nhưng vậy thì gia đình bọn họ sẽ được tề tụ đông đủ.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cùng Chiều Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Bên ngoài cổng trường, Hà Thúy Chi và Hà Tinh Hoài đang đứng bên cạnh xe.

Hà Thúy Chi và Hà Tinh Hoài đều lái xe đến trường, cộng thêm xe của Lưu Vĩnh nữa thì tổng cộng có ba chiếc xe đậu ngay ngắn bên đường.

Hà Thúy Chi nhận được tin nhắn của Hà Lộ Từ nói là sẽ xin nghỉ giúp Hà Nguyệt Tâm, vì vậy nên hai anh em quyết định đi ra cổng trường để đợi Hà Lộ Từ cổng Hà Nguyệt Tâm ra luôn.

Ba chiếc siêu xe đậu kế bên nhau, bên cạnh xe còn có hai người đàn ông vóc dáng thon dài đứng đó nữa. Khí chất của Hà Thúy Chi và Hà Tinh Hoài rất xuất chúng, tổ hợp xe và người này hấp dẫn không ít ánh mắt của người qua đường.

Hà Tĩnh Hoài cảm nhận được ánh mắt của người qua đường vội kéo thấp nón xuống, trong lòng có chút bức bối, nhin không được lăm bằm: "Thằng nhóc sao lè mè vậy chứ."

Hà Tĩnh Hoài lạnh nhạt nhìn em trai mình một cái, Hà Tĩnh Hoài đã rút ra được bài học từ những lần giáo huấn trước, lại bọc mình kỹ hơn nữa, nhưng càng bọc kỹ thì lại càng làm người khác thấy có chút quái dị.

Anh dời tầm mắt ra chỗ khác, nhìn công trường cách mình không xa, giọng nói không có chút nhấp nhô nào cả: "Em về nhà trước đi. Minh anh đón Tâm Tâm về nhà là đủ rồi."

Hà Tĩnh Hoài ngẩng đầu lên, mắt thông qua kính râm trừng mắt nhìn Hà Thúy Chi nói: "Không."

Hà Thúy Chi nhướn mày nhìn lại.

Hà Tĩnh Hoài đã nhìn thấu hết chiêu trò của anh cả rồi: "Đợi em đi rồi, Tâm Tâm thấy anh chưa đi vẫn còn ở đây đợi anh thì chắc chắn sẽ cảm động vô cùng đúng không. Anh tưởng rằng em sẽ mắc mưu của anh sao?"

Hà Thúy Chi nhìn em trai mình 2 giây, bình tĩnh nói: "Em vừa hủy hợp đồng với công ty, khẳng định là sẽ có một đồng truyền thông muốn phỏng vấn em, muốn biết nội tình bên trong, em mà ở đây tiếp thì coi chừng lát nữa bọn họ sẽ kéo tới ngay đây."

Hồi nãy ở trong trường thân phận của Hà Tĩnh Hoài đã dẫn đến rung động rồi, nói không chừng là qua một lúc nữa thì paparazzi sẽ bị hấp dẫn đến đây ngay thôi.

Hà Tĩnh Hoài có chút lầy lăm lạp nói: "Anh đang lo cho em, sợ em bị phóng viên vây chặn à?"

Người anh cả Hà Thúy Chi này chưa bao giờ ra dáng một người anh cả trước mặt anh hết, không có chút tình người còn không nói còn giống như một robot lạnh như băng chỉ biết làm việc nữa, làm sao có khả năng sẽ lo lắng anh sẽ ra sao chứ?

Hà Thúy Chi lạnh lùng nhìn nó một cái: "Không, ý của anh là đợi lát nữa Tâm Tâm sẽ đi từ đây ra, chân em ấy vốn đang bị thương rồi, đừng có vạ lây vào em ấy."

Hà Tĩnh Hoài nhỏ giọng hừ lạnh một tiếng, anh biết chắc là Hà Thúy Chi không có tốt bụng tới vậy mà.

Hai người còn chưa nói xong thì liền thấy đầu đường đã xuất hiện mấy người đàn ông vác máy quay rồi, Hà Tĩnh Hoài thấy vậy liền chôn mặt vào áo, chửi bậy một tiếng.

Nhưng đã muộn rồi, mấy người đàn ông đã xác định người đàn ông ăn mặc kỳ quặc này rồi trực tiếp chạy thẳng về hướng này.

Bọn họ nhận được tin Hà Tĩnh Hoài xuất hiện tại Thập Nhất Trung, cho nên mới vội chạy qua đây. Gần đây Hà Tĩnh Hoài đang hủy hợp đồng với công ty quản lý, Hà Tĩnh Hoài đang yên đang lành với công ty, hợp đồng vẫn còn kỳ hạn mấy năm nữa, nhưng lại đột nhiên muốn hủy như vậy thì rõ ràng là kỳ quặc mà. Nói không chừng là Hà Tĩnh Hoài đang có mâu thuẫn gì đó với công ty thì sao, không ít bên truyền thông đang muốn đào được tin tức đầu tay đây này.

Hà Tĩnh Hoài bọc kín như vậy càng giống lạy ông tôi ở bụi này hơn nữa.

"Em đi trước đây! Nói với Tâm Tâm là tối nay đợi em về nhà ăn cơm nha!"

Trái ngược với Hà Tĩnh Hoài, Hà Thúy Chi bình tĩnh đến không được, anh yên lặng nhìn Hà Tĩnh Hoài tay chân lỏng ngóng lên xe, rồi lại tay chân lỏng ngóng đạp chân ga phóng xe đi trước khi mấy phóng viên kia kéo đến.

Nhưng đội paparazzi cũng đâu phải là ăn chay đâu, một lát sau, một chiếc xe du lịch nhỏ liền dừng lại trước mặt mấy người đàn ông đóm cả đám liền đổ xô lên xe, rồi đi theo xe của Hà Tĩnh Hoài ngay.

Sau khi Hà Tĩnh Hoài đi rồi thì bên cạnh xe yên tĩnh hơn rất nhiều.

Hà Thúy Chi đứng thẳng người bên đường, nhìn về hướng chiếc xe du lịch nhỏ kia, qua một lát sau, hai đầu lông mày khẽ nhíu lại.

Anh cất bước đến trước xe Lưu Vĩnh, gõ nhẹ cửa xe.

Lưu Vĩnh kéo cửa xe xuống, cung kính nói: "Hà Tổng."

Hà Thúy Chi dùng cầm chi về hướng chiếc xe du lịch nhỏ, lời ngắn ý nhiều: "Chú đi theo đi."

Ông đã đi theo Hà Thúy Chi mấy năm rồi, không cần Hà Thúy Chi giải thích gì nhiều, ông đã có thể dễ dàng hiểu rõ ý của Hà Thúy Chi.

Lưu Vĩnh đã thấy hết một màn hồi nãy rồi, hồi nãy ông cũng cảm thấy Hà Tĩnh Hoài lái xe quá nhanh rồi, đằng sau lại có một chiếc xe du lịch nhỏ chạy theo sau nữa, việc rượt đuổi này rất dễ gây ra tai nạn xe cộ.

Hà Thúy Chi kêu ông nghĩ cách khiến cho chiếc xe du lịch nhỏ đó theo sát dấu vết, đừng đi theo sau xe Hà Tĩnh Hoài nữa.

Thân thủ của Lưư Vĩnh bắt phầm không nói, mà còn có thể làm vệ sĩ nữa, lúc phồng vắn làm tài về thì cũng đã kiểm tra năng lực lái xe rồi, muốn chiếc xe đó không cách nào theo sau xe Hà Tĩnh Hoài nữa hoàn toàn dễ như trở bàn tay.

Ông cung kính nhận lời, dầm chân ga đuổi theo sau.

Hà Thúy Chi thấy xe của Lưư Vĩnh biến mất ở cuối đường rồi mới thu hồi tầm mắt.

Hà Lộ Từ cổng Hà Nguyệt Tâm chậm rãi bước ra từ cổng trường, Lý Nham thấy vậy thì nhanh chóng bước xuống xe, vội lên trước cầm lấy túi nilon đựng thuốc bôi ngoài da trong tay Hà Lộ Từ.

Hà Thúy Chi cúi người xuống xem xét vết thương của Hà Nguyệt Tâm, vết thương đã được bôi thuốc rồi, nhìn không ra vết bầm tím ban đầu nữa, và cũng không có sưng lên, chắc là không nghiêm trọng lắm, thấy vậy anh liền yên lòng rồi.

Hà Lộ Từ bỏ Hà Nguyệt Tâm xuống, Hà Nguyệt Tâm đứng có chút không vững, cô níu cánh tay Hà Lộ Từ đứng cho vững và hỏi: "Anh ca, anh hai đâu rồi?"

"Em ấy có việc, về trước rồi." Hà Thúy Chi dừng lại chút rồi lại nói, "Lúc đi em ấy có nói là kêu em đợi nó về cùng ăn cơm tối."

Hà Nguyệt Tâm đứng bằng một chân, tâm tình không bị ảnh hưởng bởi việc chân bị thương, cô cười híp mắt nói: "Được ạ."

Lý Nham cung kính mở cửa xe ra, làm động tác mời Hà Nguyệt Tâm lên xe.

Hà Nguyệt Tâm ngẩng đầu nhìn xung quanh: "Lưư Vĩnh đâu rồi?"

Trước đây cô đều ngồi xe Lưư Vĩnh chở về cả, cho dù là mấy anh trai đến đón cô cũng vậy. Lưư Vĩnh thường đều sẽ đậu xe gần trường để tùy thời nghe Hà Nguyệt Tâm căn dặn, nhưng bây giờ lại không thấy bóng dáng đâu cả?

Hà Thúy Chi nói: "Chú ấy có chuyện phải làm."

Anh cả kêu Lưư Vĩnh đi làm việc gì rồi à?

Hà Nguyệt Tâm có chút nghi hoặc, Hà Thúy Chi lại nói tiếp: "Bác sĩ có nói khi nào sẽ khỏi không?"

Hà Lộ Từ nói: "Nếu khỏi phục tốt thì mấy ngày, chậm thì mười ngày nửa tháng."

Hà Thúy Chi nghe vậy thì nhúu chặt mày lại, bị thương thì cần nghỉ ngơi thật tốt thì mới có thể khỏi nhanh được, nhưng Hà Nguyệt Tâm còn phải đến trường nữa.

"Anh đi xin nghỉ thêm mấy ngày với Cô Mã, em ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày đi, khỏi rồi thì mới đến trường tiếp."

Hà Nguyệt Tâm nghe xong liền có chút sốt ruột, cuộc thi tháng sắp tới rồi, mọi người đều đang ráo riết ôn bài, cô ngược đi xin nghỉ sao được chứ, cô vội nói: "Không cần đâu anh, thực ra cũng không nghiêm trọng lắm, bôi thuốc mấy ngày là có thể xuống đất được rồi, hơn nữa bây giờ em cũng không đau chút nào cả."

Chỉ là trật nhẹ thôi cũng không động tới xương cốt, cũng không có sưng lên, bác sĩ cũng đã nói rồi, mấy ngày là khỏi thôi mà, tại sao đến chỗ anh cả lại như mắc bệnh nan y vậy.

"Thật ư?" Hà Thúy Chi vẫn có chút lo lắng nhìn cô.

Hà Nguyệt Tâm nghiêm túc nói: "Thật đó, không đau đâu. Người ta nói là tổn thương đến xương cốt thì phải nghỉ 100 ngày, nhưng cái này của em thật sự là không nghiêm trọng đâu, mấy ngày là khỏi rồi."

"Vẫn là xin nghỉ đi, Tâm Tâm, ngoan." Giọng nói Hà Thúy Chi nhu hòa, nhưng trong giọng nói lại mang ý không được từ chối.

Hà Lộ Từ thấy vậy cũng mở miệng nói: "Đúng đó. Ở nhà nghỉ ngơi thật tốt thì sẽ khỏi nhanh hơn."

Hai anh trai đều không cho phép hơn nữa thần thái đều lạnh băng như vậy nữa, Hà Nguyệt Tâm chỉ có thể thờ dài một hơi, gật nhẹ đầu.

Cô đang tính chắc phải nhờ Phương Viên cho cô mượn bài vở mấy ngày tới để chép rồi, mấy ngày này cô đều không thể nào đến trường được rồi.

Trong phòng nghỉ người đến người đi, Hà Diễn Lạc ngồi trên sofa trong góc khuất, cả gương mặt anh đều bị đồng phục đội che kín mít, tai nhét đồ bịt tai, tạp âm bên ngoài đều không lọt được vào tai anh.

Anh híp mắt nửa ngủ nửa tỉnh, con buồn ngủ ập đến.

Sau khi xuống máy bay liền trực tiếp vào ở trong khách sạn, bởi vì lệch múi giờ nên cả đêm anh đều không có chợp mắt. Thẳng đến hôm nay anh mới điều chỉnh múi giờ lại được.

Cuộc thi sẽ diễn ra liên tục trong vòng ba ngày, chung kết tối nay mới bắt đầu, nhưng đã đồng ý với yêu cầu của ban tổ chức rồi cho nên tất cả chiến đội tham gia thi đấu đều phải lên khán đài phỏng vấn, cho nên từ trưa bọn họ đã có mặt ở đây rồi, bây giờ chỉ có thể ngồi ngây ngốc trong phòng nghỉ không được đi đâu cả.

Mới ngồi một hồi thôi mà con buồn ngủ của anh đã ập đến rồi nên mới tìm đại một góc nhỏ nào đó tính ngủ một hồi.

Điện thoại trong túi rung lên một cái, anh mơ mơ màng màng lôi điện thoại ra, lại tháo đồ bịt tai bên tai phải ra, nhìn tên hiện thị cuộc gọi trên màn hình, nhấn nút nghe máy, ngữ khí còn mang chút ngái ngủ: "Alo?"

Giọng nói của Bàn Dực ở đầu dây bên kia có rất nhiều tạp âm, nghe thấy giọng nói của Hà Diễn Lạc, ông dừng lại một chút: "Cậu đang ngủ sao?"

Hà Diễn Lạc dụi dụi mắt: "Chợp mắt một lúc. Chú yên tâm đi sẽ không ảnh hưởng đến trạng thái lúc thi đấu."

Bàn Dực nghe vậy thì thở phào một hơi: "Vậy là được."

Ông biết Hà Diễn Lạc khẳng định muốn hỏi gì, không đợi Hà Diễn Lạc hỏi thì ông đã nói luôn: "Tôi đã ngồi đợi trước cửa Thập Nhất Trung mấy ngày rồi, tôi cũng lấy làm lạ đấy, bộ tôi giống người xấu lắm sao? Cái ông bảo vệ trước cổng trường sống chết không cho tôi vào trong. Hôm nay lại đi nữa, ngồi nửa ngày mới đợi được một bạn học hình như là bạn học của em gái cậu, cậu đoán xem sao nào? Bạn học em ấy nói em gái cậu xin nghỉ rồi."

Hà Diễn Lạc muốn ông dẫn Hà Nguyệt Tâm qua đó, cho nên hôm thứ hai sau khi về nước ông liền đến Thập Nhất Trung ngay, kết quả là bảo vệ thấy ông lạ mặt, không cho ông vào trường, có nói cớ nào cũng không thả ông vào. Ông chỉ có thể đến đợi ngoài cổng trường lúc tan học thôi, ông gặp người nào cũng kéo lại hỏi, hai ngày trước đều không thu hoạch được gì cả, hôm nay mới tìm được một người bạn học của Hà Nguyệt Tâm.

Hà Diễn Lạc mở lớn đôi mắt nửa híp ra, con buồn ngủ cũng lập tức biến mất không còn tung tích gì nữa, anh đột nhiên ngồi thẳng người dậy khiến người kẻ bên hết cả hồn, anh dè dặt giọng nói xuống: "Xin nghỉ ư?"

"Nghe nói hình như là chân bị thương rồi."

"....."

Thần sắc không màng thế sự của Hà Diễn Lạc biến mất hơn phân nửa, anh vò vò đầu, trong lòng dâng lên cảm giác bức dọc.

Chân Hà Nguyệt Tâm bị thương rồi ư?

Bị thương hồi nào, lại vì cái gì mà bị thương?

Giọng nói của Bàn Dực lộ ra chút không biết làm sao: "Tôi cũng không biết nữa. Tôi vừa muốn hỏi thêm thì học sinh đó đã chạy mất rồi."

Hà Diễn Lạc lúc này mới ý thức được, anh đã hỏi ra khỏi miệng ý nghĩ trong lòng rồi.

"Chắc là tưởng rằng tôi là người xấu gì đó, nhưng tôi như vậy giống người xấu sao? Không phải chỉ là hót cái đầu đinh thôi sao, đầu đinh không đẹp trai sao?"

Không thèm đề ý đến mấy câu lầu bầu của Bàn Dực.

Anh ngồi trên sofa, mặt mày không còn không màng thế sự nữa mà toàn thân đều đang tản khí lạnh.

Âm lượng trong phòng nghỉ đột nhiên nhỏ đi rất nhiều, không ít người chú ý đến biểu cảm của Hà Diễn Lạc, vừa nhìn là biết tâm tình không tốt tùy thời đều có thể nổi giận ngay.

Tất cả mọi người đều cảm như hén, đặt đồ xuống đều nhẹ tay đến không được, đi đường cũng cẩn thận hơn rất nhiều, sợ rằng tiếng bước chân quá lớn tiếng sẽ chọc đến đội trưởng.

Hà Diễn Lạc hoàn toàn không chú ý đến xung quanh, anh đang chìm đắm trong suy nghĩ của bản thân.

Kêu Bàn Dực đi tìm Hà Nguyệt Tâm, ai biết được không tìm được đã thôi còn biết được tin em gái bây giờ đang bị thương nữa.

Cuộc sống của Hà Nguyệt Tâm trong nhà họ Hà đã dầu sôi lửa bỏng đến vậy rồi ư, giờ đây thế nhưng còn bị thương nữa?

Điều này càng khiến cho ý niệm muốn đưa Hà Nguyệt Tâm thoát khỏi nhà họ Hà của anh càng kiên quyết hơn.

Hà Diễn Lạc trầm mặc nửa ngày, mới mở miệng nói: "Bạn học của em ấy có nói khi nào em ấy sẽ đến trường lại không?"

"Không có nói, tôi nghĩ chắc là chân khỏi rồi thì sẽ đến trường thôi."

Hà Diễn Lạc lạnh nhạt hạ quyết tâm: "Tôi ra ngoài tìm em ấy."

"Tìm ai?" Bàn Dục ngây người, "Cậu muốn đi tìm em cậu sao?!"

Ông gấp đến độ không được, ngữ khí đều kích động vô cùng: "Bây giờ cậu không phải đang ở hiện trường cuộc thi rồi sao? Đợi lát nữa là chung kết rồi! Cậu đừng có mà làm bậy đây, cậu là đội trưởng, nếu như Lão Viên mà biết thì chẳng chỉ báo Tổng bộ đó, lúc đó là cậu chết chắc cho mà xem."

Hà Diễn Lạc đứng dậy, tháo luôn cái bịt tai còn lại ra, nhét vào trong túi.

Anh cười nhẹ một tiếng: "Tôi sợ ông ta sao?"

Cuộc thi quan trọng hay là em gái anh quan trọng?

Trong cuộc đời chức nghiệp của anh thì đã trải qua hơn mấy trăm trận thi đấu rồi, nếu là kiếp trước thì anh sẽ không chút do dự mà lựa chọn thi đấu, và anh cũng đã từng lựa chọn như vậy rồi.

Nhưng sau khi có được viên thuốc hồi hận tên trùng sinh này thì anh thay đổi quyết định rồi.

Cuộc thi thì có đến hàng vạn hàng tỉ lần, nhưng em gái anh thì chỉ có một mà thôi.

"Nhà bà lớn thiệt đó!" Phương Viên nhìn không được thán phục, lại cảm thấy mình như hai lúa lên thành phố vậy liền ngậm miệng lại ngay.

Người giúp việc ân cần mời Phương Viên và Triệu Nghị lên lầu.

Dưới yêu cầu của Hà Thúy Chi, Hà Nguyệt Tâm đã đổi phòng khác rồi. Căn phòng hiện tại không phải là căn phòng trước đây của Hà Nguyệt Dao, nhưng lại to hơn rất nhiều.

Cả căn phòng đều được trang trí, bố trí lại hoàn toàn, bên giường trải một tấm thảm lông mềm mịn, rèm cửa màu lam, đèn treo lung linh, cả căn phòng đều tràn ngập hơi thở khiêm tốn nhưng tinh tế.

Thấy hai người bước vào phòng Hà Nguyệt Tâm liền vội vàng bật dậy khỏi giường, chân cô đã có thể đi lại được rồi. Cô có kiến nghị là muốn quay về trường sớm hơn nhưng mấy anh trai lo cho cô nên vẫn kiên quyết bắt cô phải nghỉ ngơi ở nhà thêm mấy ngày.

Hôm nay vừa tan học, Phương Viên và Triệu Nghị liền hẹn trước là cùng nhau đến thăm cô, còn mang cho cô bài vở mấy ngày hôm nay và bài tập mà giáo viên giao về nhà làm cho cô.

Triệu Nghị tiến lên trước đỡ cánh tay Hà Nguyệt Tâm sợ cô sẽ đứng không vững mà ngã: "Chân cậu khỏi rồi à?"

Hà Nguyệt Tâm cười nói: "Cũng khỏi gần hết rồi, nói chung là đi lại không thành vấn đề rồi."

Hà Nguyệt Tâm đã ủ mình giải đề trong nhà mấy ngày rồi, thấy hai người đến thăm cô thì liền lập tức kiểm chủ đề nói chuyện ngay.

Ba nữ sinh ở chung một chỗ, chị cha chị chóc nói không ngừng.

Phương Viên nhớ đến chuyện gì đó, nghĩ lại vẫn thấy có chút rung mình: "Hôm nay ở trước cổng trường tôi có gặp một người rất kỳ lạ, cứ kéo tôi hỏi thăm về bà suốt. Nguyệt Tâm, bà ra cửa nhớ cẩn thận đây, có thể là có kẻ xấu nhìn trúng bà rồi đây."

Triệu Nghị: "Ai dám nhìn trúng Hà Nguyệt Tâm rồi? Cũng lớn gan thật đấy?"

Tìm chết à? Không biết những trường học gần đó đều là địa bàn của cô sao?

Hà Nguyệt Tâm nghe vậy cũng có chút kinh ngạc, nhưng nghĩ lại thì thấy chắc không có ai kỳ lạ vậy đâu nhỉ.

Cô có chút chần chừ nói: "Có thể là phóng viên thì sao?"

Hôm đó Hà Tĩnh Hoài bị phóng viên dí theo, sau khi về đến nhà thì không ngừng can ngăn Lưu Vinh là nhất định phải bảo vệ Hà Nguyệt Tâm thật tốt, nói không chừng đám phóng viên đó mà phát rồ lên ngồi hóng trước cổng trường thì sẽ không bỏ qua cho em gái anh đâu.

Chẳng lẽ phóng viên thật sự không bỏ qua cho cô sao?

Nhưng có Lưu Vinh ở bên nên cô cũng không mấy lo lắng lắm.

Triệu Nghị đánh giá căn phòng của Hà Nguyệt Tâm, tràn đầy phong cách thiếu nữ, hoàn toàn khác biệt với phong cách của cô.

Cô tùy ý mở miệng: "Ván trượt là không chơi được rồi đấy, làm ỏ trong nhà nhiều ngày như vậy không ỉ ra bệnh gì đó chứ?"

"Tôi nay có thời gian không, tao dẫn tụi bây đi coi thi đấu?"

Hà Nguyệt Tâm và Phương Viên ngậy người: "Thi đấu gì vậy?"

Triệu Nghệ khoanh tay trước ngực, nhìn hai người đều trở mắt nhìn cô, thì không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, cô nói tiếp: "Thi đấu PUBG, tối nay là chung kết rồi. Khó khăn lắm tao mới giành được vé vào cửa, bọn kia nói là có việc, nên hai bây đi chung với tao không?"

Phương Viên có chút chần chừ: "Nhưng mà tôi cũng không quen với game này lắm."

Triệu Nghệ nghĩ đến gì đó, nhếch miệng cười nói: "Mày không đi thật ư? Fin Thần cũng sẽ đến đó."

Mắt Phương Viên sáng rực lên: "Fin Thần!"

Hôm đó sau khi chơi game xong, Tôn Càn đặc ý phổ cập sự tích của Fin Thần cho cô nghe, cô ít khi chơi PUBG, nhưng những thao tác cơ bản thì vẫn biết, Tôn Càn cho cô xem mấy video stream game của Fin Thần, sau khi xem xong thì cô không còn lời nào để nói nữa, bội phục sát đất luôn.

Fin cũng quá lợi hại rồi đi!

Kỹ thuật bắt súng đo quá vững luôn! Hơn nữa bắt tỉa căn bản là bách phát bách trúng!

Không giống cô, bắn súng tay rung như gì vậy, 10 phút thì hết 9 phút không trúng hồng tâm không nói, còn lần nào cũng vừa vào game là bị đối phương bắt chết ngắt ngay.

Nếu như có cơ hội có thể xem Fin thi đấu thì cô cầu còn không được nữa kia!

Phương Viên lập tức đứng bật dậy, có chút kích động nói: "Tôi đi đi đi!"

Chỉ còn lại Hà Nguyệt Tâm thôi, Triệu Nghệ và Phương Viên quay đầu lại nhìn cô, trong mắt đều tràn đầy mong đợi.

"Thi đấu eSports ư? Hà Nguyệt Tâm nhỏ giọng nói.

Nhắc đến thi đấu eSports là cô lại nhớ đến anh ba, kiếp này không biết anh ba đang ở đâu nhỉ.

Phương Viên lắc lắc cánh tay Hà Nguyệt Tâm: "Nguyệt Tâm, đi chung đi mà."

Hà Nguyệt Tâm nghĩ trong giây lát liền gật đầu đồng ý.

Kiếp trước cô chưa từng xem thi đấu eSports bao giờ cả, kiếp này có cơ hội rồi, cô muốn đến xem thử, muốn xem trường đấu của anh ba.

Bây giờ trời đã tối rồi.

Chỗ thi đấu cách trung tâm thành phố không xa, ba người xuống xe trước cửa chỗ thi đấu liền lập tức bị cảnh tượng trước mặt dọa ngây người.

Hiện trường chật kín người, không ít người tay còn cầm bảng đèn trong tay nữa.

Phương Viên không khỏi nói: "Không biết còn tương là mở nhạc hội nữa đó, nhiều người như vậy cũng quá khoa trương rồi đi."

"Mấy tương như thế nào, tất cả đều là đến xem Fin hết đấy."

Hà Nguyệt Tâm nhìn kỹ thì thấy trên bảng đèn tên gì cũng có, đều là tên tuyển thủ game chuyên nghiệp mà cô chưa từng nghe qua, nhưng phần lớn mọi người đều cầm bảng đèn có tên Fin cả.

Trước cổng soát vé xếp thành hàng dài, xung quanh còn bày không ít hàng bán rong nữa, hàng nào cũng vây kín người cả.

Phương Viên thấy có chỗ trống liền chen vào nhìn thử, thấy hàng này bán đều là bảng đèn và banner tiếp ứng cả.

Ở đây ồn đến không được, Triệu Nghệ lớn tiếng nói: "Hay là tụi mình cũng mua một cái đi?"

Hà Nguyệt Tâm nhìn hàng bán đồng không khê hở trước mặt, vừa tính nói khỏi đi, lời còn chưa nói ra khỏi miệng thì Phương Viên đã hưng phấn chen vào trong rồi.

Một lát sau Phương Viên liền cầm 3 cái bảng đèn chen ra, đưa cho mỗi người một cái, trên mỗi tấm bảng đều có một chữ cái, hợp ba chữ cái lại vừa đúng ra chữ FIN.

Triệu Nghệ vỗ mạnh vào vai Phương Viên một cái: "Tuy rằng tao thấy làm vậy hơi ngốc, nhưng thân thủ mày nhanh thật đấy, như vậy mà cũng chen vào được."

Phương Viên thân làm fan mới lọt hố eSports, lúc này hưng phấn đến không được.

Hà Diễn Lạc mặt đeo khẩu trang nhìn cảnh tượng người chen người thông qua cửa kính, quay đầu lại nhướn mày nhìn Bảng Dực đang nín chặt áo trước ngực nói: "Coi hay không?"

Lòng muốn chết Bảng Dực cũng có luôn rồi, ông biết Hà Diễn Lạc muốn rời khỏi đây nên mới vội vàng chạy về, ai biết được chưa nói được hai câu thì Hà Diễn Lạc liền bắt ông coi đồ rồi.

Không vì gì khác, chỉ vì mặt của Hà Diễn Lạc quá rêu rao rồi, đặc biệt trên người còn mặc đồng phục của đội SK nữa, nếu như cứ vậy mà đi ra ngoài thì chẳng phải là nói thẳng vào mặt người khác là tối nay Fin đi ra khỏi chỗ thi đấu không tính tham gia thi đấu nữa hay sao?

Ngoài đó phần lớn đều là fan vì Fin mà đến cả.

Trong lòng Bảng Dực không tán đồng, nhưng trước mặt Hà Diễn Lạc ông có chút sợ: "Như vậy.....không được tốt lắm đâu."

Ông tiếp tục khuyên nhủ: "Thi đấu xong rồi đi cũng được mà, em gái cậu không phải bị thương ở chân sao, nói không chừng bây giờ đã khỏi rồi, nhất định phải đi ngay bây giờ sao?"

"Hơn nữa bây giờ còn 1 tiếng nữa là thi rồi, nếu như cậu về không kịp thì phải làm sao đây?"

Hà Diễn Lạc không quan tâm, giọng điệu cũng thờ ơ vô cùng: "Nếu không về kịp thì cho bọn nó tự lên đi, ngay cả DP cũng đánh không thắng nổi thì cuộc thi Âu Châu cuối năm bọn nó cũng không cần đi nữa là vừa."

"....."

Phân lượng của cuộc thi này đích thực là không lớn, trên mạng bỏ phiếu đoán xem ai là quán quân thì SK càng giành được hạng nhất với số phiếu áp đảo nữa. Thắng lợi tối nay của SK là điều hiển nhiên trong lòng mọi người, không có nguyên do gì khác cả, vì những đội tham gia thi còn lại hoàn toàn không đủ trình.

Nếu như SK thiếu Hà Diễn Lạc thế nhưng ngay cả DP cũng đánh không thắng nổi thì đích thực là không cần thi đấu ở Châu Âu nữa.....

Bảng Dực im lặng trong giây lát, trong lòng mặc niệm cho những đội viên còn lại trong đội.

Nhưng việc mà Hà Diễn Lạc đã quyết định rồi thì không ai có thể thay đổi được cả.

Mất thấy khuyên không được rồi, ông thờ dài một hơi, thỏa hiệp: "Được thôi, được rồi, tôi coi."

Ông nhận mệnh bắt đầu cởi áo vest ra.

Hà Diễn Lạc thấy ông thức thời thì nghiêng đầu lạnh nhạt nhìn về phía cửa soát vé. Có rất nhiều cô gái trẻ tuổi đến xem thi đấu, nhìn giống học sinh cấp ba, bây giờ chắc Hà Nguyệt Tâm cũng lớn như bọn họ vậy.

Chân bị thương luôn rồi sao?

Rốt cuộc nghiêm trọng đến đâu đây?

Vừa nghĩ đến đây thì lông mày anh lại bắt gặp mà nhíu chặt lại với nhau.

Cô gái cầm bảng đèn đứng xếp hàng chờ vào trong, bảng đèn ôm trong lòng còn là tên anh nữa.

Cô gái ôm bảng đèn chữ "T" mặc một bộ váy liền màu xanh lam, lúc di chuyển còn để lộ xương quai xanh tinh tế và đường nét vai cổ ưu mỹ nữa, váy thắt chặt giữa eo, làn váy suông dài từ phần eo xuống, tóc cô gái xõa sau lưng, cô gái xoay đầu nói chuyện với cô gái phía sau mình, lộn tóc một bên thuận theo động tác của cô mà rơi xuống, lộ ra gương mặt nhỏ nhắn đường nét tinh tế. Da cô gái trắng như sữa, bị đèn trên đầu chiếu xuống, cả người cô gái như đang phát sáng vậy.

Tầm mắt Hà Diễn Lạc khựng lại.

Bảng Dực đã cởi áo vest ngoài ra rồi vút vào tay Hà Diễn Lạc, nhưng Hà Diễn Lạc không có nhận, ánh mắt anh vẫn nhìn chằm chằm về phía xa.

Bảng Dực không hiểu gì cả nhìn động tác như bị bấm ngừng của anh: "Sao vậy?"

Hà Diễn Lạc đột nhiên cười lên một tiếng.

"Không cần nữa rồi."

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cung Chiều Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Sau khi Hà Nguyệt Tâm thông qua công soát vé xong thì thuận theo bảng chỉ dẫn mà vào bên trong hội trường.

Hà Nguyệt Tâm vừa khần trương lại có chút hiếu kỳ, kiếp trước cô cũng từng chơi qua game PUBG, nhưng chơi không nhiều lắm, vẫn dừng lại ở giai đoạn người mới, nên càng đừng nói đến những cuộc thi giành cho những tuyển thủ chuyên nghiệp như thế này. Đây vẫn là lần đầu tiên cô đi xem cuộc thi của tuyển thủ chuyên nghiệp đây.

Triệu Nghệ khác với Hà Nguyệt Tâm và Phương Viên, game gì cô cũng chơi cả, số giờ chơi PUBG bây giờ chắc cũng được mấy trăm tiếng rồi, thậm chí khi không có việc làm thì cũng sẽ đi xem live stream game của tuyển thủ chuyên nghiệp, mấy kỹ thuật trong game cô đều biết hết cả. Cuộc thi đấu của SK cô cũng đã từng đến coi mấy lần rồi, sau khi xem xong thì lập tức chuyển mình thành fan luôn.

Mỗi thành viên trong đội cô cũng đều hiểu đôi chút, đặc biệt là Fin. Những video chơi game của Fin được lưu truyền trên mạng cô đều coi qua một lần rồi, Fin live stream không nhiều, nhưng chỉ cần Fin live stream thì cô nhất định sẽ coi cho bằng được.

Chỉ là khoảng thời gian trước SK tập thể đến Nga tập huấn cô đã rất lâu không xem live stream với hiện trường thi đấu của Fin rồi.

Cô hưng phấn hơn rất nhiều so với hai người con lại, hoàn toàn hòa nhập tâm thái bé fan nhỏ của Fin rồi.

Ba người còn chưa vào trong thì liền bị một nhân viên ngăn lại.

Trên cổ người đó treo thẻ công tác, trên người mặc quần áo của nhân viên, mắt nhân viên nhìn quét qua mặt ba người, lúc quét đến mặt Hà Nguyệt Tâm thì dừng lại 2 giây: "Chúc mừng ba em, ba em là khán giả thứ 66 vào xem cuộc thi đấu hôm nay, có thể miễn phí lên chỗ ngồi VIP."

Ba người quay mặt nhìn nhau, mắt ai nấy đều mở lớn ra hết cỡ.

Vé của bọn họ chỉ là vé ngồi bình thường thôi, hơn nữa còn là chỗ ngồi hơi xa nữa, căn bản là không thể nhìn rõ được bộ dạng mấy người trên sân khấu, chỉ có thể xem thông qua màn hình lớn thôi.

Bây giờ bọn họ có thể miễn phí lên VIP ư? Còn có loại chuyện tốt này nữa à?

Triệu Nghệ có chút cảnh giác: "Thật không đó?" Bọn họ đã vào bên trong rồi, còn có thể có loại chuyện tốt này nữa sao?

Nụ cười trên mặt nhân viên có chút ngưng trệ, hồi nãy lúc Bàn Dục nhờ cậu cậu cũng có chút không hiểu, Bàn Dục chỉ nói mấy bé này là bạn của ông ấy, nói là muốn gây bất ngờ cho người ta, cho nên cậu mới đồng ý.

Cậu nhét đồng vé VIP vào tay Triệu Nghệ: "Mấy em tự xem đi, ba vé, đều có mã chống trộm cả. Cái này không phải là làm giả đâu ha?"

Ba người chụm đầu lại nhìn vé, xác nhận là thật rồi Triệu Nghệ mới cười lộ 8 cái răng: "Cám ơn nha."

Phương Viên có chút choáng váng, cô không dám tin, vận khí bọn họ tốt vậy sao? Lần đầu tiên cô đi xem thi đấu thì đã trúng thưởng rồi ư?

Hà Nguyệt Tâm cũng chưa phản ứng lại kịp, đợi ba người tìm được chỗ ngồi ghi trên vé và ngồi xuống luôn rồi thì cô vẫn còn có chút lơ mơ.

Cách chỗ ngồi VIP một cái lan can chính là chỗ ngồi đợi lên sân khấu của tuyển thủ.

Đội cách bọn họ gần nhất chính là những thành viên mặc chiến phục của SK.

Phương Viên níu chặt tay Hà Nguyệt Tâm đang ngồi ở giữa, cô sắp ngất đến nơi rồi.

Bọn họ trúng vận may gì vậy? Thế nhưng lại trúng cả vé VIP nữa chứ??

Còn có thể ngồi gần đội SK tới vậy nữa chứ, cô sắp chết rồi!

Khoảng cách 1m cũng không tới nữa.

Triệu Nghệ cũng siết chặt tay Hà Nguyệt Tâm, cô cũng có chút kích động, mắt nhìn chăm chăm đội viên SK trước mặt.

Cô nhỏ giọng phổ cập thông tin của từng người một cho Hà Nguyệt Tâm và Phương Viên nghe.

Giới thiệu được một nửa, cô ngừng lại: "Í, không thấy Fin."

Phương Viên nói: "Có phải là sắp lên thi đấu nên đang ở sau cánh gà không?"

Triệu Nghệ gật đầu: "Có khả năng." Nói xong cô giống cổ lên đếm số người, quả thực là mấy người lên thi đấu đều không ở đây.

Cô thở dài một hơi, thấy có chút tiếc: "Thật đáng tiếc, không có nhìn thấy Fin."

Hà Nguyệt Tâm thấy Triệu Nghệ và Phương Viên đều hưng phấn như vậy, hai người đều nhìn như fan muốn gặp thần tượng, cô thấy có chút buồn cười: "Bà thích Fin đến vậy ư?"

Triệu Nghệ: "Đó là đương nhiên rồi! Có Fin thì mới tính là tiền vé bỏ ra đáng chứ!"

Phương Viên nhỏ giọng sấp lại bên tai Hà Nguyệt Tâm nói: "Hơn nữa, nghe nói Fin cực kỳ đẹp trai!"

Nói đến chữ đẹp trai thì giọng Phương Viên đều có chút run luôn rồi.

Lúc ban đầu khi Tôn Càn phổ cập thông tin của Fin cho cô nghe thì cô đích thực là bội phục kỹ thuật của Fin, nhưng điều khiến cô thực sự thích Fin là bởi vì Tôn Càn cho cô xem hình của Fin.

Trên hình Fin đứng chung với những thành viên khác, anh mặc chiến phục màu xanh trắng của SK, đứng ở vị trí trung tâm, Fin trời sinh có chút ốm, bên trong chiến phục mặc một cái hoodie, nhìn có chút rộng thùng thình, đầu tóc anh có chút rối, tóc mái che đi một phần mắt, nhưng những phần mắt lộ ra còn lại đều vô cùng tinh tế, mí mắt anh nửa nhắm nửa mở nhìn có chút không có tinh thần, có chút không tập trung, hình như là không muốn chụp hình thì phải.

Nhưng trong tám hình chụp chung của một tập thể thì nhìn một cái chỉ chú ý được mỗi mình anh thôi.

Hà Nguyệt Tâm ừ một tiếng đồng ý với Phương Viên, tuyển thủ chuyên nghiệp cộng thêm vẻ ngoài đẹp trai chính là những điều mà Fin có thể hút được nhiều fan như vậy, chỉ cần nhìn số lượng fan trong hội trường là có thể thấy được điều đó.

Nghe nói trong giới eSports, người biết chơi game rất nhiều nhưng chơi tốt như Fin thì ít, và người đẹp trai như Fin thì lại càng ít hơn.

Cô thực sự có chút hiếu kỳ, Fin nhìn ra sao vậy.

Thật ra thì anh ba cô cũng rất là đẹp trai, cho dù là lúc suy sụp nhất thì cũng vậy, lúc anh dùng ánh mắt lười nhác nhìn người khác thì ánh mắt đó cứ như như có như không lay động tim người khác vậy.

Tuy rằng hình như anh ba tự mình không nhận thức được điều đó.

Tướng tá của anh ba không biết so với Fin thì như thế nào nhỉ.

Khu nghỉ ngơi của SK lại ngồi vào thêm một người nữa, trước khi Bàn Dục ngồi xuống thì nhìn về phía chỗ VIP một cái, thấy Hà Nguyệt Tâm, Phương Viên và Triệu Nghệ thì lập tức nhiệt tình điên cuồng vẫy tay với ba người họ.

Ông thấy ba người họ ngồi vào vị trí của ba tấm vé mà ông đưa rồi thì an lòng ngay, lỡ như mà nhân viên kia làm hư chuyện thì chắc Fin sẽ mẫn chết ông mất.

Em gái ruột của cậu ta đến xem cậu ta thi đấu, chỉ có thể ngồi ở ghế ngồi bình thường thôi thì sao mà được chứ.

Phương Viên thấy hình như Bàn Dục đang vẫy tay với bọn họ thì cô kinh hoàng ngay, khẩn trương ôm chặt cánh tay Hà Nguyệt Tâm: "Nguyệt Tâm, chính là người đó đó!"

Hà Nguyệt Tâm nghiêng mặt qua nhìn Phương Viên: "Cái gì?"

Phương Viên trừng lớn mắt, có chút kinh ngạc và lấy làm lạ: "Chính là ông ta, cái người hỏi thăm tin tức của bà trước cổng trường đó."

Nhưng người đó tại sao lại ngồi tại khu nghỉ ngơi của SK chứ?

Triệu Nghệ nhú mày nói: "Mày xác định là mày không nhìn nhầm chứ? Người đó tên là Bàn Dục, là huấn luyện viên của SK."

Phương Viên ngây người: "Hả?"

Người hỏi thăm tin tức của Hà Nguyệt Tâm thế nhưng lại là huấn luyện viên của SK ư?

Huấn luyện viên của SK hỏi thăm tin tức của Hà Nguyệt Tâm để làm gì?

Hà Nguyệt Tâm cũng mặt đầy nghi hoặc, cô cũng có quen biết gì người đó đâu.

Cô nhú chặt hai đầu lông mày lại, có chút không hiểu chuyện gì đang xảy ra lắm. Lúc này âm nhạc trên sân khấu vang lên, giai điệu có chút sôi nổi, cuộc thi sắp bắt đầu rồi.

Âm nhạc làm gián đoạn suy nghĩ của cô rồi cô liền không nghĩ tiếp nữa, tầm mắt hướng về phía sân khấu.

Dưới màn hình lớn là bàn thuyết minh. Xung quanh bàn thuyết minh được bao bọc bởi kính cách âm, bên trong đặt 4 cái máy tính.

Người thuyết minh nói câu mở màn khuấy động bầu không khí trong hội trường lên, đợi khuấy động không sai biệt lắm thì mới bắt đầu mời tuyển thủ lên sân khấu và lần lượt giới thiệu thành viên của hai đội.

Trước tiên là thành viên của đội SK.

Người thuyết minh nói giọng Phở Thông chuẩn, mỗi câu đều hơi lên giọng ở cuối câu, phát âm còn mang chút hướng thời thượng, rất biết cách làm sôi động bầu không khí.

"Trước tiên xin long trọng giới thiệu chiến đội kim bài liên tục giành được 3 lần quán quân thế giới, đội trưởng chiến đội SK Fin!"

Vừa dứt lời thì cả hội trường liền bị tiếng hò hét và hoan hô nhấn chìm.

Hà Nguyệt Tâm nhin không được vừa định bịt lỗ tai lại thì liền bị gương mặt xuất hiện trên màn hình lớn chiếm lấy tầm nhìn.

Tấm hình hiện lên rõ ràng là chụp bắt chợt, tư thái cả người Fin đều lười biếng, không mấy để tâm nhìn vào ống kính.

Hà Nguyệt Tâm ngây người, cứ như bị ai định hình vậy.

Đội chút, đó không phải là anh ba của cô sao?

Bên tai là tiếng hò hét của Phương Viên, Triệu Nghệ cũng có chút kích động, nhưng không có trực tiếp hét hò như Phương Viên, nhưng bàn tay khẽ nắm chặt lại có chút run lấy bầy.

Phương Viên lắc lắc cánh tay của Hà Nguyệt Tâm, khắc chế không được kích động trong lòng: "Sao nào? Fin có đẹp trai không? Tôi đã nói là anh ấy rất đẹp trai mà."

Hà Nguyệt Tâm nhỏ giọng nói: "Ừm.....quả thực.....đẹp trai....."

Cô còn muốn so sánh Fin với anh ba cô nữa chứ, kết quả sao nào, Fin chính là anh ba cô.

Thế là hôm nay cô đến xem thi đấu thể nhưng lại xem đúng thi đấu của anh ba cô ư?

Đội cô bình tĩnh lại thì cô thấy có chút hên, may mà cô đến xem thi đấu rồi. Trước đó cô muốn kêu anh ba về nhà sớm chút, nhưng bị cái là tìm không thấy tung tích của anh ba.

Bây giờ hên xui may rủi thế nào mà đụng phải anh ba rồi, cô phải nghĩ cách gặp anh ba một mặt mới được.

Nhưng vấn đề là, anh ba cô hình như không biết cô đến xem thi đấu thì phải.

Tiếp sau đó đến là giới thiệu những tuyển thủ khác, Hà Nguyệt Tâm đều không còn lắng nghe nữa, bây giờ trong đầu toàn nghĩ về chuyện của anh ba cô, cô chưa có phương thức liên lạc của anh ba, phải làm thế nào gặp anh ba đây, chẳng lẽ lên vào sau cánh gà sao?

Nhưng sau cánh gà nghe nói là không phải nhân viên thì miễn vào.

Sau khi giới thiệu xong thì thành viên hai đội bước vào chỗ, đợi tất cả thành viên vào chỗ rồi thì bầu không khí trong hội trường càng cao trào hơn nữa, trên màn hình lớn đều quay cận cảnh mặt của tất cả thành viên.

Hà Diễn Lạc ngồi tại vị trí gần bàn thuyết minh nhất, anh lấy túi đựng phụ kiện ngoài trên vai xuống, gán tai nghe, bàn phím, con chuột vào máy tính trước mặt.

Sau đó làm như vô ý lia mắt nhìn xuống dưới sân khấu một cái.

Máy quay lần lượt lướt qua mặt của từng thành viên, khi trên màn hình lớn xuất hiện gương mặt của Fin thì tiếng hoan hô trong hội trường cũng nhiệt liệt hơn thấy rõ.

Ban tổ chức có chút thiên vị, thành viên nào nổi tiếng hơn thì số lượng cảnh quay và thời gian sẽ càng dài hơn.

Lúc Fin nhìn xuống dưới sân khấu một cái, thì càng bị máy quay bắt được rõ ràng và chiếu lên màn hình lớn.

Nhất thời đám fan dưới sân khấu liền kích động đến không biết ra hình dạng gì nữa, lập tức hô khẩu hiệu tiếp ứng của Fin lên ngay.

Mỗi lần thi đấu Fin đánh xong liền đi ngay, không thèm tương tác gì với fan cả, từ khi nào anh đã biết đặc biệt nhìn xuống dưới sân khấu như vậy rồi cơ chứ?

Hà Diễn Lạc làm như vô ý nhìn về phía ghế VIP một cái, lúc thi đấu anh thiếu đi sự không để tâm, trong mắt thêm phần chăm chú hơn ngày thường.

Trên màn hình lớn có thể thấy rõ từng biểu cảm nhỏ trên mặt anh, lúc Hà Diễn Lạc nhìn xuống sân khấu một cái, tầm mắt dừng lại tại một nơi nào đó, sau đó khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhẹ.

Động tác nhỏ nhoi này lập tức khiến fan nỗ lực cầm chừng.

"Fin đã nhìn về chỗ tôi rồi, anh ấy cười rồi AAA! Có phải là đang nhìn tôi không? AAAAA, tôi chết mất!"

Hà Nguyệt Tâm nhìn không được bật lở tại lại, đằng sau cô là đoàn tiếp ứng của Fin, ánh mắt hồi nãy của Fin đúng lúc nhìn về phía này, đoàn tiếp ứng phía sau liền như bị tiêm máu gà vậy.

Triệu Nghệ bình tĩnh hơn nhiều, cô í một tiếng: "Tại sao tao cảm thấy Fin nhìn về phía bên này vậy?"

Hà Nguyệt Tâm "....."

Không biết có phải Hà Nguyệt Tâm nhìn lầm không, hoặc là do khoảng cách quá xa, khoảnh khắc hồi nãy hình như cô và anh ba đã nhìn nhau rồi, chỉ là anh ba rất nhanh liền dời tầm mắt ra chỗ khác ngay, cô cũng không xác định là anh ba có phải đã phát hiện ra cô không nữa.

Thành viên SK hôm nay bước chân bước lên sân khấu rất nhẹ nhàng, bọn họ cầm phụ kiện ngoài vào máy xong còn có tâm tư vẫy tay với fan bên dưới nữa.

Không vì gì cả, chỉ vì hôm nay Hà Diễn Lạc hòa nhã đến lạ thường, cũng không lên tiếng uy hiếp bọn họ, ngược lại còn khiến người khác cảm thấy hòa nhã đến kinh hãi.

Mỗi lần thi đấu bọn họ sợ nhất là phạm lỗi, bởi vì mỗi lần phạm lỗi thì sau đó bọn họ phải đối mặt với đợt huấn luyện cấp địa ngục.

Nhưng hôm nay trước khi lên đây thì Hà Diễn Lạc thế nhưng lại nói với bọn họ là: "Thả lỏng đi, cứ đánh như khi huấn luyện hằng ngày là được."

Tuy rằng cách nói này khác với Hà Diễn Lạc thường ngày, bọn họ cũng thấy nghi hoặc, nhưng vẫn khiến bọn họ hết khẩn trương và áp lực.

Hà Diễn Lạc đeo tai nghe lên, bầy con chuột và bàn phím vào chỗ khiến mình thoải mái nhất rồi ngồi dựa lưng vào ghế.

Hoàn toàn khác với tâm thái thi đấu bình thường, thi đấu đấu nhiều rồi anh cũng sẽ có chút mệt mỏi, cũng tê liệt. Nhưng hôm nay anh lại cảm nhận được nhiệt huyết sôi trào mà lâu rồi chưa thấy.

Bởi vì em gái đang xem anh thi đấu.

Không biết em gái thấy anh chơi game thì sẽ nói gì nhỉ?

Cho dù xem không hiểu thao tác của anh thì chắc em gái cũng có thể hiểu anh lợi hại đến thế nào thông qua trạng thái của mọi người trong hội trường.

Anh có một cảm giác khẩn trương nhiệt huyết sôi trào khi em gái bước chân vào thế giới mà anh yêu thích, vừa khẩn trương lại vừa khiến anh hưng phấn.

Bản đồ thi đấu của hai đội nhỏ hơn bình thường luyện tập rất nhiều, nhưng vật tư thì đa số đều phân bổ như nhau.

Đã đến chỗ chỉ định nhảy dù. Các thành viên lần lượt nhảy dù.

Ban đầu là thời kỳ lộn trang bị, đối thủ rõ ràng là nhảy dù ở chỗ khác bọn họ, vào bản đồ đã 5 phút rồi vẫn không thấy kẻ địch nào cả.

Bọn họ yên tâm lộn trang bị, mãi đến khi cả đám đều lộn đến nỗi ai nấy đều ứ nu.

"Đã tìm thấy xe chưa?" Bên tai truyền đến giọng nói không hoang mang không gấp gáp của Hà Diễn Lạc.

Lập tức có người đáp ngay: "Tìm thấy rồi."

Trên bản đồ hiện một cái định vị, tất cả mọi người lập tức tập hợp về chỗ đó ngay.

Hà Diễn Lạc ngồi lên ghế lái, đợi tất cả thành viên lên xe hết liền lái xe về phía cầu.

"Bây giờ qua đó luôn à?" Đồng đội có chút không quá chắc chắn.

"Bên kia có mai phục chúng ta ở đâu không?"

Cả đội đều nghe theo chỉ huy của Hà Diễn Lạc, nhưng trên cầu ít đồ che chắn, tiếng xe lại to, điều này tương đương với việc nói cho đối thủ biết vị trí của mình.

Lỡ như bị đối phương mai phục thì chẳng phải là bọn họ bị chết chùm sao?

Hà Diễn Lạc nhìn chăm chăm màn hình, động tác trên tay không ngừng: "Cái tao muốn chính là bọn nó mai phục rồi."

Một viên đạn đánh thẳng lên thân xe, đối phương rất rõ ràng là đã phát hiện ra sự tồn tại của bọn họ rồi, nên lập tức nổ súng về phía bọn họ.

Hà Diễn Lạc phán đoán phương hướng viên đạn bay đến, khống chế xe chạy theo đường zigzag. Game này không những khảo nghiệm thuật bắn súng mà còn khảo nghiệm kỹ thuật lái xe nữa.

Đạn không ngừng bay ngang bên cạnh, nhưng không có viên nào đánh trúng vào xe lần nữa cả.

Xe lái tới chỗ trú giữa cầu thì mọi người xuống xe hết.

Vừa xuống xe, thì vật chắn trước mặt lập tức vang lên tiếng đạn đánh trúng. Đối phương đã biết vị trí của bọn họ, hiển nhiên là không chỉ một người đang bao vây bọn họ.

Màn hình lớn chuyển cảnh sang màn hình máy tính của Hà Diễn Lạc, tất cả thao tác trong game của Hà Diễn Lạc khán giả đều nhìn thấy rõ ràng

Hà Diễn Lạc linh hoạt tiến hành nhắm chuẩn, một cái đầu trời lên từ chỗ trú đối diện, một phát bắn trúng đầu của đối phương.

Mấy giây sau, màn hình Hà Diễn Lạc liền hiển thị.

【Bạn đã dùng súng M416 bắn bẻ đầu DP_KzzZ.】

Cả hội trường lập tức bùng cháy cả lên. Thuật bắn súng của Hà Diễn Lạc thì khỏi phải nói rồi, nhắm bắn cực chuẩn, tỉ suất bắn trúng cực cao!

Bị Hà Diễn Lạc bắn chết một người, bây giờ bên đội đối phương chỉ còn lại ba người, còn SK thì vẫn còn bốn người.

4 vs 3, thế cực cực tốt.

Thần sắc trên mặt các thành viên SK đều thả lỏng vô cùng. SK bọn họ đã liên tục giành quán quân ba mùa rồi, DP thì sao? Năm ngoái ngay cả chung kết cũng không vào nổi.

Cho nên bọn họ đều không có chút cảm giác khẩn trương nào cả, đều coi như đang luyện tập thi đấu thôi.

Sau khi chết mất một người thì đối phương rõ ràng là có chút quéo rồi, những người còn lại rút sạch sẽ luôn.

Sau khi SK mò qua cầu rồi thì chui vào trong phòng. Sau khi soát hết cả căn phòng thì ngồi xổm trước cửa sổ, nhắm chuẩn phía đối diện.

Cửa sổ bên đối diện có bóng người xẹt qua.

"Có người trong khu nhà đối diện. Đã vào trong phòng rồi."

Hà Diễn Lạc ừm một tiếng. Vị trí của bọn họ bây giờ rất gần đối diện. Bây giờ thành viên hai đội mỗi bên chiếm một tòa nhà.

Đối với đối phương mà nói, thế cực không quá tốt, hiển nhiên là không thích hợp để bọn họ cứng đối cứng. Cho nên đối phương chọn cách ở trong phòng và nhắm chuẩn đối diện, đối diện mà có người ló đầu ra là bọn họ bắn bẻ đầu ngay.

Bọn họ đang đợi khu an toàn đổi mới.

Nếu như mà đổi mới đến chỗ bọn họ thì cơ hội bọn họ liền lớn hơn rất nhiều.

Giọng nói MC cũng có chút kích động: "Sau khi DP tổn thất một người thì chiến thuật đã bảo thủ hơn rất nhiều, xem ra là đang đợi khu an toàn đổi mới. Nhưng mà cái chuyện khu an toàn này cũng phải coi mặt nữa, nếu như đổi mới tới bên DP thì cho dù SK 4 đối 3 thì cũng sẽ có chút nguy hiểm. Nhưng nếu như là ở bên SK thì DP sẽ thua chắc rồi."

Thời gian vừa đến, khu an toàn bắt đầu đổi mới.

MC kinh ngạc nói: "*Vòng trời phạt 天譴圈!"

(*Vòng trời phạt 天譴圈: Tui là tui không biết nó là cái gì rồi đấy, baidu thì nó nói là vị trí đang ở không nằm trong khu an toàn.)

"DM!" Thành viên SK nhin không được mắng một câu.

Khu an toàn đổi mới ở chỗ đối phương, cho nên bọn họ phải nghĩ cách rời khỏi căn phòng này để *chạy độc 跑毒, nếu không thì sẽ bị độc chết.

(*Chạy độc 跑毒: từ lỏng mạng, dùng để nói là phải chạy vào trong khu an toàn trong khoảng thời gian quy định, nếu không thì sẽ bị trúng độc và rớt máu dần dần đến khi tử vong. Nói về cách làm của người chơi để tránh bị độc chết)

Nhưng mà một khi rời khỏi phòng không còn gì để che chắn thì rất dễ trở thành bia sống.

Triệu Nghệ cũng nhin không được tỏ tào một câu: "Vận cứt chó gì vậy không biết."

Hà Nguyệt Tâm nhú chặt hai đầu lông mày lại, tay nhin không được siết chặt lại, cô không hiểu những thứ này là gì cho lắm, nhưng thế cục hình như là không lạc quan với bên anh ba lắm. Khiến cho cô cũng khăn trương đến không được.

"Thật thú vị." Hà Diễn Lạc cười nhẹ một tiếng.

Vốn tưởng rằng là ván thắng chắc rồi, ai biết được là vận khí lại kém như vậy, đụng trúng vòng trời phạt. Tuy rằng đối phương thiếu mất một người, nhưng cũng không nhất định là sẽ thua.

Giọng nói Hà Diễn Lạc truyền đến bên tai các thành viên SK, giọng nói ôn hòa, không có chút khăn trương nào cả: "Tôi giúp mấy cậu chống đỡ. Mấy cậu chạy qua đó trước đi."

Các đội viên có chút chán chừ, đối diện có ba người, một mình Hà Diễn Lạc chống đỡ nổi không?

Nhưng cái nghi hoặc này lập tức bị bọn họ xua đi ngay, Hà Diễn Lạc là đội trưởng, đừng hỏi tại sao, nghe theo đội trưởng là được.

Ba người quăng mấy quả lựu đạn liền vào chính giữa đường đi, đội khói bay lên mịt mù thì lập tức xông về phía đối diện.

Bên cửa sổ đối diện thấy vậy liền có người ló đầu ra nổ mấy phát súng vào giữa đường.

Hà Diễn Lạc nhếch mép cười, anh thích nhất chơi nhân vật súng bắn tía, không vì gì cả, chỉ vì có thể một phát súng bắn chết một người, dứt khoát lưu loát.

Mỗi phát súng của Hà Diễn Lạc đều đánh đối phương ra máu, một người ngồi thụp xuống nóc thuốc, bên cửa sổ khác lại có người ló đầu ra. Đối diện có ba người, Hà Diễn Lạc không ngừng thay đổi phương hướng và góc nhìn, cũng không có chút hoảng loạn nào cả, thuật bắn súng vững đến không được.

Đánh tới đối phương hoàn toàn không dám ló đầu ra nữa.

【SK_Deer thành công kích sát DP_yw88.】

"Xong." Trong tai nghe truyền đến giọng nói hưng phấn của đồng đội.

Sau khi ba người mò vào tòa nhà đối diện liền trực tiếp giải quyết một người ngay. Bên DP bây giờ chỉ còn lại hai người thôi, còn bên bọn họ vẫn trong trạng thái full người.

Lại thiếu mất một thành viên, DP liền muốn rút lui.

Hà Diễn Lạc cũng đã thành công vào vòng an toàn rồi.

【DP_sanyue bắn trúng SK_Alger.】

Trên màn hình lập tức hiện lên thông báo.

Hà Diễn Lạc nhíu mày hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Bên tai truyền đến giọng nói của Alger, giọng cậu ta có chút hoảng loạn: "Em phán đoán nhầm vị trí tiếng bước chân nên trúng vào mai phục của bọn họ."

Hà Diễn Lạc nhíu chặt mày lại. Lúc thi đấu xảy ra sai sót cũng là điều khó tránh khỏi. Nhưng sai sót trong thời điểm then chốt như vậy thì xác thực có chút mất trình.

"Mày đang ở đâu?" Deer hỏi.

"Trên lầu 2."

Hỏi xong, Deer liền chuẩn bị mò lên đó.

Hà Diễn Lạc lập tức nói: "Đừng đi."

Ai biết được còn chưa nói xong thì trên màn hình đã hiển thị.

【DP_sanyue đã thành công kích sát SK_Alger.】

【DP_MonkeyX đã thành công kích sát SK_Deer.】

Hà Diễn Lạc: "....."

Một chút ưu thế mới có được hồi nãy, trong nháy mắt mất hết.

MC cũng thờ dài một hơi: "Thua do khinh địch. Xem ra lứa thành viên trẻ tuổi của SK vẫn rất là thiếu kinh nghiệm. Cho dù là SK đi chăng nữa, thì chỉ cần không chú ý chút thôi thì vẫn có thể thua như thường."

Hai thành viên bị đánh chết mặt đầy hổ thẹn không dám nhìn Hà Diễn Lạc. Trước lúc thi đấu bọn họ vẫn cảm thấy thắng DP chỉ là chuyện nhỏ thôi, bây giờ lập tức bị vả mặt rồi.

Nghĩ tới việc sau khi trở về sẽ phải đối mặt với huấn luyện ma quỷ như thế nào thì sắc mặt hai người họ liền trắng bệch ngay.

Về sao cũng được trên mặt Hà Diễn Lạc biến mất không thấy, nhưng từ khóe môi khẽ nhếch của anh có thể thấy được có ý cười mà còn có lửa giận nữa.

Anh sắp bị hai thằng đồng đội tức đến phát cười rồi.

Bây giờ DP còn hai người, SK cũng còn hai người.

Trước mặt hai thành viên còn lại của DP không biết đang trốn ở chỗ nào. Nhưng tiếp sau đây khu an toàn lại bắt đầu đổi mới rồi.

Lại là vòng trời phạt.

"VL, có phải chúng ta sắp thua rồi không?" Thành viên còn lại cũng có chút hoảng loạn rồi, bàn tay cầm chuột có chút run rẩy.

Hà Diễn Lạc liếc nhìn cậu ta một cái: "Hoảng loạn cái gì?"

Anh tĩnh tâm lại, lắng nghe tiếng bước chân. Phán đoán vị trí của đối phương.

Hai bên cũng đến lúc quyết định thắng thua rồi, bốn người bước lại gần nhau, giờ chỉ đợi coi ai xảy ra sai sót thôi.

Những cái bóng xuất hiện trên mặt tường đều bị Hà Diễn Lạc đánh hụt máu rồi, nhưng khổ nỗi súng không đủ trình. Súng của đối phương rõ ràng là tốt hơn của anh nhiều.

Bây giờ chỉ còn so coi ai hết đạn khô máu trước thôi.

Thành viên còn lại của SK bởi vì xảy ra sai sót liên tục nên lượng máu cũng càng ngày càng ít đi, còn chưa kịp bổ máu cho mình thì đã ngã xuống rồi.

【DP_MonkeyX đã thành công kích sát SK_6666.】

MC kích động đứng phắt dậy: "SK lại chết thêm một người rồi, bây giờ chỉ còn Fin thôi! DP sắp lật ván rồi sao? Cuộc thi này thế nhưng sắp xảy ra kết quả bất ngờ rồi sao? SK bị DP giết đến trình độ này sao? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy? SK sắp thua rồi sao?"

Huấn luyện ma quỷ giành cho ba thành viên còn lại trong lòng hồi nãy lại tăng thêm mấy cấp, cái gì gọi là khinh địch, đây chính là khinh địch. Ba người đó đều là máu mới của chiến đội, kinh nghiệm thi đấu không phong phú như mấy thành viên lão làng. Khinh địch cũng là việc khó tránh khỏi.

Đây đều nằm trong phạm vi suy xét của anh rồi.

Tiếp sau đây đã đến thời khắc biểu diễn solo của anh rồi.

Anh một phát bắn trúng đầu của một người, một phát bắn rớt giáp của người ta.

Đối phương lập tức hoảng loạn ngồi thụp xuống tại chỗ.

Hà Diễn Lạc cười nhếch mép, chuẩn bị lùi thêm phát nữa thì vỏ đạn hiển thị là 0.

Động tác anh khựng lại, hết đạn rồi sao?

Trong hội trường nhất thời nổ tung lên.

Đội viên hết lần tới lần khác xảy ra sai sót thì cũng thôi đi, bọn họ đến là để xem Fin, chỉ cần kỹ thuật của Fin tốt là đủ rồi. Sự thật chứng minh Fin phát huy rất ổn định, trong tình huống ba thành viên đều gây cản trở vẫn có thể đánh cho đối thủ không dám đứng lên được.

Nhưng ai biết được trong thời khắc mấu chốt như vậy thì lại hết đạn chứ?

Hà Diễn Lạc đổi sang một khẩu súng khác, kết quả vẫn là hết đạn.

Triệu Nghệ thờ dài một hơi, mặt đầy lo lắng quay mặt nhìn nhau với Phương Viên một cái, trong mắt hai người đều hiện rõ rằng bây giờ phải làm sao đây?

Hà Nguyệt Tâm còn khấn trương hơn cả hai người nữa, tìm đập nhanh đến muốn nhảy ra ngoài, nhìn màn hình lớn đang phát hình ảnh màn hình máy tính của Hà Diễn Lạc không chớp mắt.

Cô quay đầu nhìn góc nghiêng khuôn mặt của anh ba trên sân khấu, bình thường anh ba đều ra về sao cũng được, nhưng bây giờ lại cực kỳ tập trung nhìn chăm chăm màn hình máy tính, tập trung toàn bộ tinh thần, cứ như thể giới trong màn hình là tất cả đối với anh vậy.

Phù hộ phù hộ anh ba cô nhất định phải thắng!

Hà Diễn Lạc lại đổi sang khẩu súng khác nữa, kết quả cũng không có đạn.

Hà Diễn Lạc cười rồi: "OK."

Thân là người sống sót duy nhất của SK, giọng nói của anh thông qua micro truyền khắp hội trường, giọng anh vừa trầm thấp lại mang chút lạnh lùng và bình tĩnh.

Anh hít sâu một hơi, ngữ khí tùy ý: "Bất quá cũng chỉ là hết đạn thôi, gặp chuyện cũng không nên hoảng loạn."

Giọng nói anh từng câu từng chữ truyền khắp hội trường, cả hội trường yên tĩnh đến kỳ lạ.

"Tiếp sau đây, là giáo trình quảng lữ đạn của Fin. Chỉ độc quyền tại đây thôi, không có chỗ nào khác có đâu."

Hà Diễn Lạc điều khiển nhân vật trong game, màn hình xoay cảnh đến nỗi khiến người khác hoa cả mắt, anh lưu loát chui vào trong phòng của đối phương, vòng qua sau cửa sổ.

Giọng nói Hà Diễn Lạc bình tĩnh, như đang thực sự giảng dạy cho mọi người vậy: "Trước tiên, bước đầu tiên, rút cái vòng tròn này ra, cũng chỉ là khóa an toàn."

"Sau đó," Màn hình xoay cảnh khác, góc độ này là đang ngửa mặt lên, nhắm chuẩn phía cửa sổ, Hà Diễn Lạc nói tiếp, "Tìm góc cho chuẩn xác, dừng lại một chút, đếm 1 2 3."

Hà Nguyệt Tâm nín thở, vô thức đếm 1 2 3 chung với anh ba.

Hà Diễn Lạc tiếp tục nói: "Cuối cùng, quăng ra ngoài."

Nhạc nền truyền đến một tiếng "Bùm".

Màn hình hiển thị thông tin mới.

【SK_Fin đã thành công dùng lữ đạn kích sát DP_sanyue.】

【SK_Fin đã thành công dùng lữ đạn kích sát DP_MonkeyX.】

【Chúc mừng SK_Fin sống sót đến cuối cùng, giành được phần thắng cuối cùng của cuộc thi hôm nay.】

Hội trường: "....."

MC: "....."

Hà Diễn Lạc dựa người ra sau ghế, tháo tai nghe ra, nhớ ra gì đó lại đặt micro liền bên tai nghe lên gần miệng, bổ sung thêm một câu: "Đừng rồi, nhắc nhở một câu, đừng có đại học theo giáo trình này, học rồi thì cũng không biết làm theo đâu."

Cả hội trường yên lặng mất 2 giây, sau đó liền truyền đến tiếng hét banh nóc nhà.

Triệu Nghệ và Phương Viên hưng phấn vô cùng.

Mặt Hà Nguyệt Tâm cũng kích động đến đỏ bừng, anh ba của cô quá lợi hại rồi đi!

Tuy rằng cô không hiểu cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng anh ba của cô quá lợi hại rồi đi!

Sau khi hội trường kích động xong, MC tỏ ý kêu mọi người im lặng, sau khi thi đấu xong vẫn còn một tiết mục nữa, đó là tương tác với khán giả.

Chọn ra MVP của cuộc thi hôm nay, sau đó random chọn một khán giả may mắn chơi một trận hữu nghị với tuyển thủ.

Đây cũng là vì kéo dài thời lượng, hấp dẫn mắt nhìn, khiến khán giả cảm thấy đáng với cái giá tiền đã bỏ ra để mua vé. Dù gì thì một trận thi đấu cũng chỉ không đến một tiếng, mà giá vé thì lại mắc, ban tổ chức cũng phải nghĩ ra tiết mục gì đó để hấp dẫn khán giả chứ.

MVP của hôm nay là Hà Diễn Lạc chắc rồi, ban giám khảo cũng bình chọn hết cho anh.

Tiết mục này đối với game thủ chuyên nghiệp mà nói, có cũng được không có cũng chẳng sao. Nhưng dù gì cũng là một tiết mục thả lỏng, ba thành viên còn lại của SK nghĩ lại mà rùng mình, may mà cuối cùng thắng rồi, nếu không thì trở về bọn họ sợ là phải mổ bụng tự sát quá.

Ban tổ chức đối với mọi người nói là chọn một người từ trong khán giả lên chơi một ván game với game thủ chuyên nghiệp, nhưng trên thực tế thì chỉ chọn từ trong ghế VIP ra mà thôi.

Đây là đặc quyền của khán giả trên ghế VIP, vì khán giả VIP bỏ tiền ra nhiều hơn!

Thi đấu xong tất cả game thủ đều ngồi tại chỗ không có rời khỏi, Hà Diễn Lạc hồ hững nhìn về phía Hà Nguyệt Tâm một cái, suy nghĩ có chút bay bổng, ban tổ chức sắp xếp anh chơi game với khán giả anh không phản đối, nhưng nếu như cản trở việc anh tìm em gái thì anh có ý kiến rồi đó.

MC đứng trên sân khấu đọc mã số ghế vừa rút random ra: "Số ghế của khán giả may mắn mà tôi rút được đó là, số 23 dãy thứ 2!"

Hà Nguyệt Tâm vẫn còn đang ngây người thì một ánh đèn chiếu thẳng lên người cô, cô vô thức đưa tay lên che mắt lại.

Phượng Viên trừng lớn mắt nhìn Hà Nguyệt Tâm, hưng phấn đưa cánh tay của Hà Nguyệt Tâm "Nguyệt Tâm, là bà đó!"

Cái này cũng quá may mắn rồi đi! Hôm nay bọn cô được ngồi lên ghế VIP cũng thôi đi, Hà Nguyệt Tâm còn là khán giả may mắn, được chơi game chung với Fin nữa chứ, đó là Fin đó.

Cô khóc rồi, cô hâm mộ quá đi mất!

MC đứng trên sân khấu hô thúc: "Mời vị khán giả này lên sân khấu!"

Hà Nguyệt Tâm ngây ngây ngô ngô đứng lên. Nửa ngày sau cô mới hoàn hồn lại, cô chỉ là đến xem thi đấu thôi mà, tại sao đột nhiên lại phải lên sân khấu chơi game rồi?

Đối tượng chơi chung còn là.....anh ba cô nữa chứ?

- -

Chương này toàn về game không, không biết dịch có đúng không mọi người ai thấy sai sót thì đừng ngần ngại mà comment cho mình biết nha.

Vì vấn đề cá nhân nên sau này mình sẽ dời lịch đăng truyện sang chủ nhật hằng tuần nha, mong mọi người thông cảm!

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cùng Chiều Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Hà Nguyệt Tâm có chút do dự bước lên sân khấu, thần sắc trên mặt có chút khó xử. Cô hoàn toàn không biết chơi cái game này.....

Kiếp trước có chơi qua nhưng đó là chuyện của kiếp trước, có chút thao tác nhất thời cũng không nhớ ra được.

Nhưng nếu như đã chọn trúng cô rồi thì cũng chỉ có thể mặt dày mà bước lên thôi.

MC bước ra khỏi bàn thuyết minh để có thể tương tác với khán giả may mắn.

Hà Nguyệt Tâm bước đến bên cạnh MC, lại thấy MC đang ngây người nhìn chằm chằm vào mặt cô, giọng của khán giả dưới sân khấu cũng nhỏ hơn rất nhiều một cách kỳ lạ.

Hà Nguyệt Tâm nghi hoặc khề nghiêng đầu, một lọn tóc nhỏ trên vai thuận theo động tác của cô lướt qua bên xương quai xanh của cô, khiến cho làn da của cô càng trắng trẻo như ngọc vậy, đẹp đến không thể tả.

"Sao vậy?"

MC lúc này mới hồi thần lại, đây là vận may gì vậy chứ, chọn khán giả may mắn cũng thôi đi, ai biết được thế nhưng lại chọn trúng một mỹ nữ như vậy chứ!

MC nhiệt tình hơn rất nhiều, giọng nói cũng có chút kích động: "Thứ lỗi cho sự thất thần của anh hồi nãy, anh chỉ là không thể tin được trong hội trường thi đấu hôm nay thế nhưng lại xuất hiện một mỹ nữ xinh đẹp đến vậy! Người chơi PUBG quả thực là mỹ nữ như mây mà!"

Được khen trước mặt nhiều người như vậy, Hà Nguyệt Tâm có chút xấu hổ siết chặt ngón tay lại.

Hà Diễn Lạc đã tháo tai nghe trên tai ra từ sớm rồi, những đồng đội sau khi thi đấu xong thì đã đi vào trong sau cánh gà rồi, bởi vì anh phải đấu game hữu nghị với khán giả may mắn nên mới không có rời khỏi. Lúc này trên sân khấu chỉ còn lại có một mình anh đang ngồi đó thôi.

Anh dựa lưng vào ghế, có chút thờ ơ nhìn chằm chằm về phía trước.

Anh nhướn mày, khóe miệng khẽ nhếch lên, hôm nay rất cuộc là ngày tốt gì vậy, thế nhưng lại có thể khiến cho em gái đến coi anh thi đấu, còn có thể chơi game chung với em gái nữa chứ, nói đi cũng phải nói lại kiếp trước hai anh em bọn họ còn chưa từng chơi game chung lần nào cả.

Khi trò chuyện với MC thỉnh thoảng Hà Nguyệt Tâm sẽ nghiêng mặt qua, khóe miệng mỉm cười, lúc em ấy cười lên mắt cong lên giống hệt em gái trong ký ức của anh.

Nhưng bây giờ do mặc một thân váy liền Hà Nguyệt Tâm nhìn rất là thực nữ và ngoan ngoãn, không giống thiếu nữ phát cáu, chống nạnh hận không thể búp anh một đám lúc trước.

Hà Nguyệt Tâm phát hiện ra ánh mắt của anh, cũng nhìn qua bên đó, ánh mắt hai người giao hội với nhau, khóe môi Hà Diễn Lạc nhếch lên một độ cong nhỏ, nhướn mày với cô, lộ ra một biểu cảm vừa hư hỏng vừa tà khí.

Tim của Hà Nguyệt Tâm đập lệch một nhịp, sau đó khẽ mím chặt môi, kiếp trước lúc anh ba muốn chơi xấu thì rất thích dùng biểu cảm này để nhìn cô.

Đội lất thi đấu, anh ba cô có khi nào sẽ không nể mặt cô không, se đề cô xuống đất mà chà đạp không vậy?

Thấy sắc mặt Hà Nguyệt Tâm đột nhiên thay đổi, Hà Diễn Lạc nắm khẽ nắm đấm che miệng lại, nhìn không được cười ra tiếng.

MC nhiệt tình đến nỗi khiến Hà Nguyệt Tâm có chút không chịu nổi, MC đưa micro cho Hà Nguyệt Tâm nói: "Phỏng vấn vị khán giả may mắn của chúng ta một chút, cho hỏi em chơi game này bao lâu rồi?"

Hà Nguyệt Tâm suy nghĩ một hồi, lần trước chơi game là trước khi trùng sinh, tính kỹ thì vẫn là lúc cô lên đại học nữa.

"Ba năm "

Nụ cười của MC càng sâu rồi, chọn được một mỹ nữ thì cũng thôi đi, còn là người chơi game này 3 năm rồi nữa! Xem ra cũng là một người chơi thâm niên rồi, mỹ nữ cộng thêm là người chơi thâm niên, tiết mục tối nay nói không chừng có thể làm cả hội trường bùng cháy đây.

MC cười nói: "Em không ngại nói cho mọi người biết em đã chơi được bao nhiêu tiếng rồi không?"

Hà Nguyệt Tâm nghiêm túc đếm một hồi: "4.....không.....3 tiếng?"

MC: "....."

Khán giả: "....."

Biểu cảm trên mặt của MC đông đá luôn, nội tâm của ông sắp bị lời thổ tào của mình nhấn chìm rồi, chơi game 3 năm rồi, thế nhưng chỉ mới chơi được 3 tiếng đồng hồ thôi, đang đùa ông à!

Đây rõ ràng là người mới tới không thể mới hơn được nữa thì có, nói không chừng ngay cả thao tác cơ bản cũng không biết nữa, có đẹp thì cũng uống công thôi!

Dựa theo tiêu chuẩn này, vào game rồi không biết có thể cố chống chịu dưới tay Fin hơn 3 phút hay không cũng khó nói nữa, vậy còn chơi gì nữa, nếu như thật sự để cho Hà Nguyệt Tâm chơi 1 vs 1 với Fin thì tiết mục này còn gì đáng xem nữa chứ?

Khán giả bên dưới sân khấu cũng kinh ngạc vô cùng, không ít người còn cười ra tiếng nữa, cười nhìn ban tổ chức làm sao thu dọn tàn cục đây, họ bắt đầu cùng nhau adua theo. Tuy rằng Hà Nguyệt Tâm là người mới, nhưng bọn họ vẫn rất là muốn xem mỹ nữ chơi game, quả thực là vui tai vui mắt mà.

Nụ cười trên mặt MC cứng đờ, nuốt câu nói đối một khán giả may mắn khác vào trong bụng, nhìn phản ứng của khán giả cũng biết được là tuyệt đối sẽ không đồng ý thay đổi đâu!

Ông lập tức nhìn nhân viên công tác dưới sân khấu một cái, nhân viên công tác lập tức hiểu ý của MC ngay, không mấy phút nhân viên công tác liền đi từ sau cánh gà ra, lên sân khấu áp tai MC nói mấy câu.

MC cầm micro lên nói: "Nếu như em gái xinh đẹp này không quen với game này như vậy thì hay là chúng ta thay đổi quy tắc một chút đi. Chúng ta sẽ chọn thêm hai vị khán giả may mắn lên sân khấu, cộng thêm Fin là tổng cộng 4 người, sau đó rút thăm chọn phe tiến hành đối kháng 2V2, như vậy sẽ có thêm cơ hội cho những khán giả khác, và cũng sẽ công bằng hơn một chút."

Lời nói này vừa ra khỏi miệng, mọi người dưới sân khấu lại sôi sục rồi, điều này đồng nghĩa với việc là muốn chọn thêm hai người lên sân khấu đấu game với Fin nữa, bọn họ cầu còn không được nữa kìa.

Hà Nguyệt Tâm nghe vậy cũng thờ phào nhẹ nhõm, cô thực sự sợ anh ba cô sẽ đơn phương hành hạ cô đến chết mất. Bây giờ không phải là một mình

cô chiến đấu một mình, có thêm một đồng đội nữa cũng có thêm chút cảm giác an toàn. Đặc biệt là hồi nãy cô mới nhìn thấy khí thế hung hãn của anh ba cô khi nổ súng, cô sợ là cô sẽ không sống nổi quá 3 giây quá. Hơn nữa nói không chừng cô còn có thể xếp chung phe với anh ba cô nữa.

Một lát sau, MC lại chọn thêm 2 khán giả may mắn lên sân khấu. Hai người một nam một nữ. Nam tên Lâm Vĩ 林伟, trên người mặc áo T-shirt chính thức của PUBG, trên mặt đeo một cặp kính mắt, bộ dạng như một trạch nam. Nữ thì bạn đồ lolita, trên chân mang vớ dài màu trắng, trên đầu đội tóc giả cột hai chùm và có mái, lông mi uốn cong đến mức có chút khoa trương, trên mặt còn dán hình xăm chữ "Fin" nữa, cô ấy tự giới thiệu mình là streamer nghiệp dư, tên là Tiểu Bạch 小白.

Tiếp sau đó 4 người tiến hành chọn phe. Hà Nguyệt Tâm chung phe với Lâm Vĩ, Tiểu Bạch và Fin cùng phe.

Hà Nguyệt Tâm tự mặc niệm cho bản thân mình trước, Lâm Vĩ nhìn là biết là người chơi cuồng nhiệt của game PUBG rồi, nhưng cho dù có lợi hại đến thế nào đi chăng nữa thì có thể lợi hại hơn Fin được sao?

Cho dù là 3 người bọn họ cùng chung phe thì một mình Fin cũng đã có thể giải quyết bọn họ rồi.

Tiểu Bạch tay cầm tờ giấy rút thăm màu đỏ, có chút không dám tin, hưng phấn đến nỗi hai má có chút đỏ bừng, mắt sáng long lanh, tầm mắt không tự giác được cứ lướt nhìn về phía Fin.

Hôm nay đến xem thi đấu Tiểu Bạch mới biết được thì ra hình ảnh trên mạng của Fin không phải là giả, ngoài đời thế nhưng lại còn đẹp trai đến vậy nữa chứ!

Tiểu Bạch là streamer nghiệp dư, dựa vào tài nguyên của công ty, cũng có quen biết với mấy game thủ chuyên nghiệp. Nhưng người Tiểu Bạch muốn quen biết nhất chính là Fin, nhưng khổ nỗi Fin rất ít khi live stream, tất cả những streamer muốn dính với Fin đều không có ai sống sót nổi cả. Nếu như có thể quen biết với Fin thì cũng có thể tăng thêm rất nhiều lưu lượng cho phòng stream của mình.

May mà hôm nay cô đã đến xem thi đấu, hơn nữa còn vận khí ngất trời được chọn về chung phe với Fin nữa.

Hà Diễn Lạc đội bọn họ rút thăm, có chút vô vị dựa lưng vào ghế, hiếm khi không có đi tới đi lui lung tung, mà ra về là tùy thời đều có thể lên thi đấu ngay.

Vai đột nhiên bị người khác vỗ từ phía sau, Hà Diễn quay đầu lại, nhìn thấy nếp nhăn sâu hoắm giữa hai chân mày của Lão Viên.

Lão Viên vỗ mạnh vào vai anh một cái, ngữ khí mang chút không được chối từ nói: "Quy tắc của việc đấu game với khán giả này cậu cũng biết rồi đó, lên sân khấu đều là fan của cậu, nên không được thắng quá trớn, cũng không được nhường quá lộ liễu, chừng mực thì cậu tự nắm bắt đi."

Ngữ khí của Lão Viên tăng thêm: "Nhưng có một điều là nhất định phải thắng. Tuy rằng biết rằng thua đối phương với cậu mà nói là điều không thể nào."

Đặc biệt là đối phương còn có một đứa gà như vậy nữa.

Hà Diễn Lạc nhướn mày, Lão Viên đây là muốn anh nghe lời ông ta răm rắp à?

Anh nghiêng đầu qua, giọng nói mang chút không để tâm: "Được, tuân mệnh."

Lão Viên nghe vậy thì chân mày lại nhíu chặt hơn chút, tuy rằng Hà Diễn Lạc đồng ý rồi, nhưng sao ông cứ cảm thấy giọng điệu của Hà Diễn Lạc có chút không được đúng lắm nhỉ, hình như ông nghe được ý châm chọc từ trong mấy chữ ngắn ngủi đó vậy.

Hà Nguyệt Tâm ngồi trước máy tính mà ban tổ chức chuẩn bị, có chút chán chừ đeo tai nghe lên tai, bàn phím là bàn phím cơ chuyên dụng cho thi đấu, cảm giác gõ rất rõ ràng, con chuột cũng linh hoạt hơn rất nhiều so với cái cô dùng ở nhà.

Loại thi đấu này tự nhiên là sẽ không để tuyển thủ dùng tài khoản của mình rồi, đều là dùng tài khoản ban tổ chức chuẩn bị rồi.

Bốn người lần lượt đăng nhập vào game.

Lâm Vĩ động tác thuần thục, động tác đăng nhập này cậu đã làm trên ngàn lần rồi, kênh đồng đội này giờ vẫn không thấy bóng dáng Hà Nguyệt Tâm đâu cả, đợi hồi lâu thì mới thấy một nhân vật nữ xuất hiện.

Lâm Vĩ đè nén sự bất mãn trong lòng xuống. Trong 4 năm đại học cậu không làm gì cả, chỉ lo chơi game thôi, đặc biệt là game PUBG, trong phóng ký túc xá không có ai chơi lại cậu cả.

Cậu sớm đã chò mong có thể đấu một lần với game thủ chuyên nghiệp như Fin rồi, lúc này càng là kích động đến tim đều đang run lên, nếu như đánh thắng được Fin, thì có phải là cậu còn lợi hại hơn Fin không?

Vậy game thủ chuyên nghiệp cũng bất quá chỉ có thế mà thôi.

Nhưng đồng đội thì lại là đứa gà mờ, nói không chừng còn có thể níu chân cậu nữa.

Màn hình chuyển cảnh, hai người xuất hiện trên máy bay, máy bay bay ngang qua bản đồ, bây giờ cần người chơi chọn địa điểm hạ cánh.

Dưới tình huống này thường thì hai đồng đội sẽ thương lượng hạ cánh ở đâu. Nhưng Lâm Vĩ biết Hà Nguyệt Tâm là người mới nên là hoàn toàn không có ý định muốn thương lượng với Hà Nguyệt Tâm, trực tiếp làm ký hiệu ở khu nhà nào đó.

"Nhảy xuống đây." Trong tai nghe truyền đến giọng nói của Lâm Vĩ.

Hà Nguyệt Tâm nhìn ký hiệu đó một cái, "ờ" một tiếng. Thông qua việc đăng nhập vào game chơi, ký ức về việc chơi game kiếp trước cũng dần thức tỉnh trong cô, cô vốn là đứa học gì cũng nhanh, nên nhưng thao tác trong game cũng dần nhớ rõ hết rồi, chỉ là phản ứng có chút lậm thối.

Đến địa điểm hạ cánh, cô nhấn vào nút nhảy dù. Phát hiện mình không có nhảy sai thì thở phào một hơi.

Tuy rằng cách khá xa Hà Nguyệt Tâm, nhưng từ góc độ của Hà Diễm Lạc thì vẫn có thể nhìn thấy được góc nghiêng mặt của Hà Nguyệt Tâm, hình như em gái đang rất là hồi hộp thì phải, về mặt cực kỳ chú tâm cứ sợ là mình sẽ làm sai, lưng cũng ngồi thẳng tắp, ngay ngắn nghiêm chỉnh như học sinh tiểu học vậy.

Hà Diễm Lạc cười nhẹ ra tiếng.

Anh thế nhưng lại không nghĩ được, em gái anh chơi game thôi thế nhưng lại chơi ra cảm giác đáng yêu đến vậy?

Nhảy dù không nhảy sai vị trí, nhưng lúc đáp xuống mặt đất không có không chế tốt nên chỗ đứng của Hà Nguyệt Tâm vẫn lệch một chút.

Giọng điệu Lâm Vĩ có chút mất kiên nhẫn: "Sao cô nhảy ra tới đó rồi?"

Phe bên kia và khán giả đều nghe không thấy giọng nói của người trong đội, nhưng màn hình lớn đang không ngừng chuyển cảnh góc nhìn trong game.

Hà Nguyệt Tâm nhỏ giọng nói: "Hồi này bung dù ra hơi sớm."

Lâm Vĩ không nói tiếng nào.

Hà Nguyệt Tâm chạy ngang qua đường chui vào trong một tòa nhà, Lâm Vĩ đang ở trong tòa nhà kế bên. Tốc độ nhật trang bị của Lâm Vĩ rõ ràng là nhanh hơn Hà Nguyệt Tâm rất nhiều, góc nhìn cũng quay đến chóng cả mặt, còn chưa nhìn rõ cả căn phòng thì đã chuyển sang căn phòng khác rồi.

Khán giả nhìn tốc độ này của Lâm Vĩ cũng có chút ngạc nhiên cảm thán, đích thực là nhanh hơn người chơi bình thường rất nhiều, nhưng so với game thủ chuyên nghiệp thì vẫn còn rất kém.

Ngược lại thì Hà Nguyệt Tâm lại chậm hơn rất nhiều, cô vẫn có chút không thuần thục lắm, động tác lên lầu lag mấy lần. Tuy rằng tốc độ về sau rõ ràng là nhanh hơn trước rất nhiều, nhưng vẫn không thể so được với Lâm Vĩ.

"Bên cô có mũ bảo hiểm cấp 3 không?" Lâm Vĩ hỏi thông qua tai nghe.

Hà Nguyệt Tâm ngây người một lúc liền lật tìm trong túi trang bị: "Không có."

Lâm Vĩ nhú mày: "Vậy trên người cô có gì?"

Hà Nguyệt Tâm không biết cậu ta muốn làm gì, nhưng người chơi lâu có thể tự có tính toán riêng của người chơi lâu, cô thân là một người mới, lúc này vẫn là nên ngoan ngoãn nghe lời Lâm Vĩ thì hơn.

Cô thành thực báo tên trang bị của mình: "Một khẩu M416, một kính phóng to gấp 6 lần, 7 cái băng gạc, và 2 hộp cứu thương."

Lâm Vĩ nhú mày, vụ gì đây, tốc độ soát phòng của cậu rõ ràng nhanh hơn Hà Nguyệt Tâm nhiều như vậy, kết quả là đồ nhật được còn không tốt bằng của Hà Nguyệt Tâm ư?

Súng nhật được không tốt bằng của Hà Nguyệt Tâm thì thôi đi, trên người cũng chỉ có một cách kính phóng to gấp 2 lần, băng gạc cũng chỉ được có 2 cái.

Giọng điệu cậu có chút lãnh đạm: "Đưa M416 và kính phóng to gấp 6 cho tôi, với lại chia thêm băng gạc cho tôi."

Hà Nguyệt Tâm khựng người: ".....Hồi này anh không nhật được sao?"

Giọng điệu mệnh lệnh này khiến cô có chút không thoải mái. Tim đồng đội đòi trang bị thì ít nhất cũng phải trao đổi bằng thứ khác chứ?

"Không có, phòng tôi soát không có nhiều đồ như vậy. Bây giờ sức chiến đấu của tôi trong đội là mạnh nhất, không đưa tôi thì cô biết nổ súng à? Đội hồi đưng trúng phe bên kia thì sao đây?"

Hà Nguyệt Tâm nghẹn lời, cô cắn nhẹ môi dưới, cô đích thực là không biết nổ súng.

Nhưng vì thắng thì cũng không thể ích kỷ tới vậy chứ.

Cô không nói hai lời vứt hết những thứ người đó cần xuống đất, động tác của Lâm Vĩ rất nhanh gọn lẹ gom hết đồng đồ đó đi.

Hà Nguyệt Tâm thở dài trong lòng, gà mờ không có nhân quyền mà, ngay cả trang bị của mình cũng không thể nào giữ nổi. Bây giờ trên người cô ngay cả khẩu súng cũng không có nữa, nếu mà đụng phải anh ba cô thì chắc chỉ có nước chờ chết thôi.

Cô chỉ có thể càn cù thật thà tiếp tục tìm trang bị thôi.

Ngược lại với bầu không khí căng thẳng của đội Hà Nguyệt Tâm thì bên Hà Diễn Lạc lại thong thả hơn rất nhiều.

Hà Diễn Lạc cơ hồ không gấp không bận mà lục soát trang bị trong xướng. Đấu game với người không phải dân chuyên nghiệp thì cứ như là đi du xuân vậy, cũng không vội lắm, chậm rãi nuôi mập chính là rồi mới nói.

"Anh Fin ơi, em nhặt được cái kính phóng to gấp 8 này, anh có cần không?" Bên tai truyền đến giọng nói của Tiểu Bạch.

Giọng nói Tiểu Bạch ngọt ngào, lúc kêu anh thì giọng nói càng ôn ền đến tận xương cốt, giọng cuối còn cố ý lên giọng, giọng điệu thả thính rất rõ ràng.

Sau khi Tiểu Bạch hỏi xong thấy Hà Diễn Lạc không trả lời thì lại hỏi thêm một câu: "Em còn nhặt được một khẩu súng nữa, anh có cần không? Hay là em đưa qua đó cho anh?"

Giọng nói Hà Diễn Lạc có chút đậm nhạt: "Súng gì?"

"98K." Tiểu Bạch thấy Hà Diễn Lạc rút cuộc cũng lên tiếng nói chuyện rồi thì cổ tình bẻ giọng, phát ra âm thanh vừa ngọt vừa dẹo.

Hà Diễn Lạc nghe vậy thì có chút hiếu kỳ cười nhẹ một tiếng: "Cho tôi? Cô không dùng à?"

"Đương nhiên là cho anh rồi, không cho anh thì em còn có thể cho ai chứ."

Bình thường lúc live stream, chỉ cần Tiểu Bạch dùng giọng nói này nói chuyện thì đám đàn ông trong live stream sẽ lập tức kích động mà điên cuồng bình luận. Bọn họ thích nhất chính là loại lời nói mập mờ như có như không này, treu trọc đến lòng người ngứa ngáy không thôi. Tiểu Bạch sớm đã quá quen với việc này rồi, tự nhiên là có phương pháp bí mật riêng của mình rồi.

Hơn nữa Fin là game thủ chuyên nghiệp, cô vẫn luôn đi theo sau lưng Fin, súng trên người anh không tốt hơn 98K, anh còn không ngoan ngoãn qua đây lấy súng được sao.

Nếu như ngay cả Fin mà cô cũng cưa được rồi, sau này cùng Fin live stream thì phòng live stream còn không nổ tung nữa à, lại nói Fin đẹp trai như vậy, cô không những không thiệt mà còn được lời nữa.

Đội nửa ngày trời vẫn không thấy Fin trả lời lại. Câu nói mập mờ của cô cứ như đá chìm xuống biển lớn vậy.

Tiểu Bạch ngây người, tại sao Fin lại mặc kệ cô rồi? Chẳng lẽ 98K cũng không cần sao? Hay là anh đã nhặt được trang bị tốt hơn rồi?

"Anh Fin ơi, anh đâu rồi?" Cô kêu liên mấy tiếng, tiếng sau ngọt ngào hơn tiếng trước.

Bên tai nghe đột nhiên truyền đến âm thanh ồn ào, hình như là đầu bên kia có người đang bóp chặt micro vậy.

Đội trận ồn ào qua đi, cô nghe thấy đầu bên kia có người thở dài một hơi, tiếp sau đó truyền đến giọng nói có chút lười biếng và buồn chán của Fin: "Đến, vị em gái này, tôi thương lượng với cô một chuyện nha."

Tiểu Bạch một lúc sau mới phản ứng lại được, trì độn nói: ".....Chuyện gì vậy?"

"Cô (tôn xưng) có thể im lặng một chút được không?"

Ồn tới nỗi anh không nghe thấy được tiếng bước chân của em gái luôn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cùng Chiều Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Hà Diễn Lạc rất quen thuộc với bản đồ, vừa vào game không bao lâu liền mò rõ được vị trí của Hà Nguyệt Tâm và Lâm Vĩ rồi.

Anh bảo trì khoảng cách một tòa nhà, vẫn luôn đi theo sau lưng hai người họ.

Còn Lâm Vĩ và Hà Nguyệt Tâm thì hiển nhiên là không hề phát hiện có một cái đuôi đang kè kè sau bọn họ, hoàn toàn không biết gì cả tiếp tục lục soát

trang bị.

Vừa thấy em gái mò vào trong một tòa nhà, anh lập tức đi theo ngay, anh vênh tai nghe tiếng bước chân của em gái, chú ý động thái của em gái.

Nhưng Tiểu Bạch mở loa nói chuyện trong nhóm, có chuyện hay không có chuyện cũng muốn nói cho anh biết.

Nghe ra được giọng nói không quan tâm và thiếu kiên nhẫn của Hà Diễm Lạc thông qua tai nghe.

Bên Tiểu Bạch im lặng mất một hai giây mới truyền đến tiếng nói: ".....Được."

Tiểu Bạch siết chặt con chuột trong tay, mắt nhìn màn hình cứ như muốn phun ra lửa. Hà Diễm Lạc thế nhưng lại không thêm quan tâm tới cô ta ư?

Rõ ràng là có rất nhiều trạch nam đều thích loại con gái vừa ngọt ngào vừa quyến rũ như cô ta mà. Hà Diễm Lạc rốt cuộc là sao vậy? Anh ấy có khi nào là gay không vậy?

Hà Diễm Lạc thấy Tiểu Bạch đồng ý rồi, cũng không còn chí cha chí chõe nữa thì đeo tai nghe lên tai.

Thời gian sau đó, Tiểu Bạch thức thờ ngậm miệng lại, tức giận thì có tức giận, nhưng nếu như khiến cho Hà Diễm Lạc ghét thì được thì ít mà mất thì nhiều hơn nữa. Bây giờ chỉ có thể tìm cơ hội khác thôi.

Nhìn bộ dạng của Hà Diễm Lạc chắc là muốn nghiêm túc chơi game rồi, vậy thì cô ta chỉ có thể chiều theo anh ấy thôi, nếu như có thể phát huy thật tốt trong game thì nói không chừng là có thể giành được hảo cảm của Hà Diễm Lạc cũng nên.

Tổng thời gian chơi game này của cô cũng tầm ba trăm mấy tiếng đồng hồ, kỹ thuật cũng rất khá, ngẫu nhiên phát huy siêu thường cũng có thể giết liên hoàn mười mấy lần liên nữa, trong đám người chơi nữ thì cũng tính là rất khá rồi.

Đặc biệt là phía đối diện còn có một người chơi nữ gà mờ nữa, đến lúc cô ta dè bẹp người đối diện rồi, so sánh một phát, đều là người chơi nữ cả, nhưng một người thì ở trên trời còn một người thì ở dưới đất.

Cô đi theo bước chân của Hà Diễm lạc, Hà Diễm Lạc vừa nhảy từ cửa sổ tầng 2 xuống thì liền đụng gặp cô ta ngay.

Thấy khẩu súng sau lưng Hà Diễm Lạc, mắt cô ta liền sáng rực lên: ".....Trên lưng anh là khẩu dứa lớn à?" (???)

Cô không chơi súng bắn tia, tỉ suất bắn trúng rất thấp, khẩu 98K trên tay đối với cô mà nói thì không có mấy tác dụng gì cả, ngược lại thì khẩu M249 dùng để bắn ở cự ly gần này thì cô lại chơi rất giỏi.

Kỹ thuật bắn tia của Hà Diễm Lạc nổi tiếng là tốt ai cũng biết, khẩu M249 nằm trong tay anh cũng chẳng phát huy được bao nhiêu tác dụng cả.

Ngữ khí cô ta thả lỏng lại, tận lực không dùng giọng nói ngọt ngào ngấy người hồi nãy nói: "Khẩu M249 của anh có thể cho em không?"

Hà Diễm Lạc nhìn trang bị trên người cô ta một cái, trừ khẩu 98K ra thì khẩu còn lại trên người đích thực là không bằng M249 thật.

Anh khựng người 2 giây, sau đó xoay người nương theo bờ tường chạy về phía đường đối diện, bên trong tai nghe truyền đến giọng nói có chút lười nhác của Hà Diễm Lạc: "Không được."

Tiểu Bạch: "....."

Sắc mặt cô ta có chút tái xanh, người đàn ông này sao lại nhỏ mọn đến vậy chứ, tìm anh ta muốn một cái trang bị thôi cũng không được.

Bình thường lúc cô chơi game, chỉ cần tìm người chơi nam muốn trang bị, chỉ cần nghe giọng nói ngọt đến tận xương tủy của cô ta thì người ta liền đổ rồi, càng đừng nhắc đến trang bị gì nữa, người ta hận không thể tháo hết tất cả trang bị trên người cho cô ta nữa kia.

Thật là khó tiếp cận mà!

Hà Diễm Lạc không có công phu đâu mà quan tâm đến tâm trạng của cô ta. Anh đi theo sau lưng Hà Nguyệt Tâm suốt, đợi Hà Nguyệt Tâm bước ra khỏi tòa nhà thì liền lập tức đi theo sau ngay.

Hai đầu chân mày của anh đột nhiên nhíu chặt lại, hồi nãy rõ ràng anh thấy sau lưng Hà Nguyệt Tâm có vác theo khẩu M416, nhưng bây giờ trên người em gái lại chẳng có gì cả. Súng đâu? Tại sao lại biến mất rồi?

Ngược lại thì Lâm Vĩ thì thân hình đồ mập, cơ hồ là đủ hết tất cả trang thiết bị rồi.

Anh nhảy lên trên nóc nhà, từ ban công chui vào trong tầng 2, ngừng lại trong nhà vệ sinh của tầng 2, anh tháo hơn nửa trang bị trên người mình xuống, lại vớt khẩu M249 xuống đất. Chỉ giữ lại cho mình một chút đạn và băng gạc. Anh xoay người lượn 2 cái đồ bảo hộ cấp 2, mặc lên người xong thì bước ra khỏi phòng.

Đợi Tiểu Bạch lần nữa gặp lại Hà Diễm Lạc thì kinh ngạc hỏi: "M249 trên người anh đâu rồi?"

Hồi nãy còn ở trên người mà, tại sao vừa chớp mắt cái là không thấy rồi?

Hà Diễn Lạc qua một lúc sau mới lạnh nhạt nói: "Vứt rồi."

"Tại sao anh lại vứt chứ??"

Tiểu Bạch khác chế không được âm thanh có chút lớn, cô ta thật sự là cạ lỏi với Hà Diễn Lạc rồi! Hồi nãy cô tìm anh ta đòi trang bị thì anh ta không cho, kết quả xoay đầu liền vứt hết trang bị trên người đi, tại sao chứ?

Thà là vứt đi trang bị của mình cũng không cho cô ư?

Hà Diễn Lạc xoa xoa tai, khác với cảm xúc kịch liệt của Tiểu Bạch, hai người hoàn toàn không chung một tần số, ngữ khí của anh mang chút tùy ý nói: "Ồ, hành lý nặng quá."

Tiểu Bạch: "....."

Cô ta hận không thể bóp nát con chuột trong tay, Hà Diễn Lạc quả thật là đang và thẳng mặt cô mà. Fin cái gì chứ! Chẳng qua chỉ là một thằng trai thẳng ngu si không có mắt mà thôi.

Khán giả trong hội trường tuy rằng không có nghe thấy thành viên hai đội nói gì, nhưng nhìn thấy hành động của Fin đều ngạc nhiên vô cùng.

Cả hội trường đều vang lên tiếng nghị luận.

Đang yên đang lành vứt trang bị làm gì vậy?

Chẳng lẽ là bởi vì thực lực bản thân quá mạnh, nên mới muốn vứt đi một số trang bị tốt để cân bằng thực lực của đối phương sao?

Đại thần, anh nhường có chút hơi lỗ không?

Cũng quá dè dàng rồi đi.

Hà Nguyệt Tâm tiếp tục chăm chỉ tìm trang bị, lúc lên lầu cũng không có bị lag như lúc mới bắt đầu rồi, thao tác cũng ngày càng lưu loát hơn rồi.

Nhưng liên tục lục soát mấy tòa nhà rồi đều không có gì cả, cô đều có chút nản lòng rồi. Bây giờ ngay cả khẩu súng cũng không có, cô làm sao có thể sống sót hơn 3 phút trước mặt anh ba đây.

Tòa nhà đang lục soát này, tầng 1 vẫn nghèo nàn như những tòa khác, leo lên tầng 2 tiếp tục lục soát, lúc cô mở cửa nhà vệ sinh tầng 2 ra, thì cô đơ người luôn.

Trong nhà vệ sinh khắp nơi đều là trang bị, nào là áo giáp cấp 3, nào là mũ bảo hiểm cấp 3,.....

Xảy ra chuyện gì vậy?

Nhà vệ sinh này không phải là nhà vệ sinh bình thường nữa rồi, cũng quá giàu tài nguyên rồi đi!

Có một khẩu súng nhìn rất lợi rồi cũng thôi đi, còn có đạn dược, băng gạc, thùng y tế, thậm chí còn có cả đồ bảo hộ cấp 3, bên cạnh còn có một cái kính phóng to gấp 8 lần nữa!

Cô đây là.....gặp may mắn lớn rồi à?

Sau khi phản ứng lại rồi thì đè nén cảm xúc kích động trong lòng xuống, gom hết tất cả trang bị vào trong túi. Cô quả nhiên là *Âu Hoàng mà! Cho dù trang bị bị Lâm Vĩ lấy đi rồi thì sao chứ, xoay đầu cô liền nhặt được trang bị tốt hơn rồi!

(*Âu Hoàng 欧皇: Từ lòng mạng TQ, dùng để chỉ những người cực kỳ cực kỳ cực kỳ may mắn khi chơi game)

Cô vui vẻ đeo trang bị đầy mình, nhất thời cảm giác an toàn tăng lên rất nhiều, như vậy thì khi ra ngoài có đụng phải anh ba thì cũng sẽ không sợ mình sẽ bị anh ba một phát đánh chết rồi, ít ra thì cũng phải ba bốn phát mới chết được.

Nhất thời cô cảm thấy bản thân mình hết nghèo rồi, quả thực là giàu đến phi nhiêu luôn rồi!

Trong tai nghe truyền đến giọng nói của Lâm Vĩ: "Sao vậy?"

Hà Nguyệt Tâm lúc này mới phát hiện, lúc cô kinh ngạc ra tiếng đã bị Lâm Vĩ nghe thấy rồi.

Nhớ đến tình cảnh Lâm Vĩ đòi trang bị của cô hồi nãy, cô đè nén sự kích động trong lòng xuống, bình tĩnh nói: "Không có gì cả, hồi nãy lúc lên lầu bị lag thôi."

Cô nghĩ kỹ rồi, không thể đưa trang bị cho Lâm Vĩ nữa, đồng đội là gì chứ, đừng mình chết mới là điều quan trọng nhất!

Lại nói phía đối diện là anh ba cô đó, cô không muốn bị anh ba đè xuống đất mà ma sát đâu.

Lâm Vĩ cười nhẹ một tiếng, mang chút chế nhạo. Ngay cả lên lầu thôi cũng có thể lag được? Đúng là phé vật mà.

"Ồ, lần sau chú ý chút."

Quả nhiên là trong đội chỉ có mình cậu có thể đánh thôi, đến lúc hai bên giao chiến thì người đầu tiên nằm xuống chắc sẽ là Hà Nguyệt Tâm, đến lúc Hà Nguyệt Tâm bị bắn bỏ rồi thì cậu cũng sẽ không đi cứu, cứu rồi cũng chỉ là lãng phí thời gian, lãng phí thuốc trên người cậu thôi.

Khán giả trong hội trường ngược lại sôi trào rồi, nhất là khi nhìn thấy Hà Nguyệt Tâm chui vào trong cái nhà vệ sinh mà hồi nãy Fin vút trang bị đó, nhặt hết tất cả trang bị mà Fin vút đi thì bọn họ đều kinh ngạc rồi.

Thật là quá may mắn rồi đi??

Fin vì muốn nhường khán giả may mắn mà vút đại trang bị, bây giờ đều bị em gái gà mờ này nhặt hết rồi ư?

Đây là Âu Hoàng gì vậy. Cho dù là gà mờ nhưng cũng không ngăn được vận khí tốt mà.

Bằng không nhìn Lâm Vĩ liền hiểu ngay thôi, thao tác của Lâm Vĩ thuần thục hơn Hà Nguyệt Tâm nhiều như vậy, nhưng bây giờ trang bị trên người Hà Nguyệt Tâm lại tốt hơn của Lâm Vĩ rất nhiều!

Fan sắp khóc rồi. Bọn họ cũng muốn nhặt được trang bị mà Fin vút!

Hà Diễn Lạc ngồi xổm dưới khung cửa sổ, thấy Hà Nguyệt Tâm chui ra, trên người trang bị đầy đủ thì mới chuyển tầm mắt ra chỗ khác.

Hà Nguyệt Tâm sợ bị phát hiện ra tung tích, chỉ biết men theo vật cản trên đường vào trong phòng lục soát, dựa theo quỹ tích hành động như vậy thì sớm muộn gì cũng sẽ mò đến tòa nhà đó thôi, và cũng sẽ vào trong nhà vệ sinh đó.

Hồi nãy nhân vật của Hà Nguyệt Tâm là áo phông và quần short. Bây giờ trên người đều trang bị mũ bảo hiểm và áo giáp, trên người bọc kín bụng.

Bên môi anh nhếch lên một nụ cười cực nhẹ.

Con gái con đũa, phải ăn bận kín đáo chút mới được.

Hà Diễn Lạc đoán chừng thời gian, trang bị trên người tuy rằng không có nhặt đủ, đồ bảo hộ trên người cũng đều là cấp 2 thôi, nhưng cũng được rồi.

Anh bắn một súng về phía tòa nhà mà Lâm Vĩ đang ở.

Đạn bắn vào trong tường, như là đang nhắc nhở tất cả mọi người, bắt đầu chiến thôi.

Lâm Vĩ lập tức phát hiện nguy cơ, cậu trốn ra sau cửa dùng cửa che chắn để tìm vị trí của Hà Diễn Lạc.

Tiểu Bạch nghe thấy tiếng súng nổ, biết rằng hai bên muốn giao chiến rồi cũng mò qua đó, ngồi xổm đằng sau một chiếc xe cũ.

Hồi nãy Hà Diễn Lạc từ chối ý tốt của cô ta hết lần này tới lần khác không nói, còn coi cô ta như không tồn tại nữa, trang bị cũng thà là vút bỏ cũng không cho cô!

Cực tức này cô ta nuốt không trôi, cô ta chơi PUBG lâu như vậy rồi, kỹ thuật không phải là luyện không đâu, cô phải để cho Fin biết, anh ta không được coi thường cô.

Cô nắm bắt vị trí của Lâm Vĩ, bắn một phát đầy khiêu khích vào cửa sổ Lâm Vĩ đang đứng trước khi Fin nổ súng.

Phát súng này bắn vào khung cửa sổ, thiếu chút nữa thôi là có thể bắn trúng Lâm Vĩ rồi.

Thừa lúc Lâm Vĩ không có lộ đầu ra, cô ta lại đổi một nơi có đồ che chắn gần hơn chút, lần này góc nhìn càng gần hơn, càng có thể nhìn rõ nhất cử nhất động của Lâm Vĩ hơn.

Bên cửa sổ lòi ra một góc của mũ bảo hiểm, cô ta nhắm chuẩn thời cơ, đứng dậy nổ súng về phía cái mũ bảo hiểm đó.

Nhưng bởi vì thuật bắn súng không chuẩn, hai phát súng đều chỉ bắn trúng khung cửa sổ mà thôi, ngay cả mũ bảo hiểm của Lâm Vĩ cũng không đụng tới được.

Bởi vì động tác bắn súng này, cô ta có khế đứng dậy, để lộ phần đầu đội mũ bảo hiểm ra.

Lúc này Lâm Vĩ mới đứng dậy, nổ súng về phía Tiểu Bạch.

【Linw đã bắn bẻ đầu Bai bằng M416.】

Màn hình của Tiểu Bạch đột nhiên xám xịt, cô ta tức giận quăng tai nghe lên trên bàn.

MC lập tức nói: "Xem ra vị khán giả may mắn này cũng là người chơi thâm niên của PUBG, kỹ thuật bắn súng chuẩn đến kinh người, một phát thôi đã có thể bắn bẻ đầu rồi! Kỹ thuật bắn súng này thậm chí có thể so được với game thủ chuyên nghiệp rồi đấy!"

MC khen ngợi Lâm Vĩ rất nhiều, đối với người chơi nghiệp dư mà nói thì đây coi như là bình phẩm rất cao rồi.

Khán giả xem đến có chút nhiệt huyết dâng trào rồi. Người chơi nghiệp dư bình thường thì bắn mấy phát mới có thể đánh chết một người được, người có thể một phát bắn bẻ đầu như vậy thật sự là ít vô cùng.

Nhưng mà Lâm Vĩ làm được rồi!

Lâm Vĩ thấy tin tức thông báo trên màn hình, miệng nở nụ cười có chút đắc ý. Phát súng này khiến lòng tự tin của cậu dâng lên ngút trời trong nháy mắt, trình độ của cậu không kém là bao so với game thủ chuyên nghiệp không nói, thậm chí còn có thể bất phân cao thấp nữa.

Cậu nhìn qua chỗ mà Fin đang ẩn nấp.

Hồi nãy lúc độ súng với Tiểu Bạch, Fin cơ hồ là không có ra tay. Cậu đoán không ra ý nghĩ của Fin, bây giờ 2 đấu 1, thế cục tuy rằng bất lợi với Fin nhưng cậu cũng không dám ngang nhiên ra tay với Fin liền.

Hai người độ súng, Tiểu Bạch sẽ thua là kết quả đương nhiên, Hà Diễn Lạc sớm đã đoán ra rồi, đội của bọn họ chết một người cũng không sao cả.

Hà Diễn Lạc có chút không tập trung, anh thấy Hà Nguyệt Tâm hồi nãy vừa trốn ra sau một tảng đá ngay lưng chừng núi rồi.

Lúc Tiểu Bạch và Lâm Vĩ độ súng, anh vẫn luôn chú ý động tĩnh của Hà Nguyệt Tâm, sợ Hà Nguyệt Tâm sẽ nhịn không được mà lộ đầu ra và bị Tiểu Bạch phát hiện.

Nhưng may thay em gái không làm vậy.

Lâm Vĩ thấy Hà Diễn Lạc không ra tay, đợi đến cũng có chút hoang mang trong lòng rồi, cậu đi ra từ cửa sau, leo cửa sổ lặng lẽ mò qua một tòa nhà khác.

Còn Hà Diễn Lạc thì cơ hồ là không có thay đổi vị trí.

Cậu trốn bên cạnh cửa, quan sát động thái của Hà Diễn Lạc, đột nhiên trong đầu dấy lên một ý nghĩ, có lẽ.....Fin cũng chỉ có thể mà thôi?

Vừa nghĩ như vậy, cậu dứt khoát bắn một phát súng khiêu khích vào vật che chắn của Hà Diễn Lạc.

Hà Diễn Lạc bị phát súng này triệu hồi lực chú ý, nhướng nhẹ mày lên, người này là muốn độ súng với anh à?

MC cũng kích động rồi: "Lâm Vĩ sắp đối đầu với Fin rồi! Đây là muốn độ súng với nhau ư! Phát súng hồi nãy của Lâm Vĩ vô cùng chuẩn, thậm chí không thua game thủ chuyên nghiệp, không biết gặp phải Fin thì sẽ thế nào nhỉ? Hơn nữa từ tình hình bây giờ có thể thấy được, súng trên người Lâm Vĩ tốt hơn Fin rất nhiều, trên người cũng đều là đồ bảo hộ cấp 3 cả, còn đồ bảo hộ trên người Fin chỉ có cấp 2 thôi, lực phòng ngự kém xa một khúc không nói, lực sát thương của súng cũng thấp hơn của Lâm Vĩ! Fin có chút nguy hiểm rồi!"

Khán giả thấy vậy cũng đỏ mặt hồi giữm Fin.

Hồi nãy Fin vút hết trang bị tốt trên người rồi, bây giờ trang bị trên người sao có thể so với Lâm Vĩ được chứ.

Nếu như Lâm Vĩ bắn trúng Fin, mà còn là bắn bẻ đầu nữa thì không phải Fin sẽ thua rồi sao!

Hà Nguyệt Tâm trốn ở một bên cũng thấy rõ được tình hình trước mặt, Tiểu Bạch bị Lâm Vĩ đánh chết rồi. Bây giờ lại muốn đánh anh ba nữa.

Tuy rằng cô và Lâm Vĩ là một đội, nhưng cô cũng không thích thấy anh ba cô thua.

Nhưng bây giờ cô không thể làm gì cả, chỉ có thể ở bên cạnh lo lắng thay cho anh ba mà thôi.

Anh ba đừng thua mà!

Từ biểu cảm trên mặt Hà Diễn Lạc hoàn toàn nhìn không ra chút khẩn trương nào cả, anh đeo tai nghe, mặt nhìn màn hình, tư thế ngồi thậm chí còn không có chút biến hóa nào nữa.

Trong mắt anh lộ ra chút biểu cảm thích thú.

Tốc độ của Lâm Vĩ rất nhanh, hòng súng lộ ra từ sau cửa, nổ súng về phía cơ thể có chút lộ ra ngoài của Hà Diễn Lạc.

Kết quả hai phát đều bắn trật.

Lúc nổ súng cơ thể bị lộ ra ngoài không kịp trốn đi, Hà Diễn Lạc nổ hai súng về phía Lâm Vĩ.

Hai phát súng của Hà Diễn Lạc phát nào cũng trúng. Tuy rằng nói lực sát thương của súng không cao, nhưng khổ nỗi bắn cực chuẩn, hai phát thôi đã ngón mắt phân nửa máu của Lâm Vĩ.

Còn Lâm Vĩ thì không có phát nào bắn trúng Hà Diễn Lạc cả.

Trong lòng Lâm Vĩ hoảng loạn, lập tức đóng chặt cửa lại, lúi thủốc ra chuẩn bị uống. Thuật bắn súng của Fin vừa nhanh vừa chuẩn. Cậu còn chưa nổ súng thì đã bị Fin bắn trúng rồi, trong lòng hoảng loạn vô cùng, súng trên tay càng lệch tâm hơn nữa.

Cậu mìn chặt môi, nếu không phải do tâm thái cậu mất cân bằng, hoảng loạn trong một chốc thì cậu nhất định có thể bắn trúng Fin rồi!

Thuốc vừa uống được một nửa, lượng máu đang tăng lên, vừa khôi phục được một nửa thì trên người lại trúng thêm một phát nữa.

Lâm Vĩ ngược đầu lên thấy Fin không biết khi nào đã leo cửa sổ vào trong phòng rồi, giờ Fin đang nhìn anh từ trên cao xuống, súng trên tay đang nhắm chuẩn vào đầu anh.

Hà Diễn Lạc quét mắt nhìn khẩu M416 trên người Lâm Vĩ một cái, nghĩ đến cái gì đó, hai đầu lông mày nhúu chặt lại. Khẩu súng M416 trên người Hà Nguyệt Tâm đột nhiên biến mất không thấy, Hà Nguyệt Tâm không gốc, chắc là sẽ không vứt hết trang bị như anh.

Nhưng bây giờ khẩu M416 này lại ở trên người Lâm Vĩ.

Hà Diễn Lạc mở voice chat lên, giọng anh có chút tùy tiện, từng chữ lọt hết vào trong tai nghe của Lâm Vĩ: "Khẩu M416 này là cậu nhặt được à?"

Nhân vật game của Lâm Vĩ đang chảy máu, cậu muốn tiếp tục uống thuốc, nhưng súng đang chia thẳng vào trán cậu, cậu muốn nhúc nhích cũng không dám nhúc.

Trong lòng đang nghi hoặc rằng tại sao Hà Diễn Lạc không bắn chết mình, nghe thấy Hà Diễn Lạc hỏi vậy thì có chút không hiểu gì cả: "Không phải."

Hà Diễn Lạc hiểu rồi.

Hà Nguyệt Tâm là người mới, không hiểu về game lắm, nếu như đã lên sân khấu thi đấu rồi thì sẽ không muốn mình thua quá khó coi, người mới cũng không có cái ý thức là nhặt được trang bị thì phải dâng tặng cho đồng đội.

Như vậy thì chính là người này đòi từ tay em gái anh rồi.

Anh đòi súng ra khỏi đầu Lâm Vĩ.

Dục vọng cầu sinh của Lâm Vĩ tăng cao, cũng không kịp nghĩ tại sao Hà Diễn Lạc cho dù hòng súng đã nhắm chuẩn đầu cậu rồi, dưới tình thế như vậy rồi còn chưa nổ súng nữa. Cậu nghĩ cách đòi ra chỗ xa hơn, lúi băng gạc ra tự băng bó cho mình.

Lượng máu bắt đầu tăng lên, thời gian chậm rãi trôi qua, thấy Fin cũng không có ý định nổ súng về phía cậu, cậu liền nhấc súng lên nổ súng về phía Fin ngay.

Kết quả súng còn chưa kịp nổ thì Hà Diễn Lạc cứ như sớm đã có chuẩn bị rồi, lại nổ hai phát súng về phía cậu.

Lượng máu trong nháy mắt lại chạm đáy rồi, lúc chỉ còn lại một tia máu thôi thì Hà Diễn Lạc lại ngừng tay lại.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, nhưng Hà Diễn Lạc chính là không bắn chết Lâm Vĩ, không cho cậu một cái thống khoái.

Lâm Vĩ cơ hồ sắp sụp đổ rồi, nhần nhện xúc động muốn quăng con chuột trong tay đi. Tức đến nỗi gân xanh trên trán nổi đầy lên. Đây là sỉ nhục!

Fin trên đùa cậu trước mặt nhiều khán giả trong hội trường như vậy, rõ ràng là có thể cho anh một phát chết liền luôn, nhưng anh lại không làm vậy, cứ thế mà nhìn anh uống thuốc lần này tới lần khác, sau đó lại bắn tới khi lượng máu của cậu gần chạm đáy.

Hà Diễn Lạc thấy thời gian cũng đủ rồi, Hà Nguyệt Tâm cũng đợi đến nỗi có chút chán rồi thì mới một phát súng bắn qua giải quyết Lâm Vĩ luôn.

【SK_Fin đã thành công kích sát Linw.】

Trong khoảnh khắc màn hình của Lâm Vĩ xám xịt, bên tai nghe đột nhiên truyền đến giọng nói của Hà Diễn Lạc, câu nói này của Hà Diễn Lạc âm lượng có chút nhỏ, trong giọng nói có chút lạnh lùng: "Đồ của con nít mà cũng giành, mặt mũi không cần nữa rồi à?"

Lâm Vĩ: "....."

Khán giả trong hội trường thấy Fin dùng cách này để giết khán giả may mắn thì đột nhiên im lặng hơn rất nhiều, có người nghị luận rôm rả.

Như vậy.....có phải là có chút tàn nhẫn không.

Thì ra Fin không có tình người như vậy? Cho thủ hạ bại tướng một phát thống khoái không được sao?

Khán giả không có nghe thấy voice chat trong nhóm, nhưng Fin mở voice chat toàn game rồi, cho nên câu nói cuối cùng của anh cũng một chữ không sót lọt hết vào tai của khán giả.

Nghe thấy câu nói cuối cùng của Fin, không ít người không hiểu gì cả, chẳng lẽ Fin giết Lâm Vĩ như vậy là có lý do sao?? Là bởi vì Lâm Vĩ giành đồ của con nít ư?

Nhưng con nít lại ai đây?

Lúc này Hà Nguyệt Tâm thay đổi vật che chắn từ cái này sang cái khác lại cái khác, cuối cùng cô nằm bò lên thảm cỏ luôn, cô vênh tai lên nghe động tĩnh xung quanh.

Cô đặc biệt tìm một chỗ cỏ mọc rậm nhất để trốn rồi, bộ đồ màu xanh trên người hoàn mỹ hòa nhập với thảm cỏ thành một thể.

Những người lộ đầu ra không phải đều chết hết rồi sao?

Điều này thể hiện là làm như vậy không có kết cục tốt! Lại nói cô chỉ là gà mờ thôi, vẫn là trốn đi vẫn hơn, cô cảm thấy cô có thể trốn như vậy cả đời!

Tên của Lâm Vĩ trong danh sách đồng đội đã xám ngắt rồi.

Quá đáng sợ rồi, anh ba của cô quả thực không phải là người mà, ngay cả Lâm Vĩ đều bị anh đánh chết rồi.

Bây giờ chỉ còn lại cô và anh ba thôi. Nhưng cô làm sao có thể đánh thắng được anh ba chứ?

Game này có giới hạn thời gian không vậy? Cái loại mà trốn đến một thời gian nhất định là thắng đấy?

Nhưng cô đã không chơi lâu rồi, nhớ không rõ quy tắc của game này nữa rồi.

Vừa nghĩ tới đây thì bên cạnh vang lên tiếng bước chân, Hà Nguyệt Tâm chuyển góc nhìn qua đó, anh ba cô hoàn toàn không thèm che chắn mà cảm sủng đi thẳng lên núi.

Cô thể nhưng còn cảm thấy anh có chút nhàn hạ nữa, cuối cùng càng đi càng gần, giờ chỉ còn cách cô tầm 10m thôi.

Trong lòng Hà Nguyệt Tâm đột nhiên dâng lên một cảm giác khủng hoảng, nếu như bị anh ba phát hiện ra vị trí của cô thì cô cũng sẽ bị anh ba cô đánh chết mất.

Như vậy thì thật thảm quá rồi. Cô có chút muốn khóc.

Anh ba có khi nào sẽ nhường cô vì cô là em gái anh không nhỉ?

Vừa nghĩ tới đó thì cô lập tức phủ nhận ngay.

Trông mong anh ba chơi game nhường cô thì hơi phi lý. Kiếp trước anh ba lúc nào cũng làm lơ cô, cho dù sau khi hai người thân nhau rồi thì anh ba cũng không nhất định sẽ nhường cô nữa kìa.

Thời điểm đó tuy rằng anh ba có chút lụi tàn, nhưng vẫn còn có tâm trí mà độc mồm độc miệng với cô, chuyên gia nói bộ dạng tức giận của cô giống như bà lão vậy, căn bản là chưa từng dịu dàng với cô lần nào cả.

Nhìn anh ba đang đến gần, anh nhìn qua nhìn lại, rõ ràng là đang tìm người, Hà Nguyệt Tâm tự thấp một nén nhang cho mình trong lòng, bắt đầu tiến hành đếm ngược cho cuộc đời chơi game của mình.

Hà Diễn Lạc thuộc bản đồ như lòng bàn tay, không cần đoán thì cũng biết được em gái đang trốn ở đâu, nhưng khó khăn lắm mới có một lần em gái chơi game chung với anh, anh phải cho em gái trải nghiệm những điều tốt trong game mới được.

Anh mở voice chat toàn game lên, nhin không được ý cười, giọng nói mang chút lười biếng và xấu xa: "Anh nhìn thấy em rồi nha."

Hà Nguyệt Tâm run người theo phản xạ có điều kiện, anh ba đang cố ý kích thích cô!

Nhớ đến những chuyện xấu xa trước kia của anh ba, cô đột nhiên lớn gan hơn nhiều, không phải chỉ là nổ sủng thôi sao! Ai không biết chứ!

Cô nằm bò trong đám cỏ, nhắm chuẩn về phía Hà Diễn Lạc, nhấn vào nút nổ sủng.

Pằng pằng mấy phát liên, tầm nhắm của cô thay đổi không ngừng, thậm chí là không có phát nào bất trúng cả, đều đánh lạc qua bên người Hà Diễn Lạc hết.

Hà Diễn Lạc nở nụ cười trên môi. Xem ra em gái không chịu dọa được.

Anh nhìn đám cỏ mà Hà Nguyệt Tâm đang lẩn trốn, cầm súng bắn vào cái cây kế bên Hà Nguyệt Tâm.

Hà Nguyệt Tâm nhất thời tâm huyết dâng trào, cứ nằm bò như vậy tầm nhìn của cô có chút bị cản trở, trước mặt cứ có mấy cọng cỏ chắn ngang hoài. Cô dứt phát dậy nổ súng về phía Hà Diễn Lạc!

Cô cũng không sợ sẽ bị anh ba cô bắn trúng nữa, không phải chỉ là game thôi sao, có gì lớn lao đâu chứ.

Tuy rằng cô đứng dậy sẽ hoàn toàn lộ ra ngoài, anh ba sẽ có thể một phát súng giải quyết cô luôn, nhưng giờ phút này cô hoàn toàn không sợ nữa, cho dù một phát súng bắn không trúng anh ba thì cô cũng phải nổ súng. Lỡ như may mắn đánh trúng thì sao?

Máu xanh trên người Hà Diễn Lạc không ngừng trào ra, tầm nhìn của anh nhắm chuẩn về phía Hà Nguyệt Tâm, nhưng súng trên tay lại mãi không có động tĩnh gì cả.

Lượng máu khô cạn, màn hình của Hà Diễn Lạc xám đi, nhân vật của anh ngã xuống, thân ảnh biến mất, trên mặt đất chỉ còn lại một cái thùng gỗ mà thôi.

【Chúc mừng Hyuex thành công kích sát SK_Fin.】

【Đại cát đại lợi, tối này *ăn gà 吃鸡!】

(*Ăn gà 吃鸡: cách gọi khác của PUBG)

Hà Nguyệt Tâm thấy màn hình trước mặt hiện lên dòng chữ này thì ngây cả người.

Cô thắng rồi?

MC: "Xảy ra chuyện gì vậy?? Fin thế nhưng lại thua cho một em gái gờ mờ tổng thời lượng chơi game 3 tiếng ư? Đây là nhường rồi hay là tiêu chuẩn thực sự vậy?"

Khán giả cũng nổi điên lên rồi.

SK trong tình trạng chỉ còn một mình Fin sống sót mà Fin cũng có thể lật ngược tình thế được thì có thể chứng minh được tiêu chuẩn game thủ chuyên nghiệp của Fin rồi. Một giây trước Fin còn nhẹ nhàng thư thả mà bắn chết Lâm Vĩ, nhưng giây sau lại bị Hà Nguyệt Tâm bắn chết ư??

Đây là tình huống thần thánh gì vậy?

Sau khi bình tĩnh lại cũng có không ít người nhìn ra Fin rõ ràng là đang nhường khán giả may mắn. Đây cũng là chuyện có thể lý giải được, dù sao thì khán giả may mắn cũng là fan mà.

Hà Nguyệt Tâm trong nhất thời có chút mê mang, lúc xuống sân khấu rồi vẫn có chút chưa hoàn hồn về kịp.

Anh ba là đang nhường cô sao?

Phượng Viên ôm cánh tay Hà Nguyệt Tâm lắc qua lắc lại một cách điên cuồng. "Nguyệt Tâm, bà lợi hại quá đi mất!! Thế nhưng lại giết cả Fin nữa!! OH MY GOD, chuyện này tôi có thể chém cả năm luôn!!"

Triệu Nghệ có chút bó tay nhìn Phượng Viên đang kích động cùng cực một cái, người sáng suốt đều có thể nhìn ra được lúc sau Hà Diễn Lạc gần như là không dùng bất cứ cái gì để che chắn cho mình cả, ngược lại cứ thế mà đi thẳng lên nui, rất rõ ràng là anh đang nhường Hà Nguyệt Tâm rồi.

Hà Nguyệt Tâm có chút ngẩn ngơ, giây phút cuối cùng mà anh ba ngã xuống có mở voice chat toàn game và dùng giọng nói nhỏ nhất để nói với cô một câu.

"Đội lát kết thúc rồi đừng đi, đợi anh ở cổng B2."

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cùng Chiều Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Sau tiết mục game thủ chuyên nghiệp và khán giả may mắn đấu game xong thì Hà Diễn Lạc đi thẳng vào sau cánh gà.

Theo lẽ thường thì sẽ phải về khách sạn ăn buổi khuya trước, sau đó sẽ triệu tập tất cả thành viên lại để họp, xem xét lại cuộc thi đấu hôm nay.

Nhưng bây giờ anh có dự tính khác rồi, anh phải đi ăn cơm với em gái trước đã.

Cửa phòng nghỉ vẫn chưa đẩy ra thì đã nghe được tiếng cãi vã kịch liệt vọng ra từ bên trong rồi.

Trong phòng nghỉ, những thành viên vừa thi đấu hồi nãy giờ đây đang nằm nghỉ ngơi la liệt trong phòng, nhìn có chút ủ rũ.

Giọng điệu Lão Viên có chút kịch liệt: "Tôi đã nói với cậu ta là không được thua rồi, cậu ta cũng đồng ý rồi, xoay đầu lại nhường bước cho khán giả tới như vậy. Nhường khán giả tôi không phản đối, nhưng cuối cùng nhất định phải thắng! Kết quả thì sao? Video như vậy mà truyền ra ngoài, bị đối thủ nắm thóp rồi, tùy tiện cắt ghép ác ý rồi tung ra ngoài thì sẽ trở thành vết nhơ ngay, một số fan không hiểu rõ sự thật mà nhìn thấy sẽ lập tức bị ảnh hưởng ngay. Danh tiếng của một mình cậu ta thì sao cũng được, nhưng đừng kéo chân cả chiến đội xuống nước!"

Những thành viên kia cứ tưởng rằng sẽ bị Lão Viên chửi một trận tanh bành, kết quả Lão Viên không những không chửi bọn họ, mà ngược lại lại chia mũ giáo về phía đội trưởng. Bọn họ quay mặt nhìn nhau một cái không hiểu gì cả.

Bàng Dực ngồi một bên bó tay vuốt mặt, ông và Lão Viên làm việc với nhau đã mấy năm rồi, biết Lão Viên đều hết lòng nghĩ cho chiến đội, nhưng cách hành sự quá mức cổ hủ rồi. Thành viên trong chiến đội của bọn họ đều không thích bị quản như vậy, đặc biệt là Hà Diễn Lạc, chỉ thích hành sự theo ý mình thôi, nhưng đến tận bây giờ cũng chưa từng gây ra ảnh hưởng xấu gì nghiêm trọng cho chiến đội cả, ông cũng chỉ nhắm một mắt mở một mắt mà thôi.

Nhưng cổ tình Lão Viên lại cứ như trông gà hóa cuốc vậy.

Giọng nói Bàng Dực có chút không biết làm sao: "Cũng không nhất định sẽ nghiêm trọng tới vậy đâu. Lại nói nếu mà có video bẻ cong sự thật xuất hiện thì thanh minh một cái là được rồi thôi."

Lão Viên thấy Bàng Dực phản bác ông thì lửa giận càng ngày càng lớn: "Như vậy thì có thể níu kéo lại lượng fan đã mất đi rồi sao? Hơn nữa người qua đường sẽ nhìn chúng ta như thế nào? Không tôn trọng cuộc thi? Bây giờ đánh trận giả, cuối năm nay thi đấu ở Châu Âu nếu lỡ thua đội nước ngoài thì có phải cũng là đánh trận giả hay không?"

Mấy thành viên còn lại cảm thấy có chút chà ra làm sao cả, bọn họ quay đầu nhìn nhau một cái, đội trưởng chỉ là đấu game một trận với khán giả may mắn và nhường để khán giả thắng thôi mà, tại sao đến chỗ Lão Viên thì lại nghiêm trọng đến thành đánh trận giả luôn rồi?

Bàng Dực nhíu chặt hai đầu lông mày lại, cho dù trước đây ông cảm thấy Lão Viên không sai, nhưng bây giờ ông cảm thấy ông ta có chút lỗ rồi: "Ông có phải nói có chút nghiêm trọng rồi không. Làm gì mà tới đánh trận giả luôn rồi? Đối với game thủ chuyên nghiệp mà nói, nếu đồng nước bản như vậy mà hất lên người rồi thì khó mà tẩy sạch được."

Thi đấu coi trọng công bằng công chính, nếu như có game thủ chuyên nghiệp nào đánh trận giả trong trận đấu quan trọng mà bị vạch trần rồi thì danh tiếng sẽ không còn nữa, sẽ trở thành vết nhơ không bao giờ tẩy được trong cuộc đời game thủ của họ, sẽ bị cấm thi ở một số trận đấu mang tính quốc tế không nói, tương lai cũng sẽ không có một chiến đội nào cần họ nữa.

Lão Viên cũng phát giác ra là mình nói có chút quá rồi, ông lập tức chuyển qua đề tài khác: "Cậu ta tùy hứng làm xằng làm bậy như vậy căn bản là không xứng làm đội trưởng của SK!"

"Tôi không xứng, ông xứng sao?"

Hà Diễn Lạc đẩy cửa ra, lười nhác nhìn ông ta một mắt, trong mắt tràn đầy sự lạnh lùng.

Anh vừa thi xong còn chưa về phòng nghỉ nữa, thì Lão Viên đã thừa lúc này tạt nước bẩn lên người anh trước mặt các thành viên khác, nghĩ hết mọi cách để làm anh mất uy tín trong đội.

Kiếp trước ở nhưng chỗ anh không nhìn thấy, chắc Lão Viên cũng đã làm chuyện này rất nhiều lần rồi. Sau khi gia đình anh phá sản thì Lão Viên cũng đã tố cáo khổng anh với Tổng bộ, khiến anh bị đá ra khỏi chiến đội.

Các thành viên khác thấy Hà Diễn Lạc vào trong phòng nghỉ thì đều đứng dậy lên hết: "Lão Đại."

Bọn họ chợt dạ không dám nhìn Hà Diễn Lạc, hồi nãy lúc thi đấu, bởi vì bọn họ khinh địch mà xem chút đã thua rồi, nếu như không có Hà Diễn Lạc thì chắc bây giờ bọn họ đã bị fan chửi chết rồi. Không biết tiếp sau đây Hà Diễn Lạc sẽ giáo huấn bọn họ như thế nào nữa đây, trong lòng cả đám người đều đang lo sốt vó.

Ánh mắt Hà Diễn Lạc nhìn Lão Viên có chút lạnh: "Game tôi chơi, tôi thích chơi như thế nào thì chơi như thế ấy. Hay là nói, game đấu như thế nào cũng phải nghe lời ông nói mới được?"

Lão Viên thấy Hà Diễn Lạc đột nhiên bước vào, cũng biết là cậu ta đã nghe thấy hết những lời ông nói hồi nãy rồi, trên mặt vừa đỏ vừa trắng bệch.

Trong lời nói của Hà Diễn Lạc rõ ràng mang chút không vui.

Phòng nghỉ nhất thời yên tĩnh đến lạ thường. Các thành viên khác thở cũng không dám thở mạnh.

Lão Viên mặt nở nụ cười nói: "Tôi không có ý đó."

Hà Diễn Lạc tản mạn nhìn ông một cái: "Tôi biết ông đang tính làm gì, tôi tự nhiên sẽ giải thích rõ ràng với bên Tổng Bộ, ông cũng không cần đến Tổng Bộ để nói này nói nọ nữa."

Lão Viên đứng bật dậy: "Tôi làm gì nói này nói nọ trên Tổng Bộ chứ?! Cậu có ý gì đây?"

Các thành viên khác quay mặt nhìn nhau, lời đội trưởng nói có phải là thật không, chẳng lẽ Lão Viên lên tố cáo bọn họ sau lưng sao?

Dưới tay Tổng Bộ không chỉ có một chiến đội của bọn họ mà thôi, quản lý chiến đội đương nhiên là nên đứng về phía đội viên rồi, nhưng ông ta lại lên tố cáo sau lưng như vậy thì đúng là có chút quá đáng rồi đấy.

Hà Diễn Lạc dời tầm mắt ra chỗ khác, ngữ khí có chút tùy ý: "Ồ, nói lộn, người nói này nói nọ với Tổng Bộ là tôi, không phải ông."

Các thành viên khác: "???"

Sắc mặt Lão Viên lập tức thay đổi ngay: "Cậu đây là ý gì đây? Tự mình làm chuyện xấu rồi lại hất nước bắn lên người tôi ư?"

Bàng Dực đứng cản lại giữa hai người, Lão Viên kích động như vậy, ông sợ Lão Viên sẽ động tay với Hà Diễn Lạc mất.

Ông nhú mày nói nhỏ bên tai Hà Diễn Lạc: "Xây ra chuyện gì vậy?" Chẳng lẽ Hà Diễn Lạc thật sự nói này nói nọ với Tổng Bộ sau lưng tất cả mọi người sao?

Hà Diễn Lạc nhìn Bàng Dực một cái, dùng ánh mắt bảo ông đừng lo.

Bàng Dực thấy vậy thì yên lòng rồi, lùi xuống đứng qua một bên.

Giọng nói Hà Diễn Lạc bình thường như đang nói chuyện du ngoạn vậy: "Mấy hôm trước nghe bạn gái ông nói là ông lại mua nhà mới nữa rồi à?"

Sắc mặt Lão Viên trắng bệch, giọng nói lộ ra một chút khản trương: "Cậu nghe chuyện này từ đâu?"

"Bạn gái ông đăng hình nhà mới lên WeChat khoe, sao nào ông quên nói với bạn gái mình là không được khoe à?"

Lão Viên ngây người, ông mãi bận chuyện trong đội, bạn gái đăng cái gì lên WeChat ông cũng không có đi xem. Bạn gái ông thể nhưng lại khoe hình nhà mới trên WeChat ư?

Hà Diễn Lạc thông dong nói: "Ông đến SK 5 năm, tiền lương mỗi tháng bao nhiêu tôi đều rõ hết, năm ngoái ông dùng hết tiền trong tài khoản để mua nhà, mua xong tối ngày than nghèo với tôi, mới không tới một năm thôi ông đã đào đâu ra đủ tiền để mua nhà trả hết một lần đây?"

"Vốn là tôi cũng vẫn chưa nghĩ ra gì đâu, nhưng ông đoán thử xem, một thành viên của DL nhìn thấy ông đi ăn chung với quản lý Hoàng Trung 黄中 của bọn họ, người đó tưởng rằng bên chúng ta muốn làm gì bọn họ, vừa muốn báo chuyện này lên Tổng Bộ thì bị Hoàng Trung cản lại."

DL là đội luôn giành hạng hai trong các trận đấu trong nước. Mấy năm liên tục đều bị SK giành mất hạng nhất.

"Còn thành viên đó, là người đã cùng huấn luyện chung với tôi ở SK lúc mới bắt đầu, sau này cậu ta đã rời khỏi SK mà qua DL. Cậu ta có ấn tượng không tốt với Hoàng Trung, không đồng tình một số cách làm của Hoàng Trung, càng không tán thành việc chơi bản sau lưng như vậy, cho nên đã nói chuyện cho tôi nghe."

"Tại sao Hoàng Trung lại cản cậu ta lại ư? Rất đơn giản, không phải là ông muốn mua chuộc Hoàng Trung, sự thật ngược lại hoàn toàn, là Hoàng Trung mua chuộc ông."

Bàng Dực ngây cả người rồi, Lão Viên bị Hoàng Trung mua chuộc rồi ư? Làm sao có khả năng được?

Ngữ khí của Hà Diễn Lạc vẫn lười nhác như thường, anh chậm rãi mở miệng: "Hoàng Trung mua chuộc ông muốn làm gì? Thì cũng chỉ là muốn ông nghĩ cách quây đục nước trong đội, nghĩ cách gây ảnh hưởng đến bọn tôi phát huy không tốt trong cuộc thi, thậm chí là nghĩ cách đánh sập SK, nghĩ cách đánh sập tôi."

Các thành viên khác nghe tới đây đều có chút không chế không được lừa gạt trong lòng rồi, bình thường Lão Viên nhìn thành thật như vậy, khắp nơi lo nghĩ cho chiến đội, một con người như vậy thế nhưng sớm đã bị DL mua chuộc rồi? Còn muốn làm sập chiến đội, phá sập Fin sao.

Fin là nòng cốt của chiến đội, càng là lý do mà tất cả bọn họ gia nhập chiến đội, cũng có không ít người lấy Fin làm mục tiêu cố gắng mỗi ngày.

Nếu như trong thời gian thi đấu xảy ra chuyện đánh lộn, thì bọn họ đều sẽ bị cấm thi đấu.

Sắc mặt Lão Viên trắng bệch, hai môi khẽ run, lúc ông tiếp xúc với Hoàng Trung bị nhìn thấy rồi? Chuyện này xảy ra khi nào?

Hơn nữa Hà Diễn Lạc sớm đã biết hết rồi, nhưng lại không nói chuyện này ra, mà lặng lẽ báo cáo lên Tổng Bộ ư?

Cơ thể ông có chút lung lay muốn rớt, chuyện này đang phát triển theo phương hướng mà ông không thể không chế được rồi, Tổng Bộ biết rồi thì làm

sao còn có thể để ông ở lại trong chiến đội được chứ?

Hà Diễn Lạc bước lên trước cảm túi đựng phụ kiện máy tính của mình lên, có chút tùy ý đeo đại trên vai.

Anh đã rất lâu không nói nhiều như vậy rồi, chuyện này anh nói đến có chút mệt rồi, nhưng vẫn phải nói tiếp. Anh nhìn gương mặt trắng bệch của Lão Viên nói: "Nếu như trong lòng ông đã không có SK rồi thì cũng không nhất thiết phải ở lại trong đội nữa, không bao lâu nữa thì thông báo đuổi việc của ông sẽ xuống tới thôi, Tổng Bộ cũng sẽ nói rõ chuyện này trên trang chính thức. Ông có thời gian ở đây huyền thuyên với tui thì không bằng sớm chút quay về chiến đội thu dọn hành lý đi!"

Điều này đối với Lão Viên mà nói chính là sét đánh giữa trời quang, ông sắp bị đuổi khỏi chiến đội rồi?

Nhưng ông đã ở trong SK 5 năm rồi! Làm sao có thể nói đuổi là đuổi liền như vậy chứ?

Môi Lão Viên run lấy bầy: "Tôi.....tôi không phải cố ý.....kết hôn cần tiền, tôi không có tiền nên mới....."

Lời còn chưa nói xong liền nhìn thấy ánh mắt đầy lửa giận và khinh thường của các thành viên trong đội, bị những cặp mắt như vậy nhìn chằm chằm, đột nhiên ông thấy lạnh sống lưng, không còn dũng khí nói tiếp nữa.

Thường ngày Bằng Dực lúc nào cũng mặt cười hihi, nhưng ánh mắt nhìn sắc mặt khó coi của Lão Viên cũng có chút dữ tợn. Nhận tiền của đối thủ, nghĩ cách đánh sập SK, đánh sập Fin, cho nên mới lén lút làm những chuyện đáng khinh bỉ như vậy.

Hà Diễn Lạc nhìn mấy thành viên khác một cái: "Đi thôi, đi ăn khuya trước đi."

Các thành viên khác bị ánh mắt đó nhìn tới nổi đứng thẳng người dậy theo phản xạ có điều kiện, lập tức ngoan ngoãn thu dọn đồ của mình ngay.

Trước khi rời khỏi, Hà Diễn Lạc nhớ tới chuyện gì đó, nhìn Lão Viên vẫn còn đang chìm đắm trong đá kích một cái, nghiêng đầu nhướn mày.

"Còn nữa, có phải ông rất muốn hỏi tại sao tôi lại nhường khán giả may mắn tới tận như vậy đúng không?" Hà Diễn Lạc nhếch khóe môi cười tà ác, "Rất đơn giản."

"Vì đó là em gái tôi."

Sau khi Hà Diễn Lạc rời khỏi sân khấu, MC trên sân khấu có nói gì Hà Nguyệt Tâm cũng không nghe được chữ nào cả.

Sau khi nhân vật game của anh ba ngã xuống rồi mà vẫn còn thời gian nhân rồi kêu cô đội anh ấy thì rõ ràng là anh ba đã nhường cô rồi.

Nhưng cách làm này khác hoàn toàn với cách làm trước đây của anh ba trước đây. Bởi vì cô vẫn luôn không dám tin là anh ba của cô thế nhưng lại dịu dàng với cô như vậy, hơn nữa còn nhường cô thắng nữa, cho nên dẫn tới việc nào cô bây giờ đã ngừng hoạt động rồi.

Phương Viên rất là hưng phấn: "Đội lát nữa tui mình đi ăn khuya rồi mới về đi, hôm nay thật sự rất đáng mà, được ngồi ghế VIP không nói, còn thấy được Nguyệt Tâm chơi game chung với Fin nữa. Fin thật sự là dịu dàng quá đi mất, thế nhưng còn cố tình thua Nguyệt Tâm nữa!"

Thông qua giải thích của Triệu Nghệ thì cô cũng hiểu rồi, Fin là cố tình nhường Hà Nguyệt Tâm thắng. Nhưng điều này cũng thể hiện là Fin không phải loại trai thắng ngu ngốc vì thắng mà không màng tất cả, ngược lại Fin còn rất dịu dàng và ga lăng nữa.

Nếu như nói trước đây cô là fan nhan sắc và fan kỹ thuật của Fin thì bây giờ cô đã hoàn toàn chung thủy một lòng làm fan của Fin luôn rồi.

Dịu dàng?

Phương Viên thế nhưng nói anh ba cô dịu dàng?

Hà Nguyệt Tâm có chút hoài nghi nhân sinh: "Cũng được thôi, không có khoa trương như bà nói vậy đâu."

Lúc anh ba cố ý chơi xấu dọa cô, Phương Viên có thấy được đâu!

Triệu Nghệ cũng thờ dài một hơi nói: "Đây vẫn là lần đầu tiên tao thấy Fin thua một trận đấu trên sân khấu đấy, trước đây việc mời khán giả lên đài thi đấu chung cũng không phải không có, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên thấy Fin thua, thua thì cũng thôi đi, còn thua một cách trắng trợn như vậy nữa chứ. Hôm nay vẫn là lần đầu tiên tao coi anh ấy đấu game ở cự ly gần như vậy đấy, thao tác game thật sự quá đỉnh."

Khác với Phương Viên, Triệu Nghệ là fan thuần kỹ thuật, chỉ mê kỹ thuật của Fin thôi. Nếu như có cơ hội có thể đấu game một trận với Fin thì tốt biết mấy, cho dù là thua cũng được.

Nghe hai cô bạn khoe Hà Diễn Lạc nức nở như vậy, Hà Nguyệt Tâm không dám nhìn thẳng mà nghiêng đầu sang chỗ khác. Nếu như hai người họ biết Fin chính là anh ba của cô, hơn nữa anh hai em còn hẹn lát nữa gặp mặt thì hai người có phát điên lên không?

Ba người đi ra ngoài theo đám đông.

Hà Nguyệt Tâm nhìn xung quanh, tìm kiếm chỉ đường ra cổng B2. Vừa định nói với Triệu Nghị và Phương Viên là hai người về trước đi, cô một mình đi tìm anh ba thì chợt nhớ hồi này hai người họ khen Hà Diễn Lạc đến như vậy thì cô thay đổi chủ ý rồi.

Cô lên tiếng đề nghị: "Hồi này tôi có đụng phải người quen, tôi với người đó có hẹn gặp nhau ở cổng B2, hay là hai bà đi chung với tôi luôn đi?"

Triệu Nghị khẽ nhướn mày lên: "Mày còn có người quen ở trong này à?"

Hà Nguyệt Tâm nuốt ngụm nước bọt nói: "Đúng vậy."

Phương Viên có chút hiếu kỳ: "Chẳng lẽ nhìn thấy lúc trên sân khấu sao?"

Hà Nguyệt Tâm gật đầu: "Đúng vậy." Còn không phải thấy trên sân khấu sao, không chỉ nhìn thấy mà bọn họ còn chơi game chung nữa kìa.

Hai người họ cũng không yên tâm để Hà Nguyệt Tâm đi một mình nên đều đồng ý, giờ một trái một phải đi chung với Hà Nguyệt Tâm ra cổng B2.

Đại đa số khán giả đều trực tiếp rời khỏi hội trường nên dọc đường đi bọn họ đều chỉ nhìn thấy nhân viên công tác mà thôi.

Quẹo qua một góc cua, xa xa nhìn thấy biển báo ghi chữ "B2". Bên cạnh biển báo có 5 người hoặc đứng hoặc ngồi ở đó, mỗi người đều có vẻ rất vô vị. Trên người hoặc là mặc đồng phục xanh trắng, hoặc là khoác đồng phục trên vai.

Mấy người trẻ hơn thì rất ừ ừ, có người thì dùng mũi chân vẽ vòng tròn một cách vô thức trên mặt đất, có người thì dứt khoát dùng tay chống cằm suy ngẫm nhân sinh.

Hà Diễn Lạc đứng dựa tường, anh đứng như không có xương vậy, thỉnh thoảng thì ngước mắt lên nhìn xung quanh một cái, tai nghe treo trên cổ cũng bị anh lấy xuống để trên tay xoay vòng vòng chơi.

Mất mát Hà Nguyệt Tâm định hình trên người anh ba, đang tính cất bước qua đó thì bị người bên cạnh kéo lại.

Cô rút cái chân bước ra lại, Triệu Nghị và Phương Viên mỗi người kéo một bên tay cô, nhìn về phía 5 con người kia, mắt có bao lớn mở bao lớn.

Phương Viên: "Đừng qua đó mà! Tuy rằng tôi cũng rất muốn qua đó, nhưng đó là SK đó, huhuhu! Nếu mà tụi mình qua đó thì không biết nhân viên công tác có coi chúng ta là fan mà đuổi chúng ta đi không!"

Triệu Nghị: "Chúng ta không phải chính là fan đó sao? Lần đầu tiên mày đu thần tượng à? Sao chân run tới vậy luôn rồi."

Phương Viên khóc không ra nước mắt: "Tôi đây không phải là quá kích động rồi sao! Tôi thế nhưng lại thấy SK sống nhân này, tôi sắp chết rồi."

Hà Nguyệt Tâm có chút bó tay, cô dắt hai người đến đây chính là để bọn họ gặp Fin mà, bọn họ không phải là muốn gặp sao? Thân là bạn bè nên cô liền dẫn bọn họ qua đây, ai biết được hai người vừa mới thấy bóng dáng thôi đã quéo rồi.

Cô an ủi hai người họ: "Là SK thì càng phải qua đó rồi."

Không qua đó thì không phải là cô thất hứa rồi sao.

Triệu Nghị nhìn thái độ của Hà Nguyệt Tâm thì trong lòng có một dự đoán kỳ lạ, nhưng giọng nói cô bởi vì thấy quá khó tin mà có chút run: "Mày nói mày và bạn mày hẹn nhau ở đây? Người quen mà mày nói, chắc không phải là một trong số họ đấy chứ?"

Phương Viên cũng ngừng tất cả hành động lại, lập tức nói như bắn súng liên thanh: "Nguyệt Tâm, bà quen người trong SK à?! A, tôi chết đây, là ai là ai! Là 66 hay là Eger 艾格 vậy??"

Ba người om sòm như vậy, các thành viên SK cũng chú ý đến động tĩnh bên này rồi, họ lập tức nhìn qua, cả đám người chụm đầu lại với nhau, bắt đầu bát quái.

"Em gái của Lão Đại rốt cuộc là người nào vậy?"

"Không biết nữa."

Hồi này lúc thì xong thì bọn họ liền chui vào phòng nghỉ tự kiểm điểm lại mình rồi, hoàn toàn không hề nhìn thấy khán giả may mắn là ai cả, cuối cùng vẫn là Lão Viên nói thì bọn họ mới biết được thì ra Fin đã nhường khán giả may mắn thắng rồi.

Bọn họ sớm đã cảm thấy có chút kỳ lạ rồi, trước đây Hà Diễn Lạc chơi game chung với khán giả thì cũng có nhường khán giả qua, nhưng cuối cùng thì cũng không có thua qua, nhưng lần này thế nhưng lại nhường nước lớn như vậy, cuối cùng thế nhưng còn thua nữa.

Nếu như đối diện là em gái của Fin thì dễ hiểu hơn rất nhiều, anh trai nhường em gái, cũng là chuyện có thể hiểu được. Nhưng trong đám bọn họ cũng có người không phải con một mà, có thấy ai cưng chiều em gái tới vậy đâu chứ!

Em gái Hà Diễn Lạc rốt cuộc là thần thánh phương nào vậy?

Hà Diễn Lạc cũng nghiêng đầu nhìn qua đó, động tác quay tai nghe của anh ngừng lại, đây tai nghe quấn quanh ngón tay anh lại.

Hà Nguyệt Tâm có chút bó tay, hai người đều kích động quá lớn rồi, thấy thành viên SK nhìn qua đây rồi thì cô cảm thấy có chút xấu hổ.

Giọng nói bên tai của Triệu Nghị và Phương Viên ngừng rồi thì cô mới phản ứng lại, ngây ngô ngẩng đầu lên, Hà Diễn Lạc không biết khi nào đã đi đến chỗ bọn họ rồi, tay anh rút túi quần, đang thờ ơ nhìn bọn họ.

"Người em ấy quen là anh."

Đầu tóc anh có chút rối bời, nhưng mặt mày tinh tế, mí mắt khẽ mở, đánh giá hai người một cái, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên người Hà Nguyệt Tâm.

Anh bỏ tay ra khỏi túi quần, khẽ cúi người xuống, nở nụ cười nói: "Sao lâu vậy?"

Phương Viên và Triệu Nghị nhìn không được nín thở lại, suýt chút nữa là đã hét lên rồi.

Là Fin đó A A A A!

Bọn họ nhìn thấy Fin sống nhăn rồi!!

Người quen mà Hà Nguyệt Tâm nói thế nhưng thật sự là Fin!!

Thấy Hà Diễn Lạc cúi người nhìn cô, nhớ đến cái miệng ác ôn của anh ba kiếp trước, Hà Nguyệt Tâm nhìn không được lùi về sau một bước, nhìn ra chỗ khác, có chút không tự nhiên nói: "Vừa mới kết thúc là em đã qua đây rồi."

Cũng có lâu lắm đâu. Hơn nữa, anh ba đợi cô một chút là sẽ chết sao.

Thấy Hà Nguyệt Tâm cự nự thì Hà Diễn Lạc nhìn ý cười lại, giọng nói mang chút giọng gió: "Cho nên em gấp rút như vậy chính là vì muốn đến gặp anh trai à?"

Hà Nguyệt Tâm có chút ảo não, nhìn không được trừng mắt nhìn anh một cái: "Làm gì có!"

Phản ứng của Hà Nguyệt Tâm thỏa mãn sở thích ác ý của anh, anh dời tầm xuống dưới, cố ý dừng tầm mắt trên đôi chân thon thả của cô hồi lâu, giọng điệu tùy ý nói: "Thực ra thì đến chậm như vậy cũng có thể hiểu được."

Hà Nguyệt Tâm hít sâu một hơi, mím chặt môi lại, anh ba đây là đang nói cô chân ngắn à. Cô liều mạng khuyến khích bản thân rằng đừng tức giận đừng tức giận, nhìn đi đừng nhìn ánh mắt giết chết Hà Diễn Lạc.

Hà Diễn Lạc giỡn đủ rồi đứng thẳng người dậy, nhìn Phương Viên và Triệu Nghị một cái: "Bọn họ là?"

Hà Nguyệt Tâm vẫn có chút cự nự, không tình không nguyện nói: "Bọn họ là bạn em, là.....fan của anh."

Ba chữ cuối cô chẳng muốn nói chút nào cả, nói ra cứ như là tăng thêm chí khí cho anh ba, diệt uy phong của mình vậy. Đặc biệt là khi hồi nãy anh ba còn chọc cô như vậy nữa.

Hà Diễn Lạc cũng không phải là chưa từng gặp fan, thỉnh thoảng thì trong chiến đội cũng sẽ đem một số goods đến cho anh ký tên, lúc đối mặt với fan cũng chẳng có cách nghĩ gì cả, thường thì cũng chỉ mặt không biểu cảm, bởi vì anh chơi game cũng phải là để hút fan.

Nhưng fan là bạn của em gái thì khác với những fan khác.

Trên mặt anh nở nụ cười, dùng biểu cảm thân thiện nhất đến giờ nói: "Là fan của anh à? Hồi nãy có đến xem thi đấu không?"

Phương Viên và Triệu Nghị nói không ra lời rồi, bọn họ siết chặt tay nhau, siết thật là chặt, giờ phút này chỉ biết gật đầu thôi.

"Cảm ơn hai em ủng hộ anh, sau này mong hai em tiếp tục ủng hộ SK, hy vọng biểu hiện hôm nay của anh không khiến hai em thất vọng."

Lời nói này vừa chính thức vừa thỏa đáng. Hoàn toàn không giống lời nói ra từ miệng của anh ba cô.

Hà Nguyệt Tâm kinh ngạc nhìn anh, anh ba cô thế nhưng học biết nói tiếng người rồi!

Nụ cười trên mặt Hà Diễn Lạc càng thân thiện hơn: "Có muốn anh ký tên không? Anh ký cho, hay là kêu mấy thằng nhóc kia qua đây ký cho tụi em?"

Triệu Nghị và Phương Viên nhìn nhau một cái, hôm nay là ngày tốt gì vậy, đầu tiên là ghế VIP, sau đó Hà Nguyệt Tâm được chọn lên sân khấu chơi game, bây giờ thế nhưng còn gặp được Fin nữa, Fin còn dịu dàng như vậy nữa, thế nhưng lại chủ động ký tên cho bọn cô nữa chứ.

Hai cô gần như là trăm miệng một lời nói: "Đều được ạ!!!"

Hà Diễn Lạc cười một tiếng, quay đầu kêu đám người kia, cả đám lập tức bước qua đây, từng người một ngoan ngoãn ký tên.

Thành viên SK lúc này cũng rõ mọi chuyện rồi, em gái bận vậy liền nhìn rất ngoan này chính là em gái của Lão Đại, lúc bọn họ ký tên cũng nhìn kỹ bộ dạng của Hà Nguyệt Tâm rồi, quả nhiên là hai anh em ruột mà, em gái của Lão Đại thật là đẹp gái mà!

Đội Phương Viên và Triệu Nghị ôm bảng đèn có đầy đủ chữ ký của thành viên SK thì đã cười tới nỗi không thấy mắt luôn rồi.

Bọn họ rút cuộc cũng hoàn hồn lại rồi, lập tức cũng hiểu ra, thì ra người quen mà Hà Nguyệt Tâm nói chính là Fin. Hơn nữa hồi nãy Fin còn tự xưng là anh trai nữa!

Thì ra Đại thần eSports Fin chính là anh ruột của Hà Nguyệt Tâm.

Ánh mắt hai người họ nhìn Hà Nguyệt Tâm tràn đầy hâm mộ, số Hà Nguyệt Tâm thật tốt mà, thế nhưng lại có anh trai là Fin, đẹp trai vậy rồi cũng thôi đi, thế nhưng còn là Đại thần hạng nhất hạng nhì trong giới eSports.

Nửa tiếng sau, cả đám Hà Nguyệt Tâm có mặt tại một quán ăn.

Sau khi Hà Nguyệt Tâm ngồi ngay ngắn, thì nhìn các thành viên SK ngồi ngay ngắn như học sinh tiểu học lên lớp, lại nhìn anh ba ngồi bên cạnh mình một cái, có chút ngẩn ngơ.

Phương Viên và Triệu Nghị không có đi theo.

Hà Diễn Lạc có lịch sự mời Phương Viên và Triệu Nghị cùng đi ăn khuya nhưng hai người đã từ chối rồi.

Ăn com chung với Fin đó, ai lại không muốn đi chứ! Nhưng nếu như người Hà Diễn Lạc hẹn là Hà Nguyệt Tâm thì bọn họ đi theo đi thì cũng quá không thức thời rồi đi.

Sau khi tạm biệt hai người họ thì Hà Diễn Lạc dẫn thành viên SK và cô đến đây để ăn khuya.

Rốt cuộc cũng thấy anh ba rồi, cô cũng tính là thử phào nhẹ nhõm rồi. Trước đây cô vẫn luôn nghĩ là muốn anh ba về sớm chút, kết quả là anh ba đã quay về rồi này. Cô phải nghĩ cách khuyên anh ba về nhà mới được.

Hà Diễn Lạc lười gọi món nên đẩy menu mà nhân viên đưa, thành viên nhìn nhỏ tuổi nhất, cũng có chút hoạt bát lập tức nhận lấy ngay.

Cậu tên là Eger, thành viên trong đội đi ăn com chung rất nhiều người, khẩu vị mỗi người khác nhau, cho nên mỗi lần bọn họ đi ăn đều dùng hình thức đọc tên món trong menu ra, đọc tới món ai muốn ăn thì lên tiếng là được.

Gọi mấy món mặn xong, chỉ có Hà Diễn Lạc mở miệng kêu hai đĩa rau xanh thôi.

"Tôm hấp, ai ăn không? Đây là món tủ ở đây đây." Eger vừa lướt menu vừa nói.

Mấy món đọc tên này giờ Hà Nguyệt Tâm đều không thích ăn mấy, chỉ có rau xanh là thanh đạm chút, phù hợp khẩu vị của cô, nghe đến đây, cô nhỏ giọng nói: ".....Em muốn.....ăn tôm."

Eger ngẩng đầu lên, thấy Hà Nguyệt Tâm đang nhìn cậu không chớp mắt: "Có ngay."

Em gái của Lão Đại cũng chính là em gái của cậu, đương nhiên là muốn ăn gì thì ăn nấy thôi, không phải chỉ là tôm thôi sao, muốn ăn bao nhiêu cũng được.

Hà Diễn Lạc tay chống cằm, có chút mệt mỏi, nghe em gái lên tiếng thì cũng nghiêng đầu nhìn Hà Nguyệt Tâm một cái, hai đầu lông mày khẽ nhíu lại, ngón tay gõ nhẹ lên bàn một cái: "Bỏ tôm đi."

Eger ngẩng đầu nhìn anh, có chút khó hiểu, đội trưởng còn là người sao, tôm cũng không cho em gái ăn! Không thấy em gái thèm đến sắp khóc rồi sao.

Nhưng đội trưởng đã lên tiếng rồi, cậu cũng không dám không nghe theo, chỉ có thể cam chịu mà xóa tôm đi trong phần món muốn gọi.

Hà Diễn Lạc xoay đầu lại, ngược mắt nhìn Hà Nguyệt Tâm, trong mắt tràn đầy sự cảnh cáo: "Cai miệng."

Lúc này Hà Nguyệt Tâm mới nhớ ra chân cô vẫn còn đang bị thương, tuy rằng bây giờ đã có thể đi lại được rồi, nhưng vẫn chưa khỏi hoàn toàn, vẫn phải cai miệng, không được ăn thức ăn kích thích.

Nhưng làm sao anh ba biết chân cô bị thương?

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cung Chiều Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 51

Các thành viên của SK tuổi đều không lớn, vừa gọi món xong lập tức bắt đầu xào xáo lên hết.

Đương nhiên trung tâm đề tài đều xoay quanh Hà Nguyệt Tâm cả.

Eger có chút hưng phấn nói chuyện với Hà Nguyệt Tâm: "Cảm giác thắng anh trai em như thế nào? Thực ra thì bọn anh cũng muốn trải nghiệm thử lắm, nhưng khổ nỗi là không có cơ hội đó, Lão đại cũng chẳng cho bọn anh cơ hội đó đâu."

Trước đây cho dù Hà Diễn Lạc có nhường đi chăng nữa thì cuối cùng anh ấy vẫn sẽ thắng, đây vẫn là lần đầu tiên thấy Lão đại nhường tới triệt để như vậy đấy.

Bình thường khi huấn luyện thì trong đám bọn họ không có ai có thể thắng được Hà Diễn Lạc cả.

Hồi nãy Hà Diễn Lạc nhường lộ liễu như vậy, em gái không ngạc, nghĩ kỹ một chút là có thể tự ngẫm ra ngay thôi.

Nhưng nói thế nào thì đối với đương sự mà nói thì việc bị nhường cũng là chuyện có chút nhục nhã, lỡ như em gái là thật lòng muốn thắng anh thì sao đây?

Bây giờ bị bàn tán trước mặt như vậy, em gái nghe thấy chắc sẽ có chút không tự tại đây.

Anh chậm rãi nói: "Với trạng thái hôm nay của cậu mà thi đấu, thì muốn thắng ai cũng khó cả."

Lời vừa dứt, cơ bắp trên mặt Eger lập tức cứng đờ, có chút khóc không ra nước mắt, bây giờ không phải là đang ăn cơm sao! Muốn tính sổ thì cũng để tới nay hợp mới nói đi, bây giờ tính sổ luôn là có ý gì đây.

Mặt cậu không còn chút máu ngoan ngoãn ngậm miệng lại, những thành viên hòa theo Eger hồi nãy cũng như quả cà tím úng vậy, đều héo ú hết rồi.

Không còn ai nói thêm câu nào nữa.

Hà Nguyệt Tâm cảm thấy lời nói của Hà Diễn Lạc có chút nghiêm khắc, hình như là đang tức giận, cô cũng thức thời mà ngậm miệng lại, cầm đầu cầm cổ mà ăn thôi.

Trong lòng Hà Diễn Lạc đang nghĩ đến chuyện khác nên chỉ ăn mấy miếng liền không ăn thêm nữa mà dựa lưng vào ghế, anh đặt tay lên sau ghế, có chút lười nhác nhìn góc nghiêng mặt của Hà Nguyệt Tâm khi đang ăn cơm.

Dùng đầu ngón chân cũng có thể tưởng tượng ra được, trong nhà có một người nuông chiều sinh hư như Hà Nguyệt Dao, và mấy người anh trai làm lơ Hà Nguyệt Tâm thì cuộc sống của Hà Nguyệt Tâm khẳng định là không được tốt rồi.

"Anh có một căn nhà ở đường Tư Hợp vẫn đang bỏ trống, nhưng đồ điện gia dụng đều đầy đủ hết cả, hay là em dọn qua đó ở đi?"

Trên người anh có phần di sản lớn mà ba mẹ để lại cho, anh thì lại sống trường kỳ trong ký túc xá, yêu cầu với vật chất cũng không cao lắm, cho nên trong tay giờ chỉ có căn phòng này thôi.

Miệng Hà Nguyệt Tâm vẫn còn đang cắn dở cục thịt viên, vẫn chưa kịp nuốt xuống, cô ngu người ngẩng mặt lên nhìn anh ba mình: "?"

Hà Diễn Lạc thấy cô có chút khờ khạo thì khóe miệng khẽ nhếch lên: "Hay là, nếu như em sống một mình thấy sợ thì anh ba cũng sẽ dọn qua đó sống chung với em, như thế nào?"

"Cái gì? Lão đại, anh không ở ký túc xá nữa à?!"

Hà Diễn Lạc vào SK đã nhiều năm rồi, trước giờ đều sống trong ký túc xá thôi, bởi vì sống trong ký túc xá thì vừa mở cửa ra là có thể luyện tập ngay được, Hà Diễn Lạc càng là con người huấn luyện như cuồng ma vậy, thời gian huấn luyện một ngày dài cỡ 10 tiếng đồng hồ. Nếu như ở trong ký túc xá thì sẽ tiện hơn rất nhiều.

Nhưng bây giờ Hà Diễn Lạc lại đột nhiên muốn chuyển ra ngoài ở ư?

Hà Diễn Lạc nhìn bọn họ một cái, thần sắc có chút không tập trung, nhưng chỉ với một ánh mắt đó thôi đã có thể khiến bọn họ ngậm miệng lại lần nữa rồi.

Hà Nguyệt Tâm nuốt thịt viên xuống, có chút nghi hoặc nói: "Em đang sống trong nhà rất tốt mà, tại sao phải dọn ra ngoài ở với anh ba chứ?"

Giọng điệu Hà Diễn Lạc mang chút sao cũng được: "Em vừa mới được đón về nhà không lâu, nhưng tình hình trong nhà chắc là em cũng rõ rồi, trong nhà có mấy thằng lâu năm không về nhà, còn có một đứa con nuôi tu hú chiếm tổ nữa. Cho nên nói tại sao em cứ phải ở trong căn nhà đó để tự tìm khó chịu

chứ, dọn ra ngoài ở không phải là tốt hơn sao?"

Hà Nguyệt Tâm ngây người nhìn anh chăm chăm, tin tức của anh ba hình như lạc hậu có chút nghiêm trọng thì phải, nhưng anh ba của kiếp này hình như cũng giống như ba anh trai kia vậy, cũng có chút khác đi rồi, bắt đầu đối tốt với cô rồi sao?

Trong lòng đột nhiên nảy ra một ý nghĩ kỳ lạ, chẳng lẽ là anh ba cũng vì sống trong nhà thấy không thoải mái cho nên mới dọn ra ngoài ở sao?

Trong mắt Hà Diễn Lạc lóe lên tia sáng lạnh lùng, bên Hà Nguyệt Dao đương nhiên anh sẽ tự nghĩ cách giải quyết rồi, nhưng điều gấp rút nhất bây giờ chính là phải khiến cho em gái dọn ra khỏi cái hang hùm tổ sói mới được.

Hà Nguyệt Tâm thở dài một hơi, kiên nhẫn phổ cập thông tin cho anh ba: "Anh ba, Hà Nguyệt Dao đã dọn ra ngoài rồi, anh cả tìm được ba mẹ ruột cho chị ấy rồi, chị ấy đã dọn về sống chung với ba mẹ ruột rồi."

Hà Diễn Lạc: ".....?"

Hà Nguyệt Tâm lại nói tiếp: "Hon nữa anh cả, anh hai, anh tư đều đối xử rất tốt với em. Anh cả còn thuê tài xế riêng cho em nữa, album nhạc mới của anh hai còn có bài hát viết riêng vì em nữa, lúc mà chân em bị thương vẫn là anh tư cõng em đến phòng y tế trường nữa đấy."

Hà Diễn Lạc: ".....?"

Hà Diễn Lạc có chút ngây người, tiêu hóa hết lời nói của Hà Nguyệt Tâm xong vẫn còn thấy có chút khó tin.

Mấy người đó sao đột nhiên lại đối tính hết rồi? Kiếp trước ba người không phải đều mặc kệ Hà Nguyệt Tâm mà cưng chiều Hà Nguyệt Dao sao, sao bây giờ lại thay đổi hết rồi?

Còn nữa, Hà Thúy Chi thế nhưng lại tìm ba mẹ ruột cho Hà Nguyệt Dao ư?

Hai đầu lông mày của anh bất giác nhíu nhẹ lại. Chẳng lẽ là người trùng sinh không chỉ có một mình mà thôi ư?

Tuy rằng nói hoàn cảnh trong nhà bây giờ của Hà Nguyệt Tâm đã tốt hơn rồi, nhưng anh vẫn cảm thấy có chút không vui. Trước khi tới đây anh đã tính trước là sẽ thuyết phục Hà Nguyệt Tâm dọn ra ngoài ở chung với anh, thậm chí anh đã tưởng tượng ra luôn cảnh tượng sau khi em gái dọn qua, hai anh em họ sẽ sống chung như thế nào luôn rồi, tưởng tượng nhiều rồi anh cũng cảm thấy như vậy cũng không sai lắm.

Nhưng bây giờ em gái đang sống trong nhà rất tốt, vậy thì anh có lý do gì mà khuyên em gái dọn ra ngoài ở nữa chứ.

Ngón tay anh gõ nhẹ lên bàn, nhỏ giọng dõ: "Như vậy đi, nếu như em dọn ra ngoài ở chung với anh trai thì anh trai sẽ nuôi em, như thế nào?"

Tiền tiêu vật hằng tháng ở nhà của Hà Nguyệt Tâm là 100 ngàn, với năng lực của anh, có thể cho em gái số tiền tiêu vật gấp 10 lần số đó. Hà Nguyệt Tâm không ham tiền, nhưng Hà Nguyệt Tâm hiếu thảo, em ấy chắc chắn sẽ muốn bố mẹ nuôi của mình sống tốt hơn.

Hà Nguyệt Tâm không biết tại sao anh ba lại kiên trì như vậy, suy nghĩ một hồi cô lôi một tấm thẻ từ trong balo ra đặt lên trên bàn.

Các thành viên khác đang cầm đầu cầm cổ ăn cơm nhưng thực ra thì cũng có nghe ngóng động tĩnh bên hai người họ, tầm mắt cả nhóm nương theo ngón tay Hà Nguyệt Tâm rơi xuống tấm thẻ trên bàn.

Tầm mắt vừa đụng phải tấm thẻ đó thì dính hẳn lên đó luôn, đó là thẻ đen đó!!!!

Hà Nguyệt Tâm giờ tay lên, xòe tay ra, đưa 5 ngón tay về phía Hà Diễn Lạc.

"Anh cả đã chia đồng di sản lúc trước ba mẹ chia cho anh em tự mình cho em rồi, nghiêm khắc mà nói thì trong tay em đang có 5 căn nhà, nhiều hơn anh ba 4 căn lận đó."

Hà Diễn Lạc: "....."

Cái này hình như có chút khác với tưởng tượng? Không chỉ không giống, mà là quá khác rồi.

Ngoài ra, con bé này là đang khoe khoang với anh đó hả?

Là đang trả thù việc anh dọa nó trong game và trêu chọc nó chân ngắn đó à ?

Hà Nguyệt Tâm ra dáng nghiêm trang uống một hớp trà, đôi chân nhịn không được lắc qua lắc lại dưới bàn, cả người đều có chút vui vẻ đắc ý.

Cảm giác không thiếu tiền thật tốt mà. Đặc biệt là nhờ sự nhắc nhở của anh ba, cô mới phát hiện thì ra cô giàu tới vậy, thậm chí còn giàu hơn cả anh ba cô nữa.

Kế hoạch của Hà Diễn Lạc tuy rằng đã bể hết rồi, nhưng nhìn dáng vẻ đắc ý của em gái thì mặt mày nhu hòa hơn rất nhiều, giọng nói mang chút ý cười giấu nhẹ một tiếng: "Phú bà nhỏ."

Cũng không còn lý do thuyết phục em gái nữa rồi, thấy em gái bây giờ sống rất tốt, cũng không muốn dọn ra ngoài ở, Hà Diễn Lạc có chút buồn tẻ thờ dài một hơi.

Hà Nguyệt Tâm vẫn có chút nghi hoặc: "Anh, anh làm gì mà cứ kêu em dọn ra ngoài ở vậy?"

Hà Diễn Lạc cụp mắt xuống, giọng nói thả trầm xuống, nửa thật nửa giả cảm thán: "Bởi vì anh ba chỉ có một mình thôi, có chút cô đơn."

Hà Nguyệt Tâm "....."

Mắt Hà Nguyệt Tâm dừng lại trên người Hà Diễn Lạc, anh đang dựa lưng vào ghế, có chút ưỡ oải, mắt cụp nhẹ, nhìn có chút không được vui, anh đang nhìn ly trà trong tay mình, ngón tay chà sát nhẹ thành ly.

"Vậy anh dọn về nhà ở đi, chúng ta ở chung với nhau." Hà Nguyệt Tâm mở miệng nói.

Hà Diễn Lạc có chút ngạc nhiên nhướng mày, ánh mắt dừng lại trên người cô 2 giây, sau đó dẹp hết tất cả biểu cảm trên mặt đi, giọng nói cũng lạnh nhạt hẳn đi: "Ăn no chưa?"

Hà Nguyệt Tâm chậm chạp "hả" lên một tiếng, sau đó gật gật đầu.

"Vậy đi thôi."

Hà Nguyệt Tâm vừa về đến nhà, chậm chạp đi vào trong phòng khách, trong phòng khách không có người. Cô đã nói với ba anh trai là hôm nay cô đi xem thi đấu, nên sẽ về trễ một chút.

Tâm trí cô bây giờ vẫn còn ngừng lại ở câu nói hồi nãy của anh ba.

Trước giờ anh ba vẫn luôn chỉ có một mình, nghe anh cả nói anh ba lúc còn rất trẻ đã bỏ nhà ra đi để đi đấu game rồi. Kiep trước sau khi anh ba hồi phục tinh thần lại rồi cũng không nói tiếng nào mà đi mất hút.

Một anh ba như vậy thì làm sao mà không cô đơn chứ.

Nhìn dáng vẻ của anh ba, cuộc sống của anh ba hình như ngoài game ra thì không còn gì cả. Sau khi về nhà thì cô có ba anh trai chơi chung, còn anh ba thì sao? Anh ba sẽ trở về chiến đội hay là quay về nhà một mình đây?

Cô đột nhiên cảm thấy tâm trạng có chút sa sút.

Hà Thúy Chi nghe thấy động tĩnh dưới lầu, anh xoa nhẹ mi tâm, thoát khỏi trạng thái làm việc, đẩy cửa phòng sách ra, đúng lúc thấy Hà Nguyệt Tâm đang bước lên lầu.

Giọng nói nhàn nhạt của Hà Thúy Chi vang lên khắp hành lang: "Sao vậy, tâm trạng không tốt à?"

Nhìn dáng vẻ của Hà Nguyệt Tâm không chút không tập trung, nếu như anh mà không lên tiếng nhắc nhở thì anh sợ em gái sẽ nhìn không rõ bậc thang mà vấp té mất.

Hà Nguyệt Tâm ngẩng đầu lên, lúc này cô mới nhìn thấy là Hà Thúy Chi đang đứng trước cửa phòng sách, hai đầu lông mày khẽ nhíu lại, nhìn cô với vẻ mặt đầy lo âu.

Giọng nói Hà Thúy Chi nghe không ra chút lên xuống nào nhưng lại khiến người khác không thể chối từ được, anh vẫy vẫy tay: "Qua đây."

Hà Nguyệt Tâm ngồi xuống ghế trong phòng sách, không biết anh cả kêu cô vào đây để làm gì nữa. Chỉ thấy anh cả ôm một cái thùng giấy lớn từ trên bàn đến trước mặt cô.

Mở ra xem thì bên trong đều là các loại đồ ăn vặt khác nhau, hơn nữa một trong số đó đều là những đồ ăn vặt mà thường ăn ở trường nữa.

Mắt Hà Nguyệt Tâm sáng rực lên, lúc cô học bài thi thỉnh thoảng cũng sẽ ngừng lại để nghỉ ngơi, ăn đồ ăn vặt thả lỏng tinh thần một chút. Nên trong balo của cô cũng sẽ bỏ mấy món đồ ăn trong đó.

Giọng nói của cô cũng vui vẻ hẳn lên: "Anh cả, sao anh có nhiều đồ ăn vặt vậy?" Chẳng lẽ bình thường anh cả cũng thích ăn đồ ăn vặt sao?

Hà Thúy Chi lại ngồi trở về bàn làm việc của mình, Hà Nguyệt Tâm thả lỏng hơn rất nhiều, cô bay về phòng mình thay đồ xong lại chui vào trong phòng khách, nằm ỏ trên sofa ăn đồ ăn vặt.

Hà Thúy Chi thấy em gái ở trước mặt anh ngày càng không kiêng dè gì thì cười nhẹ một tiếng. Anh có hỏi qua Phương Viên là Hà Nguyệt Tâm thích ăn đồ ăn vặt nào, Phương Viên gửi lại cho anh một danh sách dài, còn tổng kết cả khẩu vị của Hà Nguyệt Tâm nữa. Tất cả những thứ này đều là dựa theo khẩu vị của Hà Nguyệt Tâm mà mua về hết cả.

Lý Nham vừa mới giao tới không bao lâu, anh còn chuẩn bị là khi nào Hà Nguyệt Tâm về thì sẽ đưa tới tận phòng cho em ấy nữa.

Bây giờ thấy Hà Nguyệt Tâm ăn đồ ăn vặt trước mặt anh như vậy thì anh thay đổi chủ ý rồi, không đưa đến phòng em gái nữa, cứ để đồ ăn vặt ở đây luôn cũng không tệ.

Hai anh em một người làm việc, một người ăn vặt, thời gian chậm rãi trôi qua, cả căn phòng tràn ngập không khí hòa thuận và yên tĩnh.

Hà Nguyệt Tâm đột nhiên nhớ đến chuyện gì đó: "Anh cả, anh ba quay về rồi."

Ánh mắt nhìn màn hình máy tính của Hà Thúy Chi khựng lại, đẩy gọng kính lên trên sống mũi, tầm mắt dừng lại trên người Hà Nguyệt Tâm, anh khẽ nhướn mày: "Sao em biết? Em gặp nó rồi à?"

Hành tung của Hà Diễn Lạc từ trước đến giờ đều không có báo cho bọn họ, cũng không cần thiết phải báo, vì dù gì thì Hà Diễn Lạc là con người cả năm cũng chẳng về nhà được một lần. Bọn họ cũng đã quen với cách hành sự này của Hà Diễn Lạc rồi, đều là người thành niên cả rồi, cũng không cần người làm anh cả như anh phải quản thúc.

Trong đầu Hà Nguyệt Tâm tràn đầy nghi hoặc, cô muốn anh ba dọn về nhà sống chung với mọi người, cả nhà đoàn tụ bên nhau, tốt biết bao. Nhưng anh ba hình như không muốn.

Hà Nguyệt Tâm thử đổi chủ đề: "Anh cả, không biết là có phải cảm giác của em bị sai không, nhưng em luôn cảm thấy anh và anh hai, anh tư khi nhắc đến anh ba thì thái độ đều có chút..... kỳ lạ?"

Ngón tay đang gõ bàn phím của Hà Thúy Chi khựng lại, xoay đầu kinh ngạc nhìn cô.

"Còn nữa, em kêu anh ba về nhà, anh ba không có từ chối nhưng lại đổi qua chủ đề khác." Hà Nguyệt Tâm nói tiếp, cô có chút thấp thòm, không biết anh cả có đồng ý nói cho cô biết sự thật của việc anh ba xa cách ba anh trai còn lại không.

Hà Thúy Chi mày皱 liền hiểu ngay cô muốn hỏi gì, nửa hồi sau mới lên tiếng: "Tâm Tâm cảm thấy như thế nào?"

"Em không biết nữa. Em chỉ muốn tất cả mọi người đoàn tụ bên nhau thôi. Hơn nữa," Cô dừng lại một hồi, nhớ tới biểu cảm lúc nãy khi Hà Diễn Lạc nói câu nói đó, "Anh ba chỉ sống có một mình, nhìn rất là đáng thương."

Hà Thúy Chi trầm mặc 2 giây, hai đầu lông mày nhíu chặt lại với nhau.

Anh không cảm thấy người một nhà thì nhất thiết phải sống chung với nhau, anh và Hà Nguyệt Tâm sống chung với nhau là đủ rồi. Dù sao thì Hà Nguyệt Tâm cũng là em gái anh, anh muốn bảo vệ em ấy. Còn mấy đứa em trai còn lại ai cũng có cuộc sống của riêng mình cả, ai cũng cần có không gian của riêng mình cả, giống như anh vậy, trước đây anh cũng không thường ở nhà đó thôi, nhưng mọi người không phải cũng đều sống rất tốt, rất sống yên bình lặng đó sao?

Làm gì phải suốt ngày cật chặt lại với nhau chứ.

Nhưng Hà Nguyệt Tâm hiển nhiên là hy vọng bọn họ đều có thể sống chung với nhau.

Anh thờ dãi một hồi: "Em có nhớ chuyện anh ba em từng bỏ nhà ra đi không?"

Thấy Hà Thúy Chi cuối cùng cũng chịu mở miệng rồi, Hà Nguyệt Tâm ngừng cái miệng đang ăn vặt không ngừng lại, gật mạnh đầu một cái: "Ừm."

"Từ lúc anh đến tuổi có thể tiếp nhận giáo dục thì trong nhà đã dựa theo tiêu chuẩn của người kế thừa để bồi dưỡng anh rồi, ngoài việc phải hoàn thành giáo trình trên trường ra thì thời gian còn lại đều dùng để học những môn phụ như thương mại, ngoại ngữ,...v.v. Mấy đứa còn lại đến tuổi rồi thì cũng vậy nhưng sẽ không nghiêm khắc như anh. Lúc bắt đầu chỉ có một mình anh, sau này thì Hà Tĩnh Hoài và Hà Diễn Lạc cũng bắt đầu giống anh, mỗi ngày đều có những giờ học học không hết. Hà Diễn Lạc bề ngoài ngoan ngoãn lên lớp, nhưng đằng sau thì lại mê chơi game, hơn nữa còn cấm hoài không dứt ra được, không nghe lời giáo huấn, sau này còn phát ngôn nói muốn trở thành game thủ chuyên nghiệp, coi game như công việc vậy."

"Ba mẹ đương nhiên là sẽ không đồng ý rồi, không những không đồng ý mà còn cảm thấy nhục nhã vì chuyện đó nữa. Ở trong mắt bọn họ, chơi game là chơi bời lêu lổng, càng huống chi gia đình chúng ta như vậy nữa, bên ngoài có bao nhiêu cặp mắt đang nhìn chăm chăm vào như vậy nữa. Ba mẹ đập nát hết tất cả thiết bị chơi game của em ba, đóng băng thẻ ngân hàng của em ba, không cho phép em ba chơi game nữa."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó em ba liền bỏ nhà ra đi rồi, chỉ để lại một tờ giấy nói là muốn đi làm tuyển thủ eSports, chứng minh cho ba mẹ thấy."

"....."

"Năm sau, ba mẹ qua đời rồi."

Hà Nguyệt Tâm không tự giác được siết chặt bịch đồ ăn vặt trong tay, cô biết, ba mẹ qua đời là do lúc du lịch bên nước ngoài gặp phải sóng thần.

Hà Thúy Chi thờ dãi một hồi: "Hôm nhận được tin xấu đó anh có nghĩ cách liên hệ em ba, nhưng liên hệ không được. Sau này mới biết được là lúc đó em ba đang thi đấu bên nước ngoài, bởi vì muốn tránh ba mẹ tìm thấy em ba ngăn cản em ấy đánh game nên đã cắt đứt hết tất cả phương thức liên hệ rồi. Như em ba mong muốn, ba mẹ cho dù chết rồi cũng không cách tìm ra em ấy. Sau này lúc làm đám tang thì em ba mới khoan thai đến muộn."

Hà Nguyệt Tâm ngưng thần, cho nên anh cả, anh hai và anh tư là bởi vì chuyện này mà xa lánh anh ba sao?

Là do không lý giải tại sao Hà Diễm Lạc có thể vì game mà bỏ nhà ra đi, thậm chí ngay cả khi ba mẹ xảy ra chuyện rồi cũng không liên hệ được, cuối cùng trong đám tang mới khoan thai đến muộn ư?

Hà Nguyệt Tâm trầm mặc một lúc mới lên tiếng: "Anh cả, anh có trách anh ba không?"

Cô không có cách nào phán quyết được, cô đã thấy qua dáng vẻ hăm hờ khi đánh game của anh ba trong khi thi đấu, cũng chính bởi vì vậy nên mới có nhiều fan hò hét vì anh như vậy.

Hà Thúy Chi khẽ mím môi, suy nghĩ của anh rất đơn giản. Hà Diễm Lạc vì muốn trở thành tuyển thủ eSports bỏ nhà ra đi đó là lựa chọn của em ba, nhưng khi ba mẹ qua đời không liên hệ được em ấy cũng là sự thật.

Anh chủ quan không tán thành cách làm của em ba. Game quan trọng đến vậy sao?

Nhưng sau khi trải qua chuyện trùng sinh anh mới hiểu rõ hơn một chút. Kịp trước sau khi gia đình phá sản, Hà Diễm Lạc cũng vội vàng về nhà cùng anh em bọn họ gánh món nợ trên vai, còn bởi vì chuyện này mà bị đuổi ra khỏi chiến đội của mình nữa, sau này sau khi em ba phản chấn trở lại rồi thì vẫn kiên quyết không chút do dự mà bắt đầu lại từ đầu trên con đường tuyển thủ eSports.

Nhiều năm trôi qua như vậy rồi, em ba vẫn chưa bao giờ bỏ cuộc cả.

Hà Nguyệt Tâm cup mắt xuống, thì ra sự ngăn cách của mấy anh trai là bởi vì việc này. Anh ba vì đánh game mà bỏ nhà ra đi, sau này ba mẹ qua đời rồi cũng chẳng thấy bóng dáng đâu cả, lúc cử hành tang lễ thì mới có mặt, sau khi tang lễ kết thúc thì anh ba lại biến mất không thấy bóng dáng, và cũng ít liên hệ với ba anh trai còn lại nữa.

Có lẽ nào là bởi vì anh ba đang ách náy trong lòng không?

Hà Thúy Chi thở dài một hơi: "Bây giờ anh cũng có thể hiểu được cách làm lúc trước của em ba rồi, nhưng hiểu là một chuyện, anh vẫn không tán đồng với cách làm của em ấy."

Cô cũng hiểu được cách nghĩ của anh cả, hiểu anh ba là một nhưng, nhưng sự ngăn cách trong lòng nhất thời cũng không thể nào xóa nhòa đi ngay được, chủ động đi làm hòa là chuyện không có khả năng lắm.

Thấy vẻ mặt rầu rĩ khổ não của Hà Nguyệt Tâm, Hà Thúy Chi giải thích tiếp: "Thực ra thì điều quan trọng không phải là bọn anh có trách nó không, mà nó đang tự trách mình. Em ba có nút thắt trong lòng, nó không chịu về nhà, cũng không muốn có dính líu gì với bọn anh. Em ba vẫn luôn cảm thấy mình có lỗi với ba mẹ có lỗi với bọn anh, nhưng em ba lại không có cách nào từ bỏ game cả."

Hà Thúy Chi tổng kết: "Nút thắt ở chỗ của em ba."

Hà Nguyệt Tâm không lời nào để nói nữa. Anh ba không muốn về nhà là bởi vì trong lòng có nút thắt ư?

Vậy nếu như tháo giải được nút thắt đó thì sao? Vậy cả nhà bọn họ không phải là có thể đoàn viên rồi sao.

Hà Nguyệt Tâm ngẩng đầu lên, có chút trịnh trọng nói với Hà Thúy Chi: "Ý anh là, chỉ cần anh ba về nhà, thì bọn anh đều sẽ tiếp nhận anh ba đúng không?"

Hà Thúy Chi khựng người 2 giây, nhu hòa nhìn cô, anh thở dài trong lòng một hơi.

Thấy trong mắt Hà Nguyệt Tâm mang chút chờ mong thì trong lòng nhu hòa hơn rất nhiều.

Anh ý thức được một chuyện, anh không có cách nào cự tuyệt yêu cầu của em gái.

Nếu như có thể khiến kỳ vọng trong lòng Hà Nguyệt Tâm không bị hụt hẫng thì những mâu thuẫn và kiên trì trước đây hình như cũng không còn quan trọng nữa.

"Ừm."

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cưng Chiều Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Ngày hôm sau khi Hà Nguyệt Tâm đến trường, Phương Viên vẫn còn chìm đắm trong trạng thái hưng phấn khi gặp được Fin hôm qua, kéo tay Hà Nguyệt Tâm chỉ cha chỉ mẹ nói không ngừng.

"Nói như vậy thì Fin chính là anh ba bà, anh cả bà là Tổng tài Tập đoàn Hà thị, anh hai bà là Hà Tĩnh Hoài, anh tư bà là Hà Lộ Từ ư? Đây là đội hình thần tiên gì vậy, ngưỡng mộ quá đi mất!"

Trước đây cô chỉ biết là Hà Nguyệt Tâm có 4 người anh trai, Hà Thúy Chi và Hà Lộ Từ thì cô biết rồi, Hà Tĩnh Hoài cũng đã gặp được vào hôm Đại hội thể thao trường rồi, chỉ có mỗi mình Hà Diễm Lạc thần thần bí bí mãi vẫn chưa xuất hiện thôi, ai biết được Fin thế nhưng lại là Hà Diễm Lạc chứ.

Cô thực sự quá ngưỡng mộ Hà Nguyệt Tâm rồi!

Hà Nguyệt Tâm nhìn Phương Viên một cái, ý bảo cô nhỏ tiếng một chút, bây giờ bọn họ đang trong giờ tự học, tất cả học sinh trong lớp đều đang cầm cúi giải đề cả.

Phương Viên lập tức nhìn sự hưng phấn trong lòng xuống, ngậm miệng lại.

Tâm tư của Hà Nguyệt Tâm vẫn còn dừng lại ở cuộc hội thoại với anh cả hôm qua. Ba anh trai thực ra trong lòng vẫn còn khúc mắc với anh ba, khúc mắc trong lòng của anh tư là nhỏ nhất, bởi vì lúc đó anh tư tuổi còn nhỏ, đối với việc ba mẹ qua đời vẫn có chút mơ hồ, chỉ biết là anh ba suốt ngày không ở nhà, hai anh em chỉ đơn thuần là không có giao tiếp gì nhiều mà thôi, cho nên thái độ của anh tư với anh ba chỉ là lạnh nhạt thôi.

Nếu như là anh cả đã đồng ý tiếp nhận anh ba rồi, vậy thì chuyện còn lại chỉ còn nghĩ cách khuyên anh ba về nhà mà thôi.

Đang nghĩ chuyện đầu đầu thì điện thoại trong túi run lên một cái.

Hà Diễm Lạc: Máy giờ tan học?

Nghĩ gì thì cái đó tới ngay, Hà Nguyệt Tâm vội trả lời ngay.

Hà Nguyệt Tâm?

Hà Nguyệt Tâm Sao vậy?

Bên Hà Diễm Lạc qua mấy phút sau mới trả lời lại, hình như anh chê việc đánh chữ phiền, nên trực tiếp gửi một đoạn tin nhắn thoại qua luôn.

Bên trong còn kèm theo tiếng động loạt xoạt nữa, hình như là tiếng mặc quần áo, giọng nói lười biếng của Hà Diễm Lạc truyền qua: "Đến đón bạn nhỏ tan học."

Hà Nguyệt Tâm hít sâu một hơi, ý nghĩ cảm thấy anh ba tội nghiệp hôm qua lập tức bay biến mất.

Bạn nhỏ? Nói cô sao? Cô bao lớn rồi mà còn gọi cô là bạn nhỏ nữa, anh ba cô không phải là đầu óc có vấn đề gì đấy chứ?

Hà Nguyệt Tâm phẫn nộ đánh chữ: Em có chân tự biết đi, không cần người khác đến đón, cảm ơn.

Vừa muốn nhấn nút gửi thì nghĩ lại vẫn là thôi đi, xóa hết dòng chữ vừa đánh, chỉ gửi hai chữ "Tại sao" qua thôi.

Cô không thiện cảm như anh ba. Hơn nữa cô vẫn còn muốn khuyên anh ba về nhà nữa, nên càng không nên có xung đột gì với anh ba nữa. Cô là người biết giữ đại cục, không được nhỏ nhen như anh ba.

Hà Diễm Lạc: Chưa thử rước bạn nhỏ tan học bao giờ cả, bây giờ thử trải nghiệm trước.

Hà Nguyệt Tâm.....

Được thôi.

Cuộc thi tháng sắp tới rồi, đề cô cũng giải rất nhiều rồi, lát hồi cô có hẹn với Triệu Nghệ là sau khi tan học sẽ đi chơi lướt ván trượt với bà ấy, thời gian không dài lắm, chỉ tầm nửa tiếng thôi, sau khi chơi xong rồi về học tiếp chắc sẽ không ảnh hưởng gì đâu.

Nghĩ xong cô nhập thời gian địa điểm vào khung thoại, nhấn gửi.

Đợi tới khi cô chạy đến quảng trường nhỏ thì anh ba đã ở đó rồi.

Cô nhìn xung quanh một cái, Triệu Nghệ vẫn còn chưa tới.

Ở chỗ không xa, Hà Diễm Lạc đang ngồi trên bậc thang của quảng trường nhỏ, nhìn màn hình điện thoại không chớp mắt, động tác trên tay không hề ngừng lại, bên cạnh anh có mấy học sinh cấp 3 đứng quanh, trên người bọn họ đồng phục của mấy trường khác nhau, có người tay ôm quả bóng rổ, hiển nhiên là đang chơi được một nửa rồi chạy qua đó rồi, mắt của mấy học sinh đó đều nhìn chằm chằm vào điện thoại trong tay Hà Diễm Lạc, trên mặt đều lộ ra biểu cảm vừa hưng phấn vừa kinh ngạc.

"Trong bụi cỏ có người!"

"Ở đằng sau tảng đá trên núi!"

Hà Diễn Lạc thao tác trên điện thoại một hồi, vẫn còn chưa nhìn rõ xảy ra chuyện gì, số lượng kích sát hiển thị trên màn hình đã thành số 2 rồi.

"Phát, thao tác này, thần thiết!"

"Thuật bắn súng của anh trâu bò thật đấy, có thể so bì với game thủ chuyên nghiệp rồi đấy. Sao anh làm được vậy, dạy em đi?"

"Tao đến trước mày! Xếp hàng xếp hàng đi!"

Hà Diễn Lạc thấy dáng vẻ của mấy học sinh cấp 3 đều kích động như vậy thì khóe môi khẽ nhếch lên, có chút đắc ý, dáng vẻ thông dong thường ngày cũng nhiều thêm chút thả lỏng.

Trên bậc thang có bụi, nhưng anh cũng không chệch bắn, điện thoại không phải của anh, anh đến rất sớm, cho nên có chút chán, thấy có người đang chơi game, game đang chơi còn là PUBG nữa, nên đã chỉ điểm mấy câu, sau đó thì kêu người ta đưa điện thoại cho anh để chơi giùm luôn.

Hà Nguyệt Tâm thấy cảnh tượng này thì có chút cạn lời. Mấy người vây quanh Hà Diễn Lạc có chút quen mặt, chắc cũng là người thường hay đến quảng trường nhỏ chơi.

Thậm chí trong đám người đó còn có người mấy ngày trước vì giành sân bóng rổ mà phát sinh xung đột nữa kia, nhưng giờ đây bởi vì game mà hòa thuận đến vậy đấy.

Hà Nguyệt Tâm thấy cả đám người ngày càng lúng sâu vô game thì bó tay kêu lên một tiếng: "Anh."

Hà Diễn Lạc ngẩng đầu lên thấy là cô thì lập tức nhét điện thoại trả lại cho chủ của nó và đứng dậy ngay.

Chủ điện thoại có chút ngu người, bọn họ đang coi đã ghiền mà: "Không chơi rồi à?"

Hà Diễn Lạc không còn vẻ nghiêm khắc với chiến đội mình thường ngày nữa, chơi chung với đám học sinh cấp 3 này một hồi khiến anh cũng bị nhiễm chút ấu trĩ rồi.

Anh quay đầu lại nhìn bọn họ một cái nói: "Sự phụ rước vào cửa, tu hành do cá nhân. Mấy đứa tự chơi đi."

Anh bước đến trước mặt Hà Nguyệt Tâm, quét mắt nhìn đồng phục trên người Hà Nguyệt Tâm, nhìn là biết là bộ dạng của học sinh ngoan hiền rồi.

Hà Diễn Lạc nói: "Anh dất em đi ăn ha?"

Cô đã có hẹn với Triệu Nghệ rồi, đợi lát nữa là Triệu Nghệ sẽ tới ngay thôi. Cô chỉ có thể giải thích lại với anh ba: "Em có hẹn với bạn học là sẽ chơi ván trượt với bạn ấy rồi."

Hà Diễn Lạc nhìn ván trượt dưới chân Hà Nguyệt Tâm một cái, anh còn tưởng cái này là do em gái tiện tay lượm được chứ, ai biết được cái thứ này em gái lại thật sự muốn chơi chứ?

Anh nhướn mày, chậm rãi nói: "Chơi ván trượt?"

"Đúng vậy. Em chơi rất giỏi đó." Hà Nguyệt Tâm có chút kiêu ngạo nhỏ.

Nhìn biểu cảm có chút cạn lời của Hà Diễn Lạc, cô mím nhẹ môi dưới, hồi này gọi anh một tiếng chỉ là vì muốn chào hỏi anh ba mà thôi, ai biết được anh ba lại lập tức không chơi nữa chứ. Nhưng giờ cô vẫn còn phải chơi ván trượt nữa rồi.

Cô đặt một chân lên ván trượt, chân còn lại dậm trên mặt đất, chuẩn bị có thể lướt ra xa bất cứ lúc nào, cô nhỏ giọng hỏi: "Vậy anh ba, em đi chơi trước nha, anh ngồi tí nữa ha?"

Hà Diễn Lạc tức đến phát cười, giờ tay kéo tay áo đồng phục cô lại: "Kêu anh trai ra đây rồi cứ thế mà quăng anh trai ở một bên như vậy à?"

Anh nhìn không được giờ tay lên chọc chọc lúm đồng tiền trên mặt cô. Em gái ngoan ngoãn trong trí nhớ sao giờ cũng học biết chơi xấu rồi? Chẳng lẽ là do anh dạy hư ư?

Hà Nguyệt Tâm ngẩng đầu có chút cau nhe ngón tay của anh.

Về mặt cô vô tội nói: "Em cũng không phải cố ý đâu, ai biết được em vừa kêu thì anh đã qua đây rồi chứ, em chỉ là muốn chào hỏi anh một tiếng mà thôi, cũng chẳng có ý gì khác đâu."

Ai kêu tự mình anh không chơi tiếp chứ.

Hà Nguyệt Tâm nhún chân, đẩy ván trượt một cái: "Hơn nữa, muốn em dất anh chơi thì anh cũng có biết chơi cái này đâu."

Nghe ra sự khiêu khích trong giọng điệu của Hà Nguyệt Tâm, giọng điệu Hà Diễn Lạc cũng mang chút hoang đường: "Coi thường anh mày à?"

Hà Nguyệt Tâm chỉ nhìn anh mà không nói thêm gì cả, nhưng ánh mắt thì tràn đầy vẻ coi thường thật.

Hai người nhìn nhau, ai cũng không chịu dờn mắt ra chỗ khác, cứ như vậy một hồi lâu.

Nhìn vẻ quyết không nhận thua của Hà Nguyệt Tâm, Hà Diễn Lạc nhìn không được cười nhẹ một tiếng, tiểu cô nương cũng khá thù dai đấy. Không phải chỉ là lần trước thả nước nhường hơi lỗ chút thôi sao, có cần khiêu khích anh đến vậy không.

Anh đưa tay ra, mượn ưu thế chiều cao của mình hung hăng xoa rối tóc cô một cái, xoa tới nỗi Hà Nguyệt Tâm nhìn không được mà nghiêng đầu né tránh luôn, nhưng tay anh vẫn cứ không chịu ngừng mà đuổi theo đầu cô.

Giọng nói anh mang chút dịu dàng khó mà phát giác ra được: "Đi chơi đi."

Hà Nguyệt Tâm đẩy tay anh ra, khó khăn lắm mới thoát được ma trảo của anh, cô lùi ra sau mấy bước, đứng vào cự ly an toàn rồi mới hỏi lại: "Vậy còn anh thì sao?"

Cô đi chơi một mình, bỏ một mình anh ba ở đây có phải là hơi quá đáng không?

Giọng nói Hà Diễn Lạc mang chút mệt mỏi, anh ngồi trở lại bậc thang, bàn tay chống xuống mặt đất, hai chân thả dài ra, đám học sinh cấp 3 hồi nãy sớm đã đi mất rồi, anh có chút buồn chán nói: "Anh thì chơi game tiếp thôi."

Hà Nguyệt Tâm cắn nhẹ môi mình, gật gật đầu, chân dậm xuống đất một cái, ván trượt nương theo sức đẩy mà lướt ra xa.

Sau lưng truyền đến giọng nói như có như không của Hà Diễn Lạc: "Đừng chạy xa quá đó."

Sau khi Hà Nguyệt Tâm trượt vòng quanh quảng trường một vòng rồi mà Triệu Nghị vẫn còn chưa tới, cô lôi điện thoại ra đang định gửi tin nhắn cho Triệu Nghị thì mới phát hiện là mấy phút trước Triệu Nghị có gửi tin nhắn cho cô nói là có chuyện đến không được.

Hà Nguyệt Tâm thở dài một hơi, thường ngày cô vẫn luôn chỉ lo học, chơi ván trượt là một trong số ít hạng mục thả lỏng của cô, nhưng chơi một mình thì có chút vô vị.

Cô dẹp ván trượt đi quyết định quay về tìm anh ba cô.

Chưa đi được hai bước thì thấy có một bạn nam người mặc đồ chơi bóng rổ tay thì ôm trái bóng rổ đi về phía cô. Có thể xác nhận rõ việc này là vì tầm mắt của bạn nam ấy vẫn luôn đặt trên người cô, cứ nhìn cô một cái rồi lại thẹn thùng cúi đầu xuống.

Hà Nguyệt Tâm.....

Người này cô có biết, bạn ấy hay chơi bóng rổ ở sân bóng rổ kế bên, bên đó có mấy đội bóng cổ định, người này được mọi người xưng hô đùa là vua bóng rổ của giới bóng rổ quảng trường nhỏ, thân cao mét 8, tính cách cũng phóng khoáng hào sảng, là một nam sinh sáng sủa như ánh mặt trời, mỗi lần bạn ấy chơi bóng đều sẽ có một đám con gái ăn mặc thời thượng đứng quanh sân bóng rổ nhìn bạn ấy.

Nghe nói số thư tình mà người này nhận được cũng đủ nhét đầy một hộp tủ luôn rồi, nhưng vẫn chưa từng thấy bạn ấy tiếp nhận tình ý của bạn gái nào cả.

Thấy Hà Nguyệt Tâm ngừng lại thì cậu liền tăng nhanh bước chân ngay, cuối cùng dừng lại trước mặt Hà Nguyệt Tâm. Bắp tay cậu lộ rõ đường cong cơ bắp do chơi bóng rổ quanh năm, tràn đầy hơi thở hormone nam tính.

Giọng nói cậu có chút khàn: "Hà Nguyệt Tâm?"

Hà Nguyệt Tâm mặt nghi hoặc, cô không biết người này tìm cô có chuyện gì, cho nên mới ngừng lại muốn nghe bạn ấy nói gì, ai biết được bạn ấy thế nhưng lại biết tên cô.

"Làm sao anh biết tên tôi?"

Đám Nhất Nhiên 譚一然 nhìn ánh mắt sáng lấp lánh như sao trời của Hà Nguyệt Tâm, thấy Hà Nguyệt Tâm nghiêm túc nhìn mình như vậy thì cậu nhìn không được cup mắt xuống: "Anh.....hỏi người ta, bọn họ nói cho anh biết."

Hà Nguyệt Tâm ồ lên một tiếng.

"Có chuyện gì không?"

Đám Nhất Nhiên hít sâu một hơi, có chút không biết làm gì xoa xoa sau gáy mình nói: "Anh.....chú ý đến em rất lâu rồi."

"Chú ý tôi?"

Dấu chấm hỏi trên đầu Hà Nguyệt Tâm ngày càng nhiều, người này chú ý cô làm gì chứ?

Hai người hoàn toàn không ở chung một tần số.

Đàm Nhất Nhiên thấy Hà Nguyệt Tâm hoàn toàn không hiểu được ý của mình thì không khỏi có chút nôn nóng, hô hấp cũng gấp gấp hơn chút. Bởi vì khăn trang nên cánh tay đang ôm bóng của cậu cứ nhúc nhúc qua nhúc lại.

Cậu tăng cao âm lượng, lấy hết dũng khí nói: "Anh muốn nói, em có thể làm bạn gái anh không?"

Hà Nguyệt Tâm "?"

Hà Nguyệt Tâm mờ lớn mắt, người này là đang tỏ tình với cô sao?

Nhưng cô có quen biết gì cậu ta đâu chứ.

Cô tìm từ ngữ đáp lại: ".....Xin lỗi, tôi chỉ muốn đặt hết tâm tư vào chuyện học hành thôi."

Nghe vậy, ánh mắt của Đàm Nhất Nhiên ảm đạm hơn chút.

Hà Nguyệt Tâm nhú chặt mày lại: "Hơn nữa hình như anh lớn tôi một khóa đúng không? Anh đã lớp 12 rồi, cũng sắp phải thi đại học rồi, trong thời khắc quan trọng này, làm sao có thể đặt tâm tư vào chuyện khác ngoài chuyện học hành như vậy chứ."

Cô muốn đặt hết thời gian vào chuyện học còn không kịp nữa kia, người này thế nhưng còn có tâm tư mà nghĩ đến chuyện yêu đương nữa chứ?

Gặp được loại người không coi trọng việc học này, cô gần như là theo bản năng mà bắt đầu khuyên răn ngay.

Mắt cậu sáng lên: "Em đang quan tâm anh ư?"

Cậu vội nói tiếp: "Anh sẽ không làm phiền em đâu, em chỉ cần thỉnh thoảng.....nói chuyện với anh là được. Một ngày một lần, một ngày một hai cậu cũng được."

Không phải, tại sao đến miệng anh ta thì lời nói của cô lại mang ý khác rồi vậy?

Loại chuyện này có chút khó giải quyết, quá uyển chuyển thì sợ đối phương nghe không hiểu, quá thẳng thắn thì lại sợ làm tổn thương lòng tự tôn của họ.

Nhưng quá uyển chuyển thì người này lại nghe không hiểu.

Sắc mặt và giọng nói của Hà Nguyệt Tâm lạnh nhạt hơn rất nhiều: "Ý của tôi là, bây giờ tôi không muốn yêu đương gì cả."

Ánh mắt Đàm Nhất Nhiên mang chút cố chấp, cậu bước lại gần hơn một bước, cúi người nhìn cô, dịu dàng nói: "Em đang sợ giáo viên chủ nhiệm của em phát hiện em yêu sớm à? Em yên tâm, anh sẽ không để cho giáo viên chủ nhiệm của em phát hiện đâu, nếu như giáo viên chủ nhiệm của em phát hiện rồi thì anh sẽ gánh hết trách nhiệm, cứ nói là anh đơn phương ép em, được không?"

Nhiều nữ sinh muốn hẹn hò với cậu như vậy, nếu như cậu muốn thì lập tức có thể có bạn gái ngay. Hà Nguyệt Tâm lại làm sao có thể từ chối cậu chứ? Khăng định là ngại chuyện gì đó nên mới nói vậy thôi.

Cậu đem hành động này hiểu như sự thẹn thùng à dè dặt của thiếu nữ.

Hà Nguyệt Tâm nhin không được lùi về sau một bước, kéo ra chút khoảng cách với người này. Người này bị gì vậy, nghe không hiểu lời nói của cô sao?

Đang giảng co thì sau lưng vọng lại giọng nói mang chút lạnh lùng.

"Em ấy đã từ chối rồi, mày không nghe thấy à?"

Hà Nguyệt Tâm quay đầu lại, Hà Diễn Lạc không biết khi nào đã đứng sau lưng cô rồi, anh hai tay đút túi quần, đầu tóc có chút rối, nhưng chỉ thông qua ánh mắt bị tóc che mất nửa của anh cũng có thể thấy được bây giờ anh rất không vui.

Hà Nguyệt Tâm vô thức gọi một tiếng: "Anh." Gọi xong thì lập tức chạy qua bên cạnh Hà Diễn Lạc.

Hà Diễn Lạc thấy Hà Nguyệt Tâm vẫn còn tính là nghe lời thì ý lạnh giữa hai hàng chân mày tản đi một chút.

Sắc mặt Đàm Nhất Nhiên nhất thời có chút khó coi, loại chuyện tỏ tình này thế nhưng lại bị người khác nghe thấy rồi, người này thế nhưng còn nói Hà Nguyệt Tâm từ chối cậu rồi ư?

Hơn nữa nhìn dáng vẻ của người này thì hình như Hà Nguyệt Tâm rất là ý lại người này thì phải.

Người này là tình địch của cậu à?

Giọng điệu Đàm Nhất Nhiên lập tức lạnh đi ngay, có chút khiêu khích quét mắt đánh giá anh một cái: "Mày là ai?"

Hà Diễn Lạc cười giễu một tiếng: "Tao là anh trai nó."

Anh trai gì? Anh ruột? Hay là loại anh trai nhận đại đó?

Đàm Nhất Nhiên nhất thời cũng không rõ. Trong lớp có một số nữ sinh thích nhận anh trai khắp nơi, nhưng thật ra thì loại anh trai này ít nhiều đều có chút mập mờ hết cả.

Hà Diễn Lạc nhìn Hà Nguyệt Tâm một cái, trong mắt không còn sự mất tập trung, mặt không biểu cảm nói: "Đi thôi."

Hà Nguyệt Tâm đựng phải ánh mắt của anh ba thì có chút chột dạ, anh ba cô hình như tức giận rồi.

Cô ngoan ngoãn vâng lời, đi theo Hà Diễn Lạc về luôn.

Còn chưa đi được hai bước liền bị Đàm Nhất Nhiên ngăn lại, Đàm Nhất Nhiên chạy qua ngăn, trái bóng trong tay cậu sớm đã bị cậu quăng qua một bên rồi.

Cậu có chút thờ dốt: "Mày là anh trai em ấy thì sao chứ, sao nào em ấy muốn hẹn hò với ai mày cũng phải quản sao?"

Hà Diễn Lạc nhướn mày nhìn Hà Nguyệt Tâm: "Em thích nó à?"

Hà Nguyệt Tâm lắc đầu: "Làm sao có thể chứ! Em còn không biết anh ta là ai nữa!"

"Vậy thì được rồi."

Hà Nguyệt Tâm "?"

Về lười biếng trên mặt Hà Diễn Lạc hoàn toàn biến mất không thấy, ánh mắt anh nhìn Đàm Nhất Nhiên cứ như một thanh kiếm sắc nhọn vậy, anh cười nhẹ một tiếng: "Mày nói đúng rồi đó, em ấy muốn hẹn hò với ai, tao quản chắc rồi."

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đầu Cưng Chiều Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Đàm Nhất Nhiên nghe thấy đối thoại của hai người thì mặt đen như đất nồi. Nhiều nữ sinh muốn hẹn hò với cậu như vậy, cho dù đi ngoài đường cũng đều có không ít nữ sinh nghĩ hết mọi cách để hấp dẫn sự chú ý của cậu như vậy, không ít người còn thông qua bạn bè của cậu để có được WeChat của cậu nữa.

Hà Nguyệt Tâm thế nhưng trực tiếp nói không thích cậu ư?

Cậu thậm chí còn có thể từ động tác cơ thể của hai người cảm nhận được sự chê bai nữa.

Lửa giận của cậu xông thẳng lên đỉnh đầu trong nháy mắt, lời nói khiêu khích hời hợt của Hà Diễn Lạc khiến người khác điên đầu mà, trên mặt cậu không còn vẻ thẹn thùng khi tỏ tình nữa, giữa hai hàng lông mày mang chút tàn bạo: "Muốn quản à? Vậy cũng phải coi mày có bản lĩnh đó không."

Đàm Nhất Nhiên lời còn chưa nói xong thì mặt đã chịu một đấm.

Thần sắc Hà Diễn Lạc lạnh lùng, khí chất lười biếng trên người biến mất không thấy: "Vậy thì thử coi."

Hà Nguyệt Tâm có chút nôn nóng, cô nhìn ra được, anh ba thật sự tức giận rồi.

Đàm Nhất Nhiên cũng không phải ăn chay đâu, do chơi bóng rổ thường xuyên nên phản xạ của cậu nhanh nhẹn hơn người thường chút. Ở trong mắt cậu, Hà Diễn Lạc chính là tình địch của mình không sai vào đâu được rồi.

Bị đánh một đấm, đương nhiên là phải phản kích lại rồi.

Đàm Nhất Nhiên thờ dốt một hơi, nắm chặt nắm đấm lại: "Mày có tư cách giành với tao à?"

Nói xong cậu liền xông lên ngay.

Hai người nhất thời lao vào đánh thành một đoàn.

Tình cảnh nhất thời trở nên có chút khó có thể thu thập được.

Hà Nguyệt Tâm muốn bước lên khuyên, nhưng động tác hai người đều rất kịch liệt, căn bản là không có cách nào đến gần được.

"Anh, anh đừng đánh nhau với anh ta nữa!"

Người này cô hoàn toàn không quen cũng không biết, nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện. Anh ba cô đối với tất cả mọi chuyện đều trong tư thái lười biếng chuyện không liên quan tới mình, cô vẫn là lần đầu tiên thấy anh ba cô đánh nhau hùng hổ với người khác như vậy.

Cô nôn nóng đến không được, anh ba là game thủ chuyên nghiệp, không biết gần đây có cuộc thi nào nữa không, nhưng cho dù không có thi đấu thì bị thương cũng sẽ gây ảnh hưởng đến việc luyện tập.

Hà Diễn Lạc quanh năm ngồi trước máy tính chơi game, nhưng tố chất cơ thể lại không yếu không được ra gió, cũng không chiếm hạ phong, ngược lại còn khiến cho Đàm Nhất Nhiên chịu thiệt mấy lần nữa.

Nhưng Đàm Nhất Nhiên cũng không biết nặng nhẹ, Hà Diễn Lạc cũng không khá hơn là bao cả.

Trên quảng trường nhỏ có người chú ý đến động tĩnh bên này, liền vây quanh lại hóng. Có người nhận ra hai người đang đánh nhau là ai, một người là Đàm Nhất Nhiên khá quen mặt trong quảng trường nhỏ này, có mấy học sinh cấp 3 còn nhận ra người còn lại là Hà Diễn Lạc không lâu trước đây còn dắt bọn họ bay trong game.

Nhưng không có ai dám bước lên kéo hai người họ ra cả, bọn họ đều nhìn đến ngu người rồi.

Đàm Nhất Nhiên nổi tiếng là hoang dã, đánh nhau gây chuyện số một, bây giờ thế nhưng lại bị Hà Diễn Lạc đè dưới đất đánh tới không thể nào đánh trả lại được. Hà Diễn Lạc đánh nhau không nhờ sức trâu, nhưng cứ hễ anh ra tay là sẽ đánh trúng tử huyệt của đối thủ. Sức lực của Đàm Nhất Nhiên ngày càng cạn kiệt, sau cùng gần như là bị Hà Diễn Lạc đè trên đất đánh.

Trên người Đàm Nhất Nhiên bầm dập nhiều hơn Hà Diễn Lạc, trên cánh tay, trên mặt, trên bụng đều bị Hà Diễn Lạc đánh mấy đấm, ngược lại thì Hà Diễn Lạc hình như chỉ có trên tay bởi vì đánh người ta mà bị bầm tím mà thôi.

Thấy Đàm Nhất Nhiên nằm bẹp trên đất không còn sức nhúc nhích nữa thì Hà Diễn Lạc mới thả cổ áo cậu ra, đứng thẳng người dậy.

Nhìn bộ dạng thủ hạ bại tướng, không còn sức động đậy của Đàm Nhất Nhiên, Hà Diễn Lạc cười nhẹ một tiếng: "Mày nói lại lần nữa, tao có bản lĩnh quần không?"

Đàm Nhất Nhiên đến cả sức nói chuyện còn không có, gió luồng vào trong cổ họng do thở dốc, giọng nói không thể nào phát ra được, khó chịu muốn đòi mạng. Cậu thật sự là đụng phải ca khó rồi, không nghĩ tới người này lại đánh nhau giỏi như vậy.

Hà Diễn Lạc nghĩ tới cái gì đó, bổ sung thêm một câu: "Còn nữa, mày mà còn dám quấy rối em ấy thì sẽ không nhẹ nhàng như lần này vậy đâu."

Đàm Nhất Nhiên: "....."

Thấy đánh nhau xong rồi, có mấy bạn học quen biết với Đàm Nhất Nhiên lập tức vác Đàm Nhất Nhiên lên ngay. Cả đám nghĩ lại đều có chút sợ.

Bọn họ vây quanh nhìn đã được một lúc rồi, cũng từ lời nói khi hai người đó đánh nhau cũng biết được cả quá trình rồi. Đại khái là Đàm Nhất Nhiên tỏ tình với Hà Nguyệt Tâm xong rồi còn nín kéo không thôi nữa, cho nên mới bị người trước mắt này đánh.

"Đó là em gái của Hà Lộ Từ đúng không?"

"Vậy mà mày cũng dám chọc vào à? Mày không sợ Hà Lộ Từ kiếm mày à?"

Hà Nguyệt Tâm thường hay đến quảng trường nhỏ chơi, chuyện Hà Lộ Từ chống lưng cho Hà Nguyệt Tâm trước đây đã lan truyền hết rồi, gần như ai cũng biết Hà Lộ Từ có một đứa em gái cưng như cưng trứng, từ đó về sau không còn ai dám chiếm địa bàn chơi ván trượt của Hà Nguyệt Tâm nữa, cũng không ai dám chọc Hà Nguyệt Tâm cả. Cũng có không ít người yêu thầm Hà Nguyệt Tâm, nhưng lại không có ai có thể qua được ải của Hà Lộ Từ, Đàm Nhất Nhiên thế nhưng không biết sống chết mà đi tỏ tình với Hà Nguyệt Tâm, đây không phải là ăn no rừng mỡ sao?

Cổ họng Đàm Nhất Nhiên đầy mùi máu, toàn thân đều đau đến không được, nhìn thấy bộ dạng đắc ý của Hà Diễn Lạc thì lửa giận trong lòng càng cháy càng lớn.

Cậu là thấy Hà Lộ Từ không ở đây cho nên mới đi tỏ tình, chỉ cần Hà Nguyệt Tâm có thể đồng ý cậu thì Hà Lộ Từ còn có thể làm gì cậu được nữa sao?

Kết quả ai biết được lại đụng phải một thằng "anh" này nữa.

Hà Nguyệt Tâm bước lại coi thương tích trên người Hà Diễn Lạc.

Khỏe miệng Hà Diễn Lạc bị bầm tím một mảng, khớp ngón tay cũng có chút rách da và trầy, còn chảy máu nữa, là bị thằng nhóc đó đánh đấy.

Game thủ chuyên nghiệp quan trọng nhất là tay, nhưng giờ tay của Hà Diễn Lạc bị thương rồi.

Hà Nguyệt Tâm kêu một tiếng anh, cổ họng có chút nghẹn ngào, không biết nói gì.

Hà Diễn Lạc liếc nhìn cô một cái thì biết trong lòng cô đang nghĩ gì rồi, ngẩng đầu xoa tóc cô, giọng điệu không chút để tâm: "Vừa hay có lý do né luyện tập rồi, quang minh chính đại nghỉ ngơi mấy ngày."

Hà Nguyệt Tâm không tránh không né, cúi đầu xuống, lần này để mặc cho anh xoa đầu.

"Đều tại em cả....."

Lời còn chưa nói xong thì trên đỉnh đầu vang lên một tiếng cười giễu.

"Vi em à? Em nghĩ nhiều rồi."

Hà Nguyệt Tâm ngược đầu lên, nụ cười trên mặt Hà Diễn Lạc có chút tùy tiện, anh liếc xéo cô một cái.

"Là bản thân anh không muốn luyện tập, muốn nghỉ ngơi thôi." Nói xong ngừng lại một hồi, sau đó quét mắt trên dưới nhìn cô một cái, "Lại nói, anh trai có cần đánh nhau vì em không cơ chứ?"

Cảm xúc cảm động trong lòng Hà Nguyệt Tâm biến mất vô tung vô tích trong nháy mắt, cô siết chặt nắm đấm, hít sâu một hơi, tự nói với mình là không được tức giận, tức giận ra mình thì tự mình thiệt thòi.

Đàm Nhất Nhiên được bạn học vác đi, chắc là đi bệnh viện rồi.

Trên người Hà Diễn Lạc bị thương nhẹ, có khuyến thể nào anh cũng không chịu đến bệnh viện, Hà Nguyệt Tâm chỉ còn cách đi ăn cơm với anh trước thôi.

Đội gọi món xong rồi, Hà Diễn Lạc vừa sát khuôn cho chén bát đĩa vừa nghĩ tới cảnh tượng tỏ tình hồi nãy của thằng nhóc đó: "Lần sau có gặp người như vậy nữa thì đâm thẳng vào mặt nó, biết không?"

"Thấy em chơi ván trượt trượt rất mượt mà, sao đầu óc không xoay chuyển nhanh được nhỉ?"

Hồi nãy rõ ràng anh ba còn cảnh cáo Đàm Nhất Nhiên không được quấy nhiễu cô, bây giờ xoay mặt liền phủ nhận việc đánh nhau vì cô, rõ ràng trong lòng quan tâm cô, nhưng ngại mặt mũi mà không dám thừa nhận.

Giọng điệu Hà Nguyệt Tâm cứng nhắc: "Ồ."

Hà Diễn Lạc cũng không quan tâm việc Hà Nguyệt Tâm không đáp lại lời, huyền thuyên một đồng thứ, gì mà con gái ra đường thì phải chú ý này nọ.

Sau khi món ăn lên rồi, Hà Diễn Lạc gấp một cục thịt kho lên.

Thực ra thương tích trên hai tay anh không nghiêm trọng lắm, chỉ là trầy ngoài da thôi, qua mấy ngày là khỏi ngay thôi, nhưng lúc gấp thức ăn đụng phải vết thương, anh rít một tiếng nhẹ theo bản năng, cục thịt gấp trên đĩa cũng theo thể mà rớt lại xuống đĩa.

Đang chuẩn bị gấp lại thì Hà Nguyệt Tâm không chịu được nữa, dùng đũa của mình gấp cục thịt lên bỏ vào trong chén của Hà Diễn Lạc.

Tay Hà Diễn Lạc ngừng lại trên không trung, cúi đầu nhìn cục thịt trong chén mình, biểu cảm có chút cứng đờ, qua mấy giây sau mới chậm rãi nhướn mày lên.

Vẫn khá mới mẻ đấy.

Anh sống bên ngoài đã nhiều năm rồi, mỗi ngày ăn uống đại tiện tiện chung với đám đội viên trong chiến đội, ở trên bàn cơm không có bởi vì giành đồ ăn mà đánh nhau thì đã tốt lắm rồi, chứ đừng nói là gấp thức ăn cho anh.

Anh ngược mắt nhìn Hà Nguyệt Tâm một cái, Hà Nguyệt Tâm nghiêng đầu qua chỗ khác, cố ý không nhìn anh, cô mím chặt môi lại, có thể thấy được là phần môi có chút sưng đỏ, cố ý tỏ vẻ không vui, như là đang muốn che giấu sự lúng túng vậy.

Khóe môi anh khẽ nhếch lên.

Tiếp theo đó diễn ra cảnh anh bôi vì tay bị thương không có cách nào gấp thức ăn ba bốn lần, lần thứ n Hà Diễn Lạc gấp thức ăn thất bại thì Hà Nguyệt Tâm không nhìn được nữa, giật lấy cái chén của anh, gấp đầy một chén thức ăn cho anh luôn.

"Ăn đi."

Hà Diễn Lạc nhìn cô, giọng nói mang theo sự nhu hòa mà chính bản thân anh cũng không nhận ra: "Cảm ơn Tâm Tâm."

Đầu Hà Nguyệt Tâm càng nghiêng ra xa hơn, gần như là dùng ót đối diện anh luôn.

Hà Diễn Lạc biết mảnh khốc của anh không thể dùng hơn được nữa rồi, nếu mà để em gái nhìn ra được thì lại giận mất.

Anh chuyển sang chủ đề khác: "Thật sự không muốn chuyển ra ngoài ở chung với anh ba sao?"

Thấy Hà Nguyệt Tâm không hề bị đá động thì anh nửa thật nửa giả thở dài một hơi: "Tay anh ba đều bị thương rồi. Cơm cũng ăn không được nữa. Sống một mình không có ai chăm sóc anh cả."

Vết thương của anh đích thực không nghiêm trọng, nhưng Hà Nguyệt Tâm dễ mũi lòng, anh muốn sống chung với em gái, nói không chừng nhờ chuyện này mà có thể thuyết phục được em gái thì sao.

Hà Nguyệt Tâm cúi đầu ăn cơm của mình: "Thuê hộ công chăm sóc anh đi."

Hồi nãy anh ba còn thừa cơ cười nhạo cô, xoay đầu liền kêu cô sống chung với anh ba, lẽ như sống chung rồi thì không phải ngày nào cô cũng sẽ bị ăn hiếp sao?

Giọng điệu Hà Diễn Lạc tùy ý nói: "Anh ba nghèo lắm, thuê không nổi, Tâm Tâm tưởng rằng ai cũng giống em, là một phú bà nhỏ à?"

Hà Nguyệt Tâm một đầu đầy chàm hỏi: "Không phải anh cũng có di sản sao? Tại sao lại nghèo chứ?"

Sau khi ba mẹ qua đời di sản sớm đã chia hết cho mấy anh trai rồi, ngay cả Hà Lộ Từ cũng nhận được một đồng di sản lớn rồi, sao Hà Diễn Lạc có thể không có chứ?

"Đều đầu tư vào chiến đội rồi, không dùng được."

Tiền trên người anh có một bộ phận đã đầu tư vào chiến đội không sai, nhưng tiền thì vẫn còn đó thôi.

"Vậy trước đây anh còn nói muốn nuôi em?"

Hà Diễn Lạc lời lẽ hùng hồn: "Anh nghĩ là nuôi em cũng chẳng tốn bao nhiêu gạo cả."

"Anh đang gạt em." Hà Nguyệt Tâm nhìn anh một hồi rồi đưa ra kết luận.

Thấy Hà Nguyệt Tâm không tin, Hà Diễn Lạc nhẫn nại nói: "Không tin thì em nhìn này, anh ba chỉ có một căn nhà thôi, Tâm Tâm có tận 5 căn lận. Em nói anh ba có nghèo không?"

Hà Nguyệt Tâm vẫn lạnh lùng cự tuyệt: "Vậy anh bán nhà rồi thuê hộ công đi."

Hà Diễn Lạc: "....."

Hà Diễn Lạc có chút khổ não dùng tay chống cằm, tư thế ngồi có chút lười biếng, anh nhìn Hà Nguyệt Tâm một cái.

Em gái tim cứng như đá.

Xem ra phải dùng cách khác rồi.

Đội ăn cơm xong, Hà Diễn Lạc đề nghị: "Qua chỗ anh ba chơi lát đi? Anh có mua máy chơi game mới, rất đơn giản, chơi với anh mấy ván đi? Lần này anh không nhường em nữa đâu."

Anh vẫn muốn chơi game với Hà Nguyệt Tâm, cảm giác chơi game với Hà Nguyệt Tâm với luyện tập thường ngày hay đi đấu không giống nhau.

Nếu như dễ được em gái qua đó, thì anh sẽ nhiều thời gian thuyết phục em gái hơn.

Hà Nguyệt Tâm nhìn anh với ánh mắt không thể tin nổi: "Tay anh đã như vậy rồi mà còn chơi game nữa sao?"

Tay anh đều bị thương rồi, gấp thức ăn còn gấp không được, còn đánh game nữa ư? Não anh ba cô không phải là ủng nước rồi đấy chứ?

Giọng nói cô mang khí thế không thể chối từ: "Hơn nữa, em còn phải nắm bắt thời gian học hành nữa, anh cả đã mời gia sư cho em rồi, buổi tối thầy sẽ đến nhà dạy, em phải tranh thủ về nhà."

Học với gia sư vẫn rất có ích, những kiến thức không hiểu trước đây nhất thời đều rõ ràng hơn rất nhiều.

Cô nháy mắt đột phá lên một tầm cao khác, bình thường càng lên cao thì năng điểm càng khó, khoảng thời gian trước học với gia sư xong thì điểm bình quân của cô đã nâng lên không ít rồi.

"Gia sư ư?"

"Đúng vậy. Em muốn thi vào trường đại học Top 1 trong nước." Giọng nói Hà Nguyệt Tâm mang chút trịnh trọng, "Cho nên anh ba, em phải học hành

thật tốt, không thể chơi game nữa rồi."

Lần trước đi coi đấu game mà xui quýt khiến chơi một ván game đã là việc ngoại lệ rồi. Làm sao có thể không có chuyện gì liên chơi game nữa chứ?

Hà Diễm Lạc có chút ngạc nhiên nhướn mày.

Kiếp trước thành tích của em gái rất bình thường, anh nhớ là cuối cùng em gái chỉ thi vào được trường loại 2 mà thôi, thi ra trước đây lý tưởng của em gái là thi vào trường đại học Top 1 ư?

Vậy cuối cùng chỉ thi vào trường loại 2, em gái không phải là rất thất vọng sao?

Nhờ phúc của việc trùng sinh, anh thậm chí biết được cuối cùng em gái sẽ thi vào được trường đại học nào.

Có nên nói cho em gái biết là có cố gắng bao nhiêu thì cuối cùng em gái cũng sẽ thất bại không đây?

Có thời gian đó thì không bằng chơi game với anh còn hơn.

Nhưng nghĩ lại thì dập tắt ý nghĩ đó ngay. Anh sợ quá đã kích em gái, khó khăn lắm mới dỗ dành được em gái, nếu lại chọc tức nữa rồi thì phải làm sao đây?

Hà Diễm Lạc hôm nay có lái xe đến, sau khi lên xe, Hà Nguyệt Tâm nhắn tin cho Luru Vĩnh, kêu chú ấy về nhà trước không cần đón cô.

Đội xe ngừng lại bên đường trước cửa nhà, Hà Nguyệt Tâm tháo khóa dây an toàn ra, giọng nói mang chút do dự nói: "Anh ba, bây giờ đã trễ như vậy rồi, hay là ở nhà một đêm đi, ngày mai hẳn đi được không?"

Cô vẫn luôn muốn khuyên anh ba về nhà, nhưng ngại nể cứ bị những chuyện ngoài ý muốn làm gián đoạn, sau này anh ba lại chọc cô tức giận, nên tới giờ vẫn chưa tìm được cơ hội nói.

Hà Diễm Lạc xoay đầu nhìn biệt thự có chút mơ hồ chìm trong cảnh đêm một cái.

Nó đã cũ kĩ hơn so với trong ấn tượng, tuy rằng thường được tu sửa, nhưng vẫn có thể nhìn ra được là căn nhà đã có tuổi rồi.

Chỉ nhìn một mắt như vậy thôi liền cảm thấy trong lòng ngũ vị tạp trần.

Anh nghiêng đầu sang chỗ khác, giọng nói cũng lạnh nhạt hơn nhiều: "Không cần đâu."

Hà Nguyệt Tâm suy nghĩ một hồi hạ quyết tâm nói: "Anh ba, anh cả không trách anh rồi, anh về nhà ở đi, anh cả anh hai anh tư đều sẽ hoan nghênh anh thôi, hơn nữa người một nhà thì nên sống chung với nhau chứ phải không?"

Hà Diễm Lạc có chút ngạc nhiên, anh trầm mặc trong giây lát, tay sờ túi áo, theo bản năng muốn lôi thuốc ra hút, nhưng nghĩ tới gì đó, động tác trên tay ngừng lại, lại bỏ lại vào trong túi.

Anh thờ dài một hơi: "Anh cả nói với em rồi à?"

Hà Nguyệt Tâm gật đầu: "Anh ba, chuyện đó đều đã qua rồi, không có ai trách anh đâu."

Anh ba muốn trở thành game thủ chuyên nghiệp không có sai, cái chết của ba mẹ cũng là sự việc ngoài ý muốn thôi, hai việc này không tồn tại quan hệ nhân quả gì cả.

Nhưng anh ba vẫn mãi canh cánh trong lòng.

Hà Diễm Lạc hồi lâu không nói gì cả.

Cuối cùng anh nhẹ nhàng thờ dài một hơi.

"Em vào nhà đi."

Thấy Hà Nguyệt Tâm nhìn anh không chớp mắt, anh nhìn không được giờ tay lên sờ đầu cô, bổ sung thêm một câu: "Để anh ba nghĩ lại đã."

Sau khi vào nhà trong đầu Hà Nguyệt Tâm vẫn tràn đầy nghi vấn, anh ba đây là đồng ý rồi hay là chưa đồng ý vậy?

Nghĩ lại ý là sẽ nghĩ thông suốt hay là nghĩ không thông đây?

Sau khi về nhà học với gia sư xong, đội cô tắm xong nằm bò trên giường thì trong lòng vẫn còn có chút thất vọng.

Điện thoại đột nhiên run lên, Hà Nguyệt Tâm mở ra xem, là tin nhắn của Phương Viên.

Phương Viên: OMG, anh bà thế nhưng mở live stream kìa!

Phuong Viên: Triệu Nghệ ngồi chờ cả tháng đều không chờ được, tôi vừa fan cái là chờ được rồi, hahaha!

Phuong Viên: 【Liên kết/[Chấn kinh, Fin thế nhưng mở live stream rồi!!], mau đến vậy xem】

Hà Nguyệt Tâm thuận thế nhấn vào xem, trên màn hình là trang game PUBG, nhân vật trên đỉnh đầu có chữ SK_Fin đang dùng tốc độ cực nhanh lục soát trạng bị trong phòng.

Góc dưới cùng bên trái là một khung cửa sổ nhỏ hình vuông, trong khung hiện lên gương mặt của Hà Diễn Lạc, anh ngồi dựa vào ghế, tư thế ngồi rất lười, nhưng tay cầm con chuột lại hoạt động cực nhanh.

Nhưng khỏe miệng và khớp ngón tay dán băng keo cá nhân vẫn thấy rất rõ.

Trên màn hình bay qua vô số bình luận của fan.

【AAA, xem coi đêm hôm khuya khoắt tôi lướt thấy gì này?】

【Fin thế nhưng mở live stream rồi, hôm nay là ngày tốt gì vậy?】

【Còn là ngày tốt gì nữa, ngày cuối tháng hiểu rõ một chút?】

【HAHAHAHAHA.】

【Cuối tháng đu KPI, đầu tháng anh làm gì rồi! Anh hay lắm!】

【Vết thương trên mặt Fin là sao vậy? Đánh lộn rồi à?】

【Trên tay cũng có băng keo cá nhân nữa, tôi nhìn thấy rồi!】

【Tay bị thương rồi còn có thể chơi mượt như vậy, trâu thật.】

Các thành viên đã ký kết thỏa thuận live stream trong nhóm sẽ phải live stream đủ thời gian chỉ định hàng tháng, thực tế thì rải rác mỗi ngày trong tháng chỉ cần live stream trong một hoặc hai giờ là được. Tuy nhiên, có một số người chơi không thích live stream như Fin thì sẽ đợi tới cuối tháng rồi điên cuồng cây live stream cho đủ thời lượng, ngay cả ăn cơm cũng vẫn sẽ mở live.

Hà Nguyệt Tâm ngồi bật dậy từ trên giường ngay.

Không phải nói là tay bị thương rồi thì có thể nghỉ ngơi thật tốt sao!

Lại gạt cô!

【Tôi cảm thấy anh ấy chắc là lại chặn chúng ta rồi QAQ】

【Rốt cuộc là tôi đã fan người đàn ông vô tình vô nghĩa này như thế nào vậy.】

【Nề mặt cái mặt đó, tôi có thể tha thứ sự lạnh lùng vô tình của anh ấy.】

Fin live stream rất ít khi nói chuyện, thậm chí rất ít khi tương tác với bình luận trên màn hình, gần như live stream chỉ là để ứng phó thời lượng live mà thôi, khán giả xem live gần như là như xem kịch câm vậy.

Hà Diễn Lạc cũng đích thực là làm như vậy, anh tất nhắc nhở bình luận trên màn hình, chuyên tâm chơi game.

Anh không thích mở live, nhưng đã ký hợp đồng rồi, nên mỗi cuối tháng đều sẽ ứng phó như vậy. Tối nay sau khi tiễn Hà Nguyệt Tâm về nhà xong thì anh có chút tâm thần bất ổn, muốn chơi vài ván game giết mấy người để ổn định tinh thần, đột nhiên nhớ tới tháng này vẫn chưa live stream đủ thời lượng, cho nên mới thuận tiện mở live luôn.

Vết thương trên tay anh thực ra không gây cản trở gì cả, chỉ là trầy da mà thôi, nhưng cho dù bị thương thì cũng sẽ không ảnh hưởng tới việc anh thắng game.

Hà Nguyệt Tâm nhìn gương mặt không chút biểu cảm của anh ba trên màn hình, biểu cảm trên mặt anh ba có chút khác với bình thường, mặt anh càng không có biểu cảm gì thì càng có thể cảm thấy anh có chút không vui.

Hôm nay cô nói sai gì rồi sao?

Tầm mắt lướt xuống băng keo cá nhân trên tay anh ba.

Trong lòng cô đột nhiên nảy ra một ý nghĩ kỳ lạ, tuy rằng nói vì live stream đủ thời lượng, nhưng nếu như bởi bị thương mà không thể live stream thì kênh phát sóng cũng có thể lý giải mà. Lại nói anh ba cô là Đại thần, kênh phát sóng cũng sẽ nể mặt mũi phần nào nữa.

Hôm nay anh ba nói anh ấy nghèo, chẳng lẽ anh ba vì thiếu tiền cho nên mới liều mạng vậy sao, ngay cả tay bị thương rồi cũng phải live stream?

Vậy cô có nên cứu tế anh ba chút tiền không?

Nhưng nếu như đưa thẳng cho anh ấy thì cô có thể tiên đoán được anh ba cô lại sẽ trêu chọc cô nữa đây.

Cô suy nghĩ một hồi rồi nhấn vào phần quà tặng dưới màn hình, bên trong có không ít quà tặng, như tên lửa siêu cấp và máy bay đồ, mỗi phần quà tặng đều có giá cả khác nhau. Tên lửa siêu cấp là đắt nhất, cần 2000 điểm lận.

Hà Nguyệt Tâm nhấn vào biểu tượng tên lửa siêu cấp, phát hiện phải nạp tiền trước mới được, trước khi nạp tiền còn phải đăng kí tài khoản nữa.

Hà Nguyệt Tâm thao tác trên điện thoại một hồi, hoàn thành việc đăng kí tài khoản, cũng may là phần mềm live stream này tiện lợi, chỉ cần dùng WeChat là có thể đăng kí được rồi.

Ở phần tên tài khoản cô dừng lại hồi lâu, cô không muốn để cho anh ba biết là cô tặng quà.

Suy nghĩ hồi lâu, cô tùy tiện đặt đại cái tên "xxx233". Cô đảo ngược chữ cái viết tắt tên mình lại, còn thêm một dãy số vào nữa.

Đợi tích hợp thẻ ngân hàng vào xong, cô lại mở danh sách quà tặng ra lần nữa.

Điểm tích lũy có tỉ lệ 1:1 với nhân dân tệ. Đồng nghĩa với việc một cái tên lửa siêu cấp cần 2000RMB.

Chuyện tặng quà này cô chưa từng thử qua, cô đang nghĩ hay là tặng thử một cái trước đi.

【xxx233 đã tặng tên lửa siêu cấp x1 trong phòng live của SK_Fin】

Gần như trong tích tắc liền có người chú ý tới vào bình luận trên màn hình ngay.

【Ông chủ hào phóng ghê! 】

【Ông chủ 666! 】

【Ông chủ không phải đều đập liền mấy cái máy chục cái sao, huynh đài chỉ tặng có một cái, không đủ hào phóng. 】

【Y hệt đáng về keo kiệt khi hết tiền của tôi. 】

【Bình tĩnh, có đã tốt lắm rồi, dù sao thì ông chủ cũng phải ăn cơm mà. 】

Tuy rằng đã tắt bình luận trên màn hình rồi, nhưng nếu như có người tặng quà thì vẫn sẽ có thông báo, Hà Diễm Lạc cũng đã thấy được thông báo nhắc nhở dưới góc bên phải rồi.

Nhưng anh đã quen với việc này rồi, bình thường cũng có fan tặng tên lửa siêu cấp, những streamer khác có lẽ sẽ mở miệng cảm ơn, nhưng anh thì chỉ nhìn thông báo tặng quà một cái rồi tắt ngay, sau đó tiếp tục tập trung chơi game tiếp.

【xxx233 đã tặng tên lửa siêu cấp x100 trong phòng live của SK_Fin.】

Bình luận trên màn hình nổ tung trong nháy mắt.

Một cái tên lửa siêu cấp là 2000RMB, 100 cái tên lửa thì là 200,000RMB!

【Phát, trâu bò thật, 100 cái!! Ông chủ hào phóng quá! 】

【100 cái là bao nhiêu tiền? Xin hãy nói ra để tôi mở mang tầm mắt coi, dù gì thì tôi cũng chưa từng tặng phần quà nào trên 100 tệ cả.】

【Thành phần coi không không sợ gì cả.】

【Hồi này chỉ tặng 1 cái tôi vẫn cảm thấy quá nhỏ mọn, kết quả xoay người liền tặng hẳn 100 cái luôn, ông chủ hào phóng!】

Trong khung cửa sổ nhỏ, khán giả trong phòng live có thể nhìn thấy sau khi Fin bấm bẻ đầu bên đối diện xong, thì có liếc xuống phần góc phải một cái, về mặt không chút biểu cảm của anh đột nhiên lộ ra vẻ ngạc nhiên, sau đó khóe miệng đột nhiên nhếch lên một nụ cười cực nhẹ.

- -

Chương hôm qua hơi ngắn, bù thêm cho mấy bạn một chương nữa này. □□□

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cưng Chiều Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 54

Bình luận trong màn hình có không ít người chú ý đến biểu cảm nhỏ này của Fin. 【AAAA tôi nhìn thấy Fin cười rồi, tuy rằng rất nhẹ thôi, nhưng tôi nhìn thấy rồi!】

【Tôi cũng nhìn thấy rồi, tôi chứng minh, đây không phải là ảo giác!】

【Chẳng lẽ Fin nhìn thấy bình luận trên màn hình rồi cười sao? Rốt cuộc anh cũng nỡ xem bình luận trên màn hình rồi à?!】

【Tôi hận bản thân không quay màn hình lại, cảm giác bản thân lỡ mất 1 tỷ rồi!】

【Có ai quay lại không vậy, tôi dùng số tiền lớn cầu xin.】

【Đoán bừa là bởi vì nhìn thấy 100 cái tên lửa siêu cấp nên cười.】

【Tôi nghi ngờ anh tôi đang dẫn dụ tôi tặng tên lửa, nhưng tôi không có chứng cứ.】

【Tên lửa thì vẫn là phải tặng, lỡ như anh tôi thật sự cười thì sao đây?】

【Đề tôi!!】

【Tên lửa bay lên nào.】

Khán giả trong phòng live stream như bị cái gì kích thích vậy, trong nháy mắt mấy cái tên lửa siêu cấp được tặng ra ngay, cũng có người hào phóng tặng liền mười mấy cái luôn.

Sau khi tặng xong, tất cả mọi người đều nín thở đợi phản ứng của Fin, nhưng Fin trong màn hình ngay cả khóe miệng cũng chả thèm nhúc nhích một cái, thậm chí còn di chuyển nhân vật trong game ngừng lại tại một chỗ, sau đó lòi điện thoại trong túi ra, cúi đầu bắt đầu đánh chữ.

【 ? ? ? 】

【Đã nói trước là sẽ cười đầu, mấy người gạt tôi!】

【Trong mắt của anh ấy hoàn toàn không có chúng ta, thậm chí còn bắt đầu chơi điện thoại luôn rồi kìa, HaHaHaHa cười cười một hồi nước mắt đầy mặt QAQ.】

Bình luận trên màn hình bay qua rất nhanh, Hà Nguyệt Tâm còn chưa kịp coi hết thì nhìn thấy Hà Diễn Lạc trong cửa sổ nhỏ trên màn hình đang cúi đầu gõ chữ trên điện thoại.

Còn chưa kịp phản ứng kịp thì điện thoại của cô liền run lên, phần thông báo bên trên của màn hình hiển thị có một tin nhắn đến.

Hà Diễn Lạc: Chê tiền tiêu vật nhiều quá à?

Hà Nguyệt Tâm.....

Vì tránh để Hà Diễn Lạc nhận ra nên cô đã đặt đại tên tài khoản rồi, chỉ có vậy thôi mà anh ba cũng có thể đoán ra được đó là cô à?

Hà Nguyệt Tâm: Làm sao anh biết đó là em?

Qua một lúc sau, Hà Diễn Lạc gửi một tấm hình chụp màn hình qua. Hình chụp màn hình là hồ sơ của cô, trong hồ sơ có ghi thông tin giới tính và sinh nhật, còn cô thì do lúc điền không chú ý nên đã điền thẳng sinh nhật của mình theo bản năng.

Hà Nguyệt Tâm ! ! !

Cách một cái màn hình Hà Diễn Lạc đều có thể cảm nhận được sự kinh ngạc từ đầu bên của em gái. Vừa mới bắt đầu khi nhìn thấy có người tặng quà, anh xác thật là không mấy để tâm, nhưng lúc người đó tặng tận 100 cái thì anh mới hiểu kỳ nhìn một cái, phát hiện tài khoản này trước giờ anh chưa từng thấy qua, nhấn vào hồ sơ của người này xem thì thấy tài khoản này mới đăng kí được không tới một tiếng không nói, ngày tháng năm sinh còn y hệt Hà Nguyệt Tâm nữa. Thấy vậy nên anh mới nhấn tin thăm dò thử xem, nhưng nhìn phản ứng của em gái như vậy thì có thể thấy được anh đoán không sai.

Hồi tưởng lại những lời mà mình nói với em gái hôm nay thì anh cũng hiểu rõ rồi.

Em gái tưởng rằng anh thật sự thiếu tiền, cho nên mới dùng phương thức này để cứu tế anh ư?

Anh không còn mặt không biểu cảm nữa, biểu cả trên mặt nhu hòa hơn rất nhiều, ánh mắt nhìn màn hình điện thoại cũng dịu dàng hơn rất rất nhiều.

【Một bức thư máu muốn biết Fin rốt cuộc đang nhắn tin với ai ! ! 】

【Tôi cũng vậy, muốn trở thành điện thoại ngay bây giờ không biết còn kịp hay không.】

【Cái vẻ nhìn điện thoại thôi mà cũng có thể dịu dàng đến vậy, quả nhiên là người đàn ông tôi yêu mà, huhuhuhu.】

Hà Nguyệt Tâm thoát ra khỏi app live stream, coi tin nhắn Hà Diễm Lạc nhắn tới, cô có chút khóc không ra nước mắt, bởi vì sơ sót nhất thời nên vẫn bị anh ba nhận ra rồi, cô có thể tưởng tượng ra được anh ba cô lúc này nhất định lại đang cười nhạo cô trong lòng rồi, lần sau gặp mặt anh ba nhất định sẽ lại chọc cô cho mà xem.

Qua một lúc sau, Hà Diễm Lạc lại gửi thêm một tin nhắn tới nữa.

Hà Diễm Lạc: [Chuyển khoản cho em]

Số tiền chuyển khoản hiển thị là 200,000 RMB.

Hà Nguyệt Tâm.....

Ngón tay của Hà Nguyệt Tâm dừng lại trên đoạn tin nhắn đó, có chút sần sùi, sao anh ba lại chuyển tiền ngược lại cho cô rồi, không phải là thiếu tiền sao?

Thấy Hà Nguyệt Tâm mãi vẫn chưa chấp nhận chuyển khoản, Hà Diễm Lạc lại gửi một tin nhắn qua.

Hà Diễm Lạc: Nghe lời.

Hà Diễm Lạc: Anh ba còn có thể thật sự đòi tiền của em sao?

【Fin anh có còn nhớ anh đang live stream không vậy?】

【Thời khắc này chúng ta đều không phải là người, chúng ta là *chanh.】

(*Chanh có vị chua như giấm, trong tiếng trung có từ "ăn giấm" mang nghĩa ghen tỵ, nên cư dân mạng sinh sôi thêm từ chanh, chanh tinh để thể hiện sự ghen tỵ)

【Fin anh nhìn em này, em chính là điện thoại QAQ.】

Hà Nguyệt Tâm nhìn tin nhắn mà Hà Diễm Lạc gửi qua, mím nhẹ môi.

Được thôi.

Anh ba cô là người có lòng tự tôn, không muốn để cô cứu tế. Cô hiểu, nhưng ý tốt bị bác bỏ, trong lòng ít nhiều cũng có chút không vui.

Hà Nguyệt Tâm Nhiều rồi, anh ba. Số tiền thực tế tới tay anh chắc sẽ không nhiều như vậy đâu.

Cô ít nhiều cũng biết được chiến lược của kênh live stream, cho dù là tặng quà có giá trị lên tới 200,000 RMB, thì kênh phát sóng chắc chắn sẽ rút phần trăm trong đó, số tiền thực tế streamer nhận tới tay còn bao nhiêu thì không biết được rồi.

Cô đập 200,000 quà cho Hà Diễm Lạc, nhưng trên thực tế thì tới tay Hà Diễm Lạc khẳng định là không tới 200,000, nhưng anh ấy vẫn chuyển khoản cho cô 200,000 chẵn.

Thế là cô muốn cứu tế anh ba không thành công không nói, ngược lại còn gặt được một số tiền từ chỗ anh ba nữa à?

Nghĩ như vậy thì cô càng sần sùi hơn nữa.

Hà Diễm Lạc nhượng mảy, Hà Nguyệt Tâm thế nhưng cả chuyện này cũng biết nữa ư? Kênh phát sóng đích thực là sẽ rút bớt một phần từ trong số tiền được tặng đó. Tặng quà 200,000, nhưng thực tế đến tay chỉ còn một nửa mà thôi.

Xem ra sau này muốn dụ em gái sẽ không còn dễ dàng như trước nữa rồi.

Hà Diễm Lạc: Phần dư ra thì coi như là tiền tiêu vặt anh cho đi.

Tiền tiêu vặt? Tiền tiêu vặt của cô đủ dùng không nói, mỗi tháng còn dư rất nhiều nữa, có cần anh ba cô cho cô sao?

Nhưng bộ dạng hào phóng này của anh ba là sao đây? Không phải nói là thiếu tiền sao!

Ngón tay gõ chữ của Hà Nguyệt Tâm tràn đầy phấn nộ.

Hà Nguyệt Tâm Anh gạt em! Anh không hề thiếu tiền!

Hà Diễn Lạc:?

Hà Diễn Lạc dựa lưng vào ghế tay phải cầm điện thoại, vẻ mặt đương nhiên đánh chữ.

Hà Diễn Lạc: Không có chuyện đó.

Hà Diễn Lạc: Bởi vì anh trai cho dù chết đói thì cũng không thể nào để cho Tâm Tâm nhà chúng ta chịu thiệt được.

Ngày thứ hai đến trường, Hà Nguyệt Tâm vừa vác balo ra khỏi phòng thì nhìn thấy Hà Thúy Chi và Hà Tinh Hoài một trước một sau xuống lầu.

Trên người hai người đều mặc đồ thể thao, Hà Thúy Chi quanh năm ngồi trong phòng làm việc, nhưng cũng rất chú trọng quản lý vóc dáng, điển hình của người mặc đồ nhìn ốm nhưng còi đồ thì có thịt, cơ bắp trên người tràn đầy năng lượng.

Hà Tinh Hoài là minh tinh, tự nhiên là càng phải chú trọng quản lý vẻ bề ngoài, mỗi tuần đều tập gym đều đặn, lúc này do vừa mới vận động xong mà có chút lười biếng, đi theo sau Hà Thúy Chi xuống lầu.

Tóc trên trán hai người đều có chút ướt, trên cổ vẫn còn vết mồ hôi chảy, nhìn là biết vừa mới tập gym xong.

Trong nhà có phòng tập gym, ở trên tầng 4.

Nhìn thấy Hà Nguyệt Tâm, bước chân hai người đồng thời dừng lại.

Giọng nói của Hà Thúy Chi khi nói chuyện với Hà Nguyệt Tâm vẫn nhu hòa như bao lần khác: "Tâm Tâm dậy rồi à?"

"Ừm."

Hà Nguyệt Tâm cảm thấy có chút gì đó không đúng lắm, nghĩ kỹ một hồi mới ngộ ra, anh cả và anh hai thể nhưng lại tập gym chung với nhau?

Trên bàn ăn, Hà Thúy Chi và Hà Tinh Hoài đều về phòng tắm rửa ra rồi, trên người không còn vết mồ hôi nữa.

Đội đồ ăn được bung lên bàn ăn thì Hà Lộ Từ mới chậm chạp xuống lầu.

Hà Lộ Từ mắt còn nhắm nhem chưa tỉnh ngủ, lúc xuống lầu còn không ngừng ngáp nữa.

Hà Nguyệt Tâm nhìn con mắt đỏ ngầu của anh tư một cái, nhú mày nói: "Anh tư, anh lại thức đêm à?"

Từ sau chuyện anh tư gạt cô về việc tập chép bài lần trước thì anh tư như biến thành một con người khác vậy, hận không thể mỗi phút mỗi giây đều học học học, thường hay thấy được bộ dạng ngáp liên tục của anh tư vào mỗi sáng sớm khi thức dậy.

Hà Lộ Từ xoa xoa mắt, giọng điệu không chút để tâm: "Chuyện nhỏ."

Lần trước sau khi gạt Hà Nguyệt Tâm thì anh đã hứa với Hà Nguyệt Tâm không những phải học hành thật tốt mà còn phải thi được một bài thi đạt điểm trung bình nữa.

Sau này còn nói khoác là sẽ thi hành lời hứa vào lần thi tháng lần này.

Cũng bởi vì muốn biểu hiện thật tốt trước mặt em gái, nếu như thành công rồi thì em gái chắc chắn sẽ khen anh.

Hà Nguyệt Tâm mím môi, anh tự không học hành cô lo lắng, nhưng học hành quá siêng năng thậm chí còn thức đêm nữa thì cô cũng nhin không được mà lo lắng thay.

Hà Thúy Chi nhớ tới gì đó hỏi: "Khi nào thi vậy?"

"Hôm sau."

Hôm sau chính là cuộc thi tháng rồi.

Ánh mắt Hà Nguyệt Tâm đột nhiên trở nên sắc bén, trong mắt dần lộ ra sự quyết tâm, thời khắc kiểm nghiệm nỗ lực sau khi trùng sinh của cô đã đến rồi.

Nhờ trùng sinh nên cô may mắn hơn bạn học cùng lớp là đã từng thi đại học qua một lần rồi, còn nhiều thêm nỗ lực của 4 năm đại học nữa. Bây giờ quay về nhìn kiến thức cấp 3 cũng không còn khó như kiếp trước nữa.

Sau khi trùng sinh cô gần như đặt hết toàn bộ tâm tư vào việc học, cô cũng muốn nhìn xem, trình độ bây giờ của mình rốt cuộc như thế nào rồi.

Hà Thúy Chi biết Hà Nguyệt Tâm đã dụng tâm nỗ lực như thế nào, ánh mắt anh nhu hòa: "Tâm Tâm có lòng tin sẽ thi tốt không?"

Hà Nguyệt Tâm gật đầu nói: "Có."

"Nhất định sẽ được thôi. Điều quan trọng nhất là phải thả lỏng." Giọng Hà Tĩnh Hoài mang chút nhẹ nhàng thoải mái.

Nỗ lực của Hà Nguyệt Tâm anh cũng nhìn ở trong mắt, tuy rằng anh không rõ kiếp trước em gái có phải cũng nỗ lực như vậy không, nhưng cuối cùng em gái chỉ thi được vào trường loại 2 thôi. Nhưng nếu như em gái đã cố gắng tới vậy rồi thì anh cũng không thể tạt gáo nước lạnh lên đầu em gái được.

Anh chỉ muốn em gái vui vẻ thôi.

Hà Thúy Chi nghĩ đến chuyện gì đó, nhíu mày nói: "Đừng tạo quá nhiều áp lực cho mình như vậy, hai ngày này cũng đừng ăn đồ lạnh nhiều quá, để tránh ảnh hưởng tới sức khỏe."

Anh cả anh hai anh một câu em một câu, lại nhắc nhở rất nhiều điều cần chú ý khi đi thi.

Lý Nham đứng bên cạnh, ánh mắt nhìn về phía Hà Lộ Từ, không khỏi có chút đồng tình.

Người phải thi hình như không chỉ có một mình Nguyệt Tâm tiểu thư mà thôi, Hà Lộ Từ không phải cũng học chung một cấp với Nguyệt Tâm tiểu thư sao.

Tại sao Hà Thúy Chi và Hà Tĩnh Hoài cứ thế mà trực tiếp làm lơ Hà Lộ Từ vậy?

Đối đãi khác biệt này hình như có chút lớn.

Ông nhìn về phía Hà Lộ Từ, Hà Lộ Từ vẫn không cảm thấy có gì không đúng cả, vừa ăn bữa sáng của mình, vừa thỉnh thoảng ngẩng đầu lên phụ hòa, thậm chí còn bổ sung thêm một hai sự việc cần chú ý khi thi cử nữa, thật sự cứ thế như người tham gia thi cử chỉ có một mình Hà Nguyệt Tâm vậy.

Ông thờ dài một hơi.

Hà Nguyệt Tâm gật đầu không ngừng, có chút bó tay cắn đầu.

Chỉ là thi tháng thôi mà, mấy anh trai tại sao lại làm như là đi lên chiến trường vậy, làm cô cũng có chút khẩn trương theo luôn rồi này.

Hà Tĩnh Hoài nhớ đến chuyện gì đó, nhíu mày nói: "Tâm Tâm, nghe nói Hà Diễn Lạc về rồi, hai người còn gặp mặt nữa, đúng không?"

Lúc anh biết tin tức này từ chỗ Hà Thúy Chi đã ngạc nhiên hết một hồi lâu, Hà Diễn Lạc về rồi thì cũng thôi đi, kết quả thế nhưng còn gặp mặt Hà Nguyệt Tâm nữa.

Điều này có nghĩa là gì?

Kiếp trước tất cả những người lạnh nhạt làm lơ Hà Nguyệt Tâm bây giờ đều thay đổi thành bộ dạng khác, bắt đầu đối tốt với Hà Nguyệt Tâm rồi.

Qua lâu như vậy rồi anh cũng mơ mơ hồ hồ biết được, người trùng sinh có khả năng không chỉ có mình anh mà thôi. Nhưng như vậy thì sao chứ, anh chỉ đề ý đến việc làm cách nào mới có thể bù đắp sự áy náy của mình với em gái ở kiếp trước, làm sao cung chiều em gái, và làm sao mới có thể khiến cho em gái thích anh nhất trong mấy người anh trai.²

"Đúng vậy."

"Là nó tự đến kiểm em à?"

Hà Nguyệt Tâm suy nghĩ một hồi, đi xem đấu game là do tự cô đi, cô cũng không nghĩ tới là có cơ hội gặp được anh ba, chắc sẽ không được tính là anh ba tự kiểm cô đâu nhỉ.

Cô lắc đầu: "Không phải. Em đi xem đấu game, đúng lúc trận đấu đó anh ba cũng có mặt."

"Như vậy à." Hà Tĩnh Hoài có chút dăm chiêu. Cho nên nói hai anh em họ là tình cờ gặp nhau.

Hà Nguyệt Tâm nhìn Hà Thúy Chi một cái, cô nhớ cuộc đối thoại hôm đó với anh cả, anh cả đã biểu rõ thái độ của mình rồi, nếu như anh ba quay về, anh cả đồng ý tiếp nạp anh ba.

Nhưng hai anh trai còn lại còn chưa biết là thái độ gì.

"Có một chuyện, em muốn nói với anh hai và anh tư."

Lời vừa được nói ra, tất cả ánh mắt của mọi người trên bàn đều tập trung về phía cô.

Hà Thúy Chi nhìn cô với ánh mắt đã hiểu, tiếp tục hưởng dùng bữa sáng.

Hà Tĩnh Hoài và Hà Lộ Từ đều có chút nghi hoặc nhìn cô.

"Em muốn khuyên anh ba về nhà ở, anh cả nói anh ấy không có ý kiến. Còn anh hai và anh tư thì sao?"

Hà Tĩnh Hoài và Hà Lộ Từ nhìn nhau một cái, trong mắt hai người đều lộ vẻ có chút không hiểu.

Qua một lúc sau Hà Tĩnh Hoài mới nói với giọng điệu tùy ý: "Trong nhà vốn có phòng của nó mà."

Anh ba muốn về chẳng lẽ anh còn có thể đuổi anh ấy không bằng.

Hà Lộ Từ nói: "Không có ý kiến, anh cũng không thể nào đóng cửa không cho anh ba vào được, phải không nào?"

Hà Nguyệt Tâm nhũn mày, anh hai và anh tư hiển nhiên là chưa hiểu ý của cô.

"Không phải, ý của em là, em muốn anh hai anh tư phải chung sống hòa bình với anh ba. Chúng ta là người một nhà, phải đoàn tụ đông vui với nhau, mãi mãi ở bên nhau."

Hà Tĩnh Hoài: "?"

Sống chung mãi mãi với Hà Nguyệt Tâm anh không phản đối, nhưng sống chung mãi mãi với ba người kia nữa là cái quái gì vậy?

Mặt Hà Lộ Từ cũng lộ thần sắc như đang bị táo bón, cách nghĩ của anh cũng như Hà Tĩnh Hoài vậy. Cái gì mà cả gia đình đoàn viên bên nhau chứ, cho dù được nói từ miệng em gái ra thì anh vẫn cảm thấy có chút buồn nôn.

Hà Nguyệt Tâm thấy hai anh trai không nói chuyện thì vội lên tiếng: "Anh hai?"

Hà Tĩnh Hoài hiếm khi trầm mặc một hồi, năm đó lúc Hà Diễm Lạc bỏ nhà ra đi anh đã thành niên rồi, trong xương cốt anh cũng có chút gen phản nghịch, nhưng vẫn không có cơ hội thực hành, đợi biết Hà Diễm Lạc bỏ nhà ra đi thậm chí còn bỏ học chỉ vì muốn làm game thủ chuyên nghiệp thì anh vẫn cảm thấy nó có chút làm bừa.

Sau này bố mẹ qua đời, Hà Diễm Lạc mới ló đầu về, sau khi làm xong tang lễ thì bọn họ cũng dần xa cách luôn.

Anh biết hai chuyện này không có liên quan gì đến nhau, cũng từng trách nó, nhưng được sống lại một lần nữa rất nhiều chuyện anh đều đã nhìn rộng hơn nhiều rồi.

Nhưng anh vẫn còn có sự kiêu ngạo và lòng tự tôn ở đó, hành động cố tình xa lánh của Hà Diễm Lạc rõ ràng là không muốn nhận người anh là anh, vậy thì tại sao anh phải sắp mặt mình qua đó chứ?

Hà Tĩnh Hoài: "Là tự bản thân nó muốn về nhà, hay là em muốn nó về đây?"

Hà Nguyệt Tâm trầm mặc một lúc lâu, sau đó mới chém đinh chặt sắt nói: "Tuy rằng anh ba không có nói, nhưng em biết trong lòng anh ba nhất rất muốn về nhà."

Hà Tĩnh Hoài cúi đầu nhét mấy miếng thịt xông khói vào miệng, sau đó từ từ nhai, nhưng hiển nhiên là anh vẫn có chút thất thần.

Anh đang suy nghĩ.

Vô tình ngẩng đầu lên thì thấy Hà Nguyệt Tâm vẫn đang dùng ánh mắt mong chờ nhìn anh, anh nhìn không được thở dài một hơi.

"Được rồi. Tùy em."

Thời gian suy nghĩ của Hà Lộ Từ ngắn hơn Hà Tĩnh Hoài nhiều, anh trực tiếp nói: "Anh cũng chẳng có ý kiến gì."

Lúc Hà Diễm Lạc bỏ nhà ra đi thì anh mới chỉ lên cấp hai thôi, chỉ biết là Hà Diễm bỏ nhà đi rồi, anh còn tưởng rằng Hà Diễm Lạc bị lịch học dày đặc ép điên nên mới bỏ đi, sau này sau khi bố mẹ qua đời thì anh mới biết được đầu đuôi ngọn ngành.

Anh và Hà Diễm Lạc không có tiếp xúc gì nhiều. Hà Nguyệt Tâm muốn để cho Hà Diễm Lạc về nhà vậy thì về thôi.

Thấy ba anh trai đều đồng ý hết rồi thì Hà Nguyệt Tâm mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuy rằng không thể nào lập tức tiếp nạp anh ba, nhưng chí ít cũng sẽ chung sống hòa bình với nhau, nhỉ?

Tiếp sau đây chỉ coi lúc nào thì anh ba mới nghĩ kỹ xong thôi.

Đợi ăn sáng xong, Hà Lộ Từ đi kè xe của Hà Nguyệt Tâm đến trường.

Hà Lộ Từ vừa lên xe thì Hà Nguyệt Tâm liền hỏi: "Anh tư có tự tin với môn nào nhất?"

Anh tư đã bỏ bê việc học rất lâu rồi, rất nhiều môn đều theo không kịp, muốn đạt điểm trung bình cũng không phải ngày một ngày hai là có thể làm được ngay được, nói thật thì Hà Nguyệt Tâm vẫn có chút lo lắng.

Hà Lộ Từ có chút chột dạ nghiêng đầu sang chỗ khác: "Tiếng anh.....đi."

Những môn khác anh muốn theo kịp trong thời gian ngắn là chuyện không quá khả thi, nhưng trước khi thi giáo viên Tiếng Anh đã khoanh phạm vi thi cho rồi, cố nhớ chết nhớ thì cũng có thể trên trung bình được.

Khoảng thời gian này anh ngày ngày làm ở trong phòng học thuộc từ vựng và ngữ pháp không biết ngày đêm.

Thực ra chuyện tập chép bài lần trước anh vẫn có chút canh cánh trong lòng, lần này nếu như thi tháng có thể trên trung bình thì nói không chừng có thể triệt để xóa sạch sự áy náy khi lừa gạt em gái lần trước.

Nhưng dự tính của anh không chỉ có vậy.

Anh có tìm Giáo viên chủ nhiệm hỏi qua, thành tích trước đây ở trường cũ của Hà Nguyệt Tâm chỉ tầm giữa giữa thôi, dựa theo tiêu chuẩn trước đây thì lần thi tháng này chắc em gái cũng có thể thi được tầm giữa mức giữa một chút trên toàn khối, nhưng em gái đã cố gắng như vậy, thì chắc ở giữa cũng có khả năng đạt được.

Như vậy thì anh phải càng cố gắng hơn nữa.

Sau khi thi tháng xong sẽ là thi phân lớp, anh phải cố gắng nhiều hơn để trong cuộc thi phân lớp sau khi thi tháng phát huy thật tốt, tranh thủ cơ hội được phân vào cùng một lớp với em gái.

Tối hôm qua anh lại nghe nói có nam sinh tỏ tình với Hà Nguyệt Tâm, nghe nói còn bị một người đàn ông thần bí quánh rồi, nhưng người đàn ông thần bí đó là ai thì không ai biết, hỏi một vòng cũng không hỏi ra được đáp án.

Nhưng không cần nghĩ thì cũng biết khẳng định lại là người đàn ông nào đó nhìn trúng em gái anh nữa rồi.

Nếu như anh và em gái cùng lớp, vậy thì anh có thể tùy thời tùy lúc bảo vệ em gái, không để cho em gái bị mấy thằng nhóc thôi tha kia độc hại.

Nghĩ tới đây thì anh lại có chút ngứa răng.

Mấy người đó không biết bản thân mấy cân mấy lượng sao, ở đó mà muốn làm em rể anh?

Ngay cả anh cũng đánh không lại, ở đó mà muốn của em gái anh?

Không có cửa đâu.

Sau khi đến trường và nộp bài tập đã giao hôm qua, Hà Nguyệt Tâm lật đề cương ra bắt đầu giải đề.

Sắp thi tháng rồi, tuy rằng cô đối với thực lực của mình rất có lòng tin, nhưng cô vẫn không dám buông lỏng chút nào cả.

Những kiến thức nằm trong phạm vi thi tháng cô đều đã thuộc nằm lòng rồi, phần làm văn trong Ngữ Văn tuy rằng dưới sự giúp đỡ của Thầy Trình đã có tiến bộ, từ mười mấy điểm có thể nâng cao đến mức cỡ 35 đến 40, nhưng phần đó điểm tối đa là 60 điểm, vẫn còn khoảng cách tiến bộ rất lớn, khoảng cách đó có thể sẽ bị không ít người bỏ lại sau lưng.

Tiết đầu tiên là tiết Ngữ Văn, thời gian cả tiết học giáo viên đều để học sinh tự do ôn tập, Hà Nguyệt Tâm lật sách "Văn mẫu tập làm văn ưu tú lớp 11"《高二优秀作文大全》ra xem từng trang một.

Lúc cô tập trung hết sức chú ý vào một thứ gì đó thì rất dễ rơi vào trạng thái quên mình gần ngủ.

Đợi cô hoàn hồn lại thì giáo viên Ngữ Văn trên bục giảng đã đi mất, thay vào đó là giáo viên Vật Lý.

Lúc này cô mới giật mình phản ứng lại, bây giờ đã là tiết thứ hai rồi, cô vội cất cuốn văn mẫu trên bàn vào trong học bàn.

Nhưng biểu cảm khác lạ trên mặt cô và hành động muốn đẹp cuốn sách vốn không phải tài liệu Vật Lý vào trong học bàn đã bị giáo viên Vật Lý bắt ngay tại trận.

Giáo viên Vật Lý họ Lưu, là một người đàn ông trung niên đeo mắt kính bị hói nửa đầu.

Ông hai tay chống hai bên bàn trên bục giảng, môi mím chặt lại, mắt kính phản chiếu ánh sáng chói mắt, giữa hai đầu lông mày của ông hiện ra một vết nhăn sâu hoắm do nhíu lại, vẻ mặt lộ rõ sự không vui và bất mãn.

Ông cầm thước lên, chỉ hờ Hà Nguyệt Tâm một cái.

"Đứng lên."

Hà Nguyệt Tâm đứng phải ánh nhìn của Thầy, trong lòng thầm kêu không tốt, nhận mệnh đứng lên.

Phương Viên cúi đầu nhỏ giọng nói: ".....Tôi hồi nãy có nhắc nhở bà, nhưng kêu mấy tiếng bà đều không nghe thấy."

Giọng Thầy Lưu lạnh như băng: "Bây giờ là tiết gì?"

Mấy hôm nay bởi vì chuẩn bị cho thi cử, áp lực có chút lớn. Bằng không thì loại sai lầm xem sách xem mê hồn này cô sẽ không phạm phải.

Nhưng trong giờ Vật Lý xem sách môn khác, quả thật là không đúng.

Cô biết mình nhầm phải môn, nên cũng thành thật nhận sai.

"Giờ Vật Lý....."

Thầy Lưu dùng thước gỗ mạnh lên bàn, ầm một tiếng lớn, những học sinh ngồi gần đó cơ thể cũng không nhịn được mà run lấy bầy.

Thầy Lưu trước giờ vốn rất nghiêm khắc, không có học sinh nào dám làm bậy trong giờ của thầy ấy.

Tất cả mọi người thấy thầy thật sự nổi giận rồi, hơn nữa lửa giận còn không nhỏ nữa thì cả lớp học nhất thời rơi hẳn vào im lặng, mọi người ai cũng rụt cổ lại sợ mình bị vạ lây.

Chỉ có Lâm Ngữ, ủy viên môn Vật Lý, quay đầu lại, nở một nụ cười đầy ác ý với Hà Nguyệt Tâm, trong mắt tràn đầy sự vui vẻ khi người khác gặp họa.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cùng Chiều Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

Lâm Ngữ nhìn Hà Nguyệt Tâm không vừa mắt cũng không phải chuyện ngày một ngày hai gì rồi. Hai cô mắt mặt trước mặt nhìn bạn học như vậy cũng thôi đi, bình chọn người dẫn đội đội điều hành trường thế nhưng còn bị số phiếu áp đảo suýt chút thua Hà Nguyệt Tâm, cuối cùng không có thua còn là bởi vì Hà Nguyệt Tâm tự mình rút lui.

Tuy rằng cô được làm người dẫn đội nhưng mong ước, nhưng cô lại không hề hưởng thụ được chút cảm giác thỏa mãn nào cả, ngược lại còn cảm thấy nhọc nhằn, cứ như là Hà Nguyệt Tâm đem thứ mình không cần ban thưởng cho cô vậy.

Bây giờ thấy Hà Nguyệt Tâm chọc Thầy Vật Lý không vui, đương nhiên là cô thấy vui rồi.

Nếu như là tiết học bình thường thì cũng thôi đi, nhưng vì mấy ngày nữa là thi rồi nên tiết học này Thầy Vật Lý đang ôn tập lại những chỗ trọng tâm đã khoanh trước đó, và còn chọn ra một số đề trọng điểm để giảng kỹ nữa, thời điểm này đi xem sách môn khác thì không phải là tự đưa đầu vào hòng sủng sao?

Hà Nguyệt Tâm tuy rằng thành thật đứng đây, bộ dạng ngoan ngoan nhận lỗi, nhưng Thầy Lưu lại không hề tính nhẹ nhàng bỏ qua như vậy.

Ngày sau đã thi rồi, ông thân là giáo viên, thậm chí còn lo lắng sốt ruột hơn học sinh nữa, đứng phải những học sinh phân tâm trước mặt ông trước kỳ thi như vậy, ông liền tức đến không nói nên lời. Đặc biệt không chỉ có mình Hà Nguyệt Tâm mà thôi, còn có mấy em nữa, rõ ràng là đang nhìn sách Vật Lý, nhưng về mặt thì rõ ràng là đang thả hồn bay cao bay xa rồi.

Bây giờ bắt được Hà Nguyệt Tâm thì ông không thể nào dễ dàng bỏ qua như vậy được, phải giết gà dọa khỉ.

Ông chấp hai tay ra sau lưng, bước xuống bục giảng, biểu cảm trên mặt vô cùng khó coi, phàn là học sinh mà ông đi ngang qua trước mặt thì cơ thể đều cơ cứng đi rất nhiều, thở cũng không dám thở mạnh.

Giọng ông mang lửa giận rõ mồn một: "Em còn biết bây giờ là giờ Vật Lý à? Vậy hồi nãy em đang xem sách gì đấy?"

Bộ dạng giận dữ của Thầy Lưu cô đã thấy qua rồi, bởi vì chột dạ nên bây giờ Hà Nguyệt Tâm cũng có chút kinh hồn khiếp đảm, ngoan ngoan lời cuốn văn mẫu vừa nhét vào học bàn ra.

Thầy Lưu đi đến bên cạnh cô, nhìn cuốn văn mẫu hai mắt, ý vị không rõ cười một cái: "Coi sách tăng cường à?"

Tuy rằng bây giờ Thầy Lưu vẫn chưa bộc phát, nhưng tất cả mọi người đều biết đây chỉ là sự yên tĩnh trước giông bão.

Hà Nguyệt Tâm muốn biện giải, nhưng cuối cùng vẫn ngậm miệng lại, đây không phải là sách tăng cường. Nhưng nghĩ lại thì trong cuốn sách này toàn là

văn mẫu, kiến thức giảng giải thì không có bao nhiêu, như vậy thì trong mắt Thầy Lư không phải là tương đương sách tăng cường ngoài sách giáo khoa sao?

Tình huống này, nếu như cô cãi lại thì sợ là Thầy Lư sẽ càng tức giận hơn nữa.

"Cho nên em tính không tính lấy điểm cho môn Vật Lý nữa đúng không?"

Hà Nguyệt Tâm thở dài một hơi trong lòng, ngoan ngoãn chịu lắng: "Em xin lỗi....."

Thầy Lư đi một vòng quanh lớp, đợi tất cả học sinh đều không dám tiếp xúc ánh mắt với ông thì ông mới đi lên bục giảng, vút mạnh cuốn văn mẫu lên bàn, bắt đầu bộc phát.

"Nghỉ hè chưa chơi đủ, chơi tới bây giờ vẫn còn muốn chơi? Hôm sau là thi rồi, trong lòng mấy em rốt cuộc có ý thức được không vậy? Không chỉ em ấy! Còn những người khác nữa, đừng tưởng rằng tôi không biết mấy em đang làm gì dưới đó. Hôm sau là thi rồi, bây giờ nước tới chân rồi, không ôn tập nữa đợi lúc thành tích thi ra rồi lại ở đó mà hối hận à? Trễ rồi! Tôi nói cho mấy em biết!"

"Lớp mấy em là lớp xếp hạng thứ hai toàn khối, đợi kết quả thi tháng ra rồi, điểm bình quân còn thấp hơn lớp A3, A4 thì cả khối đều sẽ nhìn mấy em cười nhạo, bọn em không thấy mặt mặt, tôi đều mất mặt thay mấy em!"

Thầy Lư nói rất lớn tiếng, ngữ khí cũng vô cùng kịch liệt, chửi hết cả một lớp.

Lúc đầu Hà Nguyệt Tâm vẫn còn có chút sợ Thầy Lư, bây giờ đứng một hồi nghe thầy nổi giận, nhìn nghe một hồi cũng thấy quen rồi, càng ngày càng bình tĩnh hơn.

Tim Phương Viên đập không ngừng, cô vốn rất nhát gan, bây giờ bị Thầy Lư dọa tới nỗi càng không dám ngẩng đầu lên nữa.

Chửi một thôi một hồi, Thầy Lư mới chợt nhớ ra người cầm đầu, ngón tay chỉ Hà Nguyệt Tâm nhấp hai cái: "Được! Nếu Vật Lý em đã học đủ rồi, không muốn học nữa đúng không? Đây, lên đây, em giảng luôn đi!"

Tiết học này Thầy Lư chủ yếu là khoanh trọng tâm và giải một số bài tập mẫu trọng điểm trong sách, giúp học sinh giảng giải các bước giải bài. Vừa khoanh trọng tâm xong định giảng bài, còn chưa bắt đầu giảng thì đã xảy ra chuyện này rồi.

Không ít học sinh kinh ngạc ngẩng đầu, để cho Hà Nguyệt Tâm lên giảng ư? Xoay đầu bọn họ liền hiểu ra ngay, Lão Lư đây là không tính tha cho Hà Nguyệt Tâm mà. Mấy bài tập này vẫn chưa bắt đầu giảng, để cho Hà Nguyệt Tâm lên giảng, bạn ấy không thể nào để nào cũng làm đúng không nói, cho dù làm đúng hết thì quá trình giải đề cũng không nhất định nói rõ ràng được.

Chỉ cần có một chỗ sơ sót thôi thì Lão Lư lại có thể mượn đề tài mà phát huy rồi.

Không ít người nhìn Hà Nguyệt Tâm với vẻ mặt đồng tình, Hà Nguyệt Tâm đây là gặp nạn khó trốn thoát rồi. Dù gì thì đây cũng là lần đầu tiên thấy Lão Lư nổi giận lớn tới vậy, còn giận tới nỗi kêu học sinh lên giảng thay luôn.

Lâm Ngừ tay chống cằm, cúi đầu nhìn sách bài tập trên bàn, nụ cười trên khóe môi nhếch lên thật cao, kéo căng kéo không cuốn. Nghe thấy Lão Lư mắng Hà Nguyệt Tâm, khiến cho Hà Nguyệt Tâm không xuống đài được như vậy, tâm tình cô thư thái đến không được.

Trong lòng còn hung hãn chửi một câu đáng đời.

Hà Nguyệt Tâm thở dài một hơi trong lòng, cô cắn nhẹ môi dưới, cô đích thực là làm sai rồi, đúng lúc còn đụng phải họng súng của Lão Lư nữa.

Những bài tập trong sách này trước khi Thầy Lư giảng thì cô đã giải qua một lần rồi. Muốn cô giảng thì đương nhiên là không có vấn đề gì rồi.

"Lên đây, để cho bạn học bên dưới nghe thử, trình độ Vật Lý của em đã cao siêu đến mức nào rồi, sắp thi cũng không sợ."

Lão Lư nắm chắc ý định khai đao với Hà Nguyệt Tâm, muốn tất cả học sinh đều thu tâm dụng tâm ôn tập chuẩn bị cho thi cử. Đến lúc Hà Nguyệt Tâm lên bục giảng bài, đụng đến chỗ em ấy không biết thì ông sẽ mượn cớ mà phát huy, rồi nhảy ra giảng lại cho học sinh là được.

"Nếu như em mà giảng đúng thì sau này trong tiết Vật Lý của tôi em muốn xem sách gì thì xem sách đó, tôi không quản em nữa." Nói xong ông chỉ xuống bên dưới nói tiếp, "Lời này tôi không chỉ nói với một mình em mà thôi, bọn em cũng vậy, trong đám bọn em nếu như có người có thể giải đúng hết những bài mà tôi vừa đánh dấu, các bước giải cũng đúng hết thì sau này trong tiết của tôi muốn làm gì thì làm, muốn coi tiểu thuyết thì coi tiểu thuyết, muốn chơi điện thoại thì chơi điện thoại, tất cả tôi đều không quản!"

Học sinh bên dưới khóc không ra nước mắt, mấy bài vừa đánh dấu hồi này có mấy bài độ khó vô cùng cao, trong đám bọn họ cũng chưa chắc có người có thể giải đúng hết nữa. Cho dù là giải ra đáp án đúng rồi thì cũng chưa chắc có thể cả bước giải cũng đúng hết và giảng giải phân tích giảng đâu ra đó được, còn việc lên lớp muốn làm gì cũng được, Lão Lư nói thì nói vậy thôi, nhưng cũng sẽ chẳng ai dám thật sự làm vậy cả, đó không phải là muốn tự tìm đường chết sao?

Thầy Lão Lư kiên quyết như vậy, còn tự động đi về góc bục giảng, làm ra tư thế chuẩn bị nghe giảng.

Hà Nguyệt Tâm không tình không nguyện lấy sách bài tập ra, động tác chậm chạp đi lên bục giảng.

Bạn học bên dưới đều ngửa đầu nhìn cô, Hà Nguyệt Tâm có chút hết cách giật giật khóe môi.

Thấy biểu cảm này của Hà Nguyệt Tâm thì không ít người đều có chút đồng tình, trong lòng mặc niệm cho cô.

Hà Nguyệt Tâm mở sách bài tập ra, chợt nhớ ra gì đó, nghiêng đầu hỏi Lão Lưu: "Đề nào vậy thầy?"

Lão Lưu: "....."

Mặt Lão Lưu càng xanh hơn nữa, hồi nãy đánh dấu bài nào Hà Nguyệt Tâm cũng không biết! Chỉ toàn cảm mắt coi sách tăng cường à!

Ngữ khí ông lạnh đến đòi mạng, lửa phản nộ trong lòng càng bùng cháy dữ hơn, đang nghĩ lát nữa phải mượn cơ phát huy thật tốt mới được. Sau đó nghiêm mặt nói đã đánh dấu những đề nào cho Hà Nguyệt Tâm biết.

Hà Nguyệt Tâm nhìn sách bài tập một cái rồi chậm rãi nói: "Đề đầu tiên, cho 2 góc nghiêng không giống nhau, độ cao giống nhau, đặt hai vật thể giống nhau lên trên bề mặt nghiêng đó.....phân biệt từ đỉnh cao của bề mặt nghiêng từ trạng thái tĩnh cho vật đó trượt theo bề mặt.....đáp án là B, vật thể và bề mặt nghiêng tạo thành một động lượng không đổi với lực hướng lên."

6

(S: Tui là tui rồi xa môn Lý sắp được chục năm rồi đây, tui dịch đại không nha, tui không còn nhớ gì đâu. Có gì mọi người cứ góp ý.)

Lão Lưu nghiêm mặt làm mặt lạnh, tay cầm sách bài tập, tay còn lại cầm cây thước, đang đợi Hà Nguyệt Tâm phạm lỗi sai.

Nhưng bài này, Hà Nguyệt Tâm thế nhưng lại chọn đúng rồi?

Là trùng hợp hay chọn đại?

"Bài thứ hai....." Hà Nguyệt Tâm lật sang trang khác, nói tiếp.

Lão Lưu gõ nhẹ thước lên bàn, mặt mày âm trầm nhắc nhở: "Quá trình phân tích."

(S: Đừng mà, yamete~)

Hà Nguyệt Tâm lúc này mới nhớ ra, cô không chỉ phải nói ra đáp án thôi mà còn phải giảng giải quá trình phân tích nữa, vì thế cô lại quay trở lại bài hỏi này.

Cô suy nghĩ 2s rồi mở miệng: "Từ đề bài ta biết được, không có lực tác động nào vào vật thể và không có lực vật thể tự phát sinh, cho nên.....ACD đều có thể loại trừ, và đáp án cuối cùng là B."

Hà Nguyệt Tâm giảng giải rõ ràng rành mạch, loại bỏ hết những đáp án khác, còn nói rõ cả nguyên nhân loại bỏ. Còn bổ sung thêm những kiến thức được vận dụng trong bài nằm ở trang nào của sách giáo khoa nữa.

Tay cầm thước của Lão Lưu không biết từ khi nào đã thu lại rồi, hai đầu lông mày ông nhú chặt lại, nhưng ánh mắt thình thoảng lại có chút nghi hoặc khi nhìn về phía Hà Nguyệt Tâm.

Lúc em này chuyển đến đây, Cô Mã có đặc biệt tìm đến ông, nói dù sao thì Hà Nguyệt Tâm cũng mới chuyển đến từ trường trung học hạng thường, sợ sẽ không theo kịp tiến độ, muốn ông chăm sóc em ấy nhiều hơn. Nhưng bài này Hà Nguyệt Tâm không những làm đúng rồi, mà khi giảng các bước giải bài thì cũng rất đầy đủ, cho dù đổi thành ông giảng thì cũng chưa chắc giảng được toàn diện như vậy.

Em ấy thật sự là học sinh chuyển đến từ trường hạng thường không?

Không ít học sinh bên dưới cũng vô cùng kinh ngạc, Hà Nguyệt Tâm giảng cũng quá kỹ rồi đi, nếu như đổi thành Lão Lưu giảng thì nói không chừng sẽ thành kiến thức này lúc trước giảng rồi hôm nay sẽ không giảng lại nữa rồi nhảy qua luôn, nhưng Hà Nguyệt Tâm không những không nhảy qua mà còn giảng rất kỹ và rõ nữa.

Không phải nói Hà Nguyệt Tâm học ngu sao?

Lúc đầu chuyện Hà Nguyệt Tâm và Lâm Ngữ bởi vì thành tích thi mà cá cược bọn họ cũng biết, Lâm Ngữ là Ủy viên Vật Lý, Hà Nguyệt Tâm là học sinh mới chuyển đến từ trường hạng thường, nghe nói thành tích trước đây cũng rất bình thường, bọn họ đều cảm thấy Hà Nguyệt Tâm thua chắc rồi.

Nhưng bây giờ Hà Nguyệt Tâm thế nhưng lại giải ra bài này rồi?

Hà Nguyệt Tâm thấy Lão Lưu không nói gì, chắc là bài này cô giảng không có vấn đề gì cả, vì thế cô yên tâm giảng tiếp: "Bài thứ hai....."

Thời gian tiếp đó, học sinh bên dưới nghe Hà Nguyệt Tâm giảng nghe tới mất hồn, khi nghe Hà Nguyệt Tâm giảng đến một số kiến thức thì còn gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Lão Lưu đứng bên cạnh bục giảng, đôi tư thế hết mảy lần, biểu cảm nhìn Hà Nguyệt Tâm càng ngày càng quý dị. Bây giờ đã giảng tới bài thứ ba rồi, ông vẫn chưa bắt được lỗi nào của Hà Nguyệt Tâm cả.

Không phải nói là đội Hà Nguyệt Tâm xảy ra sai sót thì sẽ mượn cơ phát huy dạy dỗ em ấy sao?

Nhưng quá trình phân tích của Hà Nguyệt Tâm không có chỗ nào sai sót cả, thậm chí còn không cần ông bổ sung thêm gì cả.

Nhưng thành tích trước đây của Hà Nguyệt Tâm vẫn luôn rất bình thường mà, mấy bài trước giảng đúng chỉ có thể nói là lúc lên lớp em ấy có nghiêm túc nghe giảng. Mấy bài sau độ khó sẽ càng cao, ông không tin là Hà Nguyệt Tâm đều có thể giảng đúng hết.

Giọng Hà Nguyệt Tâm đều đều, logic rõ ràng: "Bài này, lực tác động và lực bẫy trực trong đó có hai loại tình huống lực bẫy là 0, một là tác động thông qua trục xoay, hai là lực tác động song song với trục xoay....."

Mi tâm Lão Lưu nhảy gật lên, rốt cuộc cũng để ông tìm được cơ hội rồi.

Ông lập tức dùng ngón trỏ gõ lên bàn: "Bài này không đúng, bổ sung một chút, khi đồng thời có hai lực tác động thì lực tác động và lực bẫy trực cũng có thể là 0."

Ngón tay nắm sách bài tập của Lâm Ngữ đột nhiên thả lỏng ra, tùy theo quá trình giảng bài của Hà Nguyệt Tâm, tim cô cũng càng đập mạnh hơn, cô kinh ngạc việc Hà Nguyệt Tâm thế nhưng đều giảng đúng hết, còn không tìm được lỗi sai nào cả, lúc trong lòng cô cuống đến không được thì Lão Lưu mở miệng rồi, khiến tim cô lập tức đập bình thường trở lại.

Lão Lưu ho nhẹ một tiếng: "Bạn Hà Nguyệt Tâm giảng rất là tốt, nhưng kiến thức vẫn có lỗ hổng. Cho nên nói.....lúc lên lớp vẫn là phải nghiêm túc nghe giảng, xem sách môn khác là không đúng! Mấy bài trước tương đối đơn giản, những bài sau dựa vào may mắn thì chưa chắc có thể làm đúng được."

Không ít học sinh bên dưới đều bỗng nhiên tỉnh ngộ, cho nên Hà Nguyệt Tâm chỉ là lúc lên lớp nghiêm túc nghe giảng cho nên mới làm đúng mấy bài trước, đội độ khó lên cao rồi thì lập tức sai ngay à?

Hà Nguyệt Tâm nhún mày, mở miệng nói: "Nhưng Thầy Lưu, kiến thức mà thầy nói nằm ở phần III chương 2 trong sách Vật Lý học kỳ 2 lớp 11, bọn em vẫn chưa học tới, cũng không nằm trong phạm vi thi tháng lần này."

Lão Lưu: "....."

Bên dưới có người nhìn không cười phì ra tiếng.

Mặt Lão Lưu từ xanh chuyển trắng lại từ trắng chuyển xanh.

Ông cứ mãi nghĩ phải tìm ra chỗ sai của Hà Nguyệt Tâm mà quên mất là kiến thức này ông chưa dạy cho bọn nhỏ.

Bị Hà Nguyệt Tâm nói ra trước mặt học sinh như vậy, nhất thời ông cảm thấy mặt mũi mất hết rồi. Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, Hà Nguyệt Tâm ngay cả việc kiến thức này nằm ở đâu của sách học kỳ 2 lớp 11 cũng biết rõ ràng như vậy ư, ông đột nhiên nảy ra một phỏng đoán đáng sợ, có lẽ nào Hà Nguyệt Tâm đã nắm bắt được hết tất cả kiến thức Vật Lý lớp 11 rồi không?

Đội Hà Nguyệt Tâm giảng hết tất cả bài tập đã đánh dấu, cô nhìn Thầy Lưu một cái, Thầy rõ ràng vẫn còn đang chìm đắm trong suy tư của mình, chỉ có hai hàng lông mày vẫn nhíu chặt lại.

Cô lên tiếng nhắc nhở: "Thầy Lưu?"

Thầy Lưu hoàn hồn lại, không được tự nhiên ho nhẹ một tiếng: "Hừm, Bạn Hà Nguyệt Tâm giảng không sai, ngay cả bài có độ khó lớn nhất cũng đều giảng rất rõ ràng. Bọn em đều nghe hiểu hết rồi chứ? Có gì không hiểu thì cứ hỏi."

Học sinh bên dưới đều đồng loạt trả lời hiểu rồi, trong mắt bọn họ, hình tượng của Hà Nguyệt Tâm rạng rỡ hơn rất nhiều. Cô không những làm đúng hết tất cả bài tập, thậm chí phần khó nhất đều giảng rất rõ ràng.

Điều quan trọng nhất là, Lão Lưu không có cách nào mượn cơ phát huy cả, Hà Nguyệt Tâm dựa vào sức của một mình mà khiến cho lửa giận trong lòng Lão Lưu dập tắt trong vô hình.

Lão Lưu miệng khen Hà Nguyệt Tâm, nhưng mặt vẫn nghiêm như thường. Kế hoạch của ông không đắc thắng không nói, còn mặt mặt trước nhiều học sinh như vậy nữa.

Đúng lúc chuông hết tiết vang lên, Lão Lưu như được đại xá vậy, cảm thốc và giáo trình lên liền muốn đi thẳng ra khỏi lớp ngay.

Nhưng chân vừa mới nhắc lên còn chưa đặt xuống lại thì Lý Phạm liền giơ tay nói: "Thầy Lưu, lời thầy nói hồi nãy còn tính không vậy? Nếu như có người giảng đúng hết những bài thầy đánh dấu thì sau này khi học tiết Vật Lý muốn làm gì cũng được, thầy đều sẽ không quản nữa? Cho nên có phải là sau này vào tiết Vật Lý Hà Nguyệt Tâm muốn làm gì đều được không?"

Nhìn cậu vô cùng vui vẻ, giọng nói đều mang chút đắc ý nữa.

Lão Lư dừng bước chân lại, nhìn không được chửi thầm trong lòng một tiếng, người làm hết những bài này có phải mấy người đâu, thẳng nhóc thối tha này đắc ý cái gì vậy.

Trong lớp cũng có không ít người hưng phấn hòa theo: "Đúng đó Thầy Lư, hồi nãy thầy đã nói vậy mà. Không được nuốt lời đó."

"Thầy Lư thầy phải nhất ngôn cửu đỉnh đó!"

Khó được khi nhìn thấy Lão Lư chịu thiệt, trận đấu so bì giữa học sinh và giáo viên, Hà Nguyệt Tâm thắng triệt để rồi, bọn họ cũng hưng phấn đến không được, cứ tựa như bản thân mình thắng rồi vậy.

Lão Lư nghiêm mặt vút xuống một câu: "Lời đã nói ra đương nhiên là phải giữ!" Nói xong tức giận đứng dậy rời khỏi lớp.

Lão Lư chân trước vừa ra khỏi lớp, chân sau lớp học liền vang lên tiếng hoan hô ban nóc trường, còn có người hưng phấn đến nói nhìn không được quăng sách lên trời cao.

Có người đi ngang qua lớp A2, không biết bên trong xảy ra chuyện gì, đều lú đầu nhìn vào bên trong xem thử.

Hà Nguyệt Tâm trở về chỗ ngồi, Phương Viên cũng kích động đến không được, ôm cánh tay cô nói: "Nguyệt Tâm, bà lợi hại thật đó!"

Khỏe miệng Hà Nguyệt Tâm mang chút ý cười, nỗ lực lâu như vậy thật không uổng công mà.

Cả lớp chỉ có chỗ Lâm Ngữ yên lặng đến có chút đáng sợ.

Bạn học nữ chơi thân với Lâm Ngữ vừa hết tiết liền chạy đến chỗ Lâm Ngữ.

Lâm Ngữ liếc mắt nhìn đám người Lâm Phạm đang hưng phấn, nhỏ giọng mắng: "Mấy người đó có cần như vậy không? Một đám adua."

Bạn học nữ chơi thân với Lâm Ngữ, đương nhiên là cùng thù cùng địch với Lâm Ngữ, cô khuyên: "Đừng quan tâm bọn họ, không phải chỉ là bởi vì nó có gương mặt đẹp thôi sao. Làm đúng có mấy bài liền nâng nó lên trời. Thật nực cười."

Lâm Ngữ cắn răng không nói câu nào. Thành tích Vật Lý của cô vẫn thuộc hạng nhất nhì trong lớp, cũng chỉ có mình Tề Dự có thể so bì với cô thôi. Trong những bài vừa làm hồi nãy, có một bài cô thậm chí không biết làm nữa.

Nhưng Hà Nguyệt Tâm thể nhưng lại làm đúng hết.

Lúc trước hai người bọn họ dùng thành tích học tập để cá cược, thứ đặt cược là gì không quan trọng, quan trọng là mặt mũi, cô muốn thắng Hà Nguyệt Tâm, một lần thôi cũng được.

Giọng điệu cô mang chút trào phúng: "Chỉ có Vật Lý giỏi thì có ích gì chứ?"

Bạn học nữ đó phụ họa theo: "Đúng đó, bà hoàn toàn không cần sợ nó, cho dù Vật Lý nó nghiêm túc nghe giảng rồi, thì mấy môn khác cũng chắc gì có thể đuổi theo tiến độ kịp chứ."

Lâm Ngữ ngời giận hơn rất nhiều, cắn răng nói: "Đến lúc đó tôi phải đề bẹp nó bỏ cũng bỏ không dậy được, bắt nó phải thừa nhận nó không bằng tôi trước mặt mọi người."

Hôm thi tháng, Hà Nguyệt Tâm dậy sớm chuẩn bị trước, tối hôm qua bởi vì lo lắng nên trạng thái không tốt, hôm qua cô không giải đề tự cho mình nghỉ một ngày, và đi ngủ thật sớm.

Vừa mở cửa ra xuống lầu, ba anh trai đã ngồi ăn sáng rồi.

Đợi cô ngồi xuống Lý Nham liền cung kính bưng bữa sáng kiểu Trung lên cho cô.

Trên mâm có một cái bánh quây và hai trái trứng gà, xếp thành hình dạng "100".

Hà Nguyệt Tâm ngây người một chút ngẩng đầu lên hỏi: "Đây là?"

Hà Thúy Chi nhàn nhạt nói: "100 điểm. Cầu thuận lợi."

Hà Nguyệt Tâm càng ngu người hơn: "Từ khi nào anh cả bắt đầu tin mấy thứ này rồi?"

Hà Thúy Chi trước giờ vẫn luôn không tin mấy thứ này, anh tin rằng có thời gian đó còn không bằng đi giải thêm mấy bộ đề còn hơn, sao giờ anh cả lại bắt đầu mê tín cái này rồi?

Hà Thúy Chi mặt mày nhu hòa nói: "Trước đây không tin, bây giờ muốn tin rồi."

Trước đây chưa tới lúc thi tháng, anh còn cảm thấy có gì to tát đâu chứ, không phải chỉ là thi tháng thôi sao, nhưng càng tới gần thì anh lại càng hồi hộp, còn hồi hộp hơn cả khi anh thi đại học nữa.

Khoảng thời gian này Hà Nguyệt Tâm cố gắng như thế nào anh đều nhìn thấy cả, anh so với ai đều muốn Hà Nguyệt Tâm có thể thi tốt, không muốn sự cố gắng của Hà Nguyệt Tâm bị bỏ phí, chỉ hận không thể thay Hà Nguyệt Tâm đi thi luôn.

Thấp thỏm hồi lâu anh lên mạng tra một đồng tư liệu liên quan tới việc chuẩn bị trước khi thi, nhìn thấy cách nói một cái bánh quẩy và 2 trái trứng gà này, nên mới lập tức dặn dò Lý Nham đi làm.

"Tâm Tâm nhất định có thể thi được thành tích tốt."

Không đợi Hà Nguyệt Tâm trả lời, anh lại nói tiếp: "Đặc biệt còn chuẩn bị canh bổ não cho em nữa, buổi trưa Lý Nham sẽ đưa đến cho em."

Hà Nguyệt Tâm mặt mày cong cong ngoan ngoãn trả lời: "Cảm ơn anh cả."

Hà Thúy Chi nói: "Đừng rồi, Tâm Tâm thi tốt thì muốn anh thưởng gì?"

"Thưởng?" Anh cả còn muốn thưởng cho cô nữa ư?

Mắt cô sáng rực lên, vốn là cô không nghĩ tới chuyện này, nhưng nếu như thi tốt có thưởng thì ai lại không muốn chứ. Cô cũng rất thích nhận quà.

"Thành tích như thế nào thì gọi là thi tốt?"

Hà Thúy Chi suy nghĩ một hồi rồi nói: "Trên trung bình là được."

Trước đây thành tích của Hà Nguyệt Tâm bình thường, nhưng cũng có thể tính là khá, anh cũng tin Hà Nguyệt Tâm có thể trên trung bình, chỉ là phải hạ thấp yêu cầu xuống, nếu không lỡ như em gái phát huy thật thưởng thì không phải anh sẽ thiếu mất một cơ hội tặng quà cho em gái sao?

Hà Nguyệt Tâm đầu mọc liền mấy dấu chấm hỏi, ở trong mắt anh cả, cô trên trung bình thì tính là thi tốt rồi sao? Có phải có gì không đúng không?

"Không biết nữa, em vẫn chưa nghĩ xong."

Hà Thúy Chi suy nghĩ một hồi: "Nếu như Tâm Tâm thi tốt thì anh sẽ tặng căn biệt thự Hồ Sơn cho em, sao nào?"

"Biệt thự Hồ Sơn?"

"Đúng, không phải lúc trước em nói em rất thích sao?"

Cô đích thực có nói qua, cô vô ý nhìn thấy tư liệu trong phòng sách của anh cả, nhìn thấy hình ảnh căn biệt thự đó, căn biệt thự đó nằm giữa núi rừng thanh tĩnh, là nơi Hà Thúy Chi đi nghỉ phép. Phong cảnh đẹp không nói, bể bơi, suối nước nóng, KTV, thứ gì chơi được đều có cả.

Cô muốn dẫn Phương Viên và Triệu Nghị đến đó chơi.

Cô mở miệng hỏi qua anh cả, anh cả đồng ý là sẽ cho cô mượn biệt thự để dẫn bạn bè đến chơi.

Bây giờ anh cả coi nó như phần thưởng tặng cho cô luôn à?

Nhưng biệt thự quá mắc rồi, trong tay cô đã có mấy căn nhà rồi, làm sao có thể lấy của anh cả nữa.

Cô vội nói: "Không cần đâu anh cả. Quá mắc rồi!"

Hà Thúy Chi thở dài một hơi trong lòng, lâu như vậy rồi mà thói quen không nhận quà mắc tiền của Hà Nguyệt Tâm vẫn chưa thay đổi.1

Trên thực tế thì lúc Hà Nguyệt Tâm nói muốn mượn biệt thự thì anh đã chuyển chủ quyền sang cho Hà Nguyệt Tâm rồi.

Dù sao thì bây giờ căn biệt thự đó cũng tùy em gái xài thôi, nghĩ như vậy, anh cũng không cưỡng cầu thêm nữa.

Hà Tinh Hoài quan sát cả quá trình, cười giễu một tiếng: "Quả nhiên là quà anh tặng y hệt anh, tràn đầy mùi đồng thối, không có chút thật lòng nào cả."

Hà Thúy Chi nhướn mày: "Cho nên em đã chuẩn bị quà thật lòng nà rồi à?"

Thấy Hà Thúy Chi hỏi tới, Hà Tinh Hoài liền như được mở công tắc nào vậy, thần thần bí bí lôi một cái hộp từ trong túi ra, đặt trước mặt Hà Nguyệt Tâm.

Hộp quà nhỏ bé tinh xảo, Hà Nguyệt Tâm nghi hoặc, mở ra xem thì trong hộp là một tấm bùa màu tím nhạt, bên trên được thêu 4 chữ "Kim băng đề danh" bằng chỉ vàng.

"Sao nào? Anh đặc biệt đi Vân Ân Tự xin đấy. Quan trọng không phải là đáng bao nhiêu tiền, quan trọng là ở tâm ý." Anh xoay đầu nhìn Hà Nguyệt Tâm nói, "Tâm Tâm, em treo cái này trên balo của em, bảo đảm em sẽ thi đậu vào trường đại học mà em thích ngay."

Hà Nguyệt Tâm vuốt ve tấm bùa trên tay, trong lòng ám áp hẳn lên, anh hai biết mục tiêu của cô là thi đậu vào trường đại học mình thích.

Vân Ân Tự có chút xa, cho dù ngồi máy bay thì khứ hồi cũng cần hai ngày.

Cô đột nhiên cảm thấy tấm bùa trong tay nặng hẳn đi, cô nghiêm túc nói: "Cảm ơn anh hai."

Ngữ khí Hà Tĩnh Hoài mang chút không sao cả: "Không cần khách sáo."

Chỉ có mình Hà Lộ Từ cúi đầu không nói gì cả, hôm nay anh cũng phải đi thi, lần này vẫn là lần đầu tiên, trước đây anh không hề tham gia cuộc thi nào cả.

Anh cả muốn tặng biệt thự, anh hai tặng bùa, còn anh tặng gì đây?

Anh âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải thi được một bài thi trên trung bình cho em gái trong kỳ thi tháng này mới được.

Sau khi ăn sáng xong, anh cả anh hai đều muốn đưa cô đến trường, nhưng cô nhớ đến trận xáo động do Hà Tĩnh Hoài gây ra trong Đại hội Thể thao lần trước thì quả quyết từ chối ngay.

Đội cô ra khỏi cửa, xoay đầu còn có thể nhìn thấy anh cả và anh hai đứng trước cửa nhà, mắt tiễn cô đi học từ xa, nhìn cứ như hai ông bố già lo lắng nhọc lòng vậy.

Hà Nguyệt Tâm.....

Sau khi lên xe, điện thoại cô run lên một cái, Hà Nguyệt Tâm mở điện thoại ra xem, Hà Diễn Lạc 1 tiếng trước có gửi tin nhắn cho cô.

Hà Diễn Lạc: Hôm nay thi à?

Hà Nguyệt Tâm Ừm.

Một lúc sau bên kia liền trả lời lại ngay.

Hà Diễn Lạc: Ồi.

Hà Diễn Lạc: Anh còn tưởng là em ngủ nướng nghỉ thi luôn rồi chứ.

Hà Diễn Lạc: [Heo]

Hà Nguyệt Tâm lười so đo với anh, dứt khoát không thèm trả lời, kết quả Hà Diễn Lạc lại nhắn một tin qua nữa.

Hà Diễn Lạc: Nếu như thi trên trung bình, anh thưởng cho em.

Hà Nguyệt Tâm nhướn mày, thi trên trung bình là được thưởng, tại sao anh ba cũng như anh cả tưởng rằng cô có thể thi trên trung bình là rất tốt rồi nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cùng Chiều Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Chắc có lẽ là do thành tích trước đây của cô quá tầm thường cho nên các anh trai mới tự nhiên hạ thấp yêu cầu của mình với cô sao?

Cô mở bàn phím điện thoại lên đánh chữ.

Hà Nguyệt Tâm Phản thưởng gì vậy?

Hà Diễn Lạc: bí mật.

Hà Nguyệt Tâm.....

Ô kê, phai.1

Hà Diễn Lạc đã muốn giấu thì cô cũng không hỏi tới cùng nữa.

Còn việc anh ba muốn tặng cái gì cho thì Hà Nguyệt Tâm thật sự là đoán không ra. Dẫu sao thì kiếp trước anh ba hình như cũng chẳng có tặng quà gì

cho cô cả.

Cuộc thi tháng được thi trong hai ngày, phòng thi được xếp random. Ở Thập Nhất Trung thi cử mà quay cốp sẽ bị trừng phạt rất nặng, nếu như quay cốp mà bị phát hiện thì sẽ bị ghi nhận lỗi sai trong hồ sơ học bạ, trong hội trường thi cũng có gắn camera, cơ bản là bài trừ hết tất cả mọi khả năng quay bài của học sinh. Vì thế mà có một số học sinh, như anh tư cô, thà rằng không đi thi luôn chứ quyết không quay cốp.

Nói đi thi cũng phải nói lại, nghe nói anh tư sau khi lên Cấp Ba thì hầu như đều không đến thi ở cuộc thi lớn, lần thi tháng này vẫn là lần đầu tiên anh tư thành thật đến tham gia thi cử đấy.

Hà Lộ Từ cả lợ phất phơ ngồi trong xe, hai tay khoanh trước ngực mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng cái môi mím chặt của anh và trạng thái yên tĩnh hơn hằng ngày rất nhiều của anh vẫn để lộ ra việc anh đang rất căng thẳng.

Anh có thể không căng thẳng sao! Trước đây đã hứa với em gái là phải chứng minh cho em gái thấy anh có thể thi trên trung bình. Nhưng lỡ như...lỡ thi bẽ rồi thì sẽ mất mặt tới muốn độn thổ luôn mất.

Hà Nguyệt Tâm lên lút nhìn anh tư một cái rồi nhỏ giọng nói: "Không có chuyện gì đâu, anh tư, đừng căng thẳng quá, chỉ là thi tháng thôi mà. Lần này nếu như thi không tốt thì lần sau cố gắng hơn là được."

Lần sau có thể giống như lần này được sao! Lần sau là thi phân lớp rồi, lần này mà thi không tốt thì lần sau cũng chưa chắc có thể thi tốt lên được, nếu như thi bẽ hết thì chẳng phải mộng tưởng được học chung lớp với em gái sẽ tan thành mây khói sao.

Vẫn còn chưa tới thời gian bắt đầu thi nhưng trước cổng trường học đã tụ tập rất đông học sinh. Đợi đến thời gian thi thì cổng trường mới mở ra.

Hà Nguyệt Tâm nhỏ giọng nói với Lưu Vĩnh: "Chú đậu xa một chút đi, bọn con xuống đi bộ qua đó là được."

Trước cổng trường học có nhiều người như vậy, trải qua chuyện của Hà Nguyệt Dao và chuyện video trượt ván bị đăng lên mạng, cho dù cô đi lại bình thường trong trường thôi thì cũng sẽ có không ít học sinh khác nhận ra cô. Đặc biệt là chiếc xe này và tài xế đều nổi bật như vậy, cô có muốn khiêm tốn cũng không được.

Vừa xuống xe, Hà Nguyệt Tâm đã nhìn thấy Phương Viên và Trịnh Viên đang nói chuyện ở chỗ cách cô không xa.

Cô xoay đầu nói với Hà Lộ Từ: "Anh tư, em qua đó trước nha."

Hà Lộ Từ vội nói: "Đợi chút." Thấy Hà Nguyệt Tâm quay đầu nhìn anh đầy khó hiểu, anh cúi mắt xuống, muốn nói chút lời cổ vũ Hà Nguyệt Tâm, nhưng anh không có kinh nghiệm gì cả, cuối cùng suy nghĩ cả buổi cũng chỉ lòi ra được 2 chữ cổ lên cực khô khan.

Hà Nguyệt Tâm nở một nụ cười xán lạn với anh, rồi gật đầu cái cụp.

Còn chưa đi tới chỗ Phương Viên thì cô liền cảm nhận được có người đang nhìn mình, Hà Nguyệt Tâm xoay đầu lại nhìn thì đụng phải ánh mắt của Lâm Ngữ.

Lâm Ngữ và một bạn nữ khác, hình như tên là Tào Lệ 曹丽, hai người đang đứng chung nói chuyện phiếm, nói nói một hồi lại nhìn về phía Hà Nguyệt Tâm nở nụ cười chế giễu.

Hà Nguyệt Tâm nhún nhẹ hai đầu lông mày lại, sự ác ý của Lâm Ngữ với cô đã sắp *trào khỏi màn hình luôn rồi.

(*Trào ra khỏi màn hình: Ngôn ngữ mạng, ám chỉ như giọt nước tràn ly vậy.)

Cô mặc kệ Lâm Ngữ, đi thẳng về phía Phương Viên.

Phương Viên bắt đầu chỉ cha chỉ chích như thường: "Tiêu rồi tiêu rồi, tối qua ôn bài được một nửa thì tôi lại ngủ gật mất tiêu rồi, vẫn chưa ôn được bao nhiêu cả, tôi tiêu rồi!"

Nói xong thì quay qua nhìn Hà Nguyệt Tâm nói: "Nguyệt Tâm, bà ôn đến đâu rồi?"

Hà Nguyệt Tâm khựng người lại một chút, kiến thức của học kỳ 1 lớp 11 cô sớm đã thuộc lòng rồi, bình thường nếu như chuẩn bị đầy đủ, vậy có thi bất chợt cô cũng không sợ. Cho nên cô căn bản là không ôn tập gì nhiều cả.

Cô còn chưa kịp trả lời Phương Viên, thì bên cạnh đột nhiên có người văng ra một câu: "Nó có ôn thì cũng có ích gì đâu nào? Nước tới chân mới nhảy có tác dụng thì chẳng phải là ai cũng có thể thi đạt điểm tối đa rồi sao."

Ba người quay đầu lại nhìn thì thấy hai người Lâm Ngữ và Tào Lệ đang nhìn bọn họ với ánh mắt đầy giễu cợt.

Phương Viên tính hay bộp chộp, cô sớm đã chướng mắt việc Lâm Ngữ vô duyên vô cớ nhắm vào Hà Nguyệt Tâm như vậy rồi, lúc này thấy Lâm Ngữ nói xấu Hà Nguyệt Tâm thì không phải đồng nghĩa là giẫm trúng mìn của cô sao.

Phương Viên nổi giận nói: "Mày mở thiên nhãn à? Làm sao biết người khác nước tới chân mới nhảy?"

Trịnh Viên bình thường khá kiêu lời, cảm giác tồn tại trong lớp cũng rất thấp, lúc này cũng nhìn không được nói: "Lâm Ngữ, bà như vậy cũng quá quá đáng rồi đó! Sắp phải vào phòng thi rồi, nếu như ảnh hưởng đến Hà Nguyệt Tâm thì phải làm sao đây!"

Lâm Ngữ hít nhẹ một tiếng: "Có bản lĩnh thì bà đi nói với Cô Mã đi. Nói có mấy câu là ảnh hưởng đến tâm trạng rồi ư? Vậy bây giờ tôi nói chuyện với bà nhiều như vậy, bà có bị ảnh hưởng không?"

Lâm Ngữ vô cùng hung hãn càn quấy, cô ý rằng trong thời khắc này làm gì cũng có khả năng sẽ ảnh hưởng đến cuộc thi lát nữa cho nên không thêm cố kỵ gì cả.

Hà Nguyệt Tâm cũng nhìn không được có chút tức giận, giọng cô lạnh đi hẳn: "Thi xong không phải là sẽ biết thôi sao. Bây giờ bà gấp gấp qua đây chế giễu tôi như vậy, chẳng lẽ là bởi vì chột dạ sợ sẽ thua tôi à?"

Sự chế giễu trên mặt Lâm Ngữ biến mất trong nháy mắt, sắc mặt khó coi hẳn đi.

Mấy ngày trước biểu hiện trong tiết Vật Lý của Hà Nguyệt Tâm thật sự là khiến cô có cảm giác nguy cơ đến. Hà Nguyệt Tâm nếu như đã có tự tin đánh cược với cô rồi thì nói không chừng thật sự là có thực lực trong tay, nhưng cô làm thế nào cũng không tin được rằng Hà Nguyệt Tâm có cái thực lực có thể đánh bại cô, người có thành tích vững trong top 3 trường mỗi năm.

Lâm Ngữ đang định mở miệng chế giễu Hà Nguyệt Tâm thêm mấy câu nữa, nhưng lời còn chưa nói ra thì tay áo liền bị Tào Lệ đứng bên cạnh kéo nhẹ một cái.

Lâm Ngữ thấy khó hiểu nhìn Tào Lệ, Tào Lệ dùng ánh mắt ám chỉ phía sau Lâm Ngữ, Lâm Ngữ quay đầu lại nhìn thì thấy Hà Lộ Từ đang khoanh tay đứng nhìn cô ở chỗ không xa.

Đồ đồng phục của Hà Lộ Từ mặc rất lỏng lẻo, tay áo được bẻ lên cao lộ ra cánh tay đầy năng lượng, trong mặt tràn đầy hơi thở tàn bạo, bây giờ anh đang nhìn cô ở chỗ không xa.

Lâm Ngữ: "....."

Hà Lộ Từ nhíu mày nhìn quanh một vòng, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên người Hà Nguyệt Tâm.

Hồi này anh đứng cách rất xa nên không có nghe rõ mấy người đó nói gì, nhưng ở xa nhìn thấy biểu cảm trên mặt Hà Nguyệt Tâm không đúng nên mới đi lại gần.

Anh đi đến bên cạnh Hà Nguyệt Tâm, hai hàng lông mày nhíu chặt có chút thiếu kiên nhẫn: "Sao vậy?"

Bởi vì Hà Lộ Từ nhìn thì thấy tâm tình anh rõ ràng không được tốt, hơi thở tàn bạo trên người anh khiến không khí xung quanh đều bắt giác trở nên căng thẳng theo.

Học sinh xung quanh bắt giác kéo xa khoảng cách với đám người bọn họ, xung quanh đám bọn họ đột nhiên trống trải ra cả một khoảng lớn.

Còn những bạn ngoài cửa chú ý tới có gì khác thường thì đang lú đầu ngo qua bên này.

Hà Nguyệt Tâm "....."

Phương Viên rất muốn kể lại chuyện xảy ra hồi này cho Hà Lộ Từ nghe, nhưng nhìn Hà Lộ Từ như đang muốn đánh lộn như vậy, khiến cho chân cô có chút run lẩy bẩy, quay đầu lại nhìn thì thấy Trịnh Viên cũng như cô, đang hận không thể thu mình lại đằng sau lưng Hà Nguyệt Tâm.

Thấy không có ai trả lời, tầm mắt Hà Lộ Từ đóng khung trên mặt Lâm Ngữ: "Nói đi, đã xảy ra chuyện gì?"

Bởi không học chung lớp với Hà Nguyệt Tâm, khoảng thời gian này Hà Lộ Từ lại đắm chìm trong việc học nên anh không rõ việc Lâm Ngữ cá cược với Hà Nguyệt Tâm. Trực giác nói cho anh biết Lâm Ngữ hình như đang gây khó dễ cho em gái của anh, cụ thể tại sao thì anh không biết.

Khoảnh khắc đụng phải ánh mắt của Hà Lộ Từ, Lâm Ngữ nhìn không được run rẩy cả người một cái. Cô quên mất là Hà Nguyệt Tâm còn có một người anh trai huênh hoang tàn bạo như vậy.

Ở trước mặt Hà Lộ Từ cô dám tiếp tục chế giễu Hà Nguyệt Tâm sao? Cô không dám.

Lòng bàn tay cô đỏ đầy mồ hôi, mặt cô tỏ ra bình thường nói: "Không có chuyện gì, chỉ, chỉ là nói chuyện....."

Phương Viên và Trịnh Viên nhìn bộ dạng quéo lại của Lâm Ngữ thì sự khinh bỉ trong mắt càng nặng hơn.

Tào Lệ còn sợ hãi hơn Lâm Ngữ nữa, cô nắm chặt tay áo của Lâm Ngữ, thần sắc huênh hoang hồi này đã biến mất rồi, Tào Lệ kéo Lâm Ngữ kêu Lâm Ngữ đi mau đi.

Nói xong thì Lâm Ngữ liền lùi ra sau rồi xoay người chạy thật mạnh về phía đám đông, cứ như là bị ma đuổi sau lưng vậy.

Lửa giận trong lòng Phương Viên vẫn chưa tiêu tan, không muốn để cho hai người họ chạy mất như vậy, vừa định mở miệng thì thấy Hà Nguyệt Tâm ra

hiệu cho cô kêu cô nhìn về phía phòng bảo vệ, mấy chú bảo vệ đã đi ra ngoài giờ đang chấp tay sau lưng nhìn về phía bọn họ.

Nếu như Hà Lộ Từ biết Lâm Ngữ gây phiền phức cho cô thì Hà Lộ Từ nhất định sẽ không chịu như vậy là thôi đâu.

Trước khi thi nếu như đánh lộn gây chuyện thì nói không chừng sẽ lập tức bị lôi đến Phòng Giáo Vụ mất, còn ảnh hưởng đến việc thi cử nữa.

Ánh mắt cô trầm tĩnh, nếu như muốn trút cơn giận này, thì dùng thành tích thi cử là đủ rồi.

Đứng đợi 20 phút, cổng trường mới chậm rãi mở ra, phòng thi và chỗ ngồi đều là xếp random cả, đợi sau khi vào phòng thi thì cô mới phát hiện cô và Hà Lộ Từ thi chung một phòng.

Nhìn quanh một vòng, trừ Hà Lộ Từ ra thì không có ai cô quen cả.

Cô và Hà Lộ Từ cùng vào trong phòng thi, Hà Lộ Từ vừa mới bước chân vào phòng thi thì phòng thi đang ồn ào lập tức yên phăng phắt.

Sau khi im lặng một hồi thì có người bắt đầu nhỏ giọng kể tai bàn tán.

"Không phải chứ, tôi không nhìn lộn chứ? Hà Lộ Từ thế nhưng lại đến thi à?"

"Nó không phải vẫn luôn không đến thi và nhà trường cũng chả dám làm gì nó sao? Sao lần này thế nhưng lại đến thi rồi?"

Nương theo hành động của anh, học sinh trong cả phòng thi đều trừng lớn ánh mắt không thể tin được nhìn anh.

Hà Lộ Từ thế nhưng đến tham gia thi cử rồi, đây vẫn là lần đầu tiên bọn họ thấy đấy.

Hà Lộ Từ không có tâm tư lo cho mình, anh tìm chỗ ngồi thay Hà Nguyệt Tâm trước, anh nghiêng đầu hỏi Hà Nguyệt Tâm: "Số thứ tự của em là bao nhiêu vậy?"

Hà Nguyệt Tâm cúi đầu nhìn phiếu dự thi của mình một cái: "0345."

Số thứ tự của cả phòng thi đều bắt đầu bằng số 03. Sau khi Hà Lộ Từ tìm ra chỗ ngồi cho Hà Nguyệt Tâm, thấy Hà Nguyệt Tâm ngồi vào rồi, anh suy nghĩ một hồi lại chạy ra ngoài phòng thi.

Một lát sau quay lại, trên tay có thêm một chai nước khoáng, mở sẵn nắp chai ra, đặt lên bàn trên góc phải cho Hà Nguyệt Tâm: "Có khát thì lấy này uống nha."

Sau loạt hành động này, anh mới quay lại chỗ ngồi của mình.

Hà Nguyệt Tâm ngồi ở dãy cuối cùng của tổ 4, còn Hà Lộ Từ thì ngồi ở dãy 2 của tổ 2.

Có mấy người xung quanh Hà Nguyệt Tâm nghe rõ mồn một Hà Lộ Từ đã nói gì, từ khi nào mà Hà Lộ Từ dịu dàng như vậy rồi? Ác bá trường trong truyền thuyết đâu mất rồi? Tại sao ở trước mặt Hà Nguyệt Tâm lại ân cần dịu dàng đến vậy vậy?

Cứ như trở thành một con người khác vậy.

"Trước đây tôi còn không tin, cái này cũng quá sùng rồi đi."

"Ông trời ơi. Đột nhiên ngưỡng mộ Hà Nguyệt Tâm quá là chuyện gì đây."

"Có một người anh như vậy thì tôi có hoành hành trong trường rồi."

Hà Lộ Từ cũng có nghe thấy tiếng dị nghị, anh cảm thấy có chút ồn, ngược mắt nhìn quanh phòng thi một cái, những người bị anh nhìn phải đều lập tức cúi đầu không dám nói gì nữa.

Cả phòng thi im ắng hẳn đi, hoàn toàn không hề ồn ào như những phòng thi khác chút nào cả.

Bầu không khí này vẫn tiếp diễn đến tận lúc bắt đầu thi.

Hà Nguyệt Tâm không có tâm tư để ý đến động tĩnh xung quanh, môn thi đầu tiên là Ngữ Văn, trước khi thi cô đã ôn rất kỹ môn này rồi, phần tập làm văn điểm tối đa là 60 điểm, trước đây cô chỉ có thể lấy được tầm 20, 30 điểm thôi, lần gần đây nhất cô làm bài xong đưa cho thầy gia sư chấm thì đã có thể lấy được tầm 40 điểm rồi.

Đợi đến giờ thi, giáo viên giám thị ôm xấp đề thi bước vào trong phòng thi, lúc thấy Hà Lộ Từ trong phòng thi thì cũng lộ ra thần sắc quý dị. Người chưa bao giờ đến thi như Hà Lộ Từ thế nhưng lại có mặt trong phòng thi rồi, xem ra văn phòng phẩm cũng được chuẩn bị rất đầy đủ, bộ dạng ngồi ngay ngắn ngoan ngoãn chờ thi.

Việc đầu tiên khi Hà Nguyệt Tâm lấy được đề thi đó là lật ra đằng sau, xem đề bài phần tập làm văn.

Sau khi nhìn đề xong cô thở phào một hơi, đề bài không có khó như trong tưởng tượng, khá là giống một số đề văn cô luyện qua.

Sau khi điền tên và lớp của mình lên giấy làm bài thì cô bắt đầu động bút.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đợi lúc cô hoàn hồn lại thì cả trang giấy thi đã được lấp đầy bởi nét chữ tú lệ của cô.

Tập làm văn cô phát huy khá ổn định, tâm trạng đang hồi hộp của cô nhất thời bình thản lại. Chỉ cần qua được môn Văn này thì những môn khác với cô mà nói đều không là vấn đề.

Đợi thả lỏng tinh thần xuống hoàn toàn thì cô đột nhiên cảm thấy có chút choáng váng, cô tay chống trán nhắm mắt lại hòa hoãn trong chốc lát.

Chẳng lẽ là do hồi nãy cô chăm chú quá cho nên mới bị choáng váng ư?

Cô lắc nhẹ đầu, đuổi cảm giác choáng váng ra khỏi đầu, sau đó kiểm tra lại bài làm một lần nữa.

Hà Lộ Từ thì không được ung dung như Hà Nguyệt Tâm rồi, từ giây đầu tiên cầm được đề thi thì anh đã bắt đầu như ngồi trên đinh rồi.

Thứ anh dở nhất chính là Ngữ Văn, cái thứ văn vẻ này có thể dễ dàng khiến cho sự nhẩn nại của anh trở thành số 0.

Nhưng anh đang thi chung với em gái trong cùng một phòng thi, không thể nào nộp giấy trắng được, anh vẫn phải banh mắt mà làm bài, chỉ là chữ viết vẫn có chút xấu không dám nhìn.

Anh kệt trong vòng tuần hoàn mất hết kiên nhẫn và kiên nhẫn làm bài, mồ hôi thấm đầy trán mới miễn cưỡng trả lời hết tất cả bài trong đề thi.

Đợi chuông hết giờ vang lên, sau khi nộp bài rồi anh mới thở phào một hơi, xoay đầu nhìn Hà Nguyệt Tâm, nhưng lại thấy sắc mặt Hà Nguyệt Tâm có chút không được tốt.

Anh vội bước đến chỗ cô, khom lưng nhỏ giọng hỏi: "Em sao vậy?"

Hà Nguyệt Tâm mím môi, cô biết là xảy ra chuyện gì rồi, chắc cô không phải phát sốt thì chính là bị cảm rồi, nhưng đây cũng quá không trùng hợp rồi đi, tại sao lại cứ ngay lúc đang thi thế này chứ. Chẳng lẽ là bởi vì khoảng thời gian này cô ôn tập dừ quá nên quá mệt mỏi sao?

Hà Lộ Từ thấy Hà Nguyệt Tâm không có tinh thần như vậy thì đau lòng không thôi, anh đưa tay ra sờ trán Hà Nguyệt Tâm, quả nhiên là có chút nóng.

Anh nhíu chặt mày lại, trong mắt toàn là lo lắng, anh không nói hai lời công Hà Nguyệt Tâm lên lưng và chạy như bay về phía phòng y tế ngay.

Hà Nguyệt Tâm có chút buồn bực, vì thi cử chuẩn bị lâu như vậy rồi, kết quả là lại bệnh ngay lúc này, cô lo lắng là sẽ ảnh hưởng đến buổi thi sau. Cô còn có cuộc cá cược với Lâm Ngữ nữa, lần này nói không chừng là thua rồi.

Hà Lộ Từ chạy nhanh như bay, Hà Nguyệt Tâm cảm nhận được sự nôn nóng trong lòng anh, cô ôm chặt cổ anh nói: "Anh tư, có lẽ chỉ là sốt nhẹ thôi, anh không cần gấp đâu!"

Hà Lộ Từ lời còn không kịp nói, anh có thể không gấp sao, chân em gái mới lành được không bao lâu mà giờ lại bệnh nữa rồi.

Sau khi chạy đến phòng y tế, Cô Từ liền đo nhiệt độ cơ thể cho Hà Nguyệt Tâm ngay: "Không sao, chỉ sốt nhẹ thôi. Truyền bình nước biển là được."

Hà Nguyệt Tâm nghe vậy liền hỏi ngay: "Cần bao lâu vậy cô?"

"Truyền có một bình thôi, cỡ một tiếng là được." Cô Từ có ấn tượng khá tốt với Hà Nguyệt Tâm, ngoan ngoãn lại hiểu chuyện, giọng nói của cô cũng không lạnh lùng như khi nói chuyện với Hà Lộ Từ, "Đừng rồi, buổi chiều mấy giờ tụi em bắt đầu thi vậy?"

"2 giờ rưỡi ạ."

"Vậy thì vẫn kịp."

Hà Lộ Từ vẫn nhíu chặt hai đầu lông mày đến nỗi có thể kẹp chết ruồi: "Đang yên đang lành sao tự nhiên lại sốt vậy?"

Hà Nguyệt Tâm dùng cái đầu choáng váng quay mòng mòng của mình hồi tưởng lại, tối hôm qua sau khi gội đầu xong cô đã ngồi ngáy người một lúc lâu, rồi lại cảm điện thoại nhắn tin với Phương Viên một hồi lâu, không có sảy khô tóc trước. Chắc là bị cảm lạnh ngay lúc đó rồi!

Nghe Hà Nguyệt Tâm nói xong thì Hà Lộ Từ sốt ruột đến không được: "Hay là chiều nay bỏ thi đi? Nghỉ ngơi cho tốt, lần thi sau cố gắng lại thì cũng như nhau thôi."

Hà Nguyệt Tâm lắc đầu một cách chém đinh chặt sắt, chiều nay thi môn Tự nhiên Tổng hợp, môn Tự nhiên Tổng hợp tổng điểm 300 điểm. Nếu như không thi Tự nhiên Tổng hợp thì không phải coi như cô tự từ bỏ hẳn 300 điểm này sao.

Cho dù là bị bệnh thì cô cũng phải đi thi.

Đội Hà Nguyệt Tâm truyền nước biển xong, Hà Lộ Từ để cô nghỉ ngơi trong phòng y tế, bữa trưa cũng là Hà Lộ Từ mang đến cho Hà Nguyệt Tâm.

Lúc trưa, Phương Viên Trinh Viên và đám Tôn Càn cũng vội chạy qua đây, cả đám người vây quanh Hà Nguyệt Tâm, mặt tỏ vẻ đáng tiếc. Bọn họ đều biết trình độ cố gắng học tập của Hà Nguyệt Tâm, kết quả thế nhưng lại bị cảm trước giờ G như vậy.

Phương Viên lo lắng đến không được: "Nguyệt Tâm, bà như vậy còn có thể thi được không?"

Trinh Viên thở dài một hơi, với bộ dạng như vậy thì Hà Nguyệt Tâm càng không có khả năng thi thắng Lâm Ngữ rồi.

Hà Nguyệt Tâm cười nói: "Không sao đâu, chỉ là thi thôi mà, tôi thi xong lại về nhà nghỉ ngơi thì cũng như nhau thôi."

Tôn Càn có chút lấy làm lạ: "Sao em vừa thi cái là sốt liền vậy, cũng quá xui rồi đi." Vừa nói xong liền bị Hà Lộ Từ hung hãn trừng mắt nhìn, cậu lập tức rụt cổ ngậm miệng lại ngay.

Hà Lộ Từ thấy Hà Nguyệt Tâm bị bệnh rồi mà vẫn cố gượng đi thi thì cả khuôn mặt đều âm trầm đến không được. Nhưng bất kể anh có khuyên thế nào đi chăng nữa thì Hà Nguyệt Tâm đều kiên trì muốn đi thi.

Nếu như có thể anh thật muốn đi thi thay cho em gái.

Trong lòng anh đột nhiên nhói lên một cái, anh đang đau xót cho Hà Nguyệt Tâm.

Thứ mà Hà Nguyệt Tâm muốn có rất nhiều, nhưng anh lại không có cách nào dâng hết lên thỏa mãn em gái, cái anh có thể làm bây giờ đó là bảo vệ bên cạnh em gái, ra tay giúp đỡ em gái khi em gái cần.

Buổi chiều lúc thi môn Tự nhiên Tổng hợp, cả quá trình thi Hà Lộ Từ đều có chút không tập trung.

Mỗi cách một hồi anh thì ngẩng đầu nhìn về phía Hà Nguyệt Tâm một cái, anh sợ em gái sẽ xảy ra chuyện gì, giáo viên giám thi đã đến chỗ anh nhắc nhở anh mấy lần rồi nhưng không có tác dụng gì cả.

Hà Nguyệt Tâm lấy tay chống đầu mình, bây giờ đầu óc choáng váng chống mặt vô cùng, cả cơ thể đều uể oải không cùng.

Tự nhiên Tổng hợp phải thi 2 tiếng rưỡi, Hà Nguyệt Tâm biết tình trạng cơ thể mình không được, nên cô ưu tiên làm hết tất cả các bài trắc nghiệm và điền vào chỗ trống trước, tự luận thì làm Vật Lý trước sau đó mới làm những môn khác sau.

Trong lúc làm bài bởi vì bị bệnh nên sự chú ý bị phân tán mấy lần, đầu óc choáng váng đến không được, con buồn ngủ đột nhiên ập đến, cô nỗ lực chống cự cảm giác buồn ngủ này lại, tiếp tục giải bài.

Đội làm hết đề thi Vật Lý thì thời gian thi đã trôi qua hơn phân nửa rồi.

Bởi vì bị bệnh cho nên tốc độ giải bài của cô giảm xuống rất nhiều, bình thường cô chỉ cần một tiếng là đã có thể làm hết đồng đề này rồi, nhưng hôm nay thế nhưng lại tốn hơn 1 tiếng rưỡi.

Nhưng vẫn còn tốt, thời gian 1 tiếng còn lại, dựa vào tốc độ bây giờ của cô thì vẫn có thể giải 7, 8 phần phần tự luận của phần Sinh học và Hóa học.

Trong lúc mơ mơ màng màng thì cô nghe được tiếng bàn mình bị gõ mạnh một cái.

Tiếng gõ này khiến cô bật tỉnh từ cơn buồn ngủ, lúc mở mắt ra nhìn thì thấy toàn thân cô ra đầy mồ hôi.

Cô ngước đầu lên thì nhìn thấy giáo viên giám thị đang nhử mày nhìn mình: "Em đến đây để thi hay là để ngủ vậy?"

Hà Nguyệt Tâm ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ treo trên tường, cô bất tri bất giác đã ngủ mất nửa tiếng đồng hồ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cùng Chiều Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Bởi vì bị bệnh cho nên tốc độ giải đề của cô giảm xuống rất nhiều, đề bài bình thường chỉ cần dùng 1 tiếng là có thể làm xong, bây giờ thế nhưng lại tốn hơn cả 1 tiếng rưỡi.

Bây giờ lại ngủ mất nửa tiếng nữa, bây giờ cách thời gian kết thúc thi chỉ còn nửa tiếng thôi, mà cô vẫn còn phần tự luận của Sinh học và Hóa học chưa làm làm chữ nào cả.

Bởi vì bị bệnh, nên tốc độ làm bài của cô giảm mạnh, bình thường cô làm hết đề cũng chỉ tốn có 1 tiếng đồng hồ mà bây giờ thế nhưng lại tốn đến cả 1 tiếng rưỡi.

Giờ lại ngủ gục mất nửa tiếng nữa, bây giờ còn nửa tiếng nữa là hết giờ rồi, nhưng cô vẫn còn phần tự luận của Sinh học và Hóa học chưa đụng chữ nào cả.²

Tay cầm bút của cô vô giác siết chặt cây bút hơn, móng tay đâm thẳng vào ngón tay cái tạo thành một dấu hằn hình trăng khuyết, đâm đến khi cảm giác được đau thì cô mới khiến cho bản thân mình thanh tỉnh hơn một chút.

Hà Lộ Từ thấy vậy thì đẩy bàn ra xa một chút tạo thành tiếng động chói tai: "Cô ơi, em gái em bị bệnh rồi."

Giáo viên coi thi thấy Hà Nguyệt Tâm tỉnh rồi thì cũng không có nói thêm gì cả, tầm mắt nhìn vào phần bài làm trắng trơn của cô, lắc lắc đầu, còn nhiều như vậy chưa làm xong, nửa tiếng muốn viết xong cũng là cả một vấn đề.

Thấy có không ít học sinh nhìn về phía này, giáo viên nghiêm khắc nhìn Hà Lộ Từ một cái, gõ gõ đồng hồ trên cổ tay: "Được rồi, thi đang hoàng đi."

Bà không hề trông mong Hà Nguyệt Tâm có thể làm hết tất cả các bài trong đề thi, thi môn Tổng hợp Tự nhiên đối với học sinh bình thường mà nói thì thời gian không hề dư dả chút nào cả.

Đội tiếng chuông kết thúc cuộc thi vang lên, tất cả học sinh đều dừng bút lại, bà kêu lên một tiếng thu bài, đợi lúc nhận được bài làm viết đầy chữ của Hà Nguyệt Tâm trong tay, thì bà cũng nhìn không được nhìn Hà Nguyệt Tâm với ánh mắt quý dè.

Thế nhưng lại viết hết rồi ư?

Hà Nguyệt Tâm nộp bài xong cũng không có chú ý biểu cảm của giáo viên coi thi liền bước khỏi phòng thi luôn.

Đầu vẫn còn có chút choáng váng, nhưng cô cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Tất cả những bài còn lại bởi vì vấn đề thời gian nên cô đã tăng tốc độ giải đề, thậm chí có những đề trắc nghiệm cô còn không có giải trên giấy nháp mà viết thẳng đáp án ra luôn. Cũng may là bình thường cô hay giải đề nên luyện ra được tốc độ giải đề nhanh như vậy, khiến cho cô có thể hoàn thành hết tất cả các bài trong đề thi trước khi nộp bài 5 phút, thậm chí còn có dư thời gian kiểm tra lại một lần nữa.

Vừa mới thi xong, Phương Viên và Trịnh Viên bởi vì lo lắng cho Hà Nguyệt Tâm nên đã vội vàng chạy qua phòng thi của cô, đợi bọn họ nghe nói Hà Nguyệt Tâm bởi vì bị bệnh nên đã ngủ gục nửa tiếng trong lúc thi thì chỉ biết thở dài một hơi đầy đáng tiếc thôi.

Giọng nói Phương Viên tràn đầy kinh ngạc: "Trời ơi, tôi một phút cũng không dám lơ là, cứ sợ mình sẽ làm không hết nữa, nhưng đã như vậy rồi tôi vẫn còn 2 bài tự luận chưa làm xong nữa, Tự nhiên Tổng hợp đối với tôi mà nói thật sự là quá khó mà, vậy mà bà còn ngủ mất nửa tiếng!"

Hà Nguyệt Tâm ôm bình nước nóng, uống một hớp, cảm thấy thanh tỉnh hơn một chút, cô nói với giọng đành chịu: "Không còn cách nào khác, bị bệnh mà, nên dễ buồn ngủ."

Trịnh Viên thở dài một hơi: "Thật là đáng tiếc mà, không sao đâu, nếu như thua cho Lâm Ngữ thì tại tôi làm vệ sinh chung với bà."

Phương Viên cũng nói: "Đúng đó, tại tôi sẽ không bỏ rơi bà đâu."

Hà Nguyệt Tâm nhún mày, tuy rằng cô bị bệnh, trạng thái không như lúc trước, nhưng vẫn chưa chắc là sẽ thua cho Lâm Ngữ, điểm này cô vẫn rất là tự tin.

Cô thành khẩn nói: "Đâu có đâu, tôi làm hết mà. Yên tâm đi, không cần dọn vệ sinh đâu."

Trịnh Viên và Phương Viên nhìn nhau một cái, trong mắt đều thể hiện cùng một ý nghĩ, Nguyệt Tâm tự tin như vậy bọn mình không dám dă kích bà ấy, thôi đi, mọi người đều là bạn tốt của nhau, vẫn là đừng dă kích bà ấy thì tốt hơn!

Hai người cơ hồ cùng thốt tiếng lên cùng một lúc và vỗ lên vai Hà Nguyệt Tâm: "Ừm ừm, tại tôi tin bà!"

Hà Nguyệt Tâm có chút dờ khóc dờ cười, tại sao cô cảm thấy biểu cảm trên mặt hai người họ không phải là rất tin nhỉ?

—

Vào tiết tự học sáng sớm, Lâm Ngữ và Tề Dự cùng nhau bước ra khỏi lớp trong tiếng đọc bài của cả lớp và đi vào trong văn phòng giáo viên.

Sau khi kết thúc thi tháng giáo viên trong trường đều tăng ca chấm bài, chỉ trong một ngày đã chấm hết tất cả các bài thi rồi. Hôm nay là ngày công bố thành tích, lớp trưởng kêu thêm mấy ủy viên các môn cùng nhau đến văn phòng giáo viên lấy bài thi và bảng xếp hạng.

Ở trước mặt Tề Dự, thái độ của Lâm Ngữ trở nên ôn hòa rất nhiều, nhìn giống học sinh ngoan hiền hơn. Thành tích của cô vẫn luôn nằm trong top 5 của lớp, thành tích Vật Lý hằng năm đều nằm vắn hạng nhất, Tề Dự hạng hai. Nhưng ngược lại thành tích Hóa học Sinh vật của Tề Dự lại tốt hơn cô, vẫn luôn thuộc hạng nhất hai môn đó.

Cả đám người đi về phía văn phòng giáo viên, trừ Lâm Ngữ ra thì đều có chút khẩn trương. Sắp có thể coi được thành tích thi rồi.

Lâm Ngữ thấy mọi người không ai nói gì, cô chủ động mở miệng nói chuyện với Tề Dự: "Danh ngạch trại hè tự chiêu sinh của Thanh Hoa Bắc Đại năm sau, ông có nắm chắc cơ hội nổi không?"

Tề Dự trầm ngâm một chút rồi nói: "Có."

Trước kỳ thi tháng mấy ngày, giáo viên các môn đều nhận được tin tức, danh sách tham gia trại hè Thanh Hoa Bắc Đại dành cho học sinh ưu tú được phân chia đến Thập Nhất Trung năm nay được tăng thêm mấy danh ngạch. Lãnh đạo trường sau khi họp đã quyết định sẽ dựa vào thành tích thi tháng lần này quyết định danh ngạch tham gia, thành tích môn của học sinh nào nằm trong top 3 toàn trường đều có thể báo danh.

Trại hè lần này có ý nghĩa rất trọng đại với những học sinh muốn vào Thanh Hoa Bắc Đại, trước khi thi có thể tiếp xúc với hình thức thi cử của trường hàng đầu, điều quan trọng nhất là người biểu hiện ưu tú còn có thể nhận được thẻ pass trước.

Trước mắt thi giáo viên vẫn chưa công bố ra ngoài, cũng chỉ có mấy ủy viên môn học biết được chuyện này.

Lâm Ngữ biết được chuyện này đã vui mừng hết mấy ngày liền, thành tích môn Vật Lý của cô vẫn luôn nằm trong top 1, 2 của trường, cũng bởi vì thành tích Vật Lý của cô tốt, cho nên cô mới có thể trở thành ủy viên môn Vật Lý.

Thi vào top 3 toàn trường với môn Vật Lý với cô mà nói chỉ là chuyện con con thôi, lần trại hè này cô cũng nhất định có thể tham gia.

Lâm Ngữ cười nói: "Vậy đến lúc đó chúng ta cùng nhau đi."

Tề Dự trầm mặc trong chốc lát, hiếm khi lại mở miệng nói thêm: "Nghe nói bà và Hà Nguyệt Tâm đánh cược, cược thành tích thi?"

Cậu vốn chỉ nghĩ đến chuyện học hành mà thôi, nghĩ hè cũng sẽ chuẩn bị cho lúc nhập học, chỉ vì có thể khiến cho thành tích càng tiến thêm một bước. Từ sau khi Hà Nguyệt Tâm chuyển vào trong lớp, cậu lại vô duyên vô cớ có cảm giác nguy cơ ập đến. Cộng thêm tiết Vật Lý lần trước, Hà Nguyệt Tâm giảng hết những bài Vật Lý đó, khiến cho trong tiềm thức của cậu coi Hà Nguyệt Tâm thành địch thủ của mình.

"Đúng vậy." Ngữ khí Lâm Ngữ nhẹ nhàng, trên mặt mang chút không để tâm.

Tề Dự nhún mày: "Bà có tự tin có thể đánh bại Hà Nguyệt Tâm tới vậy à?"

Lâm Ngữ liếc xéo cậu một cái: "Lúc trước thi không có, nhưng bây giờ thì có 100%."

Từ lúc biết được Hà Nguyệt Tâm phát sốt khi đi thi thì cô đã không còn để Hà Nguyệt Tâm vào trong mắt nữa, cảm giác nguy cơ ập đến trong lòng cũng biến mất toàn bộ. Một người phát sốt thì làm sao so với cô được chứ?

Ủy viên môn Ngữ Văn nhin không được chen miệng vào: "Tôi nghe nói lúc thi Tự nhiên Tổng hợp Hà Nguyệt Tâm phát sốt, gần như là ngủ suốt nửa buổi thi."

Ủy viên môn Anh nói: "Lâm Ngữ, hay là việc đánh lúc trước của hai người coi như không tính đi, hoặc là thả lỏng điều kiện một chút, tôi cứ cảm thấy có chút thừa nước đục thả câu đấy, người ta đã sốt rồi thì làm sao có thể thi tốt hơn bà được chứ?"

Thấy có nhiều người nói đỡ cho Hà Nguyệt Tâm như vậy, tâm tình tốt đẹp của Lâm Ngữ tiêu tan thành mây khói trong tích tắc, giọng nói cũng chói hơn rất nhiều: "Lời đã nói ra thì phải giữ. Nếu như tôi bị bệnh rồi thì việc tôi cá cược qua cũng sẽ không thất hứa."

Điều quan trọng nhất là, khi đánh cược đã nói rõ rồi, nếu như Hà Nguyệt Tâm thua thì nó phải đơn phương thừa nhận nó không bằng cô, đây là điểm khiến cô sợ nhất, cô lại làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cơ hội này được chứ.

Thấy Lâm Ngữ kiên quyết thì cả đám đều nhìn nhau với ánh mắt không tán thành.

Tề Dự cup mắt xuống, cười thấp một tiếng: "Hy vọng là được như bà mong muốn."

Sau khi thi tháng xong, cho dù là trạng thái không tốt, nhưng Hà Nguyệt Tâm vẫn không vắng mặt ở bất kỳ buổi thi nào cả, thần thái cũng không có chút đáng tiếc hay ừ ừ.

Càng hưởng hồ, so với Lâm Ngữ thì cậu càng hy vọng Hà Nguyệt Tâm thắng hơn.

Trong văn phòng mấy giáo viên đang phân chia lại xấp giấy thi, bàn làm việc của tất cả giáo viên đều chất đầy một xấp giấy thi dày cộm, nhìn có chút bừa bộn.

Cả đám người đi vào trong văn phòng thì thấy, không chỉ có giấy thi đã chấm xong mà còn có một xấp giấy in riêng nữa, hình như là bảng xếp hạng thành tích thi.

Cô Mã thấy Lâm Ngữ và Tề Dự thì mặt mày hăm hở nói: "Mấy em đến rồi à."

Cô Mã và giáo viên dạy Vật Lý cùng dùng chung một bàn làm việc, mấy ủy viên môn khác đã đến những chỗ khác rồi, người đến đây chỉ có Tề Dự và

Lâm Ngừ hai người thôi.

Tề Dự nhủ vậy, biểu cảm trên mặt Cô Mã nhìn rất không sai, không những không sai mà thậm chí có thể nói là vui mừng ra mặt luôn. Chẳng lẽ lần này bọn họ thi rất tốt sao?

Lâm Ngừ nhìn quanh một vòng, Thầy Lưu không ở đây, chắc là bận chuyện gì ở chỗ khác rồi cho nên cô chuẩn bị đến chỗ Cô Mã xem thành tích xếp hạng trước.

Lâm Ngừ cũng nghĩ như Tề Dự, cô mừng thầm trong lòng, lập tức ngọt ngào lên tiếng: "Em chào Cô Mã."

Cô Mã hài lòng ừm một tiếng, chỉ xấp giấy thi trên bàn nói: "Đội lất bọn em phát đồng giấy thi và bảng xếp hạng cho cả lớp đi."

Lại nhớ ra cái gì đó, Cô Mã cười hí hửng nói: "Đúng rồi, lần này hai em đều thi rất tốt, rất đáng được khen, lần sau tiếp tục cố gắng."

Lâm Ngừ nghe thấy lời này thì càng cười không khép miệng lại được, giọng nói lại càng ngọt hơn: "Em biết rồi, em sẽ tiếp tục cố gắng."

Cô đương nhiên là thi rất tốt rồi, độ khó của lần thi này đối với cô mà nói chỉ là chuyện nhỏ thôi.

Tề Dự nghe lời này thì cũng nhẹ nhõm hẳn ra, Cô Mã nói bọn họ thi rất tốt vậy thì chắc chắn là bọn họ thi rất tốt, hơn nữa nhìn bộ dạng bây giờ của Cô Mã thì biết lần này cả lớp đều phát huy rất ổn định.

Cô Mã vừa dọn dẹp bọc vàng nâu đựng giấy thi, vừa cảm thán: "Không nghĩ tới lần này lớp chúng ta lại có thể xuất hiện một chú *ngựa đen."

(*ngựa đen: ý nói những người thường ngày tưởng rằng bình thường nhưng khi thi cử, thi thố lại làm ra thành tích vô cùng vượt trội)

Lâm Ngừ và Tề Dự nghe Cô Mã nói vậy thì đều ngẩng đầu khó hiểu nhìn Cô Mã.

Cô Mã không có chú ý đến ánh mắt của hai người, cứ thế mà nói chuyện với giáo viên ở bàn kế bên, giọng Cô Mã cũng tràn đầy kiêu ngạo: "Lần này lớp tôi xuất hiện một em thi vào top 10 toàn trường đấy, như thế nào?"

"Em nào vậy?" Giáo viên phòng kế bên là giáo viên lớp A3, lúc nào cũng bị lớp A2 đàn áp, nghe Cô Mã nói vậy thì cũng đầy hứng trí, "Chắc không phải là cái em ngủ gục trong lúc thi Tự nhiên Tổng hợp chứ?"

Lúc bọn họ chấm bài, sửa đến bài thi của Hà Nguyệt Tâm, bởi vì xác suất đúng cao đến kinh người không nói, chữ viết còn vừa ngay ngắn vừa đẹp, cho nên đã đưa mọi người xem chung, giáo viên coi thi phòng của Hà Nguyệt Tâm vừa nhìn liền nhận ra ngay. Nói Hà Nguyệt Tâm lúc đó đang bệnh không nói, còn ngủ gật nửa tiếng trong phòng thi nữa. Nói xong thì đến lượt giáo viên chấm bài kinh ngạc vô cùng.

Tự nhiên Tổng hợp điểm tối đa là 300 điểm, Hà Nguyệt Tâm thi được 285 điểm.

Bị bệnh trạng thái không tốt mà còn có thể thi được điểm cao như vậy ư? Còn có thể ngủ nửa tiếng nữa ư?

Vậy nếu như trạng thái tốt thì sẽ ra sao đây?

Cô Mã cảm thấy bản thân lúc trước có chút nắc nứ, trước đây cô cứ cho rằng Hà Nguyệt Tâm vừa được chuyển đến lớp cô nhưng sau khi thi chia lớp xong nói không chừng sẽ bị chuyển đến lớp thường, kết quả thành tích này của em ấy thi vẫn là sẽ chuyển ra nhưng không phải là chuyển xuống mà là chuyển lên, cuộc thi chia lớp trong tương lai nhất định em ấy sẽ được chuyển đến lớp A1. Lớp bọn họ không giữ nổi vị Đại Phật này.

Nói ra thì cô thật sự có chút không nỡ, Hà Nguyệt Tâm ưu tú như vậy, nếu như được ở lại lớp cô thì tốt biết mấy!

Lâm Ngừ và Tề Dự đang sắp xếp giấy thi, lật từng tờ một, vẫn còn chưa tìm được bài thi của mình, nghe vậy thì ngừng lại, hai người quay mặt nhìn nhau, người ngủ lúc thi Tự nhiên Tổng hợp.....không phải là Hà Nguyệt Tâm sao?

Biểu cảm trên mặt Lâm Ngừ cứng đờ, tâm tình vui mừng ban nãy biến mất vô tung, cô xem chút tìm không thấy giọng nói của mình nữa: "Cô Mã, cô nói là ai lọt vào top 10 toàn trường ạ?"

Tâm tình của Cô Mã tốt đến không được: "Hà Nguyệt Tâm đó, lần này em ấy thi được hạng 5 toàn trường, được bao nhiêu điểm ấy nhỉ, để cô xem lại coi," nói rồi Cô Mã rút tờ thành tích của lớp mình ra từ xấp giấy thành tích, "Ồ, 704 điểm"

Lâm Ngừ mở lớn mắt ra, cô cảm thấy thế giới quan của cô đang chịu đã kích lớn.

Lần thi cuối kỳ trước, cô thi được hạng 51 toàn trường, 6xx điểm. Nhưng Hà Nguyệt Tâm thế nhưng lại thi vào top 10 toàn trường ư?

Hà Nguyệt Tâm thi được bao nhiêu điểm ấy nhỉ?

Cô không có nghe lầm chứ.

Cô thô lỗ giật tờ giấy thành tích trong tay Cô Mã lại xem, bên trên đó chỉ viết tổng điểm thôi, điểm từng môn không có in lên đây, đây chỉ là bản nháp ban đầu thôi. Vị trí hạng nhất lớp là tên của Hà Nguyệt Tâm, kế bên là tổng điểm, 704 điểm.

Tề Dữ đứng hạng 2, 689 điểm.

Cô đứng hạng 3, 668 điểm.

Mặt cô trắng bệch đi trong nháy mắt, trước khi cô đến văn phòng còn nói với mấy ủy viên môn khác là không để Hà Nguyệt Tâm vào trong mắt, không coi Hà Nguyệt Tâm là đối thủ, bây giờ kết quả thi sao, tổng điểm của Hà Nguyệt Tâm cao hơn cô gần 40 điểm!

Cô có chút đứng không vững.

Cô Mã vui mừng một cái là miệng nói không ngừng ngay: "Hà Nguyệt Tâm đây là dựa vào sức của một mình mình kéo cao điểm bình quân của lớp chúng ta đây, không ngờ cô lại có thể đạt ra một học sinh như vậy."

Giáo viên bàn kế bên nghe xong lắc đầu không ngừng. Cô Mã thật là hưng phấn tới nỗi viết hẳn 2 chữ đắc ý trên mặt luôn rồi, nhưng bà cũng nhận không được có chút ngưỡng mộ.

Tề Dữ vỗ lên người Lâm Ngữ một cái, Lâm Ngữ mới ý thức được ngón tay nắm chặt giấy xếp hạng nắm đến nỗi hằn cả vết móng tay lên trên giấy rồi, cô phát hiện mình thất thần rồi, tay vội thả lỏng ra, để cho Tề Dữ rút tờ giấy xếp hạng đi.

Tim cô đập vô cùng kịch liệt, tất cả mọi thứ đều thoát ly khống chế của cô rồi, cô.....thua Hà Nguyệt Tâm rồi.

Hồi nãy cô mới chỉ buông lời hung hãn với mấy ủy viên môn khác, bây giờ phải làm sao đây? Đợi lát nữa cô về lớp tuyên bố thành tích thi tất cả mọi người sẽ nhìn cô như thế nào đây?

Cô hít sâu một hơi, không sao cả, chỉ là bị châm chọc mấy câu thôi mà, bị bạn học nghị luận sau lưng mấy câu thôi mà.

Hà Nguyệt Tâm thi được hạng 5 toàn trường thi sao chứ, cô không thèm giành với Hà Nguyệt Tâm, cô còn có danh ngạch báo danh trại hè trong tay nữa, đến lúc đó nói không chừng còn có thể nhận được offer của Thanh Hoa Bắc Đại nữa kìa, chỉ cần Vật Lý của cô giỏi hơn Hà Nguyệt Tâm là đủ rồi.²

Giáo viên Vật Lý lúc này mới bước vào văn phòng, ông ôm một bình nước giữ ấm quay về vị trí của mình, nhìn Lâm Ngữ một cái: "Đến lấy giấy thi và bảng xếp hạng à?"

Mặt Lâm Ngữ trắng bệch đi, nhưng vẫn duy trì biểu cảm trên mặt mình, dạ một tiếng.

Thầy Lưu là một giáo viên nghiêm khắc, khác với Cô Mã, thầy sẽ không để lộ quá nhiều cảm xúc trên mặt trước mặt học sinh, đa phần thời gian thầy đều nghiêm mặt cả.

Nhưng Lâm Ngữ tiếp xúc nhiều với Thầy Lưu, cũng có chút hiểu rõ về con người thầy ấy, cô cảm thấy hôm nay Thầy Lưu không có nghiêm khắc như thường ngày nữa?

Thầy Lưu rút một tờ giấy xếp hạng môn Vật Lý ra cho Lâm Ngữ: "Nè. Lớp mấy em lần này có tiến bộ rất lớn."

Tuy rằng Tự nhiên Tổng hợp là gộp 3 môn lại thi một lần, nhưng tất cả giáo viên sẽ làm riêng một bảng xếp hạng của từng môn ra.

Lâm Ngữ không có nghe lọt lỗ tai lời nói của Thầy Lưu, cô không kịp chờ đợi muốn nhìn thấy xếp hạng môn Vật Lý của mình ngay, ngón tay mới đụng vào tờ giấy trắng tinh còn chưa nhìn hết tờ giấy thì tầm mắt đã ngừng hẳn lại ở vị trí hạng nhất.

Hạng nhất, Hà Nguyệt Tâm, Vật Lý tổng điểm 110 điểm, Hà Nguyệt Tâm thi được 108 điểm.

Hạng hai, Lâm Ngữ, 104.

Hạng ba, Tề Dữ, 101.

Lâm Ngữ ngu người hoàn toàn, trong một thoáng chốc cô cứ ngỡ mình xuất hiện ảo giác rồi. Ở bộ môn Vật Lý này, cô vẫn luôn có thể đánh bại Tề Dữ giành được hạng nhất lớp, hạng hai toàn trường.

Nhưng bây giờ điểm thi của Hà Nguyệt Tâm thế nhưng lại cao hơn cô nữa ư?

Thầy Lưu uống một hớp nước trong ly giữ nhiệt, ông cũng cảm thấy có chút khó tin, trước đây trên lớp ông còn làm khó qua Hà Nguyệt Tâm, bây giờ thi chỉ cảm thấy trách không được, trách không được đưa trẻ đó lúc lên lớp giảng bài hay đến vậy, thành tích Vật Lý tốt như vậy, có thể giảng không hay được sao.

Trước đây lúc Lâm Ngữ giữ vững hạng nhất lớp thì cũng chưa từng thi ra được thành tích tốt như vậy nữa, nhưng Hà Nguyệt Tâm lại có thể thi thiếu 2 điểm là đạt điểm tối đa rồi.

Lâm Ngữ không có cách nào khống chế âm lượng của mình, tăng cao âm lượng nói: "Thầy Lưu, không phải lúc thi môn Tự nhiên Tổng hợp Hà Nguyệt Tâm đã ngu gục sao? Bạn ấy làm sao có thể thi hạng nhất được?!"

Giọng nói có chút lớn, giáo viên trong cả văn phòng lớn đều không khỏi nhìn qua phía này.

Cô Mã nhũn mày, đứa trẻ Lâm Ngữ này trước giờ vốn rất ngoan ngoãn, sao bộ dạng kích động bây giờ lại không giống vui vẻ mà giống đang nghi ngờ thành tích của Hà Nguyệt Tâm vậy.

Giọng điệu của cô có chút nghiêm nghị: "Mỗi phòng thi đều có 2 giáo viên coi thi, còn có camera. Sau khi thành tích của Hà Nguyệt Tâm ra rồi thì bọn cô cũng có kiểm tra camera theo dõi ngay, không có khả năng quay cốp được."

Lâm Ngữ thấy sắc mặt Cô Mã đột nhiên thay đổi thì có chút bị dọa sợ, lúc này cô mới ý thức được rằng mình đã đem suy nghĩ trong lòng nói ra rồi: "Không phải, em không có ý đó....."

Ánh mắt của tất cả giáo viên trong cả văn phòng nhìn cô có chút thay đổi rồi, một học sinh tốt như vậy tại sao lại có ý nghĩ hoài nghi học sinh quay cốp chứ, động cơ này cũng quá không tốt rồi.

Thầy Lưu ôm bình giữ nhiệt nhìn chằm chằm Lâm Ngữ, trên mặt Lâm Ngữ không giấu chuyện được, trong lòng nghĩ gì thì đều viết rõ lên mặt hết.

Ông đưa bảng xếp hạng và giấy thi cho Lâm Ngữ, vỗ vỗ vai cô, nhỏ giọng dùng âm lượng chỉ có 2 người nghe thấy nói: "Vẫn là nên khiêm tốn một chút, ngoài trời còn trời, núi này cao còn có núi khác cao hơn. Sẽ vẫn luôn tồn tại người giỏi hơn em, có thời gian suy đoán như vậy còn không bằng đem hết tâm tư vào việc nâng cao thành tích của mình thì hơn."

Lâm Ngữ ngẩng đầu ngấy người nhìn Thầy Lưu: "....." Thầy Lưu trước giờ vẫn luôn tin tưởng và thích nhất ủy viên môn Vật Lý là cô đây, nhưng bây giờ thế nhưng lại nói lời này với cô ư?

Thấy cô ngấy người, Thầy Lưu nhìn không được thờ dài một hơi: "Em vẫn còn phải cố gắng hơn nữa, hãy học tập Hà Nguyệt Tâm nhiều hơn, bình thường nếu có bài nào không hiểu thì có thể đi hỏi em ấy, thầy thấy em ấy giảng bài rất hay đấy."

Học tập ai, Hà Nguyệt Tâm ư?

Sắc mặt cô tái mét.

Cô, một ủy viên Vật Lý, thua cho Hà Nguyệt Tâm rồi?

Thầy Lưu thế nhưng còn kêu cô phải học tập Hà Nguyệt Tâm ư.

Đội cô và Tề Dự bước ra khỏi văn phòng thì cô vẫn còn chút đờ đẫn.

Sắc mặt Tề Dự cũng không tốt được tới đâu cả, năm ngoái khi thi cuối kỳ đạt được hạng hai trong lớp, vẫn luôn muốn vượt qua người hạng nhất, lần này cậu đích thực vượt qua được rồi đó, nhưng bây giờ trước mặt cậu lại xuất hiện thêm một quả núi cao hơn nữa.

Cô Mã vẫn nói cậu thi rất tốt, chỉ là bởi vì cậu thi tốt hơn học kỳ trước mười mấy điểm sao?

Nhưng cậu vẫn lép vế đằng sau Hà Nguyệt Tâm, không phải sao? Trên mặt cậu không có biểu cảm gì, nhưng trong lòng lại có chút muốn khóc.

Cậu thích việc Hà Nguyệt Tâm thắng Lâm Ngữ, nhưng cậu không có nói là thích việc Hà Nguyệt Tâm thắng luôn cả cậu!

Chẳng lẽ sau này cậu phải biến thành *lão nhị vạn năm sao?

(*Lão nhị vạn năm: muôn đời xếp hạng 2)

Biểu cảm trên mặt hai người một người trắng bệch một người tái mét, nhưng Lâm Ngữ nghiêm trọng hơn chút, cả gương mặt cô đều có chút trắng bệch, cứ như trong thể xác không còn linh hồn vậy.

Hai người không hẹn mà cùng dừng lại trước cửa văn phòng, hai người đều chưa hoàn hồn từ sự đã kích hồi nãy.

Trong văn phòng, thấy học sinh ra ngoài hết rồi, Thầy Lưu không giả bộ nghiêm nghị nữa, chắc chắn lắc đầu: "Không nghĩ tới thế nhưng lại xuất hiện một con ngựa đen như vậy, đúng là người không thể nhìn về bề ngoài mà!"

Cô Mã nói: "Tôi đã nói là em ấy thông minh sáng suốt rồi mà, lúc đó không phải thầy cũng không tin đó sao?"

"Cô nói em ấy thông minh hồi nào? Rõ ràng là còn kêu tội tôi đừng làm khó em ấy trên lớp, phải chăm nom cho lòng tự tôn của học sinh yếu kém thì có."

"Vậy không phải thầy cũng có làm vậy đâu, thầy còn ở đó mà nói nữa?"

"Cô nói xem, em ấy có chịu làm ủy viên môn Vật Lý không? Bây giờ chắc mấy giáo viên môn khác cũng đang giành giật em ấy làm ủy viên môn mình dạy quá!"

"Với thành tích đó thì em ấy muốn làm ủy viên môn nào chẳng được chứ? Nhưng điều trước nhất là thầy phải đi hỏi em ấy có chịu làm không đã!"

Lâm Ngừ nghe tới đây thì sắc mặt tái mét hẳn đi. Cô mới là ủy viên môn Vật Lý! Hà Nguyệt Tâm thắng cô rồi không nói, Thầy Lưu thế nhưng còn muốn Hà Nguyệt Tâm làm ủy viên Vật Lý là ý gì đây?

Hai người dọc đường đi không nói một lời nào cả, lúc trở về lớp, tất cả mọi người trong lớp đều nhìn xấp giấy thi trong tay bọn họ, đều ngừng lại mọi hoạt động đang làm, ra thành tích rồi.

Nhưng thấy sắc mặt của hai người đều không tốt, đặc biệt là Lâm Ngừ, ánh mắt dò dẫm, cứ như là sắp khóc vậy.

Lý Phạm lập tức ồn ào lên tiếng ngay: "Tề Dữ, lần này ông thi ra sao rồi?"

"Cái này còn cần phải hỏi sao, không phải hạng nhất thì cũng là hạng hai thôi, nhưng tôi thấy học kỳ này Tề Dữ cố gắng như vậy thì chắc là hạng nhất rồi!"

"Tôi cũng thấy vậy."

"Nhưng nhìn sắc mặt Tề Dữ thì không đúng lắm, vậy chẳng lẽ không phải là hạng nhất sao?"

Theo lý mà nói thì Lâm Ngừ là thành phần hoạt bát trong lớp, lúc này đáng lẽ nên sôi nổi chút chút, nhưng lại không có, ánh mắt Lâm Ngừ lướt qua đầu mọi người và dừng lại trên mặt Hà Nguyệt Tâm.

Hà Nguyệt Tâm đụng phải ánh mắt của Lâm Ngừ, thấy ánh mắt Lâm Ngừ có chút dò dẫm cứ như là búp bê gỗ vậy, chỉ là trong mắt vẫn có chút không cam tâm thì cô ngẩng người một lúc.

Lâm Ngừ mặc kệ sự huyền ảo xung quanh, trên mặt không có một chút ý cười nào cả, chỉ đi thẳng về chỗ ngồi của mình thôi.

Mọi người đều phát hiện ra có gì không đúng, ánh mắt tràn đầy hiếu kỳ nhìn Tề Dữ và Lâm Ngừ, muốn biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm Tề Dữ, Tề Dữ không còn cách nào khác, mặt không biểu cảm nói: "Hạng nhất không phải tôi."

Nói xong cậu cũng quay về chỗ ngồi của mình. Khiến mọi người trong lớp đều mù mờ không hiểu gì cả.

Một lúc sau Cô Mã bước vào lớp, gõ nhẹ lên cửa lớp học, cả lớp lập tức im lặng hết.

Giọng nói Cô Mã vẫn vui vẻ hơn hờ như cũ: "Bảng xếp hạng còn chưa phát xuống à? Vậy cô đọc ra luôn cho, còn phải khen ngợi một bạn học trong lớp nữa, tiến bộ rất vượt bậc, giành được vinh quang cho lớp A2 chúng ta!"

Bên dưới có người hỏi là ai vậy, Cô Mã cười híp mắt, tỏ vẻ thần bí nói: "Lần thi tháng này, hạng nhất lớp là.....bạn Hà Nguyệt Tâm, 704 điểm, đứng thứ 5 toàn trường."

Lời vừa nói ra thì mọi người bên dưới đều sôi sục hẳn lên, tất cả mọi người đều không tự giác mà nhìn về phía Hà Nguyệt Tâm.

Hà Nguyệt Tâm tay chống cằm, nghe thấy thành tích này thì nhướn nhẹ một bên mày lên. Thành tích này còn tốt hơn so với cô dự đoán một chút, không khác là bao với điểm mà Thầy Trình chấm thử cho cô.

Cũng coi như là trong ý muốn.

Phương Viên trừng lớn mắt, nửa ngày không nói được chữ nào, Hà Nguyệt Tâm thi nhất lớp rồi ư???

Cô biết Hà Nguyệt Tâm giải bài nhanh, trong mắt người ngoài thì thành tích của Hà Nguyệt Tâm cũng khá tốt, nhưng cô cũng không cảm thấy là Hà Nguyệt Tâm có thể thi thắng Lâm Ngừ được, nhưng bây giờ kết quả là Hà Nguyệt Tâm không nhưng thi thắng Lâm Ngừ, mà còn thi thắng cả Tề Dữ nữa ư??

Còn là trong thái không tốt bị sốt khi đi thi ư??

Đây là điều cô không bao giờ ngờ tới được.

"Ông trời ơi, đây là tin tức gây chấn động nhất với tôi trong năm nay đây, trước đây tôi còn tưởng Hà Nguyệt Tâm nhất định sẽ thua nữa chứ."

"Thật là ngoạn mục mà, chẳng trách sao mà sắc mặt của Lâm Ngừ và Tề Dữ lại kém tới vậy."

"Nếu tôi là bọn họ, cứ tưởng là điểm mình rất cao rồi, nhưng đến cuối cùng lại phát hiện là mình không bằng người ta thì sắc mặt có thể tốt được sao?"

Lâm Ngừ nghi lời nghị luận xung quanh, sắc mặt càng ngày càng kém, Tào Lệ nhỏ giọng kêu cô mấy tiếng cô cũng không thèm ngó ngang tới. Cô có thể tưởng tượng ra được ánh mắt mọi người xung quanh nhìn cô như thế nào, trước đây cô đắc ý đắc thắng bao nhiêu thì bây giờ lại nực cười bấy nhiêu.

Cô nhìn không được nắm lấy bìa sách xé rách một vết nhỏ.

Đọc tên 10 người hạng cao xong thì Cô Mã phát giấy xếp hạng và giấy thi xuống cho học sinh, vừa phát cô vừa nói: "Có lẽ cũng có bạn đã biết trước rồi, danh ngạch báo danh thi trại hè tự chiêu sinh của Thanh Hoa Bắc Đại năm sau bây giờ phải nộp lên rồi, lần này danh ngạch phân cho trường mình nhiều hơn mọi năm, nên thành tích bộ môn trên hạng 3 toàn trường đều có thể có được tư cách báo danh."

Mọi người bên dưới lại kinh ngạc thêm một lần nữa, Thanh Hoa Bắc Đại tự chiêu sinh ư?

Ai mà có thể lấy được danh ngạch này thì cái khác không nói, có thể gặp mặt trực tiếp với giáo viên trường top, còn có thể cảm nhận bầu không khí của trường top, còn càng có thể nhận được cơ hội vào trường top nữa.

Lâm Ngữ siết chặt tay lại, cô đạt hạng hai môn Vật Lý trong lớp. Như vậy thì chỉ cần cô có thể lọt vào hạng ba toàn trường thì cô vẫn có thể tham gia trại hè được!

Cô không có ngẩng đầu lên, nhưng vẫn nhìn không được giồng tai lên nghe, trong lòng lại nhen nhóm chút hy vọng.

Số người nằm trong top 3 bộ môn toàn trường không nhiều, cả lớp A2 chỉ có 2 người thôi.

Cô Mã nói: "Tề Dự môn Hóa đạt hạng ba toàn trường, Hà Nguyệt Tâm Vật Lý đạt hạng nhất toàn trường."

Tất cả ánh mắt nhìn hướng về phía Hà Nguyệt Tâm đều lấp lánh như sao trời, hạng 5 toàn trường thì cũng thôi đi, Vật Lý còn đứng nhất toàn trường nữa. Phải biết rằng lớp họ mới chỉ xếp hạng hai toàn trường thôi đấy, bây giờ thế nhưng lại xuất hiện một người hạng nhất bộ môn toàn trường rồi.

Cô Mã nhìn Lâm Ngữ đang cúi đầu một cái, thở dài một hơi: "Vật Lý bạn Hà Nguyệt Tâm đạt được 108 điểm, hai bạn lớp khác đều đạt được 106 điểm, bạn Lâm Ngữ lần này khá là đáng tiếc, 104 điểm, hạng tư toàn trường, kém một chút là được rồi."

Lời vừa dứt thì Lâm Ngữ cảm thấy lỗ tai mình thậm chí có chút ong ong. Cô.....cách người hạng ba chỉ thiếu một chút thôi sao! Nếu như không có Hà Nguyệt Tâm, hạng nhất hạng hai 106 điểm, cô 104 điểm liền có thể xếp hạng ba rồi!

Sao lại như vậy.....

Trong cùng một ngày cô từ thiên đường rơi thẳng xuống địa ngục.

Tổng điểm thua Hà Nguyệt Tâm, Vật Lý thua Hà Nguyệt Tâm, bây giờ ngay cả danh ngạch đều bị Hà Nguyệt Tâm chiếm mất.

Cô thực sự chịu không nổi, một giọt nước mắt rơi xuống cuốn sách trước mặt, trong lòng ừ ừ không thôi, không chế không được cảm xúc của mình, khóc hu hu trong lớp.

Lâm Ngữ đột nhiên không khống chế được cảm xúc, mọi người trong lớp đều có thể cảm nhận được, mọi người đưa mắt nhìn nhau và đều im lặng hẳn đi, chỉ còn vang vọng tiếng khóc của Lâm Ngữ.

Lâm Ngữ cũng không còn lo nỗi việc mất mặt hay không mất mặt nữa. Cô thực sự là tức đến phát khóc rồi.

Cô Mã thở dài một hơi, chuyện học sinh trong lớp không khống chế được cảm xúc cũng là chuyện thường thấy, tuổi mấy em đều không lớn đề nén cảm xúc không nổi, bộc phát là chuyện thường thôi.

Cảm nhận được sự yên tĩnh xung quanh, Lâm Ngữ vừa xấu hổ vừa phẫn nộ, nhìn không được đứng dậy chạy ra khỏi lớp.

Tào Lệ muốn chạy theo an ủi, nhìn Cô Mã một cái, Cô Mã gật đầu đồng ý.

Có người nhỏ giọng nói.

"Đáng đời lắm, ai kêu nó muốn so thành tích với Hà Nguyệt Tâm chứ, biết rõ Hà Nguyệt Tâm chỉ là học sinh mới chuyển tới từ trường hạng thường, bản thân thì quanh năm nằm trên top cao của lớp mà còn cô ép người ta so với nó, đây không phải là ăn hiếp thì là gì nữa, bây giờ đã trúng *thiệt bản rồi đó."

(*thiệt bản: tằm bản bằng sắt, đụng trúng người hơn mình, độ không lại)

"Hồi nãy tôi còn khuyên nó là Hà Nguyệt Tâm bị bệnh rồi, đừng có cơ hội như vậy mà nó có chịu nghe đâu."

Hà Nguyệt Tâm "....."

Cô có chút không biết làm sao.

Lâm Ngữ rất rõ ràng là bởi vì mất cơ hội tham gia trại hè mà mất khống chế khóc lớn như vậy, nhưng cô căn bản là không biết chuyện trại hè này.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cùng Chiêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

Vừa hết tiết tự học buổi sáng thì có không ít người vây quanh bên cạnh Hà Nguyệt Tâm.

Giấy thi đều phát hết xuống rồi, thành tích mỗi môn của Hà Nguyệt Tâm đều cao đến kỳ lạ.

"Ông trời ơi, bài này mà bà cũng có thể giải ra à, bà còn lợi hại hơn cả lớp A1 nữa đấy!"

"Tôi thấy thi ngay cả lớp A1 cũng giải không ra đâu."

Thấy tất cả mọi người đều vây quanh cô như vậy, Hà Nguyệt Tâm chỉ nở nụ cười nhẹ, lấy được điểm số như vậy chứng minh thực lực của cô nằm trong top cao của trường, nhưng cô càng để tâm đến những điểm đã mất hơn, cô vẫn còn rất nhiều không gian tiến bộ.

Trịnh Viên nhìn bài thi của Hà Nguyệt Tâm, vừa ngưỡng mộ vừa cảm thán.

Lúc đầu cô còn muốn ôn bài cho Hà Nguyệt Tâm, bù đắp cảm giác áy náy khi Hà Nguyệt Tâm bị cô lập mà mình không ra tay giúp đỡ, nhưng Hà Nguyệt Tâm không chỉ tổng điểm mà điểm từng môn đều cách xa cô cả con đường, cô còn muốn ôn tập cho Hà Nguyệt Tâm nữa ư? Hà Nguyệt Tâm ôn tập cho cô thì có đó.

Đại đa số người đều có tâm lý ngưỡng mộ người mạnh, bây giờ điểm của Hà Nguyệt Tâm bày rõ ràng trước mặt bọn họ như vậy rồi, ánh mắt của mọi người trong lớp nhìn Hà Nguyệt Tâm đều thay đổi rồi.

Cả lớp học chỗ nào nhiệt nhất chính là xung quanh chỗ Hà Nguyệt Tâm, người vây quanh Hà Nguyệt Tâm đa số đều là con gái, còn mấy bạn nam thì đứng ngoài nhìn, muốn qua đó nhưng lại ngại không dám qua.

"Như vậy thì không phải thi chia lớp xong là Hà Nguyệt Tâm sẽ có khả năng bị chuyển sang lớp A1 sao."

"Không phải có khả năng mà là chuyện chắc chắn 100 % rồi!"

"Hu hu, nhưng mà Nguyệt Tâm, bọn mình đều không nỡ để bà đi."

"Đúng đó."

"Bài này.....bà làm sao giải ra vậy, có thể cho tôi xem không?"

Một giọng nói vang lên ngoài vòng vây vây quanh Hà Nguyệt Tâm, mọi người quay đầu lại nhìn thì thấy Tề Dự đang mặt không biểu cảm đứng đó mím chặt môi thể hiện sự không tự tại của cậu.

Cậu cố lấy hết dũng khí mới đi qua đây. Bài này cậu xem rất lâu rồi nhưng vẫn không hiểu tại sao mình lại mất điểm, nhưng Hà Nguyệt Tâm nhất định sẽ biết.

Thấy Tề Dự thế nhưng lại tìm Hà Nguyệt Tâm chỉ bài thi xung quanh lại có người nhỏ giọng nghị luận.

"Đây vẫn là lần đầu tiên tôi thấy Tề Dự đi hỏi bài người khác đấy. Ông không phải vẫn luôn tự cho là mình giỏi à."

"Lúc Hà Nguyệt Tâm vừa mới chuyển vào lớp mình không phải ông còn chế giễu Hà Nguyệt Tâm sao? nói cái gì không ngồi chung bàn với nữ sinh có thành tích kém. Bây giờ thì sao, thành tích của Hà Nguyệt Tâm không biết tốt hơn ông bao nhiêu nữa."

"Aizz, tôi đoán chắc bây giờ ông hối hận lắm."

Nghe tiếng mọi người nghị luận, sắc mặt Tề Dự không được tốt lắm, nhưng Hà Nguyệt Tâm giỏi hơn cậu đó là sự thật, cậu không thể không thừa nhận.

Hà Nguyệt Tâm thấy bộ dạng này của Tề Dự thì nhũn mày nhẹ. Cảnh tượng bị Tề Dự chế giễu trước lớp vẫn còn hiện rõ trước mắt, bây giờ Tề Dự đứng trước mặt cô, không có chút kiêu ngạo, trong mắt tràn đầy chân誠, muốn biết được đáp án từ chỗ cô, nhưng lại sợ cô từ chối, thậm chí trong mắt còn có chút khẩn cầu nữa.

Cô thở dài một hơi, nếu như đã là chuyện đã qua rồi thì cô cũng không nhất thiết phải chấp nhận nhiều đến vậy.

Hà Nguyệt Tâm đưa tay ra, Tề Dự lập tức đưa giấy thi trong tay qua cho cô.

Đợi Hà Nguyệt Tâm giảng xong, Tề Dự mới tỉnh ngộ, sau khi tỉnh ngộ xong, cậu trầm mặc mất 2 giây, có chút do dự nói với Hà Nguyệt Tâm: "Xin lỗi."

Hà Nguyệt Tâm ngẩng người, đợi cô phản ứng lại trong đầu vang lên câu nói lúc trước của Tề Dự: "Tôi không ngồi chung với người có thành tích kém, đặc biệt là con gái có thành tích kém."

Tề Dự rất ít khi xin lỗi, càng đừng nói là xin lỗi trước đám đông.

Cậu mím môi nói: "Câu nói đó không phải hoàn toàn là ý của tôi, nhưng lời đã nói ra rồi thì chính là lỗi của tôi. Tôi không có kỳ thị học sinh yếu, càng không kỳ thị con gái."

Lời vừa nói ra, xung quanh yên lặng mất 2 giây, bọn họ cũng không nghĩ tới là Tề Dự đột nhiên lại nhắc đến chuyện này.

Hà Nguyệt Tâm hiểu ngay, cười gật gật đầu. Lời nói đó cô đã trả đũa qua rồi, nhưng Tề Dự đặc biệt đến xin lỗi cô thì cô cũng vui vẻ mà tiếp nhận.

- - -

Từ lúc Hà Thúy Chi dọn về nhà ở thì anh đã dọn luôn địa điểm làm việc về nhà luôn.

Lúc này trong phòng sách.

Lý cung kính đứng bên cạnh, thờ cũng không dám thờ mạnh, mấy hôm nay Hà Thúy Chi làm việc lần đầu tiên thần thờ vô số lần, đều là bởi vì lo lắng cho Hà Nguyệt Tâm

Mấy ngày nay Hà Nguyệt Tâm đi thi mà xảy ra đủ thứ chuyện thì mặt mày của Hà Thúy Chi cứ nhăn nhó suốt.

Em gái chuẩn bị lâu như vậy, ban ngày học trên trường xong, buổi tối còn phải về nhà học gia sư nữa, anh nhìn thôi đã đau lòng không thôi rồi.

Anh vốn tưởng rằng dựa vào sự nỗ lực trong khoảng thời gian này của em gái thì thành tích nói không chừng sẽ có một bước tiến bộ vượt bậc thi sao, nhưng thi tháng 2 ngày thì em gái liên sốt 2 ngày liền.

Nghe nói lúc thi Tự nhiên Tổng hợp còn ngủ gục trong giờ thi nữa, như vậy thì làm sao mà em gái thi tốt được chứ?

Ngay cả anh khi bị bệnh thì hiệu suất làm việc cũng đều sẽ giảm mạnh nữa đây này.

Hà Nguyệt Tâm tuy rằng mấy ngày này nhìn không khác gì bình thường cả, trên mặt cũng không có vẻ gì là ủ rũ chán chường cả, nhưng Hà Nguyệt Tâm trước giờ vốn rất hiểu chuyện, nói không chừng là vì không muốn để cho bọn họ lo lắng nên mới giả bộ như không có chuyện gì.

Hôm nay là ngày ra thành tích, trong lòng anh lo lắng không thua kém gì em gái cả.

Anh đẩy laptop trước mặt ra trước một chút, thực sự là không tập trung được, anh lúi điện thoại ra, kéo Hà Tĩnh Hoài và Hà Lộ Từ vào chung một nhóm trò chuyện.

Hà Tĩnh Hoài:?

Hà Lộ Từ:?

Hà Thúy Chi đang gõ chữ, chữ còn chưa gõ xong thì trong nhóm nhảy lên tin nhắn của Hà Lộ Từ.

Hà Lộ từ: [Hình ảnh]

Trong hình là bài thi tiếng Anh, trên giấy có viết tên của Hà Lộ Từ, chữ viết cong cong vẹo vẹo, nhưng đã có tiến bộ hơn trước rất nhiều rồi, ít ra là đã có thể nhìn rõ chữ đó là gì rồi.

Bên góc trên bên phải là khung điểm, trong khung là số 92 và được gạch dưới thêm hai gạch.

Hà Lộ Từ: Em trên trung bình rồi!!!!

Hà Thúy Chi.

Hà Tĩnh Hoài: Ồ, tụi tao không quan tâm cái này, cảm ơn, bọn tao chỉ quan tâm việc em gái thi không tốt làm sao đỡ thôi.

Hà Lộ Từ: [Mặt mỉm cười]

Hà Lộ Từ thật muốn quăng điện thoại vào mặt Hà Tĩnh Hoài mà, nhưng nghĩ lại thì thấy Hà Tĩnh Hoài nói rất đúng.

Anh cũng quan tâm lắm như em gái thi không tốt thì sao đỡ đây.

Đội hai người quây xong thì Hà Thúy Chi mới vào chủ đề chính.

Hà Thúy Chi: Lời ít ý nhiều, đỡ sao nào?

Hà Thúy Chi đang làm việc trong phòng sách, Hà Tĩnh Hoài buổi sáng cũng có hành trình, lúc này chỉ là đúng lúc rảnh rồi lúi điện thoại ra xem. Hà Lộ Từ đang ở trường, đang trong giờ học.

Hà Tĩnh Hoài: [Khóc lớn]

Hà Tĩnh Hoài: Chắc em gái rất là buồn đây. Lần thi đầu tiên của lớp 11 mà đã thi không tốt rồi.

Hà Lộ Từ: Aizz.

Lần này cả đám người ít đi chút không hòa hợp, cũng không giành sự quan tâm của em gái nữa, đối với em gái mà nói thì không có gì quan trọng hơn việc học cả. Tâm tư nhỏ đó của bọn họ đứng trước việc khiến em gái vui lên thì không đáng đồng nào cả.

Nhưng làm sao mới có thể khiến em gái vui lên đây?

Hà Thúy Chi: Mấy ngày trước mới cần quét được một đồng châu báu trong buổi đấu giá, Tâm Tâm chắc là sẽ thích.

Hà Thúy Chi đây là tư duy của trai thẳng, trong mắt anh thì ngoại trừ tiền bạc, nhà cửa, châu báu thì hình như không còn tìm được cách nào khác để dỗ Hà Nguyệt Tâm vui cả.

Châu báu của lần bán đấu giá này vẫn bị cần quét hết hơn phân nửa, còn tạo thành một trận rừng động trong buổi đấu giá nữa. Bên ngoài đều đang đoán mò rằng Hà Thúy Chi vùng tiền như nước như vậy rốt cuộc là vì ai đây.

Hà Tĩnh Hoài ngừng gõ chữ lại một hồi, trên mặt nhếch lên nụ cười coi thường.

Hà Tĩnh Hoài: Anh lại tính gạt em ấy là đồ rẻ tiền à?

Ba người trong khoảng thời gian này không ít khi làm chuyện này, ngay cả Hà Lộ Từ đều không thể tránh khỏi được, nhưng cũng may là đến tận bây giờ lời nói dối đó vẫn chưa bị vạch trần, nhưng ba người đều vẫn cứ nom nớp lo sợ, vì thế mà giảm bớt tần suất nói dối xuống.

Hà Thúy Chi: Không, anh nói là di vật của mẹ để lại cho em ấy.

Hà Tĩnh Hoài:.....

Hà Tĩnh Hoài: Mẹ đang ở trên trời nhìn anh đây, anh không sợ bị sét đánh à?

Hà Thúy Chi: Mẹ mà thấy anh cưng chiều Tâm Tâm như vậy thì sẽ càng vui mừng hơn.

Hà Tĩnh Hoài:.....

Hà Tĩnh Hoài: [Trợn trắng mắt]

Hà Lộ Từ: [Giơ ngón cái] [Giơ ngón cái]

Hà Thúy Chi: Còn em thì sao @HàTĩnh Hoài

Hà Tĩnh Hoài: [Hình ảnh]

Trong ảnh là hình đĩa single, single lần này khác với những lần trước, bên trong chỉ có một bài hát mà thôi. Bên ngoài bìa có viết tên của bài hát đó ——《Tâm Nguyệt》，ảnh nền là hình Hà Tĩnh Hoài bận một bộ đồ da màu đen, cổ đeo dây chuyền khóa kéo, mặt đánh mắt khói nhìn đời bằng nửa con mắt. Phối hợp với mái tóc màu bạc của Hà Tĩnh Hoài thì vừa *Ace vừa hoang dã.

(*Ace: Át chủ bài, toàn năng, khi xuất hiện thì chỉ nhìn thấy mình người đó thôi.)

Hà Tĩnh Hoài gửi hình lên xong, bắt chéo chân ngồi dựa lưng vào sofa.

Anh cả tặng quà đầy mùi đồng thú, anh thì không giống vậy, anh tặng cho em gái bài hát mà anh tự tay sáng tác cả nhạc lẫn lời, có ý nghĩa vô cùng, còn có thể thể hiện cá tính và mị lực của anh nữa.

Em gái nhìn thấy người anh trai đẹp trai là anh đây viết nhạc cho em ấy thì có thể không vui được sao?

Trong nhóm trầm mặc mất mấy giây.

Hà Thúy Chi: Đừng trách anh đây nói thẳng, em gái chưa chắc là sẽ thích.

Hà Lộ Từ: Loại tự luyến như anh bọn em chịu không nổi, Tâm Tâm có thể chịu nổi sao?

Hà Lộ Từ: Anh buông tha em gái đi.

Hà Thúy Chi:

Hà Tĩnh Hoài nổi quạo ngay, bàn tay gõ bàn phím đều mang theo lửa giận, hận không thể chọc thủng màn hình điện thoại, hai người phàm phu tục tử này biết gì chứ?

Hà Tĩnh Hoài: @Hà Lộ Từ, đừng chỉ nói mình anh, còn mày tính đồ như thế nào?

Hà Lộ Từ: Bài thi trên trung bình đó.

Hà Lộ Từ: Tâm Tâm thích nhất bộ dạng có chí tiến thủ của em.

Hà Thúy Chi.

Hà Tĩnh Hoài: Ohm

Hà Lộ Từ: [Nổi giận] [Nổi giận]

Hà Thúy Chi thấy Hà Tĩnh Hoài và Hà Lộ Từ lại cãi lộn nữa thì đặt điện thoại trên bàn, não của hai đứa em này rốt cuộc cấu tạo từ gì vậy, trông mong hai đứa nó dỗ Hà Nguyệt Tâm vui hình như không khả thi lắm.

Đang rầu rĩ thì điện thoại trên bàn báo có tin nhắn mới.

Hà Thúy Chi cầm lên coi thì thấy nhóm phụ huynh lại có tin nhắn mới. Từ sau khi vào nhóm phụ huynh thì Hà Thúy Chi chưa từng chặn nhóm này qua bao giờ, trong nhóm có người nhắn tin thì anh sẽ nhắn vào xem. Anh và Hà Tĩnh Hoài không ai chịu thoát khỏi nhóm cả, hai người đều giữ khư khư biệt danh phụ huynh của Hà Nguyệt Tâm, chỉ là Cô Mã vì dễ để phân biệt nên đã dùng phụ huynh lớn và phụ huynh thứ hai để đặt cho hai người.

Cô Mã: @Tất cả mọi người, các vị phụ huynh chú ý, thành tích thi tháng lần này đã có rồi, lát nữa tôi sẽ gửi thành tích vào trong nhóm, lần thi tháng này các em đều có tiến bộ! Tiếp tục cố gắng!

Cô Mã: Trọng điểm biểu dương, lần này lớp chúng ta có một em thi lọt top 10 toàn khối! Thành tích ba môn đạt hạng nhất toàn trường, giành được vinh quang cho lớp A2! Mọi người cùng chúc mừng nào! [Vỗ tay] [Vỗ tay]

Phụ huynh Trịnh Viên: [Giơ ngón cái]

Phụ huynh Tề Dự: [Giơ ngón tay]

Đang sau là một đội hình dài, toàn là icon giơ ngón cái.

Phụ huynh Vương Lệ 王丽: Con cái nhà ai vậy, giỏi quá!

Phụ huynh Châu Phương 周芳: Trước đây không thấy trong lớp có người lợi hại như vậy nhỉ?

Phụ huynh Ngụy Vi 魏薇: Đúng đó. Đứa lợi hại nhất nhất không phải cũng chỉ thi được hạng 40, 50 thôi sao.

A2 là lớp chia lại theo thành tích thi của học kỳ cuối lớp 10, đều là mấy học sinh từ hạng 50 tới 100 toàn trường.

Bây giờ thế nhưng lại nhảy ra một đứa thi được vào top 10 toàn khối ư?

Hà Thúy Chi lướt xem tin nhắn trong nhóm, mặt không chút biểu cảm, bây giờ trong đầu anh chỉ toàn nghĩ tới việc làm sao để dỗ em gái vui.

Nhìn thấy tin nhắn này, anh có chút kinh ngạc như một cái, sau đó cũng theo đội hình gửi 1 icon giơ ngón cái lên.

Quả thật lợi hại.

Hà Tĩnh Hoài cũng nhìn thấy tin nhắn trong nhóm phụ huynh, thấy Hà Thúy Chi theo đội hình thì anh cũng không chịu thua.

Phụ huynh lớn Hà Nguyệt Tâm: [Giơ ngón cái]

Phụ huynh thứ hai Hà Nguyệt Tâm: [Giơ ngón cái]

Lúc bắt đầu trong nhóm cũng có người hiếu kỳ khi thấy biệt danh của hai người khá giống nhau, nhưng về sau thì cũng không thêm quan tâm nữa. Bọn họ cầu mong một nhóm chỉ được cho phụ huynh vào thôi, vì bình thường bọn họ đều bận tới mặt tối mày, ngay cả nhóm phụ huynh đều đặt chế độ tắt âm.

Cô Mã thấy hai anh trai của Hà Nguyệt Tâm đều nhấn icon giơ ngón cái thì ngón tay khựng lại, hừm? Hai người này là đang mèo khen mèo dài đuôi sao?

Nhắn tin xong, Hà Thúy Chi thoát khỏi WeChat, đặt điện thoại qua một bên.

Một lát sau, điện thoại trên bàn lại run lên, Hà Thúy Chi do dự trong chốc lát rồi vẫn lấy lên xem, kết quả vừa mở ra thì thấy có rất nhiều phụ huynh đang tag anh.

Anh mù mịt không hiểu, mở lịch sử tin nhắn ra xem.

Thì ra mấy phút trước, trong nhóm đều đang hỏi là bạn học nào vậy, đợi đến lúc họ phụ huynh bọn họ phải hỏi thăm kinh nghiệm dạy con của phụ huynh em học sinh đó mới được.

Cô Mã dứt khoát gửi ảnh hình bảng xếp hạng vào trong nhóm luôn, nhưng bảng xếp hạng chỉ có top 10 của lớp thôi. Vị trí hạng nhất hiển nhiên là tên của Hà Nguyệt Tâm.

Phụ huynh Ngụy Vi: Tổng điểm 704!! Ông trời ơi!!

Phụ huynh Trịnh Viên: [Giơ ngón cái] [Giơ ngón cái] [Giơ ngón cái] [Giơ ngón cái] [Giơ ngón cái]1

Phụ huynh Ngụy Vi: Là con của hai phụ huynh Hà Nguyệt Tâm hỏi này sao?

Phụ huynh Vương Lệ: Đứa trẻ này giỏi quá!! Rốt cuộc làm sao dạy ra được vậy, phụ huynh có thể nói phương pháp giáo dục không? Làm phiền rồi!

Phụ huynh Vương Lệ: Bình thường có học bỏ tức không? Bài tập về nhà đều đích thân giám sát sao?

Phụ huynh Châu Phương: @Phụ huynh lớn Hà Nguyệt Tâm, @Phụ huynh thứ hai Hà Nguyệt Tâm.

Ngón tay Hà Thúy Chi cứng đờ lại, qua một lúc sau, mới gõ ra một dấu chấm hỏi.

Hà Thúy Chi:.....?

Trong nhóm thấy anh hiện hồn thì gần như là sôi sục lên luôn, từng vấn đề giáo dục quăng qua chỗ anh. Ví dụ như bình thường giáo dục con em như thế nào, bình thường con em có tự giác học hành không, có phụ đạo thêm không?

Hà Thúy Chi:.....

Ngón tay anh cứng đờ, cả người đều cứng đờ, lúc này hoàn toàn như một tảng đá vô tri vô giác.

Anh do dự giây lát rồi nhắn tin riêng với Cô Mã.

Hà Thúy Chi: Trong lớp có phải có một em khác cùng tên Hà Nguyệt Tâm không?

Chẳng lẽ là cùng họ cùng tên?

Lúc này Cô Mã ngồi trong văn phòng ôm điện thoại mù mịt không hiểu.

Cô Mã: Tại sao phụ huynh hai người đều hỏi cùng chung một vấn đề vậy?

Hà Thúy Chi:?

Cô Mã gửi một tấm hình chụp màn hình qua, phụ huynh thứ hai của Hà Nguyệt Tâm 2 phút trước cũng mới nhắn tin riêng với cô, vấn đề của hai người y chang nhau, đều hỏi, trong lớp có phải không chỉ có một em học sinh tên Hà Nguyệt Tâm không.

Hà Thúy Chi:.....

Cô Mã: Không có, tôi bây giờ khẳng định mà cho anh biết, lớp chúng ta chỉ có một học sinh tên Hà Nguyệt Tâm thôi, đó chính là em gái của hai vị.

Hà Thúy Chi:.....

Hà Thúy Chi không biết nói gì, chỉ có thể dùng dấu ba chấm để biểu đạt tâm tình của mình. Trong lòng anh tràn đầy dấu chấm hỏi.

Hừm? Có phải có chỗ nào không đúng không? Hay là nhận thức của anh có vấn đề?

Mấy phút trước ba anh em bọn họ không phải còn "vui vẻ" thảo luận làm sao để em gái sao, bây giờ em gái không những không thi đỗ, mà còn thi được hạng nhất lớp, hạng năm toàn khối, thành tích 3 môn đạt hạng nhất trường nữa.

Bây giờ còn cần đỗ nữa không?

Anh cảm thấy bây giờ trái tim nhỏ bé bị kinh hãi của anh cần người đỡ hơn.1

Qua mấy phút sau, hai người hồi phục tâm tình rồi cùng lúc gửi tin nhắn cho đối phương.

Hà Thúy Chi: Em thấy trong nhóm nói gì chưa?

Hà Tinh Hoài: Anh nhìn thấy tin nhắn trong nhóm chưa?

Hà Tĩnh Hoài cười khỏ, đầu những nhìn thấy đầu, một đám người tag anh thỉnh giáo phương pháp dạy học, anh nào biết phương pháp gì chứ, WeChat còn nhiều thêm 2x tin nhắn kết bạn nữa, anh nên kết hay không kết đây?

Hai người nhìn nhau không biết nói gì.

Hà Thúy Chi:.....

Hà Tĩnh Hoài:.....

Ừm, thì ra em gái của bọn họ, là một học bá không cần bọn họ đỡ.

Hà Lộ Từ đang ngồi trong lớp học, bây giờ có không ít người đang nô đùa điên cuồng trong lớp, có người còn chạy nhảy trên bàn nữa.

Vùng xung quanh chỗ ngồi của Hà Lộ Từ thì yên tĩnh hơn rất nhiều.

Trên bàn anh là một tờ giấy thi, chính là bài thi tiếng Anh trên trung bình của anh, không uống công anh khổ luyện từ vựng và ngữ pháp trong khoảng thời gian này, nỗ lực cuối cùng cũng có hồi báo rồi.

Kết quả này khiến anh tràn đầy đầu chí, thông qua nỗ lực của anh, tiếng Anh có thể trên trung bình vậy thì những môn khác đối với anh mà nói cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi.

Cuộc thi chia lớp sau kỳ thi tháng này, không chừng anh có thể thi vào chung một lớp với em gái, đến lúc đó hai anh em gặp nhau trong lớp thường, tốt biết bao.

Hà Lộ Từ càng nghĩ thì tâm tình càng tốt lên rất nhiều.

Anh đứng dậy, chụp 360 độ trên tờ giấy thi tiếng Anh, trong lòng thì đang tính coi khi nào sẽ báo tin mừng anh thi trên trung bình cho em gái biết.

Tôn Càn và đám đàn em hưng phấn xông vào trong lớp học, bởi vì tốc độ chạy quá nhanh nên đã xém đụng té người khác trên hành lang.

"Anh Lộ! Tin tốt! Em gái mày! Em gái mày thật là trâu bò vl!!"

Còn chưa vào trong lớp thì cậu đã la hét ồm ồm, người trong lớp đều hiếu kỳ nhìn về phía cậu.

Đám đàn em cũng hưng phấn cực kỳ, em gái Anh Lộ cũng quá lợi hại đi mất!! Hạng 5 toàn khối!! Đây là khái niệm gì chứ!

Hà Lộ Từ đặt điện thoại xuống, nghi hoặc hỏi: "Sao vậy?"

Tôn Càn thờ không ra hơi, nhưng vẫn kiên trì nói hết câu: "Em gái mày, tổng điểm 704, hạng 5 toàn khối!!"

Lời vừa nói ra thì mọi người trong lớp đều nhìn không được "Wa" lên một tiếng, đối với đám học kém như bọn họ mà nói thì số điểm này gần như là một đỉnh núi cao không thể nào vượt qua được, mà chỉ có thể ngửa cổ lên nhìn thôi.

Tôn Càn cũng vui mừng khôn xiết, cậu sớm đã coi Hà Nguyệt Tâm như là em gái của mình rồi, Hà Nguyệt Tâm thi được điểm cao như vậy, cậu thật lòng vui mừng thay em ấy.

Nhưng cậu vừa nói xong, Hà Lộ Từ đang đứng trước mặt lại ngu cả người. Không những ngu người, thậm chí ánh mắt còn có chút đờ đẫn, một lúc sau mới hoàn hồn lại.

Tôn Càn thô lỗ lay vai Hà Lộ Từ: "Anh Lộ, mày làm sao vậy?!"

"Anh Lộ, tỉnh lại đi! Nhanh, bóp nhân trung!"

Bị Tôn Càn cắt ngang như vậy, Hà Lộ Từ hồi thần lại, nổi giận nói: "Bóp em gái mày!"

Tôn Càn thấy anh tức giận thì vội rút cổ lại.

Hà Lộ Từ mê mang ngồi xuống. Anh vô cùng chấn động và kinh ngạc, anh đang tiêu hóa tin tức này, em gái thi được 704, lần này tổng điểm của anh là bao nhiêu ấy nhỉ, chỉ có tiếng Anh được 92 điểm, những môn còn lại không phải 30 điểm thì là 50 điểm, tổng điểm không hơn 300.

Nếu như mỗi môn anh đều trên trung bình thì nói không chừng phải tốn thời gian mấy tháng mới có thể làm được, nhưng miễn cưỡng trên trung bình và thi được điểm cao là hai chuyện giống nhau sao?

Có cho anh thêm 800 năm thì anh có thể thi được trên 600 điểm sao, đáp án là không thể, đó không phải là chuyện người nước tôi chân mới nhảy có thể làm được.

Anh không thể nào học chung lớp với em gái rồi.

Em gái thi được điểm cao anh cũng rất vui mừng, vì em gái sẽ không thất vọng ừ rừ, sự cố gắng của em gái không có uổng phí.

Nhưng việc này không ảnh hưởng anh ừ rừ!

Hà Lộ Từ cầm bài thi trên bàn, cuộn lại đập lên đầu Tôn Càn.

Bà già nó đây được coi là tin tức tốt gì chứ?!

--

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cưng Chiều Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Tuy rằng thành tích lần này rất tốt, không có bởi vì phát sốt mà phát huy thất thường, nhưng vẫn có một số bài làm sai khiến Hà Nguyệt Tâm rất để tâm.

Trên đường về nhà cô đều suy nghĩ lại những bài làm sai đó, không ngừng tính toán lại trong đầu, cố gắng nắm bắt dạng bài này để lần sau không phạm sai lầm nữa.

Đội bước vào trong nhà, Hà Nguyệt Tâm mới thoát ra khỏi đồng suy nghĩ đó, cô nhìn vào trong phòng khách rồi "Í" lên một tiếng.

Anh cả, anh hai, anh tư đều đang ngồi rải rác trên sofa rộng lớn trong phòng khách.

Biểu cảm trên mặt anh cả và anh hai giống nhau đến kỳ lạ, đều mang chút mê mang không hiểu, cứ như bị lực lượng thần bí nào đó hút linh hồn đi mất vậy.

Anh tư thì càng đáng sợ hơn chút, cả người anh đều nằm liệt trên sofa, mặt úp xuống sofa lưng hướng lên trần nhà, tứ chi mềm nhũn, y hệt một động vật thân mềm.

Cả phòng khách không có ai lên tiếng nói chuyện, im lặng đến kỳ lạ, người làm đều phát hiện ra bầu không khí bất thường trong nhà, khi đi ngang qua phòng khách thì đều thả nhẹ bước chân và không dám thở mạnh.

Hà Nguyệt Tâm nhún nhệ hai đầu lông mày, hôm nay hiếm khi anh tư không đi ké xe của cô về nhà, cô cũng không có nghĩ nhiều, chỉ coi như là anh tư có chuyện bận khác thôi.

Bây giờ xem ra là do tâm tình anh tư không được tốt thì đúng hơn.

Cô đi vào phòng khách, nhỏ giọng nói: "Anh cả, anh hai, anh tư, mọi người sao vậy?"

Nghe thấy tiếng cô, Hà Thúy Chi mới hoàn hồn lại. Thực ra nghĩ kỹ lại thì cũng có thể tìm ra được manh mối nhờ từ những việc trước, ví dụ như gia sư Trình đột nhiên thay đổi thái độ, còn khen ngợi Hà Nguyệt Tâm rất nhiều, lúc đầu anh còn tưởng rằng là bởi vì tiền lương dạy thêm tăng gấp bội, nhưng bây giờ nhìn lại thì không phải rồi.

Nguyên do là do em gái thật sự là một học bá.

Cái này cũng quá khác so với kiếp trước rồi, là chỗ nào xảy ra sai sót sao. Nói ra thì kiếp này cũng có rất nhiều chỗ khác với kiếp trước. Ví dụ mấy em trai cũng đều giống như anh, thay đổi hoàn toàn thái độ đối xử với Hà Nguyệt Tâm.

Là do anh trùng sinh dẫn đến hiệu ứng cánh bướm sao? Hay là em trai em gái của anh đều trùng sinh hết rồi?4

Anh quăng cái suy nghĩ vớ vẩn ấy ra khỏi đầu, đứng dậy đi đến trước mặt Hà Nguyệt Tâm, nhẹ nhàng đặt tay lên đầu Hà Nguyệt Tâm, dịu dàng xoa nhẹ: "Chúc mừng Tâm Tâm, lần này em thi rất tốt. Anh cả cũng vui mừng thay cho em."

Hà Nguyệt Tâm ngây người, nhưng nghĩ lại thì chắc có lẽ là Cô Mã đã thông báo cho mấy anh trai rồi.

Cô cười híp hết cả mắt: "Cảm ơn anh cả."

Hà Thúy Chi nhìn Lý Nham một cái, Lý Nham hiểu ý, ra khỏi phòng khách, một lát sau lại quay lại, trên tay còn có thêm một hộp trang sức làm bằng gỗ nữa.

Quà thì vẫn phải tặng. Không thể dùng để an ủi em gái, thì dùng để ăn mừng vì em gái thi được điểm cao cũng được thôi.

Lý Nham mở hộp trang sức ra, bên trong là bảo thạch đủ mọi loại màu sắc được đặt ngay ngắn trên một tấm lụa hoa lệ. Bảo thạch hồng lam, ngọc lục bảo...v...v, dưới ánh đèn phản chiếu lại những ánh sáng lung linh đẹp đẽ.

Lý Nham giải thích: "Những viên bảo thạch thành đều là có giá nhưng không có thị trường, rất có giá trị lưu trữ."

Có giá không có thị trường ư? Đồng nghĩa là nói nó rất đắt ư?

Hà Nguyệt Tâm vội nói: "Anh cả, em không thể....."

Biết Hà Nguyệt Tâm muốn nói gì, Hà Thúy Chi vội cười nói: "Cái này không phải mới mua về đâu, là di vật của mẹ để lại cho em đấy."

"Thật à?"

"Ừm."

Nghe anh cả nói vậy thì Hà Nguyệt Tâm yên tâm rồi, ánh mắt nhìn hộp trang sức này cũng trở nên nhu hòa hơn rất nhiều.

Đây là di vật mẹ để lại cho cô.

Cô nhủ nhẹ hai đầu lông mày lại, phòng của cô bây giờ đã khác trước rất nhiều rồi, bên trong bày đầy quà mà anh cả, anh hai, anh tư tặng cho cô, bây giờ lại thêm hộp trang sức này nữa, cô đang suy nghĩ hay là thay một ổ khóa an toàn hơn cho phòng mình nhỉ, lỡ gặp trộm thì phải làm sao đây?

Hà Tinh Hoài nghe đến đây thì cũng hoàn hồn lại, nhin không được trọn mắt trắng.

Hà Thúy Chi, anh giỏi lắm.

Thấy Hà Thúy Chi tặng quà rồi, anh cũng không thể chịu thua được, anh trở về phòng mình, lấy single mà anh chuẩn bị xong đưa cho Hà Nguyệt Tâm.

Hà Nguyệt Tâm cầm lấy single, trong lòng có chút ngượng vị tạt trần. Anh hai viết nhạc cho cô, cô cũng rất cảm động, nhưng hình như không viết cũng được, nhỉ?

Nhưng Hà Tinh Hoài lại đang nhìn cô với gương mặt chờ khen như vậy.

Hà Nguyệt Tâm nghiêm túc nói: "Cảm ơn anh hai, em rất là thích."

"Còn nữa đâu?"

Hà Nguyệt Tâm ngừng lại một hồi, nhìn hình Hà Tinh Hoài cả mặt đều thể hiện câu "Trên đời này tao đẹp trai nhất" trên bìa single một cái, cô miễn cưỡng nói: "Anh hai.....rất đẹp trai."

Lúc này Hà Tinh Hoài mới hoàn toàn hài lòng.

Trước đây là anh hiểu lầm em gái rồi, thực ra em gái là học bá thì anh phải vui mừng cho em gái mới đúng.

Điều này thật khiến anh kiêu ngạo biết bao. Những lời khen ngợi em gái trong lòng anh đã có thể tay nắm tay vòng quanh thế giới một vòng luôn rồi.

Suy nghĩ một hồi, anh thực sự là nhin không được rồi, lời điện thoại ra quấy tới quấy lui. Một đứa em gái ưu tú như vậy!! Làm sao có thể không để người ta biết được chứ!!

Em gái anh là học bá đó, học bá là khái niệm gì đây. Giỏi giang hơn anh gấp nhiều nhiều nhiều lần rồi, thúc tha thúc thích.

Hà Tinh Hoài hoàn toàn trầm mê trong thế giới của mình, Hà Nguyệt Tâm lặng lẽ lùi lại 2 bước, quay đầu nhìn thấy Hà Lộ Từ vẫn như động vật thân mềm nằm bò trên sofa.

Cô khom người xuống, trong giọng nói mang chút lo lắng: "Anh tư, anh làm sao vậy? Không khỏe sao?"

Nghe Hà Nguyệt Tâm an ủi mình, mắt anh đảo quanh một vòng, rồi dừng lại trên gương mặt Hà Nguyệt Tâm, sau đó ngồi bật dậy.

Em gái đang quan tâm anh! Nghĩ như vậy thì anh lập tức sống lại ngay.

Anh gãi đầu nói: "Anh không sao.....chỉ là....."

Chỉ là không thể học chung lớp với em gái rồi. Cho dù trong lớp có thằng nhóc nào muốn tiếp cận em gái thì anh cũng không có cách nào đi đập chết thằng đó ngay tức khắc liền.

Hà Nguyệt Tâm nhìn tờ giấy thi trong tay anh, nhẹ nhàng rút ra, khi nhìn thấy điểm số trên đó, thì ngạc nhiên thốt lên: "Anh tư thật là lợi hại mà! Anh thi trên trung bình rồi này!"

Giọng điệu của Hà Nguyệt Tâm vừa thành khẩn vừa khoa trương, thoáng chốc đã lôi tâm tư của Hà Lộ Từ từ ỉn dột về lại bình thường. Hà Lộ Từ nhất thời có chút ngại ngùng: "Đúng đó, chuyện nhỏ thôi mà, cũng không có khoa trương như em nói đâu, ha ha ha."

Hà Nguyệt Tâm thật sự có chút kinh ngạc, tiếng Anh của Hà Lộ Từ có thể thi trên trung bình trong thời gian ngắn như vậy, đã điều ngoài ý muốn với cô rồi.

Anh tư cố gắng như vậy thì cô càng phải cố vũ anh thêm nữa mới đúng.

"Đây mới không phải chỉ là chuyện nhỏ đâu, trước đây anh bị mất căn bản, trong thời gian ngắn như vậy mà đã có thể thi trên trung bình thì chứng tỏ anh tư thật sự rất là thông minh! Rất có thiên phú học tập."

Hai mắt Hà Lộ Từ sáng rực lên: "Thật sao? Anh rất có thiên phú sao? Ý là.....anh rất thông minh sao?"

Hà Nguyệt Tâm gật mạnh đầu: "Đúng! Anh tư tiếp tục cố gắng, thi đại học nhất định có thể thi vào trường tốt được."

Hà Nguyệt Tâm cứ mãi khen như vậy Hà Lộ Từ đã có chút chịu không nổi rồi, chỉ có thể ngại ngùng cúi đầu cười ngu thôi.

Lý Nham lặng lẽ nhìn cảnh tượng này. Chính mắt nhìn thấy Hà Lộ Từ từ động vật thân mềm mất hồn mất vía, được Hà Nguyệt Tâm khen mấy câu liền biến thành bộ dạng như bây giờ.

Tại sao ông lại cảm thấy sau đó Hà Lộ Từ có một cái đuôi tàng hình đang điên cuồng lắc qua lắc lại vậy?1

Cứ như một con Husky được chủ khen vậy.

Trước bữa tối, Hà Thúy Chi vẫn muốn trò chuyện với em gái một chút, anh nghĩ nghĩ rồi nói: "Tâm Tâm, Quốc Khánh được nghỉ dài, em đã nghỉ xong muốn đi đâu chơi chưa?"

Mấy ngày nữa là Quốc Khánh rồi, hôm nay ở trong trường, cả buổi chiều Phương Viên đều luyện thuyên chuyện này ngay bên tai cô. Triệu Nghệ và Phương Viên càng ngày càng chơi thân với nhau, hai người kéo cô vào một nhóm trò chuyện, thảo luận hết cả buổi chiều.

Hà Nguyệt Tâm sớm đã có kế hoạch sẵn rồi, bây giờ đã kết thúc thi tháng rồi, cô cũng muốn ra ngoài thả lỏng một chút.

"Anh, trước đây không phải nói là cho em mượn biệt thự Hồ Sơn sao, em muốn đến đó chung với Triệu Nghệ và Phương Viên!"

Biệt thự Hồ Sơn nằm trong dãy núi, phong cảnh xung quanh rất đẹp, ngoài cửa sổ có suối có núi xanh, bên trong biệt thự trang bị chơi đùa cũng rất đầy đủ. Hồ Sơn là nơi hiếm hoi chưa bị khai phá, được mọi người gọi là tiên cảnh nhân gian. Một số người giàu rất thích xây biệt thự ở đây, nhìn rất giống ân cư.

Cô không muốn đi đến chỗ quá xa, đi đi về về cũng rất lãng phí thời gian. Cô muốn đi đến những chỗ tiết kiệm tiền, đến biệt thự nhà mình là tiết kiệm tiền nhất.

Hà Thúy Chi cười nói: "Không cần nói mượn, đồ của anh cả chính là đồ của em, đợi lát nữa anh kêu Lý Nham sắp xếp."

Lại nói căn biệt thự đó giờ đã là của Hà Nguyệt Tâm rồi.

Hà Thúy Chi ngồi trên sofa, tay chống trán, có chút trầm ngâm, cuối cùng vẫn mở miệng nói: "Đúng rồi, lúc bọn em đến đó chơi thì nhớ là đừng đi vào căn biệt thự bên phía Tây nha, cũng đừng đến gần quá."

Hà Nguyệt Tâm mù mịt: "Sao vậy anh?"

Hà Thúy Chi có chút do dự, chủ nhân của biệt thự đó họ Mục, là người mà bất kể kiếp này hay kiếp trước anh đều không dám chọc vào.

Nhưng Mục Xuyên là người nắm quyền của nhà họ Mục, biệt thự và đất đai tron gាយ nhiều không kể hết, cũng không nhất định sẽ xuất hiện ở đó.4

Hà Thúy Chi do dự một chút: "Chủ nhân biệt thự đó.....không quá thân thiện, nhưng mà có lẽ người đó sẽ không ở đó, nhưng tốt nhất là đừng đến gần thì tốt hơn. Hồ Sơn đủ để bọn em chơi rồi, những chỗ khác cũng tùy tiện bọn em chơi, chỉ là đừng tới gần căn biệt thự đó là được."

Hà Nguyệt Tâm đầu đầy chấm hỏi nhìn anh, thấy anh cả không muốn nói thêm thì chỉ có thể gật gật đầu.

Cô chỉ là đến chơi mà thôi, tự nhiên là sẽ không chạy bậy đến biệt thự nhà người ta rồi.

Ăn cơm tối xong, Hà Nguyệt Tâm liền về phòng rồi, vừa mới lôi tập sách từ trong balo ra thì điện thoại trên bàn liền run lên.

Hà Diễn Lạc gửi một tấm hình qua cho cô, hình ảnh là anh dùng điện thoại chụp lại, trong hình là ảnh chụp buổi đêm của biệt thự nhà họ Hà, khung cửa sổ nào đó trên lầu 3 vẫn le ló ánh đèn vàng ấm áp, đó là phòng của cô.

Hà Nguyệt Tâm?

Hà Nguyệt Tâm Anh đang ở bên ngoài à?

Hà Diễn Lạc trả lời lờ lững ý dễ hiểu.

Hà Diễn Lạc: Ra đây.

Hà Nguyệt Tâm mỉm nhẹ môi, nhìn ra ngoài cửa sổ một mắt, bên ngoài cổng nhà có một chiếc xe, xe bật đèn cốt, bên cạnh xe có một người đang đứng đó, đó chính là anh ba của cô.

Hà Nguyệt Tâm muốn để cho anh ba vào nhà, nhưng lại nhớ ra anh ba không muốn trở về nhà, nếu không cũng sẽ không kêu cô ra ngoài lúc nửa đêm như vậy rồi?

Đợi cô xuống lầu, chạy ra ngoài cổng thì mới thấy Hà Diễn Lạc đang đứng dựa lưng vào xe, tư thái của anh có chút tùy ý, đang cúi đầu lướt điện thoại, ánh sáng trên màn hình điện thoại chiếu lên mặt anh.

Hà Nguyệt Tâm ra cửa có chút vội vẫn còn đang mang dép lê.

Cô chậm chạp đi đến bên cạnh anh.

Hà Diễn Lạc xoa loạn đầu cô một cách không khách sáo: "Biết em thi không tốt nên anh trai đêm hôm khuya khoắt chạy qua đây an ủi em này, cảm động không?"

Hà Nguyệt Tâm nhin xúc động muốn đảo mắt xuống, cô thi không tốt hồi nào? Anh ba cô có phải là ngu không vậy?

Nhưng giọng điệu của Hà Diễn Lạc lại khác với bình thường một chút, dịu dàng hơn bình thường rất nhiều.

Cô nhủ mảy, anh ba tưởng rằng cô thi không tốt thì chẳng phải phản ứng đầu tiên nên là cười nhạo cô sao, tại sao lại dịu dàng vậy?

Giây sau, Hà Diễn Lạc bó tay thở dài, cười híp mắt nói: "Aizz, có một số người đầy trời sinh không có thiên phú học hành gì cả. Em nhìn thành tích của em không tốt, nhưng chơi vận trù không phải là rất tốt đó sao, thần kinh vận động không phải là rất phát đạt đó sao, đây gọi là gì, tứ chi phát triển, đầu óc đơn giản."

Không phải anh cố ý đã kích Hà Nguyệt Tâm, mà là mỗi lần chỉ cần anh kích phá cô như vậy thì Hà Nguyệt Tâm sẽ lập tức tràn đầy sức sống ngay.

Thi không tốt thì sao chứ, không phải còn có anh kích thích em gái sao?

Hà Nguyệt Tâm hít sâu một hơi, nhin xúc động muốn cắn anh ba một miếng xuống.

Cô ngược nhẹ cầm lên, liếc xéo anh ba: "Anh biết tin em thi không tốt từ đâu vậy?"

Giọng điệu Hà Diễn Lạc tùy ý: "Trên WeChat đó."

Thấy Hà Nguyệt Tâm không hiểu, anh lấy điện thoại ra, mở khóa màn hình, đưa cho Hà Nguyệt Tâm xem, bên trên là WeChat Hà Tĩnh Hoài mới đăng mấy tiếng trước.

"Em gái bị bệnh thi không tốt rồi phải làm sao đây! Đều tại nhà trường cả, thi thố cái gì chứ! [Phát điên] [Phát cuồng]"

Tuy rằng anh xa cách với mấy anh em còn lại, nhưng WeChat của mỗi người thì vẫn phải có, chỉ là mỗi năm đều không nói được mấy câu mà thôi.

Cũng là vì nhìn thấy WeChat này nên anh mới biết em gái bị bệnh rồi, thi cũng thi không tốt rồi. Nghĩ tới em gái thi không tốt rồi, cũng là chuyện có thể đoán trước rồi, kiếp trước thành tích của em gái đã không làm sao rồi, tuy rằng em gái nhìn đã rất cố gắng rồi, nhưng kết quả cuối cùng vẫn không như ý muốn được.

Nếu cô không có bị sốt, có lẽ sẽ duy trì được tiêu chuẩn thường ngày, thi được trên trung bình chắc là không có vấn đề gì. Nhưng phát sốt rồi thì nói không chừng ngay cả trên trung bình cũng không được.

Nghĩ tới đây, anh lại thở dài một hơi trong lòng.

Hà Nguyệt Tâm nhìn đoạn WeChat này của anh hai, cô nhướn mày, hửn? Thì ra các anh trai đều tưởng rằng cô thi không tốt hết à? Nhưng sau này rõ ràng đã biết thành tích của cô rồi nhưng vẫn ư dột như vậy là vụ gì đây?

Cô nhấn vào WeChat của Hà Tĩnh Hoài, load lại trang một lần nữa.

Cô lộ ra nụ cười dè dặt nhưng ngạo kiêu, sau đó hướng màn hình điện thoại về phía Hà Diễn Lạc: "Anh tự xem đi."

Trên màn hình là WeChat Hà Tĩnh Hoài mới đăng nửa tiếng trước.

"Tôi sai rồi, A A A, em gái tôi là học bá! Em gái tôi tuyệt nhất, hu hu hu!! [Nhảy múa]"

Hình đính kèm là hình chụp màn hình của một bảng xếp hạng, làm mờ hết tất cả tên của những người khác, chỉ trừ tên của Hà Nguyệt Tâm ra. Tên của Hà Nguyệt Tâm đứng ở vị trí đầu tiên, cột cuối cùng là xếp hạng toàn khối, hạng 5.

Hà Diễn Lạc:.....?

Sao có chút khác với những gì đã nói trước vậy.

Hà Diễn Lạc ngáy người một hồi mới trùng tu hoàn tất lại thể giới quan của mình.

Nửa ngày sau Hà Diễn Lạc mới tìm lại giọng nói của mình: "Em.....thế nhưng thi được 704, hạng 5 toàn khối.....đây là trường cấp 3 trọng điểm đấy."

Khóe môi Hà Nguyệt Tâm cong lên: "Đúng đó. Anh ba, năm đó anh thi được bao nhiêu điểm vậy."

Hà Diễn Lạc: "....." Anh bỏ học rồi.

Em gái đây là đang đâm kiếm vào tim anh sao.

Được thôi, hồi nãy anh vừa mới nói gì nhỉ, nói em gái tứ chi phát đạt đầu óc đơn giản, không có thiên phú học hành.

Mới chỉ qua có mấy phút thôi liền bị em gái và mặt rồi. Em gái cũng khá ghi thù đấy.

Anh có chút bó tay cười cười, nhớ đến mục đích của mình, xoay người mở cốp sau xe ra rồi ôm một hộp hình hộp chữ nhật ra, bên ngoài coon2 có một lớp giấy gói quà rất dày nữa.

Anh đặt hộp quà xuống đất: "Không nghĩ tới cái đồng này cũng nặng thật đấy."

Hà Nguyệt Tâm hiếu kỳ ngồi xổm người xuống: "Đây là cái gì vậy?"

Hà Diễn Lạc nhếch môi cười: "Phần thưởng thần bí."

Đội Hà Diễn Lạc tháo quà ra, Hà Nguyệt Tâm mới nhìn rõ được bên trong có những gì, bên trong là một cái ván trượt mới toanh.

Hà Nguyệt Tâm không còn nghe Hà Diễn Lạc nói gì nữa, cô thích chơi ván trượt, cho nên cũng có chút hiểu biết về ván trượt.

Mặt trước của ván trượt là màu đen, phần đầu và phần đuôi đều có một đường kẻ ngang khiêm tốn. Tấm ván trượt này cô có thấy qua, thấy trong một video về một cuộc thi ván trượt hội tụ rất nhiều cao thủ nước ngoài mà Triệu Nghệ cho cô xem.

Tay lướt ván chuyên nghiệp AVE liên tục giành danh hiệu tay lướt ván xuất sắc nhất 3 lần liên tiếp ở California Mỹ, kỹ thuật không người địch nổi, điều đặc biệt nhất là hắn còn có kỹ năng chế tạo ván trượt nữa, mỗi tấm ván trượt mà hắn chơi đều căn cứ vào hình thể và thói quen của mình mà chế tạo ra hết, phần kẻ ngang trên đầu và đuôi mỗi tấm ván trượt chính là điểm nhận dạng của hắn.

Đây là ván trượt do AVE tự tay chế tạo ra.

"Ván trượt này đặt làm riêng theo hình thể và thói quen của em. Đây vốn là quà mừng em thi trên trung bình, nhưng bây giờ không những trên trung bình rồi mà còn thi được điểm cao nữa. Anh tặng quà trên trung bình cho em trước, quà điểm cao thì anh nợ trước, lần sau anh bù lại."

Mắt Hà Nguyệt Tâm đều đang phát sáng, quán quân lướt ván chuyên nghiệp đích thân chế tạo cho cô đấy! Thích quá đi mất!

Cô đều không nỡ dùng rồi, AVE là thần tượng của Triệu Nghệ, nếu như Triệu Nghệ biết được thì không phải là sẽ ngưỡng mộ đến điên luôn à.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cùng Chiều Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Ôm lấy ván trượt anh ba tặng cô, Hà Nguyệt Tâm mắt cong cong, cô vui đến không được. Anh ba chịu bỏ số tiền lớn mua quà cho cô thì cô tạm thời tha thứ việc lúc trước anh ba cười nhạo cô đầu óc đơn giản tứ chi phát triển.

Hà Diễn Lạc thấy cô vui vẻ thì cũng thả lỏng hơn rất nhiều, anh dựa người vào thân xe, lòi hột quẹt ra, vô thức muốn lấy thuốc lá ra hút, nhưng nhìn Hà Nguyệt Tâm một cái thì động tác của anh ngừng lại, và cất hột quẹt về chỗ cũ.

Hà Nguyệt Tâm chớp mắt hai cái: "Anh ba, anh suy nghĩ sao rồi? Có muốn dọn về đây ở không?"

Lần trước Hà Nguyệt Tâm khuyên anh dọn về nhà ở, Hà Diễn Lạc có nói là sẽ suy nghĩ. Bây giờ không biết anh ba đã nghĩ xong chưa.

Hà Diễn Lạc tưởng là chuyện này đã qua rồi, không nghĩ tới em gái lại nhắc đến lần nữa. Anh ngẩng đầu nhìn biệt thự trước mặt trong cảnh đêm.

Anh đích thực không biết phải làm như thế nào. Anh muốn ở gần Hà Nguyệt Tâm chăm sóc cho em ấy, nhưng trong vô thức anh lại bài xích căn nhà này.

"Để anh ba suy nghĩ thêm chút nữa đi."

Hà Nguyệt Tâm có chút thất vọng, trong đầu cô đột nhiên nảy ra một suy nghĩ kỳ lạ, nếu như cô lôi anh ba và ba anh trai còn lại vào chung một chỗ, giải quyết triệt để mâu thuẫn này, vậy những việc sau đó cũng sẽ tự động hóa giải hết rồi sao?

Hà Nguyệt Tâm mời Hà Diễn Lạc Quốc Khánh này đến biệt thự Hồ Sơn chơi.

Hà Diễn Lạc có chút kinh ngạc: "Mời anh ư? Em không đi chung với bạn học em à?"

Hà Nguyệt Tâm cười nói: "Càng nhiều người thì càng náo nhiệt hơn mà. Em còn có mời anh cả, anh hai, anh tư đi nữa. Anh cũng đi chung với bọn em đi, khó khăn lắm em mới ra ngoài chơi được một lần." Giọng cô thả nhẹ, mang chút làm nũng.

Mắt Hà Diễn Lạc dừng lại trên mặt cô, lát sau có chút bó tay cười rồi. Anh có thể đoán được mục đích của Hà Nguyệt Tâm.

Qua một hồi sau, anh thở dài một hơi thật dài, đưa tay lên nhéo mặt Hà Nguyệt Tâm một cái.

"Được."

Nghe anh ba đồng ý rồi, tâm tình Hà Nguyệt Tâm trở nên vô cùng tốt trở về phòng mình. Cô lần lượt đi đến chỗ anh cả, anh hai và anh tư, khuyên bọn họ đi chơi chung với cô, cũng không che giấu việc Hà Diễn Lạc sẽ đi theo.

Hà Lộ Từ đồng ý rất nhanh, dù sao thì anh cũng không quan tâm người đồng hành là ai, chỉ cần có em gái là được. Lại nói có thể đi chơi chung với em gái thì anh cầu còn không được nữa kia. Cho nên anh lập tức bùng kèo du lịch Quốc Khánh với đám Tôn Càn ngay, mặc kệ Tôn Càn gào khóc như thế nào đi chăng nữa anh cũng vô tình cúp máy.

Hà Thúy Chi có chút chần chừ: "Hà Diễn Lạc cũng đi ư?"

"Đúng vậy."

Hà Thúy Chi có chút do dự. Mấy năm nay anh không có tiếp xúc với Hà Diễn Lạc, tuy rằng anh đã đồng ý với Tâm Tâm là sẽ tiếp nạp Hà Diễn Lạc rồi, nhưng anh cũng có thể đoán trước được là tới lúc đó sẽ lúng túng biết bao nhiêu.

Hà Nguyệt Tâm thấy biểu cảm của Hà Thúy Chi thì biết Hà Thúy Chi có chút do dự.

Cô nhớ tới hồi nãy cô chỉ làm nũng chút xíu là anh ba đã đồng ý ngay lập tức ngay. Cô hồi tưởng lại giọng điệu làm nũng hồi nãy của mình.

Cô thả nhẹ giọng nói của mình, lắc lắc cánh tay của Hà Thúy Chi nói: "Anh cả, em muốn cả nhà mình đi chơi chung với nhau, anh đồng ý đi mà, được không?"

Trên mặt Hà Thúy Chi hiếm thấy xuất hiện biểu cảm hết cách và hưởng thụ, anh có chút kinh ngạc khi em gái thế nhưng lại làm nũng với anh, vì dù là kiếp trước hay kiếp này đều chưa bao giờ xảy ra chuyện này. Trên mặt anh trấn định, nhưng thực ra trong lòng lại vui mừng đến không được, ánh mắt nhìn Hà Nguyệt Tâm đều sáng lấp lánh cả lên.

Giây tiếp theo, anh liền dứt khoát đồng ý luôn tất cả yêu cầu của Hà Nguyệt Tâm.

Lúc Hà Tĩnh Hoài nghe nói thế nhưng phải đi chơi chung với Hà Diễn Lạc thì cũng rất là kinh ngạc. Sao lại phát triển thành đi chơi chung với thằng nhóc đó rồi vậy?

Quan hệ của em gái và thằng nhóc đó đã tốt tới nước này rồi sao? Người em gái mời đầu tiên còn là Hà Diễn Lạc nữa chứ?

Hà Nguyệt Tâm lại tiếp tục sao chép chiêu hồi nãy dùng trên người Hà Thúy Chi lên người Hà Tĩnh Hoài, chỉ là lần này giọng điệu lại càng yêu kiều mềm nhũn hơn nữa.

Hà Tĩnh Hoài ngu hần cả người, sau đó một mặt chần động và kinh ngạc khôn cùng.

Hồi nãy anh mới nghĩ gì ấy chứ? Hoàn toàn không nhớ nữa rồi. Trước mặt bây giờ chỉ còn vẻ làm nũng của Hà Nguyệt Tâm thôi.

Sợ lúng túng sao? Không tồn tại nữa. Em gái làm nũng với kia, anh còn có gì không thể làm cho em gái chứ?

Bước chân quay trở về phòng của Hà Tĩnh Hoài nhẹ như đi trên mây, em gái làm nũng với anh kia! A! Anh chết rồi. Anh phải đăng WeChat.

Hà Nguyệt Tâm thấy 3 anh trai đều đồng ý rồi thì thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Kiếp trước cô chưa bao giờ biết làm nũng, cũng chưa từng làm nũng với mấy anh trai bao giờ cả.

Trước đây thấy trên mạng có nói là cứ là con gái thì đều sẽ biết làm nũng thì cô còn rất không phục, tại cô không biết. **1**

Bây giờ cô mới biết, lúc cô cảm thấy người trước mặt đủ yêu thương cô, cho dù cô cảm giác an toàn thì việc làm nũng không thầy cũng sẽ học biết.

Được các anh trai cưng như cưng trứng lâu như vậy rồi, còn học không biết cách làm nũng được sao?

Bây giờ xem ra thì chiều này thực sự quá hữu dụng mà, chỉ cần cô ra chiều này thì bất kể là yêu cầu gì thì mấy anh trai cũng đều sẽ đồng ý hết thôi.

Triệu Nghệ và Phuong Viên nghe nói lần đi chơi lễ Quốc Khánh này có 4 anh trai của Hà Nguyệt Tâm đi chung nữa thì kích động đến không được.

Hai người họ còn chưa từng đồng thời gặp mặt cả 4 người anh trai của Hà Nguyệt Tâm đâu. Hơn nữa trong đó anh hai còn là ca sĩ hàng đầu giới giải trí, còn anh ba thì là Đại thần eSports Fin nữa chứ.

Bọn họ có cảm giác kích động khi fan gặp thần tượng rồi.

Hà Nguyệt Tâm sáng sớm đã kêu Lưu Vĩnh đi rước hai người qua đây.

Hồ Sơn có chút xa, ngồi máy bay tư nhân cũng phải mất 2 tiếng đồng hồ.

Đội 2 người họ đến nói thì Hà Thúy Chi, Hà Tĩnh Hoài và Hà Lộ Từ đều đã ở đó rồi.

Triệu Nghệ nhìn không được nhỏ giọng nói: "Gen của nhà họ Hà cũng quá tốt rồi đi."

Hà Nguyệt Tâm đứng chính giữa 3 người anh trai. Hà Thúy Chi một thân đồ vest chỉnh chu, từ trên xuống dưới đều rất thanh lịch tinh tế. Hà Tĩnh Hoài một đầu tóc bạc, ăn mặc thời thượng, mặt chỉ to bằng bàn tay không nói, đường nét da dẻ trên mặt cũng không soi ra được lỗi gì. Hà Lộ Từ nhìn thì huênh hoang hống hách, trên mặt viết đầy 3 chữ "đừng chọc tao", nhưng nhìn kỹ mặt thì thấy xương chân mày của anh khá cao, ngũ quan cũng rất tinh tế.

Cộng thêm Hà Nguyệt Tâm, 2 người đã chấp nhận sự thật Hà Nguyệt Tâm là tiểu tiên nữ rồi.

Bốn người đứng chung với nhau cứ như chụp họa (Poster) báo vậy đấy.

Hai người đã nói đến mệt rồi, nhưng mỗi lần nhìn thấy vẫn sẽ nhìn không được mà cảm thán, Hà Nguyệt Tâm có mấy người anh như vậy thật khiến bọn cô ngưỡng mộ mà! Hơn nữa mỗi người anh trai đều đẹp trai như vậy, phong cách lại khác nhau hoàn toàn nữa, nhìn thật đã mắt vui tai.

Máy bay tư nhân trước mặt bề ngoài nhìn thì nhỏ hơn máy bay bình thường một chút. Hai người bao gồm luôn cả Hà Nguyệt Tâm đều chưa từng ngồi qua máy bay riêng nên nhất thời đều hưng phấn đến không được.

Hà Nguyệt Tâm kéo hai người qua giới thiệu với mấy anh trai. Thực ra thì trước đây mọi người cũng từng gặp mặt nhau rồi, nhưng vẫn chưa bao giờ chính thức giới thiệu với nhau cả.

Vì hai người đều là bạn tốt của Hà Nguyệt Tâm nên mấy anh trai đều hòa nhã đến không được.

Hà Nguyệt Tâm hỏi: "Anh ba đâu rồi?"

"Chắc vẫn còn trên đường tới." Hà Thúy Chi nói: "Chúng ta lên máy bay đội trước đi."

Hà Nguyệt Tâm vâng một tiếng. Cả đám người lần lượt lên máy bay.

Vì phải ra ngoài chơi mấy ngày nên Triệu Nghệ và Phuong Viên đều đem theo vali lớn theo, hai người nhìn thấy Hà Nguyệt Tâm chỉ đem một cái túi nhỏ bên người thôi thì hiếu kỳ nói: "Nguyệt Tâm, hành lý của bà đâu?"

Hà Nguyệt Tâm quay đầu: "Đã gửi qua bên đó trước rồi."

Hôm qua người làm đã sắp xếp hết quần áo thường ngày của cô bao gồm cả một số phụ kiện phối theo hàng ngày, giày, vớ, túi xách.....tất cả đều đóng gói gửi đi trước một ngày rồi.

Triệu Nghệ và Phuong Viên nhìn nhau một cái, có chút kinh ngạc, hóa ra người có tiền đi chơi là như vậy đó à?

Vào trong khoang máy bay, bên dưới sàn có trải một tấm thảm mềm mại, ghế ngồi cao cấp rộng rãi, vừa lên máy bay thì tiếp viên hàng không liền bung đồ ngọt và cafe lên.

Đồ ngọt là món dựa theo khẩu vị của Hà Nguyệt Tâm mà làm, là loại cô thường ăn ở nhà.

Ghế ngồi đầu là ghế đơn cả, Triệu Nghệ và Phuong Viên, một người ngồi bên cạnh Hà Nguyệt Tâm cách nhau một cái đường đi, một người thì ngồi trước mặt Hà Nguyệt Tâm. Sau khi hai người ngồi xuống xong thì đều hưng phấn mà đồng nhìn tây ngó.

Hà Thúy Chi nhìn Lý Nham đang đứng bên cạnh một cái: "An bày xong hết chưa?"

Lý Nham cúi người nói: "Hành lý đã phái người gửi qua biệt thự trước rồi, người làm sẽ sắp xếp gọn vào trong tủ quần áo, phòng ở cũng đã quét dọn xong rồi, đầu bếp sẽ chuẩn bị món ăn trước, đảm bảo là mọi người vừa xuống máy bay là có thể ăn được những món ăn tươi ngon ngay."

Hà Thúy Chi tán thưởng nói: "Làm rất tốt."

Hà Nguyệt Tâm chưa từng ra ngoài chơi với anh trai bao giờ cả, vẫn không biết sẽ có cảm giác gì. Nhưng anh cả trước giờ đều rất chu đáo, tỉ mỉ, lần đi du lịch này có anh cả thì cơ bản là cô không cần đem nào đi theo cũng được, chỉ cần chơi thỏa thích là được.

Triệu Nghệ và Phuong Viên nghe được cuộc đối thoại của Hà Thúy Chi và Lý Nham, nghe đến hai người họ đều tròn tròn cả hai mắt, đem hành lý đi trước cũng thôi đi, còn dọn dẹp phòng ở trước rồi, đầu bếp đã bắt đầu chuẩn bị đồ ăn luôn rồi, vừa xuống máy bay là có thể ăn được ngay ư?

Đây chính là cách mà hào môn đi du lịch à? Cũng quá khoa trương quá đi!

Đợi một hồi lâu thì Hà Diễm Lạc mới khoanh thai đến chậm.

Sau khi lên máy bay, ánh mắt anh khựng lại, ba anh em còn lại cũng ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt của 4 người lặng lẽ giao hợp trong không trung, nhưng trên mặt đều không có biểu cảm gì cả.

Trầm mặc mấy giây, vào lúc mọi người ai đều không chịu mở miệng, bầu không khí ngày càng lúng túng thì Hà Diễm Lạc khẽ gật đầu nhẹ với mọi người, coi như là chào hỏi.

Hà Diễm Lạc vừa tới thì Triệu Nghệ và Phuong Viên lại càng hưng phấn hơn rồi. Bọn họ đều là fan của Fin.

Sau khi máy bay cất cánh, mới ngồi không bao lâu thì Phuong Viên đã đổi chỗ ngồi xuống sau lưng Hà Nguyệt Tâm: "Bên này có thể nhìn thấy mặt trời này!" Nói xong cô còn vơ lấy điện thoại ra chụp hình lại nữa.

Phuong Viên vừa đi thì vị trí gần Hà Nguyệt Tâm nhất liền trống ra ngay.

Hà Lộ Từ phản ứng nhanh nhất, anh cầm lấy balo của mình đứng dậy, vừa chuẩn bị ngồi xuống thì liền bị một cánh tay chặn lại.

Hà Lộ Từ nhíu mày nhìn Hà Tĩnh Hoài đang cản trở anh nói: "Em có mấy bài không hiểu muốn thỉnh giáo em gái một chút, ngồi gần em gái một chút thì sẽ tiện hơn."

Nếu như đã có cơ hội ra ngoài chơi chung với em gái rồi thì đương nhiên là anh muốn ngồi gần em gái một chút rồi.

Anh vẫn luôn có một cảm giác không chịu thua vì điệu trong lòng, vẫn luôn hy vọng mình sẽ là người mà em gái thích nhất trong mấy anh em, cho nên anh phải nắm bắt mọi cơ hội chung sống với em gái.

Hà Tĩnh Hoài không chịu yếu thế: "Đều ra ngoài chơi rồi, còn thỉnh giáo bài gì nữa, ra ngoài chơi thì nên quăng hết đồng sách vở ra sau đầu đi, em đây là âm nào chưa sôi nhắc âm đó lên à?"

Hà Tĩnh Hoài cười híp mắt nhìn Hà Nguyệt Tâm nói: "Nhạc mới của anh vẫn còn chưa cho em gái nghe thử nữa, em gái nghe rồi thì chắc chắn sẽ thích ngay. Chuyện học tập thì em đừng lấy ra chọc em gái không vui nữa đi."

Hà Nguyệt Tâm nhìn cảnh này của hai người thì khó miệng nhin không được giật giật hai cái, vốn tưởng là mấy người này ra ngoài rồi thì sẽ thu liễm lại một chút chút, là cô nghĩ nhiều rồi.

Phuong Viên và Triệu Nghệ cũng bị hấp dẫn mà nhìn qua đây.

Triệu Nghệ có chút nghi hoặc, một cái chỗ ngồi thôi mà, có gì đáng để tranh chứ? Trong đầu cô đột nhiên lòi ra một phỏng đoán kinh dị, mấy người chắc không phải là đang tranh sủng đó chứ? Đối tượng tranh sủng còn là Hà Nguyệt Tâm nữa chứ?

Phuong Viên có chút chần chừ, cô đổi chỗ ngồi để trống ra chỗ ngồi gần Hà Nguyệt Tâm nhất có phải là không được tốt lắm không? Chỉ rồi đi có mấy phút mà hai người đã giành nhau té lửa rồi.

Hà Tĩnh Hoài và Hà Lộ Từ giao chiến mấy trăm hiệp, khó phân thắng thua.

Hà Nguyệt Tâm thật sự nhin không được rồi, cô mở miệng nói: "Anh tư, đợi lát nữa xuống máy bay em lại chỉ anh bài này làm như thế nào, anh hai, bây giờ em vẫn chưa muốn nghe nhạc, đợi trễ chút mới nói đi. Hai anh ngồi về chỗ của mình đi."

Hai anh em thấy Hà Nguyệt Tâm nói vậy thì biểu cảm thất vọng có thể nhìn bằng mắt thường.

Hà Thúy Chi liếc nhìn hai đứa em mình một cái, đứng dậy, trực tiếp ngồi vào vị trí mà hai đứa em trai tranh giành này giờ.

Anh lạnh nhạt nói: "Cải nữa thì ra ngoài."

Hà Tĩnh Hoài phần nộ rồi, đây là chỗ bọn họ giành nhau nửa ngày trời, Hà Thúy Chi rút cuộc có phải là người không vậy

Anh phần nộ nói: "Dựa vào gì mà anh ngồi đây? Nói như thế nào thì cũng là bọn em tới trước mà."

Hà Lộ Từ cũng âm trầm mặt: "Đừng tưởng rằng anh là anh cả thì hay lắm."

"Rất đơn giản." Hà Thúy Chi đầu cũng chẳng thèm ngẩng lên, so với hai đứa em trai thì anh thật sự bình tĩnh đến không được, "Máy bay này là của anh."

Cho nên anh thích ngồi đâu thì ngồi đó.

Hà Tĩnh Hoài: "....."

Hà Lộ Từ: "....."

Lời này quá có đạo lý. Máy bay đích thực là của anh cả, anh cả muốn ngồi đâu thì ngồi đó.

Hà Tĩnh Hoài và Hà Lộ Từ nhìn lửa giận ngồi về chỗ cũ, đang dự tính hay là về rồi mua bà nó cái máy bay cho rồi, ai còn không có cái máy bay riêng chứ?

Thấy hai người ngừng quậy thì Hà Nguyệt Tâm mới thở phào một hơi, tại sao cô cứ cảm thấy cô chung sống với anh trai mà cứ như đang chăm trẻ ậy nhỉ? Còn chưa tới Hồ Sơn thì tim cô đã bắt đầu một rồi.

Cô bắt đầu suy tư, kêu mấy anh trai đi chung có phải là một quyết định sai lầm không nhỉ.

Đoạn thời gian trên máy bay, Hà Diễn Lạc một mình ngồi ở vị trí xa nhất, vừa ngồi xuống là lời tai nghe ra nhét vào tai liền, tỏ vẻ từ chối giao lưu với thế giới.

Hà Nguyệt Tâm suy nghĩ một hồi rồi đứng dậy ngồi xuống vị trí bên cạnh Hà Diễn Lạc, vỗ vỗ vai anh. Hà Diễn Lạc đang nhắm mắt nghỉ ngơi bị vỗ mà mở mắt ra ngay.

Hà Nguyệt Tâm nhẹ giọng nói: "Anh, anh ra ngoài chơi có cần xin nghỉ với chiến đội không vậy?"

Cô thấy Hà Diễn Lạc cô đơn ngồi đây một mình, không có ai nói chuyện chung, cô sợ bởi vì việc này mà tăng nặng khoảng cách giữa mấy anh em bọn họ, cho nên mới chạy qua đây an ủi anh ba cô một cái.

Hà Diễn Lạc mở mắt ra, Hà Nguyệt Tâm đứng dậy đi thì tầm mắt của những người kia liền dính lên người cô, thấy Hà Diễn Lạc nhìn lại thì mới rút đầu lại ngay.

Kịch tranh sùng hoi nảy của mấy người đó anh cũng có nghe thấy, anh cảm thấy thú vị mà nhếch khóe miệng lên.

"Ừm, xin phép nghỉ mấy ngày, khoảng thời gian này huấn luyện khá là thoải mái, chủ yếu là đang chuẩn bị cho trận chiến Âu Châu cuối năm nay."

Hà Nguyệt Tâm có chút kinh ngạc: "Trận Âu Châu? Là thi đấu với chiến đội của nước ngoài sao?"

"Ừm."

"Thật lợi hại!"

Hà Nguyệt Tâm nỗ lực tìm đề tài nói chuyện: "Anh, anh có thể dạy em bắn súng không?"

Hà Diễn Lạc cũng vui vẻ trò chuyện với Hà Nguyệt Tâm: "Được thôi. Thực ra thì cũng không khó, chú ý phương pháp và góc độ là được, lực bắn giật của mỗi súng đều khác nhau, em luyện nhiều hơn là được."

Trò chuyện một lúc lâu, Hà Diễn Lạc còn dạy cho Hà Nguyệt Tâm một chút kỹ xảo nữa, tuy rằng cô chỗ hiểu chỗ không, nhưng cô vẫn thật lòng thật ý cảm thán: "Anh giỏi quá đi mất."

Hà Diễn Lạc nghe em gái khen thì nỗi âm u trong lòng cũng tiêu tan đi ít nhiều, khóe miệng tràn đầy ý cười.

Triệu Nghệ và Phuong Viên cũng phát hiện bầu không khí ở đầu khoang và cuối khoang trở nên rất khác thường. Hai người cúi đầu lật tạp chí, hoàn toàn không dám ngẩng đầu lên.

Đội Hà Nguyệt Tâm trở về chỗ ngồi, quét mắt nhìn xung quanh.

Hà Thúy Chi tranh thủ khoảng thời gian này xử lý công việc, anh ôm lấy laptop, chỉ là giờ khắc này tiếng gõ bàn phím của anh lại càng ngày càng lớn hơn, hình như tâm tình anh cả đang không được tốt lắm. Hà Tĩnh Hoài nhắm chặt hai mắt, tai nhét bịt tai, tay ôm cái gối ôm, biểu cảm trên mặt rất lạnh lùng.

Hà Lộ Từ ôm lấy balo của mình nhìn ra ngoài cửa sổ, quay lưng về phía Hà Nguyệt Tâm, hình như đang giận hờn.

Hà Nguyệt Tâm nhìn không được nói: "Đây là sao vậy?"

Triệu Nghệ và Phương Viên ám chỉ bằng mắt với Hà Nguyệt Tâm, ba cái đầu chụm lại một chỗ, hai người nhỏ giọng nói: "Tôi cảm thấy ba anh trai của bà, chắc là đang, GANH, TỶ, ĐÁY!"

Hà Nguyệt Tâm "....."

Cô chỉ mới không để ý một chút thôi mà lại giờ chứng rồi ư?

Cô thở dài một hơi, tức giận hoài cũng không tốt cho sức khỏe, cô lại dùng lại chiêu ngày hôm qua đi dỗ từng anh trai một.

Triệu Nghệ và Phương Viên nhìn thấy cảnh này thì chắc chắn lắc đầu, người này phải dỗ, người kia cũng cần phải dỗ, thật là tội Hà Nguyệt Tâm mà.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cung Chiều Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

Sau khi xuống máy bay về đến biệt thự, quả nhiên là biệt thự đã được dọn dẹp sạch sẽ, kể cả hạt bụi cũng có.

Biệt thự có 4 tầng, Phương Viên và Triệu Nghệ được an bài ở kế bên phòng của Hà Nguyệt Tâm.

Trên bàn đã bày đầy các loại đồ ăn nhẹ tinh tế.

Hà Nguyệt Tâm quăng hết trận ồn ào xôn xao hồi nãy của mấy anh trai trên máy bay ra sau đầu, cùng Phương Viên và Triệu Nghệ chơi đùa điên cuồng như con nít vậy, ăn đồ xong lại dạo quanh khắp biệt thự xong rồi mới chịu thôi.

Con gái và con gái với nhau sẽ dễ dàng nói chuyện với nhau hơn, 3 đứa con gái cùng chơi chung với nhau, mấy người đàn ông còn lại cũng ngại nên không dám đi kè kè sau lưng mấy em ấy được.

Hà Thúy Chi và Hà Diễn Lạc vừa về đến biệt thự là vào phòng nghỉ ngơi trước.

Còn Hà Tinh Hoài và Hà Lộ Từ đi mặt dày mà chơi chung với đám Hà Nguyệt Tâm cả buổi chiều.

Hà Nguyệt Tâm đem ván trượt mà anh ba tặng ra cho Triệu Nghệ xem.

Triệu Nghệ quả nhiên ngưỡng mộ đến không được, ôm lấy ván trượt không chịu buông tay. Đây là ván trượt AVE đích thân chế tạo đấy! Bao nhiêu người chơi ván trượt muốn nhờ AVE đích thân chế tạo một cái ván trượt cũng đều phải coi tâm trạng của AVE mới được, nếu không thì cũng là đứng ra sau xếp hàng, không biết phải xếp đến ngày tháng năm nào nữa, nhưng Hà Diễn Lạc thế nhưng lại có thể nhờ AVE đích thân làm một cái ván trượt cho Hà Nguyệt Tâm.

Hà Diễn Lạc rút cuộc đã dùng thủ đoạn gì vậy?

Đây là anh trai thần tiên gì vậy chứ!

Nếu cô có được một người anh trai tặng quà tặng cái ván trượt này cho cô thì tốt biết mấy!

"Nếu như có ván trượt mới rồi thì hay là chúng ta chơi thử đi?"

Cô bất kể đi đâu cũng đều sẽ đem theo ván trượt của mình, đặc biệt là lúc đi du lịch, dùng ván trượt lướt đi trên đường cũng là một hạng mục vui chơi không sai.

Hai người cùng có ý nghĩ giống nhau đều quyết định chơi ván trượt đi dạo quanh Hồ Sơn.

Đường ở Hồ Sơn một đường thẳng xuống núi, đường cũng không dốc lắm, rất thích hợp chơi ván trượt.

Hà Thúy Chi thấy vậy cũng chỉ kêu hai người chú ý an toàn thôi.

Hà Tinh Hoài và Hà Lộ Từ lại bởi vì bản thân không biết chơi ván trượt mà không thể đi theo, chỉ có thể ngồi một bên than ngán thở dài. Xem ra thì sau khi bọn họ về không những phải mua máy bay riêng mà còn phải học chơi ván trượt nữa.

Hà Nguyệt Tâm và Triệu Nghệ thuận theo đường trước cổng biệt thự mà lướt về phía trước.

Xe bên đường rất ít, trải dài hai bên đường là những cây cao to, và còn rơi xuống không ít lá cây nữa.

Đội hai người đều chơi tới nỗi một thân mồ hôi mới chịu ngừng lại, nhưng vừa ngừng lại thì thấy có một con mèo trắng thuần miệng tha một con mèo mới được sinh ra không bao lâu lướt ngang qua trước mặt bọn họ.

Thấy cảnh tượng này, Triệu Nghệ nhìn không được muốn lên trước nhìn xem.

Hà Nguyệt Tâm ngẩng đầu, thấp thoáng có thể nhìn thấy được đường nét biệt thự cách đó không xa.

Cô nhớ đến lời anh cả đã dặn, vội kêu Triệu Nghệ lại: "Đừng qua đó."

"Sao vậy?"

Hà Nguyệt Tâm khẽ nhủ mảy: "Anh cả tôi nói tốt nhất là đừng đến gần hộ gia đình đó, anh cả nói người ta có thể không quá thân thiện."

"Không quá thân thiện?" Triệu Nghệ cười lạnh một tiếng, "Tao còn sợ nó không thân thiện sao?"

Cô từ nhỏ đã đánh nhau với tụi con trai đến lớn, không có mấy thằng đàn ông có thể đánh lại cô được, chỉ là không thân thiện mà thôi, cô sẽ sợ sao?

Lại nói chỉ là nhìn xem thôi mà.

Triệu Nghệ không sợ trời không sợ đất như vậy khiến Hà Nguyệt Tâm có chút sốt ruột, nhớ lại biểu cảm của anh cả khi nói đến chuyện này, hình như ngay cả là anh cả cũng không có đầy đủ tự tin có thể gánh chịu hậu quả sau khi trêu chọc người đó nữa.

Mèo mẹ tha mèo con vào trong bụi cỏ, mèo con mềm giọng kêu meo, kêu đến nỗi tim người cũng tan chảy luôn rồi.

Hai người sợ sẽ làm mèo mẹ sợ nên chỉ ngồi xỏm xuống nhìn từ xa thôi.

"Đây là mèo hoang à?"

"Nghe nói mèo hoang mà đẻ con thì sẽ rất bảo vệ con. Nếu như đụng vào mèo con thì mèo mẹ có thể sẽ cắn lại đấy."

"Vậy chúng ta nhìn từ xa thôi là được."

Trước mặt là hàng rào sắt cao ngất, giữa những kẽ hở đều bị cây xanh lấp đầy, cơ hồ nhìn không thấy bên trong vườn là cảnh tượng gì cả.

Mèo mẹ tha một con mèo con đặt vào ổ gần hàng rào xong lại chạy về trong ổ tha tiếp một con nữa.

Hà Nguyệt Tâm cười nói: "Thật biết cách tìm ổ cho mèo con mà, hộ gia đình này nhìn biết là nhà giàu rồi."

Con mèo con nằm trong ổ mới không được thành thật cho lắm, bước chân còn có chút không vững nữa là, thừa lúc mèo mẹ không ở bên cạnh thì muốn vượt ngục,

Mèo con dùng bước chân không vững của mình chui vào trong vườn của biệt thự bên trong.

Hai người sợ mèo con chạy loạn nên bước lên trước vạch đồng cây xanh ra mới thấp thoáng thấy được toàn diện biệt thự bên trong.

Đội hai người thấy rõ xong thì hít ngược một hơi vào bụng.

Vườn của biệt thự lớn đến quá đáng, không xa là một tòa biệt thự với phong cách kiến trúc Âu Châu, hoa cỏ trong vườn được tu cắt ngay ngay ngắn.

Những cái này đều không phải là trọng điểm, trọng điểm là trên bãi cỏ có hai con chó Ngao Tây Tạng thể hình cực lớn, lông tóc dài đến nỗi sắp che mất mặt đang nằm đó nghỉ ngơi.

Trên cổ bọn nó có gấn dây xích lớn nặng, bên cạnh là một thỏ com lớn, còn có thể thấy được bên trong còn có thịt sống, bên trên thịt còn có thể thấy được tơ máu nữa.

Hà Nguyệt Tâm và Triệu Nghệ nhìn nhau một cái, trong mắt hai người đều tràn ngập sự hoảng loạn, khủng hoảng.

Nhà này rốt cuộc là người như thế nào vậy, thế nhưng lại nuôi chó Ngao Tây Tạng trong vườn nhà mình như vậy chứ!

Tin tức Chó Ngao Tây Tạng cắn chết người chủ nuôi mình bao nhiêu năm trời cô đã nhìn thấy rất nhiều lần rồi.

Sức lực của Chó Ngao Tây Tạng lớn đến đáng sợ, răng cũng cực sắc bén, tính hoang dã khó huấn luyện. Một con chó Ngao chưa trưởng thành đã có thể dễ dàng đè một người trưởng thành không cách nào nhúc nhích được rồi thì càng đừng nói tới hai con chó Ngao đang nằm trong vườn đó nữa, thế

hình khỏe mạnh to bự, nhìn thì đoán cao cỡ chiều cao nửa người trưởng thành.

Nhưng con mèo vẫn không hay biết gì cả, hình như còn đang tò mò hai anh trai trước mặt này nữa, nó đi bước chân không vững của mình đến gần chỗ chó Ngao đang ở.

Hà Nguyệt Tâm vội kêu lên: "Dừng qua đó!"

Mũi của một trong hai con chó nhúc nhích một cái, phát giác ra điều khác thường, mở mắt ra, định hình trên người con mèo con, đầu hướng xuống, lấy vuốt cào xuống đất, miệng phát ra tiếng gầm trầm thấp khi lãnh địa của mình bị xâm chiếm, còn thấp thoáng nhìn thấy hàm răng trắng tinh sắc nhọn nữa.

Mèo con càng tò mò về anh trai to con bự xác trước mặt hơn nữa, tốc độ đến gần chó Ngao cũng nhanh hơn rất nhiều, không mấy bước liền đã đến trước mặt chó Ngao rồi.

Tiếng gầm của chó Ngao càng phần nộ hơn, 2 con chó Ngao dần dần bao vây quanh con mèo con lại.

Quay về ổ mới không thấy con của mình đâu, mèo mẹ đột nhiên phần nộ gầm lên, lập tức xông vào trong vòng vây của chó Ngao chặn trước mặt mèo con.

Hà Nguyệt Tâm coi như cũng hiểu rõ tại sao gia đình này phải xây hàng rào sắc cao vậy rồi, đó chính là sợ có người xông vào trong đây sẽ bị chó Ngao tổn thương, nhưng mèo hoàng cũng có thể xông vào trong mà!1

Hà Nguyệt Tâm sốt ruột đến không được, vội cầm cục đá nhỏ bên đường ném về phía chó Ngao.

Cô muốn làm chó Ngao xao nhãng để 2 con mèo có cơ hội chạy thoát.

Cô nghe nói chó Ngao rất mắc. Nếu như ném nó bị thương rồi chủ nó sẽ đau lòng, cùng lắm là cô mang quà đến xin lỗi người khác đến khi người đó tha lỗi cho cô mới thôi thôi, sau đó là đền tiền, đền gấp mấy lần cô cũng chịu, dù sao thì cô cũng có tiền!

Còn chưa ném được hai phát thì đã có người tức giận chạy ra từ trong biệt thự. Thấy hai người này thế nhưng lại dùng đá ném chó Ngao thì người đó lập tức lo sốt vó ngay.

"Hai người làm gì vậy! Dừng tay lại ngay cho tôi!"

Ông là người chăm nom chó Ngao mà nhà họ Mộc thuê về. Đây là chó Ngao mắc nhất là ông từng được chăm, nghe nói 2 con chó Ngao này là chó cưng của Mộc Xuyên.

Giống chó Ngao này rất quý hiếm, một con 40 triệu, thì hưởng hồ chi là hai con chứ! Nếu như bị đá ném vào mặt để lại sẹo thì làm sao ông khai báo với Mộc Tổng đây!1

Ông bước lên trước dùng sức kéo xích cổ của chó Ngao, tốn một phen sức lực mới làm lắng lại tâm trạng cảm xúc của chó Ngao được.

Hai con mèo thấy nguy cơ được giải trừ rồi thì mèo mẹ vội vàng tha mèo con bằng miệng chạy ra ngoài ngay.

"Chạy vào trong vườn nhà người ta, ném đá vào người thú cưng của người ta, hai người rốt cuộc có gia giáo không vậy!"

Biểu cảm trên mặt ông có chút vận vẹo, kiểm tra vết thương trên người chó Ngao thấy không có vết thương thì mới thở phào một hơi.

Nhớ đến một số tin đồn mà ông từng nghe thấy, ông nhin không được run lấy bầy.

Hai năm trước, Mộc Xuyên vẫn còn là người bình thường nhất trong đám hậu bối trong nhà họ Mộc. Nhưng bắt đầu từ năm ngoái, anh như thay đổi thành một người khác vậy, thay đổi hẳn phương thức hành vi ôn hòa khoan hậu của mình, dùng thủ đoạn hung ác từng bước một thu nạp nhà họ Mộc vào trong tay mình.

Trưởng bối tranh đoạt quyền trong nhà họ Mộc và mấy người kế thừa có hy vọng kế thừa gia nghiệp, không phải bị anh tiến ra nước ngoài từ đó về sau mất không thấy là tốt nhất, thì cũng thu mình lại khúm núm đòi cơm ăn dưới tay anh.

Mộc Lão Gia từng nắm chặt máu mạch của nhà họ Mộc cũng hoàn toàn bị Mộc Xuyên đoạt hẳn quyền, cho dù có xuất hiện trước mặt người khác thì cũng tựa như bù nhìn mà thôi.

Thủ đoạn hung ác, quyền thế khắp trời. Dùng để hình dung Mộc Xuyên là thích hợp nhất.

Những người làm việc dưới tay Mộc Xuyên lại càng nơm nơm lo sợ.

Triệu Nghị nghe đến muốn nổi nóng, lập tức muốn lý luận với người này ngay.

Hà Nguyệt Tâm có chút chột dạ, xác thực là bọn họ dùng đá ném chó Ngao của người ta, không có gì có thể biện giải cả.

Hà Nguyệt Tâm nhớ đến lời dặn của anh cả, quả nhiên là không nên đến gần đây.

Cô kéo tay áo của Triệu Nghị: "Dù sao thì mèo con cũng không sao rồi, đi thôi."

Đang chửi lộn với Triệu Nghị hăng say, điện thoại trong tay người chăm nom chó Ngao đột nhiên vang lên, ông bắt máy ngay, không mấy giây sau sắc mặt đột nhiên thay đổi, cột sống cũng đột nhiên đứng thẳng trong vô thức, tầm mắt liếc nhìn tòa biệt thự sau lưng.

Mồ hôi lạnh thấm đầm trán ông, ông không được tự nhiên phất phất tay với hai người Hà Nguyệt Tâm: "Không có chuyện gì rồi, hai người đi đi. Chỉ cần không chọc giận nó nữa thì tôi sẽ không quan tâm nữa!"

Trên tầng hai biệt thự, Mục Xuyên trầm tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, sau lưng anh còn đứng một người ra dáng thư ký cung kính đứng đó.

Tầm mắt lạnh lùng của Mục Xuyên nhìn ra ngoài cửa, anh nhìn hai người ngoài hàng rào đã đi rồi. Một trong hai người còn khẽ xoay đầu lại, nhíu mày kéo một người còn lại nói gì đó.

"Đã kêu người đó quay về rồi. Ngài còn gì dặn dò nữa không?"

Bồi Nghị 裴义 đầu khẽ cúi xuống, tuy rằng tuổi của Mục Xuyên không lớn, mới chỉ 20 tuổi, nhưng đối mặt với Mục Xuyên cậu một phút đều không dám phân thân.

Một năm trước, người duy nhất không tham gia tranh quyền đoạt lợi làm việc gì đều nhường nhịn như Mục Xuyên, sự ôn hòa và khoan dung trong mắt anh hoàn toàn biến mất không thấy, trở nên âm u và tàn ác.

Anh bắt đầu đoạt quyền, tựa như trên tay cầm theo một cuốn sổ của phán quan, hoàn toàn không tha cho bất cứ người nào trong nhà họ Mục cả.

Tuy rằng cậu cũng không biết tại sao Mục Xuyên lại dặn người chăm chó quay về, nhưng Mục Xuyên làm vậy hẳn là có đạo lý của anh.

Nếu là bình thường, ai dám làm hai con chó Ngao đó bị thương, thì Mục Xuyên chắc chắn sẽ không dễ dàng tha cho họ như vậy.

Dựa theo phong cách làm việc hằng ngày của Mục Xuyên, Bồi Nghị cung kính nói: "Có cần thay người này đi không? Còn có hai người hồi nãy, xử lý làm sao?"

Chó Ngao vừa quý lại khó nuôi. Người này trong thời gian làm việc của mình lơ là công tác. Nếu như người này vẫn luôn trông chừng bên người chó Ngao thì cũng sẽ không bị người ngoài dùng đá ném vào người chó Ngao rồi.

Còn có hai người đó, ném đá vào người chó Ngao. Con chó Ngao này tiêu tốn không ít tinh lực của Mục Xuyên, càng là hai con chó Ngao mà Mục Xuyên thích nhất.

Nhớ đến kết cục của mấy người đối đầu với Mục Xuyên thì trái tim nhỏ bé của anh nhin không được run lấy bầy.

Bồi Nghị thấy Mục Xuyên không trả lời lại, lại hỏi thêm một câu: "Mục Tổng?"

Bồi Nghị lúc này mới chú ý bàn tay đặt bên người Mục Xuyên hình như đang khẽ run lên, nhưng xoay người lại khôi phục lại như thường.

Qua một lúc sau, Mục Xuyên mới nói: "Đuổi người đó đi. Xử lý hai con chó Ngao đi luôn."

Bồi Nghị ngây người. Xử lý hai con chó Ngao đó ư? Cậu không nghe lầm đấy chứ? Hai con chó Ngao này không phải là con chó mà Mục Xuyên thích nhất sao?

Mục xuyên dừng một chút, lại nói: "Ngoài ra, an bài cho mèo một cái ổ."

Bồi Nghị còn chưa hồi thần từ sự chấn kinh hồi nãy, đuổi người đó cậu có thể lý giải.

Nhưng tại sao lại phải xử lý hai con chó Ngao chứ? 80 triệu đó! Xử lý hai người đó mới đúng chứ!

Còn nữa, an bài ổ cho mèo làm gì chứ?

Đầu óc cậu mù mờ, nhưng không dám chất vấn Mục Xuyên, chỉ biết cung kính cúi đầu nói: "Đúng."

Sau khi Hà Nguyệt Tâm quay trở về biệt thự nhà mình, nhớ lại bộ dáng của hai con chó Ngao đó, vẫn còn có chút sợ sệt.

Bộ dạng của hai con chó Ngao đó thật là quá đáng sợ mà, hình thể bự như vậy, một móng vuốt liền có thể lật ngã cô, rằng có thể dễ dàng xé xác cô. Đây tuyệt đối là ưu thế của sức lực.

Buổi tối cô sợ là sẽ gặp ác mộng mất thôi.

Thấy sắc mặt Hà Nguyệt Tâm trắng bệch, Hà Thúy Chi nhíu mày: "Sao vậy?"

Đi ra ngoài một vòng, sắc mặt tại sao lại trở nên trắng bệch như vậy rồi?

Nhớ đến lời dặn của anh cả, Hà Nguyệt Tâm chột dạ nói: "Em và Triệu Nghị, bọn em không cần thận, đến gần căn biệt thự đó rồi."

Hà Diễn Lạc cũng ngồi qua đây, nghi hoặc nói: "Căn nào?"

"Căn bên phía Tây."

Hà Thúy Chi nhíu chặt hai đầu lông mày, anh đã nói qua với em gái rồi, đừng đến gần căn biệt thự đó, cho nên em gái đã nhìn thấy hai con chó Ngao Tây Tạng rồi, hay là đã gặp Mục Xuyên rồi?

So với gặp chó Ngao, anh càng sợ em gái gặp Mục Xuyên hơn.

"Xảy ra chuyện gì, em nói rõ ra xem nào."

Đội nghe thấy em gái dùng đá ném vào người chó Ngao thì anh kinh ngạc như rụng mảy: "Em dùng đá ném tụi nó, bọn nó tha cho em rồi sao?"

Sắc mặt Hà Diễn Lạc cũng ngưng trọng hơn rất nhiều.

Nhà họ Mục là sự tồn tại thần bí nhất trong hào môn. Sản nghiệp của nhà họ Mục rất nhiều cái không ở trong nước, đều ở nước ngoài. Nghe nói nhà họ Mục nắm máu mạch kinh tế của mấy quốc gia nhỏ ở nước ngoài.

Trận khủng hoảng kinh tế ở kiếp trước, nhà họ Mục cũng hao hụt không ít, nhưng cùng trải qua một cuộc khủng hoảng kinh tế, nhà họ Hà phá sản rồi, nhà họ Mục sau khi hao hụt rồi vẫn như trước sừng sững như cũ, từ đó có thể thấy được, căn cơ của nhà họ Mục thâm sâu bao nhiêu.

Hơn nữa anh nghe nói nội bộ gia tộc nhà họ Mục tranh đấu rất kịch liệt. Nhân khẩu không đơn giản như nhà họ Hà, nhà họ Mục ông cháu 3 đời con cháu đông đảo, họ hàng thân thích xoay đầu có thể vì quyền thừa kế mà dùng mọi thủ đoạn dơ bẩn khiến người khác mãi mãi không thể xoay người được.

Hà Thúy Chi siết chặt cái ly trong tay, là anh nghĩ quá đơn giản rồi.

Trước đây anh không nói cho em gái biết, cũng là không muốn em gái nhìn thấy sự dơ bẩn trong hào môn.

Hà Nguyệt Tâm thân là thiên kim hào môn, anh không hy vọng cô giống thiên kim hào môn khác, hôn nhân chỉ là công cụ dùng để liên hôn. Anh hy vọng Hà Nguyệt Tâm hưởng thụ vật chất của hào môn, không cần gánh chịu trách nhiệm trong hào môn. Vĩnh viễn làm một tiểu cô nương vô lo vô nghĩ là được.

Nhưng nếu như chọc phải Mục Xuyên thì có nghĩ là sao đây?

Anh từng nghe nói về không ít thủ đoạn tàn ác, có thủ sát báo của Mục Xuyên.

Nhưng, tại sao Mục Xuyên lại buông tha dễ dàng cho Hà Nguyệt Tâm như vậy chứ?

Thấy sắc mặt của hai anh trai ngưng trọng như vậy, trong lòng Hà Nguyệt Tâm có một dự cảm không tốt: "Em có phải là gây họa rồi không?"

Hà Diễn Lạc xoa đầu Hà Nguyệt Tâm: "Không có."

Hà Thúy Chi cũng thả lỏng biểu cảm trên mặt, dù có xảy ra chuyện gì thì anh đều sẽ gánh thay Hà Nguyệt Tâm, vô luận chuyện lớn như thế nào cũng vậy.

Lý Nham bước vào từ ngoài cửa, sắc mặt có chút cổ quái, trong tay ông cầm theo một cái hộp.

Ông cung kính bước đến trước mặt mọi người, ông do dự một hồi, quay mặt hỏi Hà Nguyệt Tâm: "Đây là đồ biệt thự kế bên đưa qua, nói là tặng cho.....Hà Nguyệt Tâm tiểu thư."

Hà Thúy Chi và Hà Diễn Lạc đều ngậy người, tặng cho Hà Nguyệt Tâm ư?

Hà Nguyệt Tâm "?"

- -

Nam chính tàu ngầm lâu quá, hiện hồn lên rồi nè.

Chủ nhật tuần này mình có việc bận nên hôm nay dịch nhanh đăng trước cho mấy bạn.

Tuần sau gặp lại nhé!

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cung Chiều Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62

Hà Nguyệt Tâm có chút do dự, nhưng vẫn nhận lấy cái hộp trên tay Lý Nham. Cái hộp rất tinh tế nhỏ xinh, bên trên còn được cột thành hình nơ bằng một sợi lụa mỏng nữa.

Hà Nguyệt Tâm trầm ngâm, biệt thự kế bên, chẳng lẽ chính là cái người mà anh cả nói là không thân thiện đó à?

Nhưng từ những sự việc đã diễn ra hôm nay mà xem thì, trừ việc người đó có nuôi hai con thú cưng hầm hố như chó Ngao Tây Tạng ra, trừ việc người chăm chó người đó thuê có chút đáng ghét ra thì bản thân chủ nhân biệt thự đó cũng đâu có chỗ nào quá đáng ghét lắm đâu.

Nhưng cô đâu có gặp qua người đó bao giờ đâu ta, người đó tặng quà cho cô để làm gì chứ.

Lý Nham cúi người nói: "Là một người đàn ông đưa qua đây, nói là truyền lời cho Mục tiên sinh, bởi vì Nguyệt Tâm tiểu thư chạy nhảm vào trong biệt thự, mà bị súc sinh nhà cậu ấy dọa sợ, đây là quà đền tội cho Nguyệt Tâm tiểu thư."

Hà Nguyệt Tâm "....."

Súc sinh? Là đang nói hai con chó Ngao Tây Tạng à?

Hà Thúy Chi cũng có chút cạn lời: "Người đến truyền lời họ gì?"

"Cậu ấy nói cậu ấy họ Bồi."

Người ở bên cạnh Mục Xuyên, lại họ Bồi, vậy chính là Bồi Nghị không sai rồi.

Hà Nguyệt Tâm mở hộp ra xem, bên trong hộp có lót tấm vải lụa màu vàng, đặt bên trên tấm vải là 4 chú mèo làm bằng ngọc được điêu khắc tỉ mỉ. Chất ngọc trong suốt, công phu điêu khắc cũng rất tinh xảo.

Hà Thúy Chi cầm 1 chú mèo trong đó lên quan sát tỉ mỉ, dùng ngón tay ma sát nhẹ trên bề mặt ngọc. Ngọc này.....

Nghe đồn rằng đầu năm nay Mục Xuyên có mua lại một viên đá đã được cắt ra trong *chỗ đấu giá đá 赌石场, đó là tảng đá Ngọc Đế Vương. Còn viên ngọc trong tay anh bây giờ, thành sắc, chất ngọc đều là hạng 1 cả. Chẳng lẽ đây chính là thành phẩm đá gia công từ tảng Ngọc Đế Vương đó sao?

(*赌石场: thật ra mình không biết VN có chỗ như thế này không, nên mình cũng không rõ nên dịch như thế nào, đó là chỗ dùng để bán đấu giá những viên đá khai quật được, khi cắt ra bên trong sẽ có những viên ngọc quý như ngọc lục bảo, đá quý, hoặc không có gì cả)

Anh nhieu chặt mày lại, có chút nghi ngờ lại có chút không xác định.

Mục Xuyên thích nhất chính là hai con chó Ngao Tây Tạng đó, đặc biệt nuôi bọn nó ở trong biệt thự Hồ Sơn này. Bây giờ Hà Nguyệt Tâm dùng đá chơi hai con chó đó, không những được xé nháp dễ dàng như vậy, còn bởi vì Hà Nguyệt Tâm bị chó Ngao dọa sợ mà Mục Xuyên còn đặc biệt mang quà qua đây đền tội nữa ư?

Còn là món quà quý giá đến vậy nữa chứ.

Hình thái của mấy con mèo này có nằm bò có ngồi xổm, mập mập, đáng yêu đến không được. Hà Nguyệt Tâm cực thích loại động vật moe như mèo vậy, hồi nãy nhìn thấy mèo mẹ tha mèo con cũng nhìn mê mẩn cả người.

Cô có chút nghi hoặc, người đó tại sao lại tặng cái này qua đây nhỉ? Chẳng lẽ là bởi vì hai con mèo đó sao? Hay là người đó biết cô thích mèo?

Xoay đầu nghĩ lại thì cô bác bỏ suy nghĩ đó ngay, hai người căn bản là không liên quan gì tới nhau cả, Mục Xuyên làm sao có khả năng nghĩ đến chi tiết như vậy chứ.

Cô nghiêm túc nói: "Trả lại thứ này cho bên đó đi, con không có bị dọa sợ, không cần phải tặng quà đền tội gì cả."

Nếu như anh cả đã nói người không thân thiện, kêu cô đừng đến gần rồi thì tốt nhất là cô đừng nên có qua lại gì với người đó thì tốt hơn.

Lý Nham nói: "Bồi Nghị đã đoán trước được là tiểu thư sẽ từ chối, cậu ta có nói là mời tiểu thư yên tâm giữ lấy, món quà nho nhỏ, không đáng bao nhiêu tiền cả."

Hà Thúy Chi trầm ngâm xong, đặt chú mèo trong tay về lại trong hộp, dịu dàng nói với Hà Nguyệt Tâm: "Không sao, em cứ nhận đi. Đền tội cũng là chuyện đương nhiên thôi."

Anh đoán không thấu được cách nghĩ của Mục Xuyên, cũng không muốn có dính líu gì với nhà họ Mục cả, có lẽ nhà họ Mục thật sự chỉ là muốn đền tội

thôi, đền tội xong rồi thì coi như không còn liên quan gì tới nhau nữa.

Lại nói viên ngọc này với Mộc Xuyên mà nói thì cũng không đáng bao nhiêu cả. Nếu như không nhận món quà này mà còn gửi về nữa thì đó mới chính là và mặt Mộc Xuyên.

Thấy anh cả nói vậy rồi thì Hà Nguyệt Tâm chỉ còn cách nhận thôi.

- - -

Hồ Sơn là nơi tránh nóng rất lý tưởng vào mùa hè, nhiệt độ thấp hơn trong thành phố mấy độ.

Đến lúc ăn cơm tối, Triệu Nghị và Phương Viên đề nghị làm tiệc nướng bên ngoài vườn trong cảnh đêm.

Hà Nguyệt Tâm không cầu kỳ trong việc ăn uống, thấy hai người họ đều muốn ăn đồ nướng thì liền đồng ý ngay.

Thấy Hà Nguyệt Tâm đồng ý rồi, thì Hà Thúy Chi dặn nhà bếp dọn hết những món chuẩn bị muốn làm đi, đổi thành đồ nướng.

Nhà bếp lập tức bắt đầu chuẩn bị ngay, người làm khiêng bếp nướng cao cấp ra ngoài vườn, chuẩn bị chén đĩa tinh tế và nguyên liệu nấu nướng, các đầu bếp thì đứng bên cạnh bếp nướng bận rộn ngay. Đội nướng xong thì bung lên bàn.

Hà Nguyệt Tâm "....."

Đồ nướng mà bọn họ nói là tự tay nướng, nhưng hình như suy nghĩ của bọn họ và anh cả không có chung tần số?

Hà Nguyệt Tâm thấy đầu bếp bắt đầu bắt tay vào làm thì vội nói: "Anh cả, chúng ta tự mình nướng đi. Nướng đồ ăn phải tự nướng thì mới vui chứ."

Hà Thúy Chi nhướn mày, trong mắt anh ánh lên một chút nghi hoặc, rõ ràng là có thể để cho đầu bếp làm mà, thủ pháp và liều lượng đầu bếp dùng cũng chính xác hơn, sẽ ngon hơn mà, tại sao cứ phải tự mình làm chứ?

Chẳng lẽ em gái muốn ăn đồ anh nướng sao?

Anh nghiêng đầu qua, phát phát tay kê đầu bếp lui xuống, đầu bếp hiểu ý, cúi người lui xuống.

Anh đứng dậy đứng vào chỗ của đầu bếp hồi nãy, nhớ lại động tác ban nãy của đầu bếp, anh xắn tay áo mình lên, cầm một xiên thịt đặt vào trong bếp nướng.

Bếp nướng rất lớn, đứng hai ba người cũng vẫn còn dư chỗ, Triệu Nghị và Phương Viên cũng lập tức vây lên liền, túm tụm lại bắt tay vào nướng.

Đội hai người bung hai đĩa đồ đã nướng xong ngồi xuống bên cạnh Hà Nguyệt Tâm. Triệu Nghị "Í" lên một tiếng, nhìn mấy người ngồi ở bàn bên cạnh một cái.

Hà Lộ Từ và Hà Tinh Hoài ngồi chung với nhau, Hà Diễm Lạc thì ngồi một mình ở chỗ xa, từ lúc xuống máy bay tới giờ thì anh gần như không nói chuyện gì với mấy người còn lại cả, cứ như bị cô lập vậy.

Triệu Nghị nói: "Có phải là tao nghĩ sai không, chứ sao tao cảm thấy Fin và mấy anh trai còn lại của mày hình như quan hệ không được tốt lắm nhỉ?"

Hà Nguyệt Tâm cầm một xiên thịt lên, thờ dãi trong lòng một hơi: "Bà nghĩ không có sai đây, là thật đấy. Giữa bọn họ có chút hiểu lầm, nhưng mà nói ra thì dài dòng lắm."

Cô cũng đang đau đầu vì việc này đây.

Hồi nãy anh cả, anh hai, anh tư đều ngồi chung với nhau, chỉ có anh ba là ngồi xa một chút, giữa bọn họ như có một vách ngăn vô hình vậy, khiến cho hai bên đều nước sông không phạm nước giếng.

Cô kêu 4 anh trai ra du lịch chung là muốn thừa cơ giải trừ hiểu lầm của bọn họ, nhưng bây giờ xem ra là không có chút tiến triển gì cả.

Cô phải làm chút gì đó mới được.

Hà Thúy Chi chưa từng xuống bếp qua, việc nấu nướng này còn khó hơn cả làm việc trong công ty nữa, tư thái bây giờ của anh có chút vụng về, hồi nãy cũng thường liếc mắt qua nhìn lên Triệu Nghị và Phương Viên nướng như thế nào nên mới thành thực được hơn chút xíu. Cuối cùng cũng nướng xong một đĩa thịt rồi, chỉ là bên viền vẫn có chút khét.

Anh đặt đĩa thịt đó xuống trước mặt Hà Nguyệt Tâm. Em gái muốn anh nướng thịt cho, anh làm cũng khá tốt đấy chứ.

Hà Nguyệt Tâm đương nhiên là khen lấy khen để rồi, tuy rằng tương sốt trên bề mặt thịt nướng có chút không đều, mùi vị cũng không ngon bằng của Triệu Nghị và Phương Viên, nhưng vẫn rất tốt.

Hà Nguyệt Tâm nhìn về phía Hà Diễm Lạc nói: "Anh cả, anh không ngại em chia sẻ với bọn họ chứ?"

Lúc này tâm tình của Hà Thúy Chi rất tốt, anh gật nhẹ đầu: "Ừm."

Nghe Hà Thúy Chi đồng ý rồi thì Hà Nguyệt Tâm lập tức đứng dậy ngay, chạy tới bên người Hà Diễn Lạc.

Hà Diễn Lạc đang ngắm phong cảnh ngoài xa, trong đầu thì đang nghĩ về chuyện gì đó, cũng không để ý mấy đến chuyện xung quanh, thấy Hà Nguyệt Tâm đến gần thì mới ngước mắt lên: "Sao vậy?"

Hà Nguyệt Tâm đặt đĩa thịt Hà Thúy Chi nướng xuống trước mặt anh ba: "Anh cả nướng đó, anh ba ném thử đi."

Hà Diễn Lạc có chút kinh ngạc nhướn mày, Hà Thúy Chi còn biết nướng thịt nữa à, anh cả không phải là robot làm việc sao? Thật sự là hiếm thấy mà.

Hà Thúy Chi đứng cách đó không xa, nghe thấy hết lời Hà Nguyệt Tâm nói, còn thấy Hà Diễn Lạc xoay đầu lại nhìn anh nữa thì có chút không được tự tại mà xoay đầu ra chỗ khác. Anh biết mục đích của Hà Nguyệt Tâm, anh cũng từng hứa với Hà Nguyệt Tâm là sẽ tiếp nạp Hà Diễn Lạc, nên đương nhiên là sẽ không phản đối việc Hà Diễn Lạc ăn đồ anh nướng rồi.

Hà Nguyệt Tâm thấy Hà Diễn Lạc nhìn Hà Thúy Chi thì lại tiếp tục nói: "Đúng đó. Anh cả kêu em bung qua đây cho anh ném thử coi mùi vị ra sao."

Hà Thúy Chi kêu anh ném thử thịt anh ấy nướng sao?

Thấy ánh mắt mang chút chờ mong của Hà Nguyệt Tâm, Hà Diễn Lạc ước chừng độ thật giả trong lời nói này của em gái.

Lại nhìn gương mặt nghiêng không chút biểu cảm của Hà Thúy Chi, cũng không đợi được chút phản bác nào của Hà Thúy Chi cả. Xem ra là Hà Thúy Chi cũng ngầm chấp nhận cho anh ăn rồi.

Hà Diễn Lạc đánh giá đĩa thịt trên bàn nửa ngày, từ lúc sinh thời tới giờ, anh vẫn chưa thấy Hà Thúy Chi xuống bếp qua lần nào cả, xem ra thì lần du lịch này cũng không quá là nhàm chán.

Anh dùng đũa gấp một miếng thịt bỏ vào miệng, đợi ăn xong, thì nhàn nhạt bình phẩm: "Cũng được đấy."

Mặt Hà Thúy Chi vẫn không chút biểu cảm, chỉ là cánh môi mím chặt của anh có thả lỏng hơn chút, coi như Hà Diễn Lạc cũng có phẩm vị.

Hà Nguyệt Tâm rất là nhạy cảm với bầu không khí xung quanh, hình như thông qua việc này, bầu không khí giữa anh cả và anh ba đã không còn căng cứng như trước nữa rồi.

Phát hiện này khiến cô thở phào một hơi, tâm tình cũng tốt hơn rất nhiều.

Hà Lộ Từ và Hà Tinh Hoài tuy rằng ngồi ở bên cạnh ai làm việc nấy, nhưng vẫn nắm rõ động tĩnh chỗ Hà Nguyệt Tâm như lòng bàn tay, thấy Hà Nguyệt Tâm lại chạy qua nói chuyện với Hà Diễn Lạc thì cảnh tượng trên máy bay hồi nãy lên ập vào đầu.

Tại sao em gái lại ân cần với thằng đến sau như Hà Diễn Lạc hơn cả hai người anh trai đến trước này chứ?

Hà Diễn Lạc đây là giữa đường giết đồ mà!

Em gái thế nhưng còn khen anh ba nức nở trên máy bay nữa chứ.

Hà Tinh Hoài rom róm nước mắt, anh khen em gái, nhưng em gái lại đi khen Hà Diễn Lạc, điều này cũng quá tổn thương lòng người mà.

Thấy Hà Nguyệt Tâm lại chủ động đến nói chuyện với Hà Diễn Lạc thì tim Hà Tinh Hoài và Hà Lộ Từ đều dâng tới tận cổ.

Hà Nguyệt Tâm quay đầu nói với Hà Tinh Hoài: "Đừng rồi, anh hai, single mới của anh em nghe rồi, rất hay."

Hà Tinh Hoài lập tức ngồi thẳng người dậy, anh có chút kinh ngạc, anh đang định kêu em gái nghe thử đi nữa, em gái thế nhưng đã nghe rồi à?

Single mới của anh vẫn chưa phát hành trên quy mô lớn, chỉ phát hành bản nghe thử thôi, bản nghe thử này có bản quyền phải mua trên mạng mới nghe được.

Anh kinh ngạc nói: "Em đã nghe rồi ư? Nghe ở đâu vậy?"

Hà Nguyệt Tâm giả bộ ngần ngại, hồi tưởng lại rồi nói: "Để em nhớ coi, đúng rồi, lần trước lúc anh ba chở em về nhà, em nghe ở trên xe anh ba đấy!"

Nói xong thì Hà Nguyệt Tâm cười hi hi xoay đầu nhìn Hà Diễn Lạc.

Hà Diễn Lạc: "....."

Từ lúc Hà Nguyệt Tâm mở miệng thì anh đã biết có gì đó không đúng, thì ra là em gái đang đánh chủ ý quỷ này ư.

Anh đích thực là đã mua bản điện tử single của Hà Tinh Hoài, nhưng đó chỉ là hiếu kỳ mà thôi, anh chỉ muốn biết là thằng nhóc đó chơi âm nhạc bao

nhiều năm rồi rồi cuộc có tiến bộ nào không thôi.

Lúc đó cũng chỉ là tiện tay mở đại âm nhạc nào đó trên xe thôi, nhưng vừa tới bài đó là anh đã chuyển qua bài khác rồi, ai biết được vẫn bị Hà Nguyệt Tâm nghe thấy.

Anh có chút lúng túng, ánh mắt anh đụng phải ánh mắt của Hà Tĩnh Hoài, anh mới phát hiện, người lúng túng không chỉ có mình anh mà thôi, Hà Tĩnh Hoài cũng rất lúng túng, không tự tại mà dò tìm mắt ra chỗ khác. Cái quỷ gì vậy, thằng nhóc đó mua single của anh rồi ư? Còn là dạng lén lút mua nữa chứ, bình thường trong WeChat thì tên của 2 người đều chỉ nằm yên trong danh bạ của đối phương mà thôi, ai biết được rằng Hà Diễn Lạc thế nhưng lại lén quan tâm tới anh chứ?

Trong không khí tĩnh lặng mất mấy giây.

Khóe miệng cong lên rồi không thêm hạ xuống lại luôn, cô nhìn Hà Diễn Lạc không chớp mắt, ánh mắt mang chút thúc giục.

Hà Diễn Lạc hít sâu một hơi, nhin xuống xung động muốn vò loạn đầu tóc của cô xuống, do dự một chút rồi mới nói với giọng nhỏ đến không thể nhỏ hơn: ".....Single mới cũng được đấy."

Hà Tĩnh Hoài ho nhẹ một tiếng: ".....Coi như em biết thưởng thức."

Hà Nguyệt Tâm cười như một con mèo ăn được cá. Đàn ông mà, thường hay cứng họng nhưng hay mềm lòng. Chỉ cần cho nhau một bậc thang, chỉ cần cô kê bậc thang đó dưới chân họ thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hết thôi.

Hà Lộ Từ cúi đầu chơi game trên điện thoại, trong điện thoại không ngừng vang lên tiếng hiệu ứng âm thanh, hoàn toàn không quan tâm đến những việc xung quanh.

Hà Nguyệt Tâm nhếch môi lên kêu một tiếng: "Anh tư, anh có quen một người tên là Đàm Nhất Nhiên không?"

Nghe thấy Hà Nguyệt Tâm kêu mình thì Hà Lộ Từ mới thoát hồn khỏi game, nhú mày nói: "Biết chứ. Nhưng cũng không thân lắm, có gặp qua mấy lần, thằng đó lại gây phiền phức cho em à?"

Lần trước Đàm Nhất Nhiên quấy rồi Hà Nguyệt Tâm anh có nghe qua, Đàm Nhất Nhiên bị một người đàn ông thần bí đập cho một trận, anh còn đang tính đợi chừng nào Đàm Nhất Nhiên khỏi rồi thì anh lại đập nó thêm một trận nữa đây.

Dám quấy rồi em gái anh ư, không yêu đời nữa rồi à?

Hà Nguyệt Tâm nói: "Không có. Lần trước cậu ta có quấy rồi em, nhưng đã bị anh ba đánh đuổi đi rồi."

Động tác chơi game của Hà Lộ Từ khựng lại, có chút chấn động ngẩng đầu lên: "Là anh ba làm à?" Người đàn ông thần bí đó là Hà Diễn Lạc ư?

"Đúng đó, người đó cứ chặn đường không cho em đi, anh ba liền đập một trận, đập tới nỗi cậu ta không thể bò dậy nổi luôn." Giọng điệu của cô đặc biệt hả giận, còn mang chút đắc ý nữa.

Hà Lộ Từ nắm được trọng tâm trong lời nói của Hà Nguyệt Tâm: "Em nói anh ba đánh Đàm Nhất Nhiên tới nỗi không bò dậy nổi luôn ư?"

Đàm Nhất Nhiên quanh năm luyện tập chơi bóng rổ, cho dù là anh đi đánh Đàm Nhất Nhiên đi chăng nữa thì cũng khó tránh khỏi việc cũng bị đập mấy cú, nhưng nghe lời thuật lại của quần chúng ăn dưa xung quanh thì người đàn ông thần bí đó ngoại trừ việc khóp ngón tay có chút trầy ra thì gần như không bị thương chỗ nào cả.

Hà Diễn Lạc đánh nhau giỏi như vậy à?

Anh được xưng là tiểu bá vương quảng trường đấy, đánh khắp quảng trường không địch thủ.

Kỹ năng đánh nhau của Hà Diễn Lạc thế nhưng còn cao hơn anh ư?

Hà Lộ Từ trừng lớn mắt: "Anh đánh làm sao vậy? Đánh với cái thân hình nhỏ bé đó của anh à?"

Hà Thúy Chi và Hà Tĩnh Hoài cũng có chút kinh ngạc. Bọn họ hiểu rất rõ thời gian nghỉ ngơi làm việc của Hà Diễn Lạc, thiếu niên nghiện mạng thường hay thức đêm tới 3, 4 giờ mới đi ngủ, tới trưa mới chịu dậy, với kiểu thời gian nghỉ ngơi làm việc như vậy thế nhưng lại đánh nhau giỏi vậy à?

Hà Diễn Lạc thấy vẻ mặt chấn động không chút che dấu của Hà Lộ Từ thì cười một tiếng: "Chuyện nhỏ. Cho dù sức đánh không đủ mạnh cũng không sao, nắm bắt được chỗ sơ hở và chỗ đau của đối thủ thì một đám thôi cũng đủ quật được nó rồi."

Mắt Hà Lộ Từ sáng rực lên, ai có thể giỏi đánh nhau được như anh chứ. Anh trực tiếp đứng lên, đi đến trước mặt Hà Diễn Lạc: "Đi, chúng ta đi đánh hữu nghị đi?"

"Hôm khác đi."

"Được."

Hà Lộ Từ là người nhìn thì hung hãn nhất trong 4 anh trai, nhưng cũng là người đơn thuần nhất. Lúc Hà Diễn Lạc bỏ nhà ra đi thì tuổi anh vẫn còn nhỏ, cho nên thành kiến với Hà Diễn Lạc cũng là ít nhất.

Hà Nguyệt Tâm hai ba câu thôi là có thể kéo gần quan hệ của hai anh em họ rồi. Cô cười hi hi bụng ly nước lên uống, vô cùng hài lòng với tình trạng trước mắt bây giờ. Tuy rằng hiểu lắm không có cách nào hoàn toàn tiêu biến, nhưng cảnh tượng hòa hợp khó có được trước mặt này vẫn khiến cô vui vẻ, quả nhiên là không uống công tói đây mà.

Hà Diễn Lạc xoay đầu nhìn em gái một cái, lắc đầu một cách hết cách, thôi, cứ phối hợp với em gái đi vậy, dù sao thì cũng không phải là chuyện nhượng bộ lớn lao gì.

Hà Thúy Chi phụ trách nướng thịt, nướng xong rồi thì đặt ở trên bàn, mọi người đều có thể lấy ăn, Hà Diễn Lạc cũng không hề khách sáo, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống.

Cả đám người còn trò chuyện mấy câu nữa, Hà Lộ Từ ngồi bên cạnh Hà Diễn Lạc, ánh mắt tràn đầy dự cảm muốn biết, anh muốn biết Hà Diễn Lạc còn có bảo điển đánh nhau khác không.

Triệu Nghệ và Phương Viên ngồi bên cạnh nhìn mà thán phục vô cùng, Hà Nguyệt Tâm thật sự quá lợi hại mà, chỉ 2, 3 câu thôi đã khiến bầu không khí xung quanh mấy anh trai đều thay đổi hết rồi.

Hà Thúy Chi nướng thịt càng ngày càng thành thục, ôm hết việc nướng đồ luôn, ngay cả rau củ cũng không tha.

Nướng xong một đĩa nấm để lên bàn, Hà Nguyệt Tâm nhìn thấy nấm thì hai mắt sáng rực lên, cầm lấy một xiên đặt vào đĩa của Hà Diễn Lạc: "Nè, món anh thích nhất."

Hà Diễn Lạc nhướn mày: "Làm sao em biết được anh thích món này?"

Hà Nguyệt Tâm nhét thịt nướng vào trong miệng: "Lần trước đi ăn chung với anh có chú ý đến."

Hà Diễn Lạc gật đầu, thì ra là vậy, ánh mắt anh dời đến xiên thịt trên đĩa ở quanh bàn, còn 3 xiên, anh đưa tay ra lấy, tay vừa đưa ra thì liền xuất hiện 3 bàn tay đến thì 3 hướng khác nhau, mỗi tay lấy một xiên thịt, đĩa thịt lập tức trống không.

Tay anh dừng lại trong không trung, đầu dần xuất hiện một dấu "?".

Ngẩng đầu lên xem, sắc mặt của Hà Thúy Chi, Hà Tinh Hoài và Hà Lộ Từ đều đen đến đáng sợ, ánh mắt nhìn anh cũng tràn ngập ý lạnh và sát ý.

Hà Thúy Chi da cười thịt không cười: "Muốn ăn thì tự mình nướng."

Hà Tinh Hoài nụ cười dầu dao: "Chú mày không phải thích ăn nấm sao, vậy thì ăn nhiều nấm đi, ăn ít thịt lại."

Hà Lộ Từ hừ lạnh một tiếng: "Xin lỗi, em đây thích ăn thịt. Nhưng lại không có người phát hiện, nên chỉ có thể tự mình đi giành thôi."

Hà Diễn Lạc: "....."

Không phải nói thái độ của mấy người này với anh đã thay đổi rồi sao?

Mới có mấy giây thôi mà bầu không khí tràn ngập địch ý này đã xuất hiện rồi là sao đây?

Thịt trong miệng Hà Nguyệt Tâm còn chưa kịp nuốt xuống bụng, cô ngây người nhìn cảnh tượng trước mặt, có chút quạo của không kịp. Cô không phải đã khiến cho mấy anh trai chung sống hòa thuận với nhau rồi sao, tại sao giờ lại đột nhiên bay biến hết rồi vậy?

Còn nữa, ánh mắt hận không thể lăng trì anh ba tại chỗ của 3 anh trai là chuyện gì đây?

Triệu Nghệ và Phương Viên tránh xa chiến trường, hai người ôm đĩa thịt vừa ăn thịt nướng vừa ăn dưa, trong lòng đều nhin không được mà cảm thán, Hà Nguyệt Tâm à, tại sao bầu không khí lại đột nhiên thay đổi, trong lòng bà/mày không biết sao??

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Trùng Sinh Bốn Người Anh Đều Cùng Chiều Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.